

१७। ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਅਸਾਮ ਹਲਾ ॥ ਵਾਰਸ ਲੋਕ ਨਾਲਿ ਸਲੋਕੁ ਮਹਲੇ ਪਹਿਲੇ ਕੋਲਿ ਖੇਟ੍ਹੇ ਅਸਰਾਜੈ
ਕੀਧੁਨੀ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮ ३ ॥ ੧ ॥ ਕਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਅਮਲੇ ਦਿਉਹਾਨੀ ਸਦਵਾਰਾ ॥ ਜਿਨਿ ਮਾਣਸ ਤੇ ਦੇਵਤੇ ਕੀਏ
ਕਰਤ ਨ ਲਕੀ ਵਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਜੇਸ ਉਚੈ ਦਾ ਉਚੈ ਸੂਰਜ ਚਕ੍ਰ ਹਿਹ ਝਾਰਾ ॥ ਏਤੇ ਚਾਨਣ ਹੋਇ
ਆਗੁਰ ਬਿਨੁ ਪੋਰ ਅੰਧਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ਮ ३ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਨਚੇਤਨੀ ਮਨਿ ਅਪਹੈ ਸੁਚੇਤਾ ॥ ਛੁਟੇ ਤਿਲ ਬੁਆ
ਨਾ ਜਿਉ ਬੁਏ ਅੰਦਰਿ ਖੇਤਾ ॥ ਖੇਤੈ ਅੰਦਰਿ ਛੁਟਿ ਆਕੁ ਨ ਨਕਸ ਉਨਹਾ ॥ ਛੁਲੀ ਅਹਿ ਛੁਲੀ ਅਹਿ ਬ
ਪਵੇ ਗੀਤ ਨ ਦਿਖਿ ਮੁਆਹੁ ॥ ੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਅਪੀਨੈ ਅਪੁਸਾ ਜਿਓ ਅਪੀਨੈ ਗਚਿਓ ਨਾਉ ॥ ਦੁਯੀ ਕੁਦ
ਗਤਿ ਸਾਜੀ ਮੈ ਕਰਿ ਅਸਨੁ ਡਿਠੋ ਚਉ ॥ ਦਾਤਾ ਕਰਤਾ ਅਪਤ੍ਰਿਤੁ ਸਿਦੇਵ ਹਿਕਰਹਿ ਪਸਉ ॥ ਤ੍ਰਿਜਾਣ
ਈਸੁ ਮੈ ਦੇਲੈ ਸਹਿਜਿ ਦੁਕਵਉ ॥ ਕਰਿ ਅਸਨੁ ਡਿਠੋ ਚਉ ॥ ੧ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮ ४ ॥ ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਪੰਚ ਸਚੇ ਬ੍ਰਹ
ਮੰਡਾ ॥ ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਲੋ ਅਸਚੇ ਅਕਾਰਾ ॥ ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਕਰਣੇ ਸਰਬ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਅਮਰੁ ਸਚਾ ਦੀਵਾ
ਨਾ ॥ ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਸਚਾ ਫੂਰਨਾਨਾ ॥ ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਕਰਮੁ ਸਚਾ ਨੀਸਾਨਾ ॥ ਸਚੇ ਤੁਧੁ ਅਕਹਿਲ ਖਕਰੋ ਹੀ
ਸਚੇ ਸਤੁ ॥ ਏਸਚੇ ਸਤੁ ਜੋਰਿ ॥ ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤਿ ਸਚੀ ਮਲਾਹ ॥ ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਕੁਦਗਤਿ ਸਚੇ ਪਤਸਾਹ

ਹਿ

ਨਿਸਚਾਗੋਮਰਿਜੰਮੇਰਕਚੁਨਿਕਚੁ ॥੨੪੩॥ ਵਡੀਵਡਿਅਈਜਾਵਡਾਨਉ ॥ ਵ

ਡੀਵਡਿਅਈਜਾਸਚੁਨਿਅਉ ॥ ਵਡੀਵਡਿਅਈਜਾਨਿਹਚਲਥਉ ॥ ਵਡੀਵਡਿਅਈਜਾਣੇਅਉ ॥
 ਵਡੀਵਡਿਅਈਬੂਝੈਸਭਿਭਉ ॥ ਵਡੀਵਡਿਅਈਜਾਪੁਛਨਦਾਤਿ ॥ ਵਡੀਵਡੀਅਈਜਾਮਧੈਅ ॥
 ਪਿ ॥ ਨਾਨਕਕਾਰਨਕਥਨੀਜਾਇ ॥ ਕੀਤਕਰਣਸਰਬਰਜਾਇ ॥ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਇਹੁਜਗੁਸਚੈਕਹੈ
 ੩ ॥ ਕਰਨੀਸਚੈਕਾਵਿਚਵਾਰਾ ॥ ਇਕਨਾਹੁੰਮਿਸਮਾਇਲਏਇਕਨਾਹੁਕਮੇਕਰੇਵਿਣਾਸਾ ॥ ਇਕਨਾਭਾਣੈਕ
 ਦਿਲਏਇਕਨਾਮਾਇਆਵਿਚਿਨਿਵਾਸਾ ॥ ਏਵਡਿਅਥਿਨਜਾਪਈਜਿਕਿਸੈਅਣੇਰਸਿ ॥ ਨਾਨਕਗੁਰ
 ਮੁਖਿਜਾਣੈਅੈਜਾਕਉਆਪਿਕਰੇਪ੍ਰਗਾਸਾ ॥ ੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਨਕਜੀਉਪਾਇਕੈਲਿਖਿਨਵੈਪਰਮੁਸਹਾਇ
 ਅਯਥੈਸਚੈਹੀਸਚਿਨਿਬਣੈਚੁਛਿਵਕਿਕਛੇਜਜਮਾਲਿਆ ॥ ਥਉਨਪਾਇਨਿਕੂਕਿਅਚਮੁਹਕਲੋਦੋ
 ਜਕਚਾਲਿਆ ॥ ਤੇਰੈਨਾਇਰਤੇਸੇਜਿਣਗਏਹਾਰਿਗਏਸਿਠਗਣਵਾਲਿਆ ॥ ਲਿਖਿਨਵੈਪਰਮੁਸਹਾਇ
 ਆਸ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ੨੪੩ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁਨਾਦੁਵਿਸਮਾਦੁਵੇਦੁ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁਜੀਅਵਿਸਮਾਦੁਭੇਦੁ ॥ ਵਿਸਮ
 ਦੁਰੂਪਵਿਸਮਾਦੁਰੰਗਾ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁਨਾਘੋਟਿਗਹਿਜੀਤਿ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁਪਉਣੁਵਿਸਮਾਦੁਪਣਿ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ
 ਅਗਨੀਖੇਡਹਿਵਿਡਾਣਿ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁਸਰਤੀਵਿਸਮਾਦੁਖਾਣੀ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁਸਦਿਲਗਹਿਪਰਣੀ ॥ ਵਿ

ਸਮਾਦੁਸੰਜੋਗੁਵਿਸਮਾਦਵਿਜੋਗੁ।ਵਿਸਮਾਦੁਭੁਖਵਿਸਮਾਦੁਭੋਗੁ।ਵਿਸਮਾਦੁਸਿਫਤਵਿਸਮਾਦੁਸਲਾਹ
 ਵਿਸਮਾਦੁਉਲ੍ਹਣਵਿਸਮਾਦੁਰਾਹੁ।ਵਿਸਮਾਦੁਨੇਵੈਵਿਸਮਾਦੁਦੂਰਿ।ਵਿਸਮਾਦੁਖੇਹਾਜਗਹਦੂਰਿ।ਵੇ
 ਧਿਵਿਤੁਫੁਰਹਿਅਵਿਸਮਾਦੁਨਾਨਕਬੁਝਣੁਪੁਰੈਭਾਗਿ॥੧॥੧੪੧॥ਕੁਦਰਤਿਦਿਸੈਕੁਦਰਤਿਸੁਣੀਐਕੁ
 ਦਰਤਿਭੁਭਿਖਖਸਾਰੁ।ਕੁਦਰਤਿਪਤਾਲੀਅਕਾਸੀਕੁਦਰਤਿਸਰਬਅਕਾਰੁ।ਕੁਦਰਤਿਵੇਦਪੁਰਾਣਕਤੇ
 ਬਕੁਦਰਤਿਸਰਬਵੀਚਾਰੁ।ਕੁਦਰਤਿਖਣਾਪੀਣਾਪੈਨਣਕੁਦਰਤਿਸਰਬਪਿਆਰੁ।ਕੁਦਰਤਿਜਾਤੀਜਿ
 ਨਸੀਰੀਗੀਕੁਦਰਤਿਜੀਅਜਹਾਨ।ਕੁਦਰਤਿਨੇਕੀਅਕੁਦਰਤਿਬੁਦੀਅਕੁਦਰਤਿਮਾਨੁਅਭਿਮਾਨੁ
 ਕੁਦਰਤਿਪੋਉਣਪਣੀਬੈਸੀਤਰੁਕੁਦਰਤਿਪਰਤੀਖਾਕੁ।ਸਕੁਤੇਰੀਕੁਦਰਤਿਤ੍ਵਕਾਦਿਰੁਕਰਤਾਪਾਕੀਨਈ
 ਪਾਕੁ।ਨਾਨਕਹੁਕਮੈਅੰਦਰਿਵੇਖੈਦਰਤੈਤਕੋਤਾਕੁ॥੨॥੧੪੨॥ਅਪਨੈਭੋਗਭੋਗਿਕੈਹੋਇਭਸਮਵਿਭ
 ਭਿਰਸਿਧਾਇਆ।ਦੁਹੋਅਵਨੀਦਾਰੁਗਲਿਸੀਗਿਲੁਪਤਿਚਲਾਇਆ।ਅਗੈਕਰਣਿਕੀਰਤਿਦਾਚੀ
 ਐਬਹਿਲੇਖਾਕਰਿਸਮਸ੍ਰਾਇਆ।ਥਾਉਨਹੋਦੀਪਉਦੀਈਹੁਣਿਸੁਣੀਐਕਿਆਰੁਆਇਆ।ਪਨਿ
 ਅਪੈਜਨਮੁਗਵਾਇਆ॥੩॥੧੪੩॥ਭੈਦਿਚਪਦੁਦੁਹੋਸਦਵਾਉ।ਭੈਦਿਚਿਚਲਹਿਲਖਦਰੀਅ
 ਉ।ਭੈਦਿਚਿਅਗਨਿਕਦੈਵਗਾਰਿ।ਭੈਦਿਚਿਪਰਤੀਦਬੀਭਾਰਿ।ਭੈਦਿਚਿਇਦੁਫਿਰੈਸਿਰਭਾਰਿ।ਭੈਦਿ

ਚਿਰਾਜਾ ਪਰਮੁਦੁਆਰਾ ਭੈਵਿਚਿ ਸੁਰਜੁਭੈ ਵਿਚਿ ਚੰਦ੍ਰਾ ਕੋ ਹੁਕਮੋ ਹੀ ਚਲਤ ਨਾਮੰਤ੍ਰਾ ਭੈਵਿਚਿ ਮਿ
 ਪਬੁਧਿ ਸੁਰਨਾਥਾ ਭੈਵਿਚਿ ਆਤੁ ਦੇ ਅਕਾਸਾ ਭੈਵਿਚਿ ਜੋ ਪਮਹ ਬਲੁ ਸੁਰਾ ਭੈਵਿਚਿ ਅਵਹਿ ਜਾਵਹਿ
 ਪੁਰਿ। ਸਗਲ ਅਭੁਤਿ ਲਿਖਿਆ ਸਿਰਿ ਲੇਖਾ ਨਾਨਕ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਸਚੁ ਏਕੁ ॥ ੧੪੬ ॥ ਨਾਨਕ
 ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਰਾਮੁ ਰਵਾਲਾ ਕੇਤੀ ਆਕੰਨ ਕਹਾਣੀ ਆਕੇਤੇ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰਾ ਕੇਤੇ ਨਚਹਿ
 ਮੰਗੇਤੁ ਗਿਣਿ ਮੁਣਿ ਪੁਰਹਿ ਤਾਲਾ ਬਜਾਰੀ ਬਜਾਰ ਮਹਿ ਆਇ ਕਛੁ ਬਜਾਰਾ ਗਾਵਹਿ ਰਾਜੇ ਰਾਣੀ ਅਬੈ
 ਲਹਿ ਅਲਪਤਾਲਾ ਲਖਟ ਕਿਆ ਕੇ ਮੁੰਦੇ ਲਖਟ ਕਿਆ ਕੇ ਹਾਰਿ। ਜਿਤੁ ਤਨਿ ਪਾਈ ਅਹਿ ਨਾਨਕਾ
 ਸੇਤਨ ਹੋਵਹਿ ਛਾਰਾ ਗਿਆਨੁ ਨ ਗਲੀ ਈਛੁ ਛੀਐ ਕਥਨਾ ਕਰ ਵਾਸਾਰਾ ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਤਾ ਪਾਈਐ
 ਹੋਰਹਿ ਕਮਤਿ ਹੁਕਮਿ ਬੁਆਰੁ ॥ ੧੫੦ ॥ ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ ਜੇ ਅਪਣੀ ਤਨ ਦਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ
 ਏਹੁ ਜੀਉ ਬਹੁਤੇ ਜਨ ਮਭਰੀਆ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੇ ਵਡੁ ਦਾਤ ਕੋ ਨ ਹੀ ਸ
 ਭਿਉਣਿ ਅਹੁ ਲੋਕ ਸਬਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਐ ਸਚੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨਿ ਦਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ
 ਜਿਨਿ ਸਚੇ ਸਚੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥ ੧੫੧ ॥ ਲੋਕ ਮਃ ॥ ੧੫੨ ॥ ਪਾਈਆ ਸਤੁ ਗੋਪੀਆ ਪਹਰੇ ਕੰਨ ਗੋਪਾਲਾ ਗਾਹੇ
 ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸਿ ਤਰੁ ਚੰਦ੍ਰਾ ਸੁਰਜੁ ਅਵਤਾਰਾ ਸਗਲੀ ਪਰਤੀਆ ਲੁਪਣੁ ਵਰਤੁ ਇਸਰੁ ਬੀਜੁ ॥ ੧੫੩ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇ ਗਿਆਨ ਵਿਹੁ ਟੀਖਾਇ ਗਇਆ ਜਮ ਕਾਲੁ ॥ ੨੪ ॥ ਵਾਇ ਨਿਚੋਲੇ ਨ ਚਨਿ ਗੁਰਾ ਪੈਰ ਹਠ
 ਇਨਿ ਫੇਰ ਨਿਮਿਰਿ ॥ ਓਭਿ ਓਭਿ ਗਵਾਸੁ ਟੈ ਪਾਇ ॥ ਵੇਖੈ ਕੁਹ ਸੇ ਘਰਿ ਜਾਇ ॥ ਰੋਟੀਆ ਕਾਰਣਿ ਪੁਰਹਿਤਾ
 ਲਾ ॥ ਆਪੁ ਪਛਾਣਹਿ ਸਰਤੀ ਨ ਲਿ ॥ ਗਵਨਿ ਗੋਪੀਆ ਗਵਨਿ ਕਾਨਾ ॥ ਗਵਨਿ ਸੀਤਾਰਾ ਜੇ ਗਾਮਾ ॥ ਨਿਰਭੁ
 ਓਨਿ ਕਾਰੁ ਸਚੁ ਨ ਮਾ ॥ ਜਾਕਾ ਕੀਆ ਸਗਲ ਜਹਾਨੁ ॥ ਸੇਵਕ ਸੇਵਹਿ ਕਰਮਿ ਚੜ੍ਹਉ ॥ ਭੀਨੀ ਰੋਇ ਜਿਨ ਮ
 ਨ ਚਾਉ ॥ ਸਿਖੀ ਸਿਖਿ ਆਗੁਰ ਵੀਚਰੀ ॥ ਨ ਚਰੀ ਕਰਮਿ ਲਪਾਏ ਪਾਰੀ ॥ ਕੋਲੁ ਚਰਖਾ ਚਕੀ ਚਕ੍ਰਾ ॥ ਥਲ
 ਵਰੋਲੇ ਬਹੁਤੁ ਅਨਿਤਾ ॥ ਲਟੁ ਮਾਧਣੀਆ ਆਨਗਾਹਾ ॥ ਪੰਖੀ ਭੁਭੁਚੀ ਅਲੈ ਨਿਨ ਸਾਹਾ ॥ ਸੁਮੈ ਚਾਕਿ
 ਭਫਾਈ ਅਹਿਜੰਤਾ ॥ ਨਾਨਕ ਭੁਭੁਚਿ ਆਗਣੁ ਤਨ ਮੰਤਾ ॥ ਬੰਧਨ ਬੰਧਿ ਭਵਾਏ ਸੇਇ ॥ ਪਾਇ ਐਕਿ ਗਤਿ
 ਨ ਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ਨ ਚਿਨ ਚਿਹ ਸਹਿ ਚਲਹਿ ਸੇਰੋਇ ॥ ਭਿਡਿ ਨ ਜਾਹੈ ਸੰਧਨ ਹੋਹਿ ॥ ਨ ਚ ਟੁਕੁ ਦਣੁ ਮਨਕ
 ਚਾਉ ਨਾਨਕ ॥ ਜਿਨ ਮਨਿ ਭਉ ਤਨ ਮਨਿ ਭਉ ॥ ੨੫ ॥ ਭੁਭੁਚੀ ॥ ਨ ਭੁਭੁਚੀ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੋਨਾਇ ਲਇ ਐਨਗ ਕਿ
 ਨ ਜਾਈ ਐ ॥ ਜੀਉ ਪਿਤੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਦਾ ਦੇਖਾ ॥ ਜੇ ਐ ਭਾਗਿ ਆਪਣਾ ਕਰਿ ਪੁੰਨ
 ਪੁਨੀ ਚੁਸਦਾਈ ਐ ॥ ਜੇ ਜਰਵਾਣਾ ਪਰਹਰੈ ਜਰਵੈ ਸਕਰੇ ਦੀਆਈ ਐ ॥ ਕੋਰਹੈ ਨ ਭਰੀ ਐ ਪਾਈ ਐ ॥ ੨੬ ॥
 ਮਲੋਕੁ ॥ ੨੭ ॥ ਅਜਲ ਮਾਨਾ ਸਿਫੁ ਤਿਸਰੀ ਅਤਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪ੍ਰਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਬੰਦੇ ਸੇ ਸਿਖ ਦਾਹਿ ਦਿਚਿ

ਥੀ ਦੀ ਵੇਖਣ ਕਉ ਦੀ ਦਾਤੁ ॥ ਹਿੰਦੂ ਸਾਲ ਹੀ ਸਲਾਹ ਨਿਦਰ ਸਨਿ ਰੂਪਿ ਅਪਾਰੁ ॥ ਤੀਰਥਿ ਨ ਵਹਿ ਅਰਚ
 ਪੂਜਾ ਅਗਰ ਵਾਸੁ ਕਰ ਕਾਰੁ ॥ ਜੋਗੀ ਸੁਨਿ ਸਿਮਾਵ ਨਿਜੇ ਤੇ ਅਲਖ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥ ਸੁਖ ਮਮੁ ਕਤਿ ਨ
 ਮੁਨਿ ਰੰਜਨ ਕਾਇਆ ਕਾ ਕਾਰੁ ॥ ਸਤੀ ਅਮ ਨਿਸੰਤੋਖੁ ਉਪਜੈ ਦੇਣੈ ਕੈ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ਦੇਵੇ ਮੰਗਹਿ
 ਸਰਸਾਗੁਣ ਸੋਭ ਕਰੇ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਚੋਰ ਸਾਗਤੈ ਕੂਟਿ ਆਰਾਖਾ ਬਾਝੇ ਕਾਰੁ ॥ ਇਕੋ ਹੋ ਦਾਖਾਇ ਚਲੇ
 ਹਿਮੋ ਬਾਝੈ ਤਿਨਾ ਭਿਕਾਈ ਕਾਰ ॥ ਜਲਿ ਬਲਿ ਜੀਆ ਪੁਰੀ ਅਲੋਆ ਕਾਰਾ ਅਕਾਰ ॥ ਚਿਇ ਜਿਅ
 ਖਹਿ ਸੁਤੈ ਹੋ ਜਾਣਹਿ ਤਿਨਾ ਭਿਤੇ ਗੰਧਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਕਰਤਾ ਕੁਖ ਸਲਾਹੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰੁ ॥ ਸਦਾ ਅ
 ਨੰਦਿ ਰਹਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਗੁਣ ਵੰਤਿ ਆਪਾ ਛਾਰੁ ॥ ੨੪੩ ॥ ਮਿਟੀ ਮੁਸਲ ਮਾਨਕੀ ਪੇਵੈ ਪਈ ਕੁਮਿ ਆਰ ॥
 ਅਵਿਭੋਭੈ ਟਾਕੀ ਆਜਲ ਦੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ ॥ ਜਲਿ ਜਲਿ ਰੋਵੈ ਬਪੁ ਫੀਲੈ ਨਿਰੁਪਦੁ ਹਿਅੰਗਿ ਅ
 ਗ ॥ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਾਰੁ ਫੀਆ ਸੋ ਜਾਣੈ ਕਰਤਾਰ ॥ ੨੪੪ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨਾਪਾ
 ਇਓ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨਾਪਾਇਆ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਦਿਚਿ ਆਪੁ ਗਖਿ ਓਨੁ ਕਰਿ ਪੁਗਟੁ ਆਖਿ ਸਣੁਇ
 ਆ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੀ ਸੇ ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ ਹੈ ॥ ਜਿਨਿ ਵਿਚਹੁ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥ ਉਤਮੁ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ਹੈ
 ਜਿਨਿ ਸਚੇ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥ ਜਗਤੀ ਵਨੁ ਦਾਤਾ ਪਾਇਆ ॥ ੨੪੫ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਹਉ ਦਿਚਿ ਆ

ਇਆਹਉਦਿਚਿਗਇਆਹਉਦਿਚਿਸੀਮਿਆਹਉਦਿਚਿਮੁਆਹਉਦਿਚਿਦਿਤਾਹਉਦਿਚਿਲ
 ਇਆਹਉਦਿਚਿਖਇਆਹਉਦਿਚਿਗਇਆਹਉਦਿਚਿਸਚਿਆਰੁਕੁਇਆਹਉਦਿਚਿ
 ਪਾਪਖੰਡੈਚਰੁਹਉਦਿਚਿਨਰਕਿਸੁਰਗੁਅਵਤਾਰੁਹਉਦਿਚਿਹਮੈਹਉਦਿਚਿਰੋਵੈਹਉਦਿ
 ਚਿਤਰੀਮੈਹਉਦਿਚਿਧੋਵੈਹਉਦਿਚਿਜਤੀਜਿਨਿਸੀਖੋਵੈਹਉਦਿਚਿਮੁਰਖੁਹਉਦਿਚਿਸਿਮੁਖ
 ਮੋਖਮੁਕਤਿਕੀਸਾਰਨਜਾਣਾਹਉਦਿਚਿਮਾਇਆਹਉਦਿਚਿਛਾਇਆਹਉਮੈਕੋਰਿਜੰਤਉਪ
 ਇਆਹਉਮੈਬੁਝੈਤਾਦਰਸੁਝੈਗਿਆਨਦਿਹੁਣਕਥਿਕਥਿਲੁਣੈਨਾਨਕਹੁਕਮੀਲਿਖੀਮੈ
 ਲਖਾਜੇਹਾਵੇਖਹਿਤੇਹਾਵੇਖਾ॥੧॥ਮਹਲਾ੩ਹਉਮੈਏਹਾਜਤਿਹੈਹਉਮੈਕਰਮੁਕਮਾਹਿਹਉਮੈ
 ਏਈਬੰਧਨਾਛਿਰਿਛਿਰਿਜੋਨੀਪਾਹਿਹਉਮੈਕਿਥਹਉਪਜੈਕਿਤੁਸੰਜਮਿਹਿਹੁਜਾਇਹਉਮੈਏਹੋ
 ਹੁਕਮੁਹੋਪਾਇਮੈਕਿਰਤਿਛਿਰਾਹਿਹਉਮੈਦੀਰਘਰੰਗੁਹੈਵਾਰੁਗੁਇਸੁਮਾਹਿਕਿਰਪਾਕਰੇਜੇਅ
 ਧਣੀਤਗੁਰਕਸਬਦੁਕਮਾਹਿਨਾਨਕੁਕਹੈਸੁਣਹੁਜਨਹਉਤਿਤਸੰਜਮਿਦੁਖਜਾਹਿਜਪਉਦੀ
 ਮੇਵਕੀਤੀਸੰਤੋਖੀਈਜਿਨੀਸਚੇਸਚੁਪਿਆਇਆਓਨੀਮੰਦੈਪੈਰਨਗਥਿਓਕਰਿਸੁਕ੍ਰਿਤੁਪ
 ਰਮੁਕਮਾਇਆਓਨੀਦੁਨੀਆਤੋਵੇਬੰਧਨਅੰਨੁਪਾਣੀਬੋਝਾਖਾਇਆਤ੍ਰਿਕਖਸੀਸੀਗਿਲਾ

ਮ

ਮੰਗਲ

ਨਿਤ ਦੇਵਹਿ ਚੜ੍ਹਹਿ ਸਵਾਇਆ ਵਹਿ ਆਈ ਵਰ੍ਹਾ ਪਾਇਆ ॥ ਸਲੋਕ ਮੰ ੧ ॥ ਪੁਰਖਾਂ ਬਿਰਖਾਂ ਤੇ
ਰਖਾਂ ਤਟਾਂ ਮੇਖਾਂ ਬੇਤਾਂ ਹਾ ਵੀ ਪਾਂਓ ਅੰਖੀਂ ਵਰ੍ਹਾ ਤਾਂ ਹਾ ਅੰਰ ਜਜੋਰ ਜਉ ਤਕੁ ਸਾਂਝਾ ਨਿਸੇਤ ਜਾਂਹ
ਸੋਮਿ ਤਿਜਾਣੈ ਨਾਨਕਾ ਸਰਾਂ ਮੇਰਾਂ ਜੀਤਾਂ ਹਾ ਨਾਨਕ ਜੀਤ ਉਪਾਇ ਕੇ ਸੰਮਲੇ ਸਭ ਨਹਾ ॥ ਜਿਨਿ ਕਰਤੇ
ਕਰਣਾ ਕੀ ਆਚਿਤਾ ਰਿਕਰਣੀਤਾ ਹਾ ਸੰਕਰਤਾ ਚਿਤਾ ਕਰੇ ॥ ਜਿਨਿ ਰਿਪਾਇਆ ਜਗ੍ਹਾ ॥ ਤਿਸੁ ਜੋਤੀ
ਸੁਅਸਤਿ ਤਿਸੁ ਤਿਸੁ ਵੇਖਾਣੁ ਅਰਗ੍ਹਾ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਕਿਆ ਟਿਕਾ ਕਿਆ ਤਗ੍ਹਾ ੨
ਮੰ ੨ ॥ ਲਖ ਨੇਕੀਆ ਚਗਿਆਈਆ ਲਖ ਪੁੰਨਾ ਪਰਵਾਣਾ ॥ ਲਖ ਤਪਉ ਪਰਿਤੀ ਰਖਾਂ ਸਹਜ ਜੋ
ਗਬੇ ਬਾਣਾ ॥ ਲਖ ਸੁਰਤ ਸੰਗਰਾਮ ਰੰਣ ਮਹਿ ਛੁਟਹਿ ਪਰਾਣਾ ॥ ਲਖ ਸੁਰਤੀ ਲਖ ਗਿਆਨ ਪਿਆ
ਨਪਨੀ ਅਪਿ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣਾ ॥ ਜਿਨਿ ਕਰਤੇ ਕਰਣਾ ਕੀਆ ਲਿਖਿਆ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ॥ ਨਾਨਕ
ਮਤੀ ਮਿਥਿਆ ਕਰਮੁ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਤੀਜਿ ਨਿਸਚੇ ਸਚ
ਦੁਰਤਾਇਆ ॥ ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਚੋਹਿਤਿ ਸੁਮਿਲੈ ਸਚੁ ਤਤਿ ਨੀਸਚੁ ਕਮਾਇਆ ॥ ਸਤਿਗੁਰਨਿ ਨਿਰੋ
ਸਚੁ ਪਾਇਆ ॥ ਜਿਨ ਕੋ ਹਿਰਦੈ ਸਚੁ ਦਸਾਇਆ ॥ ਮੂਰਖ ਸਚੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਮਨ ਮੁਖੀ ਜਨ
ਮੁਗਵਾਇਆ ॥ ਵਿਚਿ ਵਨੀਆ ਕਾਰੇ ਆਇਆ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮੰ ੨ ॥ ਪਵਿਪਵਿਗੁਨੀ ਲਵੀ

ਆਹਿ ਪਵਿ ਪਵਿ ਭੁਗੀ ਅਹਿ ਸਾਥਾ ਪਵਿ ਪਵਿ ਬੇਣੀ ਪਾਣੀ ਮੈਂ ਪਵਿ ਪਵਿ ਬੁਢੀ ਅਹਿ ਖਾਤਾ ਪਵਿ ਅਹਿ
 ਜੇ ਤੇ ਬਰਸ ਬਰਸ ਪਵੀ ਅਹਿ ਜੇ ਤੇ ਮਾਸਾ ਪਵੀ ਮੈਂ ਜੇ ਤੀ ਅਰਜਾ ਪਵੀ ਅਹਿ ਜੇ ਤੇ ਸਾਸਾ ਨਾਨਕ
 ਲੇਖੋ ਇਕ ਕਲ ਹੋਰ ਹਉ ਮੈਂ ਸੁਖ ਛਾ ਸੁਖਾ ॥੨॥ ੪੦੨ ਲਿਖ ਲਿਖਿ ਪਵਿ ਅਤੇ ਤਾ ਕਵਿ ਅਹਿ ਬਹੁ ਤੀਰ
 ਬੁਢਿ ਅਤੇ ਤੇ ਲਵਿ ਅਹਿ ਬਹੁ ਭੇਖ ਕੀ ਅਦੇ ਹੀ ਦੁਖ ਦੀ ਅਹਿ ਸਹੁ ਦੇ ਜੀ ਅਮ ਪਣਾ ਕੀ ਅਹਿ ਅਮ
 ਨੁਨ ਪਾਇ ਅਸਾ ਦੁਗਵਾਇ ਅਹਿ ਬਹੁ ਦੁਖ ਪਾਇ ਅਹਿ ਜਾਭਾਇ ਅਹਿ ਬਸਤੁ ਨ ਪਹਿਰੈ ਅਹਿ ਨਿਸਿ
 ਕਹਰੈ ॥ ਮੋਨਿ ਦਿਗੁ ਤਾ ਕਿਉ ਜਗੈ ਗੋਰ ਗਬਿ ਨੁ ਸੁਤਾ ॥ ਪਗਊ ਪੇਤਾ ਅਪਣਾ ਕੀ ਅਕਮਾਣਾ ॥ ਅਲਮਲੁ
 ਖਾਣੀ ਸਿਰਿ ਛਾਣੀ ਪਾਣੀ ॥ ਮੁਰਖਿ ਅੰਧੈ ਪਤਿਗਵਾਣੀ ॥ ਦਿਨੁ ਨ ਦੈ ਕਿਛੁ ਥਾਇ ਨ ਪਾਣੀ ॥ ਰਹੈ ਬੇਬ
 ਟੀ ਮਟੀ ਮਸਾਣੀ ॥ ਅੰਧੁ ਨ ਜਾਣੈ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਣੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਸੋ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੰ
 ਨਿ ਦਸਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਨ ਦਰਿ ਕਰੈ ਸੋ ਪਾਏ ॥ ਅਸ ਅੰਦੇਸੇ ਤੇ ਨਿਹ ਕੇ ਦਲੁ ਹਉ ਮੈਂ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥੨॥
 ਪਵਿ ਜੀ ॥ ਭਗਤ ਤੇਰੈ ਅਨਿਤੁ ਦਵੇ ਦਰਿ ਸੋ ਹਨਿ ਕੀਰਤਿ ਗਵਦੇ ॥ ਨਾਨਕ ਕਰਮਾ ਬਾਹਰੇ ਦਰਿ ਦੋਹੈ ਨ
 ਲਹਨੀ ਪਾਵਦੇ ॥ ਇਕਿ ਮੁਲੁ ਨ ਬੁਝੁ ਨਿਅਪਣਾ ਅਵਹੋਦਾ ਅਪੁਗਣਾਇ ਦੇ ॥ ਹਉ ਛਾਢੀ ਕੰਨੀ ਚ
 ਜਾਤਿ ॥ ਹਉ ਉਤਮ ਜਾਤਿ ਸਦਾਇ ਦੇ ॥ ਤਿਨ ਮੰਗਾ ਜਿ ਤੁਝੈ ਪਿਆਇ ਦੇ ॥੧॥ ਸਲੋਕੁ ॥੪॥ ਕੂਕੂਰ

ਜਾਕੁ ਪਰਜਾ ਕੁ ਸੁਸਰਸਾਹੁ ॥ ਕੁਨ ਮਰਿ ਕੁਨ ਮਾਨੀ ਕੁਨ ਬੈਸਣਹਾਰੁ ॥ ਕੁਨ ਸੁਇਨਾ ਕੁਨ ਰੁਪਾ ਕੁ
ਕੁ ਪੈਨਣਹਾਰੁ ॥ ਕੁਨ ਕਾਇਆ ਕੁਨ ਕਪਟ ਕੁਨ ਰੁਪ ਅਪਾਰੁ ॥ ਕੁਨ ਮੀਆ ਕੁਨ ਬੀਬੀ ਬਿਪਿ ਹੋਇ ॥
ਰਮ ਕੁਨ ਕੁਨੈ ਨੇਹਲਗਾਇ ਸਰਿ ਅਕਰਤਹਾਰੁ ॥ ਕਿਸੁਨਾ ਲਿਕੀਓ ਦੋਸਤੀ ਸਤੁ ਜਗੁ ਚਲਣਹਾਰੁ ॥
ਨਮਿਰਾ ਕੁਨ ਮਾਖਿਉ ਕੁਨ ਰੋਬੇ ਪੁਰਾ ॥ ਨਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਬੇਨਤੀ ਤੁਧੁ ਬਾਣੁ ਕੁਨੈ ਕੁਨੈ ॥ ੧ ॥
ਚੁਤਾ ਪਰਜਾਣੀ ਐ ਜਾਰਿ ਦੇਸ ਚਾਹੋਇ ॥ ਕੁਨ ਕੀਮਲੁ ਉਤਰੈ ਤਨੁ ਕਰੋਹੁ ਧੋਇ ॥ ਸਚੁਤਾ ਪਰਜਾ
ਇ ਐ ਜਾ ਸਚਿ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥ ਨਾਉ ਸੁਇਨਾ ਨਹੁ ਹਸੀ ਐ ਤਾਪਏ ਮੋਖਿ ਦੁਆਰੁ ॥ ਸਚੁਤਾ ਪਰਜਾਣੀ
ਐ ਜਾ ਜੁਗਤਿ ਜਾਣੈ ਜੀਉ ॥ ਧਰਤਿ ਕਾਇਆ ਸਾਪਿਕੈ ਦਿਚਿ ਦੇਇ ਕਰਤਾ ਬੀਉ ॥ ਸਚੁਤਾ ਪਰਜਾਣੀ ਐ
ਜਾਣੀ ਐ ਜਾ ਸਿਖ ਸਚੀ ਲੇਇ ॥ ਦਾਇਆ ਜਾਣੈ ਜੀਅ ਕੀ ਕਿਛੁ ਪੰਨੁ ਦਾਨੁ ਕਰੇਇ ॥ ਸਚੁਤਾ ਪਰਜਾ
ਐ ਜਾ ਅਤਮ ਤੀਰਥਿ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨੇ ਪਾਛਿ ਕੈ ਬਹਿਰੇ ਹੋ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ਸਚੁ ਸਕੁਨ ਹੋਇ
ਦਾਰੁ ਪਾਪ ਕਦੈ ਧੋਇ ॥ ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਬੇਨਤੀ ਜਿਨ ਸਚੁ ਪਏ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥ ਧਉ ਨੀਵਾਨੁ ਮਹਿ ਰਾਤੁ
ਲੀਖਾ ਕੁਜੇ ਮਿਲੈ ਤਮ ਸਤਿਕਾਈ ਐ ॥ ਕੁਨਾ ਲਾਲ ਚੁਛੁਰੀ ਐ ਹੋਇ ਇਕੁ ਮਨ ਅਲਖੁ ਪਿਆਰੁ
ਐ ॥ ਫਲੁ ਤੇਵੇ ਹੋ ਪਾਈ ਐ ਜੇਵੇ ਹੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈ ਐ ॥ ਜੇਹਵੇ ਪੁਰਬਿ ਲਿਖਿ ਐ ਪੂਰਿ ਤਿਨ ਦੀਖਾ

ਈਐਂ ਮਤਿ ਥੋਨੀ ਸੇਵ ਗਵਈਐ ॥ ੧॥ ਸਚੋ ਕੁਮਾਰ ॥ ੨॥ ਸਚਿ ਕਲੁ ਕੁਨੂ ਵਰਤਿ ਅਕਲਿ ਕਾਲਖ ਬੇਤਾ
 ਲਾ ਬੀਉ ਬੀਜਿ ਪਤਿ ਲੈ ਗਏ ਅਬ ਕਿਉ ਉਗਵੈ ਚਲਿ ਜੇ ਇਕੁ ਹੋਇ ਤਉ ਗਵੈ ਰੁਤੀ ਹੁਰਤਿ ਹੋਇ ॥ ਨਾ
 ਨਕ ਪਹੈ ਬਹਰ ਕਰੈ ਰੰਗੁ ਨ ਸੋਇ ॥ ਭੈ ਵਿਚਿ ਖੀਬਿ ਚੜਾਈਐ ਸਰਪ ਪਾਹੁ ਤਨਿ ਹੋਇ ॥ ਨਾ ਨਕ ਰਗ
 ਜੇਰ ਪੈ ਕੂੜੈ ਸੋਇ ਨ ਕੋਇ ॥ ੨॥ ੪:੧॥ ਲਧੁ ਪਾਪੁ ਦੁਇ ਗਜਾ ਮਹਤਾ ਕੂੜੁ ਹੋ ਅਸਿ ਕਦਾਰਾ ਕਾਮੁ ਨੇ
 ਭੁਸਦਿ ਪੁਛੀਐ ਬਹਿ ਬਹਿ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਅੰਧੀ ਰਯਾ ਤਿਥਿ ਆਨੁ ਵੇਹੁਣੀ ਭਾਹਿ ਭਰੇ ਮਰਦਾਰਾ ॥ ਗਿ
 ਆਨੀ ਨ ਚਹਿਦਾ ਜੇਵਾ ਵਹਿ ਰੂਪ ਕਰਹਿ ਸੀਗਾਰਾ ॥ ਉਝੇ ਕੁਕਹਿ ਦੁਆਗਾ ਵਹਿ ਜੋ ਪਾਕਾ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ਮੁ
 ਰਖ ਪੀਤਿ ਤਹਿ ਕਮਤਿ ਹੁਜਾ ਤਿਸੰ ਜੋ ਕਰਹਿ ਪਿਆਰਾ ॥ ਸਰਮੀ ਧਰਮੁ ਕਰਹਿ ਗਵਾਵਹਿ ਮੰਗਹਿ ਮੋਖ
 ਵਾਹਾਰਾ ॥ ਜਤੀ ਸਦਾ ਵਹਿ ਜੁਗਤਿ ਨ ਜਾਣਹਿ ਛੁਡਿ ਬਹਹਿ ਘਰ ਬਾਰਾ ॥ ਸਭੁ ਕੋ ਪੂਰਾ ਅਪੈ ਹੋਵੈ ਘਟਿ
 ਨ ਕੋਈ ਆਖੈ ॥ ਪਤਿ ਪਰਵਾਣੁ ਪਿਛੁ ਪਾਈਐ ਤਾਨ ਕਤੋ ਲਿਖਾ ਜਾਪੈ ॥ ੩॥ ੪:੨॥ ਵਦੀ ਸੁਵਲਭਿ
 ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਵੈ ਸੋਇ ॥ ਸਭੁ ਨੀਵੁ ਲਮਾਰੀ ਆਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁਹੋਇ ॥ ਆਗੈ ਜਾਤਿ ਨ ਜੋਰੁ ਹੈ ਆਗੈ
 ਜੀਉ ਨਵੇ ॥ ਜੇਨ ਕੀਲੇ ਖੈ ਪਤਿ ਪਵੈ ਰੰਗੇ ਸੇਈ ਕੋਇ ॥ ੩॥ ਪਉਣੀ ॥ ਪੁਰਿ ਕਰਮੁ ਜਿਨ ਕਉ ਤੁਤ ਪਾਇ
 ਆਤਾ ਤਿਨਿ ਖਸਮੁ ਪਾਇ ॥ ਆਇਨਾ ਜੀਤ ਕੈ ਚਮਕਿ ਛੁਨਾਹੀ ਤੁਧਵੈ ਕੀ ਜਗਤੁ ਪਾਇ ॥ ਆਇ

ਕਨਾਨੇ ਤੂੰ ਮੇਲਿ ਲੇਹਿ ਇਕਿ ਆਪਹੁਤੁ ਪੁਖ ਆਇਆ ॥ ਗੁਰਕਿ ਪਾਤੇ ਜਾਇਆ ॥ ਜਿਥੈ ਤੁਧੁ ਆਪੁ
 ਭਾਇਆ ॥ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੧੧ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥ ਦੁਖ ਦਾਰੂ ਸੁਖ ਰੋਗੁ ਭਇਆ ॥
 ਸੁਖ ਤਾਮਨ ਹੋਈ ॥ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਕਰਣਾ ਮੈਨਾ ਹੀ ॥ ਜਾਹੁ ਉਕਰੀ ਨਹੋਈ ॥ ਬਲ ਹਾਰੀ ਤੁ ਦਰਤਿ ਵਸਿ
 ਆ ॥ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣੀ ਲਖਿਆ ॥ ੧੨ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਾਤਿ ਮਹਿ ਜੋ ਤਿੰਮਹਿ ਜਾਤਾ ਅਕਲ ਕਲਾ ਭਰ
 ਪੂਰਹਿ ਆ ॥ ਤੂੰ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਿਫਤਿ ਸੁਆਲਿ ਉਜਿ ਨਿਕੀ ਤੀਸੈ ਪਰਿ ਪਾਇਆ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ
 ਕਰਤੇ ਕੀ ਆਬਾਤੁ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੋ ਕਰਿ ਰਹਿ ਆ ॥ ੧੩ ॥ ੧ ॥ ਜੋਗ ਸਬਦੀ ਗਿਆਨ ਸਬਦੀ ਬੇਦ ਸ
 ਬਦੀ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ॥ ਘੜੀ ਸਬਦੀ ਸੁਰ ਸਬਦੀ ਸੁਦੁ ਸਬਦੀ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੁ ॥ ਸਰਬ ਸਬਦੀ ਏਕ ਸਬਦੀ ਜੋ ਕੋ
 ਜਾਣੈ ਭੇਉ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਸੋਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ॥ ੧੪ ॥ ੨ ॥ ਏਕ ਕ੍ਰਿਸਨ ਸਰਬ ਦੇਵ ਦੇਵ ਦੇ
 ਵਾਤ ਅਤੁ ਮਾ ॥ ਅਤੁ ਮਾ ਬਾਸੁ ਦੇਵੁ ਸ੍ਰੀ ਕੋ ਜਾਣੈ ਭੇਉ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਸੋਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ॥
 ੧੫ ॥ ੧ ॥ ਕੁੰਭੈ ਬਾਜਲੁ ਰਹੈ ਜਲ ਬਿਨੁ ਕੁੰਭੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ਗਿਆਨ ਕਾ ਬਾਸੁ ਨਹੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ
 ਹੋਇ ॥ ੧੬ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਪਾਇਆ ਹੋਵੈ ਗੁਨ ਗਾਰਤਾ ਓਮੀ ਸਪਨ ਮਾਰੀ ਮੈ ॥ ਜੇਹਾਂ ਪਾਲੇ ਪਾਲਣਾ
 ਤੇਵੋ ਨਉ ਪਚਾਗੀ ਮੈ ॥ ਮੈ ਸੀ ਕਲਾਨ ਖੇਡੀ ਮੈ ਜਿਤੁ ਵਰਗਾ ਭਇਆ ਹਾਰੀ ਮੈ ॥ ਪਾਇਆ

ਤੇਓਮੀਆਵੀਚਰਅਗੋਵਾਚਾਰੀਐਮੁਹਿਚਲੈਸੁਅਗੋਮਾਰੀਐ॥੨॥ਸਭੋਕ੍ਰਮਃ॥੧॥ਨਾਨਕ
 ਮੇਰੁਸਰੀਰਕਾਇਕੁਰਬਾਇਕੁਰਬੁਦਾਹੁ॥ਜੁਭਜੁਭਫੇਰਿਵਟਾਈਅਹਿਗਿਆਨੀਬੁਨਹਿਤਾਹਿ॥ਸਤਿ
 ਜੁਗੁਰਬੁਸੰਤੋਖਕਾਪਰਮੁਅਗੋਰਬਵਾਹੁ॥ਤੇਤੋਰਬਜਤੈਕਾਜੋਰੁਅਗੋਰਬਵਾਹੁ॥ਦੁਆਪੁਰਿਗਭੁ
 ਤਪੈਕਾਸਨੁਅਗੋਰਬਵਾਹੁ॥ਕਲਜੁਗਿਰਬੁਅਗਨਕਾਕੂਨੁਅਗੋਰਬਵਾਹੁ॥੨॥੧॥ਸਾਮਕਹੈਸੇ
 ਤੰਬਰੁਸੁਅਮੀਨਚਿਮਹਿਅਛੈਸਚਿਰਹੈ॥ਸਤੁਕੋਸਚਿਸਮਾਏ॥ਰਿਗੁਕਹੈਰਹਿਅਭਰਪੁਰਿ॥
 ਰਾਮਨਾਮੁਦੇਵਅਹਿਸੁਹਾ॥ਨਾਇਲਇਐਪਰਛਤਜਾਹਿ॥ਨਾਨਕਤਉਮੋਖੰਤਰੁਪਾਹਿ॥ਜੁਜਮ
 ਹਿਜੋਰਿਛੁਲੀਚੰਦ੍ਰਾਵਲਿਕਾਨ੍ਰਿਸਨੁਜਾਦਮੁਭਇਆ॥ਪਾਰਜਾਤੁਗੋਪੀਲੈਆਇਆਬਿੰਦੁਬ
 ਨਮਹਿਰੰਗੁਕੀਆ॥ਕਲਿਮਹਿਬੇਦੁਅਥਰਬਣੁਹੁਆਨਉਖੁਦਾਈਅਲਹੁਭਇਆ॥ਨੀਲ
 ਬਸਤ੍ਰਲੇਕਪਛੇਪਹਿਰੇਤੁਰਬਪਠਣਿਅੰਮਲੁਕੀਆ॥ਚਾਰੇਦੇਦਹੋਏਸਚਿਅਰਾਪਨੁਹਿਗੁ
 ਣਹਿ॥ਤਿਨਚਾਰਵੀਚਾਰ॥ਭਉਭਗਤਿਕਰਿਨੀਚੁੰਸਦਾਏ॥ਤਉਨਾਨਕਮੋਖੰਤਰੁਪਾਏ॥੨॥੧॥
 ਉਨੀ॥ਸਤਿਗੁਰਵਿਟਹੁਦਾਰਿ॥ਅਜਿਤੁਮਿਲਿਐਖਸਮੁਸਮਾਣਿਅਸਾ॥ਜਿਨਿਕਰਿਉਪਦੇਸੁ
 ਗਿਆਨੁਅੰਜਨੁਦੀਆਇਨੀਲੇੜੀਜਗਤੁਨਿਹਾਇਅਸਾ॥ਖਸਮੁਛੋਰਿਵੁਜੋਲਗੈਰੁਬੇਸੇਦੁ

ਜਾਰਿਆ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੋਏ ਹਿਥਾ ਵਿਰਲੈ ਕਿਨੈ ਦਿ ਚਾਰਿਆ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿਆ ॥ ੧੩ ॥
 ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ਸਿਮਲਾ ਪੁਸਰਾਇਰਾ ਅਤਿ ਦੀਰਘ ਅਤਿ ਮੁਚਾ ਓਇ ਜਿ ਅਵਹਿ ਮਾਸ ਕਰਿ ਜਾ
 ਹਿ ਨਿਰਾਸੇ ਕਿਤਾ ਫਲ ਫਿਰੇ ਫਲ ਬਕ ਬਕੇ ਕੀ ਮਿਨ ਅਵਹਿ ਪਤਾ ਮਿਠਤੁ ਨੀਵੀ ਨਾਨਕ ਗੁਣਰੀ
 ਗਿਆਣੀ ਆਤਤਾ ਸਕੁੰਦੇ ਨਿਵੈ ਅਪਕਉ ਪਰਕਉ ਨਿਵੈ ਨਕੋਇ ਪਰਤਿ ਰਾਜੁ ਤੋਲੀ ਐ ਨਿਵੈ ਸੁ
 ਗਉਰਾ ਹੋਇਆ ਅਪਰਾਧੀ ਦੁਨਾ ਨਿਵੈ ਜੇ ਹੰਤੁ ਮਿਰਗਾ ਹਿ ਸੀਸਿ ਨਿਵਾਇ ਐ ਕਿਆ ਥਾਂ ਐ ਜਾਰਿ
 ਦੇ ਕੁਸੁਧੇ ਜਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਮ: ੨ ਪੰਥਿ ਪੁਸਤਕ ਸੀਪਿ ਅਬਦੰ ਸਿਲਪੁ ਜਸਿ ਬਗੁਲ ਸਮਾਧੀ ॥ ੧ ॥
 ਪਿਸ੍ਰਠ ਬਿਭੂਖਣ ਸਾਰੰ ਤ੍ਰੈ ਪਲਤਿ ਹਾਲ ਬਿਚਰੰ ਗਲਿ ਮਾਲਤਿ ਲਕੁਲਿ ਲਾਟੰ ਚੁਟਿ ਪੋਤੀ
 ਬਸੰਤ ਕਪਾਟੰ ਜੇਜਾਣੁ ਸਿਬੁ ਹਮੰ ਕਰਮੰ ਸਤਿਨਾਮੁ ਨਿਸਚਉ ਕਰਮੰ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਿਹਚ
 ਉਪਿ ਅਵੈ ਦਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਵਾਟ ਨਪਾਵੈ ॥ ੫ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਕਪਟੁ ਰੂਪੁ ਸੁਹਾਵਣੁ ਛੁਡਿ ਦੁਨੀਆ
 ਅੰਦਰਿ ਜਾਵਣਾ ਅੰਦਾਚੰਗਾ ਅਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ ਕੀਤਾ ਪਵਣਾ ॥ ਹੁਕਮ ਕੀਏ ਮਨਿ ਭਾਵਣੇ
 ਰਾਹਿ ਭੀਠੈ ਅਗੈ ਜਾਵਣਾ ਨੰਗਾ ਦੇ ਜਕਿ ਚਾਲਿ ਆਤਾ ਦਿਸੈ ਖਰਾਡੁ ਰਾਵਣਾ ਕਰਿ ਅਉਗ
 ਟੁਪ ਛੋਤਾਵਣਾ ॥ ੧੪ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ਦਰਿਆ ਆਪਾਹੁ ਸੀਤੋ ਪੁਸਤੁ ਜਤੁ ਗੰਢੀ ਸਤਿ ਵਟਾ ਏਹੁ ਜ

ਨੇਉਂਜੀਅਕਾਹਈਤਪਭੋਘਤਾਨਾਏਹੁਤੈਨਮਲੁਲਗੈਨਾਏਹੁਜਲੈਨਜਾਇ।ਪੰਨਸੁਮ
 ਵਸਨਾਨਕਾਜੋਗਲਿਚਲੇਪਾਇ।ਚਉਕਾਹਿਮੂਲਿਅਣਾਇਅਥਹਿਚਉਕੈਪਾਇਅਥਾਸਿ
 ਖਾਕੈਨਿਚਕਾਈਅਗੁਰੁਬਾਹਮਣੁਥਿਆ।ਓਹੁਮੁਅਓਹੁਨੁਪਾਇਅਏਤਗਗਇਅਥਾ
 ਮਠੀ।ਲਖਚੋਗੀਅਲਖਜਗੀਅਲਖਕੂਫੀਅਲਖਗਲਿ।ਲਖਠਗੀਆਪਹਿਨਾਮੀਅ
 ਗਤਿਦਿਨਸੁਜੀਅਨਾਲਿ।ਤਗੁਕਪਾਹੁਕਤੀਐਬਾਮੁਦੁਟੇਆਇ।ਕੁਹਿਬਕਰਾਰਿਨਿਸ
 ਏਆਸਭੁਕੈਅਥੈਪਾਇ।ਹੋਇਪੁਰਾਣੁਬੁਟੀਐਭੀਫਿਰਿਪਾਈਐਹੋਰਾ।ਨਾਨਕਤਗੁਨਤੁਟੈ
 ਜੇਤੁਗਿਹੋਵੈਜੋਰਾ੨੫:੨ ਨਾਇਮੰਨਿਐਪਤਿਓਪਜੇਸਲਾਹੀਸਚੁਸੁਤਾ।ਦਰਗਹਅੰਦਰਿਪ
 ਏੀਐਤਗੁਨਤੁਟਸਿਪੁਤਾ।੩੫:੧ ਤਗੁਨਇੰਦੀਤਗੁਨਨਾਰੀ।ਭਲਕੈਭੁਕਪਵੈਨਿਤਦਾਵੀ
 ਤਗੁਨਪੈਰੀਤਗੁਨਹਥੀ।ਤਗੁਨਜਿਹਵਾਤਗੁਨਅਖੀ।ਵੇਤੁਕਾਅਪੇਵਤੈ।ਵਟਿਧਗੇਅਵਰਾਘ
 ਤੈ।ਲੈਭਾਹਿਕਰੇਵੀਆਹੁ।ਕਢਿਕਾਗਲੁਦਸੇਗਹੁ।ਸੁਇਵੇਮਹੁਲੇਕਾਏਹੁਦਿਤੁਣਾ।ਅਨਿਅੰ
 ਧਨਓਸੁਜਾਣਾ੪।ਪਉਟੀਗਸਾਹਿਬੁਹੋਇਦਾਇਅਲੁਕਿਪਕਰੇਤਸਾਈਕਾਰਕਰਾਇਸੀ।ਸੋਸੇ
 ਵਕੁਸੇਵਕਰੇ।ਜਿਸਨੇਹੁਕਮੁਮਨਾਇਸੀ।ਹੁਕਮਿਮੰਨਿਐਹੋਵੈਪਰਵਾਣੁਤਖਸਮੈਕਾਮਹਲੁ

ਪਾਇਸੀ। ਥਸ ਮੈਥੁ ਵੇ ਸੋ ਕਰੇ ਮਨ ਹੁਚਿ ਦਿ ਆਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇਸੀ। ਤਾ ਵਰਗ ਹਯੋ ਪਾਜ ਇਸੀ।
 ੧੫ ਸਲੋਕ ਮ। ੧। ਗਉ ਬਿਰਹ ਮਣ ਕਉ ਕਰੁ ਲਾਵਹੁ ਗੋਬਰਿ ਤਰਣੁ ਨ ਜਾਈ। ਪੋਤੀ ਟਿਕੈ ਤੇਜ
 ਪਮਾਣੀ ਪਾਨੁ ਮਲੇ ਛਾਖਾਈ। ਅੰਤੁ ਰਿਪੂ ਜਾਪਨਾ ਹਿਕਤੇ ਬਾਸੀ ਜਮੁ ਤੁਰਕਾ ਭਾਈ। ਛੇਡੀ ਲੇ
 ਪਾਖੰਡਾ। ਨਮਿਲਾਇ ਅੰਜਾਹਿ ਤਰੰਦਾ। ੧॥੪:੧॥ ਮਾਣਸ ਖਟੇ ਕਰਹਿ ਨਿਵਾਜਾ। ਛੁਰੀ ਵਗਾਇ
 ਨਿਤਿ ਨ ਕਲਿ ਤਾਗ। ਤਿਨ ਪਰਿਬ੍ਰਹਮਣੁ ਪੂਰਹਿ ਨਾਦਾ। ਉਨਾਉ ਅਵਹਿ ਓਈ ਸਾਂਦਾ। ਕੂਟੀ
 ਹਾਸ ਕੂਟਾ ਪਾਰਾ। ਕੂਟ ਬੋਲਿ ਕਰਹਿ ਆਹਾਰਾ। ਸਰਮ ਪਰਮ ਕਾਢੇ ਰਾਦ੍ਹਰੀ। ਨਾਨਕ ਕੂਟੁਰ
 ਹਿ ਅੰਤੁ ਰਪੂਰਿ। ਮੈਥੋ ਟਿਕੈ ਤੇਜੋ ਪੋਤੀ ਕਖਾਈ। ਹਥਿ ਛੁਰੀ ਜਗਤ ਕਸਾਈ। ਨਿਲ ਦਸਤ
 ਪਹਿਰਿ ਹੋਵਹਿ ਪਰਵਾਣਾ। ਮਲੇ ਛਪਾਨੁ ਲੇਪੁ ਜਾਹਿ ਪੂਰਾਣਾ। ਅਤ੍ਰਾਖਿ ਆਕਾ ਕੂਠਾ ਬਕਰਾ
 ਖਾਣਾ। ਚਉਕੇ ਉਪ ਕਿਰਿ ਸੇਨ ਜਾਣਾ। ਦੇਕੈ ਚਉਕਾ ਕਢੀ ਕਾਰਾ। ਉਪਰਿ ਅਇ ਬੈਠੇ ਕੂਟਿ ਅ
 ਰਾ। ਮਤੁ ਭਿਟੈ ਵੇ ਮਤੁ ਭਿਟੈ। ਇਹੁ ਅੰਨੁ ਅਸਾਡਾ ਛਿਟੈ। ਤਾਨਿ ਛਿਟੈ ਛੇਤੁ ਕਰੇ ਨਿ। ਮਨਿ ਜੁ
 ਠੈ ਚਲੈ ਤਕੇ ਨਿ। ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਪਿਆਈ। ਮਾ। ਸੁਚਿ ਹੋਵੈ ਤਾ ਸਚੁ ਪਾਈ। ਮੈ। ੨। ਪਉਦੀ।
 ਚਿਤੈ ਅੰਦਰਿ ਮਠੁ ਕੋਵੈ ਖਿਨ ਵਰੀ ਹੋ। ਠਿਚਲਾਇ ਵਾ। ਆਪੇ ਦੇਵਹਿ ਅਣੀ। ਮਾਮਾ ਪੇਹੀ ਕਰਮ ਕ

ਗੁਣਿ ਦਾ। ਵਡੁ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਮੇਵ ਨੀ। ਸਿਰਿ ਪੰਧੇ ਲਾਇ ਦਾ। ਨਦਰਿ ਉਪਰਿ ਜੇ ਕਰੇ ਸੁਲਤਾਨਾ
 ਨਾ ਘਾਹੁ ਕਰਾਇ ਦਾ। ਦਰਿ ਮੰਗ ਨਿਭਿ ਖਲ ਪਾਇ ਦਾ। ੧੬। ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧। ਜੇ ਮੇਹਾ ਕਾ ਘਰੁ ਮੁਹੈ ਘਾ
 ਰੁ ਮੁਹਿ ਪਿਤਰੀ ਦੇਇ। ਅਗੈ ਦਸਤੁ ਸਿਵਾ ਈ। ਮੋਪਿਤਰੀ ਚੋਰ ਕਰੇਇ। ਵਡੀ ਅਹਿ ਹਥ ਦਲਾਲ
 ਕੇ ਮੁਸਫੀ ਏਹ ਕਰੇਇ। ਨਾਨਕ ਅਗੈ ਸੋ ਮੇਲੇ ਭਿਖੈ ਘਲੇ ਦੇਇ। ੧॥੪:੧॥ ਜਿਉ ਜੋਰੁ ਸਿਰ
 ਨਾਵੁ ਈ। ਆਵੈ ਵਰੇ ਵਰਾ। ਭੁਠੇ ਭੁਠਾ ਮੁਖਿ ਵਸੈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋਇ। ਖੁਆਰਾ। ਸੁਚੇ ਏਹਿ ਨਾ ਆਖੀ ਅ
 ਹਿ ਭਰਿ ਨ ਜਿ ਪਿੰਡੁ ਪੋਇ। ਸੁਚੇ ਸੇਈ ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਮਨਿ ਦੁਸਿ ਆਸੋਇ। ੨। ਪਉੜੀ। ਤੁਰੇ ਪਲ
 ਟੇ ਪਉਣੇ ਵੇਗ ਹਰ ਰੰਗੀ ਹਰ ਮਸਦਾਰਿਆ। ਕੋਠੇ ਮੰਤ੍ਰ ਪਮਾਨੀ ਆਲਾਇ ਬੈਠੇ ਕਰਿ ਪਾਸਾਰਿਆ
 ਚੀਜ ਕਰ ਨਿਮਾਨੇ। ਭੁਵੇਗ ਰੇ ਬੁਝ ਨਿਨਾਹੀ ਹਾਰਿਆ। ਕਰਿ ਫੁਰਮਾਇ ਸਿਖਾਇ ਆਵੇ ਖਿਮਹ
 ਲਤਿ ਮਰਣੁ ਦਿਸਾਰਿਆ। ਜਰਾ ਆਈ ਜੇ ਬਨਿ ਹਾਰਿਆ ੧॥ ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧। ਜੇ ਕਰਿ ਸੁਤ ਕੁਮੰਨੀ
 ਅਸਭੁ ਤਸੁਤ ਕਹੋਇ। ਗੋਰੇ ਅਤੈ ਲਕਣੀ ਅੰਦਰਿ ਕੀ ਵਹੋਇ। ਤੇਤੇ ਦਾਣੇ ਅਨ ਕੇ ਜੀਅ ਬੁਝ
 ਨ ਕੋਇ। ਪਹਿਲਾ ਮਾਣੀ ਜੀਉ ਹੈ ਜਿ ਤੁਹ ਰਿਆਸਤੁ ਤੋਇ। ਸੁਤ ਕੁ ਕਿਉ ਕਰਿ ਰਖੀ। ਮੈ ਸੁਤ ਕੁ ਪਦੈਰ
 ਸੋਇ। ਨਾਨਕ ਸੁਤ ਕੁ ਏਵ ਨ ਉਤਰੈ ਗਿਆਨੁ ਉਤਰੈ ਪੋਇ। ੧॥੪:੧॥ ਮਨ ਕਾ ਸੁਤ ਕੁ ਲੋਭੁ ਹੈ ਜਿਹ ਦਾ

ਹੋਵੇ ਬੰਧਨਾ ਸੋਕ ਉਮੰਦਾ ਅਖੀ ਮੈ ਜਿਤੁ ਜੰਮਾ ਹਿਰਾਜਾਨਾ ਭੰਡੁ ਹੀ ਭੰਡੁ ਰੂਪ ਜੋ ਭੰਡੈ ਬਾਨੁ ਨ ਕ
 ਏ ॥ ਨਾਨਕ ਭੰਡੈ ਬਾਹਰ ਏਕੋ ਸਚਾ ਜੋਇ ॥ ਜਿਤੁ ਅਖਿਸਦਾ ਸਲਾਹੀ ਐਰਾਗਾਰਤੀ ਚਾਰੀ ॥ ਨਾਨਕ ਤੇ
 ਅਖਿਉ ਜਲੇਤਿ ਤੁਸਚੇ ਦਰਬਾਰਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਸਭੁ ਕੋ ਅਖੈ ਆਪਣਾ ਜਿਸੁ ਨ ਹੀ ਸੋਚੁ ਟਿਕਦੀ ॥
 ਕੀਤਾ ਅਖੈ ਆਪਣਾ ਅਖੈ ਹੀ ਲੇਖਾ ਸੰਢੀ ਮੈ ॥ ਜਾਰਹਣਾ ਨਹੀ ਐਤੁ ਜਗਿਤਾ ਕਾ ॥ ਏਤੁ ਗਾਗ ਬਿਹੀ
 ਮੈ ॥ ਅੰਦਰਿ ਸੋਨਾ ਅਖੀ ਮੈ ਪਾਇ ਅਖਰੁ ਏਹੋ ਬੁਝੀ ਮੈ ॥ ਮੂਰਖੈ ਨਾਲਿ ਨ ਲੁਝੀ ਮੈ ॥ ੧ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮ: ੨
 ਨਾਨਕ ਟਿਕੈ ਬੋਲਿ ਮੈ ਤਨੁ ਮਨੁ ਟਿਕਹੋਇ ॥ ਟਿਕੈ ਟਿਕਾ ਸਦੀ ਮੈ ਟਿਕੈ ਟਿਕੀ ਮੈ ॥ ਟਿਕਾ ਦਰਗਾਹ
 ਸਟੀ ਮੈ ਮੁਹਿ ਬੁਝਾ ਟਿਕੈ ਪਾਇ ॥ ਟਿਕਾ ਮੂਰਖੁ ਅਖੈ ਪਾਇ ਲਹੈ ਸਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਮ: ੧ ॥ ਅੰਦਰਿ ਹੁਸ਼ੀਰੈ ਪੈ
 ਜਕਾ ਹਿਰਿ ਦੁਨੀਆ ਅਮੰਦ ਹੁਣੈ ਲੁ ॥ ਅਠ ਸਠਿ ਤੀਰਥ ਜੇ ਨ ਦਹਿਉ ਤਰੈ ਨਾਹੀ ਮੈ ਲੁ ॥ ਜਿਨ ਪਟੁ ਅੰਦ
 ਰਿ ਬਾਹਰਿ ਗੁਦ ਨ ਤੇ ਭਲੇ ਸੰਸਾਰਿ ॥ ਤਿਨ ਨੇਹੁ ਲਗਾਰ ਬਸੇਤੀ ਦੇਖ ਨੇਵੀ ਚਾਰਿ ॥ ਰੀਰਿ ਹਸਾਹਿ ਰੀਰਿ
 ਰੋਵਹਿ ਚੁਪੁਤੀ ਜਰਿ ਜਾਰਿ ॥ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀ ਕਿਸੈ ਕੇਰੀ ਬਾਨੁ ਸਚੇ ਨਾਹਾ ॥ ਦਰਿ ਵਾਟ ਉਪਰਿ ਖਰਚੁ ਮੰਗ
 ਜਾਏ ਦੇਇ ਤਪਾਹਿ ॥ ਦੀਥਾ ਨੁਏ ਕੋ ਕਲੁ ਮਏ ਕਾਹਮਾਨੁ ਮਾਮੇ ਲੁ ॥ ਦਰਿ ਲਏ ਲੇਖਾ ਪੀਵਿਓ ਵੈ ਨਾਨਕ
 ਜਿਉ ਤੇ ਲੁ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਅਖੈ ਹੀ ਕਰਣਾ ਕੀ ਕਲ ਅਖੈ ਹੀ ਤੈਧਾਰੀ ਮੈ ॥ ਦੇਖਾਹਿ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਪਰਿਕ

ਮੈ

ਗੰਧਕੀਸਾਰੀਐ ॥ ਜੇ ਅਇਆ ਸੋਚਲਸੀ ਸੁਕੁਰੇਈ ਅਈਵਾਰੀਐ ॥ ਜਿਸੁਕੇਜੀ ਅਪਗਣਹਰਿ
 ਕਿਉਸਾਹਿਬੁ ਮਨੁਹੁਦਿਸਾਰੀਐ ॥ ਅਪਣਹਥੀ ਅਪਣੁ ਅਪੇਹੀ ਕਾਜੁ ਸਵਾਰੀਐ ॥ ੨੦ ॥ ਸਲੋਕੁ
 ਅਹਲਾ ॥ ਏਹਕਲੇਹੀ ਅਸਕੀਦੂਜੈਲਗੈ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਅਸਕੁਕਾਦੀਐ ਸਦਹੀਰਹੈ ਮਮਾਇ ॥
 ਏਹੈਚੰਗਾਕਾਰਿ ਮੰਨੈ ਮੰਦੈ ਮੰਦਹੋਇ ॥ ਅਸਕੁਏਹੁਨਾ ਅਖੀਐ ਜਿਲੇਖੇਦਰਤੈ ਸੋਇ ॥ ੨੧ ॥ ਅਹਲਾ
 ॥ ੨ ॥ ਸਲਾਮੁਜਬਬੁਦੈਕਰੇ ਮੰਦਹੁਪੁਥਾਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕਦੈਵਕੁਰੀਆਥਾਇਲਕਾਈਪਾਇ ॥
 ਅਭਿਰੀ ॥ ਜਿਤੁਸੇਵਿਐ ਸੁਖਪਾਈਐ ਸੋਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾਸਮੁਲੀਐ ॥ ਜਿਤੁਕੀਤਪਾਈਐ ਅਪ
 ਣਾਸਾਅਲਬੁਗੀਕਿਉਪਾਲੀਐ ॥ ਅੰਦਾਮੁਲਿਨਕੀਚਈਦੇਲੰਮੀਨਦਰਿਨਿਹਾਲੀਐ ॥ ਜਿਉਸਾ
 ਹਿਬਨਾਲਿਨਹਾਰੀਐ ॥ ਤੇਵਹੁਪਾਸਾਦੁਲੀਐ ॥ ਕਿਛੁਲਗੇਓਪਰਿਘਾਲੀਐ ॥ ੨੨ ॥ ਸਲੋਕੁ
 ਅਹਲਾ ॥ ੨ ॥ ਚਕਰੁਲਗੈਚਕਰੀਨਲੇਗਾਰਬੁਵਾਦੁ ॥ ਗਲੁਕਰੇਅਣੇਰੀਅਪਸਮਨਪਾਏਸਾਦੁ ॥
 ਅਪਗਵਾਇਸੇਵਕਰੇਤਾਕਿਛੁਪਾਏਮਾਨੁ ॥ ਨਾਨਕਜਿਸਨੇਲਗਾਤਿਸੁਮਿਲੈਲਗਾਜੋਪਰਵਾਨੁ ॥
 ੨ ॥ ਅਹਲਾ ॥ ੨ ॥ ਜੋਜੀਇਹੋਇਸੁਓਗਵੈਮੁਹੁਕਾਕਹਿਅੰਦੁਓ ॥ ਬੀਜੋਬਿਖੁਮੰਗੈਅੰਮ੍ਰਿਤੁਦਖਹੁਏਹੁ
 ਨਿਅਓ ॥ ੨ ॥ ਅਹਲਾ ॥ ੨ ॥ ਨਾਨਕਇਆਣੇਦੋਸਤੀਕਦੇਨਅਵੇਰਸਿ ॥ ਜੇਹਾਜਾਣੈਤੇਹੋਵਰਤੈਵੇਖਹੁ

ਕੋ ਨਿਰਜਾਸਿ। ਦੁਸਤੁ ਅੰਦਰਿ ਦੁਸਤੁ ਸਮਝੈ ਦੂਜੀ ਹੋਵੈ ਪਾਸਿ। ਸਾਹਿਬ ਸੇਤੀ ਹੁਕਮੁ ਨ ਚਲੈ ਕਹੀ
 ਥੈ ਅਰਜਾਸਿ। ਕੂਕੁ ਕਮਾਵੈ ਕੂਕੈ ਹੋਵੈ ਨਾਨਕ ਸਿਫੁ ਤੁਹਿ ਗਾਸਾ। ੩। ਮਹਲਾ ੨। ਨਾਲਿ ਫਿਅ
 ਏ ਦੋਸਤੀ ਦੁਹਾਹੁ ਸਿਉ ਨੇਹਾ। ਪਾਣੀ ਅੰਦਰ ਲੀਕ ਜਿਉ ਤਿ ਸੁਦਾਬ ਉਨ ਥੇਹਾ। ੪। ਮਹਲਾ ੨। ਹੋ
 ਏ ਏ ਆਣਾ ਕਰੇ ਕੀ ਮਾਅਦਿ ਨ ਸਕੈ ਰਸਿ। ਜੇ ਇਕ ਅਧਰੰਗੀ ਕਰੇ ਦੂਜੀ ਤੀਵੇ ਰਾਸਿ। ੫। ਪਉੜੀ
 ਚਾਕਰੁ ਲਗੈ ਚਾਕਰੀ ਜੇ ਚਲੈ ਖਸਮੇ ਤਾਇ। ਹੁਰ ਮਤਿ ਤਿਸੈ ਨ ਅਗਲੀ ਓਹੁ ਦੁਜ ਹੁਤਿ ਦੁਖਾਇ।
 ਖਸਮੇ ਕਰੇ ਬਰਾਬਰੀ ਫਿਰਿ ਗੋਰਤਿ ਅੰਦਰਿ ਪਾਇ। ਦੁਜ ਹੁਗਵਾਏ ਅਗਲਾ ਮਹੇ ਮੁਹਿ ਪਾਣਾ ਖਾਇ।
 ਜਿਸ ਵਾਇਤਾ ਖਾਵਣਾ ਤਿਸੁ ਕਹੀ ਐਸਾ ਬਾਸਿ। ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਨ ਚਲੈ ਏਨਾ ਲਿਖ ਸਮਝਲੈ ਅਰਦ
 ਸਿ। ੬। ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨। ਏਹ ਕਿਨੇ ਹੀ ਵਾਤਿ ਆਪਸ ਤੇ ਜੋ ਪਾਣੀ ਐ। ਨਾਨਕ ਸਾਕਰ ਮਾਤਿ ਸ
 ਰੇਖੁ ਤੈ ਜੋ ਮਿਲੈ। ੭। ਮਹਲਾ ੨। ਏਹ ਕਿਨੇ ਹੀ ਚਾਕਰੀ ਜਿਤ ਭਉ ਖਸਮ ਨ ਜਾਇ। ਨਾਨਕ ਸੇਵਕੁ
 ਕਾਢੀ ਅੰਜਿ ਸੇਤੀ ਖਸਮ ਸਮਾਇ। ੮। ਪਉੜੀ। ਨਾਨਕ ਅੰਤ ਨ ਜਾਪੀ ਹਤਿ ਤਾ ਕੇ ਪਾਗਵਾਰਾ। ਆ
 ਪਿਕਰਾਏ ਸਾਖਤੀ ਫਿਰਿ ਆਪਿਕਰਾਏ ਸਤਾਇ। ਨਾਨਕ ਲੀਜੀ ਹੀ ਅਵਿਕਿਤੁ ਰੀਚ ਨਹਿ ਬਿਸੀਰ
 ਮਾਰਾ। ਅਪਿਕਰਾਏ ਕਰੇ ਅਪਿਹ ਉਕੇ ਸਿਉ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰਾ। ਨਾਨਕ ਕਰਣਾ ਜਿਨ ਕੀ ਆਫੇਰਿ ਤਿਸਹ

ਕੈ

ਕਰਣੀਸਾਰ ॥ ੨੩ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ੧ ॥ ਆਪੇਭੁੰਡੇਸਾਜੇ ਅਨੁ ਆਪੇਪੂਰਣੁ ਦੇਇ ॥ ਏਕ ਨੀਦੁ ਪ੍ਰਸਮਾ
 ਈ ਐਇਕਿ ਚੁਲੈ ਰਹਿ ਚੁਕੈ ॥ ਇਕਿ ਨਿਹਾਲੀ ਪੈਸਦੁ ਨਿਇਕਿ ਉਪਰਿ ਰਹਿ ਚੁਕੈ ॥ ਤਿਨ ਸਦੁ
 ਰੇਲਾ ਨਕਾ ਜਿਨ ਕਉ ਨ ਦਰਿ ਕਰੇ ॥ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਆਪੇਸਾ ਜੇ ਕਰੇ ਅਧਿ ਜਾਣੀ ਭਿਰਖੈ ਆਪਿ ॥ ਸਿ
 ਮੁਦਿ ਚਿਜੰਤ ਉਪਾਇ ਦੇਖੈ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ ॥ ਕਿਸੇ ਨੁਕਰੀ ਐ ਨਾਨਕ ਸਕੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਅਧਿ ॥ ਪਉ
 ਠੀ ॥ ਵੇਡੇ ਕੀ ਆਵੁ ਭੀ ਆਈ ਅਗਿਛੁ ਕਹਣਾ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ਸੋ ਕਰਨਾ ਕਾਦਰ ਕਰੀ ਮੁਦੇ ਜੀਅ ॥
 ਜਕੁ ਸੰਝਾਇ ॥ ਸਾਈ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਪੁਰਿ ਛੋਡੀ ॥ ਤਿਨੈ ਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਏਕੀ ਬਾਹਰੀ ਹੋਰ ਦੂਜੀ ਨਾ
 ਹੀ ਜਾਇ ॥ ਸੋ ਕਰੇ ਜਿਸੇ ਸੋ ਰਜਾਇ ॥ ੨੪ ॥ ੧ ॥ ਸੁਧਾ ॥ ਵਾਰਮਾਣ ਕੀ ਤਬਾਸ ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਮਲਕੁ
 ਹੀ ਦਤ ਬਾਚੈ ਦੁਹ ਦੁਸੇ ਹੀਆ ਕੀ ਪੁਨੀ ਗਵਣੀ ॥

ਗੁਰਦਾਤਾ ਗੁਰਗਿਦੈ ਪਰਗੁਰਦੀ ਪਕਾ ॥ ੨੬ ॥ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
 ਸਲੋਕ ॥ ੧ ॥ ਤਿਹ ਲੇਇ ॥ ਅਮਰ ਪਦਾਰਥੁ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਮਨਿ ਐਉ ਖੁਹੇਇ ॥ ੧ ॥ ੧ ॥ ਪਹਿਲੇ ਪਿ
 ਆਰਿ ਲਗਾ ਬਣੁ ਦੁਪਿ ॥ ਦੂਜੇ ਮਾਟਿ ਬਾਪ ਕੀ ਸੁਪਿ ॥ ਤੀਜੇ ਭਯਾ ਭੁਭੀ ਬੇਬਾ ॥ ਚਉਥੇ ਪਿਆਰਿ ਚਿ
 ਪੁਨੀ ਖੇਡਾ ॥ ਪੰਜਵੇਂ ਖਣ ਪੀਅਣ ਕੀ ਪਾਤਾ ॥ ਛਿਦੈ ਕਮਨੁ ਪੁਛੈ ਜਾਤਿ ॥ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਮੰਜਰੀਆ ਪਰਵਾਹੁ

ਅਠਵੈਤ੍ਰੇਪੁਰੋਅਤਨਨਸਾ। ਨਾਵੈਪਉਲੇਉਤੇਸਹਦਸਵੈਦਪਾਹੇਅਸੁਆਹ। ਗਏਮਿਰੀਤਪਕਾ
ਰੀਧਾਹ। ਉਤ੍ਰਿਅਹਿਸੁਦਸਵੈਰਾਹ। ਅਠਵੈਤ੍ਰੇਪਉਲੇਉਤੇਸਹਦਸਵੈਦਪਾਹੇਅਸੁਆਹ। ਗਏਮਿਰੀਤਪਕਾ
ਨਾਨਕਮਨਮੁਖਅੰਪੁਪਿਆਰਾ। ਬਾਣਗੁਰੂਰੂਕਸੰਸਾਰਾ। ੨। ੧। ੨। ੩। ੪। ੫। ੬। ੭। ੮। ੯। ੧੦। ੧੧। ੧੨। ੧੩। ੧੪। ੧੫। ੧੬। ੧੭। ੧੮। ੧੯। ੨੦। ੨੧। ੨੨। ੨੩। ੨੪। ੨੫। ੨੬। ੨੭। ੨੮। ੨੯। ੩੦। ੩੧। ੩੨। ੩੩। ੩੪। ੩੫। ੩੬। ੩੭। ੩੮। ੩੯। ੪੦। ੪੧। ੪੨। ੪੩। ੪੪। ੪੫। ੪੬। ੪੭। ੪੮। ੪੯। ੫੦। ੫੧। ੫੨। ੫੩। ੫੪। ੫੫। ੫੬। ੫੭। ੫੮। ੫੯। ੬੦। ੬੧। ੬੨। ੬੩। ੬੪। ੬੫। ੬੬। ੬੭। ੬੮। ੬੯। ੭੦। ੭੧। ੭੨। ੭੩। ੭੪। ੭੫। ੭੬। ੭੭। ੭੮। ੭੯। ੮੦। ੮੧। ੮੨। ੮੩। ੮੪। ੮੫। ੮੬। ੮੭। ੮੮। ੮੯। ੯੦। ੯੧। ੯੨। ੯੩। ੯੪। ੯੫। ੯੬। ੯੭। ੯੮। ੯੯। ੧੦੦।

ਜਾਤੁ ਜੈਤ ਠੀਕ ਰਹੈ ਏਥਾ ਚੁਤ ਘਟੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਨਾਹਿ ਪਤਿ ਪਤਿ ਵਿਣੁ ਪਾਰਿ ਨ ਪ
 ਏ ॥ ੧ ॥ ਮ: ੨ ॥ ਏਥੇ ਥਾਵੁ ਹੁਇ ਤਾਚੰਗ ਮਨ ਮੁਖਿ ਐ ਸਾਜਾ ਦੀ ਐ ॥ ਸੁਰਤਿ ਮਤਿ ਚਤੁਰਾਈ ਤਾਕੀ
 ਕਿਆ ਕਰਿ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ ਐ ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਹਿਕੈ ਕਤ ਮੁਕ ਮਾਏ ਸੋਚ ਹੁਕੰ ਹੀ ਜਾਣੀ ਐ ॥ ਜੋ ਪਰਮ
 ਕਮਾਏ ਤਿਸੁ ਸਰਮੁ ਨ ਭੁਹੈ ਏਥਾ ਪਕਮਾਏ ਪਾਪੀ ਜਾਣੀ ਐ ॥ ਤੁੰ ਆਖੇ ਖੋਲ ਕਰਹਿ ਸਭ ਕਰ ਤੇ ਕਿਆ
 ਵੂਜਾ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ ਐ ॥ ਜਿ ਚਰੁ ਤੇਰੀ ਜੋ ਭਿਤਿ ਚਰੁ ਜੋ ਤੀ ਵਿਚਿ ਤੂੰ ਬੋਲਹਿ ਵਿਣੁ ਜੋ ਤੀ ਕੋਈ ਕਿਰੁ
 ਕਰਿ ਹੁਇ ਮਾਸਿ ਆਣੀ ਐ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮੁਖ ਨਦਰੀ ਆਇ ਅਯਰਿ ਏਕੋ ਸੁਖ ਨੁਹ ਜਾਣੀ ਐ ॥
 ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਤੁਸੁ ਆਖੇ ਜਗਤੁ ਭੁਪਾ ਏਕੈ ਤੁਸੁ ਆਖੇ ਪੈ ਪੈਲਾਇਆ ॥ ਮੋਹ ਠਗੁ ਭੁਲੀ ਪਾਇ ਕੈ ਤੁਸੁ
 ਆਪ ਹੁਜਗਤੁ ਖੁਆਇਆ ॥ ਤਿਸ ਨਾਮੰਦਰਿ ਅਗਨਿ ਹੋ ਨਹਿਤਿ ਪੰਤੈ ਤੁਥਾ ਤਗਾਇਆ ॥ ਸਰਸ
 ਏਹੁ ਸੀਸਾਰੁ ਹੈ ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਆਇ ਅਯਜਾਇਆ ॥ ਦਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮੋਹ ਨ ਤੁਟਈ ਸਤਿ ਥਕੈ ਕਰਮ ਕ
 ਮਾਇਆ ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰੀ ਐ ਸੁਖਿ ਰਜਾ ਜਾਤੁ ਪੁਕਾਇਆ ॥ ਕੁਲ ਉਧਾਰੇ ਆਪਣਾ ਪੰਥੁ
 ਜਣੇ ਦੀ ਮਾਇਆ ॥ ਸੋਭੁ ਸੁਰਤਿ ਸੁਹਾਵਣੀ ਨਿਨਿਹਾਰਿ ਸੇਤੀ ਦਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥ ਰਾਸ ਲੋਕੁ ਮ:
 ੨ ॥ ਅਖੀ ਕਾਨ੍ਹ ਹੁਦੈ ਖਣਾ ਵਿਣੁ ਕੰਨ ਸੁਨਣਾ ॥ ਪੈਰਾ ਖਾਨ੍ਹੁ ਹੁਚਲਣੁ ਹੋ ਖਾਕੁ ਟਾ ॥ ਜੀ ਤੈ ਬ
 ਦਿਉ

ਸੁਹੁ ਬੋਲਣਾ ਇਉਂ ਜੀਵਤ ਮਰਣਾ / ਸਨਕਹੁ ਕਮੁ ਪਛਾਣਿ ਕੇ ਤਉ ਖਸਮੇ ਮਿਲਿਣਾ / ੧੫: ੨ / ਦਿ
 ਸੈ ਸੁਣੀ ਮੇਂ ਜਾਣੀ ਮੇਂ ਸਾਉ ਨ ਪਾਇ ਅਯਾਇ / ਰੁਹਲਾ ਟੰਕਾ ਅੰਤੁ ਲਾਗਿ ਉਗਲਿ ਲਗੇ ਪਾਇ / ਟੁਕੇ
 ਚਰਣ ਕਰ ਭਵ ਕਲੇਇ ਟ ਸੁਰਤਿ ਕਰੇਇ / ਨਨਕੁ ਕਹੈ ਸਿਅ ਏਇ ਦੁਕੈ ਤ ਮਿਲਾਵਹੋਇ ੨
 ਪਉੜੀ / ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੂੰ ਏਕੁ ਹੋ ਤੁਪਦੁਜਾ ਮੇਲੁ ਰਚਾਇਆ / ਹਉ ਮੈ ਗਰਬੁ ਉਪਾਇ ਕੈ ਲੋਕੁ ਅੰਤਰਿ
 ਜੀਤਾ ਪਾਇਆ / ਜਿਉ ਭਵੈ ਤਿਉ ਰਖੁ ਤੁਸਕੁ ਕਰੇ ਤੇਰਾ ਕਰਾਇਆ / ਇਕ ਨਾ ਬਖਸਹਿ ਮੇਲਿ ਲੈਹਿ
 ਗੁਰਮਤੀ ਤੁਪੈ ਲਾਇਆ / ਏਕੁ ਖਨੇ ਕਰਹਿ ਤੇਰੀ ਚਕਰੀ ਵਿਣੁ ਨ ਵੇਹੋ ਰੁਨਭਾਇਆ / ਹੋਰੁ ਕਰਹੈ ਦੁਕਾਰਹੈ
 ਏਕਿ ਸਚੀ ਕਰੇ ਲਾਇਆ / ਪੁਤੁ ਕਲ ਤੁਕੈ ਟੰਕੁ ਹੋਇ ਕਾ ਅਲਿਪਤੁ ਰਹੈ ਜੇ ਤੁਪੁਭਾਇਆ / ਚਿਹਿਅੰ
 ਦਤਹੁ ਬਹੁ ਹੁਨੇਰ ਮਲੇ ਸਚੈ ਨਾਇ ਸਾਇਆ ੩ / ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ / ਸੁਇਨੇ ਕੈ ਪਰਬਤਿ ਗੁਫਾ ਕਰੈ
 ਕੈ ਪਣੀ ਪਾਇਆ / ਕੈ ਛਿਛੇ ਪਰਤੀ ਕੈ ਆਕਾਸੀ ਉਗਧਿਰਹਾ ਸਿਰਿ ਤਾਰਿ / ਪੁਰੁ ਕਤਿ ਕਾਇਆ
 ਕਮਨੁ ਪਾਹਿਰਾ ਪੈਦਾ ਸਦਾ ਕਾਰਿ / ਬਲਾਰ ਤਪਾ ਅਲੋਕ ਬਿੰਦ ਕਾਰੀ ਪੁਕਾਰਾ / ਹੋਇ ਕੁਚੀ ਲੁਰਹਾ ਮ
 ਲਪਾਰੀ ਦੁਰਮਤਿ ਮਾਤਿ ਵੇਕਾਰਾ / ਨਹਉ ਨਾਮੈ ਨਹਉ ਹੋਵੈ ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ / ੧੫: ੧ /
 ਵਸਤੁ ਪਖਾਲਿ ਪਖਾਲੇ ਕਾਇਆ ਆਪੇ ਸੰਜਮਿ ਹੋਵੈ / ਅੰਤਰਿ ਮੈਂ ਲੁਗਿ ਨਹੀ ਜਾਣੈ ਬਾਹਰਹੁ

ਮਲਮਲਿਧੋਵੈ। ਅੰਧਤੁਲਿਪ ਇਆਜਮਜਾਏ। ਵਸਤੁਪੁਰਾਣੀਅਪੁਨੀਕਰਿਜਾਨੋਹਉਮੇਂਦਿ
 ਰਿਦੁਖਯਾਏ। ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਹਉਮੇਤੁਏਤਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਪਿਆਏ। ਨਾਮੁਜਪੇਨਾਮੋਅਗਧੇਨਾ
 ਮੋਬਖਿਸਮਾਏ। ੨। ਪੁਰੁਸ਼ੋਤ੍ਤਮਾਕਾਇਆਹੀਸਿਮੰਗੁਮੂਲਿਮਿਲਾਇਆ। ਤਿਨਹੀਤੀਆਵਿਜੋਗੁ
 ਜਿਨਉਪਾਅੰ। ਮੁਰਮੁਭੇਭੇਭੇਗੁਦੁਖਸਭਾਇਆ। ਬਖਹੁਤਿਭੇਗਪਾਪਕਮਾਇਆ। ਹਰਖਹੁ
 ਮੋਗੁਵਿਜੋਗੁਤਿਪਇਖਪਾਇਆ। ਮੁਰਖਗਣਤਗਣਇਨੁਗਣਪਾਇਆ। ਸਤਿਗੁਰਹਥਿਨਿ
 ਬੇਨੁਨੁਗਣੁਚੁਕਾਇਆ। ਕਰਤਾਕਰੇਸੁਏਗੁਨਚਲੇਚਲਾਇਆ॥ ੪॥ ਸਚੇਕੁਮ: ੧। ਕੂਟੁਬੰਧਿ
 ਮੁਰਦਾਰੁਪਾਇ। ਅਵਤੀਨੇਸਮਸ਼ਾਵਣਜਾਇ। ਮੁਰਾਅਪਿਮੁਹਾਏਸਾਏ। ਨਾਨਕਐਸਾਮ
 ਗੁਜਾਪੈ॥ ੫॥ ਮਹਤਾਕਾਜਿਸਾਏਅੰਦਰਿਸਚੁਏਸੇਸਚਾਨਾਮੁਖਿਸਚਾਮਲਾਏ। ਚਿਹੁਹ
 ਤਿਮਾਰਗਿਆਪਚਲਦਾਹੋਰਨਾਨੇਹਰਿਮਾਰਗਿਪਾਏ। ਜੇਅਹੀਤੀਗਭੁਹੋਇਤਾਮਲਲਹੋਫੁ
 ਪਾਵਿਨਾਤੈਸਗਵੀਮਲਲਾਏ। ਤੀਰਥਪੁਰਸਾਤਿਗੁਰੁਜੋਅਨਦਿਨੁਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਪਿਆਏ।
 ਓਹਅਪਿਫੁਰਾਕੁਟਿਬੁਧਿਦੇਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਸਹਸਿਸਾਟਿਫੁਰਾਏ। ਜਨਨਾਨੀਤਿਬਖਲਹਾ
 ਰਏਜੋਆਪਿਤਾਪੋਅਵਗਨਾਮੁਜਾਏ॥ ੬॥ ਪੁਰੁਸ਼ੋਤ੍ਤਮਾਕਾਇਆਹੀਸਿਮੰਗੁਮੂਲਿਮਿਲਾਇਆ। ਤਿਨਹੀਤੀਆਵਿਜੋਗੁ

ਵਸਾ। ਇਕੁ ਗੁਰਦੇਵੁ ਕੁਗਿਠਿਗਹਿ ਜੋਗੀ ਸੀਨੇ ਅਸਾ। ਅੰਦਰ ਤਿਸ ਨਾਖਹੁ ਤੂਛਾ ਦਨ ਤੇ ਜਨਕੀ
 ਅਸਾ। ਬਿਰਥ ਸਨਮੁਰਵਾਇ ਨਿਗਿਰਹੀ ਨਉ ਦਸਾ। ਅਮਕਲੁ ਸਿਰਹੁ ਲਉ ਤੇ ਤੇ। ਬਿਧਿ ਮਨਸਾ
 ਗੁਰਮਤੀ ਕਾਲੁ ਨ ਮਾਵੈ ਨੇਰੈ ਜਹੈ ਦੇਵਾ ਸੁਨਿ ਦਸਾ। ਸਚ ਸਬਦੁ ਸਚੁ ਮਨਿ ਪਰਿਹੀ ਮਾਹਿਉ ਦਸਾ
 ਨਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਨਿ ਅਪਣਾ ਸੇਅਸਾ ਤੇ ਨਿਰਸਾ। ਪਸਲੇ ਕੁਮ: ੧। ਜੇਰੁ ਲਗੈ ਕਪੜੈ ਜਮਹੋ
 ਇਮਲੀਤੁ। ਜੇਰੁ ਤੁਪਾਵਹਿ ਮਾਣੁ ਸਾਤਿ ਨ ਕਿਉ ਨਿਰਮਲੁ ਚੀਤੁ। ਨਨਕ ਨਉ ਪੁਦਾਇਕਾ ਦਿਲਿ ਹ
 ਠੇਗਿ ਲੇਹੁ। ਅਕੁਰਿ ਦਿਵਾ ਜੇਦੁ ਨੀਕੇ ਸੁਠੇ ਅਮਲ ਕਰੇਹੁ। ੧੫: ੧। ਜੇਹਉ ਨਹੀ ਤੁੰਕਿ ਮਾਅਖਿਕਿ
 ਰਾਗਾ ਕਿਅਹੋਵੇ। ਕੀਤਾ ਕਰਣਾ ਕਹਿਅ ਕਥਨੁ ਰਿਆ। ਭੁਰਿ ਭੁਰਿ ਬੋਵੇ। ਅਪਿਨ ਬੁਝਾ ਲੋਕੁ
 ਆਈ ਅੰਸਾ ਅਗੁਹੋਵੇ। ਨਨਕ ਅੰਧਹੋਇ ਕੋ ਦਸੇਰਾਹੈ। ਸਭ ਸੁਮਹਾਏ ਸਾਖੋ। ਅਗੈ ਗਇਆ ਸੁ
 ਹੇ ਮੁਹਿ ਪਾਹਿ ਸੁਨੈ ਸਾਅਗੁ ਜਾਪੈ। ਪਉੜੀ। ਅਹਰੁ ਤੀਸਰੁ ਤੁਪੜੀ ਮੁਰਤੀ ਚਰਾ। ਤੁੰਗਣ ਤੇ
 ਕਿਨੈ ਨਪਾਇਓ ਸਚੇ ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ। ਪਵਿਅ ਮੁਰਮੁ ਅਖੀ। ਜੇ ਸੁਲ ਬੁਲੇ ਭੁਅੰ ਕੰਗਾ। ਨਉਪ
 ਰੀ ਅੰਨ ਉਬੁੜੀ ਅੰਗੁਰ ਮਤੀ ਵੀਚਰਾ। ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਮੁ ਪਨਖਾਇਆ। ਭਗਤੀ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ। ਨਿਰਮ
 ਲਨਾ ਮੁਮੰਠਿ ਅਵਰਿਸਚੇ ਸਚਿਅਰਾ। ਜੇ ਸਦਾ ਅੰਧਿਉ ਪਗੁ ਹੈ। ਤਰਿ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰਾ ਸਚਾ ਸ

ਹੁਇ ਕੁਤੁ ਹੋਰੁ ਜਗੁ ਤੁਵਨੁ ਜਾਗਾ ॥ ੬ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ੧ ॥ ਮਿਹਰਮਸੀਤਿ ਸਿਦਕੁ ਮੁਸਲਾਹ ਕੁਹਲ ਲੁਕੁਰ
 ਤੁਸਰਮ ਸੁੰਨਤਿ ਸੀਲੁ ਰੋਜਾ ਹੋਰੁ ਮੁਸਲਮਾਨੁ ॥ ਕਰਣੀ ਕਾਬਾ ਸਚੁ ਪੀਰੁ ਕਲਮਾ ਕਰਮ ਨਿਵਾਜਾ
 ਤਸਬੀਸਾਤਿ ਸੁਭਾਵਸੀਨਾ ਨਕਰਖੋਲਾ ਜਾ ੨ ਮ: ੧ ॥ ਹੁਕੁ ਪਗਾਇਆ ਨਾਨਕ ਉਸੁ ਮੁਅਰੁ ਉਸੁ ਗਾਇਆ ॥
 ਗੁਰਪੀਰੁ ਹਾਮਾ ਭਾਉ ਰੋਜਾ ਮੁਰਦਾਰੁ ਨਖਾਇਆ ॥ ਗਲੀਤਿ ਸਤਿ ਨ ਜਾਈਐ ਏਹੈ ਸਦਾ ਕਮਾਇਆ ॥ ਮਾਰ
 ਣ ਪਾਹਿ ਹਰਾਮ ਮਹਿ ਹੋਇ ਹਲਾਲੁ ਨ ਜਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਗਲੀ ਕੂਟੀ ਏਹੈ ਕੂਟੇ ਪਲੈ ਪਾਇਆ ੨ ਮ: ੧ ॥ ਪੰਜ
 ਨਿਵਾਜਾ ਵਖਤ ਪੰਜ ਪੰਜਾ ਪੰਜੇ ਨਉ ॥ ਪਹਿਲਾ ਸਚੁ ਹਲਾਲੁ ਵਇਤੀ ਜਾਖੋਰੁ ਖੁਦਾਇਆ ॥ ਚਉਥੀ ਨਿ
 ਅਤਿ ਰਾਸਿ ਮਨ ਪੰਜਵੀ ਸਿਫਤਿ ਸਨਾਇਆ ॥ ਕਰਣੀ ਕਲਮਾ ਅਖਿਕੈ ਤਾ ਮੁਸਲਮਾਨੁ ਸਦਾਇਆ ॥ ਨਾ
 ਨਕ ਜੇ ਤੇਨੁ ਟੁਕਿ ਆਰਕੂ ਏਹੈ ਕੂਟੀ ਪਾਇਆ ॥ ੩ ॥ ਪਉਟੀ ॥ ਇਕਿ ਰਤ ਨ ਪਦਾਰਥ ਵਣਜ ਦੇ ਇਕਿ ਕਚੈ ਦੇ
 ਵਾਪਾਰਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੁਠੈ ਪਾਈ ਅਲਿਅੰਦਰਿ ਰਤ ਨਿਰੰਗੁ ਰਾਗਾ ॥ ਵਿਣੁ ਗੁਰਕਿ ਨੈਨ ਲਪਿਅ ਅਪੈ ਭੀਉ
 ਕਿ ॥ ਮੁਏ ਕੂਟਿ ਆਗਾ ॥ ਮਨ ਮੁਖ ਵੁਜੈ ਪਾਚੈ ਮੁਏ ਨਾ ਖੂਹੁ ਹਿਬੀ ਚਾਰਾ ॥ ਇਕੁ ਸੁਖਾਨੁ ਹੁਦੁ ਜਾ ਕੇ ਨਹ
 ਕਿ ਸੁਆਗੋ ਕਹਹਿ ਪੁਕਾਰਾ ॥ ਇਕੈ ਨਿਰਧਨ ਸਦਾ ਭਉ ਕਦੇ ਇਕ ਨ ਭਰੇ ਤੁਆਰਾ ॥ ਵਣੁ ਨਾਵੈ ਹੋਰੁ ਮ
 ਨ ਨਾਹੀ ਹੋਰਿ ਬਿਖਿਆ ਸਕੁ ਛਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਅਖਿਕਰੈ ਏਕਰੇ ਅਖਿ ਹੁਕਮਿ ਸਦਾ ਰਣਹਾਰਾ ੨ ਮ:

ਸਲੋਕਮ ੧੨ ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਕਹਾਵਣੁ ਮੁਸਕਲੁ ਜਾਹੋਇ ਤ ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਕਹਾਵੈ ॥ ਅਵਹਿਅਉ
 ਲਿਦੀ ਨੁਕਰਿ ਮਿਰਾਮਸ ਕਲਮਾਨਾਮਾ ਲੁਮੁਸਾਵੈ ॥ ਹੋਇ ਮੁਸਲਿਮਦੀ ਨਮੁਹਾਣੈ ਮਰਣਜੀਵਣ
 ਕੁਤਰਮੁਚਕਾਵੈ ॥ ਰਬਕੀਰਜਾਇਮੈਨੈ ਸਿਰਉਪਰਿ ਕਰਤਾਮੈਨੈ ਅਪੁਗਵਾਵੈ ॥ ਤਉ ਨਾਨਕਸਰਬ
 ਜੀਅਮੀਹਰੰਮਤਿ ਹੋਇ ਤ ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਕਹਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਅਹਲਾਖ ਪਰਹਰਿਕਾਮੁ ਕੋਪੁ ਨ ਭੁਲਿਦਾ
 ਤਜਿਮਾਇਆ ਅਹੰਕਾਰੁ ਚੁਕਾਵੈ ॥ ਤਜਿਕਾਮੁ ਕਮਿਲਿ ਮੋਹੁ ਤਜੈ ਤਾਮੰਜੰਨੈ ਰੋਜ ਨੁਪਾਵੈ ॥ ਤਜਿਮ
 ਨਾਮੁ ਮਾਨੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੁਤ ਚਰਤ ਜਿਮਿ ਅਸਾਮਸਰਾਮ ਲਿਵਲਾਵੈ ॥ ਨਾਨਕਸਾਚਾ ਮਨਿਵਸੈ ਸ
 ਚਸਬਾਦਿ ਹਰੇਨਾਮਸਮਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਰਾਜੇਰਯਤਿ ਸਿਕਦਾਰ ਕੋਇ ਨ ਰਹਿਸੀਓ ॥ ਹਟ
 ਪਟਣਬਾਜਾ ਰਹੁਕਮਾ ਚਹਸੀਓ ॥ ਪਕੇਬੀਕਦੁਆਰਮੂਰਖੁ ਜਾਣੈਆਪਣੈ ॥ ਵਰਧਿਭਰੇਭੈਰ
 ਗੀਤੇਇਕਿਖਣੈ ॥ ਤਾਜੀਰਧਤੁਖਾਰਹਾਥੀਪਾਖਰੈ ॥ ਫਗਮਿਲਖਪਰਬਹਰਿਖੈਸਿਆਪਣੈ ॥
 ਤੈਬੂਪਲੀਪਾਨਿਦਾਰਸਰਇਚੇਲਾ ਲਤੀ ॥ ਨਾਨਕਸਚਦਾਤਾ ਸਿਨਾਖਤੁਕਦਰਤੀ ॥ ੪ ॥ ਸਲੋਕਮ ॥
 ਪਨਦੀਆਹੋਵਹਿਧੋਣਵੇਸੁਮਹੋਵਹਿਵੁਪੁਪੀਉ ॥ ਸਗਲੀਧਰਤੀਸਕਰਹੋਵੈਪੁਸੀਕਰੇਨਿਤਜੀ
 ਉ ॥ ਪਰਬਤੁਸੁਇਨਰੁਪਹੋਵੈਹੀਰੇਲਾਲਜਨਾਉ ॥ ਭੁਭੁਹੈਸਾਲਾਹਣਾਮਾਖਣਨਹੋਨਚਾਉ ॥ ੧ ॥ ਮੰ

੨। ਫੁਰ ਅਠਰ ਹਮੇਵ ਹੋਵੈ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਸੁਆਉ। ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਦੁਇ ਫਿਰਦੇ ਰਖੀ ਅਹਿ ਨਿਹ ਚ
 ਲੁਹੈ ਵੈਥਾਉ। ਭੀਤ੍ਰੇ ਸਾਲਾਹਣਾ ਅਖਣ ਲਹੈ ਨ ਚਾਉ। ੧। ੧੦੧। ਜੇ ਦੇਹੈ ਵਖਲਾਈ ਮੇਧਾ
 ਗਰਹ ਦੁਇ ਰਾਹ। ਰਤ੍ਰ ਪਾਇ ਗਜੇ ਸਿਰੈ ਉਪਰਿ ਰਖੀ ਅਹਿ ਏਵੈ ਜਾ ਪੈਠਾਉ। ਭੀਤ੍ਰੇ ਸਾਲਾਹਣਾ
 ਅਖਣ ਲਹੈ ਨ ਚਾਉ। ੨। ੧੦੨। ਅਗਿ ਪਲਾਨ ਪਤ੍ਰ ਹੋਵੈ ਖਾਣਾ ਹੋਵੈ ਫਾਉ। ਸੁਰਗੋ ਦੀਆ ਮੋਹਣੀ
 ਆਇ ਸਤਰੀ ਅਹੋ ਵਨਿ ਨਨਕ ਸਭੇ ਜਾਉ। ਭੀਤ੍ਰੇ ਸਾਲਾਹਣਾ ਅਖਣ ਲਹੈ ਨ ਚਾਉ। ੩। ੧੦੩। ਪਉੜੀ
 ਬਦਲੇ ਲੀਗੈ ਬਾਨ ਖਸਮੁ ਨਾ ਜਾਣੀ। ਮੇਕ ਹੀ ਮੇ ਦੇਵ ਨਾ ਅਪੁਨ ਪਛਾਣੀ। ਕਲਹਿ ਬੁਰੀ ਸੰਸਾਰ
 ਰਿਵਾਏ ਖਪੀ ਮੈ। ਦਿਣੁ ਨਾਵੈ ਵੇਕਰਿ ਰਮੇ ਪਚੀ ਮੈ। ਗਹਵੈ ਵੈ ਇਕੁ ਜਾਣੈ ਸੋਈ ਸਿਫੁ ਸੀ। ਕੁਹ
 ਰਗੋ ਅਕੁ ਫੁਗੈ ਪਇਆ ਦਸੁ ਸੀ। ਸਭੁ ਦੁਨੀਆ ਸੁਬਹਾਨੁ ਸਚਿ ਸਮਾਈ ਮੈ। ਸਿਧੈ ਦਰਿਦੈ
 ਵਾਨਿਆ ਪੁਗੁਵਾਈ ਮੈ। ੪। ੧੦੪। ਸਲੋਕਾ ੧੦੧। ਸੋ ਜੀਵਿ ਅਜਿ ਸੁਖ ਨਿਧਾ ਸੇ ਅਸੋਇ। ਨਨਕ
 ਅਵਹੁ ਨ ਜੀਵੈ ਕੋਇ। ਜੇ ਜੀਵੈ ਪਤਿ ਲਖੀ ਜਾਇ। ਸਰੂਪ ਰਾਮ ਜੇ ਤਾ ਕਿਛੁ ਖਾਇ। ਰਾਜੇ ਰੰਗ
 ਮਾਲੁ ਰੰਗੁ ਰੰਗੁ ਰਤਾ ਨ ਚੈ ਨੰਗੁ। ਨਨਕ ਠਹਿਰੇ ਆਰਾਠ ਜਾਇ। ਦਿਣੁ ਨਾਵੈ ਪਤਿਗਾਇਆ ਗ
 ਵਾਇ। ੫। ੧੦੫। ਕਿਆ ਖਾਧੈ ਕਿਆ ਪੈਧੈ ਹੋਇ। ਜਮਾਨੇ ਨਹੀ ਸਚਾ ਸੋਇ। ਕਿਆ ਮੇਵਾ ਕਿ

ਮਾਘ ਉਗ੍ਰੁ ਮਿਠਾ ਰਿਆ ਮੈਦਾ ਰਿਆ ਮਾਸੁ ॥ ਰਿਆ ਕਪਤੁ ਰਿਆ ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ ਕੀ ਜਹਿ ਭੋਗ
 ਬਿਲਾਸੁ ॥ ਰਿਆ ਲਸਕ ਰਿਕਾ ਮਨੇ ਬਖਵ ਸੀ ਅਵੈ ਮਹਲੀ ਵਾਸੁ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮਾ ਵੈਣੁ ਸਰੇ
 ਟੋਲਵੈਣੁ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਜਤੀ ਦੋ ਰਿਆ ਹਥਿ ਸਚੁ ਪਰਖੀਐ ॥ ਮਹਰਾ ਹੋਵੈ ਹਥਿ ਮਰੀਐ ਚਖੀ
 ਐ ॥ ਸਚੈ ਕੀ ਸਿਰਕਾਰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਜਾਣੀਐ ॥ ਹੁਕਮੁ ਮੰਨੇ ਸਿਰਦਾਰੁ ਦਰਿ ਦੀਘਾਣੀਐ ॥ ਫੁਰਮਾ
 ਨੀ ਹੈ ਕਾਰਖ ਸਮਿ ਪਠਾਇਆ ॥ ਤਬ ਲਬਾਜ਼ ਧੀ ਚਾਰ ਸਬਦਿ ਸੁਣਾਇਆ ॥ ਇਕ ਹੋਏ ਅਸਵਾਰ
 ਇਕ ਨਾਸਾਖਤੀ ॥ ਇਕੁ ਨੀਬ ਪੇਭਾਰੁ ਇਨ ਤਾਖਤੀ ॥ ੧੦ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਜਾਪ ਕਤਾ ਕਟਿ ਮਾਰਹੀ
 ਸੁਪਲ ਰਿਵਾਇ ॥ ਸਣੁ ਕੀ ਸਾਰਾ ਚਿਥਿਆ ਕੁਲੁ ਇਅਤੁ ਭੁਲਾਇ ॥ ਦਇ ਪ੍ਰਭੁ ਚਕੀ ਜੋ ਨਿਕੈ
 ਪੀਸਣੁ ਮਾਇ ਬਹਿਨੁ ॥ ਜੇਦ ਰਿਹੇ ਸੁਭਿ ਬਰੇ ਨਾਨਕ ਅਜ ਬੁਝਿਨੁ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੧ ॥ ਵੇਖੁ ਜਿ ਮਿਠਾ ਕ
 ਟਿਆ ਕਟਿ ਕਟਿ ਬਧਾ ਪਾਇ ॥ ਖੰਢ ਅੰਦਰਿ ਰਖ ਕੈ ਦੇਨਿ ਸੁਮਲ ਸਜਾਇ ॥ ਰਸੁ ਕਸਟ ਟਰਿਪਾ
 ਈ ਐ ਤਪੈ ਤੈਵਿ ਲਲਾਇ ॥ ਭੀਸੇ ਫਗੁ ਸਮਾਲੀ ਐ ਦਿਓ ਅਗਿ ਜਲਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਮਿਠੈ ਪਤਰੀ
 ਐਵੈ ਖਹੁ ਲੋਕਾ ਮਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਇਕ ਨ ਮਰਣੁ ਨ ਚਿਤਿ ਅਸਾਘਣੈ ਰਿਆ ॥ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮ
 ਹਿਨਿ ਤਕਿ ਸੇ ਨ ਕੇ ਰਿਆ ॥ ਆਪਨੁ ਰੂਮ ਨਿਚਿਤਿ ਕਹਨਿ ਚੈ ਭੇਰਿਆ ॥ ਜਮਗਤੈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਮਨਾ

ਖਹੇਰਿਆ ਮਨੁ ਮੁਖ ਲੁਣਹਾਰ ਮੁਕਿਆ ਨ ਜਾਇਆ ॥ ਬਪੇ ਕਰਨਿ ਸਲਾਮ ਖਸਮ ਨ ਕੁਇ
 ਆਸ ਚੁਮਿਲੈ ਮੁਖਿ ਨਾ ਮੁਸਾਹਿ ਬਕੁ ਦਸੀ ॥ ਕਰਿੰਨ ਤਖਤਿ ਸਲਾਮੁ ਲਿਖਿਆ ਪਾਦਸੀ ॥੧੧॥
 ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥ ਮਛੀ ਤਾਰੁ ਕਿਆ ਕਰੇ ਪੰਖੀ ਕਿਆ ਆਕਾਸੁ ॥ ਪਥਰ ਪਾਲਾ ਕਿਆ ਕਰੇ ਖੁਸਰੋ ਕਿ
 ਆਪ ਰਵਾਸੁ ॥ ਛੁਤੇ ਚੰਦ ਨੁਲਾਈ ਐ ਕੀ ਸੇਭੁ ਤੀਧਾਤੁ ॥ ਬੋਲਾ ਜੇ ਸਮਝਾਈ ਐ ਪਰੀ ਅਹਿੰਸ
 ਮ੍ਰਿਤਿ ਪਾਠਾ ॥ ਅੰਧ ਚਾਨਣਿ ਰਖੀ ਐ ਦੀਵੇ ਬਲਹਿ ਪਚਾਸਾ ॥ ਚਉਏ ਸੁਇਨਾ ਪਾਈ ਐ ਚੁਣਿ ਚੁਣਿ
 ਖਾਏ ਘਾਸੁ ॥ ਲੋਹਾ ਮਾਰਣਿ ਪਾਈ ਐ ਢਹੇ ਨਹੋਇ ਕਪਾਸਾ ॥ ਨਾਨਕ ਮੁਰਖ ਏਹਿ ਗੁਣ ਬੋਲੇ ਸਚ
 ਦਿਣਾ ਸੁ ॥੧॥ ਮ: ੧ ॥ ਕੈਹਾ ਕੰਚਨੁ ਤੁਟੈ ਸਾਰਾ ॥ ਅਗਨੀ ਗੰਢੁ ਪਾਏ ਲੋਹਰਾ ॥ ਗੋਰੀ ਸੇਤੀ ਤੁਟੈ ਤਤਕ
 ਪੁਤੀ ਗੰਢੁ ਪਵੈ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ਰਾਜ ਮੰਗੈ ਦਿਤੈ ਗੰਢੁ ਪਾਇ ॥ ਭੁਖਿ ਅਚੰਢੁ ਪਵੈ ਜਾਖਾਇ ॥ ਕਾਲਾ ਗੰਢੁ
 ਨਦੀ ਅਮੀ ਹੋਲਾ ॥ ਗੰਢੁ ਪਹੀਤੀ ਮਿਠੇ ਬੋਲਾ ॥ ਬੇਦਾ ਗੰਢੁ ਬੋਲੇ ਸਚ ਕੋਇ ॥ ਮੁਇਆ ਗੰਢੁ ਨੇ
 ਕੀ ਸਤੁ ਹੋਇ ॥ ਏਤੁ ਗੰਢੁ ਦਰਤੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਮੁਰਖ ਗੰਢੁ ਪਵੈ ਮੁਹਿ ਮਾਰਿ ॥ ਨਾਨਕੁ ਅਖੈ ਏਹੁ ਬੀਚਾ
 ਰਾ ॥ ਸਿਫੁ ਤੀ ਗੰਢੁ ਪਵੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਆਖੈ ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਜਿ ਕੋ ਅਪੇ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਇ
 ਕਿਥੋ ਏਇ ਕਿਥੇ ਅਪੇ ਪਰਖਣਹਾਰਾ ॥ ਖਰੇਖ ਜਾਨੈ ਪਾਈ ਅਹਿ ਥੋਟੇ ਸਟੀਅ ॥ ਹਿਬਰ ਰਵਾਰਿ

ਥੋਟੇ ਸਚੀ ਦਰਗਾਹ ਭਟਾਈ ਅਹਿ ਕਿਉ ਅਭੈ ਕਰਿ ਹਿ ਪੁਕਾਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਪਿਛੈ ਭਜਿ ਪਵਰਿ
 ਏਹਾ ਕਰਣੀ ਸਾਰਾ ਸਾਤ ਗੁਰੁ ਥੋਟਿ ਅਹੁ ਖਰੇ ਕਰੇ ਸਬਦ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ ਸਚੀ ਦਰਗਾਹ ਮੰ
 ਨੀ ਅਹਿ ਗੁਰ ਕੈ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰਿ ਗਣਤ ਤਿਨ ਦੀ ਕਿ ਕਿ ਅਕਰੇ ਜੋ ਅਪਿ ਬਖਸੇ ਕਰਤਾਰਿ ॥੨॥
 ਸਲੋਕਾ ਮ: ੧ ਹਮ ਜੇਗ ਜਿਮੀ ਦੁਨੀਆ ਪੀਰ ਅਸਾਇ ਕਾਰਾਇਆ ਮੇਰ ਵਦਿ ਬਾਦਿ ਸਹਾਅ ਕ
 ਰੁਖ ਦਾਇ ਇਕ ਤੁਹੀ ਏਕ ਤੁਹੀ ॥੨ ਮ: ੧ ਨ ਦੇਵ ਦਾਨ ਦਾਨਹਾ ਨ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕਾ ਪਰਾ ਅਸਤਿ
 ਏਕ ਗੋਰਿ ਕੁਈ ਏਕ ਤੁਈ ਏਕ ਤੁਈ ॥੩ ਮ: ੧ ਨ ਦਾ ਦੇਇੰ ਦਾ ਅਦਮੀ ਨ ਸਪਤ ਜੇਗ ਜਿਮੀ
 ਅਸਤਿ ਏਕ ਦਿਗਰਿ ਕੁਈ ਏਕ ਤੁਈ ਏਕ ਤੁਈ ॥੪ ਮ: ੧ ਨ ਸੁਰ ਸਮਿ ਮੰਰ ਲੋ ਨ ਸਮਤ ਦੀ
 ਪਨ ਹਜਲੋ ਅੰਨ ਪਉਣ ਖਿਰਨ ਕੁਈ ਏਕ ਤੁਈ ਏਕ ਤੁਈ ॥੫ ਮ: ੧ ਨ ਰਿਜ ਕੁਦ ਸਤਾ ਅਕ
 ਸੇ ਹਮਾਰਾ ਏਕੁ ਅਸਦੁ ਸੇ ਅਸਤਿ ਏਕੁ ਦਿਗਰ ਕੁਈ ਏਕ ਤੁਈ ਏਕ ਤੁਈ ॥੬ ਮ: ੧ ਪਰੰ
 ਦ ਏਨ ਗਿਰਾ ਹਜਰਾ ਦਰਖਤੁ ਮਾਥਾ ਅਸਕਰਾ ਦਿਹੰਦਾ ਸੁਈ ਏਕ ਤੁਈ ਏਕ ਤੁਈ ॥੭ ਮ: ੧
 ਨਾਨਕ ਲਿਖਾ ਗਿਲਿਖਿ ਆਸੇਇ ਮੋਟੇ ਨਸਕੈ ਕੋਇ ਕਲਾ ਪਰੇ ਹਿਰੇ ਸੁਈ ਏਕ ਤੁਈ ਏਕ
 ਤੁਈ ॥੮ ਪਉਣੁ ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਜਾਣੇ ਆਗੁਰ ਮਤੀ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ਸਚੁ ਪਵ

ਦੁ

ਏਆਸਚੁਤੋਰਦਰਬਾਹੁਸਬਨੁਨੀਸਾਇਆਸਚਾਨਬਹੁਈਚਾਰਿਸਚਿਸਮਾਇਆ
 ਮਨਮੁਖਸਦਾਕੁਰਿਅਰਕੁਰਮਿਕੁਲਾਇਆਵਿਸਟਾਅੰਦਰਿਦੁਸੁਸਾਨੁਨਜਾਇਆਵਿ
 ਨੁਨੈਵੈਦੁਪਾਇਆਵੈਜਾਇਆਨਾਨਕਪਾਰਬਾਅਪਿਜਿਨਿਬੋਟਾਖਰਾਪਛਾਇਆ॥੨੩
 ਸਲੋਕੁਮ: ੧। ਸੀਹਾਬਾਜਰਰਗਾਕੁਹੀਆਏਨਾਖਦੁਲੇਘਾਹਾਘਾਹੁਖਨਿਤਿਨਾਮਾਸੁਖਦੁਲੇ
 ਏਹਿਚਲਾਏਗਾਹਾਨਦੀਆਵਿਚਿਟਿਬੇਦੇਖਲੇਖਲੀਕਰੇਅਸਗਾਹਾਕੀਰਾਥਾਪਿਦੋਇਪਾਤਿ
 ਸਾਹੀਲਸਕਰਕਰੇਸੁਆਹਾਜੇਤੇਜੀਅਜੀਵਹਿਐਸਾਹਾਜੀਵੁਲੇਤਾਕਿਆਸਾਹਾਨਾਨਕ
 ਜਿਓਜਿਓਸਚੇਕੁਵੈਤਿਉਤਿਉਦੋਇਗਿਰਾਹਾ॥੨੪। ਇਕਮਾਸਹਾਰੀਇਕਿਤਿਨੁਖਾਹਿ। ਇ
 ਕਨਾਛੁਤੀਹਾਅੰਮ੍ਰਿਤਪਾਹਿ। ਇਕਮਿਟੀਅਮਹਿਮਿਟੀਅਖਾਹਿ। ਇਕਿਪਉਦੁਸੁਮਾਰੀਪਉਦੁ
 ਸੁਮਾਰਾ। ਇਕਿਨਿਰੰਕਾਰੀਨਾਮਾਧਾਰੀ। ਜੀਵੈਦਾਤਾਮਰੈਨਕੋਇ। ਨਾਨਕਮੁਠੇਜਾਹੀਨਾਹੀਮਨਿ
 ਸੋਇ॥੨੫ਉਰੀ। ਪੂਰੇਗੁਰਕੀਕਾਰਕਰਮਿਕਮਾਈਐ। ਗੁਰਮਤੀਆਪੁਗਵੈਨਾਮੁਪਿਆਈਐ।
 ਵੂਜੀਕਰੈਲਗਿਜਨਿਮੁਗਵਈਐ। ਵਿਣਨੈਵੈਸੰਭਵਿਸੁਪੈਐਖਾਈਐ। ਸਚਾਸਬਦੁਸਲਾ
 ਹਿਸਚਿਸਮਾਈਐ। ਵਿਣੁਸਤਿਗੁਰੁਸੇਵੈਨਾਹੀਸੁਖਿਨਿਵਸੁਣਿਗਿਣਿਗਿਆਈਐ। ਵੂਨੀਅਖੈ

ਟੀਗਸਿਨੂਨੂਕਮਾਈਐ। ਨਾਨਕਸਰੁਖਰਾਸਲਾਹਿਪਤਿਸਿਉਜਈਐ॥੧੪॥ ਸਲੋਕੁਮ:੧
 ਤੁਪੁਭਵੈਤਵਾਹਿਗਵਹਿਤੁਪੁਭਵੈਜਲਿਨਾਵਹਿ। ਜਾਤੁਪੁਭਵਹਿਤਕਰਹਿਬਿਭੁਤਸਿਫਿਲਾਦ
 ਵਜਾਵਹਿ। ਜਾਤੁਪੁਭਵੈਤਪਨਹਿਕਤੇਬਾਮੁਲਾਸੇਖਕਹਵਹਿ। ਜਾਤੁਪੁਭਵੈਤਹੋਵਹਿਗਜੇਰਸ
 ਕਸਬਹੁਤਕਮਵਹਿ। ਜਾਤੁਪੁਭਵੈਤੇਗਵਗਾਵਹਿਸਿਰਮੰਡੀਕਟਿਜਾਵਹਿ। ਜਾਤੁਪੁਭਵੈਜਾ
 ਹਿਰਿਸੰਤਹਿਸੁਣਗਲਾਪਹਿਆਵਹਿ। ਜਾਤੁਪੁਭਵੈਨਾਇਰਚਵਹਿਤੁਪੁਭਵੈਤੰਡਵਹਿ। ਨਾਨਕ
 ਏਕਕਹੈਬੇਨੀਤੀਹੋਰਿਸਗਲੇਨੂਨੂਕਮਾਵਹਿ॥੧॥੧॥੧॥ ਜਾਤੁਵਚੁਸਭਿਵਡਿਆਈਆਚੰਗੇਚੰਗਾ
 ਹੋਈ। ਜਾਤੁਸਚਾਤੁਸਚੁਕੋਸਚਕੂਨਕੋਇਨਕੋਈ। ਅਖਣਵੇਖਣਬੋਲਣਚਲਣਜੀਵਣ
 ਮਰਣਾਧਾਤੁ। ਹਕਮੁਸਾਜਿਹੁਕਮੋਵਿਚਿਰਖੋਨਾਨਕਸਚਾਆਪਿ। ੧।੫ਉਣੀ। ਸਤਿਗੁਰੁਸੇਵਿਨਿ
 ਸੰਗੁਗੁਰਮੁਚਕਾਈਐ। ਲਾਹਾਗੁਗਤਿਸੁਸਾਰਗੁਰਮੁਖਿਪਾਈਐ। ਮਨਮੁਖਿਕੂਨੁਗੁਬਾਹੁਕੂਨੁ
 ਕਮਾਈਐ। ਸਚੈਦੈਵਰਜਾਇਸਚੁਚਵਾਈਐ। ਸਚੈਅੰਦਰਿਮਹਲਿਸਚਿਬੁਣਾਈਐ। ਨਾਨਕ
 ਕਸਚੁਸਦਾਸਚਿਆਰੁਸਚਿਸਮਾਈਐ॥੧੫॥ ਸਲੋਕੁਮ:੧। ਕਲਿਕਤੀਰਜੇਕਸਾਈਧਰਮੁਖੰਖ
 ਕਰਿਉਡਰਿਆ। ਕੂਨੁਅਮਾਵਸਸਚੁਚੰਦੁਮਾਦੀਸੈਨਾਹੀਕਹਚਰਿਆ। ਹਉਭੁਲਾਵੈਕੀਨੀਹੋਈ।
 ਸਤਿਗੁਰੁਆਖੈਕਾਰਸੁਕਾਰਕਮਾਈਐ। ਸਤਿਗੁਰੁਹੋਇਦਇਆਲੁਤਨ

ਸਿਉਜਈਐ

ਅਪੈਰੈਰਹੁਨਕੋਈ। ਵਿਚਿਹਉਮੈਕਰਿਦੁਖਰੈਈ। ਕਹੁਨਾਨਕਿਕਿਨਿਬਿਪਿਗਤਿਹੋਈ॥੨੫॥
 ੩। ਕਲਕੀਰਤਿਪਰਗਟੁਚਾਨਣੁਸੰਸਾਰਿ। ਗੁਰਮੁਖਿਕੋਈਉਤਰੈਪਾਰਿ। ਜਿਸਨੋਨਦਰਿਕਰੇ
 ਤਿਸੁਦੇਵੈ। ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਰਤਨੁਸੇਲੇਵੈ॥੨੬॥ ਘਉਨੀ। ਭੁਗਤਾਤੈਸੈਸਾਰੀਅਜੇਕੂਕਦੇਨਅਖਿ
 ਅਯ। ਕਰਤਾਅਪਿਅਭੁਲੁਹੈਨਭੁਲੈ। ਕਿਸੈਦਾਭੁਲਾਇਆ। ਭੁਗਤਾਅਪੇਮੇਲਿਅਨੁਜਿਨੀਸਚੇ
 ਸਚਕਮਾਇਆ। ਸੈਸਾਰੀਅਪਿਖੁਅਇਅਨੁਜਿਨੀਕੂਕੂਬੋਲਿਬੋਲਿਬਿਖੁਖਾਇਆ। ਚਲ
 ਦੁਸਰਨਜਾਣਨੀਕਾਮੁਕਰੇਪੁਦਿਸਦੁਪਾਇਆ। ਭੁਗਤਿਕਰਨਿਹਰਿਚਕਰੀਜਿਨੀਅਨਦਿਨੁ
 ਨਾਪੁਪਿਆਇਆ। ਦਾਸਨਿਦਾਸਾਹੋਇਕੈਜਿਨੀਵਿਚਹੁਆਪੁਗਵਾਇਆ। ਓਨਖਸਮੈਕੈਦਾਰੁ
 ਖਉਲਿਸਚੈਸਬਦਿਸੁਹਾਇਆ॥੨੬॥ ਸਲੋਕੁਮ:੧। ਸਬਾਹੀਸਾਲਹਜਿਨੀਪਿਆਇਆਇਕਮ
 ਨਿ। ਸੇਈਪੁਰੇਸਹਵਖਤੈਉਪਰਿਲਾਵਿਭਏ। ਦੂਜੈਬਹੁਤੇਰਾਹਮਨਕੀਅਮਤੀਖਿਡੀਆ। ਬਹੁ
 ਤੁਪਏਅਸਗਾਹਗੋਤੇਖਾਹਿਨਨਿਕਲਹਿਤੀਜੈਮੁਹੀਗਿਗਹੁਭਖਤਿਖਾਦੁਇਭਉਕੀਆ। ਖਾਧਾ
 ਹੋਇਸੁਆਹਭੀਖਾਏਸਿਉਦੇਸਤੀ। ਚਉਥੈਅਣੀਊਂਘਅਖੀਮੀਟਿਪਦਾਰਿਗਇਆ। ਭੀਉ
 ਠਿਹਚਿਓਨੁਦਾਦੁਸੈਵਰਿ। ਅਕੀਪਿਨੁਬਧੀ। ਸਭੇਦੇਲਾਵਖਤਸਭਿਜੇਅਠੀਭਉਹੋਇ। ਨਾਨਕ

ਜ

ਸ੍ਰੀ ਬੁਧਮਨਿਵਸੈ ਸਚਾ ਨਾਵੁ ਹੋਇ ॥ ੧੫੦ ॥ ਸੇਈ ਪੁਰੇ ਸਾਹਜਿ ਨੀ ਪੁਰਾ ਪਾਇਆ ॥ ਅਠੀਵੇ ਪਰ
 ਵਹਰਹ ਨਿਵਿਕਤੈ ਹੋਗਿ ॥ ਵਰਸਾ ਨਿਰੂਪਿ ਅਥਾਹ ਦਿਰਲੇ ਪਾਈਆਹਿ ॥ ਕਰਮਿ ਪੁਰੇ ਪੁਰਾ ਭਰੁ ਪੁਰਾ
 ਜਾਕਾ ਬੋਲੁ ॥ ਨਨਕ ਪੁਰਾ ਜੇ ਕਰੇ ਪਾਟੈ ਨਾਹੀ ਤੇਲੁ ॥ ੧੫੧ ॥ ਜਾਤੁ ਤਾਕਿ ਅਹੋਰਿ ਮੈ ਸਚੁ ਸੁਣਾ
 ਈਐ ॥ ਅਠੀਧੰਧੈ ਚੇਰਿ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਈਐ ॥ ਏਨੈ ਚਿਤਿ ਕਠੋਰਿ ਸੇਵਹੁ ਵਾਈਐ ॥ ਲਿਤੁ ਪਾਟਿ ਸਚੁ
 ਨ ਪਾਇ ਸੁਭੰ ਨਿਘੜਾਈਐ ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਪੁਰੇ ਗੁਣ ਤੇ ਲਿਤੁ ਲਾਈਐ ॥ ਕੋਇ ਨ ਆਖੈ ਪਾਟਿ ਹਉਮੈ
 ਜਾਈਐ ॥ ਲਈਆ ਨਿਖਰੇ ਪਰਖਿ ਦਰਿ ਬੀਨਾਈਐ ॥ ਸੇਵਾਇ ਕਤੁ ਹਉ ਪੁਰੇ ਗੁਰ ਪਾਈਐ ॥ ੧੫੨ ॥
 ॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ੧ ॥ ਅਠੀ ਪਹਰੀ ਅਠ ਖੰਡੁ ਨਾਵੁ ਖੰਡੁ ਸਗੀਤੁ ॥ ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਨਉ ਨਿਪਿ ਨ ਮੁਏ ਕੁਠਲ
 ਰਿਗੁਣੀ ਗਹੀਰੁ ॥ ਕਰਮਵੰਤੀ ਸਲਾਹਿ ਆਨਾ ਨ ਕਕਰਿ ਗੁਰੁ ਪੀਠੁ ॥ ਚਉਥੈ ਪਹਰਿ ਸਬਾਹ ਕੇ ਸਗਤਿ
 ਆਉ ਪੁਜੈ ਚਉ ॥ ਤਿਨ ਵਰੀ ਅਵਾਸਿ ਉਦੈ ॥ ਸਤਾ ਮਨਿ ਮੁਖਿ ਸਚਾ ਨਉ ॥ ਓਥੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੰਡੀਐ ਕਰ
 ਮੀ ਹੋਇ ਪਸਾਉ ॥ ਕੰਠ ਲਕਾਇ ਆਕਸੀਐ ਵੰਨੀ ਚੰਦ੍ਰੇ ਚ ਵਉ ॥ ਜੇ ਹੋਵੈ ਨਦਰਿ ਸਗਾਠ ਕੀ ਬਹੁਤਿ
 ਨ ਪਾਈ ਤਉ ॥ ਸਤੀ ਪਹਰੀ ਸਤੁ ਭਲ ਬਹੀਐ ਪਾਟਿ ਆਪਾਸਿ ॥ ਓਥੈ ਪਾਖੁ ਪੁੰਨੁ ਧੀਰਾ ਰੀਐ ਕੂਟੈ ਪ
 ਟੇਗਸਿ ॥ ਓਥੈ ਟੇਸ ਟੀਆਹਿ ਖਰੇ ਕੰਠ ਹਿਸਾਬ ਸਿਧੋ ॥ ਲਿਖੁ ਛਾਵ ਲੁਨ ਨ ਕਵਖੁ ਸੁਖੁ ਖਸਮੇ ॥

ਸਿ॥ ੧॥ ੫੦੨॥ ੫੦੩॥ ਪੁੰਨ੍ਹੁ ਪੁੰਨ੍ਹੁ ਪੁੰਨ੍ਹੁ ਪੁੰਨ੍ਹੁ ਪੁੰਨ੍ਹੁ ਪੁੰਨ੍ਹੁ ਪੁੰਨ੍ਹੁ ਪੁੰਨ੍ਹੁ ਪੁੰਨ੍ਹੁ ਪੁੰਨ੍ਹੁ ਪੁੰਨ੍ਹੁ ਪੁੰਨ੍ਹੁ ਪੁੰਨ੍ਹੁ ਪੁੰਨ੍ਹੁ ਪੁੰਨ੍ਹੁ ਪੁੰਨ੍ਹੁ
 ਸਗਲ ਜਗਤੁ ਚੰਗਿਆਈਆ ਬੁਰਿਆਈਆ ਟੁਕੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੁਰਿ। ਕਰਮੀਆ ਪੋਆ ਪੁੰਨ੍ਹੁ ਕੇ
 ਨੇ ਨੇ ਕੇ ਦੁਰਿ। ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਪਿਆਇਆ ਗਏ ਮਸਕਤਿ ਘਾਲਾ। ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਹੋਰ ਕੇਤੀ
 ਚੁਟੀ ਨਾਲਿ ੨॥ ੫੦੪॥ ਸਚ ਭੋਜ ਨੁਭਉ ਸਤਿਗੁਰ ਦਸਿਆ। ਸਚੇ ਹੀ ਪਤੀਆਇ ਸਭਿ ਦਿਗਮਿ
 ਆ। ਸਚੇ ਕੋਟਿ ਗਿਰਾਇ ਨਿਯਮ ਰਿਵਾਸਿਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਤੁਠੈ ਨਉ ਪ੍ਰੇਮਿ ਰਹਿਆ। ਸਚੇ ਦੇ ਦੀਬਾ
 ਣੈ ਫੁਟਿ ਨਜਾਈਐ। ਸ੍ਰੁਠੈ ਸ੍ਰੁਠੈ ਦੁਖਾਇ ਸੁਮਹਲੁਖੁ ਆਈਐ। ਸਚੇ ਸਬਦਿ ਨੀਜਾਇ ਠਾਕ ਨਪ
 ਣੀਐ। ਸਚੁ ਸੁਣਿ ਬੁਝਿ ਦੁਖਾਇ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਈਐ॥ ੧੫੦੩॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧॥ ਪਹਿਰਾ ਅਗਨਿ ਹਿੰਦੈ ਘ
 ਰਬਾ ਪੰਭੋਜ ਨੁਸਾਰ ਕਰਾਈ। ਸਗਲੇ ਦੁਖ ਪਾਇ ਕਰ ਪੀਵੇ ਪਰਤੀ ਹਾਕ ਚਲਾਈ। ਪਰਿਤਾ ਰਾਜੀ
 ਅੰਬਰੁ ਤੇਲੀ ਪਿਛੈ ਟੈ ਕਰ ਨਾਈ। ਏਵ ਰੂਪ ਮਾਵ ਨਾਹੀ ਸਤ ਸੈ ਨ ਬਿਚਲਾਈ। ਏਤਾ ਤੁਹੂੰ ਹੋਵੈ
 ਨੁ ਅੰਦਰਿ ਕਰੀਭਿ ਆਖਿ ਕਰਾਈ। ਜੇਵਰੁ ਸਾਹਿਬੁ ਤੇਵਰੁ ਦਾਤੀ ਦੇਵੇ ਕਰੇ ਰਜਾਈ। ਨਾਨਕ ਨ ਦਰਿ
 ਕਰੇ ਜਿਸ ਉਪਰਿ ਸਚਿ ਨਾਮੁ ਵਡਿਆਈ॥ ੧੫੦੪॥ ਆਖਣੁ ਆਖਿ ਨਰਾਜਿ ਆਸੁ ਨਾਇ ਨ ਰਜੇ ਕੀ
 ਨਾ। ਆਖੀ ਦੇਖਿ ਨਰਜੀ ਆਗੁ ਗੁਰਾ ਹਕਾਇ ਕਵੈ ਨਾ। ਭੁਖਿ ਮ ਭੁਖਿ ਆ ਭੁਖਿ ਨ ਉਤਰੈ ਗਈ ਭੁ

ਖਨਜਾਇ। ਨਾਨਕ ਰੁਪਾਤਾਰ ਜੋਗ ਗੁਣ ਕਹਿ ਗੁਣੀ ਸਮਾਇ। ੨। ਪਉੜੀ। ਵਿਦਿ ਸਚੇ ਸਭ ਕੁਣ
 ਕੁਣ ਕਮਾਈਐ। ਵਿਦੁ ਸਚੇ ਕੁਣਿ ਅਰੁ ਬੰਨਚ ਲਾਈਐ। ਵਿਦੁ ਸਚੇ ਤਨੁ ਛੁਰੁ ਛੁਰੁ ਲਾਈਐ।
 ਵਿਦੁ ਸਚੇ ਸਭੁ ਖਨਿ ਪੈਐ ਪਾਈਐ। ਵਿਦੁ ਸਚੇ ਦਰਬਾਰੁ ਕੁਣਿ ਨਾਪਾਈਐ। ਕੂੜੈ ਲਾਲ ਚਿਲਗਿ
 ਮਹਲੁ ਖੁਆਈਐ। ਸਭੁ ਜਗੁ ਠਗਿ ਓਠਗਿ ਆਈਐ ਜਾਈਐ। ਤਨ ਮਹਿ ਦਿਸਨਾ ਅਗਿ ਸਬਦਿ
 ਬੁਝਾਈਐ। ੧੮। ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧। ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਸੰਤੋ ਖੁਰਖੁ ਪਰਮੁ ਛੁਛੁ ਲਗਿ ਆਨੁ। ਰਸਿ ਰਸਿ
 ਆਹਰਿ ਆਸਦਾ ਪਕੈ ਕਰਮਿ ਪਿਆਨਿ। ਪਤਿ ਕੇ ਸਦਾ ਦਾ ਲਹੈ ਦਾ ਨਕੇ ਸਿਰਿ ਦਾਨੁ। ੨ ਮਃ ੧
 ਸੁਇ ਨੇਕਾ ਬਿਰਖੁ ਪਤ ਪਰਵਾ ਲਾਛੁ ਜਦੇ ਹਰ ਲਾਲਾ। ਤਿਤੁ ਛੁਲਰਤ ਨਲਗਹਿ ਮੁਖਿ ਭੁਖਿਤ
 ਹਿਰਦੈ ਠਿਠੈ ਨਿਹਾਲਾ। ਨਾਨਕ ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਮੁਖਿ ਮਸਤਿ ਕਿਲਿਖਿ ਆਹੈ ਵੈਲੇ ਖੁਆਠਿ ਸਾਠਿਤੀ
 ਰਬ ਗੁਰ ਕੀ ਚਰਣਿ ਪੁਜੈ ਸਦਾ ਦਿਸੇ ਖੁਆਹੈ ਸੁਹੇ ਤੁਲੇ ਭੁਕੇ ਪੁਚਾਰੇ ਨਦੀਆ ਅਗਿ। ਪਵਹਿ ਦਾਇ
 ਨਾਨਕਾ ਤੰਗੀ ਐ ਕਰਮ ਲਗਿ। ੨। ਪਉੜੀ। ਜੀਵਦਿ ਆਮਰੁ ਮਾਰਿ ਨ ਪਛੇ ਤਈਐ। ਸੁਠਾਇ
 ਸੰਸਾਰ ਕਿਨਿ ਸਮਝਾਈਐ। ਸਚਿ ਨ ਪਹੇ ਪਿਆਰੁ ਸੰਧੈ ਪਾਈਐ। ਕਾਛੁ ਬੁਰਾ ਖੋਕਾ ਲੂਝੈ ਸਿਰਿ
 ਵਲੀ ਆਈਐ। ਹੁਕਮੀ ਸਿਰਿ ਸੰਦਰੁ ਮਰੇ ਵਾਈਐ। ਅਪੈ ਦੇਇ ਪਿਆਰੁ ਸੰਨਿ ਵਸਾਈਐ। ਮੁਹ

ਤੁਨ ਚ ਸਾਵਿਲੇ ਪੁਰੀਐ ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੁਝਿ ਸਚਿ ਸਮਾਈਐ ॥ ੨੦ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ
 ੨ ॥ ਤੰ ਮੀਤੰ ਮਾਵਿਸੁ ਅਕੁਸਤੁ ਰਾਨਿ ਮਠਲੁ ਅਨਿ ਮਧਿ ਦਸਾਹਿ ਤੇ ਸੁਜਿ ਸੁਤੰ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਹੀ ॥
 ਲਨ ਕਕਹੀ ਐ ਕਿ ਸੁਹਿ ਦ ਨਿਕਰ ਮਾਥਾ ਹਰੇ ॥ ੨੧ ॥ ਅਤਿ ਪੰਥੇ ਰੂਪਿ ਰਤੁ ਸਾਧਿ ਕ ਬਉ ਰੁਮ ਕਬ
 ਨਾ ਚਾ ਕ ਬਚੰ ਦ ਨਿਕ ਬ ਅਕਿ ਡਾਲਿ ਕ ਬਉ ਚੀ ਪੀਤਿ ॥ ਨਾ ਨ ਕ ਹੁਕ ਮਿ ਚਲਾਈਐ ਸਾਹਿਬ ਲ
 ਗੀ ਗੀਤਿ ॥ ੨੨ ॥ ਪਉਨ੍ਹੀ ਕੇ ਤੇ ਕਹਹਿ ਦਖਾਣ ਕਹਿਕਹਿ ਜਾਵਣਾ ॥ ਵੇਦ ਕਹਹਿ ਦਖਿਆਣਾ ਅੰਤੁ ਲ
 ਪਾਵਣਾ ॥ ਪਾਵਿਐ ਨਹੀ ਭਵ ਬੁਝਿਐ ਪਾਵਣਾ ॥ ਖਟ ਦਰਸਨ ਕੇ ਭੇਖਿ ਕਿਸੈ ਸਚਿ ਸਮਾਵਣਾ
 ਸਚਾ ਪੁਰਖ ਅਲਖੁ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਵਣਾ ॥ ਮੰਨੈ ਨ ਉਬਿ ਸੰਖ ਦਰਗਹ ਪਾਵਣਾ ॥ ਖਾਲ ਕ ਕਉ ਅ
 ਦੇ ਸੁਛਾ ਢੀਗਾ ਵਣਾ ॥ ਨ ਲਕ ਕੁਰੁ ਗੁਰੁ ਗੁਣੇ ਕੁ ਮੰਨਿ ਦਸਾਵਣਾ ॥ ੨੩ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਮੰਤ੍ਰੀ ਹੋ
 ਇਅ ਭੁਰਿ ਅਲਗੀ ਲਗੈ ਜਾਇ ॥ ਆਪਣੁ ਹਥੀ ਆਪਣੇ ਦੇ ਰੂਚਾ ਆਪੇ ਲਾਇ ॥ ਹੁਕਮੁ ਪਇਅ
 ਸੁਰਖ ਸਮਕਾ ਅਤੀਹੁ ਧਕਾ ਥਾਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਉ ਮਨ ਮੁਖੁ ਅਨੈ ਰੂਬੇ ਹਕਿ ਨਿ ਆਇ ॥ ਦੁਹਾ ਸਿ
 ਰਿਅ ਆਪੇ ਖਸਮੁ ਵੇਖੈ ਕਰਿ ਦਿਉ ਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਇਐ ਸਭੁ ਕੁਤੁ ਤਿਸਹਿ ਰਜਾਇ ॥ ੨੪ ॥ ਮਹ
 ਲਾ ੨ ॥ ਲਨ ਕ ਪਰਖੇ ਆਪ ਕਉ ਤਾ ਪਾਰ ਭੁਜਾਨੁ ॥ ਰੋਗੁ ਦਰੁ ਦਵੈ ਰੂਪੈ ਤਾ ਵੇਦੁ ਭੁਜਾਨੁ ॥ ਵਟਨ

ਕਰਈ ਮਾਮਲਾ ਯਾਏ ਮਿਹਮਾਨੁ ਮੁਲੁ ਜਾਣਿ ਗਲਾ ਕਰੇ ਹਾਇ ਲਾਹੇ ਹਾਇ ਲਾਇ ਨਚਲਈ ਸ
 ਚਰਹੈ ਸੋਵਿ ਸਟੁ ਪਰਵਾਣੁ ਸਰੁ ਸੰਧੇ ਆਗਾ ਸਕਉ ਕਿਉ ਪਹੁ ਚੈ ਬਾਣੁ ਆਗੈ ਓਹੁ ਅਰੀ ਮੁਹੈ
 ਵਾਹੈ ਦੁਜੁ ਨਾਨਕ ਪਉਰੀ ਨਾਰੀ ਪੁਰਖ ਪਿਆਰੁ ਪ੍ਰੇਮਿ ਸੀ ਗਾਰੀ ਆਗਾ ਕਰਨਿ ਭਗਤਿ ਦਿਨਰ
 ਤਿਨਰ ਹਨੀ ਵਾਰੀ ਆਗਾ ਮਹਲਾ ਮੰਤ੍ਰਿ ਨਿਵਾਸੁ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੀ ਆਗਾ ਸਚੁ ਕਹਨਿ ਅਰਦਾਸਿ ਸੇਵਕ
 ਰੀ ਆਗਾ ਸੋਹਨਿ ਖਸਮੇ ਪਸਿਹੁ ਕਮਿ ਸਿਧਾਰੀ ਆਗਾ ਸਖੀ ਕਹਨਿ ਅਰਦਾਸਿ ਮਨਹੁ ਪਿਆਰੀ ਆ
 ਬਿਹੁ ਨ ਵੈ ਪ੍ਰਿਭੁ ਵਸੁ ਛਿਟੁ ਬੁਝੀ ਵੈ ਆਗਾ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੀ ਆਗਾ ਮੁਖੀ ਮ੍ਰਿਤੁ ਪ੍ਰੀਤੁ ਆਗਾ ੨੨ ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧
 ਮਾਹੁ ਮੀਰਿ ਨਤ੍ਰਿ ਪਤਿ ਆਮਹੀ ਲਹੈ ਨਕੁਖਾ ਗਜਾਗਜਿ ਨਤ੍ਰਿ ਪਤਿ ਆਸਾਇ ਰਠੇ ਕਿਉ ਕਾਨਾ
 ਨਕਸਚੈ ਨਾਮੁ ਕੀਰੇ ਤੀਪੁ ਛਾਪੁ ੧ ਮਹਲਾ ੨ ਭਿਹ ਛਲੈ ਤਸਿ ਜਨਮ ਸਿਧਾ ਦੁਖੁ ਹਮ ਨ ਬਿ
 ਦਤੋ ਸ੍ਰਗਰੰਸੀ ਸਾਰਿ ਸਿਹੁ ਰਪਰਸਾ ਦੀਤਰਹਿ ਕੋ ਕਰਣ ਕਰਣ ਸਮਰਥੁ ਹੋ ਕਹੁ ਨ ਨਕਬੀ ਚਰਿ
 ਕਾਰਣੁ ਕਰਤੇ ਹੁਸਿ ਹੋਤਿ ਨ ਕਲਰ ਖੀਧਾਰਿ ੨ ਪਉਰੀ ਖਸਮੇ ਕੈ ਦਰਬਾਰਿ ਛਾਢੀ ਵਸਿ ਆ
 ਸਚਾ ਖਸਮੁ ਕਲਾਇ ਕਮਲੁ ਟਿਗਸਿ ਆਗਾ ਖਸਮੁ ਹੁਪੁਗਾ ਪਇ ਮਨਹੁ ਰਹਿ ਸਿ ਆਗਾ ਦੁਸਮ ਨਹ
 ਛੇ ਮਾਰਿ ਸਜਣ ਸਰਸਿ ਆਗਾ ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਸਚਾ ਮਾਰਗੁ ਵਸਿ ਆਗਾ ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਖੀਚ

ਰਿਕਲੁਵਿਸੁਭਿਸਿਅਗ ਛੁਢੀਕਥੇਅਕਬੁਸਬਦਿਸਵਾਰਿਅਗ ਨਾਨਕਗੁਣਗਹਿਰਸਿਹਰਿਜੀਉ
 ਮਿਲੇਪਿਅਗਿਅਗ ੨੩ ਸਲੋਕਮ: ੧ ਅਤਿਹੁਜੀਮੇਖਤੇਕਰਨਿਤਖਤਿਅਗਵਿਚਿਪਾਹਿਯੋਤੇਮੁਲਿਨ
 ਉਤਰਹਿਜੇਸਉਧੋਵਣੁਪਾਹਿਨਾਨਕਬਖਸੇਬਖਸੀਅਹਿਨਾਹਿਤਪਾਹੀਪਾਹਿ ੧੪: ੧ ਨਨਕਬ
 ਲਣੁਸੁਖਣੁਦੁਖਛੁਡਿਮੰਗੀਅਹਿਸੁਖਾਸੁਖਦੁਖਦੁਇਦਰਿਕਪਣੇਪਹਿਰਹਿਜਾਇਮਨੁਖਾਜਿ
 ਬੋਬੋਲਣਹਾਰੀਐਤਿਥੇਚੰਗੀਚੁਪਾ ੨ ਪਉਨੀਚਰੇਕੁੰਡਾਦੇਖਿਅੰਦਰਭਾਲਿਅਗਸਚੈਪੁਰਖ
 ਅਲਖਿਸਿਰਜਿਨਿਹਲਿਅਗਉਸੁਨਿਕੁਲੇਰਾਹਗੁਰੀਦੇਖਾਲਿਅਗਸਤਿਗੁਰਸਚੇਵਹੁਸਚੁਸਮਾ
 ਲਿਅਗਪਾਇਆਰਤਨੁਪਰਾਹੁਦੀਵਥਾਲਿਅਗਸਚੈਸਬਦਿਸਲਾਹਿਸੁਖੀਏਸਚਵਾਲਿਅਗਨਿਤੁ
 ਰਿਅਡਰੁਲਗਿਗਗੀਬਸਿਘਲਿਅਗਨਵਹੁਲਾਜਗੁਫਿਰੈਬੇਤਾਲਿਅਗ ੨੪ ਸਲੋਕਮ: ੩ ਤੇਉ
 ਬਿਜੀਮੈਭੈਮਰੈਗੁਰੁਮਨਮਹਿਹੋਇਨਾਨਕਭੈਵਿਚਿਜੇਮਰੈਸਕਿਲਾਅਇਆਸੋਇ ੧੪: ੩ ਭੈ
 ਵਿਣਿਜੀਵੈਬਹੁਤੁਬਹੁਤੁਖੁਸੀਆਖੁਸੀਕਮਾਇਨਾਨਕਭੈਵਿਣੁਜੇਮਰੈਮੁਹਿਕਾਲੈਉਠਿਜਾਇ ੨੫
 ਭੈਨੀਸਤਿਗੁਰਹੋਇਦਇਆਲੁਤਸਰਸਪੁਰੀਐਸਤਿਗੁਰਹੋਇਦਇਆਲੁਨਕਬਹੁਸੁਰੀਐ
 ਸਤਿਗੁਰਹੋਇਦਇਆਲੁਤਕੁਖਨਜਾਣੀਐਸਤਿਗੁਰਹੋਇਦਇਆਲੁਤਹਰਿਤੀਗੁਮਾਣੀਐ

ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਤਜਮ ਕਾਡਰੁ ਕੇਹਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਤਸਦਹੀ ਸੁਖ ਦੇਹਾ ਸ
 ਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਤਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਈਐ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਤਸਚਿ ਸਮਾਈਐ
 ੦੨੫ ਸਲੋਕੁ ੧੨ ਸਿਰਖੋ ਹੋਇ ਮੀਰ ਮਲਵਾਣੀ ਜੁਠਾ ਮੰਗਿ ਮੰਗਿ ਖਾਹੀ ਫੂਲਿ ਫਰੀਹਤਿ ਮਹਿਲੇ
 ਨਿਭ ਨਾਸਾ ਪਾਈ ਦੇਖਿ ਸਗਾਹੀ ਭੇਡ ਵਗੀ ਸਿਰਖੁ ਹੋਇ ਨਿਭੁ ਗੀਅਨਿ ਹਥ ਸੁਆਹੀ ਆਉ ਪੀਓਰੁ
 ਰਤੁ ਗਵਾਇ ਨਟ ਬਰੋਰੁ ਨਿਧਾਹੀ ਓਨ ਪਿੰਡੁ ਨ ਪਤਲਿ ਕਿਰੀਐ ਆਨ ਦੀਵਾ ਮੁਏ ਥੋਧਾਹੀ ਅਠਿ
 ਸਾਠ ਤੀਰਥ ਦੇਨਿ ਨ ਛੋਟੀ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਅੰਨੁ ਨ ਪਾਹੀ ਸਦਾ ਕੁਚੀਲ ਰਹਹਿ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਮਥੈ ਟਿਕੇ ਨਾਹੀ
 ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਇ ਬਹਨਿ ਨਿਤਿ ਮਰਣੈ ਦਠਿ ਦੀਬਾਣਿ ਨ ਜਾਹੀ ਲਕੀ ਕਾਸੇ ਹਥੀ ਫੁਮਣੁ ਅਗੋ ਪਿਛੀ ਜਾਹੀ
 ਨਾਓ ਏਯੋਗੀ ਨ ਓਇ ਜੰਗਮ ਨ ਓਇ ਬਜੋ ਮੁਲਾ ਵਜਿ ਵਿਗੋਏ ਠਿਰ ਹਿਦਿ ਗੁਣੇ ਓਟ ਵਡੇ ਗਲਾ ਜੀ
 ਆਮਾਰਿ ਜੀਵ ਲੇਸੇਈ ਅਵਰ ਨ ਕੋਈ ਰਖੈ ਦਾਨ ਹੁੰਤੈ ਸਿਨਾਨੁ ਹੁੰਦੈ ਭੁਖ ਪਈ ਸਿਰਿ ਖੁਥੈ ਪਾਣੀ
 ਦਿਚਹੁਰ ਤਨ ਉਪਨੇ ਮੇਰੁ ਕੀਆ ਮਾਧਾਈ ਅਠਿ ਸਾਠ ਤੀਰਥ ਦੇਖੈ ਪ੍ਰਬੀਲ ਗੋਬਾਣੀ ਨਾਇ
 ਨਿਵਾਜਾਨ ਤੇ ਪੂਜਾਨ ਵਨਿ ਸਦਾ ਸੁਜਾਣੀ ਮੁਇਆ ਜੀਵ ਦਿਆਗਤਿ ਹੋਵੈ ਜਾ ਸਿਰਿ ਪਾਈਐ ਪਾਣੀ
 ਨਾਨਕ ਸਿਰਖੁ ਥੋਧੈ ਤਾਨੀਏ ਨਾਗਲ ਨ ਭਾਣੀ ਵੂਠੈ ਹੋਇ ਮੇਰੇ ਇਥਿ ਲਵਣੁ ਜੀਅ ਜੁਗੁਤਿ ਸਮਾਈ

ਪਿਆਨੁ

ਵੁਠੈ ਅੰਨ੍ਹ ਕਪਾਦ ਕਪਾਹਾ ਸਭੁ ਸੋਖ ਨ ਦਹੈ ਵੁਠੈ ਘਾਹੁ ਚਰਹਿ ਨਿਤਿ ਸੁਰਹੀ ਸਾਸ ਨਦਰੀ ਵੇਲੈ ਵੇ
ਤਿਤੁ ਪਿਛਿ ਹੋਮੁ ਜਗਸਦ ਪੂਜਾ ਪਇਐ ਕਾਰਜੁ ਸੋਹੈ ਗੁਰੂ ਸਮੁੰਦਰ ਨਦੀ ਸਤਿ ਸਿਖੀ ਨਾ ਤੈ ਜਿਤੁ
ਵੁਡਿਅਈ ਨਾਨਕ ਜੋ ਸਿਰਖੁ ਥੇਨ ਵਨਿ ਨਹੀਤ ਸਤਿ ਚਟੇ ਸਿਰਿ ਛੁਈ ॥ ੨ ॥ ਮ ੪੨ ਅਗੀ ਪਾ
ਲਾ ਕਿਰੇ ਸੁਰਜ ਕੇ ਹੀਰਾ ਤਿਥੈ ਚੰਦ ਅਨੇਗਾ ਕਿਰੇ ਮਊਟ ਪਾਣੀ ਕਿਆ ਜਾਤਿ ਸਰਤੀ ਚੀਜੀ ਕਿਕੇ
ਜਿਸੁ ਵੇਚਿ ਸਭੁ ਕਿਕੁ ਹੋਇ ਨਾਨਕ ਤਾਪਤਿ ਜਾਈ ਐਯਾ ਪਤਿ ਰਖੈ ਸੋਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਤੁਪਸ ਚੇ
ਸੁਮਹਾਨੁ ਸਦਾ ਕਲਾਇਆ ਤੁਸਰਾ ਦੀਵਾਨੁ ਹੋਰਿਆ ਵਣਜਾਇਆ ਸਚੁ ਜੀਗਹਿਦਾਨੁ
ਸਿਤੁ ਪੈਯੋ ਹਿਆਸ ਚੁਤੇਰਾ ਫੁਰਮਾਨੁ ਸਬ ਦੇਸੈ ਹਿਆਸ ਮੰਨਿ ਐਗਿਆਨੁ ਤੁਪੈ ਤੇ ਪਾਇਆ ਕਰ
ਮਿਪਵੈ ਨੀਸਾਨੁ ਨ ਚਲੈ ਚਲਾਇਆ ਤੁਸਰਾ ਦਾਤੁ ਨਿਤ ਦੇਵਹਿ ਚਰਨੁ ਹਿਸਾਇਆ ਨਨ
ਕੁਮੰਗੋ ਦਾਨੁ ਜੇਤੁ ਪੁਰਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮ ੨ ॥ ਦੀਖਿਆ ਆਖਿ ਬੁਝਾਇਆ ਸਿਫ ਤਿਸਦਿ ਸ
ਮੇਊ ॥ ਤਿਨ ਕਉ ਕਿਆ ਚੁਪ ਦੇਸੀ ਐਨਿ ਨਗੁਰੁ ਨਨਕ ਦੇਉ ॥ ੨ ॥ ਮ ੪੨ ॥ ਆਖਿ ਬੁਝਾਇ ਸੋਈ ਬੁਝੈ
ਜਿਸੁ ਆਖਿ ਬੁਝਾਇ ਤਿਸੁ ਸਭੁ ਕਿਕੁ ਸੁਝੈ ॥ ਕਹਿਕਹਿ ਕਥਨਾਇਆ ਲੂਝੈ ॥ ਕੁਕਮੀ ਸਗਲ ਕਰੇ
ਅਕਾਰਾ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਸਰਬ ਦੀਚਾਰਾ ॥ ਅਖਰ ਨਨਕ ਆਖਿਓ ਆਖਿ ॥ ਲਹੇਹੁ ਰਾਤੁ ਹੋਏ ਜਿਸੁ

ਦਤਿ ॥ ਪਉਨੀ ॥ ਹਉਨਾ ਚੀਵੇ ਕਾ ਕੁਕਾਰੈ ਲਾਇਆ ॥ ਗਤਿ ਦਿਹੈ ਕੈ ਦੁਰ ਪੁਰ ਹੁਨੁ ਮਾਇਆ ॥ ਛਾ
 ਚੀ ਸਚੈ ਮਹਾ ਲਿਖ ਸਿਮਰੁ ਲਾਇਆ ॥ ਸਚੀ ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹਿ ਕਪੜਾ ਪਾਇਆ ॥ ਸਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨ
 ਪੁਛੈ ਨਾ ਅਇਆ ॥ ਗੁਰ ਮਤੀ ਮਾਧਾਰ ਜਿਤਿ ਨਿੰ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ॥ ਛਾ ਚੀ ਕਰੇ ਪਸ ਉਸ ਬਦੁ ਬਜਾਇ
 ਆ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਸਲਾਹਿ ਪੁਰਾ ਪਾਇਆ ॥ ੨੭ ॥ ਸੁਧਾ ॥ ਦੁਰ ਮਲ੍ਹ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਗਏ ਕੈਲਾਸ ਤਖਸ
 ਲ ਦੇ ਕੀ ਪੁਨੀ ॥

੧੬ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ

ਐ ਮਨੁ ਰਹਸੀ ਐ ਜਿਉ ਵੈ ਪਗਟਿ ਸੀ ਗਾਰੁ ॥ ਸਭ ਦਿਸੈ ਹਰੀ ਅਵਲੀ ਸਰਗੁਰੇ ਬੁਰੁ ਤਲਾ ॥ ਅੰਦਰੁ
 ਰਹੈ ਸਚਿ ਰੀਗਿ ਜਿਉ ਮੀਞੈ ਠੈਲਾ ਲੁਗਾ ॥ ਕਮਲੁ ਵਿਗਸੈ ਸਚ ਮਨੁ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਨਿਹਾਲੁ ॥ ਮਨੁ ਮੁਖਦੂ
 ਜੀ ਤਰਛਹੈ ਦੇਖਹੁ ਨ ਦਰਾਨੁ ਹਲਾ ॥ ਛਾਹੀ ਛਾਥੇ ਮਿਰਗਾ ਜਿਉ ਸਿਰਿ ਦਿਸੈ ਜਮਕਾਲੁ ॥ ਪੁਪਿ ਆਤਿਸ
 ਨਾ ਨਿਦਾ ਬੁਗੀ ਕਮੁ ਕੋਪ ਵਿਕਰਾਲੁ ॥ ਏਨੀ ਅਖੀ ਨ ਦਰਿ ਨ ਅਵਈ ॥ ਜਿਚਰੁ ਸਬਦਿ ਨ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥
 ਤੁਧੁ ਕਵੈ ਸੰਤੋਖੀ ਅਚੁ ਕੈ ਅਲਜੰਜਾਲੁ ॥ ਮੁਲੁ ਰਹੈ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਐ ਗੁਰ ਪਉਨੀ ਬੋਹਿਥਾ ॥ ਨਾਨਕ
 ਲਗੀ ਤਤੁਲੈ ਤੂੰ ਸਚਾ ਮਨਿ ਸਚਾ ॥ ੧੪ ॥ ੧ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਹੋ ਕੈ ਪਾਪ ਰਹੇ ਕੁਦਰੁ ਗੁਰ ਪਉਨੀ ਨਿਜ

ਥਾਨੁ ਰੁਕੁਤਿ ਕਰੁਨ ਠਕਾ ਸਭਿ ਰਖਸਾ ਚੈ ਲਮਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉਨੀ ॥ ਅਪਾਧਿਨੀ ॥ ਸਾਜਿਯਾ ਪੁਪਰੁ ॥
 ਦਿ ॥ ਅੰਬਰ ਸਗਤਿ ਵਿਛੋਰਿ ਚੰਦੋ ਆਤਾਇਆ ॥ ਦਿਨੁ ਭੰਮਾ ਗਗਨੁ ਰਹਾਇ ਸਬਦਿ ਠੀ ਸਾਇਆ ॥
 ਸੁਰਜੁ ਚੰਦੁ ਉਪਾਇ ਜੋਤਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ਕੀਏ ਰਤਿ ਦਿਨੁ ਤੁਹੋ ਜਤਿ ਭਾਇਆ ॥ ਤੀਰਥ ਪਰਮਵੀਚ ॥
 ਰਨਵਤੁ ਪੁਰਬਾਇਆ ॥ ਤੁਸ ਸਰਿ ਅਵਰੁਨ ਕੋਇ ਕਿਆ ਖਿਵਖਾਇਆ ॥ ਸਚੈ ਤਖਤਿ ਦੁਸਹੋਰ ॥
 ਆਵਣ ਜਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ १ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਵਣਿ ਜੇਵ ਮੈ ਚਹੁ ਭੰਮਾ ਹੋਇ ॥ ਨਾਗਾ ਮਿਰਗਾ ਮਛੁ ॥
 ਆਰਸੀਆ ਘਰਿ ਸੁਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਮਃ १ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਵਣਿ ਜੇਵ ਮੈ ਚਹੁ ਵੇਛੋ ਨਹੋਇ ॥ ਗਾਈ ਪੁਤਾ ਨਿਰ ॥
 ਸਨਾਪੀ ਥੀ ਚਕਰੁ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉਨੀ ॥ ਤੁਸ ਚ ਸਰਿ ਆਹੁ ਨਿਨੁ ਸਚੁ ਵਰਤਾਇਆ ॥ ਬੈਠਾ ਭੁਨੀ ॥
 ਲਾਇਕ ਵਲੁ ਛਪਾਇਆ ॥ ਬ੍ਰਹਮੈ ਵਾਤ ਕਹਾਇ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਨਤਿ ਸੁਭਾ ਪੁਨਮਾਇ ਕਿਨਿ ਤ੍ਰਿਜ ॥
 ਇਆ ॥ ਨਤਿ ਸੁਰੂਪ ਨ ਰੇਖ ਵਰਨ ਸਥਾਇਆ ॥ ਨਤਿ ਸੁਰੂਪਿ ਆਸਰ ਜਾਥਾਇਆ ॥ ਗੁਰਮਹਿ ॥
 ਅਪੁਸਮੋਇ ਸਬਦੁ ਵਰਤਾਇਆ ॥ ਸਚੈ ਹੀ ਪਤੀ ਆਇ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ १ ॥
 ਬੈਦੁ ਬੁਲਾਇਆ ਵੈਦਗੀ ਪਕਟਿ ਛੋਛੋ ਲੇਖ ਹਾ ॥ ਭੋਲਾ ਵੈਦੁ ਨ ਜਾਣੀ ਕਰਕੁ ਕਲੇ ਜੋ ਮਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੨ ॥
 ਵੈਦਾ ਵੈਦੁ ਸੁਵੈਦੁ ਪਹਿਲ ਰੋਗੁ ਪਛਾਣੁ ॥ ਮੈਸਾ ਵਾਕੁ ਭੋਲਿ ਲਹੁ ਜਿਤੁ ਵੈਦੈ ਰੋਗਾ ਪਾਇਆ ॥ ਤਿ

ਤੁਵਰੁ ਰੋਗ ਉਠਿ ਮਹਿਤ ਨਿਸੁਖੁ ਵਸੈ ਅਗਏ ॥ ਰੋਗੁ ਗਵਾਇਹਿ ਆਪਣਾ ਤਨ ਨ ਕਵੈ ਦੁਸ ਦਾਇ ॥ ੨੫ ॥
 ਉਰੀ ਗਬੁ ਮਾਥਿ ਸਨੁ ਮਹੇ ਸੁਦੇਵ ਉਪਾਇਆ ॥ ਬਹੁ ਮੇਦਿ ਤੇ ਬੇਦ ਪੂਜਾਲਾਇਆ ॥ ਦਸ ਅਵਤਾਰੀ
 ਰਾਮੁ ਰਾਜਾ ਅਧਾਇਆ ॥ ਵੇਤਾਸ ਰੇ ਪਾਇਹੁ ਕਮਿਸ ਬਾਇਆ ॥ ਈਸ ਮਹੇ ਸੁਰੁ ਮੇਦਿ ਤਿਨੀ ਅੰਤੁ ਪਾਇ
 ਆਸ ਚੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ ਤਖਤੁ ਰਚਾਇਆ ॥ ਦੁਨੀ ਆਪੈ ਪੈਲਾਇਆ ਪੁਛ ਪਾਇਆ ॥ ਪਰਮ ਕਰ
 ਏਕ ਰਾਮ ਪੁਰਹੁ ਫਰਮਾਇਆ ॥ ੩ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮੰਤ੍ਰ ਸਾਵਣੁ ਆਇ ਅਹੇ ਸਖੀ ਕੀ ਤੈ ਚਿਤਿ ਕਰੇਹੁ ॥ ਨਨਕ
 ਸੂਰਿ ਮਗਹਿ ਦੇਹਾ ਗਾਣੀ ॥ ਜਿਨਾ ਅਵਰੀਲਾ ਗਾਨੇਹੁ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੨ ॥ ਸਾਵਣੁ ਆਇਆ ਹੇ ਸਖੀ ਜਲਹਰੁ
 ਬਰਸਨਹਾਰੁ ॥ ਨਨਕ ਸੁਖਿ ਵਸਨੁ ਸੇਹਾ ਗਾਣੀ ॥ ਜਿਨ ਸਹਨਾ ਲਿਪਿਆਹੁ ॥ ੨ ॥ ਪਉਰੀ ॥ ਆਪੇ ਛਿਣ
 ਪਵਾਇ ਮਲਾਖਾ ਨੂਰ ਦਿਆ ॥ ਲਬੇ ਭਨੂ ਪਾਇ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਮਚਿਆ ॥ ਮਨ ਮੁਖ ਮਾਰੇ ਪਛਾਨੂ ਮੁਰਖਰ
 ਚਿਆ ॥ ਆਪ ਭਿਨੈ ਮਾਰੇ ਆਪਿ ਆਪਿ ਕਾਰਜੁ ਗਚਿਆ ॥ ਸਭ ਨਾਖ ਸਮਏ ਕੁਹੈ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਜਾਣੀ ਐ
 ਹੁਕਮਿ ॥ ਲਿਖੈ ਸਿਰਿ ਲੇਖੁ ਦਿਣੁ ਕਲਮ ਮਸਵਾਣੀ ਐ ॥ ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਮੇਲਾ ਪੁਜਿ ਬੈਹਰਿ ਗੁਣ ਸਦਾ
 ਪਾਣੀ ਐ ॥ ਨਨਕ ਸਦਾ ਸਬਦੁ ਸਲਾਹਿ ਸਚੁ ਪਛਾਣੀ ਐ ॥ ੪ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਉਨ ਦਿਉ ਨ ਦਿਆਇਆ
 ॥ ੧ ॥ ਦਿਰ ਕਰੇ ਦਾਵਨਾ ॥ ਕਿਆ ਜਾਣਤਿ ਸੁਸਹਜਿ ਉਕੇਵਰ ਹਸੀਰਿ ਗੁਰ ॥ ਰੋਗੁ ਗਹਿਅ ਤਿਨ ਕਮਣੀ ॥ ਜਿਨ ਮ

ਨਿਭਉਤਾਉਹੋਇ। ਨਨਕਭੇਭਾਇਬਾਹਰੀਤਿਨਤਨਿਸੁਖਨਹੋਇ॥੧੫੩॥ਉਨਵਿਉਨਵਿਅ
 ਇਅਦੁਰਸੈਨੀਗੁਨਿਪੰਗੁ। ਨਨਕਦੁਖਲਾਗਾਤਿਨਕਾਮਣੀਜਿਨਕੰਤੈਸਿਉਮਨਭੀਰਿ॥੧੫੪॥
 ਉੜੀ। ਵੇਵੈਤਰਫਾਉਪਾਇਉਤੁਵਰਤਿਆ। ਬੇਦੁਬਾਣੀਵਰਤਾਇਅੰਦਰਿਵਾਦੁਪਤਿਆ। ਪਾਰ
 ਵਿਗਤਿਨਿਗਵਿਰਤਿਹਾਰਵੇਵੈਵਿਚਿਪਰਮੁਠਿਰੈਰੈਬਾਰਿਆ। ਮਨਮੁਖਕਚੈਕੂਟਿਆਗਤਿਨੀਨਿ
 ਹਚਉਦਗਹਗਾਰਿਆ। ਗੁਰਮਤੀਸਬਦਿਸੁਰਹੈਕਾਮੁਕੁਪੁਤਿਨੀਮਾਰਿਆ। ਸਚੈਅੰਦਰਿਮਹ
 ਲਿਸਬਦਿਸਵਾਰਿਆ। ਸੇਭਗਤਤੁਪੁਤਾਵੇਸਚੈਨਾਇਪਿਆਰਿਆ। ਸਤਿਗੁਰਸੇਵਨਿਆਪਣ
 ਤਿਨਵਿਟਹੋਵਾਰਿਆ॥੧੫੫॥ਸਲੋਕੁ੫:੩॥ਉਨਵਿਉਨਵਿਆਇਅਦੁਰਸੈਲਾਇਉੜੀ। ਨਨਕਭ
 ਏਚਲੈਕੰਤੁਕੈਸੁਮਾਣੈਸਦਾਰਲੀ॥੧੫੬॥੩॥ਕਿਆਉਠਿਉਠਿਦੇਖਹੁਬਪਕੂਇਸੁਮੇਘੋਹਥਿਕ
 ਚੁਨਾਹਿ। ਜਿਨਿਏਹੁਮੇਘਪਠਾਇਆਤਿਸੁਰਾਖਹੁਮਨਮਾਹਿ। ਤਿਸੁਨੇਮੰਨਿਵਸਇਸੀਜਾਕਉ
 ਨਦਰਿਕਰੇਇ। ਨਨਕਨਵਰੀਬਾਹਰੀਸਭਕਰਣਪਲਾਹਕਰੇਇ॥੧੫੭॥ਉੜੀ। ਸੋਹਰਿਸਦਾਸਰੇ
 ਵੀਅੋਜਿਸੁਕਰਤਨਲਾਗੇਵਾਰ। ਅਡਾਣੇਆਕਾਸੁਕਰਿਖਿਨਮਹਿਚਹਿਉਸਾਰਣਹਾਰ। ਆਪੇਜਰ
 ਤਉਪਾਇਕੈਕੁਦਰਤਿਕਰੇਵੀਚਾਰਿ। ਮਨਮੁਖਅਗੈਲੇਖਅੰਗੀਅੈਬਹੁਤੀਹੋਵੈਮਾਰ। ਗੁਰਮੁਖਿਪਤਿ

ਸਿਉਲੇਖ ਨਿਬੈ ਵੇਖ ਸੇਸੇ ਛਤਤੋਰਾ ਰਿਬੇ ਹਬੁਨ ਅਪਦੇ ਕੂਕਨ ਸੁਣੀਐ ਪੁਕਾਰਾ ਓਥੇ ਸਤਿ
 ਗੁਰਬੇਲੀ ਹੋਵੈ ਛਿਨ ਏ ਅਤੀਵਾਰਾ ਏ ਲ ਜੰਤ ਨੰ ਹੋਰ ਸੇਵਾ ਨ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਰਿ ਕਰਤਾਰ ੬ ਸ
 ਲੋਕਾ ॥ ੧੩ ॥ ਬੀਬੀ ਹਜਿ ਸਨ ਤੁਪੁਕਾਰ ਦਤਿ ਸਨੇ ਲੋਚੈ ਸਭ ਕੋਇ ॥ ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ ਕੈਵ
 ਸ ਸੀਵਣੁ ਤਿਹੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀ ਪਾਈਐ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਇ ॥ ਬਹਦਿ ਅਉਠਚਿ
 ਅਨਿਤ ਪਿਆਈਐ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕਾ ਮੰਤ੍ਰਿਤ ਸਦ ਹੀ ਵਰ ਸਦ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਵੈ
 ਹਰਿ ਸੋਇ ॥ ੧੪ ॥ ਕਲਮ ਲਿਹੋਈ ਮੇਦਨੀ ਅਰਦਾ ਸਿਕਰੇ ਲਿਵਲਾਇ ॥ ਸਚੈ ਸੁਇਆ ਕੰਨੁ ਚੇ
 ਪੀਰ ਕਦੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਇੰਦ੍ਰੈ ਨ ਫੁਰਮਾਇਆ ਦੁਠ ਛੁਹ ਬਰਲਾਇ ॥ ਅਨੁਪ ਨੁਓ ਪੈ ਬਹੁ
 ਪਣਾ ਕੀ ਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਤੁ ਸਭ ਨਾਜੀਆ ਦੇਵਾਰਿ ਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿ
 ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ ਸੁਖੁ ਉਪਜੈ ਫਿਰਿ ਦੁਖੁ ਨ ਲਗੈ ਆਇ ॥ ੧੫ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਚਾ ਸਚੁ ਤੁਸਰੈ ਲੈ
 ਹਿਮਿਲਾਇ ॥ ਦੂਜੇ ਦੂਜੀ ਤਰਫ ਹੋ ਕੁਨ੍ਹਿ ਮਿਲੈ ਨ ਮਿਲਿਆ ਜਾਇ ॥ ਆਪੈ ਜੋ ਕ੍ਰਿਦਿਛੋ ਕ੍ਰਿਦੈ ਆਪੈ
 ਕੁਦਰਤਿ ਦੇਇ ਦਿਖਾਇ ॥ ਮੋਹੁ ਸੋਗੁ ਦਿਯੋ ਗੁਰੈ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਮਾਇ ॥ ਹਉ ਬਲਹਾਰੀ ਤਿਨ
 ਕਉ ਜੋ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਰਹੇ ਲਿਵਲਾਇ ॥ ਜਿਉ ਜਲਮ ਹਿਕਮ ਲੁਅਲ ਪਤਿਹੈ ਐਸੀ ਬੁਣਤੁ ਬਣਾਇ

ਜੈ

ਸੇਸੁਖੀਏਸਦਾਸੋਹਣੇਨਿਨਵਿਚਹੁਆਪੁਗਵਾਇ॥ਤਿਨਸੋਗਵਿਜੋਗੁਕਣਦੇਨਾਹੀਜੋਹਰਿਕੈ
 ਅੰਰਿਸਮਾਇ॥੧॥ਸਲੋਕਮ:੩॥ਨਾਨਕਸੋਸਾਲਾਹੀਅੰਨਿਸੁਵਸਿਸਤੁਕਿਛੁਹੋਇ॥ਤਿਸੇਸਰੇ
 ਵਿਹੁਪਾਣੀਹੋਤਿਸੁਬਿਨੁਅਵਰੁਨਕੋਇ॥ਗੁਰਮੁਖਿਹਰਿਪੁਰੁਮਾਨੇਵਸੈਤਾਸਦਾਸਦਾਸੁਖੁਹੋਇ॥
 ਸਹਸਾਮੂਲਿਨਾਹੋਵਈਸਭਿਚਿਤਾਵਿਚਹੁਯਾਇ॥ਜੋਕਿਛੁਹੋਇਸੁਹਜੋਹੋਇਕਹਣਾਕਿਛੁਨ
 ਜਾਇ॥ਸਚਾਸਾਹਿਬੁਮਨਵਸੈਤਾਮਨਿਤੋਇਆਠਲਪਾਇ॥ਨਾਨਕਤਿਨਕਾਅਖਿਆਆ
 ਪਿਸੁਣੇਜਿਲਇਅਨੁਪਨੈਪਾਇ॥੨॥ਮ:੩॥ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਦਾਵਰਸਦਾਬੁਝਨਿਬੁਝਣਹਾਰਾ॥ਗੁਰ
 ਮੁਖਿਨਿਨੀਬੁਝਿਆਹਰਿਅੰਮ੍ਰਿਤੁਗਖਿਆਉਰਿਧਾਰਿ॥ਹਰਿਅੰਮ੍ਰਿਤੁਪੀਵਹਿਸਦਰੰਗਿਰਾਤੇਹ
 ਉਮੈਤਿਸਨਾਮਾਰਿ॥ਅੰਮ੍ਰਿਤੁਹਰਿਕਾਨਾਮੁਹੋਵਰਸੈਕ੍ਰਿਪਾਧਾਰਿ॥ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਨਦਰੀਆ
 ਇਅਹਰਿਅਤਮਰਾਮੁਗਾਰਿ॥੩॥ਪਉੜੀ॥ਅਤਲੁਕਿਉਤੇਲੀਐਵਿਣੁਤੇਲੋਪਾਏਆਨਜਾਇ॥
 ਗੁਰਕੈਸਬਦਿਵੀਚਾਰੀਐਗੁਣਮਹਿਰਹੈਸਮਾਇ॥ਆਪਣਾਅਪੁਆਪਿਤੇਲੁਸੀਆਪੇਮਿ
 ਲੈਮਿਲਾਇ॥ਤਿਸਕੀਕੀਮਾਤਿਨਾਪਵੈਕਹਣਾਕਿਛੁਨਾਜਾਇ॥ਹਉਬਲਿਹਾਰੀਗੁਰਮਾਪਣੇਨਿ
 ਨਿਸਚੀਬੁਝਿਵਿਤੀਬੁਝਾਇ॥ਜਗਤੁਮੁਸੈਅੰਮ੍ਰਿਤੁਲੁਟੀਐਮਨਮੁਖਬੁਝਨਪਾਇ॥ਵਿਣੁਨ

ਵੈ ਨਾਲਿ ਨ ਰਲ ਸੀ ਜਾ ਸੀ ਜਨ ਮੁਗਧਾਇ ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਜਗੋਤਿ ਨੀਪ ਰੁਗਧਿ ਅਵਤਾਰ ਕਰਿ ॥
 ਨਵ ਸਾਇ ॥ ੨ ॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੩ ॥ ਬਾਬੀ ਹਾਨ ਬਿਲਲਾਇ ਨ ਤਰਸਾਇ ਏਹੁ ਮਨੁਖ ਸਮਕਾਹੁ ਕਮ
 ਮੀਨਿ ਨ ਨਕਤੁ ਕੁਮਿ ਮੰਨੇ ਐਤਿ ਖਉ ਤਰੈ ਚਰੈ ਚਰੈ ਗਲਿ ਵੈ ਨੁ ॥ ੨ ॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੩ ॥ ਬਾਬੀ ਹਾਨ ਲਮ
 ਹਿ ਤੇਰਾ ਸੁਹੈ ਜਲ ਹੀ ਮਾਹਿ ਠਿਗਾਹਿ ॥ ਜਲ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ ਹੀ ਤਾਤੁ ਕੁੰ ਕਇ ਪਾਹਿ ॥ ਜਲ ਥ
 ਲ ਚਹੁ ਦਿਸਿ ਵਰਸਦਾ ਖਾਲੀ ਕੋ ਥਾਉ ਨਹਿ ॥ ਏਤੈ ਜਲਿ ਵਰਸਦੈ ਤਿਖਮੀ ਹਿ ਭਾਗਿ ਨ ਕੋ ਨਹਿ ॥
 ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਿਨ ਸੋਈ ਪਈ ਜਿਨ ਵਸਿ ਅਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਥ ਜਤੀ ਸਿਧ ਪੀਰ
 ਕੋ ਨੈ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਤੁਝੈ ਸਮਾਇਆ ॥ ਜੁਗਛਤੀ ਹਰੁ ਬਾਹੁ ਤਿਸੁ ਹ
 ਭਾਇਆ ॥ ਜਲ ਬਿੰਬੁ ਅਸਰਾਲੁ ਤਿਨੈ ਵਰਤਾਇਆ ॥ ਠੀਲੁ ਅਨੀਲ ਅਗੰਮੁ ਸਰਜੀ ਤੁਸ ਬਾਇ
 ਆ ॥ ਅਗਨਿ ਉਪਾਈ ਵਾਦੁ ਭੁਖਤਿ ਹਾਇਆ ॥ ਦੁਨੀਆ ਕੋ ਸਿਰਕਾਲੁ ਦੂਜਾ ਭਾਇਆ ॥ ਰਖੈ ਰਖ
 ਏਹਾ ਹਰਿ ਨੁ ਸਬਦੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੩ ॥ ਇਹੁ ਜਲੁ ਸਭ ਤੋ ਵਰਸਦਾ ਵਰਸੈ ਭਾਇ ਸੁਭ
 ਇ ॥ ਸੇਵਿਰ ਖਾਹੀ ਅਵਲੇ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ਵੈ ਨਾਨੀ ਤਾ ਕਾ ਦ
 ਖੁ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੩ ॥ ਭੁੰਨੀ ਕੋਇ ਚਮਕਿਆ ਦੁਠ ਛਹ ਬਰਲਾਇ ॥ ਜਿਤੁ ਦੁਠੈ ਅਨੁਪਨ ਬਹਤੁ ਉਪਜੈ

ਠ

ਜਾਂਸਹੁਕਰੇਰਜਾਇ। ਜਿਤੁਖਪੈਮਨੁਤਿਪਤੀਮੇਜੀ। ਅੰਧੁਗੁਤਿਸਮਾਇ। ਇਹੁਪਨੁਕਰਤੇਕ
 ਖੇਲੁਹੈਕਦੇ। ਅਵੈਕਦੇਜਾਇ। ਗਿਆਨੀਕਾਪਨੁਨਾਮੁਹੈਸਦੁਹੀਰਹੈਸਮਾਇ। ਨਾਨਕਜਿਨ
 ਕਉਨਦਰਿਕਰੇਤ। ਇਹੁਪਨੁਪਲੈਪਾਇ। ੨। ਪਉੜੀ। ਆਪਿਕਰਏਕਰੇ। ਅਪਿਹਉਰੈਸਿਉਕਰੀ
 ਪੁਕਾਰਿ। ਆਪੇਲੇਖਮੰਗਸੀ। ਆਪਿਕਰਏਕਾਰਿ। ਜੋਤਿਸੁਭਾਵੈਸੋਥੀ। ਐਹੁਕਮੁਕਰੇਗਵਾਰੁ।
 ਆਪਿਛੁਡਾਏਛੁਟੀ। ਐਆਪੇਬਖਸਣਹਾਰੁ। ਆਪੇਵੇਖੈਸੁਣੇ। ਅਪਿਸਭਮੈਦੇਆਧਾਰੁ।
 ਸਭਮਹਿਏਕੁਦਰਤਦਾਸਿ। ਗਿਸਿਰਿਕਰੇਬੀਚਾਰੁ। ਗੁਰਮੁਖਿ। ਆਪੁਵੀਚਾਰੀ। ਐਲਗੇਸਚਿਪਿ।
 ਆਹੁ। ਨਾਨਕਜਿਸਨੇਆਖੀ। ਐਆਪੇਦੇਵਣਹਾਰੁ। ੧੦। ਸਲੋਕਮਃ ੩। ਬਾਬੀਹਾਏਹੁਜਗਤੁ
 ਸਤਕੋਭਰਮਭੁਲਾਇ। ਇਹੁਬਾਬੀਹਪਸੁਹੈਇਸਨੇਬੁਝਣਨਾਹਿ। ਅੰਮ੍ਰਿਤੁਹਰਿਕਾਨਾਮੁਹੈਜਿਤੁ।
 ਪੀਤੈਤਿਖਜਾਇ। ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਜਿਨਪੀਆਤਿਨਬਹਵਿਨਲਾਗੀਆਇ। ੧੧। ਮਃ ੩। ਮਲੁ
 ਰਸੀਤੁਲੰਗਗੁਹੈਹਰਿਪਿਆਇ। ਐਸਾਂਤਿਹੋਇ। ਹਰਿਜੀਉਅਪਣੀਕ੍ਰਿਪਾਕਰੇਤੋਵਰਤੈਸਭਲੇ
 ਇਹੁਵੁਠੈਜੀਆਚੁਗਤਿਹੋਇ। ਪਰਣਿਨੇਸੀਗਾਰੁਹੋਇ। ਨਾਨਕਇਹੁਜਗਤੁਸਭਜਲੁਹੈ।
 ਹੁਜਲਹੀਤੇਸਭਕੋਇ। ਗੁਰਪਰਸਾਦੀਕੋਵਿਰਲਾਬੂਝੈਸੋਜਨੁਮੁਕਤੁਸਦਾਹੋਇ। ੧੨। ਪਉੜੀ

ਸਚ ਵੇ ਪ੍ਰਵਹਿ ਇਕੋ ਤੂ ਮਣੀ ਤੂ ਸਾਗੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਦੂਜੈ ਕਿਸੁ ਗਣੀ ਮਾਣੁ ਸਕੂ ਨ ਗਰਬੁ ਸ
 ਚੀਤੁ ਪੁਸਣੀ ਆਵਾਗਉ ਏਰਚਾਇਉ ਪਾਈ ਮੇਦਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਆਪਣਾ ਆਇਆ ਤਿਸੁ ਗਣਿ
 ਜੇਹਉ ਮੋਇ ਚਹੁ ਜਾਇ ਤਕੇ ਹੀ ਗਣਤਗਣੀ ਮਨਮੁਖ ਮੋਹਿਗੁ ਬਾਰਿਜਿ ਉਭੁਲਾ ਮੀਠਿ ਵਣੀ ਕਟੇ
 ਪਾਪ ਅਸੀਖ ਨ ਵੇਇ ਕਕਣੀ ॥ ੧੧ ॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ੨ ॥ ਬਾਬੀਹਾਖ ਸਮੇਕਾ ਮਹੁਲ ਨ ਜਾਣੀ ਮਹਲੁ ਦੇ
 ਖਿਅਰਦਾ ਸਿਪਾਇਆ ਆਪਣੈ ਭੁਣੈ ਬਹੁਤ ਬੋਲਹਿ ਬੋਲਿਆ ਥਾਇ ਨ ਪਾਇਆ ਖਸਮੁ ਵਡਾ ਦਤਾਰੁ
 ਹੋ ਜੋਇਛੁ ਸੋਛੁਲ ਪਾਇਆ ਬਾਬੀਹਾ ਕਿਆ ਬਪਨਾ ਜਗਤੈ ਕੀਤਿ ਖਜਾਇ ॥ ੧੨ ॥ ੨ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਭੁਣਿਓ
 ਏ ਬੋਲਿਆ ਸਹਜੇ ਸਾਇ ਸੁਭਾਇ ॥ ਇਹੁ ਜਲਿ ਮੇਰਾ ਜੀਉ ਹੈ ਜਲੁ ਬਿਨੁ ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ਗੁਰਸਬ
 ਦੀ ਜਲੁ ਪਾਈ ਮੋਇ ਚਿਹਾ ਆਪੁ ਗੁਵਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਬਿਨੁ ਚਸ ਨ ਜੀਵਦੀ ਸੁਭਿਤਿ ਗੁਰਦੀਅ
 ਮਿਲਾਇ ॥ ੧੩ ॥ ਘਉਰੀ ॥ ਖੰਡੁ ਪਤਾਲੁ ਅਸੀਖ ਮੇਗਣ ਤਨ ਹੋਈ ॥ ਤੂ ਕਰਤ ਗੋਬਿੰਦੁ ਤੂ ਪੁਸਿਰ ਜੀਤੁ
 ਪੈ ਗੋਈ ॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ਹਮੇਦ ਨੀਤੁ ਝੁਹੀ ਤੇ ਹੋਈ ॥ ਇਕਿ ਰਾਜੇ ਖਾਨ ਮਲੁ ਕਕਹਿ ਹਿਕਹਾ ਵਹਿ
 ਕੋਈ ॥ ਇਕਿ ਸਾਹਸ ਦਾਵਹਿ ਸੀਤਿ ਧਨੁ ਦੂਜੈ ਪਤਿਧੋਈ ॥ ਇਕਿ ਦਤੇ ਇਕ ਮੰਗਤੇ ਸਭੁ ਨਾਮਿ ਰਿਸੋਈ ॥
 ਵਿਣੁ ਨ ਵੇਬਾ ਜਾਰੀ ਅਭੀਹਾ ਵਲਿ ਹੋਈ ॥ ਕੂੜਿ ਨਿਖੁਟੇ ਨਾਨਕਾ ਸਚੁ ਕਰੇ ਸੁਹੋਈ ॥ ੧੪ ॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ੩ ॥

ਬਾਬੀਹਾਗੁਣਵੰਤੀਮਹਲਪਾਇਆਅਉਗਣਵੰਤੀਦੂਰਿਅੰਤਰਿਤੇਰੈਹਰਿਵਸੈਗੁਰਮੁਖਿਸਦਾ
 ਹਜੁਰਿ/ਕੁਕਪੁਕਾਰਨਹੋਵਿਣੀਨਦਰੀਨਦਰਿਨਿਹਾਲਾ।ਨਾਨਕਨਾਮਿਰਤੇਸਹਜੇਮਿਲੇਸਬਦਿ
 ਗੁਰੁਕੋਪਾਲਾ॥੧੫:੩॥ਬਾਬੀਹਾਬੇਨਤੀਕਰੇਕਰਿਕੁਪਾਦੋਹੁਜੀਅਦਨੁ।ਜਲਬਿਨੁਪਿਆਸਲ
 ਉਤਰੈਛੁਟਕਿਜਾਹਿਮੇਰੇਪਾਨਾ।ਤੁਸੁਖਦਤਾਬੇਅੰਤਹੈਗੁਣਦਤਾਨੇਪਾਨੁ।ਨਾਨਕਹਰਮੁਖਿਬਖਸਿ
 ਲਏਅੰਤਬੇਲੀਹੋਇਭਗਵਾਨੁ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ਆਪੇਜਗਤੁਉਪਾਇਕੈਗੁਣਅਉਗੁਣਕਰੇਬੀ
 ਚਰਾ।ਤੈਗੁਣਸਰਬਜੰਜਲੁਹੈਨਮਿਨਪਰੇਪਿਆਰੁ।ਗੁਣਛੋਰਿਅਉਗੁਣਕਮਾਵਦੇਦਰਗਹੋ
 ਹਿਖਅਰੁ।ਜੁਐਜਨਮੁਤਿਨੀਹਾਰਿਆਕਿਤੁਆਏਸੰਸਾਰੁ।ਸਚੈਸਬਦਿਮਨੁਮਾਰਿਆਅਹਿਨਿ
 ਸਿਨਮਿਪਿਆਰਿ।ਜਿਨੀਪੁਰਖੀਉਰਿਧਾਰਿਆਸਚਾਅਲਖਾਮਪਾਰੁ।ਤੂਗੁਣਦਤਾਨਿਪਾਨੁਹਰਿ
 ਅਸੀਅਦੁਗਣਿਅਰਗਜਿਸੁਬਖਸੇਸੋਪਾਇਸੀਗੁਰਸਬਦੀਵੀਚਾਰੁ॥੧੩॥ਸਲੋਕਮ॥੪੫॥
 ਗਤਿਨਦਿਹਾਵੀਸਾਕਤਾਜਿਨੁਦਿਖੈਨਾਉ॥ਗਤੀਦਿਨਸਸੁਹੇਲੀਆਨਾਨਕਹਰਿਗੁਣਗਉ॥੧
 ॥੧੪:੫॥ਰਤਨਜਦੋਹਰਮਾਣਹੋਮਈਮਥੀਨਿ।ਨਾਨਕਜੇਪ੍ਰਤਿਗੁਣਿਆਸਚੈਦਰਿਸੈਹੀਨਿਰ
 ਪਉੜੀ॥ਸਚਾਸਤਿਗੁਰੁਮੈਦਿਸਚੁਸਮਾਇਆ॥ਅੰਤਖਲੋਆਇਜਿਸਤਿਗੁਰਮਹੈ॥ਪਾਇਤਾ॥੭

ਪੋਹਿ ਨਸਕੈ ਜਮ ਕਲੁ ਸਚਾਰਖਵਾਲਿਆ ਗੁਰਸਾਖੀ ਜੋਤਿ ਜਗਾਇ ਦੀਵ ਬਾਲਿਆ ਮਨ ਮੁਖਿ
ਦੁਨੈ ਵੇਲੁ ਵਿਆਗ ਫਿਰਹਿ ਬੇਤਾਲਿਆ ਪਸੁ ਮਾਣੁ ਸਚਿ ਮਪਲੇਟੇ ਅੰਦਰ ਹੁਕਾਲਿਆ ਸਭੇ ਦੁਤ
ਤੈਸਚੁ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਪੂਰੈ ਗੁਰਦੋਖਾਲਿਆ ੧੪ ਸਲੋਕਾ
ਮ: ੩ ਬਾਬੀ ਹੋਹੁ ਕਮੁ ਪਛਾਣਿਆ ਗੁਰਕੋ ਸਹਜਿ ਬੁਝਾਇ ਮੇਘ ਦੁਰਸੈ ਦਇਆ ਕਰਿ ਹੁਣੀ ਛੁਹ ਬ
ਰਲਾਇ ਬਾਬੀ ਹੋਹੁ ਕਮੁ ਪਕਾਰਹਿ ਗਈ ਸੁਖ ਦੁਸਿਆ ਮਨਿਆਇ ਨਾਨਕ ਸੋ ਸਲਾਹੀ ਐ ਜੀਵੇ ੦
ਸਭਨਾ ਜੀ ਆਰਿ ਨ ਕੁ ਸਮਾਇ ੧੫੪ ੩ ਚਾੜਿ ਕਤੁ ਨ ਜਾਣਹੀ ਕਿਆ ਤੁਧੁ ਦਿਚਿਤਿ ਖਾਹੈ ਕਿਤੁ ਪੀਤੈ
ਤਿਖ ਜਾਇ ਦੁਜੈ ਤੁਇ ਭਰੀ ਮਿਆਮੀ ਮ੍ਰਿਤ ਜਲ ਪਲੈ ਨ ਪਾਇ ਨ ਦਰਿ ਕਰੇ ਜੋ ਆਪਣੀ ਤਾਸਤਿਗੁ
ਰੁਮਿ ਲੈ ਸੁਗੁਇ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨ ਲੁਪਾਇ ਆਸਹ ਜੇ ਰਹਿ ਆਯਾਇ ੩ ਪਉੜੀ ਗਇਕੈ
ਵਣਖੀ ਭੈ ਬੈਸਹਿ ਜਾਇ ਸਦੁ ਨ ਦੇਵਹੀ ਇਕਿ ਪਾਲ ਕਕਰੁ ਭੰਨਿ ਸੀਤਲੁ ਜਲੁ ਹੋਵਹੀ ਇਕਿ ਭ
ਸਮਚ ਕੁਵਹਿ ਅੰਗਿ ਮੇਲੁ ਨ ਪੋਵਹੀ ਇਕਿ ਜਟ ਬਿਕਟ ਬਿਕਰਲ ਕੁਲੁ ਪਰੁਖੋ ਵਹੀ ਇਕਿ ਸ
ਗਨ ਫਿਰਹਿ ਦਿਨ ਗਤਿ ਨੀਦ ਨ ਸੋਵਹੀ ਇਕਿ ਅਗਨਿ ਜਲ ਦਹਿ ਅੰਗੁ ਆਪੁ ਦਿਗੋ ਵਹੀ ਦਿਨੁ
ਨਾਵੈ ਤਨੁ ਛੁਹਰਿ ਆਕਰਿ ਰੋਵਹੀ ਸੋਹਨਿ ਖਸਮੁ ਦੁਆਰਿ ਜਿਸਤਿ ਗੁਰੁ ਸੋਵਹੀ ੧੫ ਸਲੋਕੁ ੩ ਮ:

ਬਾਬੀ ਧਮਮਿਤਵੇਲੈ ਬੋਲਿ ਆਤਾ ਦਰਿ ਸੁਣੀ ਪੁਕਾਰਾ। ਮੈਯੋਨੇ ਫੁਰਮਾਨੁ ਹੋਆ ਦਰਸਹੁ ਕਿਰ
 ਪਾਸਾਰਿ। ਹਉਤਿ ਨ ਕੈ ਬਲਿ ਹਾਰੈ ਜਿਨੀ ਸਚੁ ਰਖਿਆ ਊਰਿ ਪਾਰਿ। ਨਾਨਕ ਨਾਮੇ ਸਚੁ ਹਰੀਅ
 ਵਲੀ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰਿ। ੧੫:੩। ਬਾਬੀ ਹਾਇ ਵੇਤੋ ਗੀਤਿ ਪਾਨ ਉਤਰੈ ਜੇ ਸਉ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰ।
 ਨਦਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਈ ਮੈਨਦਰੀ ਉਪਜੈ ਪਿਆਰਾ। ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਦੁਸੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਹਿ ਵਿਦ
 ਰ। ੧੫। ਪਉੜੀ। ਇਕਿ ਜੈ ਨੀਉ ਝੂਝੁ ਪ੍ਰਾਇ ਪੁਰਹੁ ਪ੍ਰਾਮਾਇਆ। ਤਿਨ ਮੁਖਿ ਨਹੀ ਨਾਮੁ ਨ ਤੀਰਥਿ ਨਾਇ
 ਆ। ਹਥੀ ਸਿਰ ਬੋਹਾਇ ਨ ਕੁਦੁ ਕਰਾਇਆ। ਕੁਚਿਲ ਰਹਹਿ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਸਬਦੁ ਨ ਭਾਇਆ। ਤਿ
 ਨ ਜਾਤਿ ਨ ਪਾਤਿ ਨ ਕਰਮੁ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ। ਮੁਲਿ ਜੁ ਕੈਵੇ ਨਾਤਿ ਜੁ ਠਾਖਾਇਆ। ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ
 ਆਚਾਰਿ ਨ ਕਿਨਹੀ ਪਾਇਆ। ਗੁਰਮੁਖਿ ਓਅੰ ਕਾਰਿ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ। ੧੬। ਸਲੋਕੁ ਮ:੩। ਸਾ
 ਵਣੁ ਸਰਸੀ ਕਾਮਣੀ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰਿ। ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣੀ ਗੁਰ ਕੈ ਹੋਤਿ ਅਪਾਰਿ। ੧੫:੩।
 ਸਾਵਣਿ ਦੋਝੈ ਗੁਣ ਬਾਹਰੀ ਜਿਸੁ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰਾ। ਨਾਨਕ ਪਿਰ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਈ ਸਕੁ ਸੀ ਗਾਰ
 ਖੁਆਰਾ। ੧੫। ਪਉੜੀ। ਸਚਾ ਅਲਖ ਅਭੇਉ ਹਠਿ ਨ ਪਤੀ ਜਈ। ਇਕਿ ਗਾਵਹਿ ਗਾਧਰੀ ਆਰਾਇ
 ਨ ਭੀ ਜਈ। ਇਕਿ ਨ ਚਿਨ ਚਿ ਪੁਰਹਿ ਤਾਲੁ ਭਗਤਿ ਨ ਕੀਜਈ। ਇਕਿ ਅੰਨੁ ਨ ਮਾਹਿ ਮੁਗਖਿ ਤਿਨ

ਕਿਅ ਕੀਜਈ ਰਿਸਨ ਹੋਈ ਬਹੁਤੁ ਕਿਵੈ ਨਪੀ ਜਈ / ਕਰਮ ਵਧਹਿ ਕੋਲੋ ਅਖਪਿ ਮਹੀ ਜਈ / ਲਾ ੨੯
 ਹਾਨਾ ਮੁਸੀ ਸਾਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜਈ / ਹਰਿਭਗਤੀ ਅਸਨੇ ਹਿਗਰ ਮੁਖਿ ਪੀਜਈ ੧੭ / ਸਲੋਕੁ
 ੩ / ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਲਾਰ ਗੁਜੈ ਕਰਹਿ ਤਿਨ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ / ਗੁਰਸਬਦੀ ਏਕੁ ਪਛਾਣਿਅ
 ਏਕੈ ਸਚਾ ਸੋਇ / ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਚਾ ਸਚਾ ਮਨਿ ਜਚੇ ਸਚੀ ਸੋਇ / ਅੰਦਰਿ ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਹੋ ਸਹਜੇ
 ਪਤਿ ਹੋਇ / ਕਲਿ ਜੁਗਮਾਹਿ ਘੋਰ ਅੰਧਰੁ ਹੈ ਮਨੁ ਮੁਖਗੁਨ ਕੋਇ / ਸੇਵਤੁ ਤਾਗੀ ਨ ਕਯਜਿ ਨਗੁ
 ਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ੨੪ : ੩ / ਇੰਦੁ ਵਰਸੈ ਕਰਿ ਵਇਆ ਲੋਕਾ ਮਨਿ ਉਪਜੈ ਚਾਉ / ਜਿਸ ਕੋਹੁ
 ਕਮਿ ਇੰਦੁ ਵਰਸਦਾ ਤਿਸ ਕੋ ਸਦ ਬਣਿ ਹਾਰੈ ਜਉ / ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਸਮਾਲੀਐ ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣਗ
 ਊ / ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲਿ ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸਮਊ ੪ / ਅਉਨ੍ਹੈ / ਪੁਰਾਸਤਿ ਗੁਰ ਸੇਵਿ
 ਰਾਪਾਇਆ / ਪੂਰੈ ਕਰਮਿ ਸਿਆਇ ਪੁਰਾਸਬਦੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ / ਪੂਰੈ ਗਿਆਨਿ ਪਿਆਨਿ ਮੈਲੁ
 ਚੁਕਾਇਆ / ਹਰਿ ਸਰਿਤੀ ਗਥਿ ਜਾਇ ਮਨੁ ਮਾਨਾਇਆ / ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਮਨੁ ਮਾਰਿ ਪੈਨੁ ਜਣੇ ਦੀਮ
 ਏਆ / ਦਾਰਸਚੇ ਸਚਿ ਮਾਰੁ ਸਚਾ ਆਇਆ / ਪੁਛਿ ਨ ਸਰੈ ਕੋਇ ਜਾਖ ਸਮੈ ਭਾਇਆ / ਨਾਨ
 ਕ ਸਚੁ ਸਲਾਹਿ ਖਾਖਾਇਆ ੨੮ / ਸਲੋਕੁ ੨ / ਜੁਲਹਾਂ ਦੇਵੇ ਬਾਹੁ ਲੇਲੇ ਦੇਵੇ ਡੋਨਿ ਲਜਾ

ਚੁਹਾਖਤ ਨਮਾਵਈ ਤਿਕਲਿਬੰ ਨੈਛੁਜਾ ਦੇਨਿਦੁਆਈ ਸੇਮਗਹਿ ਜਿਨਕਉ ਦੇਨਿਸਿਜਾਹਿ। ਨ
 ਨਕਹੁਕ ਮੁਨਜਾਮਈ ਕਿਥੈਜਾਇ ਸਮਾਹਿ। ਛਾਥਲਿਅਹਫੁੰਏ ਕੁਨਾਮੁ ਸਾਵਈ ਸਚੁਨਾਉ
 ਮੇਮਹਦੁਲਿਖਾਇ ਅਜਸਮੈ ਕੋਰਰਿਜਾਇ। ਦੁਨੀਆਕੇਦਰਕੇਤਰੇਕੇਤੇਅਵਹਿਜਾਹਿ। ਕੇ
 ਤੇਮੰਗਹਿਮੰਗਤੇਕੇਤੇਮੰਗਮੰਗਿਜਾਹਿ। ੧੫੦੧। ਸਉਮਣੁਹਸਤੀਪਿਉਗੁਨੂਖਾਵੈਪੰਜਿਸੈਦ
 ਟਾਖਾਇ। ਫੁਕੈਫੁਕੈਸੇਹਉਫੁਕੈਸਾਹਿਗਇਐਪਛੁਤਾਇ। ਅੰਧੀਫੂਕਿਮੁਈਦੇਵਨੀ। ਖਸਮਮਿਟੀਠਿ
 ਰਿਭਾਨੀ। ਅਪੁਗੁਲਾਚਿਨੀਕਾਚੁਗਣੁ ਕੈਣਿਚਨੀਬਿਲਲਾਇ। ਖਸਮੈਕੁਵੈਓਹਚੰਗੀਜਿਕਰੇਖਦੁ
 ਇਥੁਦਾਇ। ਸਕਤਾਸੀਹਮਾਰੇਸੈਮਿਰਿਆਸਭੁਪਿਛੈਪੈਖਾਇ। ਹੋਇਮਤਾਣਾਪੁਰੇਨਮਾਵੈਸਾਹਿਗ
 ਇਐਪਛੁਤਾਇ। ਅੰਧਾਕਿਸਨੋਬੁਕਿਸੁਣਾਵੈ। ਖਸਮੈਮੂਲਿਨਭਾਵੈ। ਅਕਿਸਿਉਪ੍ਰੀਤਿਕਰੇਅਕਤਿ
 ਰਾਅਕਤਾਲੀਥਾਹਿਖਾਇ। ਖਸਮੈਕੁਵੈਓਹਚੰਗੀਜਿਕਰੇਖਦੁਇਥੁਦਾਇ। ਨਾਨਕਦੁਨੀਆਚਾ
 ਗਿਦਿਹਾਵੈਮੁਖਿਕੀਤੇਦੁਖੁਹੋਈ। ਗਲਾਵਾਲੇਹੋਨਿਘਣੇਰੇਛੁਡਿਨਸਕੋਕੋਈ। ਅਖੀਮਿਠੈਮਰਣਾਜਿ
 ਨਤੁਰਖਹਿਤਿਨਲੇਵਿਨਾਵੈਤਿਨਤਉਸਾਗਰੁਤਰਣਾ। ੧੫੦੨। ਅਗਮੁਅਗੋਚਰੁਤੁਪਣੀਸ
 ਚਾਅਲਖਾਅਪਾਰਾਤੁਦਤਾਸਭਮੰਗਤੇਇਕੋਦੇਵਨੁਹਾਰਾ। ਜਿਨੀਸੇਵਿਆਤਿਨੀਬੁਧੁਪਾਇਅਗੁਰ

ਅਤੀਵੀਚਾਰਾ ਇਕਨਾਨੇਤੁਪੁਏਵੈਰਾਵਾਇਆਨਾਲਿਪਿਆਰਾਗੁਰਕੈਸਬਦਿਸਲਾਹੀਐਮੰ
 ਤਰਿਖੇਮਿਪਿਆਰਾਵਿਦੁਪ੍ਰੀਤੀਗੁਗਤਿਨਹੋਵਣੈਵਿਣਸਤਿਗੁਰਨਲਗੈਪਿਆਰਾਤ੍ਰਿਪ੍ਰਸਤਿਤੁਪੁ
 ਸੇਵਦੇਇਕਛਾਢੀਕਰੇਪੁਕਾਰਾਵੇਹਿਦਨੁਸੇਤੋਖੀਆਸਚਾਨਾਮੁਮਿਲੈਅਪਰਾਦਪਾਸਲੋਕਾ
 ੧ ਗਤੀਕਲੁਪੈਟੈਦਿਨਿਕਾਲੁਛਿਜੈਕਾਇਆਹੋਇਪਗਲਾਵਰਤਣਿਵਰਤਿਅਸਰਬਜੰਮਲੁ
 ਕੁਲਿਅਚੁਕਿਗਇਆਤਪਤਾਲੁਅੰਧਾਨੁਖਿਸ਼ੁਖਿਪਇਅਝੇਰਾਪਿਛੈਰੋਵਹਿਲਿਆਵਹਿ
 ਠੇਰਾਬਿਨੁਬੁਝੈਕਿਛੁਸੁਝੈਨਾਹੀਅਇਅਰੋਹਿਰੋਦੇਮਰਿਜਾਹੀਨਾਨਕਖਸਮੈਏਵੈਰਾਵੈਸੇ
 ਏਮੁਏਜਿਨਚਿਤਿਨਾਐਵੈ॥੨੪:੨॥ਮੁਆਪਿਆਰੁਪ੍ਰੀਤਿਮੁਈਮੁਆਵੈਰੁਵਾਦੀਵੈਨੁਗਇਅ
 ਰੁਪੁਵਿਦੁਸਿਆਦੁਖੀਦੇਹੁਗਲੀਕਿਥਹੁਆਇਆਕਹਗਇਆਕਿਹੁਨਸੀਓਕਿਹੁਸੀਅਨਮੁ
 ਖਿਗਲਗੋਈਆਕੀਤਚਊਰਲੀਨਾਨਕਸਚੇਨਾਖਿਨੁਸਿਰਖੁਰਪਤਿਪਾਟੀ੨ਪਉਦੀਅੰ
 ਮਿਤਨਾਮੁਸਦਾਸੁਖਦਤਾਅੰਤਿਹੋਇਸਖਾਈਬਾਸੁਗੁਰੁਜਕਤੁਬਊਰਨਾਨਾਵੈਸਾਰਨਪਾਣੀ
 ਸਤਿਗੁਰਸੇਵਹਿਸੇਪਰਵਾਨਿਨਜੋਤੀਜੋਤਿਮਿਲਾਈਸੋਸਾਹਿਬੁਸੇਵਕੂਤੇਹਾਜਿਸੁਭਾਣਾਮੰਨਿ
 ਦਸਾਈਆਪਏਚਏਕਹੁਕਿਨਿਸੁਖੁਪਾਇਅਅੰਧਾਅੰਧੁਕਮਾਈਬਿਖਿਆਕਰੇਹੀਰਜੈ

੨

ਨਹੀ ਮੁਰਖਤੁ ਮਨ ਜਾਣੀ ॥ ਦੂਜੇ ਸਤੁ ਕੋਲ ਧਿਰੁ ਤਾ ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਬੁਝਨ ਪਾਈ ॥ ਸਤਿਗੁਰ
 ਸੇਵੇ ਸੇ ਸੁਖ ਪਾਏ ਜਿਸ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾਈ ॥ ੧੦ ॥ ਸੋਲ ਕਰਮ ॥ ੧ ॥ ਸਤੁ ਮੁਖਰ ਮੁਦ੍ਰਿ ਨਾਨ
 ਕਾ ਜੇ ਪਨੁ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥ ਸੇ ਪਨੁ ਮਿਤ੍ਰ ਨ ਕਾਂਢੀ ਐ ॥ ਜੇ ਤੁ ਨਿਰਿ ਚੋਟਾ ਪਾਇ ॥ ਜਿਨ ਕੈ ਪਲੈ ਪਨੁ
 ਦੁਸੈ ॥ ਤਿਨੁ ਕਾ ਲਭੈ ਛਕੀਰਾ ॥ ਜਿਨ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਦੂਦ ਸਹਿਤੇ ਨ ਰਹੁ ਛੀਗੀਰਾ ॥ ੧॥ ॥ ੧੧ ॥ ਦੁਖ
 ਦੁਨੀ ਸਹੇਰੀ ਐ ॥ ਜਾਇ ਤਲਗਹਿ ਦੁਖਾ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮੁ ਬਿਨੁ ਕਿਸੈ ਨ ਲਖੀ ॥ ਭੁਖਾ ਰੂਪੀ
 ਭੁਖ ਲਓ ਤਰੈ ॥ ਜਾ ਤੁਭੁਖਾ ॥ ਜੇ ਤੇਰ ਸਸਗੀਰ ਕੇਤੇ ॥ ਤੇਲਗਹਿ ਦੁਖਾ ॥ ੧੧ ॥ ਅੰਪੀ ਕੀ ਮੀ ਅੰਪੁ
 ਮਨ ਮੰਨਿ ਅੰਪੈ ਤਨੁ ਅੰਪੁ ॥ ਚਿਕਰਿ ਲਾਇ ਐਕਿ ਅਥੀ ਐ ॥ ਜਾ ਤੁਟੈ ਪਥਰ ਬੰਧਾ ॥ ਅੰਪੁ ਤੁਟਾ ਬੇ
 ਠੀਨ ਹੀ ਨਾ ਤੁਲਹਾ ਨਾ ਹਾਥਾ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮੁ ਦਿਣੁ ਕੇਤੇ ॥ ਰੂਪੇ ਸਾਥਾ ॥ ੧॥ ॥ ੧੨ ॥ ਲਖ ਮਣੁ
 ਇਨ ਲਖ ਮਣੁ ਪਲਖ ਸਾਹਾ ॥ ਮਿਸਾਹਾ ਲਖ ਲਖ ਕਰ ਲਖ ਦਾ ॥ ਜੇ ਨੇ ਜੇ ਲਖੀ ਐ ॥ ਰੂਪੀ ਪਾਤਿ
 ਸਾਹਾ ॥ ਜਿਥੈ ਸਾਇਰ ਲੰਘਣਾ ਅਗਨਿ ਪਾਣੀ ਅਸਗਾਹਾ ॥ ਕੰਪੀ ਇਸਿਨ ਅਦੁਹੀ ਪਾਹੀ ॥ ਪਦੁ
 ਹਾਹਾ ॥ ਨਾਨਕ ਓਥੈ ਜਾਣੀ ॥ ਅਹਿਸਾਹ ਕੇਈ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ॥ ੧੨ ॥ ਪਉਰੀ ॥ ਇਕ ਨਗਲੀ ਨੀਜੀਰ
 ਬੀਟਿਰ ਬਾਣੀ ਐ ॥ ਬਸੇ ਛੁਟ ਹਿਸਤਿ ਸਚੁ ਪਛਾਣੀ ਐ ॥ ਲਿਖਿ ਮਾਪ ਲੈ ਪਾਇ ॥ ਸੇ ਸਚੁ ਜਾਣੀ ਐ ॥

ਹੁਕਮੀ ਹੋਇ ਨਿਬੇਰੁ ਗਇਆ ਜਾਣੀਐ ॥ ਭਉ ਜਲ ਤਰਣੁ ਹਰੁ ਸਬੁ ਦਿਪਛਾਈਐ ॥ ਚੋਰ ਜਾਰੁ ਭੁਖਾ ३੯
 ਰਪੀਰੁ ਪਾਈਐ ॥ ਨਿਰਕਲਾਇਤ ਬਾਕਿ ਮਿਲੇ ਹਰੁ ਦਾਣੀਐ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ਸੁਰਗ ਹਰਜੁ ॥
 ਣੀਐ ॥ ੨੧ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੨ ॥ ਨਉ ਛਕੀਰੈ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਮੁਰਖ ਪੀਰਿ ਤੁਨਾਉ ॥ ਅੰਧੇ ਕਾਨਉ ਪਾਰਖੁ ਏਵੈ
 ਕਰੇ ਗੁਆਉ ॥ ਇਲਤਿ ਕਾਨਉ ਚਉ ਪਰੀਕੁਣੀ ਪੁਰੇ ਬਾਉ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀਐ ਕਲਿਕਾ ਏਹੁ ਨਿ
 ਆਉ ॥ ੨ ਮਃ ੨ ॥ ਹਰਣ ਬਾਜ ਤੈ ਸਿਕਦਾਰਾ ਏਨਾ ਪਹਿਅ ਨਭੇ ॥ ਛਾਪਿ ਲਗੀ ਜਾਤਿ ਛਹਾਇ ਨਿਅ
 ਗੀ ਨਾਹੀ ਥਾਉ ॥ ਸੋ ਪਹਿਅ ਸੋ ਪੀਰਿ ਤੁਬੀ ॥ ਨਾਜਿ ਨੀਕ ਮਾਣਨਾਉ ॥ ਪਹਿਲੇ ਦੇਖ ਨਾਮ ਦਰਿ ਜੰਮੈ ਤ
 ਉਪਰਿ ਹੋਵੈ ਛਾਉ ॥ ਰਜੇ ਸੀਹ ਮੁਕਦਮ ਕੁਤੇ ॥ ਜਾਇ ਜਗਾਇ ਨਿਬੈ ਠੈ ਸੁਤੇ ॥ ਚਾਕਰ ਨਹ ਦਾਪਾਇ
 ਨਿਘਾਉ ॥ ਰਤੁ ਪਿਤੁ ਕੁਤਿ ਹੋਚਟ ਜਾਹੁ ॥ ਜਿਥੈ ਜੀਅ ਹੋਸੀ ਸਾਰਾ ॥ ਨਕੀਵੁ ਛੀਲਾਇਤ ਬਾਰਾ ॥ ਪ
 ਉਰੀ ॥ ਅਪਿਉ ਪਾਏ ਮੇਦ ਨੀਆਪੇ ਕਰਦਾ ਸਾਰਾ ॥ ਭੋਇ ਨੁਕੁਰ ਮੁਨਕਟੀਐ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰਾ
 ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਭਉ ਉਪਜੈ ਪਾਈਐ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ ॥ ਭੈ ਤੇ ਸਹਜੁ ਪਾਈਐ ਮਿਲਿ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰਾ
 ਭੈ ਤੇ ਭੈ ਜਲੁ ਲੰਘੀਐ ਗੁਰਮਤੀ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ਭੈ ਤੇ ਨਿਰਭਉ ਪਾਈਐ ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰਾ ॥ ਮ
 ਨ ਮੁਖ ਭੈ ਕੀ ਸਰਨ ਜਾਣਨੀ ॥ ਤਿਸ ਨਾ ਜਲ ਤੇ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਵੈ ਹੀ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰ

ਅਤੀਉਰਿਸਾਹਿ ॥ ੨੨ ॥ ਸਲੋਕ ੪:੧ ॥ ਭੁਪੇਜਮੈਦੋਸਤੀਭੁਖੈਸਾਦੈਗੰਢਾ ॥ ਲਵੈਮਾਏਲੈਪੁਇਮਿ
 ਲਿਮਿਚਲਿਉਘੋਸਉਹਿਪਲੈਪੁ ॥ ਭੁਉਕੈਕੋਪੁਖੁਆਰੁਹੋਇਠਕਰੁਪਿਏਅੰਧਾ ॥ ਚੁਪੈਚੰਗਨਨ
 ਕਾਵਿਣਨਾਵੈਅਹਿਗੰਧਾ ॥ ੧੪:੧ ॥ ਗਜੁਮਾਲੁਰੁਪੁਜਤਿਜੋਬਨੁਪੰਜੇਠਗਾ ॥ ਏਨੀਠਗੀਜਗੁਠਗਿ
 ਆਕਿਨੈਨਰਖੀਲੁਜਾ ॥ ਏਨਾਠਗਿਨਿਠਗਸੇਜਿਗੁਰਕੀਪੈਗੀਪਾਹਿ ॥ ਨਨਕਕਰਮਾਭਾਹੋਰੋਰਿ
 ਕੇਤੇਮੁਠੇਜਾਹਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉਣੀਪਉਆਲੇਖੈਦਰਲੇਖਾਮੰਗੀਐ ॥ ਵਿਣਨਾਵੈਕੁਇਆਰੁਆਉਖਾਤੀ
 ਗੀਐ ॥ ਅਉਪਟਰੁਪੇਰਾਹਗਲੀਆਰੋਕੀਅਯਾਸਚਾਵੇਪਰਵਾਹੁਸਥਦਿਸੰਤੋਖੀਅੰਗਾਗਹਿਰਗਭੁ
 ਰਅਥਾਹੁਗਥਿਨਲੁਭਈ ॥ ਖੁਹੇਖੁਹਿਚੋਟਾਖਾਹੁਵਿਣੁਗੁਰਕੋਏਨਛੁਟਸੀ ॥ ਪਤਿਸੇਤੀਪਰਿਜਾਹੁ
 ਨਾਮੁਵਖਾਈਐ ॥ ਹੁਕਮੀਸਾਕਗਿਰਾਹਦੈਦਾਜਾਣੀਐ ॥ ੨੩ ॥ ਸਲੋਕ ੪:੨ ॥ ਪਉਣੈਪਉਸਿਅਗਣੀ
 ਜੀਉ ॥ ਤਿਨਕਿਆਖੁਸੀਅਕਿਆਪੀਣਾ ॥ ਪਰਤੀਪਤਾਲੀਆਕਾਸੀਇਕਿਦਰਿਰਹਨਿਦੁਜੀਗ
 ਇਕਨਾਵੁਡੀਆਰਜਾਇਕਿਮਰਿਹੋਹਿਜੀਗ ॥ ਇਕਿਵੇਖਾਹਿਨਿਖੁਟੈਨਾਹੀਇਕਿਸਦਾਠਿਗਿਠਕੀ
 ਗੁ ॥ ਹੁਕਮੀਸਾਜੇਹੁਕਮੀਛਾਹੋਏਕਚਸੇਮਹਿਲਖਾ ॥ ਸਭੁਕੋਨਖੈਨਥਿਆਬਖਸੈਤੋਵੈਨਥਾਵਰਨ
 ਚੇਹਨਾਥਾਹਰਲੇਖੈਬਝਾਅਲਖਾ ॥ ਕਿਉਕਥੀਐਕਿਉਆਖੀਐਜਾਪੈਸਚੇਸਚਾਕਰਣਾਕਪਨ

ਕਰਸੁ ਨਾਨਕਾ ਅਕਥਾ ਅਕਥਕਥਾ ਮੁਣੇਇ। ਰਿਪਿਬੁਧਿਸਿਪਿਗਿਅਨੁ ਸਦਾਸੁਖਹੋਇ॥੨੨॥
 ੨੪੦ ੧। ਅਜਰੁ ਜਰੈਤਨਉਕਲਬੰਧਾ। ਧੁਜੈਪ੍ਰਣਹੋਵੈਬਿਰੁਕੰਧਾ। ਕਹਾਤੇਆਇਆਕਹਏਹੁ॥੦॥
 ਭਾ। ਜੀਵਤਮਰਤਰਹੈਪਰਵਾਣਾ। ਹੁਕਮੈਬੁਝੈਤਤਪਛਣੈ। ਇਹਪਰਸਾਦਗੁਰੁਤੇਜਾਣੈ। ਹੋਦ॥੦॥
 ਫਨੀਅਗੁਨਨਕਜਣਾ। ਨਹਉਨਾਮੈਜੁਨੀਪਾਣਾ। ਪਉਣੀ। ਪਣੀਐਨਾਮੁਸਲਾਹਹੋਰਿਬੁਧਿ
 ਮਿਥਿਆ। ਬਿਨੁਸਚੇਵਾਪਾਰਜਨਮੁਬਿਰਥਿਆ। ਅੰਤੁਨਮਾਰਾਵਾਰੁਨਕਿ। ਨਹੀਪਾਇਆ। ਸਕੁਜਰ
 ਗਰਬਿਗੁਬਾਹੁਤਿਨਸਚੁਨਭਾਇਆ। ਚਲੇਨਾਮੁਵਿਸਾਰਿਤਾਵੁਣਿਤਤਿਅ। ਬਲਦੀਅੰਦਰਿਤੇਲੁਦ
 ਤੇਪਾਪਤਿਅ। ਅਇਆਉਠੀਖੇਲੁਫਿਰੈਉਤਵਤਿਅ। ਨਾਨਕਸਚੈਮੇਲੁਸਚੈਰਤਿਅ॥੨੪॥
 ਸਲੋਕਾ॥੧॥ ਪਹਿਲਾਮਾਸਹੁਨੀਮਿਅਮਾਸੈਅੰਦਰਿਫਾਸਾ। ਜੀਉਪਾਇਮਾਸੁਮਹਿਮਿਲੁਆਹਰੁ
 ਚੰਮੁਤਨੁਮਾਸੁ। ਮਾਸਹੁਬਾਹਰਿਕਢਿਅਮੰਮਾਮਸੁਗਿਰਾਸੁ। ਮੁਹਮਾਸੈਕਤੀਭੁਮਾਸੈਕੀਮਾਸੈ
 ਅੰਦਰਿਸਾਸੁ। ਵਡਹੋਆਵੀਅਹਿਆਪਰਿਲੈਆਇਆਮਾਸੁ। ਮਾਸੁਹੁਹੀਮਾਸੁਉਪਜੈਮਾਸੁ
 ਹਸਭੇਸਕਾ। ਸਤਿਗੁਰਮਿਲੈਅਹੁਕਮੁਭੁਣੀਐਤਕੇਅਵੈਰਸਿ। ਆਪਿਛੁਟੈਐਨਨਕਬਚਨਿ
 ਬਿਣਸੁ॥੨੪੦ ੧॥ ਮਾਸੁਮਾਸੁਕਰਿਪੁਪਯਜੁਗਵੇਗਿਅਨੁਪਿਅਨੁਨਹੀਜਾਣੈ। ਕਉਣਮਾਸੁਕਉ
 ਨਹਛੁਟੀ

ਏਸਾ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਕਿ ਸੁਖ ਹਿਪਾਪ ਸਮੇਂ ਗੋਡਾ ਮਾਰਿ ਹੋ ਜਗ ਕੀ ਏ ਦੇਵਤਿ ਆਕੀ ਬਾਣੇ। ਅਸ
 ਛੋਡਿ ਬੈਸਿ ਨ ਕੁਪਕ ਕ੍ਰਿਹਿਗਤੀ ਮਾਣੁ ਸਥਾਣੇ। ਛਹੁ ਕਰਿ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਦੇਖ ਲਾਵਹਿ ਗਿਆਨ ਪਿਆਨ
 ਨਾਹੀ ਸੁਝੈ। ਨਨਕਾ ਅੰਧੇ ਸਿਉ ਕਿ ਅਕਹੀ ਐਕਹੈ ਨਕਹਿ ਆਬੂਝੈ। ਅੰਧਾ ਮੋਇ ਜਿ ਅੰਧੁਕ ਮਾਏਤਿ
 ਸੁਰਿ ਦੇਸਿ ਲੋਚਨ ਨਾਹੀ। ਅਤਪਿਤਾ ਕੀ ਰਕਤੁ ਨਿਧੀ ਨੈ ਮਛੀ ਮਾਸੁ ਨ ਖਾਹੀ। ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖੇ ਜੋ ਨਿਮਿ
 ਮੇਲਾ ਓਥੇ ਅੰਧੁਕ ਮਾਹੀ। ਅਸਹੁ ਨਿਮੇ ਮਾਸਹੁ ਜੇ ਮੇਹ ਮਮਾ ਸੈ ਕੇ ਭਾਡੇ। ਗਿਆਨੁ ਪਿਆਨੁ ਕਛੁ
 ਸੁਝੈ ਨਾਹੀ ਚਤੁਰਕਹਾਵੈ ਪਾਏ। ਬਾਹਰਕਾ ਸੁਮੰਦਾ ਸੁਆਮੀ ਘਰਕਾ ਸੁਚੈ ਗੇਗਾ। ਜੀਅ ਜੀਤ
 ਸਤਿ ਮਾਸਹੁ ਹੋਏ ਜੀ। ਇਲਇਆ ਵਸੇਰਾ। ਅਭਖੁ ਖਹਿ ਭਖੁ ਤਜਿਓ ਡਿਹਿ ਅੰਧੁਗੁ ਜਿਨ ਕੋਰ
 ਮਾਸਹੁ ਨਿਮੇ ਮਸਹੁ ਜੇ ਮੇਹ ਮਮਾ ਸੈ ਕੇ ਭਾਡੇ। ਗਿਆਨੁ ਪਿਆਨੁ ਕਛੁ ਸੁਝੈ ਨਾਹੀ ਚਤੁਰਕਹਾਵੈ ਪਾਏ
 ਮਾਸੁ ਪੁਰਖੀ ਮਾਸੁ ਕਤੇਬੀ ਚਹੁ ਜਗਿ ਮਾਸੁ ਕਮਾਣਾ। ਜਨਿ ਕਾਜਿ ਦੀਆ ਹਿਸੁ ਹਾਵੈ ਓਥੇ ਮਾਸੁ ਮਾਣਾ
 ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਨਿਪ ਜਹਿ ਮਾਸਹੁ ਪਤਿਸਹੁ ਲਤਨਾ। ਜੇਕੁ ਇਦਿ ਸਹਿ ਨ ਕ੍ਰਿਜ ਦੇ ਤਾਂ ਉਨ ਕਾ ਵਾਨ
 ਨੁਲੈਣਾ। ਦੇਵਾਨ ਕਰਿ ਸੁਗਮਿ ਲੈ ਦੇਵੇ ਖਹੇ ਹੁਪਿ ਝਾਣਾ। ਅਪਿਨ ਬੂਝੈ ਲੋਕ ਬੂਝੈ ਪਾਏ ਖਰਾਮ
 ਆਣਾ। ਪਾਏ ਤੁਝਾਣੈ ਹੀ ਨਾਹੀ ਕਿ ਧਰਮਾ ਸੁਉਪੀਨਾ। ਤੇਇ ਅਹੁ ਅੰਨੁ ਕਮਾਵ ਕਮਾਹ ਤੇ ਹੁਇ ਭਵਨੁ

ਗੰਨਾ ਤੋਆਆਖੋਹਉਬਹੁਬਿਧਿਹਛਾਤੇ ਮੈਬਹੁਤੁਕਿਕਾਰਾਇਤੇਰਸਾਏਤਿਹੋਵੈਸੰਨਿਆਸੀ
 ਨਨਕਕਹੈਦਿਚਾਰਾ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਹਉਕਿਆਆਖਿਐਕਜੀਭੁਤੇਗਅੰਤੁਨਕਿਨਹੀਪਇਆਸ
 ਚਾਸਬਦੁਚੀਚਾਠਿਸੇਤੁਸੁਹੀਮਾਹਿਸਮਾਇਆ ॥ ਇਕਿਭਗਵਾਵੇਸੁਕਰਿਭਰਮਦੇਵਿਨੁਸਤਿਗੁਰ
 ਕਿਨੈਨਪਾਇਆ ॥ ਦੇਸਦਿਸੰਤਰਿਭਵਿਥਕੇਤੁਸੁਅੰਦਰਿਆਪੁਲੁਕਾਇਆ ॥ ਗੁਰਕਾਸਬਦੁਰਤੀ
 ਨੁਪੈਕਰਿਚਨਣੁਆਪਿਦਿਖਾਇਆ ॥ ਅਪਣੁਆਪਪਛਾਇਆ ॥ ਗੁਰਮਤੀਸਚਿਸਮਾਇਆ
 ਅਵਗਉਣੁਬਜਗੀਆਬਾਜਾਹੁਜਿਨੀਰਚਾਇਆ ॥ ਇਕੁਥਿਰੁਸਚਾਸਲਹਣਾਜਿਨੁਮਨਿਸਚ
 ਭਾਇਆ ੨੫ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ੧ ॥ ਨਾਨਕਮਾਇਆਕਰਮਥਿਰਖਠਲਅੰਮ੍ਰਿਤਠਲਦਿਸੁਸਭਿਕਾ
 ਰਣਕਰਤਾਕਰੇਜਿਸੁਖਵਾਲੇਤਿਸੁ ॥ ੨ ॥ ਨਾਨਕਦੁਨੀਅਕੀਅੰਦੁਡਿਅੰਣੀਅਗੀਸੇਤੀਜ
 ਣਿ ॥ ਵੇਨੀਜਲਣੀਨਪੁਦਿਸਾਰਿਆਇਕਨਚਲੀਆਨਠਿ ॥ ੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਸਿਰਿਸਿਰਿਹੋਇਨਿਬੇ
 ਕੁਹੁਕਮਿਚਲਾਇਆ ॥ ਤੇਰੈਹਥਿਨਿਬੇਨੁਤੁਹੈਮਨਿਭਾਇਆ ॥ ਕਾਲੁਚਲਾਏਬੀਨਿਕੋਇਨਰਖਸੀ ॥
 ਜਰੁਜਰਵਾਣਕੀਨਿਚਵਿਆਨਚਸੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰਬੋਹਿਥਬੇਨੁਸਤਾਰਖਸੀ ॥ ਅਗਨਿਕੁਖੈਠਨੁ
 ਹਾਨੁਅਨਦਿਨੁਭਖਸੀ ॥ ਠਾਥਾਚੁਗੈਚੋਗਹੁਕਮੀਛੁਟਸੀ ॥ ਕਰਤਾਕਰੇਸੁਹੋਗੁਕੁਨੁਨਿਖਟਿਸੀ ॥

੨੬। ਸਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ਅਰਿਸ ਹਿ ਘਰੁ ਦੇਖਾਇ ਦੇਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਸੁਖ ਏ॥ ਪੰਚ ਸਬਦ ਪੁਨਿਕੁ ॥
 ਰਪੁ ਨਿਤੁ ਹਰਾਯੈ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਣੁ॥ ਦੀਪ ਲੋਅ ਪਤਾਲ ਤਹ ਖੰਡ ਮੰਡੁ ਲਹੈ ਰਾਨੁ॥ ਤਾਰ ਘੋਰ
 ਬਾਜਿ ਤੂੰਹ ਸਾਥਿ ਤਖਤਿ ਸੁਲਤਾਨੁ॥ ਸੁਖ ਮਨੁ ਕੈ ਘਰਿ ਗਾਗੁ ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਮੰਡੁ ਲਿਲਿ ਦੁਲਾਇ ॥
 ਅਕਸ ਕਥਾ ਬੀਚਰੀ ਐਸ ਨ ਸਾਮਨ ਹਿ ਸਮਾਇ॥ ਉਲਟਿ ਕਮਲੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਰਿਆ ਇਹੁ ਮਨੁ
 ਕਤਹੁ ਨ ਭਾਇ॥ ਅਜ ਪਾਜਾ ਪਨ ਦੀਸਰੈ ਆਦਿ ਸੁਗਾਦਿ ਸਮਾਇ॥ ਸਤਿ ਸਖੀ ਆਪੈ ਏਮਿ
 ਲਿਗੁਰ ਸੁਖਿ ਨਿਜ ਘਰ ਵਾਸੁ॥ ਸਬਦੁ ਬੋਝਿ ਇਹੁ ਘਰੁ ਲਹੈ ਨਾਨਕ ਤਾਕਾ ਦਸੁ॥ ੨੪:੧॥ ਚਿ
 ਲਿਮਿ ਭਿਖਿ ਸੀ ਆਰਦੁ ਨੀਆ ਫੁਲੀ॥ ਕਾਲੂ ਬਿਅਕਲ ਮਨ ਗੋਰ ਨ ਮਾਨੀ॥ ਮਨ ਕਮੀ ਨ ਕ
 ਮਤਰੀ ਨ ਤੂਟਰੀ॥ ਆਉ ਬੁਢਾਇ ਆਏ ਕੁਚੀ ਬੁਧੁ ਸੁਣੈ ਦੇਹਿ ਅਵਰ ਜਹਰੀ ਭਨੁ ਭਾਇ ਆ ॥
 ਪੁਰਾਖ ਖਅਕੁ ਜੈ ਹਿਕਮਤਿ ਪੁਦਾਇਆ॥ ਮਨੁ ਤੁਆ ਨਾਤੁ ਕੁਦਰਤੀ ਆਇਆ॥ ਸਗਨ ਨ ਕਦੇ
 ਬਾਨ ਮਸਤਾਨ ਨਿਤ ਚੜੈ ਸਵਾਇਆ॥ ਆਤ ਸਦੁ ਨੀਆ ਖੁਨ ਕਨਾਖਾ ਦਇਆ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥
 ਨਵੀ ਮਃ ੪॥ ਸਭੇ ਦਰਤੈ ਚਲਤੁ ਚਲਤੁ ਵਖਾਇਆ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਮੇਸਰੁ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਜਾਇਆ॥
 ਲਖੈ ਸਭਿ ਵਿਕਾਰ ਸਬਦਿ ਨੀਸਾਣਿ ਆ॥ ਸਾਧੁ ਸੰਗਿ ਉਪਾਰੁ ਭਏ ਨਿਕਾਇਆ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਦ

ਤਾਹੁ ਸਾਭਿ ਰੰਗ ਮਾਇਆ ਪਰਗਟੁ ਇਆ ਸੰਸਾਰਿ ਮਿਹਰ ਛਾਵਾਇਆ ਅਪੇਖ ਪਸਿਮਿਲ
 ਏਸ ਦੁਰਬਾਇਆ ਨਾਨਕ ਲਏ ਮਿਲਾਇਖ ਸਮੇਠਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ਪੰਨ
 ਸੁਕਾਗ ਦੁਕਲ ਮਧੰਨੁ ਪਨੁ ਭੰਡਾ ਪਨੁ ਮਸਾ ਪਨ ਲੇਖਾਰੀ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ ਨਾਮੁ ਲਿਖਾਇਆ ਸ
 ਚਾ ॥ ੧ ਮਃ ੧ ॥ ਅਪੇਖ ਟੀਕਲ ਮਾਪਿ ਉਪਰਿ ਲੇਖੁ ਭਿਤ੍ਰੈ ਏਕੋ ਕਹੀਐ ਨਾਨਕਾ ਦੂਜਾ ਕਹੈ ਏ
 ਕ ਪਉੜੀ ॥ ਤੂੰ ਅਪੇਖਾ ਪਿਵਰਤਾ ਅਪਿਬਣਤ ਬਣਾਈ ॥ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਕੋ ਨਹੀ ਤੁਰਹਿ ਅਸ
 ਮਾਈ ॥ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਤੁਹੈ ਜਾਣਦਾ ਤੁਧੁ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ॥ ਤੂੰ ਅਲਖ ਅਗੋਚਰੁ ਅਗਮੁ ਹੈ ਗੁਰ
 ਮਤਿ ਇਖਾਈ ॥ ਅੰਤਰਿ ਅਗਿਆਨੁ ਦੁਖ ਭਰਮੁ ਹੈ ਗੁਰਗਿਆਨਿ ਗਵਾਈ ॥ ਜਿਸੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੀਂ ਤ
 ਸੁ ਮੇਲਿ ਲੈਰਿ ਸੋ ਨਾਮੁ ਪਿਆਈ ॥ ਤੁਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਅਗੰਮੁ ਹੈ ਕਵਿਅਸਭੁ ਚਾਈ ॥ ਜਿਤੁ ਤੂਲਾਇ
 ਹਿ ਸਭਿ ਅਤਿ ਤੁਕੋਲ ਗੋਨ ਨਕ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥ ੨੮੧ ॥ ਭਯ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਵਾਰ ਸੁਹੀ ਕੀ ਸਲੋਕ ਨਾਲਿ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਸੁਹੈ ਵੇਸਿ ਦੁਹਾ ਗਣਿ ਪਰਪਿਰੁ ਗਵਣ
 ਜਾਇ ॥ ਪਿਰੁ ਛੋਡਿ ਆਪਰਾਪਣੈ ਸੋਹੀ ਦੂਜੈ ਭਇ ॥ ਮਿਠ ਕਰਿ ਕੈ ਖਾਇਆ ਬਹੁ ਸਾਵਹੁ ਵਪਿ

ਆਰੋਗਾ ਸੁਪੁਤਾਰਹਤਿ ਭੁਭਿਅਤਿ ਰਿਲਗਾਨ ਇਵਿਜੋਗਾ ਗੁਰਮਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁਪਲਿਟਿਆ
 ਹਰਿਗਤੀ ਸਾਜਿਸੀ ਗਾਰਿ ਸਹਿਜ ਸਦੁਪਿਰੁ ਗਵਿਆ ਹਰਿਨਾਮਾ ਉਰਧਾਰਿਅਾ ਅਗਿਆ ਕਾਰੀ ਮ
 ਦਾ ਸੋਹਗਾਇਆ ਪਿਮੇਲੀ ਕਰਤਾਰਾ ਨਾਨਕ ਪਿਰੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੋਹਗਾਇ ਨਾਰਿ
 ੨੪੦੩ ਸੁਹਵੀਏਨਿਅਾ ਏਏ ਸੋ ਸਹੁ ਸਦਾ ਸਮੁਲਿ ਨਾਨਕ ਜਨਮੁ ਸਦਾਰਿਹਿਅਾ ਪਣਾ ਕੁਲੁ ਕੁ
 ਛੁਟੀ ਨਾਲਿ ੨ ਪਉਣੀਆ ਆਪੇਤਖਤੁਰਚਾਇਓਨੁ ਆਕਸੁਪਤਲਾ ਹੁਕਮੇ ਪਰਤੀਸਾਜੀਅਨੁ
 ਸਚੀਧਰਮਜਲਾ ਆਪਿਉਪਾਇਖਪਾਇਦਾਸਚੇਦੀਨਦਇਆਲਾ ਸਭਨਰਿਜਤੁਕੁ ਸੰਬੰ
 ਹਿਟਤੇਰਾਹੁਕਮੁ ਨਿਰਾਲਾ ਆਪੇਆਪਿਵਰਣਾ ਆਪੇਪੁਤਿਪਾਲਾ ੧ ਸਲੋਕ ੨੩ ਸੁਹਬਤ
 ਸੋਹਗਾਇਜਾਮੀਨਿਲੋਹਿਸਚੁਨਾਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪਣਾਮਨਾਇਲੋਰੂਪਚਰੀਤਾ ਅਗਲਾਦੂਜ
 ਨਹੀਥਾਉ ਐਸਾਸੀਗਾਰੁ ਬਣਾਇਤੁ ਮੇਲਾ ਕਦੇ ਨਹੋਵਈਅਰਿਨਿਸਿਲਾਗੋਭਉ ਨਾਨਕਸੋਗ
 ਏਕਕਿਆਚਿਹਨੁਹੈ ਅੰਦਰਿਸਚੁਮੁਖੁ ਉਜਲੁਖਸਮੈਸਾਹਿਸਮਾਹਿ ੨ ੧੨੪੦੩ ਲੋਕਵੇ
 ਹਉਸੁਹਵੀਸੁਹਵੇਸੁਕਰੀਵੇਸੀਸਹੁਨਪਈਐਕਰਿਕਰਿਵੇਸਰਹੀ ਨਾਨਕਤਿਨੀਸਹੁਪਾ
 ਇਅਾਜਿਨੀਗੁਰੁਕੀਸਿਖਸੁਣੀ ਜੋਤਿਸੁਭਾਵੈਸੋਥੀਐਇਨੁਬਿਪਿਕੰਤਮਿਲੀ ੨ ਪਉਣੀ ੨

ਹੁਕਮੀ ਸਿਸਾ ਟਿਸਾ ਜੀ ਅਨੁਬਹੁਤਿ ਤਿਸੰ ਸਾਰਾ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਨ ਜਪੀ ਕੰਤ ਨਾ ਸਚੇ ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ
 ਇਕ ਨਾਨੇ ਤੁਮੇ ਲਿਲੈ ਹਿ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰਾ ਸਚਿਰ ਤੇ ਸੇ ਨਿਰਮਲੇ ਹਉ ਮੈ ਤਜਿ ਦਿਕਾਰਾ ਜਿਸ
 ਤੁਮੇ ਲਹਿ ਸੇ ਤੁਪ ਮਿਲੈ ਸੋਈ ਸਚਿ ਅਰਾਗ ॥ ੨ ॥ ਸੋਲੋਕਾ ੩ ॥ ਸੁਹਵੀਏ ਸੁਹਾਸ ਭੂ ਸੰਸਾਰੁ ਹੋ ਜਿਨ ਦੁਰ
 ਮਤਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ॥ ਧਨ ਮਾਹਿ ਸੁਠ ਸਭੁ ਬਿਨ ਸਿਜਾਇ ਜਿਉ ਟਿਕੈ ਨ ਬਿਰਖ ਕੀ ਛਾਉ ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਲ
 ਲੋਲਾ ਲਹੈ ਜਿਉ ਰੀਰਿ ਮਜੀ ਠਸੰ ਚਨਾਉ ॥ ਉਲਟੀ ਸਕਤਿ ਸਿਵੈ ਪਾਰਿ ਆਈ ਮਨਿ ਦ੍ਰਿਸਿ ਆਹਰਿ ਮ
 ਮ੍ਰਿਤ ਨਾਉ ॥ ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਅਪਣੇ ਜਿ ਤੁਮਿ ਲਿਆ ਮੋਹਿ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥ ੨ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਸੁਹਾਰੀ ਗੁਣਿ
 ਕਾਰੁ ਹੈ ਕੰਤ ਨਪਾਇ ਆਜਾਇ ॥ ਇਸੁ ਲਹਦੇ ਬਿਲਮ ਨਹੋ ਵਈਰੈ ਰੁਬੈ ਠੀ ਦੁਜੈ ਭਾਇ ॥ ਮੁੰਧਿ ਟਿਅਣੀ
 ਦੁਮਣੀ ਸੁਹੇਵੈ ਸਿਉ ਭਾਇ ॥ ਸਬਦਿ ਸਚੈ ਰੰਗੁ ਲਲੁਕਰਿ ਭੈ ਭਾਇ ਸੀ ਗਾਰੁ ਬਣਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਸੇ
 ਹਾਗਣੀ ਜਿ ਚਲਨਿ ਸਤਿ ਗੁਰ ਭਾਇ ॥ ੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਉਪਾਇਆ ਨੁਮਾਧੀ ਕੀ ਮਤਿ ਪਾਈ ॥
 ਤਿਸ ਦਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਪਈ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਈ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਗੁਬਾਰੁ ਹੈ ਦੁਜੈ ਰੁਮਾਈ ॥ ਮਨ ਮੁਖ
 ਠਊਰ ਨਪਾਇ ਨੀ ਛਿਰਿ ਅੰਦ੍ਰੈ ਜਾਈ ॥ ਸਭੁ ਚਲੈ ਰਜਾਇ ॥ ੩ ॥ ਸੋਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਸੁਹੇਵੈ ਸਿਕਾਮ ਟਿਕੁ ਲ
 ਟੀ ਜੋ ਪੁਰੁ ਛੋਰਿ ਪਰਖ ਪਰੇਖਿ ਆਰਾ ॥ ਓਸੁ ਸੀਲੁ ਨ ਜੋ ਸੁਸਦ ਸੁਠੁ ਬੋਲੈ ਮਨਿ ਮੁਖਿ ਕਰਮੁ ਖੁਆਰਾ

ਜੋਤਿ ਸੁਰਾਹੈ ਸੋਖੀ ਅੰ

ਤਿਸੁ ਪੁਰਖ ਹੋਵੈ ਲਿਖਿਆ ਤਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੈ ਨਤਾਰਾ ਸੁਹਾਵੈ ਸੁਖ ਤੁ ਤਰਿ ਪਰੇ ਗਲਿ ਪਹਿਰੈ ਖਿ
 ਮਾਸੀ ਗਾਰਾ ਘੋਣੀ ਐਸਾ ਹੁਰੈ ਬਹੁ ਸੋਭਾ ਪਾਏ ਤਿਸੁ ਪੁਰਖ ਕਰੇ ਸਤੁ ਸੈਸਾਰਾ ਓਹ ਰਲਾਣੀ ਕੀਸੇ ਦੀਨਾ
 ਰਲੈ ਤਿਸੁ ਕ੍ਰਿਸਤਿ ਮਿਰਜਨ ਹਾਰਾ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖ ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣਾ ਤਿਸੁ ਅਵਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖੁ ਕਰਤਾਰ
 ੨॥੪੦੧॥ ਸੁਹਾਰੇ ਗੁਰੁ ਪਨੈ ਨਿਸੀ ਬਿਨੁ ਤਗੋ ਗਲਿ ਹਾਰਾ ਸਚਾਰੰਗੁ ਮਜੀਠ ਕਗੁਰਮੁਖਿ ਬਹੁਮੁ
 ਬੀਚਾਰਾ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੇਮ ਮਹਾਰਸੀ ਸਭਿ ਬੁਰਿਆਈਆ ਛੁਰਾਯ ਪੁੰਨੀ ਇਹੁ ਜਗੁ ਮਾਪਿ ਉਪਾਇ
 ਓਨੁ ਕਰਿ ਚੋਜ ਵਿਭੁ ਪੰਚ ਪਾਤੁ ਵਿਚਿ ਪਾਈਆ ਨੁ ਮੋਹੁ ਠਗੁ ਮਾਨੁ ਅਵੈ ਜਾਇ ਕੁਛਾਈ ਐ
 ਮਨੁ ਮੁਖਾ ਅਗਿਆਨੁ ਇਕੁ ਨਾ ਅਪੇ ਬੁਝਾਇ ਓਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿਗਿਆਨੁ ਦੁਗਤਿ ਮਜਾਨੁ
 ਬਖਸਿ ਓਨੁ ਹਰਿਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥ ਸਲੋਕੁ ੪੦੩॥ ਸੁਹਾਵੈ ਸੁਹਾਵੈ ਸੁਫਲਿ ਤਤੁ ਪਿਰਲਾਗੀ ਪਿ
 ਰਾ ਸੁਹਾਵੈ ਸਿਪਿਰੁ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਮਨੁ ਮੁਖ ਨਹਿ ਮੁਈ ਕਵਾਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਸੁਹਾਵੈ ਸੁ
 ਗਾਇ ਅਹਉ ਮੈਵਿਚਹੁ ਮਾਰਿ ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਤਾਲੁ ਹੋ ਆਰਸਨ ਰਤੀ ਗੁਣ ਸਾਰਿ ਸਦਾ ਸੋਹਾਗਣ
 ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਭੈ ਤਿਕਰੇ ਸੀ ਗਾਰਾ ਨਾਨਕ ਕਰਮੀ ਮਹਲੁ ਪਾਇਆ ਪਿਰੁ ਖਿਆ ਓਰਧਾਰਾ ੨
 ੪੦੩॥ ਅੰਧੇ ਸੁਹਾ ਪਰਹਰੁ ਲਲੁ ਕਰਹੁ ਸੀ ਗਾਰਾ ਅਵੁਣੁ ਜਾਣਾ ਵੀਸਰੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰੁ

ਮੰਥਰਾਦੀ ਸੋਹਣੀ ਨਿਸ਼ਾ ਅਰਿਸਹਿ ਜੁਤਾਰਾ / ਨਾਨਕ ਸਾਧਨ ਭਾਵੀ ਐ ਗਵੇਰਾ ਵਣਹਾਰਾ ॥ ਪਉੜੀ ॥
 ਮੋਹ ਭੁਨਕੁੰਟ ਬੁਧੈ ਮਨ ਮੁਖਿ ਮੁਗਧ ਰਤਾ / ਹਉ ਮੈ ਮੇਰਾ ਕਰਿ ਮਏ ਕਿਛੁ ਸਾਥਿ ਨ ਲਿਤਾ / ਸਿਰਉ ਪ-
 ਰਿ ਜਮ ਕਾਲੁ ਨ ਮੁਝ ਏਵਾ ਦੁਜੈ ਭੁਗਮਿਤਾ / ਫਿਰਿ ਵੇਲਾ ਹਥਿ ਨ ਆਵਈ ਜਮ ਕਾਲਿ ਵਸਿ ਕਿਤਾ ॥ ਜੇ
 ਹਾਸੁ ਰਿਲਿਖਿ ਪਾਇ ਚੰਨੁ ਸੇਕਰ ਮਕਮਿ ਤਾਪ / ਸਲੋਕੁ ॥ ੩ ॥ ਸਤੀ ਅਏਹਿ ਨ ਆਖੀ ਅਨਿਜੈ ਮਧਿ
 ਆਲਗਿ ਜਲੈ ਨਿ / ਨਾਨਕ ਸਤੀ ਅਜਾਣੀ ਅਨਿਜਿ ਬਿਰਹੇ ਚੋਟ ਮਰੀ ਨਿ ॥ ੧ ॥ ੩ ॥ ਕੁੰਸੇ ਸਤੀ ਅ-
 ਜਾਣੀ ਅਨਿ ਸੀਲ ਸੰਤੋਖਿ ਰਹੈ ਨਿ / ਸੇਵਨਿ ਸਾਈ ਆਪਣਾ ਨਿਤ ਉਠਿ ਸੰਮੁਲਿ ਨਿ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ਕੰਤ ਨ
 ਲਿ ਮਹੇਲੀ ਅਸੇਤੀ ਅਗਿ ਜਲਹਿ / ਜੇ ਜਾਣਹਿ ਪਿਰੁ ਆਪਣਾ ਤ ਅਨਿਦੁਖ ਸਹਾਰਿ / ਨਾਨਕ ਕੰ-
 ਤ ਨ ਜਾਣਨੀ ਸੇਕਿਉ ਅਗਿ ਜਲਹਿ / ਭਾਵੈ ਜੀਵ ਉਕੈ ਮਰਉ ਦੂਰ ਹੁੰਗਿ ਭੁਜਿ ਜਹਿ ॥ ੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥
 ਤੁਧੁ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਨ ਲਿਖੁ ਪਾਇ ਆਲੇਖੁ ਕਰੈ ਲੇਖਿ ਆਨਾ ਵੇਜੈ ਵਡੁ ਹੋਰ ਦਾਤਿ ਨਹੀ ਤਿਸੁ ਰੁਪੁ ਨ
 ਰਿਖਿ ਆਨਾ ਨਾਮੁ ਅਖੁ ਦੁਨਿ ਪਾਨਿ ਹੋ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਅਨਿਦੁਸਿ ਆ / ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਮੁ ਦੇਵ ਸੀ ਫਿਰੇ ਲੇ-
 ਖੁ ਨਾ ਲਿਖਿ ਆਨਾ / ਸੇਵਕ ਭਾਇ ਸੇਜ ਲੈ ਮਲੇ ਜਿ ਨ ਹਰਿ ਜਪੁ ਜਪਿ ਆਨਾ ॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ਜਿਨੀ
 ਚਲਣੁ ਜਾਣਿ ਅਸੇ ਨਿਉ ਕਰਹਿ ਦਿਥਾਰਾ / ਚਲਣੁ ਸਾਰਨ ਜਾਨੀ ਕਾਜ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ੪ ॥

੬

ਰਾਤਿ ਕਾ ਗਣਿ ਪਨੁ ਸੀਚੀ ਐਂ ਕੁਲ ਕੇ ਵਲ ਛੁਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਲਿ ਨ ਚਲਈ ॥ ਛਿਰਿ ਪਛਤਾਵਾ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥
 ੨ ॥ ਮਃ ੨ ॥ ਬਿਧਾ ਚਟੀ ਜੋਤ ਰੇ ਨਾ ਕੁਣੁ ਨ ਉਪਕਾਰੁ ॥ ਸੇਤੀ ਪੁਸੀ ਸਵਾਰੀ ਐਂ ਨਾਨਕ ਕਰ ਜੁਸਾਰੁ ॥ ੩ ॥ ਮਃ ੨ ॥
 ਮਨ ਹੀਨਿ ਤਰਫ ਨ ਜਿਪਈ ਜੇਬਹੁਤਾ ਘਾਲੇ ॥ ਤਰਫ ਜਿਛੈ ਸਤੁ ਉਦੇਜਨ ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਵੀਚ
 ਹੋਰਾ ॥ ਪਉਵੀ ॥ ਕਰਤੈ ਕਾਰਣੁ ॥ ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਸੋ ਜਾਣੈ ਸੋਈ ॥ ਆਪੋ ਸਿਸਟ ਉਪਾਈ ਅਨੁਆਪੇ ਛੁ
 ਨਿਗੋਈ ॥ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਸਭੁ ਭਵਿ ਥਕੀ ਕਿਨਿ ਕੀਮਤਿ ਹੋਈ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਏਕੁ ਦਿਖਾਇਆ ਮਨਿ ਤਨਿ ਸੁ
 ਖੁ ਹੋਈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀ ਐਂ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁਹੋਈ ॥ ੭ ॥ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਜਿਨਾ ਭਉ ਤਿ
 ਨ ਨਾਹਿ ਭਉ ਮੁਚੁ ਭਉ ਨਿਭਟਿ ਅਹੁ ॥ ਨਾਨਕ ਏਹੁ ਪਟਿ ਤਗਤਿ ਤੁਦੀ ਵਾਇਗਇ ਅਤੁ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੨ ॥ ਤੁਰਦੇ
 ਕਉ ਤੁਰਦਾ ਮੇਲੇ ਉਤ੍ਰ ਤੇ ਕਉ ਉਤ੍ਰ ਤਾ ॥ ਜੀਵ ਤੇ ਕਉ ਜੀਵ ਤਾ ਮਿਲੈ ਮੁਏ ਕਉ ਮੁਆ ॥ ਨਾਨਕ ਸੋ ਸਲਾਹੀ
 ਐਂ ਜਿਨਿ ਕਾਰਣੁ ਕੀਆ ॥ ੨ ॥ ਪਉਵੀ ॥ ਸਚੁ ਪਿਆਇ ਨਿਸੇ ਸਚੇ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ ॥ ਹਉ ਮੇਮਾਨਿ
 ਮਨੁ ਨਿਰਮਲਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਰਿ ਧਾਰੀ ॥ ਕਠੇ ਮੰਡਪ ਮਾਝੀ ਆਣਗਿ ਪਏ ਗਾਵਾਰੀ ॥ ਜਿਨਿ ਕੀਏ ਤਿਸ
 ਹਿ ਨ ਜਾਣਨੀ ਮਨ ਮੁਖਿ ਕੁਬਾਰੀ ॥ ਜਿਸੁ ਸੁਣਾਇ ਸੋ ਬੁਝੁ ਸੀ ਸਚਿ ਅਕਿਆ ਜੀਤਵਿ ਚਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ਮਃ
 ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਕਾਮਣਿ ਤਉ ਸੀ ਗਾਰੁ ਕਰਿ ਜਾਪੁ ਹਿਲਾਂ ਕੰਤੁ ਮਨਾਇ ॥ ਮਤੁ ਸੇਧੈ ਕੰਤੁ ਨ ਆਵਈ ਏਵੈ

ਬਿਰਥਾਜਾਇ ॥ ਕਮਇਪਿਰਮਨੁ ਮਨਿਆਤ ਉਬਛਿਆ ਸੀਗਾਰਾ ਕੀਆਤ ਉਪਰਵਾਣੁ ਹੋਜਾਸ
 ਹੁਸਰੇਪਿਆਰੁ ਭਉਸੀਗਾਰੁਤ ਬੋਲਰਸੁ ਭੋਜਨੁ ਭਉ ਕਰੇਇ ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਉਪੇ ਕੀਤ ਕਉਤ ਉਨਾਨ
 ਕਭੋਗੁ ਕਰੇਇ ॥ ੧੫੦੩ ॥ ਕਾਜਲਫੂਲ ਤੰਬੂਲਰਸੁ ਲੇਖਨ ਕੀਆ ਸੀਗਾਰਾ ਸੇਜੈ ਕੀਤਨਾਇ
 ਓਏਵੈ ਭਇਆਵਿਕਾਰੁ ॥ ੧੫੦੩ ॥ ਧਨਪਿਰਏਹਿਨਾ ਅਖੀਅਨਿ ਬਹਨਿ ਇਕਠੇ ਹੋਇ ॥ ਏਕਯੋਤਿ
 ਦਇ ਮੁਰਤੀ ਧਨਪਿਰ ਕਹੀਐ ਸੋਇ ॥ ੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਭੈਬਿਨੁ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਨ ਮਿਨਲਗੈ ਪਿਆਰੁ
 ਸਤਿਗੁਰਮਿਲਿ ਐਭਉ ਉਪਜੈ ਭੈਭਾਇ ਰੰਗੁ ਸਵਾਰਿ ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਰਤ ਰੰਗੁ ਮਿਓਹਉ ਮੋਤਿ ਸਨਮਾਰਿ
 ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਮਲ ਅਤਿ ਸੋਹਣੁ ਭੋਇਆ ਫਿਸਨ ਮੁਗਾਰਿ ॥ ਭਉਭਉ ਸਭੁ ਤਿਸਦਾ ਸੋਸਚਵਰਤੈ
 ਸੋਸਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ੧੫੦੧ ॥ ਵਾਹੁਖਸਮਤੁ ਵਾਹੁ ਨਿਰਚਿਰਚਨਾ ਹਮ ਕੀਏ ॥ ਸਾਬਰਲਹਰਿ
 ਸਮੁੰਦਸਰਵੇਲਿ ਵਰਸਦਾ ਵਰਾਹੁ ॥ ਆਪਿ ਖੜੋਵਹਿ ਆਪਿ ਕਰਿ ਆਪੀਠੈ ਆਪਾਹੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ
 ਸੇਵਾਥਾਇ ਪਵੈ ਉਨਮਨਿ ਤਤੁ ਕਮਾਹੁ ॥ ਅਸਕਤਿਲਹਹੁ ਮਜੂਰੀਆ ਸੀਗੀ ਮੰਗਿ ਖਸਮਦਰਾਹੁ
 ਨਾਨਕ ਪੁਰਦਰਵੈ ਪਰਵਾਹਤਉ ਦਰਿਉਣਾ ਨਹਿਕੋ ਸਚਾਵੈ ਪਰਵਾਹੁ ॥ ੧ ॥ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਉਜਲਮੇ
 ਤੀ ਸੋਹਣੇ ਰਤਨਾਨਾ ਲਿਜੁ ਨੀਨਿ ॥ ਤਿਨ ਜਰਵੈ ਗੀਨਾਨੈ ਜਿਬੁ ਢੋਥੀਇ ਮਰੀਨਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਹ

ਕ

੫

ਰਿਸਲਾਹੀਸਦਾਸਦਾਤਨੁਮਨੁਸਉਪਿਸਰੀਰੁ।ਗੁਰਸਬਦੀਸਚੁਪਾਇਆਸਚਾਗਾਹਿ
ਰਗੀਭੀਰੁ।ਅਨੁਤਨਿਹਿਰਦੈਗਵਿਰਹਿਆਹਰਿਹੀਰਾਹੀਰੁ।ਜਨਮੁਮਰਣਕਾਦੁਖਗਇਆ
ਠਿਰਿਪਵੈਨਫੀਰੁ।ਨਾਨਕਨਾਮੁਸਲਾਹਿਤੁਹਰਿਗੁਣੀਗਾਹੀਰੁ॥ਸਲੋਕਮਃ१॥ਨਾਨਕ
ਇਹੁਤਨੁਜਲਿਜਿਨਜਲਿਐਨਾਮੁਵਿਸਰਿਆ।ਪਉਦੀਜਾਇਪਗਲਿਪਿਛੈਹਬੁਨਅੰਬ
ਕੈਤਿਤੁਨਿਵੈਪੈਤਾਲਿ॥੧॥ਸਃ१॥ਨਾਨਕਮਨਕੇਕੰਮੁਠਿਟਿਆਗਣਤਨਅਵਹੀ।ਕਿਤੀਲ
ਹਾਸਹੀਮਜਾਥੈਸੇਤਾਪਕਾਨਹੀ॥੭॥ਪਉਦੀ।ਸਚਾਅਮਰੁਚਲਾਇਓਨੁਕਾਰੈਸਚੁਟੁਰਮ
ਫੁ।ਸਦਾਨਿਹਰਲੁਗਵਿਰਹਿਆਸੋਪੁਰਖੁਸੁਯਾਣੁ।ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀਸੇਵੀਐਸਚੁਸਬਦਿ
ਨੀਸਾਣੁ।ਪੁਰਾਥਾਟੁਬਣਾਇਆਰੰਗੁਗੁਰਮਤਿਮਾਣੁ।ਆਗਮਅਥੋਚਰੁਅਲਖਹੈਗੁਰਮੁਖ
ਹਰਿਜਾਣੁ॥੧੧॥ਸਲੋਕਮਃ१॥ਨਾਨਕਬਦਰਾਮਾਲਕਾਭੀਤਰਿਸਰਿਆਅਣਿ।ਘੋਟੇਖਰੇ
ਪਰਖੀਅਨਿਸਾਹਿਬਕੈਦੀਬਾਣੁ॥੧੨॥ਸਃ१॥ਨਾਵਣਚਲੇਤੀਰਥੀਮਨਿਘੋਟੈਤਨਿਚੋਰੁ।ਇ
ਕੁਭੁਓਲਖੀਨਾਤਿਆਦੁਇਰਾਏਰਨੀਅਸੁਹੋਰਾਬਾਹਰਿਧੋਤੀਤੂਮਕੀਅੰਦਰਿਵਿਸੁਨਿਕੋਰੁ
ਸਾਧੁਕੁਲੇਅਣਨਾਤਿਆਚੋਰਸਿਚੋਰਾਚੋਰਾ॥੭॥ਪਉਦੀ।ਆਖੇਹੁਕਮੁਚਲਾਇਦਜਗੁਪਿਧੈ

ਲਾਇਆਇਕਿਆਪੇਹੀਆਪਿ ਲਾਇਆਨੁਗੁਰਤੇਸੁਖਪਾਇਆਹਰਿਦਿਸੁਇਹੁਮਨੁਪਾਵਹ
 ਗੁਰਠਾਕਿਰਹਾਇਆਨਾਵੈਨਸਕੁਲੇਚਦੀਗੁਰਮਤੀਪਾਇਆਪੁਰਿਲਿਖਿਆਮੇਟਿਨਸਕੀ
 ਮੇਜੋਹਰਿਲਿਖਿਪਾਇਆਨੁ੨। ਸਲੋਕਮ ੭੧। ਦੁਇਦੀਵੇਚਉਦਹਹਟਨਾਨੇ। ਜੇਤੇਜੀਅਤੇ
 ਤੇਵਣਜਾਗੇ। ਖੁਲੇਹਟਹੋਅਵਾਪਾਰਾ। ਜੇਪਹੁਚੈਸੋਚਲਣਹਾਰਾ। ਸਰਸੁਦਲਾਲੁਪਾਏਨੀਸਕੁ
 ਨਾਨਕਨਾਮੁਲਹਾਪਰਵਾਨੁ। ਪਰਿਅਏਵਜੀਵਾਧਾਈ। ਸਚਨਾਮਕੀਪਿਲੀਵਡਿਆਈ॥੧
 ੪੧॥ ਰਾਤੀਹੋਵਕੁਕਾਲੀਆਸੁਪੇਟਾਸੇਵੰਨਾ। ਦਿਹੁਬਗਤਪੈਅਣਾਕਾਇਆਕਾਲੇਵੰਨਾ। ਅਪੇ
 ਅਕਲੀਬਾਹਰੇਮੁਰਖਅੰਧੈਗਿਆਨੁ। ਨਾਨਕਨਦਰੀਬਾਹਰੇਕਬਹਿਨਪਾਵਹਿਮਾਨੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ
 ਕਾਇਆਕੋਟਰਚਾਇਆਹਰਿਸਚੈਆਪੈ। ਇਕਿਵਜੈਭਾਇਖੁਆਇ॥ ਨੁਹਉਮੈਦਿਚਿਦਿਆਪੈ
 ਇਹੁਮਾਨਸਜਨਮੁਦਲੰਭੁਸਾਮਾਨਮੁਖਸੰਤਪੈ। ਨਿਸੁਆਪਿਬੁਝਾਏਸੁਬੁਝੁਸੀਜਿਸੁਸਤਿ
 ਗੁਰੁਥਾਪੈ। ਸਕੁਜਗੁਮੇਲੁਰਚਾਇਓਨੁਸਕੁਵਰਤੈਆਪੈ॥੩॥ ਸਲੋਕਮ ੭੨। ਚੋਰਾਜਾਗਾਰੰਤੁ
 ਆਕੁਟਣੀਆਣੀਬਾਣੁ। ਵੇਦੀਨਕੀਵੇਸਤੀਵੇਦੀਨਾਕਾਖਾਣੁ। ਸਿਫਤੀਸਾਰਨਜਾਣਨੀਸ
 ਚਾਵਸੈਸੈਤਾਨੁ। ਗਵਹੁਚੰਦਨਿਖਉਲੀਐਭੀਸਾਹੂਸਿਉਪਾਣੁ। ਨਾਨਕਕੂਨੈਕਤਿਐਕੂਨਾਤਣੁ॥

ਮੇਤਾਨਾ ਕੁਣਾਕਪਣੁ ਕਛੀ ਐਕੁਣਾਪੈ ਨਣੁ ਮਾਣੁ ॥ ੧੪੦ ॥ ਬਾਂਗਾਬਰਗੁਮਿਤੀਆਨਾ ਲੇਮਿ
 ਲੀਕਲਾਣਾ ਇਕਿਦਾਤੇ ਇਕਿਮੰਗਤੇ ਨਾਮਤੇ ਰਾਖਰਵਾਣਾ ਨਾਨਕਜਿਨੀਸੁਣੀਕੈ ਮੰਨਿਅਹਉ
 ਤਿਨਾਵਿਟਹੁਕਰਬਾਣਾ ॥ ੧੪੧ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਆਇਆਮੋਹਸਕੁਕੁਣੁ ਹੈਕੁਣੁਹੋਇਗਇਆ ॥ ਹਉਮੈਸੁਗ
 ਨਾਪਾਇਓਨੁਸੁਗਨੇਜਗੁਮਇਆ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਸੁਗਨੁਚੁਕਾਇਓਨੁਕੋਰਦਿਰਹਿਅਯਾਸਕੁਅਤ
 ਮਗਮੁਪਛਾਣਿਅਭਉਜਲਤਰਿਗਇਆ ॥ ਜੋਤਿਸਮਾਣੀਜੋਤਿਦਿਤਿਹਰਿਨਾਮਸਮਇਅ
 ੧੪੨ ॥ ਸਲੋਕਮਃ ॥ ੧ ॥ ੪੦ ॥ ਸਤਿਗੁਰਗੀਖਿਆਵੇਹਮੈਤੂੰਸੰਮੁਖਦਾਤਰਾ ॥ ਹਉਮੈਗਰਬੁਨਿਵਾਰੀ
 ਐਕਾਮੁਕੋਪੁਅਹਿਕਾਰਾ ॥ ਲਬੁਲੋਤੁਪਰਜਾਣੀਐਨਾਮੁਮਿਲੇਆਪਾਰਾ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿਨਵਤਨਨਿਰ
 ਮਲਾਮੈਲਾਕਬਹੁਨਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕਇਹੁਖਿਮਿਛੁਟੀਐਨਦਰਿਤੇਰੀਸੁਖੁਹੋਇ ॥ ੧੪੩ ॥ ਇਕੋ
 ਕੰਤੁਸਬਾਈਆਜਿਤੀਦਰਿਖਵੀਆਹਾ ॥ ਨਾਨਕਕੰਤੈਰਤੀਆਪੁਛਹਿਬਾਤਰੀਅਹਾ ॥ ੧੪੪ ॥
 ਸਭੇਕੰਤੈਰਤੀਆਮੈਵੇਹਾਗਇਕਿਤਾ ॥ ਮੇਤਨਿਅਵਗਣਏਤਰੇਖਸਮੁਨਫੇਰੇਚਿਤਾ ॥ ੧੪੫ ॥
 ਹਉਬਾਲਿਹਾਰੀਤਿਨਕਉਮਿਛੁਤਿਜਿਨਾਵੈਵਾਸਿ ॥ ਸਤਿਗੁਰਤੀਸੋਹਾਗਣੀਇਕਮੈਵੇਹਾਗਇਗਤਿ
 ੧੪੬ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਦਰਿਮੰਗਤੁਜਾਚੈਦਾਨੁਹਰਿਦੀਜੈਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਲੇਹੁਮਿਲਾਇਜਨੁਪਵੈ

ਨਾਮੁ ਹਰਿ ॥ ਅਨਹਦ ਸਬਦੁ ਵਜਾਇ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਰਿ ॥ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਜੋ ਜੋ ਸਬਦੁ ਹਰਿ ॥
 ਜਗਮਹਿ ਵਰਤੈ ॥ ਅਪਿ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ ॥ ੨੫ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ੧ ॥ ਜਿਨੀ ਨਪਾਇਓ ਮਰਸ ਕੰਤਨ
 ਪਾਇਓ ਸਾਉ ॥ ਸੁਢੇ ਪਰਕਾਪ ਹੁਣਾ ਜਿਉ ਆਇਆ ਤਿਉ ਜਾਉ ॥ ੨੫ ॥ ੧ ॥ ਸਭਿ ਓਲਮੇ ਦਿਨੈ ਕਰਤੀ
 ਮਿਲਨਿ ਸਹਿ ਸ ॥ ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹੁ ਛੁਡਿ ਕੈ ਕਰੰਗੀ ਲਗਾਰੰ ਸਾ ॥ ਛਿਟਿ ਦੇਹਾ ਜੀਵਿ ਆਜੇ ਤੁਮ
 ਇਵਸਾਇ ਆਪੇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਦਿਵਸ ਛੋਦੁ ਸਮ ਨਹੁ ਹੋਤਾ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਛਾਛੀ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਨਿ
 ਤੁ ਜਨਮੁ ਸਦਾ ॥ ਰਿਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਿ ਸਲਾਹਿ ॥ ਸਚਾਉ ਰਧਾਇਆ ॥ ਪਰਦੁ ਪਾਵੈ ਮਹਲੁ ਨਾਮੁ ਪਿ
 ਆਰਿਆ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ॥ ਨਾਮੁ ਹਉ ਗੁਰ ਕਉ ਦਾਰਿਆ ॥ ਤੁਮਾਪਿ ਸਵਰਿਤਿ ਆਪਿ ਸਿਰਜਨ
 ਹਾਰਿਆ ॥ ੨੬ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ੧ ॥ ਦੀਵਾ ਬੋਲੈ ਅਪੇਰਾ ਜਾਇ ॥ ਬੇਦ ਪਾਠ ਮਤਿ ਪਾਪਾਖਇ ॥ ਉਗਰੰ
 ਸੁਰ ਨਜਾ ਪੈਚੰਦਾ ॥ ਜਹਗਿਆਨ ਪ੍ਰਗਾਸਿ ਅਗਿਆਨੁ ਮਿਟੈ ॥ ਤਾ ਬੇਦ ਪਾਠ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਕਾਰਾ ॥
 ਪਵਿ ਪਵਿ ਪਡਿ ਤਕਰ ਹਿਬੰਦਰਾ ॥ ਬਿਨੁ ਬੁਝੈ ਸਤੁ ਹੋਇ ਖੁਆਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਤਕਸਿ ਪਾਰਿ ॥
 ੨੫ ॥ ੧ ॥ ਸਬਦੈ ਸਾਦੁ ਨ ਆਇਓ ਨਾਮੁ ॥ ਨਲਗੋ ਪਿਆਰੁ ॥ ਰਸ ਨਾਨਿਕ ਬੋਲਣਾ ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋਇ ॥
 ਖੁਆਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਪਾਇਓ ਮੋਕਿ ਰਤਿ ਕਮਾਵੁਣ ਕੋਇ ॥ ਨਮੋ ਟਣਾਹਰਾ ॥ ੪ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਜਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਸ

ਹੇਅਪਣਾਸੇਸੋਭਾਏ॥ਹਉਮੈਵਿਚਹੁਦੂਰਿਕਰਿਸਚੁਮੀਨਿਵਸਾਏ॥ਸਚੁਬਾਣੀਗੁਣਉਚਰੈ
 ਸਚਾਸੁਖਪਾਏ॥ਮੇਲੁਕੁਇੰਐਚਿਗੀਦ੍ਰਿਸੁਨਿਅਗੁਰਮੁਖਿਮਿਲਾਏ॥ਮਨੁਮੇਲਾਇਵਸੁ
 ਪੁਰੈਹਰਿਨਾਮੁਪਿਆਏ॥੧੭॥ਸਲੋਕਮਃ੧॥ਕਾਇਆਕੂਮਲਫੁਲਗੁਣਨਾਨਕਗੁਪਾਸਿਮ
 ਲਾਏਨੀਫੁਲੀਰਉਕਰੇਅਵਗਛਿਦੁਣੀਅਹਿਰੁਲਾ॥੨॥ਮਹਲਾ੭॥ਨਾਨਕਤਿਨਾਬਸੰਤੁਹੈ
 ਜਿਨਅਰਿਵਸਿਅਕੰਤੁ॥ਜਿਨਕੇਕੰਤਦਿਸਾਪੁਰੀਸੇਅਹਿਨਿਸਿਠਿਗਹੇਜਲੰਤਾ॥੩॥ਪਉੜੀ
 ਅਖੇਬਖਸੇਦਇਆਕਰਿਗੁਰਸਤਿਗੁਰਬਚਨੀ॥ਅਨਾਦਿਨੁਸੇਵੀਗੁਣਰਦਾਮਨੁਸਚੈਰਚ
 ਨੀ॥ਪੂਰੁਮੇਰਬੇਅੰਤੁਹੈਅੰਤੁਕਿਨੈਨਲਖਨੀ॥ਸਤਿਗੁਰਚਰਣੀਲਗਿਅਹਿਨਾਮੁਨਿਤਜਪ
 ਨੀ॥ਜੋਇਛੈਸੇਫਲੁਪਾਏਸੀਸਤਿਪਰੈਵਿਚੇਜਚਨੀ॥੪॥ਸਲੋਕਾ॥ਮਃ੨॥ਪਾਹਿਲਬਸੀ
 ਤੈਅਗਮਨਿਪਹਿਲਮਉਲਿਓਸੋਇ॥ਜਿਤੁਮਉਲਿਐਸਨੁਮਉਲੀਐਤਿਸਹਿਨਮਉਲਿਹੁ
 ਕੋਇ॥੫॥੩॥ਪਾਹਿਲਬਸੀਤੈਅਗਮਨਿਤਿਸਕਕਰਹੁਬੀਚਰਾ॥ਨਾਨਕਸੇਸਾਲਹੀਐਜਿ
 ਸਤੁਸੇਵੇਆਧਾਰਾ॥੪॥੩॥ਮਿਹਿਤਐਮਿਹਿਤਅਨਾਮਿਲੈਮਿਲੈਮਿਲਿਅਜੇਹੋਇ॥ਅੰਤ
 ਰਾਅਤਮੇਜੋਮਿਲੈਮਿਲਿਅਕਹੀਐਸੋਇ॥੩॥ਪਉੜੀ॥ਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਸਲਹੀਐਸਚੁਕ

ਰਕਮਾਵੈ। ਦੂਜੀ ਕਰੈ ਲਗਿਆ ਫਿਰਿ ਜੋ ਨੀ ਪਵੈ। ਨਮਿਗਤਿ ਅਨਾਮੁ ਪਈਐ ਨ ਮੋਹੁ ਟਗਾਵੈ।
 ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਾਦਿ ਸਲਾਹੀਐ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈ। ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਸਫਲ ਹੋ ਸੇਵਿਐ ਫਲ ਪਾਵੈ ॥ ੧ ॥
 ਸਲੋਕ ਮਃ ੨। ਕਿਸਹੀ ਕੋਈ ਕੋਇ ਮੰਦੁ ਨਿਮਾਣੋ ਏਕੁ ਤੂ। ਕਿਉ ਨ ਮਰੀ ਜੋ ਰੋਇ ਜਾਲ ਗੁਚਿਤਿ
 ਨ ਅਵਹੀ। ੨ ॥ ਮਃ ੨। ਜਾ ਸੁਖੁ ਤਾਸਹੁ ਰਵਿਉ ਖਿਲੀ ਸੀਮਾ ਲਿਓਇ। ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਸਿਆ
 ਣੀ ਏਇ ਭੀ ਕੰਤ ਮਿਲਾਵਹੋਇ। ੨। ਪਉੜੀ। ਹਉ ਕਿ ਅਸਾਲਾਹੀ ਕਿਰਮ ਜੰਤੁ ਵਡੀ ਤੇਰੀ ਵਡੀ ਅ
 ਣੀ। ਤੂ ਅਗਮ ਦਇਆਲੁ ਅਗੀ ਮੁਹੈ ਆਪਿ ਲੇਹਿ ਮਿਲਾਈ। ਮੇਰੇ ਬਿਨੁ ਬੇਲੀ ਕੋ ਨਹੀ ਤੂ ਅ
 ਤਿ ਸਬਾਈ। ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਗੀ ਤੂੰ ਲੇਹਿ ਛਡਾਈ। ਨਨਕ ਵੇ ਪਰਦਾ ਹੁਹੈ ਤਿਸੁ ਤਿਲੁ ਨ ਤਾਈ
 ੨॥ ੧॥ ਗੁਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੨। ਸਿਕੰਦਰ ਬਿਰਾਹਿ ਅਕੀ ਵਾਰ ਕੀ ਪੁਨੀ ਗਏਈ

ਤਿ

੧੬ ਸਤਿਗੁ

ਰੁਪੁ ਸਾਦਿ। ਸਲੋਕ ਮਃ ੨। ਇਹੁ ਜਨੁ ਮੁਖ ਮਤਾ ਮੁਖ ਅਜੀ ਵਣ ਕੀ ਬਿਮਿਨਾਹਿ। ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੋ
 ਲੈਤਾ ਜੀਵਣੁ ਪਦਵੀ ਪਾਹਿ। ਓਇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਨ ਜੀਵੇ ਜੋ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਹਿ। ਨਨਕ
 ਨਦਰੀ ਮਨਿ ਵਸੈ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ਮਃ ੩। ਅੰਦਰਿ ਸਹਸਾ ਦੁਖੁ ਹੈ ਅਪੇਸਿ ਰਿਖੈ

ਪੈਮਾਰਾ ਦੁਜੈ ਭਇ ਸੁਤੇ ਕਬਹਿ ਨ ਜਾਗਹਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਿਆਰਾ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਹਿ ਸਬਦੁ ਨ ਵੇ
 ਚਰਹਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਮੁਖ ਕਾ ਆਚਰਾ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਇਆ ਜਨਮੁ ਬਿਰਥਾ ਗਵਾਇਆ ਨਾਨਕ
 ਜਮੁ ਮਾਰ ਕਰੇ ਖੁਆਰਾ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਅਪਣਾ ਆਪੁ ਉਪਾਇਓ ਨੁਤ ਦੁਹਰੇ ਨ ਕੋਈ ॥ ਮਤ ਮਸ
 ਗਤਿ ਅਪਿ ਕਰੇ ਜੋ ਕਰੇ ਸੁਹੇਈ ॥ ਤਦਹੁ ਅਕਾਸੁ ਨ ਪਤਾ ਲੁਹੈ ਨਾ ਵੇਲੇਈ ॥ ਤਦਹੁ ਅਪੋ ਅਪਿ
 ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੈ ਨ ਚਪਤਿ ਹੋਈ ॥ ਜਿਉ ਤਿ ਸੁਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਕਰੇ ਤਿ ਸੁਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ੧ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮ
 ੩ ॥ ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਹੋਇ ਸੈ ਸਬਦੁ ਕਾਇਆ ॥ ਓਹੁ ਅਉਗਾਣੀ ਕਦੇ ਨਾਹਿ ਨਾਅਵੈ ਨਾ ਜਾਇਆ ਸ
 ਦਾ ਸਦਾ ਸੇ ਸੇਵੀ ਐ ਜੋ ਸਤੁ ਮਹਿ ਰਹੈ ਸਮਾਇਆ ॥ ਅਵਰੁ ਦੂਜਾ ਕਿਉ ਸੇਵੀ ਐ ਜੋ ਮੈ ਤੈ ਮਰਿ ਜਾਇਆ ॥
 ਨਿਹ ਛਲੁ ਤਿਨ ਕਾ ਜੀਵਿਆ ॥ ਜਿਸ ਸਮੁ ਨ ਜਾਣਹਿ ਆਪਣਾ ਅਵਗੀਕਉ ਚਿਤੁ ਛਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ
 ਏਵਨ ਜਾਪਈ ਕਰਤਾ ਕੇਤੀ ਦੇਇ ਸਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਪਿਆਈ ਐ ਸਭੇ ਦੁਰਤੈ ਸਚਾ
 ਨਾਨਕ ਹੁਕਮਿ ਬੁਝਿ ਪਰਵਾਨੁ ਹੋਇ ਤਛਲੁ ਪਾਵੈ ਸਚਾ ॥ ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ ਕਰਤਾ ਫਿਰਹੁ ਕਮੈ ਮੂਲਿ
 ਨ ਬੁਝਈ ਅੰਧਾ ਕਰੁ ਨਿਕਚਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਸਿਧੀ ਗਿਦਿਯੋ ਗੁਭਿ ਪਾਇਓ ਨੁਸਿ ਸਟੀਕਾ ॥ ਮੂਲੁ ਰਚਾ
 ਇਆ ॥ ਹੁਕਮੀ ਸਿਸਟਿ ਸਾਜੀ ਅਨੁਜੋ ਤੀ ॥ ਤੇਤਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ਜੋਤੀ ਹੂੰ ਸਭੁ ਚਾਨਣੁ ਸਤਿਗੁ

ਰਿਸਬਦੁਸੁਣਾਇ ਅਯ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਸਿਰਿ ਪੰਥੈ ਲਾਇ ਅਯਾ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੂਲੁ
 ਰਚਾਇ ਓਨੁ ਤ੍ਰੀਆ ਸੁਪਾਇ ਅਯਾ ਜਲੋਕੁ ਮਃ ੩। ਸੋਯੁ ਸੋਤ ਪਾਜਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਵੈ ਸਤਿ
 ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਵਡਿ ਆਈ ਪਾਵੈ ਨਾਨਕ ਆਪੁ ਛੋਡਿ ਗੁਰ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੈ ੨ ਮਃ ੩। ਗੁਰ ਕੀ ਸਿ
 ਖੁ ਕੋ ਵੇਰ ਲਾਲੇ ਵੈ ਨਾਨਕ ਜਿ ਸੁਆਪਿ ਵਡਿ ਆਈ ਦੇਵੈ ੨। ਪਉੜੀ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਅਗਿ
 ਆਨੁ ਹੋਇ ਬਿਖੁ ਮਾਤਿ ਕੁਰੀ ॥ ਪਥਰ ਪਾਪ ਬਹੁ ਲਾਇ ਆਕਿ ਉਤਰੀ ਮੈ ਤਾਰੀ ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਭਗ
 ਤੀ ਕਤਿ ਆਹਰਿ ਪਾਰਿ ਉਤਰੀ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲਾ ਹਉ ਮੈ ਛੋਡਿ ਦਿਕਾਰੀ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ
 ਪਿਆਈ ਮੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਸੁਤਾਰੀ ॥ ੩। ਸਲੋਕੁ ॥ ਕਬੀਰ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਸੰਕਟੁ ਈਦੁ ਸੁਵੈਲੁ
 ਇਹ ਮਨੁ ਤਉ ਮੈ ਗਲੁ ਹੋਇ ਰਹਾ ਨਿਕਸਿ ਆਕਿ ਉਕਰਿ ਜਾਇ ॥ ਮੈ ਸਾਸਤਿ ਗੁਰੁ ਜੋ ਮਿਲੈ ਤੁਠਾ ਕ
 ਰੇ ਪਸਾਉ ॥ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਮੈ ਕਲਾ ਸੰਜੇ ਅਵੁਤਿ ਜਾਉ ॥ ੧ ਮਃ ੩। ਨਾਨਕ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰ
 ਅਤਿ ਨੀਕਾ ਨਾਨਾ ਹੋਇ ਸੁਜਾਇ ॥ ਹਉ ਮੈ ਮਨੁ ਅਸਥੂਲੁ ਹੋਇ ਉਕਰਿ ਦਿਖੁ ਦੇ ਜਾਇ ॥ ਸਤਿਗੁ
 ਰ ਨਿਲਿ ਮੈ ਹਉ ਮੈ ਗਈ ਜੋ ਤਿਰਹੀ ਸਨੁ ਆਇ ॥ ਏਹੁ ਜੀਉ ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ ਹੋ ਸਹ ਜੋਗ ਹੋ ਅਸ
 ਮਾਇ ॥ ੨। ਪਉੜੀ ॥ ਪੁਤ ਸੰਸਾਰੁ ਉਪਾਇ ਕੇਵਲਿ ਆਪਣੇ ਕੀਤਾ ॥ ਗਣੈ ਪੁਨੁ ਪਾਈ ਮੈ ਦੂਜੈ

ਰਾ

੦

ਭਰਮੀਤਾ ਸਤਿਗੁਰਮਿਲਿਐ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਬੁਝਿ ਮਾਚਿ ਸਮੀਤਾ ਸਬਦੇ ਹਉ ਮੈ ਖੋਈ ਐਹ
 ਰਿਮੇਲਿ ਮਿਲੀਤਾ ਸਭ ਕਿਛੁ ਭਾਏ ਕਰੇ ਆਪੁ ਆਪੇ ਵਿਗਸੀਤਾ ॥ ੪ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਸਤਿਗੁ
 ਰਮਿਉ ਚਿਤੁ ਨ ਲਾਇਓ ਨਾਮੁ ਨ ਵਸਿਓ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ਪ੍ਰਿਗੁਇ ਦੇਹਾ ਜੀਵਿ ਮਾਕਿ ਮਾਯੁ ਗਮਹਿ
 ਪਾਇਆ ਆਇ ॥ ਆਇਆ ਖੋਟੀ ਗਮਿ ਹੈ ਏਕੁ ਚਸੇ ਮਹਿ ਪਾਤੁ ਲਹਿ ਜਾਇ ॥ ਹਥੁ ਛੁਡੁ ਕੀਤ ਨੁਮਿ
 ਆਹੁ ਹੋਇ ਬਦਨੁ ਭਾਇ ਕੁਮਲਾਇ ॥ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰਮਿ ਉਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ਤਿਨ ਸੁਖੁ ਵਸਿ ਆਮਨਿ
 ਆਇ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਵਹਿ ਰੰਗਿ ਸਿਉ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਰਹੇ ਲਿਵਲਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਸੋ ਪਨੁ ਸਚਿ
 ਪਿਆ ॥ ਜਿ ਜੀਆ ਮਹਿ ਰਹਿ ਮਾਸ ਮਾਇ ॥ ਰੰਗੁ ਤਿਸੈ ਕਉ ਅਗਲਾ ਵੰਨਿ ਚ ਫੈਰ ਨਾਇ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩
 ਮਾਇਆ ਹੋਈ ਨਾਗ ਨੀਜ ਗਤਿ ਰਹੀ ਲਪਟਾਇ ॥ ਇਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ਜੋ ਕਰੇ ਤਿਸ ਹੀ ਕਉ ਠਿਕਿ ਰਿਖਾਇ
 ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋਈ ਗਾਰਬੁ ਤਿਨਿ ਮਲਿ ਨ ਲਿਲਾਈ ਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸੇਈ ਉਬਰੇ ਜਿ ਸਚਿ ਰਹੇ ਲਿ
 ਵਲਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਛਾਣੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ ਪੁਕਾਰੁ ਸੁਣਾਇ ਸੀ ॥ ਅੰਦਰਿ ਪੀਰ ਕਹੋਇ ਪੂਰਾ ਪਾਇ ਸੀ ॥
 ਜੋ ਬੁਝਿ ਲਿਖਿ ਆਲੇਖੁ ਸੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ਸੀ ॥ ਜੋ ਹੋਵੇ ਬਸ ਮੁਦਾਇ ਆਲੁ ਤਮ ਹਲੁ ਪਰੁ ਪਾਇ ਸੀ ॥
 ਸੋ ਪੁਭੁ ਮੇਰਾ ਅਤਿ ਵਡਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਾਇ ਸੀ ॥ ੫ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਸਭ ਨਾਕਸੁ ਹੋਇ ਕੁਹੈ ਸਦ ਹੀਰ

ਹੈ ਯੁਗਿ ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਨ ਮੰਨੀਤਾ ਘਰਹੀ ਅੰਦਰ ਦੂਰਿ ॥ ਹੁਕਮੁ ਭੀ ਤਿਨ ਮਨ ਇਸੀ ਜਿਨ
 ਕਉ ਨ ਦਰਿ ਕਰੇਇ ਹੁਕਮੁ ਮੰਨ ਸੁਖ ਪਾਇਅੰ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਹਾਗਾਇ ਹੋਇ ॥ ੧੫:੩ ॥ ਯੋਇ ਸਬਾਈ ਜਿਨ
 ਮਈ ਕੰਤ ਨ ਲਾਇਓ ਭਾਉ ॥ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਦਸ ਨਿਸੇ ਹਾਗਈ ਜਿਨ ਪਿਆਰ ਪੁਰਖੁ ਹਰਿ ਰਾਉ ॥ ੨
 ਪਉੜੀ ॥ ਸਭੁ ਜਗੁ ਠਿਰਿ ਮੇਢੇ ਪਿਆ ਹਰਿ ਇਕੋ ਦਾਤਾ ॥ ਉਪਾਇ ਕੈ ਤੇ ਨ ਪਾਈ ਮੇਹਰਿ ਕਰਮ ਬਿ
 ਧਾਤਾ ॥ ਗੁਰ ਸਬ ਦੀ ਹਰਿ ਮਨੋ ਵਸੈ ਹਰਿ ਸਹਜੇ ਜਾਤਾ ॥ ਅੰਦਰਿ ਹੁਕਮੁ ਨ ਮਨ ਅਗਨਿ ਬੁਝੀ ਹਰਿ ਮ
 ਮਿਤ ਸਰਨਾਤਾ ॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਵਡੇ ਕੀ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਬੋਲਾਤਾ ॥ ੬ ॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ੩ ॥ ਕਾਇਆ ਹੋ ਸਕ
 ਆਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋ ਜਿ ਪਇਆ ਹੀ ਛਡਿ ਜਾਇ ॥ ਏਸ ਨੇ ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਕਿਖਵਾਲੀ ਮੈ ਜਿ ਚਲਾਇਆ ਨਾ
 ਲਿਨਾ ਜਾਇ ॥ ਕਾਇਆ ਮਿਟੀ ਅੰਤੁ ਹੋ ਪਉਣੈ ਪੁਛੁ ਹੁ ਜਾਇ ॥ ਹਉਤਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਆਠਿ ਗਿਠਿ ਰਿ
 ਆਵਾ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਤੋ ਖਸਮੁ ਕਾਨਿਰ ਹਾਸ ਚਿਸਮਾਇ ॥ ੧੫:੩ ॥ ਏਕੋ ਨਿਹ ਚਲ ਨਾਮੁ
 ਧਨੁ ਹੋਰੁ ਧਨੁ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ਇਸੁ ਧਨ ਕਉ ਤਸ ਕਰੁ ਜੋ ਹਿਨਸਕਈ ਨ ਓਚਕਾ ਲੈ ਜਾਇ ॥ ਇਹੁ ਹਰਿ
 ਧਨੁ ਨੀ ਮੈ ਸੇਤੀ ਗਵਿਰਹਿ ਆਜੀ ਮੈ ਨਾਲੈ ਜਾਇ ॥ ਪੂਰੇ ਕੁਰਤੇ ਪਾਈ ਮੈ ਮਨ ਮੁਖ ਪਲੈ ਨ ਪਾਇ
 ਧਨੁ ਵਾਪਾਰੀ ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਬਟਿਆ ਆਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬੁ ਅਤਿ ਵਡਾ ਸਚੁ

ਗਹਿਰੀਰੀਗਾ/ਸਭੁਜਗੁਤਿਸਕੈਵਸਿਹੈਸਭੁਤਿਸਕਚੀਰਗਾਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀਪਾਣੀਮੈਨਿਹਚਲੁ
 ਪਨੁਪੀਰਾ/ਕਿਰਪਾਤੇਹਰਿਮਨਿਵਸੈਭੈਟੈਗੁਰਸੁਗਾ/ਗੁਣਵੰਤੀਸਾਲਾਹਿਆਸਦਾਥਿਰੁਨਿਹਚ
 ਲਹਰਿਪੁਰਾ/॥ਜਲਕਮਃ॥੩॥ਪ੍ਰਿਗੁਤਿਨਦਾਜੀਵਿਆਭੈਹਰਿਸੁਖਪਰਹਰਿਤਿਆਗਦੇਦੁਖ
 ਹਉਮੈਪਾਪਕਮਾਇ/ਮਨਮੁਖਅਗਿਆਨੀਮਾਇਆਮੋਹਿਵਿਆਪੋਤਿਨਬੂਝਨਕਾਈਪਾਇ/ਹ
 ਭਤਿਪਲਤਿਓਇਸੁਖਨਪਦੁਹਿਅੰਤਗਏਪਛੁਤਾਇ/ਗੁਰਪਰਸਾਦੀਕੋਨਾਪ੍ਰਧਿਅਏਤਿਸੁਹ
 ਉਮੈਵਿਚਹੁਜਾਇ/ਨਨਕਜਿਸਪੁਰਬਿਹੋਵੈਲਿਖਿਅਸੋਗੁਰਚਰਣਿਆਇਪਾਇ॥੧੫੦॥੩
 ਮਨਮੁਖਉਪਾਕਉਲੁਹੈਨਾਤਿਸੁਭਗਤਿਨਨਕੁ/ਸਕਤੀਅੰਦਰਿਵਰਤਦਾਕੂਕੂਤਿਸਕਹੈਉਪਾਉ
 ਤਿਸੁਕਾਅੰਦਰੁਚਿਤੁਨਤਿਜਈਮਖਿਠੀਕਾਆਲਾਉ/ਓਇਪਰਮਿਰਲਾਏਨਰਲਨਿਓਨਾਅੰ
 ਦਰੁਕੂਕੂਸੁਆਉ/ਨਨਕਕਰਤੇਬਣਤਬਣਈਮਨਮੁਖਕੂਕੂਬੋਲਿਬੋਲਿਤੁਬੇਗੁਰਮੁਖਿਤਰੇ
 ਜਪਹਰਿਨਉ॥੨॥ਪਉਕੀਗਾਬਿਨੁਬੁਝੈਵਡਫੇਰੁਪਇਆਠਿਰਿਆਵੈਜਾਈ/ਸਤਿਗੁਰਕੀਸੇ
 ਵਾਨਕੀਤੀਆਅੰਤਿਗਾਇਆਪਛੁਤਾਈ/ਆਪਣੀਕਿਰਪਾਕਰੇਗੁਰਪਾਈ/ਮੈਵਿਚਹੁਆਪੁ
 ਗਵਾਈ/ਤ੍ਰਿਸਨਕੂਖਵਿਚਹਉਤਰੈਸੁਖਵਸੈਮਨਿਆਈ/ਸਦਾਸਦਾਸਲਾਹੀਮੈਹਿ

ਰਦੈਲਿਵਲਾਈ॥੮॥ਸਲੋਕੁਮਃ੩॥ਜਿਸਤਿਗੁਰਸੇਵੇਅਪਣਤਿਸਨੋਪੁਜੇਸਕੁਕੋਇ॥ਸਕੁਨਾ
ਉਮਵਾਸਰਿਬੁਧਾਉਹੈਹਰਿਨਾਮਪਗਾਤਿਹੋਇ॥ਅੰਦਰਿਸੀਤਲਸਾਤਿਵਸੇਜਪਿਹਿਰਵੇਸ
ਦਾਸੁਖੁਹੋਇ॥ਅੰਮ੍ਰਿਤੁਪੈਨਣਾਨਾਨਕਨਾਮਵਡਾਈਹੋਇ॥੧॥ਮਃ੩॥ਇਮਨਗੁਰਕੀਸਿਖੁਬੁਧਿ
ਹਰਿਪਾਵਹਿਗੁਣੀਨੇਪਾਨੁ॥ਹਰਿਬੁਖਦਤਾਮਨਿਵਸੈਹਉਮੈਜਾਇਗੁਮਾਨੁ॥ਨਾਨਕਨਦਰੀਪਾਣੀ
ਐਤਾਅਨਾਦੇਨੁਲਾਗੋਪਿਆਨੁ॥੨॥ਪਉਨੀ॥ਸਤੁਸੰਤੋਖੁਸਕੁਸਚੁਹੈਗੁਰਮੁਖਪਵਿਤਾ॥ਅੰਦਰ
ਹੁਕਮਵੁਦਿਕਾਰਗਇਆਮਨੁਸਹਜੇਜਿਤਾ॥ਤਹਜੇਤਿਪਗਾਸੁਅਨੰਦਰਸੁਅਗਿਆਨੁਗਵਿ
ਤਾ॥ਅਨਦਿਨੁਹਰਿਕੇਗੁਣਰਵੇਗੁਣਪ੍ਰਗਟੁਕਿਤਾ॥ਸਕੁਨਦਤਾਏਕੁਹੈਏਕੋਹਰਿਮਿਤਾ॥੪॥ਸ
ਲੋਕੁਮਃ੩॥ਬ੍ਰਹਮੁਬਿਦੇਸੇਬ੍ਰਹਮਾਣੁਕਹੀਐਜਿਅਨਦਿਨੁਹਰਿਲਿਵਲਾਏ॥ਸਤਿਗੁਰਪੁਰੋ
ਸਚੁਸੰਜਮੁਕਮਾਵੈਹਉਮੈਰੋਗੁਤਿਸੁਜਾਏ॥ਹਰਿਗੁਣਗਾਵੈਗੁਣਸੰਗੁਹੈਜੋਤੀਜੋਤਿਮਿਲਾਏ॥
ਇਸੁਗੁਰਸਾਹੇਕੋਵਿਰਲਾਬ੍ਰਹਮਾਗਿਆਨੀਜਿਹਉਮੈਮੋਟਿਸਮਾਏ॥ਨਾਨਕਤਿਸਨੋਮਿਲਿਅ
ਸਦਾਸੁਖਪਾਈਐਜਿਅਨਦਿਨੁਹਰਿਨਾਮਪਿਆਏ॥੧॥ਮਃ੩॥ਅੰਤਰਿਕਪਟਮਨੁਮੁਖਅਗਿ
ਆਨੀਰਸਨਾਖੁਣੁਲਾਈ॥ਨਪਟਿਕੀਤੈਹਰਿਪੁਰਖੁਨਭੀਐਨਿਤਦੇਖੋਖੁਣੈਸੁਨਾਇ॥੨॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਪਾਣੀ

ਭਾਇਯਾਇਯਗੁਪਰਬੋਧੈਬਿਖੁਮਾਇਆਮੋਹੁਸੁਆਇ। ਇਤੁਕਮਾਣੈਸਦਾਦੁਖਪਾਵੈਜੰਮੈਮਰੈ
 ਫਿਰਿਅਵੈਯਾਇ। ਸਹਸਾਮੂਲਿਨਚੁਕਈਵਿਚਿਵਿਸਟਾਪਚੈਪਚਾਇ। ਨਿਸੰਨੋਕੁਪਕਰੇਮੋ
 ਰਾਸੁਆਮੀਤਿਸੁਗੁਰੁਕੀਸਿਖਸੁਣਾਇ। ਹਰਿਨਾਮੁਪਿਆਵੈਹਰਿਨਾਮੋਗਾਵੈਹਰਿਨਾਮੋਮੀਤਿ
 ਫੁਡਾਇ। ੨। ਪਉੜੀ। ਜਿਨਹੁਕਮੁਮਨਾਇਓਹੁਤੇਮੁਰੇਸੰਸਾਰਿ। ਸਾਹਿਬੁਸੇਵਨਿਆਪਣਾਪੁ
 ਰੈਸਬਦਿਵੀਚਰਿ। ਹਰਿਕੀਸੇਵਚਾਕਰੀਸਚੈਸਬਦਿਪਿਆਰਿ। ਹਰਿਕਾਮੁਹਲੁਤਿਨੀਪਾਇ। ॥
 ਜਿਨਹਉਮੈਵਿਚਹੁਮਾਰਿ। ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਮਿਲਿਰਹੇਜਪਿਹਰਿਨਾਮਾਉਰਧਾਰੈ। ੧੦। ਸਲੋਕੁ
 ਮਃ ੩। ਗੁਰਮੁਖਿਪਿਆਨਸਹਜਪੁਨਿਉਪਜੈਸਚਿਨਾਮਿਓਤੁਲਾਇਆ। ਗੁਰਮੁਖਿਅਨਰਿ
 ਨੁਰਹੈਰੀਗਿਰਾਤਾਹਰਿਕਾਨਾਮੁਮਨਿਭਾਇਆ। ਗੁਰਮੁਖਿਹਰਿਵੇਖਹਿਗੁਰਮੁਖਿਹਰਿਬੋਲਹਿ
 ਗੁਰਮੁਖਿਹਰਿਸਹਿਜਿਰੰਗੁਲਾਇਆ। ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਗਿਆਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈਵੈਤਿਮਰਾਅਗਿ
 ਆਨੁਅਧੇਰੁਚੁਕਾਇਆ। ਨਿਸੰਨੋਕਰਮੁਹੈਵੈਪੁਰਿਪੁਗਤਿਨਿਗੁਰਮੁਖਿਹਰਿਨਾਮੁਪਿਆ
 ਇਆ ॥ ਮਃ ੩। ਸਤਿਗੁਰੁਜਿਨਾਨਸੇਵਿਓਸਬਦਿਨਲਗੋਪਿਆਰੁ। ਸਹਜੇਨਾਮੁਨਪਿ
 ਆਇਆਕਿਤੁਆਇਆਸੰਸਾਰਿ। ਫਿਰਿਫਿਰੇਜੁਲਪਾਈਐਵਿਸਟਾਸਦਾਖੁਆਰੁ। ॥

ਠੈਲਾ ਲਾਚਿਲਗਿਆਨ ਉਰਵਰੁਨ ਪਾਛਾ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਬਰੇ ਜਿਅਪਿਸੇ ਲੋਕ ਰਤਾਰਿ ॥ ੩ ॥
 ਪਉਟੀ ਭਗਤ ਸਚੈ ਦਰਿ ਸੋਹ ਦੇਸਚੈ ਸਬਦਿ ਰਹਾਏ ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤਿਨ ਭੁਪ ਜੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਮਕ
 ਸਾਏ ॥ ਹਰਿ ਰੀਰਿ ਰਹਿ ਸਦਾਰੀ ਰੀਰੇ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਿਆਏ ॥ ਜਠਲੁ ਜਨ ਮੁਖਿ ਨੀਗੁਰ
 ਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਹਰਿ ਜੀਉ ਰਿਦੈ ਵਸਾਏ ॥ ਬਾਣੁ ਗੁਰੂ ਠਿਰੈ ਬਿਲ ਲਾਦੀ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਬੁਝਾਏ ॥ ੪੨ ॥
 ਮਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਕਲਿ ਜੁਗੁ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਨਿਪਾਨੁ ਭਗਤੀ ਬਟਿਅਹਰਿ ਉਤਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥ ਸਤਿ
 ਗੁਰਮੇਵਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟਿਅ ਅਨਦਿ ਨੁਨਾ ਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ॥ ਦਿਓ ਬਿਹਰ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਉ
 ਰਾਸੀ ਹਉ ਮੈ ਮੋਹੁ ਜਲਾਇ ॥ ਪ੍ਰਾਪਿਤ ਰਿਆ ਕੁਲ ਜਗਤੁ ਰਾਇਆ ਪੰਨੁ ਜਣੈ ਦੀਸਾਇਆ ॥
 ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੋਈ ਪਾਏ ਜਿਸੁ ਪੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਹਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰੈ
 ਗੁਰ ਅਪਣੇ ਵਿਟਹੁ ਜਿਨਿ ਕੁਮਕੁਲ ਮਾਰਗਿ ਪਾਇਆ ॥ ੪੩ ॥ ਰੈਗੁਣੁ ਮਾਇਆ ਦੇਖਿ ਭੁਲੇ ਜਿ
 ਉਦੈ ਬਿਦੀ ਮਕਿ ਪਤੰਗ ਪਚਾਇਆ ॥ ਪੰਥਿ ਤਭੁਲਿ ਭੁਲਿ ਮਾਇਆ ਦੇਖਹਿ ਦਿਖਾਇ ਨੈਕਿ ਹੁਆਇ
 ਚੜਾਇਆ ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪੜਹਿ ਨਿਤ ਬਿਖਿਆਨ ਵਹੁਦੁ ॥ ਜਿਖੁ ਮਾਇਆ ਜੋਗੀ ਜੋਗ ਮਸੀਨਿ ਅਸੀ
 ਭੁਲੇ ਭਨਾ ਅਹੰਕਾਰੁ ਬਹੁ ਗਰਬੁ ਪਾਇਆ ॥ ਛਾਦਨੁ ਭੋਜਨੁ ਨ ਲੈਹੀ ਸਤਿਕਿ ਅਮਨ ਹਠਿ

ਨਮੁਗਵਾਇਆਏਤੁਨਿਅਵਿਚਹੁਸੋਨਨੁਸਮਧਾਨਿਨਿਗੁਰਮੁਖਿਨਾਮੁਪਿਆਇਆਜਨਨ॥
 ਨਕਕਿਸਨੋਅਧਿਸੁਣਾਈਐਜਾਕਰਦੇਸਭਿਕਾਰਾਇਆ॥੫ਉਨ੍ਹੀਆਇਅਮੋਹੁਪਰੇਤੁਹੈਕ
 ਮੁਕੁਪੁਅਹਿਕਾਰਾਏਹਜਮਕੀਸਿਰਕਾਰਹੈਏਨਉਪਰਿਜਮਕਾਡੰਡੁਕਰਾਰਾਮਨਮੁਖਜਮਮ
 ਗਿਪਾਈਅਨਿਜਿਨਾਦੂਜਤਉਪਿਆਗਾਜਮਪੁਰਿਬਖੇਮਾਰੀਅਨਿਕੋਸੁਣੈਨਪੁਕਾਰਾਜਿਸਨੋ
 ਕ੍ਰਿਪਾਕਰੇਤਿਸੁਗੁਰਮਿਲੈਗੁਰਮੁਖਿਨਿਸਤਾਰਾ॥੨੨ਸੋਲੋਕੁਮਃ੩॥ਉਮੈਮਮਤਮੋਹਣੀਮਨਖ
 ਖਾਨੋਗਈਖਾਇਜੇਮੋਹਿਦੂਜੇਚਿਤੁਲਾਇਦੇਤਿਨਾਦਿਆਪਿਰਹੀਲਪਟਾਇਗੁਰਕੋਸਬਦਿਪ
 ਰਜਾਲੀਐਤਏਹਵਿਚਹੁਜਾਇਤਨੁਮਨੁਹੈਦੈਉਜਲਨਾਮੁਦਸੋਮਨਿਆਇਨਾਨਕਮਾਇਆ॥
 ਕਮਾਰਨੁਹਰਿਨਾਮੁਹੈਗੁਰਮੁਖਿਪਾਇਆਜਾਇ॥੨੩॥ਇਹੁਮਨੁਕੇਤਨ੍ਹਿਆਜੁਗਤੁਰਮਿਆ
 ਬਿਰੁਰਹੈਨਾਅਵੈਜਾਇਹਰਿਭੁਟਾਤਭਰਮਾਇਅਨੁਕਰਿਪ੍ਰਧੰਦੁਖੇਲੁਉਪਾਇਜਾਹਰਿਬਖਸੇਤ
 ਗੁਰਮਿਲੈਅਸਬਿਰੁਰਦੈਸਮਧਇਨਾਨਕਅਨਹੀਤੇਮਨੁਮਾਨਿਆਨਕਿਕੁਮਰੈਨਜਾਇ॥੨੪ਉਨ੍ਹੀ
 ਕਾਇਆਕੋਟੁਅਪਾਰੁਹੈਮਿਲਣਸੰਜੋਗੀਕਾਇਆਅੰਦਰਿਆਪਿਦੁਸਿਰਹਿਆਅਪੇਰਸਭੋ
 ਗੀਆਪਿਅਤੀਤੁਅਲਿਪਤੁਹੈਨਿਰਜੋਗੁਹਰਿਜੋਗੀਜੋਤਿਸੁਭਵੈਸੋਕਰੇਹਰਿਕਰੇਸੁਹੋਗੀ॥

ਹਰਿਗੁਰਮੁਖਿ ਨ ਮੁਖਿ ਆਈ ਮੈਲ ਹਿਜ ਹਿਦਿ ਜੋਗੀ ॥੧੩॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਆਖਿ ਅਖਾ
 ਵਿਦਾ ਗੁਰਸਬਦੀ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਿਫ ਤਿਸ ਲਾਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝੈ ਕੋਇ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਬਾਣੀ
 ਸਚੁ ਹੋ ਸਚਿ ਮਿਲਾਵਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤਿ ਅਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥੧੪॥
 ੩ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤੀ ਰਸ ਨਾ ਸਬਾਦਿ ਸੁਹਾਈ ॥ ਪੂਰੈ ਸਬਾਦਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਆ ਆਈ ॥ ਵਡੁ ਭੁਗੀਆ ਵਾ
 ਹੁ ਵਾਹੁ ਮੁਹੁ ਕਢਾਈ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਹਿ ਸੇਈ ਜਨ ਸੋਹਣੇ ਤਿਨ ਕਉ ਪਰਜਾ ਪੂਜਣਾ ਆਈ ॥ ਵਾਹੁ
 ਵਾਹੁ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਨਾਨਕ ਚਰਿ ਸਚੈ ਸੋਭਾ ਪਈ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਬਜਰ ਕਪਾਟ ਕਾਇਆ ਗਡ
 ਭੀ ਭਰਿ ਕੂੜੁ ਕੁਸਤੁ ਅਭਿਮਾਨੀ ॥ ਭਗਮਿ ਭੂਲੇ ਨ ਵਰਿਨਾ ਅਵਨੀ ਮਨ ਮੁਖ ਅੰਧ ਅਗਿਆਨੀ ॥ ਉ
 ਪਾਇ ਕਿਤੈ ਨ ਲਭਨੀ ਕਰਿ ਭੇਖ ਥਕੇ ਭੇਖ ਵਾਨੀ ॥ ਗੁਰਸਬਦੀ ਬੋਲਾਈ ਅਨਿਹਰਿ ਨਾ ਮੁਜ ਪਾਨੀ ॥
 ਹਰਿ ਜੀਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਿਰਖੁ ਹੋਇ ਨ ਪੀਅਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੀ ॥੧੪॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤਿ ਅ
 ਰੈਣਿ ਸੁਖਿ ਦਿਹਾਇ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤਿ ਅਸਵਾ ਅਨੰਦੁ ਹੋਵੈ ਮੇਰੀ ਆਇ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤਿ ਆਹਰਿ
 ਸਿਉ ਲਿਵਲਾਇ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਮੀ ਬੋਲੈ ਬੋਲਾਇ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤਿ ਅਸੋਭਾ ਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਵਾਹੁ
 ਵਾਹੁ ਸਤਿ ਰਜਾਇ ॥੧੫॥ ੩ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਬਾਣੀ ਸਚੁ ਹੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਪੀਭਾਨਿ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਬਦੇ ਤਿਥੈ

ਵਾਹੁਵਾਹੁਹਿਰਦੈਲਲਿ/ਵਾਹੁਵਾਹੁਕਰਤਿਆਹਰਿਪਾਇਆਸਹਜੇਗੁਰਮੁਖਿਭਾਲਿ/ਸੇਵਰੁਭਗੋ
 ਨਾਨਕਾਹਰਿਹਰਿਦੈਸਮਾਲਿ॥੨॥੫੭੬॥ਏਮਨਾਅਤਿਲੋਭੀਅਨਿਤਲੋਭੇਗਤਾਅਇਅਮ
 ਨਜਾਮੋਹਣੀਵਹਦਿਸਠਿਰਾਤਾਅਗੈਨਉਜਾਤਿਨਲਾਭੇਨਾਇਸੀਮਨਮੁਖਦੁਖਖਾਤਾਰਸੁ
 ਨਾਹਰਿਰਸੁਨਚਖਿਓਛੀਕਾਬੋਲਾਤਾਜਿਕਾਗੁਰਮੁਖਿਅੰਮ੍ਰਿਤੁਚਾਖਿਆਸੇਜਨਤ੍ਰਿਪਤਾਤਾ॥੨੫॥
 ਸਲੋਕਅਃ੩॥ਵਾਹੁਵਾਹੁਤਿਸਨੋਆਖੀਐਜਿਸਚਾਗਹਿਰਗੀਭੀਰੁਵਾਹੁਵਾਹੁਤਿਸਨੋਆਖੀਐਜਿ
 ਗੁਣਦਤਾਅਤਿਸੀਰੁਵਾਹੁਵਾਹੁਤਿਸਨੋਆਖੀਐਜਿਸਕੁਮਹਿਰਹਿਆਸਮਾਇਵਾਹੁਵਾਹੁਤਿਸਨੋ
 ਆਖੀਐਜਿਦੇਵਾਰਿਜਕੁਸਬਾਹਿਨਾਨਕਵਾਹੁਵਾਹੁਇਕੋਕਰਿਸੁਲਾਹੀਐਜਿਸਤਿਗੁਰਦੀਅ॥੦॥
 ਦਿਖਾਇ॥੨੫੦॥੩॥ਵਾਹੁਵਾਹੁਗੁਰਮੁਖਿਸਦਾਕਰਹਿਮਨਮੁਖਮਰਹਿਬਿਖੁਖਾਇਓਲਵਾਹੁਵਾਹੁ
 ਨਭਵਈਦੁਖੇਦੁਖਿਵਿਗਾਇਗੁਰਮੁਖਿਅੰਮ੍ਰਿਤੁਪੀਵਣਵਾਹੁਵਾਹੁਕਰਹਿਲਿਦੁਲਾਇਨਾਨਕਵ॥੦॥
 ਵਾਹੁਕਰਹਿਸੇਜਨਨਿਰਮਲੇਰਿਉਦਣਸੇਜੀਪਾਇ॥੨॥੫੭੬॥ਹਰਿਕੈਭਣੈਗੁਰਮਿਲੈਸੇਵੁਤੁ
 ਗਤਿਬਨੀਜੈਹਰਿਕੈਭਣੈਹਰਿਮਨਿਵਸੈਸਹਜੇਰਸੁਖੀਜੈਹਰਿਕੈਭਣੈਸੁਖਪਾਈਐਹਰਿਲਾਹ॥੦॥
 ਨਿਤਲੀਜੈਹਰਿਕੈਭਣੈਬਾਹਾਲੀਐਨਿਜਪਾਰਿਸਦਾਵਜੀਜੈਹਰਿਕੈਭਣੈਤਿਨੀਮੀਨਿਆ

ਜਿਨਾਗੁਰੂਮਿਲੀਐ ॥੧੬॥ ਸੋਲਕਾਮ ॥੩॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁ ਸੇਜਨ ਸਦਾ ਕਰਹਿ ਜਿ ਨ ਕਉ ਆਪੇ ਦੇਇ
 ਬੁਝਾਇ ॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁ ਕਰਤਿ ਆਮ ਨੁਨਿਰਮ ਲੁਹੈ ਵੈ ਹਉ ਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁ ਗੁਰਸਿਖ
 ਜੋ ਨਿਤ ਕਰੇ ਸੋਮ ਨਿਚਿਦਿ ਆਠ ਲੁਪਾਇ ॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁ ਕਰਹਿ ਸੇਜਨ ਸੇਹਣੇ ਹਰਿ ਤਿ ਨ ਕੈ ਸੀਗਿ ਮਿ
 ਲਾਇ ॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁ ਹਿਰਦੈ ਉਚਰਾ ਮੁਖਹੁ ਭੀ ਵਾਹੁਵਾਹੁ ਕਰੇ ਉ ॥ ਨਾਨਕ ਵਾਹੁਵਾਹੁ ਜੋ ਕਰਹਿ ਹਉ ਤ ਨੁ
 ਮਨੁ ਤਿਨੁ ਕਉ ਦੇਉ ॥੧॥੧॥੩॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਹੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਜ ਕਾਨਓ ॥ ਜਿ ਨਿ ਸੇਵਿ ਆਤਿ
 ਨਿਛ ਲੁਪਾਇ ਅਹਉ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਜਿ ਸਨੋ ਦੇਇ ਸੁਖਾਇ
 ਵਾਹੁਵਾਹੁ ਜਲਿ ਬਲਿਭਰ ਪੂਰਹੈ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਪਾਇ ਆਜਾਇ ॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁ ਗੁਰਸਿਖੁ ਨਿਤੁ ਸਤੁ ਕਰ
 ਹੁਗੁਰ ਪੂਰੇ ਵਾਹੁਵਾਹੁ ਭਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਵਾਹੁਵਾਹੁ ਜੋ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਕਰੇ ਤਿ ਸੁਜਮ ਕੀ ਕਰ ਨੇੜਿ ਨਾਅ
 ਵੈ ॥ ਜਾਪਉ ਵੀ ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਚਾ ਸਦਾ ਹੋ ਸਚੀ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਸਚੁ ਪਛਾਣੀ ਐਸ
 ਚਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣੀ ॥ ਅਨਦਿ ਨੁ ਜਾਗਹਿ ਨਾ ਸਦਹਿ ਜਾਗਤ ਰੈਣਿ ਦਿਹਾਣੀ ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿਰ
 ਸੁਚਾਖਿ ਆਸੇ ਪੁੰਨ ਪਛਾਣੀ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਪਰਿ ਮੁਏ ਅਜਾਣੀ ॥੧॥ ਸੋਲਕਾ
 ਮ ॥੩॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁ ਬਾਣੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੋਤਿ ਸੁਜੇ ਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨੁ ਕੋਇ ॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁ ਅਗਮ ਅਬਾਹੁ

ਹੋਵਾਹੁਵਾਹੁਸਚਾਸੋਇ। ਵਾਹੁਵਾਹੁਵੇਖਰਵਾਹੁਹੋਵਾਹੁਵਾਹੁਕਰੇਸੁਹੋਇ। ਵਾਹੁਵਾਹੁਅੰਮ੍ਰਿਤਨਾਮ
 ਹੋਗੁਰਮੁਖਿਪਾਵੈਕੋਇ। ਵਾਹੁਵਾਹੁਕਰਮੀਪਾਈਐਅਪਿਦਇਆਕਰਿਦੋਇ। ਨਾਨਕਵਾਹੁ
 ਵਾਹੁਗੁਰਮੁਖਿਪਾਈਐਅਨਦਿਨੁਨਾਮੁਲਏਇ। ੧॥੪੩॥ ਬਿਨੁਸਤਿਗੁਰਸੇਵੇਸਾਤਿਨਾਮਾ
 ਵਈਦੁਜੀਨਗੀਜਾਇ। ਜੇਬਹੁਤੇਰਾਲੇਚੀਐਵਿਨੁਕਰਮੈਨਪਾਇਆਜਾਇ। ਜਿਨੁਅਤਿਰਿਲੇ
 ਭਵਿਕਾਰੁਹੈਦੂਜੈਭਾਇਖੁਆਇ। ਜੰਮਣੁਮਰਣੁਨਚੁਕਈਹਉਮੈਦਿਚਿਦੁਖੁਪਾਇ। ਜਿਨੁਸ
 ਤਿਗੁਰਸਿਉਚਿਤੁਲਾਇਆਸੁਖਾਲੀਕੋਈਨਹਿ। ਤਿਨਜਮਕੀਤਲਬਨਹੋਵਈਨਭਇਦੁਖ
 ਸਹਾਹਿ। ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਉਬਰੇਸਚੈਸਬਦਿਸਮਾਹਿ। ੨॥੫ਉਦੀ। ਛਾਢੀਤਿਸਨੋਅਖੀਐ
 ਜਿਖਸਮੈਪਰੇਪਿਆਹੁ। ਦਰਿਖਨ੍ਹੇਸੇਵਾਕਰੇਗੁਰਸਬਦੀਵੀਚਾਰੁ। ਛਾਢੀਦਰੁਪਰੁਪਾਇਸੀ
 ਸਚੁਰਖੈਉਰਪਾਰੁ। ਛਾਢੀਕਾਮਹਲੁਅਗਲੁਹਰਿਕੈਨਾਇਪਿਆਰਿ। ਛਾਢੀਕੀਸੇਵਾਚਾਕ
 ਰੀਹਰਿਜਪਿਹਰਿਨਿਸਤਾਰਿ। ੧੨॥ ਸੋਲੋਕੁਮਃ ੩॥ ਗੁਜਰੀਜਾਤਿਗਵਾਰਿਜਸਹੁਪਾਏਆਪਣ
 ਾਗੁਰਕੈਸਬਦਿਬੀਚਾਰਿਅਨਦਿਨੁਜਪੁਜਾਪਣਾ। ਜਿਸੁਸਤਿਗੁਰਮਿਲੈਤਿਸੁਭਉਪਦੈਸਾਕੁ
 ਲਵੰਤੀਨਾਰਿ। ਸਾਹੁਕਮੁਪਛਾਣੈਕੰਤਕਾ। ਜਿਸਨੋਕੁਪਕੀਤੀਕਰਤਾਰਿ। ਓਹੁਕਚਨੀਕੁਲਖਣਿ

ਗੁਰਿ

ਪਰਹਰਿਛੋਡੀਭੁਤਾਰਿਭੈਪਇਐਮਲੁਕਟੀਐਨਿਰਮਲਹੋਵੈਸਰੀਰੁਆਮੰਤਰਿਪਰਗਾਸੁਮਤਿ
 ਉਤਮਹੋਵੈਹਰਿਜਮਿਗੁਣੀਗਹੀਰੁਭੈਦਿਓਬੈਸੈਕੁਰਹੈਭੈਦਿਓਕਮਾਵੈਕਾਰਾਐਬੈਸੁਖੁਵਡਿਅ
 ਟੀਅਵਰਗਹਮੋਖਵਾਅਭੁਭੈਤੇਨਿਰਭਉਪਾਈਐਮਿਲਿਜੇਤੀਜੇਤਿਅਪਾਰੁਗਨਾਨਕਖ
 ਸਮੇਭੁਵੈਸਭੁਲੀਜਿਸਨੇਆਪੇਬਖਸੇਕਰਤਾਰੁ॥੧੪॥੩॥ਸਦਾਸਦਾਸਲਾਹੀਐਸਚੇਕਉ
 ਬਲਿਜਉਗਨਾਨਕਏਕੁਛੁਡਿਏਜੈਲਗੈਸਾਜਿਹਵਾਜਲਿਜਉ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ਅਸਿਅਉਤਰਉ
 ਪਾਇਓਨੁਭਉਦੁਜਾਕੀਅਯਾਜਿਉਰਜੇਗਜੁਕਮਾਵਦੇਦੁਖੁਸੁਖੁਭੁਨੀਆਈਸਰੁਬੁਹਮਸੇਦਦੇ
 ਅੰਤੁਤਿਨੀਨਲਹੀਆਨਿਰਭਉਨਿਰੰਕਾਰਅਲਖੁਹੈਗੁਰਮੁਖਿਪ੍ਰਗਟੀਆਤਿਬੈਸੋਗੁਦਿਜੋਰੁ
 ਨਵਿਆਪਈਅਸਥਿਰੁਜਗਿਥੀਆ॥੧੫॥ਸਲੋਕੁ॥੩॥ਏਹੁਸਕੁਕਿਛੁਅਵੁਣੁਜਣੁਹੈਜੇਤਾ
 ਹੋਅਕਾਰੁਗਜਿਨਿਏਹੁਲੇਖਾਭਿਖਿਆਸੋਹੋਅਮਰਦੁਣਾ॥ਨਾਨਕਜੈਕੋਆਪੁਗਣਾਇਦਾਸੋਮੁਰਖੁ
 ਗਵਾਰੁ॥੧॥੪॥੩॥ਅਨੁਕੰਢਰੁਪੀਲਕੁਗੁਰੂਗਿਆਨੁਕੁੰਡਾਜਹਖਿੰਚੇਤਹਜਾਇ॥ਨਾਨਕਹਸਤੋ
 ਕੁੰਡੇਬਾਹਗਟਿਨਿਠਿਰਿਉਏਨ੍ਰਿਪਾਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ਤਿਸੁਅਗੈਅਰਦਾਸਿਜਿਨਿਉਪਾਇਆਸ
 ਤਿਗੁਰਾਮਪਣਸੇਵਿਸਭੁਫਲਪਾਇਆਅੰਮ੍ਰਿਤਹਰਿਕਾਨਾਉਸਦਾਪਿਆਇਆਸੀਤਜਨ

ਕੋਸੀਗਿਦੁਖਮਿਟਇਆ/ਨਾਨਕੁਏਅਚਿਤੁਹਰਿਪਨੁਨਿਹਚਲਾਇਆ/੨੦/ਸਲੋਕੁਮ॥੩॥
 ਖੇਤਿਮਿਅਲਾਉਚੀਆਪਰਉਚਾਨਿਰਣੁਉ/ਅਹਲਕੁਗਤੀਪਰਸਰੈਸਜਣਪਾਹੁਇਅਉ
 ਬਰਸਨਤਬਰਸੁਪਨਾਬਹੁਬਿਬਰਸਹਿਕਹਿ/ਨਾਨਕਾਤੇਨਬਲਿਹਾਰੇਉ/ਜਿਨੁਗੁਰਮੁਖਿਪਾ
 ਏਆਮਨਮਾਰਿ॥੧੫॥੩॥ਮਿਠਸੋਭੇਤੁਦਾਸਜਣੁਸੋਜਿਰਸਿ/ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਜਾਣੀਐਜ
 ਕਉਆਪਿਕਰੇਪਰਗਾਸੁ॥੨॥ਪਉਰੀ/ਪ੍ਰਭਪਸਿਯਨਕੀਅਰਦਾਸਿਤੁਸਚਾਸਾਂਈ/ਤੂਰ
 ਪਦੁਲਾਸਦਾਸਦਾਹਉਤੁਪੁਧਿਆਈ/ਜੀਅਭੰਤੁਸਭਿਤੇਰਿਆਤੂਰਹੁਆਸਮਾਈ/ਜੇ
 ਦਾਸੁਤੇਰੇਕੀਨਿਦਾਕਰੇਤਿਸੁਮਾਰਿਪਚਾਈ/ਚਿਤਛਰਿਅਚਿਤੁਰਹੁਨਾਨਕਲਗਿਪਾਈ॥੨੧॥
 ਸਲੋਕੁਮ॥੩॥ਆਸਾਕਰਤਾਜਗੁਮਾਆਸਾਮਰੈਨਜਾਇ/ਨਾਨਕਆਸਾਪੂਰੀਆਸ
 ਚੇਸਿਉਚਿਤੁਲਾਇ॥੧੫॥੩॥ਆਸਮਨਜਾਮਰਿਜਾਇਸੀਜਿਨਿਕੀਤੀਸੋਲੈਜਾਇ/ਨਾਨਕ
 ਨਿਹਚਲੁਕੋਨਹੀਬਾਣਹੁਹਰਿਕੋਨਾਇ॥੨॥ਪਉਰੀ/ਆਪੇਜਗਤੁਉਪਾਇਓਨੁਕਰਿਪੁਗਥਾਟਾ
 ਆਪੇਸਾਹੁਆਪੇਦੁਣਜਾਰਾਆਪੇਹੀਹਰਿਹਾਟਾ/ਆਪੇਸਾਗੁਰੁਆਪੇਬੋਹਿਥਾਆਪੇਹੀਖੋ
 ਵਾਟਾ/ਆਪੇਗੁਰਚਲਹੈਆਪੇਆਪੇਦਸੇਆਟਾ/ਜਨਨਾਨਕਨਾਮੁਪਿਆਇਤੁਸਭਿਰਿ

ਲਵਿਖ ਕਾਟਾ ॥ ੨੨੯ ॥ ੧੯੬ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਗਮੁ ਕਲੀਕੀ ਵਾਰਸ ਲੋਕਾ ਨਾਲਿ ਮਹਲਾ ੨ ॥
 ੩ ॥ ਜੋ ਮੈ ਵੀਰੈ ਪੁਰਬਾਣੀ ਕੀ ਪੁਨੀ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਹਿਜੈ ਦਾਖੇ ਤੁਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਲਾਏ ਕੁਓ ॥
 ਨਭਿ ਬੀਜੇ ਨ ਉਠਿ ਗਵੈ ਨਾ ਮੇਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥ ਹਉਮੈ ਏਹੈ ਬੀਜੁ ਹੈ ਸਹਸਾ ਗਇ ਅਗਵਿ ਲਾਇ ॥
 ਨਾਕਿ ਬੀਜੇ ਨ ਉਠਿ ਗਵੈ ਜੋ ਬਖਸੇ ਸੇਖਾਇ ॥ ਅੰਭੈ ਸੇਤੀ ਅੰਭੁ ਗਲਿ ਆਬਹੁ ਨਿਨਿ ਕਸੇ ਮਾ ॥
 ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਲਤੁ ਹੈ ਦੇਖਹੁ ਲੋਕਾ ਆਇ ॥ ਲੋਕੁ ਕਿਵੇ ਖੈ ਬਖਸੈ ਜਿਸ ਨੇ ਸੇਵੀ ਨਾ ॥
 ਹਿ ॥ ਜਿਸੁ ਦੇਖਾਲੇ ਸੇਵੇ ਖੈ ਜਿਸੁ ਸਿਅਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਅਨੁਮੁਖ ਦੁਖ ਕਾ ਖੇਤੁ ਹੈ ਦੁਖ ॥
 ਜੇ ਦੁਖੁ ਆਇ ॥ ਦੁਖਾ ਵਿਚਿ ਜੰਮੈ ਦੁਖਿ ਮਰੈ ਹਉਮੈ ਕਰਤਾ ਦਿਹਾਇ ॥ ਆਦੁ ਜੁਟੈ ਨ ਸੁਣਈ ਅੰ ॥
 ਧਾ ਅੰ ਪੁਕ ਮਾਇ ॥ ਜੇ ਦੇਵੈ ਤਿਸੈ ਨ ਜਾਣਈ ॥ ਦਿਤੇ ਕਉ ਲਖ ਟਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿ ਆਕ ॥
 ਮਾਦੁ ਨਾ ਅਵਰੁ ਲਕਰੁ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿ ਯੋਗ ਦਾਸੁ ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪੇ ਮੇ ॥
 ਲੇ ਸੇਇ ॥ ਸੁਖੈ ਏਹੈ ਬਿਬੇਕੁ ਹੈ ਅੰਤਰਿ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥ ਅਗਿਆਨ ਕੂਕੁ ਮੁਕਟੀ ਮੈ ਕਿ ਅਲੁ ॥
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਏਕੋ ਨ ਦਰੀ ਆਇ ॥ ਅਜਹ ਦੇਖਾਤੁ ਹਸੇਇ ॥ ੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਸਚੈ ਤਖਤੁ ॥
 ਚਾਇ ਆਖੈ ਸਦਾ ਕਉ ਜਾਣੀ ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸੁਣਾਈ ॥ ਮਮ ਮੇਕੁ ਦਰੀ ॥

ਜਾਜੀਅਨੁਤਰਿਮਹਲਸਗਣੀ। ਚੰਦ੍ਰਸੂਰਜੁਦਿਚਨਣੇਪੁਰੀਬਣਤਬਣਈ। ਅਪੇਵੇ
 ਖੈਬੁਣੇਅਪਿਗੁਰਸਬਦਿਪਿਆਈ॥੧॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਤਸਰੀਨਾਈ॥੨॥ ਰਹਾਉ॥
 ਸਲੋਕੁ। ਕਬੀਰਮਹਿਦੀਕਰਿਕੈਪਾਲਿਆਮਾਪੁਪੀਸਾਇਪੀਸਾਇ॥ ਤੇਂਸਹਬਾਤਨਪੁਛੀਅ
 ਕਬਹੁਨਲਾਈਪਾਇ॥੧॥ ਮਃ੩॥ ਨਾਨਕਮਹਿਦੀਕਰਿਕੈਰਖਿਆਸੇਸਹੁਨਦਰਿਕਰੇਇ॥
 ਅਪੇਪੀਸੇਅਪੇਪਸੇਅਪੇਹੀਲਾਇਲਾਇ॥ ਇਹੁਪਿਰਮਾਪਿਆਲਾਖਸਮਕਾਜੇਭਵੈਤੇ
 ਦੇਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਵੇਖੀਸਿਸਟਿਉਪਾਈਅਨੁਸਭਹੁਕਮਿਆਵੇਜਾਇਸਮਾਹੀ॥ ਅਪੇਵੇਖਿਵਿ
 ਗਸਦਾਦੁਜਾਕੋਨਾਹੀ॥ ਜਿਉਭਵੈਤਿਉਰਖੁਤੁਹਰਸਬਦਿਬੁਝਾਹੀ॥ ਸਭਨਾਤੇਰਾਜੇਰੁਹੈਜਿਉਭ
 ਵੈਤਿਵੈਚਲਾਹੀ॥ ਤੁਪੁਜੇਵਡੁਮੈਨਾਹਿਕੋਕਿਸੁਆਖਿਭਣਾਈ॥੨॥ ਸਲੋਕੁਮਃ੩॥ ਭਰਮਿਭੁਲਾਖ
 ਸਭਜਗੁਛਿਰੀਛਾਵੀਹੋਈਛਾਇ॥ ਸੇਸਹੁਸਾਤਿਨਦੇਵਈਕਿਆਚਲੈਤਿਸੁਨਾਇ॥ ਗੁਰਪਰ
 ਜਦੀਹਰਿਪਿਆਈਅੰਮੈਤਰਿਰਖੀਮੈਉਰਧਾਰਿ॥ ਨਾਨਕਘਰਿਕੈਠਿਆਸਹੁਪਾਇਆਜਰਿ
 ਰਪਾਕੀਤੀਕਰਤਾਰਿ॥੧॥ ਮਃ੩॥ ਧੰਧਾਧਾਵਤਦਿਨੁਗਇਆਗੈਣਿਗਵਾਈਸੋਇ॥ ਕੁਛੁਬੋਲਿਖਿ
 ਵਿਖੁਖਾਇਆਮਨਮੁਖਿਛਲਿਆਰੋਇ॥ ਸਿਰੈਉਪਰਿਜਮਡੰਡੁਹੈਦੂਜੇਭਾਇਪਤਿਕੋਇ॥ ਹਰਿਨ

ਮੁਕਦੇ ਨ ਚੇਤਿ ਓਠਿ ਰਿਅਵਣ ਜਾਣਾ ਹੋਇ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਜਮ ਭੰਡੁ ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ ॥
 ਨਾਨਕ ਸਹਜੇ ਮਿਲਿ ਰਹੈ ਕਰਮਿ ਪੰਗਾ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਇਕਿ ਅਪਣੀ ਸਿਫਤੀ ਲਾਇ ਨੂੰ ਦੇ ਸਤਿ ॥
 ਹਰਮਤੀ ॥ ਇਕਨ ਨੋ ਨ ਉਬਖ ਸਿਓ ਨੁ ਅਸਥਿਰੁ ਹਰਿ ਸਤੀ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੇ ਹੁਕਮਿ ਕਰਹਿ ॥
 ਭੁਗਤੀ ॥ ਏਨ ਨੋ ਭਉ ਅਗਲਾ ਪੁਰੀ ਬਣਤ ਬਣਤੀ ॥ ਸਭਿ ਇਕੋ ਹੁਕਮੁ ਦਰਤਦਾ ਮੰਨਿ ਐਸੁ ਖਪਈ ॥
 ੩ ॥ ਸਭੇ ਕਾ ਕਬੀਰ ਕਸਉ ਟੀਰਾ ਮੁਕੀ ਸੁਠਾ ਟੈਕੈ ਨ ਕੋਇ ॥ ਗਮਕ ਸਉ ਟੀਸੇ ਸਹੇ ਜੋ ਮਰਜੀ ਦਾ ਹੋਇ ॥
 ੪ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਮਾਗੈ ਐਕਿਉ ਕਰਿ ਮ੍ਰਿਤਕੁ ਹੋਇ ॥ ਕਹਿਅਸ ਬਦੁ ਨ ਮਾਨਈ ਹਉਮੈ ॥
 ਛੁਡੈ ਨ ਕੋਇ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀ ਹਉਮੈ ਛੁਟੈ ਜੀਵਨੁ ਮੁਕਤੁ ਸੇ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਸ ਨੇ ਬਖਸੈ ਸੋ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ॥
 ਤਿਸੁ ਬਿਅਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ ॥ ੫ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਜੀਵਤੁ ਮਰਣਾ ਸਭੁ ਕੋ ਕਹੈ ਜੀਵਨਿ ਮੁਕਤਿ ਕਿਉ ਹੋਇ ॥ ਭੈ ਕ
 ਸੰਜਮੁ ਜੇ ਕਰੇ ਵਰੁ ਭਉ ਲਾਏਇ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਗੁਣ ਗਵੈ ਸੁਖ ਸਹਜੇ ਬਿਖੁ ਭਵ ਜਲੁ ਨਾਮਿ ਤਰੇ ॥
 ਇ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਣੀ ਐਸਾ ਕਉ ਨ ਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥ ੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਵਜ੍ਞਾ ਭਉ ਰਚਾਇ ਓਨੁ ਤੈਗੁ ॥
 ਉਦਰਤਾਰਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁ ਉਪਾਇਅਾ ॥ ਨੁ ਹੁਕਮਿ ਕਮਾਵਨਿ ਕਾਗਾ ॥ ਪੀਰੁ ਤਪਨੁ ਦੇਯੈ ॥
 ਕਰੀ ਨਾ ਬੂਝਹਿ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਸਭੁ ਕਿਯੈ ਗੇਹ ਘੋਲੈ ॥ ਸਚੁ ਮਿਰਜਣਹਾਰਾ ॥ ਜਿਸੁ ਭਵੈ ਤਿਸੁ ਬਖ

ਮਿਲੈ ਹਿਸਰਿ ਸਬਦਿ ਸਮਾਈ ॥ ੪ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਅਨਕਲੁ ਭੁਲੁ ਕਮਾਇਆ ਨੇ, ਭਿੰਨ
 ਤਪਸਦਾਵੈ, ਗੁਰਮੇਭੂਲਾ ਸਭਿ ਤੀਰਥਗਯੋ, ਓਹੁ ਤਪ ਕੈ ਸੇਖਰ ਮਗਤਿ ਲਯੋ, ਗੁਰਪਰਸ
 ਦੀ ਕਿਸਚੁ ਕਮਾਵੈ, ਨਾਨਕ ਸੇਤਪ ਮੋਖੰਤਰੁ ਪਾਵੈ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਸੋਤਪਾਤਿ ਇਹੁ ਤਪੁ ਪਾਲੇ, ਸਤਿਗੁ
 ਰ ਨੇ ਮਿਲੈ ਸਬਦੁ ਸਮਾਲੇ, ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾਇ ਹੁਤਪੁ ਪਰਵਾਹੁ, ਨਾਨਕ ਸੇਤਪਾ ਦਰਗਹਿ ਪਾਵੈ
 ਮਾਣੁ ॥ ੫ ॥ ਭੀਰੀ, ਗਤਿ ਦਿਨ ਸਉ ਪਾਇਆ ਨੁਸੰਸਾਰ ਕੀ ਵਰਤਇ, ਗੁਰਮਤੀ ਪਾਟਿ ਚਾਨਣਾ
 ਨੇ ਰੁਬਿਨਾਸਇ, ਹੁਕਮੇ ਹੀ ਸਭੁ ਜਾਨੀ, ਅਨੁਗਵਿਆ ਸਭੁ ਵਲਿ ਤਿਤਿ, ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪੇ
 ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਹਰਿ ਭਇ, ਸਬਦੇ ਹੀ ਸੋਈ ਪਈ ਸਚੈ ਆਪਿ ਬੁਝਈ ॥ ੫ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਅਰਿ
 ਅਗਤੁ ਏਹਿ ਨ ਆਖੀ, ਅਨਿਯੋਗਿ ਨਿਕੇ ਚਿਤ ਮਹਿ ਭਰਮੁ, ਗਤਿ ਸਦੈ ਦਿਤੇ ਨਾਨਕਾ ਤੇ ਹੋ ਜੇਹਾ ਪਰਮੁ
 ਅਭੈ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਰਮੁ ਪਦੁਤਾ ਕਾਭੁ ਖਾਹੇਇ, ਤਿਸ ਕਾਭੇ ਜਨੁ ਨਾਨਕਾ ਦਿਰਲਾ ਪਾਏ ਕੋਇ ॥ ਮਃ
 ੩ ॥ ਅਰਿ ਅਗਤੁ ਏਹਿ ਨ ਆਖੀ, ਅਨਿਯੋਗਿ ਪਰਪਰਿ ਭੋਜਨੁ ਕਰੇ ਨਿ, ਉਦਾਰੈ ਕਾਰਣਿ ਆਪ
 ਏਬ ਹਲੇ ਭੁਖ ਕਰੇ ਨਿ, ਆਭਿ ਆਗਤ ਸੇਈ ਨਾਨਕਾ ਜਿਆ ਤਮਗਉ ਨੁਕਰੇ ਨਿ, ਭੁਲਿਲਾਹ
 ਨਿਸਹੁ ਆਪਣਾ ਨਿਜ ਪਰਿ ਰਹਣੁ ਕਰੇ ਨਿ, ॥ ੫ ॥ ਭੀਰੀ, ਅੰਬਰੁ ਪੁਰਤਿ ਵਿਛੋੜਿ ਅਨੁਵਿਚਿ

ਸਚਾ ਅਸਰਾਉ ॥ ਪਰਿਦਰਸਤੋ ਸਦੁ ਹੈ ॥ ਜਿ ਸੁਵਿਚਿ ਸਚਾ ਨਉ ॥ ਸਕੁ ਸਚਾ ਹੁਕਮੁ ਵਰਤਦੁ ਗੁਰ
 ਮੁਖਿ ਸਾਚਿ ਸਾਭਾਉ ॥ ਸਚਾ ਅਪਿਤਖਤੁ ਸਚਾ ਬਾਹਿ ਸਚਾ ਕਰੇ ਨਿਅਉ ॥ ਸਕੁ ਸਚੇ ਸਚੁ ਵਰ
 ਤਦਾ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਈ ॥ ੬ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਰੈਣਾ ਇਰਮਾਹਿ ਅਨੰਤੁ ਹੈ ਕੂੜੀਆਂ
 ਜਾਇ ॥ ਭੁਟੈ ਚਲੈ ਆਪਣੈ ਬਹੁਤੀ ਲਹੈ ਸਜਾਇ ॥ ਰੈਣਾ ਇਰਮਾਹਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ ਕਰਮੀ ਪ
 ਲੈ ਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ਮੇਯੇ ਚਲੈ ਤਿਸੈ ਰਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਸਹਜੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨ
 ਸੇਵਿਓ ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਜਨਮਿ ਬਿਨਾਸੁ ॥ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਨ ਚਿਖਿਓ ਕਮਲੁ ਨ ਹੋਇਓ ਪਰਗਾਸੁ ॥
 ਬਿਖਖਾਈ ਮਨ ਮੁਖੁ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਦਿਣਾਸੁ ॥ ਇਕ ਸੁਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮੁ ਦਿਣੁ ਪ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ
 ਪ੍ਰਿਗੁ ਵਾਸੁ ॥ ਜਾ ਆਪੇ ਨ ਦਾਰਿ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਚਾ ਤੁਹੈ ਵੈਦਾਸ ਨਿਦਾਸੁ ॥ ਤਾ ਅਨਦਿਨੁ ਸੋਵੈ ਕਰੇ ਸ
 ਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕਥਹਿ ਲਛੋ ਰੈ ਪਾਸੁ ॥ ਜਿਉ ਜਲਮਾਹਿ ਕਮਲ ਅਲਿਪਤੋ ਵਰਤੈ ਤਿਉ ਵਿਚੇ ਗਿਰਹ
 ਉਦਾਸੁ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਰੇ ਕਰਾਇ ਅਸਕੁ ਕੋ ਜਿਉ ਭਵੈ ਤਿਵਹਰਿ ਗੁਣ ਤਾਸੁ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥
 ਛੁਤੀ ਹਜੁ ਗੁਬਾਰੁ ਸਾ ਆਪੇ ਗਣਤ ਕੀਨੀ ॥ ਆਪੇ ਸਿਸਟਿ ਸਭੁ ਸਾਜੀ ਅਨੁ ਆਪੇ ਮਤਿ
 ਦੀਨੀ ॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤੁ ਸਾਜਿ ਅਨੁ ਪਾਪ ਪੰਨ ਗਣਤ ਗਣੀਨੀ ॥ ਜੇ ਸੁਬੁ ਣਾਏ ਸੁਬੁ ਣਾ

ਸੀਸਰੈ ਸਬਦਿ ਪਤੀ ਨੀ ਸਕੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਈ ॥ ੧ ॥ ਸਲੋਕ ੪
 ਮਃ ੩ ॥ ਇਹੁ ਤਨੁ ਸਭੇ ਰਤੁ ਹੈ ਰਤੁ ਬਿਨੁ ਨੂੰ ਨਹੋਇ ॥ ਜੋ ਸਹਿ ਤਰੇ ਆਪਣੇ ਤਿਨ ਤਨਿ ਲੋਤਰ ਤਨੁ
 ਹੋਇ ॥ ਭੈ ਪਇ ਐ ਤਨੁ ਖੀਣੁ ਹੋਇ ਲੋਤਰ ਤੁਵਿ ਚਹੁ ਜਾਇ ॥ ਜਿਉ ਬੈ ਸੰਤ ਰਿਸਾਤੁ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ਤਿ
 ਉਹ ਰਿਕਾ ਭਉ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਗਵਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਤੇਜਨ ਸੋਹਣੇ ਜੋ ਰਤੇ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੪
 ੩ ॥ ਰਾਮ ਕਲੀ ਗੁਮਾਨਿ ਵਸਿ ਆਤ ਬਾਨਿ ਆਸੀ ਗਾਰੁ ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਸਬਦਿ ਕਮਲੁ ਬਿਗਮਿ ਅ
 ਤਾ ਸਉ ਪਿਆ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰੁ ॥ ਗੁਰਮੁਗਾਇ ਆਤਾ ਜਗਿ ਆਚੂਕਾ ਆਗਿਆ ਨ ਅੰਧਾਰੁ ॥ ਤਿ
 ਸਨੇਹੁ ਪੁਆਤਿ ਅਗਲਾ ਜਿ ਸੁਹਰਿ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ ॥ ਸਦਾ ਰਵੈ ਪਿਰੁ ਅਪਣੁ ਸੋਹਾਵੀ ਤੀਨਾਰਿ
 ਅਨਿਖੁ ਪਿਸੀ ਗਾਰੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਜਾਸ ਨਿਜਨ ਮੁਸਭੁ ਹਾਰਿ ॥ ਧਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਸੀ ਗਾਰੁ ਕਰ
 ਹਿਨਿ ਤਜਮ ਹਿਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥ ਸੈ ਸਾਰੈ ਦ੍ਰਿਚਿ ਸੋਭਨ ਪਾਇ ਨੀ ਅਗੈ ॥ ਜਿ ਕਰੇ ਸੁਜਣ ਕਰਤਾਰੁ
 ਨਾਨਕ ਸਚਾਏ ਕਹੈ ਦੁਹੁ ਦ੍ਰਿਚਿ ਪੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਚੰਗੈ ਮੰਦੈ ਆਪਿ ਲਾਇ ਅਨੁ ਸੋ ਕਰਾਨਿ ਜਿ ਆਪਿ
 ਕਰਾਏ ਕਰਤਾਰੁ ॥ ੨ ਮਃ ੩ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੈ ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਵਈ ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ॥ ਜੇ ਬਹੁ
 ਤੇਰ ਲੋਚੀ ਐਵੇ ਦੁਕਰਮ ਪਾਇ ਆਨ ਜਾਇ ॥ ਅੰਤ ਰਿਲੋ ਭੁਵਿਕਾਰੁ ਹੋਵੈ ਜੋ ਭਾਇ ਖੁਆਇ

ਤਿਨ ਜੀਅ ਮਰਣ ਨ ਚੁਕਾਈ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਦੁਖ ਪਾਇ ॥ ਤਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥
 ਸੇਖਾਲੀ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥ ਤਿਨ ਜਮ ਕੀ ਤਲਬ ਨ ਹੋਵਈ ਨਾਓਇ ਦੁਖ ਸਹਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ
 ਖਿਉ ਖਰੇ ਸਚੇ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਆਪਿ ਅਲਿਪਤੁ ਸਦਾ ਰਹੈ ॥ ਭਧੈ ਪੈਸਾ ਭਿਧਾ
 ਵਹਿ ॥ ਆਪਿ ਨਿਹਚਲੁ ਅਚਲੁ ਹੋ ॥ ਹੋਰਿ ਆਵਹਿ ਜਾਵਹਿ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਸਿਆਈ ॥ ਐ ਗੁਰ
 ਮੁਖਿ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ॥ ਨਿਜ ਪਰਿਵਾਸ ਪਾਈ ॥ ਐਸ ਚਿੰਤਿ ਭਤਿ ਸਮਾਵਹਿ ॥ ਸਚਾਗ ਹਿਰੀ
 ਭੀਰੁ ਹੋ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਈ ॥ ੪ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ੩ ॥ ਸਚਾਨਾ ਮੁਖਿ ਅਇਤੁ ਸਭੇ ਦੁਰਤੈ ਸਚਾਨਾ
 ਨਕਦੁਕ ਮੈਂ ਜੋ ਬੁਝੈ ਸੋ ਭਲੁ ਪਾਏ ਸਚਾ ॥ ਕਥਨੀ ਬਧਨੀ ਕਰਤਾ ॥ ਠਿਕੈ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੁਝੈ ਸਚਾ ॥
 ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕਾ ਭੁਣਾਮੈ ਨੇ ਸੋ ਭਗਤੁ ਹੋਇ ॥ ਦਿਵਿਨੁ ਮੰਨੈ ਕਰੁ ਨਿਕਰੁ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਅਨਮੁਖ ਬੋਲਿਨ
 ਜਾਣਨੀਓ ਨਾਮੰਦਰਿ ਕਾ ਮੁਕੋ ਪੁਅਰੀ ਕਾ ॥ ਓਇ ਬਾਉ ਕਥਉ ਨ ਜਾਣਨੀ ॥ ਤਿਨ ਅੰਤਰਿ ਲੋਕੁ
 ਦਿਕਾਰਾ ॥ ਓਇ ਜਾਂਪਣੈ ਸੁਆਇਆ ॥ ਇਧਹਿ ਗਲ ਕਰਹਿ ਓਨ ਮਾਰੇ ਜਮੁ ਜੰਦਾਰਾ ॥ ਅਗੈ ਦ
 ਰਗ ਹਲੇ ਕੈ ਮੰਗਿ ਐ ਮਾਰਿ ॥ ਖੁਆਰੁ ਕੀਚਹਿ ਕੂੜਿ ਆਗਾ ॥ ਏਹੁ ਕੂੜੈ ਕੀ ਮਲੁ ਕਿਉ ਉਤਰੈ ਕੋਈ
 ਕਛਹੁਇ ਹੁਵੀ ਚਾਰਾ ॥ ਸਾਤਿ ਗੁਰਮਿਲੈ ਤਾਨਾ ਮੁਦਿ ਨਾਏ ॥ ਸਤਿ ਕਿਲਵਿਖ ਕਟਣਹਾਰਾ ॥ ਨਾਮੁ

ਜਪੇਨਾਮੋਆਰਸੇਤਿਸੁਜਨਕਉਕਰਹੁਸਭਿਨਮਜਕਾਰਾਮਲੁਕੁਨੀਨਸਿਉਤਾਗੀਅਨਜਪਿ
 ਨਾਮੁਹੋਆਸਚਿਆਰਾਜਨਨਾਨਕਜਿਸਦੇਏਹਿਚਲਤਹਹਿਸੋਜੀਵਉਦੇਵਣਹਗਾ੨੫ਉ
 ਵੀਤੁਪੁਜੇਵਰੁਦਾਤਨਹਿਕਿਸੁਆਖਿਸੁਣਾਈਐਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀਪਾਇਜਿਬਹੁਹਉਮੈਜਾਈ
 ਐਗਰਸਕਸਸਾਦਾਬਾਹਰਾਸਚੀਵਡਿਆਈਐਜਿਸਨੋਬਖਸੇਤਿਸੁਦੇਇਆਪਿਲਏਮਿ
 ਲਾਈਐਪਟਅੰਤਿਗੀਅੰਮ੍ਰਿਤੁਗਖਿਓਨੁਗੁਰਪ੍ਰਖਿਕਿਸੈਪਿਆਈਥਾਸਲੋਕੁਮਃ੩ਬਾਬਾਕੀ
 ਆਕਹਾਣੀਆਪੁਤਸਪੁਤਕਰੇਨਿਜਿਸਤਿਗੁਰਭਵੈਚਮੀਨਿਲੈਨਿਸੇਈਕਰਮਕਰੇਨਿਜਾਈ
 ਪੁਛਹੁਸਿਮ੍ਰਿਤਿਸਾਸਤੁਬਿਅਸਸੁਕਨਾਰਦਬਚਨਸਭੁਸਿਸਾਟਿਕਰੇਨਿਸਚੈਲਾਏਸ
 ਚਿਲਗੇਸਦਾਸਚੁਸਮਾਲੇਨਿਨਾਨਕਆਏਸੇਪ੍ਰਵਾਣੁਭਏਜਿਸਗਲੇਕੁਲਤਾਰੇਨਿ੧੫੪੩
 ਗੁਰੂਜਿਨਕਾਅੰਤਲਸਿਖਭੀਅੰਧੇਕਰਮੁਕਰੇਨਿਓਇਭਾਣੈਚਲਨਿਅਪਣੈਨਿਤੁੰਨੁਭਵੈ
 ਲੇਨਿਕੁਨੁਕੁਸਤੁਕਮਾਵੇਦੇਪੁਨਿਦਾਸਦਾਕਰੇਨਿਓਇਆਪੁਭੁਬੇਪੁਨਿਦਾਸਗਲੇਕੁ
 ਲਤੋਬੇਨਿਨਾਨਕਜਿਤੁਓਇਲਾਏਤਿਤੁਲਗੇਓਇਬਪੁਵੇਕਿਆਕਰੇਨਿ੨੫ਉਵੀ
 ਸਭਿਨਦਾਰੀਅੰਦਰਰਖਦਾਜੇਤੀਸਿਸਟਿਸਭਿਕੀਤੀਇਕੋਕੁਟਿਕੁਸਤਿਲਾਇਅਨੁ

੨੬

ਮਨਮੁਖਵਿਗਤੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਪਿਆਈ ਐਸੀ ਵਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤੀ ॥ ਜਿ ਨ ਕਉ ਪਤੈ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋ
 ਤਿਨ ਵਾਤਿ ਸਿਖੀਤੀ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪਿਆਈ ਐਸਾ ਸੁਖ ਸਿਫਤਿ ਸਨਈ ॥ ੧੦ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੨
 ਸਤੀ ਪਾਪੁ ਕਰਿ ਸਤੁ ਕਮਾਹਿ ॥ ਗੁਰਦੀਖਿ ਆਖਰਿ ਦੇਵੁ ਜਾਹਿ ॥ ਇਸਤਰੀ ਪੁਰਖੈ ਪਟਿ ਐ
 ਰੁਝੀ ॥ ਭਾਵੈ ਅਵਉਭਾਵੈ ਜਾਊ ॥ ਸਾਸਤੁ ਬੇਦੁ ਨ ਮਾਨੈ ਕੋਇ ॥ ਆਖੋ ਆਖੋ ਪੁਜਾਹੋਇ ॥ ਕਾਜੈ
 ਹੋਇ ਕੋ ਬਹੈ ਨਿ ਆਇ ॥ ਠੇਰੇ ਤਸਬੀ ਕਰੇ ਪੁਦਾਇ ॥ ਵਛੀ ਲੈ ਕੇ ਹਥੁ ਗਵਾਏ ॥ ਜੇਕੋ ਪੁਛੈ ਤਾਪਕਿ
 ਬਣਾਏ ॥ ਤੁਰ ਕਮੀ ਤੁਕ ਨਿਰਿ ਦੇਸ ਮਾਹਿ ॥ ਲੋਕ ਮੁਹਾਵਹਿ ਚੰਦੀ ਖਾਹਿ ॥ ਚਉਕਾ ਦੇ ਕੈ ਸੁਚਾਹੋਇ ॥
 ਐਸਾ ਹਿੰਦੂ ਦੇ ਪਹੁੰਕੋਇ ॥ ਜੋਗੀ ਗਿਰਹੀ ਜਟਾ ਬਿਭੂਤਾ ॥ ਅਗੈ ਪਾਛੈ ਰੋਵਹਿ ਪੁਤਾ ॥ ਜੋ ਕੁ ਨ ਪਾਇ
 ਆਜੁ ਗਤਿ ਗਵਾਇ ॥ ਕਿਤੁ ਕਾਰਣਿ ਸਿਰਿ ਛੁਟੀ ਪਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਕਲਿ ਕਾਏ ਹੁਪਰਵਾਣਾ ॥ ਆ
 ਪੇ ਆਖਣੁ ਆਖੇ ਜਾਣਾ ॥ ੧੧ ॥ ਹਿੰਦੂ ਕੈ ਪਾਰਿ ਹਿੰਦੂ ਆਵੈ ॥ ਸੁਤ ਜਨੇਊ ਪਵਿਗਲਿ ਪਵੈ ॥ ਸੁ
 ਤ ਪਾਇ ਕਰੇ ਬੁਰਿਆਈ ॥ ਨਾਤਾ ਧੋਤਾ ਬਾਇਨ ਪਾਈ ॥ ਮੁਸਲੁ ਮਾਨੁ ਕਰੇ ਵਡਿਆਈ ॥ ਵਿਟੁ ਗੁ
 ਰੁ ਪਾਰੈ ਕੋ ਬਾਇਨ ਪਾਈ ॥ ਗਾਹੁ ਦਸਾਇ ਓਥੈ ਕੋ ਜਾਇ ॥ ਕਰਣੀ ਬਾਹੁ ਹੁਤਿ ਸਤਿ ਨ ਪਾਇ ॥ ਜੋਗੀ
 ਕੈ ਪਾਰਿ ਜੁਗਤਿ ਦਸਾਈ ॥ ਤਿਤੁ ਕਾਰਣਿ ਕਨਿ ਮੁੰਦੁ ਪਾਈ ॥ ਮੁੰਦੁ ਪਾਇ ਫਿਰੈ ਸੰਸਾਰਿ ॥ ਜਿਥੈ ਕਿਥੈ

ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ ਜੋ ਤੇਜੀ ਅਤੇ ਤੇਵਟਾਉ। ਚੀਰੀਆਈ ਢਿਲ ਨਉ। ਏਥੇ ਜਾਣੈ ਸੁਜਾਣਿ ਸਿ
 ਏਏ। ਹੋਰੁ ਛਕ ਕੂਹਿ ਦੁਖੁ ਸਲਮਾਣੈ। ਸਭਨਾ ਕਾ ਦਰਿ ਲੇਖਾ ਹੋਇ। ਕਰਣੀ ਬਾਸੁ ਹੁਤਰੈ ਨ
 ਕੋਇ। ਸਚੇ ਸਚੁ ਦੁਖਾਣੈ ਕੋਇ। ਨਾਨਕ ਅਗੈ ਪੁਛੁ ਨ ਹੋਇ। ਤਪਉ ਫੀਗ। ਹਰਿ ਕਾ ਅੰਦਰੁ ਅ
 ਖੀਐ ਕਾਇਆ ਕੋ ਦੁਗਨੁ। ਅੰਦਰਿ ਲਾਲ ਜੇਵੇ ਹਰੀਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਪੜ੍ਹਾ। ਹਰਿ ਕਾ ਅੰਦਰੁ ਸ
 ਰੀਰਾ ਅਤਿ ਸੋਹਣਾ। ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬ੍ਰਿਣਾ। ਅਨੁਮੁਖਾ ਅਪਿਖੁਆਇਆ। ਨੁਮਾਇਆ ਮੋਹਨਿ ਤਕ
 ਦਾ। ਸਭਨਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੈ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ। ਖਾਇਆ ਜਾਣੀ ੧੧। ਸਲੋਕ ਮ ੩੧। ਨਾਸਤਿ ਦੁਖੀਆਨ
 ਸਤਿ ਸੁਖੀਆਨ। ਸਤਿ ਪਾਣੀ ਜੰਤੁ ਛਿਰਹਿ। ਨਾਸਤਿ ਮੁੰਤ ਮੁੰਡਾਈ ਕੇ ਸੀ। ਨਾਸਤਿ ਪਵਿਅੰਦੇ
 ਸਾਧਿ ਰਹਿ। ਨਾਸਤਿ ਰੁਖੀ ਬਿਰਖੀ। ਪਥਰਾ ਮਾਪੁਤ ਛਾਵਹਿ ਦੁਖ ਸਹਹਿ। ਨਾਸਤਿ ਹਸਤੀ ਬ
 ਧੇ ਸੰਗਲ ਨਾਸਤਿ ਗਾਈ। ਪਾਹੁ ਚਰਹਿ। ਜਿ ਸੁਹਾਥਿ ਸਿਧਿ ਦੇਵੈ ਜੋ ਸੋਈ ਜਿਸ ਨੇ ਦੇਇ ਤਿ ਸੁਖ
 ਇਮਿ ਲੈ। ਨਾਨਕ ਤਾ ਕਉ ਮਿਲੈ ਵਡਾਈ ਜਿ ਸੁਪਟ ਭੀ ਤਰਸਬ ਦੁਰਵੈ। ਸਭਿ ਪਟ ਮੇਰੇ ਹਉ ਸਭ
 ਨਾਅੰਦਿ ਜਿਸਹਿ ਖੁਆਈ ਤਿ ਸੁਕਉ ਨੁਕਹੈ। ਜਿਸਹਿ ਦਿਖਾਵਾ ਟਰੀ ਤਿਸਹਿ ਭੁਲਾਵੈ ਕਉ
 ਨਾ। ਜਿਸਹਿ ਭੁਲਾਈ ਧੰਧਮਿ ਗਿਤਿ ਸਹਿ ਦਿਖਾਵੈ ਕਉਣਾ ੧੨ ੦ ੧। ਸੋ ਗਿਰਹੀ ਜੋ ਨਿਰਾਹ ਕਰੈ

ਜਪਤਪੁਸੰਜਮਤੀਖਿਆਕਰੈਗੁਪੁਨਦਨਕਾਕਰੈਸਰੀਰੁਸੋਗਿਰਹੀਰੀਗਾਕਾਨੀਰੁਬੋਲੈ
 ਈਸਰੁਸਤਿਸਰੂਪੁਪੁਮਤੰਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪੁ॥੨੧੦੧॥ਸੋਅਉਧੁਤੀਜੋਧੁਪੈਅਥਾਇਖਿ
 ਅਭੋਜਨੁਕਰੈਸੰਤਾਪੁਅਉਹਰਪਟਭਮਹਿਭੀਖਿਆਕਰੈਸੋਅਉਧੁਤੀਸਿਵਪੁਰਿਚਵੈ
 ਬੋਲੈਗੋਰਖੁਸਤਿਸਰੂਪੁਪੁਰਮਤੰਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪੁ॥੩੧੦੧॥ਸੋਉਦਸੀਜਿਪਾਲੇਉਦਾ
 ਸੁਅਰਧਉਰਧਕਰੈਨਿਰੰਜਨਵਾਸੁਚੰਦਸੁਰਜਕੀਪਾਏਗੀਛਿਤਿਸੁਉਦਸੀਕਾਪਕੈਨਕੰਧੁ
 ਬੋਲੈਗੋਪੀਚੰਦਸਤਿਸਰੂਪੁਪੁਰਮਤੰਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪੁ॥੪੧੦੧॥ਸੋਪਾਖੰਡੀਜਿਕਾਇਆਪ
 ਪਾਲੇਕਾਇਆਕੀਅਗਨਿਬ੍ਰਹਮਪਰਜਾਲੇਭਪਨੈਬਿੰਦੁਲੇਟੀਸੁਰਣਾਤਿਸੁਪਾਖੰਡੀ
 ਜਗਨਮਰਣਾਬੋਲੈਚਰਪਟਸਤਿਸਰੂਪੁਪੁਰਮਤੰਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪੁ॥੫੧੦੧॥ਸੋਬੈ
 ਰਗੀਜਿਉਲਟੇਬ੍ਰਹਮਾਗਗਨਮੰਡਲਮਹਿਰੇਖੰਧੀਮੁਅਹਿਨਿਸਿਅੰਤਰਿਰਹੈਪਿਆਨਿ
 ਤੇਬੈਰਗੀਸਤੁਸਮਾਨਹੋਬੋਲੈਭਰਖਰਿਸਤਿਸਰੂਪੁਪੁਰਮਤੰਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪੁ॥੬੧੦੧॥
 ੧ਕਿਉਮਰੈਮੰਦਕਿਉਜੋਵੈਜੁਗਤਿਕੰਨਪਕਾਇਕਿਆਖਯੈਜੁਗਤਿਗਮਸਤਿਨਾਸਤਿ
 ਏਕੋਨਉਕਉਣੁਸੁਅਖਰੁਜਿਤੁਰਹੈਹਿਅਉਪੁਪਛਵਜੇਸਮਕਰਿਸਰੈਤਾਨਲਕੁਆ

ਖੇਗੁਰਕੋਕਹੇ। ਛਿਅਵਰਤਾਰੇਵਰਤਹਿਪੁਤਾ। ਨਾਸੰਸਾਰੀਨਾਮਉਪੁਤਾ। ਨਿਰੰਕਾਰਿਜੋਰਹੈਸਮ ॥
 ਇ। ਕਾਹੇਰੀਖਿਆਮੰਗਣਿਜਾਇ। ੧੫ਉਨ੍ਹੀ। ਹਰਿਮੰਦਰੁਸੋਈਆਖੀ। ਮੈਜਿਬਹੁਹਰਿਜਤ ॥
 ਮਾਨਸਦੇਹੁਗੁਰਬਚਨੀਪਾਇਆਸਭੁਆਤਮੁਰਾਪਛਾਤਾ। ਬਾਹਰਿਮੂਲਿਨਖੇਜੀਮੈ ॥
 ਅਰਮਾਹਿਬਿਧਾਤਾਮਨਮੁਖਹਰਿਮੰਦਰਕੀਸਾਰਨਜਾਣਨੀ। ਤਿਨੀਜਨਮੁਗਵਤਾ। ਸਭੁਮ ॥
 ਹਿਇਕੁਵਰਤਦਾਗੁਰਸਬਦੀਪਾਇਆਜਾਈ। ੧੬। ਸਲੋਕੁਮਃ ॥ ੩। ਮੁਰਖੁਹੈਵੈਸੋਭੈਮੁ ॥
 ਰਖੁਕਾਕਹਣਾ। ਮੁਰਖਕੋਕਿਆਲਖਣਹੈਕਿਆ। ਮੁਰਖਕਾਕਰਣਾ। ਮੁਰਖੁਓਹੁਜਿਮੁਗਧੁਹੈ ॥
 ਅਹੰਕਾਰੇਮਰਣਾ। ਏਤੁਕਮਾਣੈਸਦਾਦੁਖਦੁਖਹੀਮਹਿਰਹਣਾ। ਅਤਿਪਿਆਰਾਪਵੈਪੁਹਿ ॥
 ਕਿਹੁਸੀਜਮੁਕਰਣਾ। ਗੁਰਮੁਖਿਹੋਇਸੁਕਰੇਵੀਚਾਰਓਸੁਅਲਿਪਤੋਰਹਣਾ। ਹਰਿਨਾਮੁਜ ॥
 ਪੈਆਪਿਉਧਰੇਓਸੁਪਿਛੈਰੁਬਦੇਰੀਤਰਣਾ। ਨਾਨਕਜੋਤਿਸੁਭਾਵੈਸੋਕਰੇਜੋਇਸੁਸਹਣਾ ॥
 ੨॥੪॥੧॥ ਨਾਨਕਆਖੈਰੋਮਲਸੁਣਿ। ਮੈਸਿਖਜਹੀ। ਲੇਖਾਰਬੁਮੰਗੇਸੀ। ਮੈਬੈਠਾਕਛਿਦੁ ॥
 ਹੀ। ਤਲਬਾਪਉਸਨਿਆਕੀ। ਆਖਕੀਨਿਨਾਰਹੀ। ਅਜਰਾਈਲੁਛਰੇਸਤਾਹੈਸੀ। ਅਤਿ ॥
 ਤਈ। ਅਵਣੁਜਾਣੁਨਸੁਸੁਣੀਭੀਨੀਗਈਠਹੀ। ਕੂੜਨਿਖੁਟੇਨਾਨਕਓੜਕਿਸਚਿਰਹੀ ॥

੧। ਪਉੜੀ। ਹਰਿਕਾਸਤੁ ਸਗੀਰਹੈ ਹਰਿਗਵਿਰਹਿ ਆਸਤੁ ਆਪੈ। ਹਰਿਕੀਕੀ ਮਤਿ ਨਾਪਵੈ ਕਿ
 ਛੁਕਹੁ ਨਤ ਜਪੈ। ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀ ਸਾਲਹੀ ਐਹਰਿ ਭਗਤੀ ਰਾਪੈ। ਸਭੁ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿ ਅੰਧੈ
 ਇਆ ਅਹੀਭਾਰੁ ਗਵਾਪੈ। ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹਰਿ ਕਾਖੇ ਲੁਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਸੈ ਬੁਝਾਈ। ੧੩। ਸਲੋਕੁ ਮਃ
 ੨। ਸਹੀਸਰਵਾਨ ਦੇਇ ਦੁਰੈ ਆਇਆ। ਪਰਸਰਾਮੁ ਰੋਵੈ ਪਰਿ ਆਇਆ। ਅਜੈ ਸੁਰਦੈ ਭੀ
 ਖਿਆ ਖਾਇ। ਐਸੀ ਦਰਗਹਿ ਲੈ ਸਜਾਇ। ਰੋਵੈ ਗਮੁ ਨਿਕਾਲਾ ਭਇਆ। ਸਤਿਨਾਮੁ ਮਨੁ
 ਵਿਛੁੜਿ ਗਇਆ। ਰੋਵੈ ਦਹ ਮਿਰੁਲੀ ਕਗਵਾਇ। ਜਿਨ ਸੀਤਾ ਆਦੀ ਰੁਝਿ ਰੁਵਾਇ। ਰੋਵਹਿ ਪਾਤੁ
 ਦੁਭਏ ਮਜੁਗ। ਜਿਨ ਕੈ ਸੁਆਮੀ ਰਹਤ ਹਦੂਰ। ਰੋਵੈ ਜਨਮੈ ਜਾਖੁ ਇਗਇਆ। ਏਕੀ ਕਾਰਣਿ
 ਪਾਪੀ ਭਇਆ। ਰੋਵਹਿ ਸੇਖਮ ਸਾਇਕ ਪੀਰਾ। ਅੰਤਿ ਕਲਿ ਮਤੁ ਲਗੈ ਭੀਰਾ। ਰੋਵਹਿ ਗਯੋ ਕੰਨ
 ਪ੍ਰਵਾਇ। ਪਰਿ ਪਰਿ ਮਾਗਹਿ ਭੀ ਖਿਆ ਜਾਇ। ਰੋਵਹਿ ਫਿਪ੍ਰਸੰਗਹਿ ਧਨੁ ਜਾਇ। ਪੀਛੈ ਤੋਰਵੈ
 ਹਿਗਿਆਨੁ ਗਵਾਇ। ਬਾਲੀ ਰੋਵੈ ਨਹਿ ਭਤਰਾ। ਨਾਨਕ ਦੁਖੀ ਆਸਤੁ ਸੰਸਾਰਾ। ਅਨੇਨ ਉਸੈ
 ਈਜਿ ਦਿਜਾਇ। ਅਉਰੀ ਕਰਮ ਨ ਲੇਖੈ ਲਾਇ। ੧੪। ੧। ਜਪੁਤਪੁਸਤੁ ਕਿਛੁ ਮਿਨਿ ਐ ਅਉਰਿ
 ਗਸਤਿ ਬਾਇ। ਨਾਨਕ ਮੰਨਿ ਅਮੰਨਿ ਐ ਬੁਝੀ ਐ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ। ੨। ਪਉੜੀ। ਕਾਇਆ ਹੀ ਸਤੁ

ਰਿਮੇਲੁ ਕਰਤੈ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ਸਤੁ ਮਹਿ ਰੁਪ ਤੁਵਰਤ ਦਗੁ ਰੁਪਿ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਗੁਣਗਵੈਰੁ
 ਏਉਚਰੈ ਗੁਣ ਮਹਿ ਜਮਾਇਆ ਸਰੀ ਬਾਣੀ ਸਚੁ ਹੈ ਸਚ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਆ ਸਤੁ ਕਿਛੁ
 ਆਪੇ ਆਪਿ ਹੈ ਆਪੇ ਦੇਇ ਵਡਿ ਆਈ १੪ ਸੋਲੋ ਕਮਃ ੭ ਨਨਕ ਅੰਧਾ ਹੋਇ ਕੈਰਤ ਨਾ
 ਪਰਖਣ ਜਾਇ ਰਤਨਾ ਸਾਰ ਨਜਾਣੀ ਆਵੈ ਆਪੁ ਲਖਾਇ ॥ ੧॥ ਮਃ ੭ ਰਤਨਾ ਕੇਰੀ ਗੁ
 ਥਲੀ ਰਤਨੀ ਸੋਲੀ ਆਇ ਵਖਰਤੈ ਵਣਜਾਰਿ ਆਵੁਗਾਂਰਹੀ ਸਮਾਇ ਗਿਨ ਗੁਣੁ ਪਲੈਨ
 ਨਕਾਮਾਣ ਕਵਣੁ ਜਹਿ ਸੇਇ ਰਤਨਾ ਸਾਰ ਨਜਾਣੀ ਅੰਧੇ ਦੁਤਹਿ ਲੋਇ ੭ ਪਉਦੀ ਨਥਿ
 ਵਰਵਾਜੇ ਕਾਇ ਆਕੋਟੁ ਹੈ ਦਸਵੈ ਗੁਪਤੁ ਰਖੀਐ ਬਜਰਕਪਾਟ ਨਖੁਲੁ ਨੀਗੁਰ ਸਬਦਿ ਖੁਲੀ
 ਜੈਗ ਅਨਹਦ ਵਾਜੇ ਪੁਨਿ ਵਜਦੇ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸੁਣੀਐ ਗਤਿ ਤੁਪਾਇ ਅੰਤਰਿ ਚਾਨਣਾ ਕਰਿ ਰੁਗ
 ਤਿਮਿਲੀਐ ਗਸਤੁ ਮਹਿ ਏਕੁ ਵਰਤਦਾ ਜਿਨਿ ਆਪੇ ਰਚਨਾ ਚਾਈ ॥ ੧੫ ਸੋਲੋ ਕਮਃ ੭
 ਅੰਧੈ ਕੈਗਹਿ ਦਸਿ ਮੈ ਅੰਧਾ ਹੋਇ ਸੁਜਾਇ ਹੋਇ ਸੁਜਾਖਾਨ ਨਕਾਸੇ ਕਿਉ ਭ੍ਰਿਸ਼ੁ ਵਿਧਾਇ
 ਅੰਧੇ ਹੋਹਿ ਨ ਆਖੀ ਅਨਿਯੋਗੁ ਮੁਖਿ ਲੋਇ ਨਹਿ ਗਿਅੰਧੇ ਸੇਈ ਨਨਕਾਖੇ ਸਮਹੁ ਪੁਥੇ
 ਜਾਹਿ १੬ ਮਃ ੭ ਸਾਹਿਬ ਅੰਧਾ ਜੋ ਕੀ ਆਕਰੇ ਸੁਜਾਖਾ ਹੋਇ ਜੇਹਾ ਜਾਣੈ ਤੇਹੋ ਵਰਤੈ ਜੇਸੁ

ਅਧੇ ਸੋਇ। ਜਿਥੈ ਸੁਦਸਤੁ ਨ ਯਾਈ। ਅਧੇ ਵਰਤਉ ਜਨਾਨਾ। ਨਾਨਕ ਗਾਹਕੁ ਕਿਉ ਲ
 ਏ ਸਕੈ ਨਦਸਤੁ ਪਛਾਣੇ। ੨੫੪ ੨। ਜੋ ਕਿਉ ਅੰਧਾ ਅਧੀ। ਮੈ ਜਿਹੁ ਮਹਾ ਅੰਧਾ ਨਹੀ
 ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੁਝੈ। ਅੰਧਾ ਕਹੀ ਮੈ ਸੋਇ। ੩। ਪਉੜੀ। ਕਇਆ ਅੰਦਰਿ ਗੁਣ ਕੋ
 ਟੁਹੈ ਸਭਿ ਦਿਸੈ ਤਰਦੇ ਸਾ। ਅਧੇ ਤਾਵੀਲਈ। ਅਨੁਸਭਾ ਮਹਿ ਪਰਵੇਸਾ। ਅਧੇ ਸਿਸਟਿ
 ਸਾਜੀ। ਅਨੁ। ਅਧਿਗੁਪਤੁ ਰਖੇ ਸਾ। ਗੁਰ ਸੇਵਤੇ ਜਾਇ। ਅਸਚੁ ਪ੍ਰਗਟੈ ਸਾ। ਸਭੁ ਕਿ
 ਚੁ ਸਚੇ ਸਚੁ ਹੈ। ਗੁਰਿ ਸੋਈ ਪਾਈ। ੧੬। ਸਲੋਕ ਮਃ ੧। ਸਾਵਨੁ ਰਾਤਿ ਅਹਾਨੁ ਦਿਹੁ ਕਮ
 ਕੁ ਸੁਦੁ ਇਥੇ ਤੁਲਬੁ ਵਰਦੇ ਰਗੁ ਕੀਉ। ਗਲੀ ਰਹੁ ਕਹੇ ਤਾ। ਹਲੁ ਕੀਚਾ ਗੁਦਿ ਕਾਰ ਮਣਹੁ ਕ
 ਮੀਧ ਟੇਖਾਇ। ਨਾਨਕ ਲੇਖੈ ਮੰਗਿ ਮੈ। ਅਉਤੁ ਜਣੇ ਦਾ ਜਾਇ। ੧॥ ਮਃ ੨। ਭਉ ਭੂਟਿ ਪਵਿ
 ਤੁਪਾਈ। ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਬਲੇ ਦਾ। ਹਲੁ ਹਲੇ ਮੀਰਾ। ਲੀਓ ਤੁਚੇ ਤਾਵਨੁ ਦੁਖ ਤਸੰ ਜੋਗਾ। ਨਾ
 ਉਥੀ ਜੁਬਾ ਸੀ। ਸਬੈ ਹਲਦੁ ਨੀ। ਅਸਗਲ ਦੋਰੇ ਗਾ। ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਕਰ ਮੁਹੈ। ਦਿਜ ਦੁ
 ਹਿ ਸਗਲ ਦਿਯੋਗਾ। ੨। ਪਉੜੀ। ਅਨੁ। ਅਧਿ ਮੇਹਿ ਰੁਕਾਰੁ ਹੈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਬੋਲੈ। ਦੂਜੈ ਭਾਇ
 ਸਦਾ ਵਖਰੈ। ਨਿਤ ਨੀਰੁ ਵਿਰੋਲੈ। ਗੁਰ ਮਖਿਨਾ ਮਖਿਅਈ। ਮੈ ਮਥਿਤੁ ਕੰਠੈ। ਅੰ

ਤਰਿਖਰਗਸੁਖਾਟਿਠਾਨਣਾਹਰਿਲਧਾਟੇਲੈਆਪੇਭਰਮਿਭੂਲਾਇਦਾਕਿਛੁਕਹਨੁਨਜਈ
 ੧੧। ਸਲੋਕਮਃ ੩। ਨਾਨਕਚਿੰਤਾਮਤਿਕਰਹੁਚਿੰਤਾਤਿਸਹੀਹੋਇ। ਜਲਮਾਰਿਜੰਤੁਉਪਾਇਆ
 ਹੁਤਿਨਾਤਿਰੋਜੀਦੇਇ। ਓਥੈਹਟਨਚਲਈਨਕੋਕਿਰਸਕਰੇਇ। ਸਉਦਾਮੁਲਿਨਹੋਵਈ
 ਨਾਕੋਲਏਨਦੇਇ। ਜੀਆਕਾਮਾਹਾਰੁਜੀਆਪਣਾਏਹੁਕਰੇਇ। ਵਿਚਿਉਪਾਏਸਾਇਗਤਿ
 ਨਾਤਿਸਾਰਕਰੇਇ। ਨਾਨਕਚਿੰਤਾਮਤਕਰਹੁਚਿੰਤਾਤਿਸਹੀਹੋਇ॥ ਮਃ ੧। ਨਾਨਕਇਹੁਜੰ
 ਉਮਛੁਲੀਝੀਵਰੁਰਿਸਨਾਕਾਲੁ। ਅਨੁਆਅੰਪੁਨਚੇਤਈਪਰੈਅਚਿੰਤਾਜਾਲੁ। ਨਾਨਕ
 ਚਿੰਤਾਮਚੇਤਹੈਚਿੰਤਾਬਧਾਜਾਇ। ਨਦਰਿਕਰੇਜੇਆਪਣਿਤਾਆਪੇਲਏਮਿਲਾਇ। ੨।
 ਪਉਰੀ। ਸੋਜਨਸਾਚੇਸਦਾਸਦਾਜਿਨੀਹਰਿਰਸੁਪੀਤਾ। ਹਰਮੁਖਿਸਚਾਮਨਿਵਸੈਸਚੁ
 ਸਉਦਾਕੀਤਾ। ਸਕੁਕਿਛੁਪਰਹੀਸਾਹਿਰੈਵਡੁਭਗੀਲੀਤਾ। ਅੰਤਰਿਤਿਸਨਮਰਿਗਈਹਰਿ
 ਗੁਣਗਾਵੀਤਾ। ਅਪੇਮੋਲਿਮਿਲਾਇਅਨੁਆਪੇਦੇਇਬੁਝਾਈ॥ ੧੨। ਸਲੋਕਮਃ ੧।
 ਵੇਲਿਪਿੰਦਾਇਅਕਤਿਵੁਣਾਇਆ। ਕਫਕੁਟਿਕਰਿਖੰਭਿਚਨਾਇਆ। ਲੋਹਾਵਛੇਦਰਜੀ
 ਪਾਛੈਸੁਣੀਧਾਗਾਸੀਵੈ। ਇਉਪਤਿਪਾਟੀਸਿਫਤੀਸੀਪੈਨਾਨਕਜੀਵਤਜੀਵੈ। ਹੋਇਪੁਰ

ਟਾਕਪਾਤੁ ਮਾਏ ਸੁਈ ਪਾਗਾਗੀ ਚੈ ॥ ਮਾਹੁ ਪਖੁ ਕਿਹੁ ਚਲੈ ਨਾਹੀ ॥ ਘਨੀ ਮੁਹਤੁ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ॥ ਸਭੁ
 ਗਣ ਹੋਵੈ ਨਾਹੀ ਸੀਤ ਕਦੇ ਨ ਪਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੇ ਸਚ ॥ ਤਿਚਰੁ ਜਪੀ ਜਾਏ ॥ ੧॥੪੭॥
 ਸਚ ਕੀ ਕਾਤੀ ਸਚੁ ਸਭੁ ਸਾਰਾ ॥ ਘਸੂਤੁ ਤਿਸ ਕੀ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ ॥ ਸਬ ਦੇਸਾ ਏਕਾ ਏਕਾ ਲਾਇ
 ਗੁਣ ਕੀ ਬੇਕੈ ਵਿਰਿ ਸਮਾਇ ॥ ਤਿਸੁ ਦਾ ਕੁਠ ਹੋਵੈ ਸੇਖੁ ਲੋਹੁ ਲੁਭੁ ਨਿਕ ਬਦੇਖੁ ॥ ਹੋਇ ਹਲ ਲੁ-
 ਲਗੈ ਹਰਿ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਦਰਿ ਦੀਦਾਰਿ ਸਮਾਇ ॥ ੨॥੪੮॥ ਕਮਰਿ ਕਟਾਰਾ ਧੰਕੁ ਧੰਕੁ ਬੰਕੇ ਕਾ
 ਅਸ ਦੁਰਾ ॥ ਗੁਰ ਬਨ ਕੀ ਜੈ ਨਾਨਕ ਮਤੁ ਸਿਰਿ ਅਵੈ ਭਾਗੁ ॥ ੩॥੪੯॥ ਸੋ ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਸਬ
 ਦਿਅ ਲੈ ਜੋ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਚਲੈ ॥ ਸਚੁ ਸਿਅਾਇ ਨਿਸੇ ਸਚੇ ਜਿਨ ਹਰਿ ਖਰਚੁ ਪਨੁ ਪਾਇ ॥ ਭਗਤ ਸੇ
 ਹ ਨਿਗੁਣ ਗਾਵੈ ਗੁਰ ਮਤਿ ਅਚਲੈ ॥ ਰਤ ਨ ਬੀਚਾਰੁ ਮਨਿ ਦੁਸਿਆ ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਸਬ ਦੁਭਲੈ ॥ ਅ
 ਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ਦਾਅਪੇ ਦੇਵੁ ਭਿਆਈ ॥ ੧॥੫੦॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩॥ ਆਸਾ ਅੰਦਰ ਸਭੁ ਕੋ ਕੋਇ ਨਿ
 ਰਾਸ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਜੋ ਮਰਿ ਜੀਵਿਆ ਸਹਿਲਾ ਆਇਆ ਸੋਇ ॥ ੧॥੫੧॥ ਨਾ ਕਿਛੁ ਅਸ
 ਹ ਬਿਹੈ ਕੋ ॥ ਨਿਰਾਸਾ ਹੋਇ ॥ ਰਿਸਾ ਕਰੇ ਏਹੁ ਬਖਸ਼ੀ ਜਾਂ ਭੁਲਾਏ ਸੋਇ ॥ ੨॥੫੨॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁ
 ਜੀ ਵਲੁ ਸੰਸਾਰ ਸਚੇ ਨਾਮੁ ਬਿਨੁ ॥ ਪੁਰੁ ਦਾਤਾ ਦਾਤਾ ॥ ਹਰਿ ਹਰ ਲੁਏ ਹੁ ਪਨੁ ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ

ਰਾਮੇ ਨਿਰਮਲੁ ਸੋਇ ਜਨੁ ॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਅਗਮੁ ਰਸਨਾ ਏਕੁ ਭਨੁ ॥ ਗਵਿਰਹਿ ਆਸਰ ਬਤਿ
 ਨਨਕੁ ਬਲਿ ਜੁਟੀ ॥ ੨੦ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥ ਸਰਵਰਹਿ ਸਪੁਰੇ ਹੀ ਮੇਲਾ ਖਸਮੈ ਏਵੈ ਭਾਣਾ ॥ ਸਰ
 ਵਰ ਅੰਦਰਿ ਹੀ ਰਾਮੇ ਤੀ ਸੋਹਿ ਸਕਾ ਖਾਣਾ ॥ ਬਗੁਲਾ ਕਾਗੁ ਨ ਰਈ ਸਰਵਰਿ ਜੇਹੈ ਏ ਅਤਿ ਸਿਆ
 ਣਾ ॥ ਓਨਾਰਿ ਜਕੁ ਨ ਪ੍ਰਾਇ ਓਓ ਥੇ ਓਨ ਹੋਰੇ ਖਾਣਾ ॥ ਸਚਿ ਕਮਾਏ ਸਚੇ ਪਾਣੀ ਮੈ ਕੂਕੈ ਕੂਕਮਣ
 ਨਨਕੁ ਤਿਨ ਕੋ ਸਤਿ ਗੁਰਮਿਲਿ ਅਜਿਨੁ ਪੁਰੇ ਪੈ ਯਾ ਪਰਵਾਣਾ ॥ ੨੧ ॥ ਸਾਹਿਬੁ ਮੈ ਰਉ ਜ
 ਲਾ ਜੇ ਕੋ ਚਿਤਿ ਕਰੇਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸੇਈ ਸੇਵੀ ਮੈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜੋ ਦੇਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸੇਈ ਸੇਵੀ
 ਮੈ ਜਿਤੁ ਸੇਵਿ ਮੈ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥ ਅਵਗੁਣ ਵੰਦਨਿ ਗੁਣ ਰਵਹਿ ਮਨਿ ਸੁਖੁ ਦਸੈ ਆਇ ॥ ੨੨ ॥
 ਉਨ੍ਹ ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਣਾ ਆਪਿ ਤਨੁ ਲਾਈ ਅਨੁ ॥ ਆਪੇ ਹੀ ਉਪਦੇਸਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ
 ਤੀ ਆਈ ਅਨੁ ॥ ਇਕਿ ਆਪੇ ਉਸੁ ਰਿਪਾਇ ਨੁ ਇਕਿ ਭਗਤੀ ਲਾਇ ਅਨੁ ॥ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ
 ਸੋ ਬੁਝ ਸੀ ਆਪੇ ਨਾਇ ਲਾਈ ਅਨੁ ॥ ਨਾਨਕੁ ਨ ਮੁਖਿ ਅਣੀ ਮੈ ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੨੩ ॥ ੧ ॥ ਸੁਪੁ
 ਮਾਛੁ ਵਰਮ ਹਲਾ ੩ ॥ ਸੁਪੁ ॥

॥ ੨੪ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥ ਵਿਨੁ ਗਾਹੁ ਕਗੁ

ਫੁਟੇਰੀ ਮੇਂ ਤਉ ਗੁਣੁ ਸਹਯੋ ਨਾਇ ॥ ਗੁਣ ਕਾਰਾ ਹੁਕੁ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤਉ ਗੁਣੁ ਲਾਖਿ ਵਿਕਾਇ ॥ ਗੁਣ ਤੇ ਗੁ
 ਣ ਮਿਲਿ ਪਾਈ ਮੇਂ ਜੇ ਸਤਿ ਗੁਰ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ ॥ ਮੇਲਿ ਅਮੋਲੁ ਨ ਪਾਈ ਮੇਂ ਵਣੁ ਜਿ ਨ ਲੀਜੈ ਹ
 ਟਿ ॥ ਨਾਨਕ ਪੂਰ ਤੋਲੁ ਹੈ ਕਬਹੁ ਨ ਹੋਵੈ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥ ਮ ॥ ੪ ॥ ਨਾਮੁ ਵਿਹੁਣੇ ਭਰਮ ਸਹਿ ਅਵਹਿਜ
 ਵਹਿ ਨੀਤਾ ॥ ਇਕਿ ਬਾਧੇ ਇਕਿ ਚੀਲਿ ॥ ਅਇਕਿ ਸੁਖੀ ਏਹ ਰਿਖੀ ॥ ਤਿਨਾ ਨ ਕਸਚਾ ਮੀਨਿ ਲੈ ਸ
 ਚੁਕਰਣੀ ਸਚੁ ਗੀਤਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਗੁਰ ਤੇ ਗਿਆਨੁ ਪਾਇਆ ॥ ਅਤਿ ਖੜਕੁ ਕਾਰਾ ॥ ਦੂਜਾ ਕੁ
 ਮਗ ਫੁਕਟਿ ॥ ਅਮੋਹਿ ਲੋਭੁ ਅਹੰਕਾਰਾ ॥ ਹਰਿ ਕਾਨਾ ਮੁਖ ਨਿਵਸਿਆ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ਸ
 ਚ ਸੰਜਮਿ ਮਤਿ ਉਤਮਾ ॥ ਹਰਿ ਲਾਗਾ ਪਿਆਰਾ ॥ ਸਭੁ ਸਚੇ ਸਚੁ ਵਰਤਣਾ ॥ ਸਚੁ ਸਿਰਜਣੁ ਹਾਰਾ ॥
 ੧ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮ ॥ ੩ ॥ ਕੇਵਲਾ ਗਰਗਾਵਿ ਚਿਜਾਣੀ ॥ ਮੇਰਾ ਟੀਸ ਬਦੇ ਕਰੇ ਪਿਆਰਾ ॥ ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ
 ਸਿਉ ਮਿਲੇ ਰਹੈ ਸਚੇ ਸਚੇ ਪਿਆਰਾ ॥ ਵਿਚਹੁ ਮਲੁ ਛੋਟੇ ॥ ਆਪਣੀ ਕੁਲਾਕ ਕਰੇ ਉਧਾਰਾ ॥ ਗੁਣ
 ਕੀਰਾ ਸਿ ਸੰਗੁ ਹੈ ਅਵਗਣ ਕਢੈ ਵਿਰਾਗਿ ॥ ਨਾਨਕ ਮਿਲਿ ਅਸੇ ਜਾਣੀ ॥ ਐ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕੁ ਹੈ ਆਪਣ
 ਦੂਜੈ ਨ ਧਰੈ ਪਿਆਰਾ ॥ ੨ ॥ ਮ ॥ ੪ ॥ ਸਾਗਰੁ ਦੇਖੈ ਰਿਮਰ ਉਠੈ ਤੇਰੈ ਰੂਪੁ ਨਾਹਿ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੰ
 ਤਖੀਆ ਨਾਨਕ ਬਿਗਸਾਇ ॥ ੨ ॥ ਮ ॥ ੪ ॥ ਚੜ੍ਹਿ ਬੋਹਿਥੈ ਚਾਲ ਸਉ ਸਾਗਰੁ ਲਹਰੀ ਵੇਇ ॥ ਠ

ਕਨਜ ਚੈਥੈ ਭੇਗੁ ਪੀਰ ਕਦੇ ਇਤਿ ਤੁਦਰਿ ਜਾਇ ਉਤਾਰੀਆ ਗੁਰ ਦਿਸੈ ਸਾਵ
 ਧਾਨੁ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਪਾਈ ਐਵਰ ਗਹਚ ਲੈ ਮਨੁ ॥ ੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਨਿਹਕਟਿ ਕੁਰਾ ਸੁਕੀਚਿ
 ਤੁਗੁਰ ਮੁਖਿ ਸਚੁ ਕਮਾਈ ॥ ਸਚੈ ਤਖਤਿ ਬੈਠਾ ਨਿਆਉ ਕਰਿ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ॥
 ਸਚਾਉ ਪਦੇ ਸੁਹਰਿ ਜਪਣਾ ਹਰਿ ਸਿਉ ਬਣਿ ਆਈ ॥ ਐਥੈ ਸੁਖ ਦਤਾ ਮਨਿ ਦੁਸੈ ਅੰਤਿ
 ਇਸਖਾਈ ॥ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਉਪਜੀ ਗੁਰ ਸੇਝੀ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ਮਃ ੧ ॥ ਭੂਲੀ ਭੂਲਿ
 ਮੈ ਠਿਰੀ ਪਾਪੁ ਕਹੈ ਕੋਇ ॥ ਪੁਛੁ ਹੁਜਾਇ ਸਿਆਇ ਆਖੁ ਕੋਟੇ ਮੇਰ ਕੋਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ
 ਸਾਚਾ ਮਨਿ ਦੁਸੈ ਸਾਜਨੁ ਉਤਰੀ ਠਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਰਿਪਤ ਸੀ ਐਸਿ ਠੀ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥
 ੨ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਆਪੇ ਕਰਣੀ ਕਾਰ ਅਪਿ ਆਪੇ ਕਰੇ ਰਜਾਇ ॥ ਆਪੇ ਕਿਸਹੀ ਕਖ ਸਿਲਏ ਆਪੇ ਕਾ
 ਰਕਮਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਚਾਨਣੁ ਗੁਰ ਮਿਲੇ ਦੁਖ ਬਿਖ ਜਾਣੀ ਨਾਇ ॥ ੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਆਇ ਆਵੇ ਪਿ
 ਨੁ ਨੁਲੁ ਤੁਮਨੁ ਮੁਖੁ ਮੁਰਖਾ ॥ ਚਲਦਿ ਆਨਾਇ ਨ ਚਲਣੁ ॥ ਸਰੂਪੁ ਠ ਦਰ ਬੁਲਖਾ ॥ ਅ
 ਗਿਆਨੀ ਅੰਧਨ ਬੁਝਈ ਸਿਰਉ ਪਰਿ ਜਮਖ ॥ ਤੁਗੁ ਕਲਖਾ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਉਬਰੇ ਜਿਨਹ
 ਰਿਰ ਸੁਚਖਾ ॥ ਅਪਿ ਕਰਏ ਕਰੈ ਅਪਿ ਆਪੇ ਹਰਿ ਰਖਾ ॥ ੩ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ॥ ੩ ॥ ਤਿਨ ਗੁਰਨ

ਹੀਭੇਟਿਅਭੈਕੀਨਾਹੀਬਿੰਦਾ ॥ ਆਵੁਣੁਜਾਵੁਣੁਦੁਖੁਪਣਾਕਦੇਨਚੂਕੈਚਿੰਦਾ ॥ ਕਾਪਫਜਿ
 ਵੇਪਛੋੜੀਐਘੜੀਸੁਹਤਘੜੀਆਲੁ ॥ ਨਾਨਕਸਚੇਨਾਮਬਿਨੁਸਿਰਹੁਨਚੂਕੈਜੰਜਾਲੁ ॥
 ੨੫੦੩ ॥ ਤਿਭਵਣੁਛੁੰਛੀਸਯਣੁਹਉਮੇਬੁਰੀਜਗਤਿ ॥ ਨਾਨਕਹੀਅਵੈਸਚੁਚਉਨਾਨਕਸਚੇ
 ਸਚਾਤ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਅਧੇਬਖਸਿਓਨੁਹਰਿਨਾਮੁਸਮਾਣਾ ॥ ਆਪੇਭਗਤੀਲਾਇਓ
 ਗੁਰਸਬਦਿਨੀਸਾਣਾ ॥ ਸਨੁਮੁਖਸਦਾਸੋਹਣੇਸਚੈਦਰਿਜਾਣੇ ॥ ਐਥੋਥੋਮੁਕਤਿਹੈਜਿਨਰ
 ਮਪਛਾਣੇ ॥ ਪੰਨ੍ਹਧੰਨੁਸੇਜਨਜਿਨਹਰਿਸੇਵਿਆ ॥ ਤਿਨਹਉਕੁਰਬਾਣੇ ॥ ੪ ॥ ਸਲੋਕੁਮ ॥ ੪੨ ॥ ਅਹਲ
 ਕੁਚਯੀਮਕੁਵਣੀਕਾਲੀ ॥ ਮਨਹੁਕਸੁਧਾ ॥ ਜੇਗੁਣਹੋਵਨਿਤਾਪਿਰੁਰਵੈਨਾਨਕ ॥ ਅਵਗੁਣਮੁੰਧਾ
 ੨ ॥ ੫੦ ॥ ੧ ॥ ਸਾਚੁਸੀਲਸੁਚੁਸੰਜਮੀਸਾ ॥ ਪੂਰੀਪ੍ਰਵਾਰਿ ॥ ਨਾਨਕਅਹਿਨਿਸਿਸਦਾਭੁਲੀਪਿਰਕੈ
 ਹੇਤਿਪਿਆਰਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਆਪਣਾਆਪੁਪਛਾਣਿਆਨਾਮੁਨਿਧਾਨੁਪਾਇਆ ॥ ਕਿਰਪਾਕਰਿਕੈ
 ਆਪਣੀਗੁਰਸਬਦਿਮਿਲਾਇਆ ॥ ਗੁਰਕੀਬਾਣੀਨਿਰਮਲੀ ॥ ਹਰਿਰਸੁਪੀਆਇਆ ॥ ਹਰਿਰਸੁ
 ਜਿਨੀਚਾਖਿਆਮਨਰਸਠਾ ॥ ਕਿਰਪਾਇਆ ॥ ਹਰਿਰਸੁਪੀਸਦਾ ॥ ਤਿਪਤਿਭੇਟਿਛਿਰਿਸਿਸਨਭੁ
 ਭੁਗਵਾਇਆ ॥ ੫ ॥ ਸਲੋਕੁਮ ॥ ੩ ॥ ਪ੍ਰਿਥੁਮੀਏਧਨਗਵੀ ॥ ਐਧਨਉਰਿਨਾਮੁਸੀਗਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕ

ਪਨ ਆਗੈ ਖਣੀ ਸੋਭਾਵੀ ਨੀਤੀ ॥੧॥੧੦੧॥ ਸਸੁਰੈ ਪੇਈ ਐਕੀ ਤੁਕੀ ਕੰਤੁ ਮਗੀ ਮੁਅਥਾਹੁ
 ਨਨਕ ਪੰਨੁ ਸੇਹਾਗਣੀ ਜੋਭਾਵੀ ਹਿਵੇ ਪਰਵਾਹੁ ॥੨॥੧੦੨॥ ਤਖਤਿ ਰਾਜਾ ਸੋਬੈ ਜਿਤ ਖਤੈ ਲਾ
 ਇਕਹੋਈ ॥ ਜਿਨੀ ਸਚੁ ਪਦੁ ਛਿਆਸ ਚੁਰਾਜੇ ਸੇਈ ॥ ਏਹਿ ਰੂਪ ਤਿਰਾਜੇ ਨ ਆਖੀ ਅਹਿ ਦੂ
 ਜੈ ਤਾਇ ਦੁਖਹੋਈ ॥ ਕੀਤਾ ਕਿਆ ਸਾਲਾਹੀ ਐ ਜਿਸੁ ਜਾਣੇ ਬਿਲਮ ਨਹੋਈ ॥ ਨਿਹਚਲੁ ਸ
 ਚਾਏ ਕੁਹੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝੈ ਸੁਨਿਹਚਲੁ ਹੋਈ ॥੩॥੧੦੩॥ ਸਭਿ ਨਕਾ ਪਿਰੁ ਏਕੁ ਹੋਇ
 ਰਬਿ ਨੁਖਾਲੀ ਨਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਸੇਸੇਹਾਗਣੀ ਜਿਸਤਿ ਗੁਰਮਹਿ ਸਮਾਹਿ ॥੪॥੧੦੪॥ ਅਨਕੇ
 ਅਧਿਕਤਰੰਗ ਕਿਉਦਰਿ ਸਾਹਿਬ ਛੁਟੀਐ ॥ ਜੇਰਾਚੈ ਸਚਰੰਗਿ ਗੁਰੂ ਫੈਰੰਗ ਅਪਾਰਕੈ ॥ ਨਾਨਕ
 ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀ ਛੁਟੀਐ ਜੇਚਿ ਤੁਲਗੋ ਸਚਿ ॥੫॥੧੦੫॥ ਹਰਿ ਕਾਨਾ ਮੁਅਮੋਲੁ ਹੋਇ ਕਿਉਕੀ ਮ
 ਤਿਕੀਜੈ ॥ ਆਪੈ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭੁ ਸਜੀ ਅਨਯਾਏ ਦਰਤੀਜੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀਐ
 ਸਚੁ ਕੀਮਤਿ ਕੀਜੈ ॥ ਗੁਰਸਬਦੀ ਕਮਲੁ ਬਿਗਾਸਿ ਆਇਵਹਿਰਿ ਸੁਪੀਜੈ ॥ ਗਾਵਣ ਜਾਣ
 ਠਾਕਿਆ ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਦੀਜੈ ॥੬॥੧੦੬॥ ਨਾਮੈ ਲਾਨਾ ਪ੍ਰਿਥਲਾ ਨਾਨਕੁ ਵਾਨਕੁ ॥ ਨਾ
 ਨਕਲਾ ਲੋਲਾ ਲੁਹੈ ਸਚਰਤਾ ਸਚੁ ॥੭॥੧੦੭॥ ਸਹਜਿ ਦੁਇ ਸਪਤਿ ਫੁਲੁ ਫੁਲੁ ਭਵਰੁ ਵਸੈ

ਖੀਡਿ। ਨਾਨਕ ਕਰ ਵਰ ਏ ਕੁਹੇ ਏ ਕੁਹੇ ਲੁਭਿ ਰੰਗੁ। ੨। ਪਉੜੀ। ਜੋ ਜਨ ਲੁਭੁ ਹਿਮਨੈ ਸਿਉ ਸੇ ਬੁਰੇ
 ਪਰਧਾਨਾ। ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਸਦਾ ਮਿਲਿ ਰਹੇ ਜਿਨੀ ਆਪੁ ਪਛਾਨਾ। ਗਿਆਨੀ ਆਕਾਇ ਹਮ ਹਤੁ ਹੈ
 ਅਨਮਾਹਿ ਸਮਾਨਾ। ਹਰਿ ਜੋ ਉਕਾਸ ਹਲੁ ਪਾਇਆ ਸਚੁ ਲਾਇ ਪਿਆਨਾ। ਜਿਨ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਦੇ
 ਮਨੁ ਜੀਤਿ ਆਜਗੁਤਿ ਨਹਿ ਜਿਤਾਨਾ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩। ਜੇਗੀ ਹੋਵਾ ਜਗਿ ਰਹਾ ਪਰਿ ਪਰਿਤੀ
 ਧਿਆਲੇ ਉ। ਵਰਗ ਹਲੇਖਾ ਮੰਗੀ ਐਕਿ ਸੁਕਿ ਸੁ ਉਤਰੇ ਉ। ਭਿਖਿਆਨਾ ਮੁਸੀਤੋ ਮੁਖ ਮੁਖੀ
 ਸਦਾ ਸਚੁ ਹੋਨ ਲਿ। ਭੇਖੀ ਗਥ ਨ ਲਪੀਆ ਸਚੁ ਬਖਸੀ ਜਮ ਕਾਲਿ। ਨਾਨਕ ਗਲਾ ਸੁ ਠੀਆ
 ਸਚਾਨਾ ਮੁਖ ਮਾਲਿ ॥ ਮਃ ੩। ਜਿਤੁ ਦਰਿ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀ ਐਸੇ ਦਰੁ ਸੇਵਿਹੁ ਨ ਕੋਇ। ਐਸਾ ਸਤਿਗੁ
 ਰੁ ਲੇਖਿ ਲਹੁ ਜਿਸੁ ਜੇਵਰੁ ਆਵਰੁ ਨ ਕੋਇ। ਤਿਸੁ ਸਰਣੀ ਏਛੁ ਟੀ। ਐਲੇਖਾ ਮੰਗੇ ਨ ਕੋਇ। ਸ
 ਚੁਦਿ ਫਾਏ ਸਚੁ ਦਿਨੁ ਸਚ ਓਹੁ ਸਬਦੁ ਦੇਇ। ਹਿਰਦੈ ਜਿਸਦੈ ਸਚੁ ਹੈ ਤਨੁ ਮਨੁ ਭੀ ਸਚਾ ਹੋਇ।
 ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਹੁਕਮਿ ਮੰਨਿ ਐਸਾ ਚੀਵੁ ਭੀ ਆਈ ਦੇਇ। ਸਚੇ ਮਾਹਿਸ ਮਾਦੁ ਮੀਜਿ ਸਨੇ ਨ ਦਰਿ ਕਰੇ
 ਇ। ੨। ਪਉੜੀ। ਸੁਰੇ ਏਹਿ ਨ ਆਖੀ। ਮਹਿ ਅੰਗ ਰਿਮ ਰਹਿ ਦੁਖ ਪਾਵਹਿ। ਅੰਧੇ ਆਪੁ ਨ ਪਛਾ
 ਨਨੀ ਦੂਜੇ ਪਚਿ ਜਾਵਹਿ। ਆਤਿ ਕਰੇ ਪਸਿਉ ਲੂਣੇ ਅਗੈ ਪਛੁ ਦੁਖ ਪਾਵਹਿ। ਹਰਿ ਜੀਉ ਅਹ

ੴ

ਕਾਰਨ ਨਾ ਵਟੀ ਵੇਦੁ ਕ੍ਰਿਸ਼ਣਾ ਵਾਹਿ। ਅੰਹਿ ਕਾ ਸਿਮ੍ਰਿਤ ਸੇਵਿਗੁ ਤੀ ਗਏ ਮਰਿ ਜਨ ਮਹਿ ਘਿਰਿ ॥
 ਵਾਹਿ। ੧॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਕਾਗਓ ਹੋਇ ਨ ਉਜਲ ਲੋਹੇ ਨਾ ਵਲ ਪਾਰਾ ਪਿਰ ਮਪਦਾਰੁ ਬਮੀਨਿ
 ਲੇਖੀਨੁ ਸਵਾਰੁ ਹਾਰਾ। ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ ਉਜਲਾ ਸਿਰਿ ਕਾਸਟਲੋਹਾ ਪਾਰਾ। ਦਿਸਨਾ ਛੋਰੈ ਭੈਵ
 ਸੈਨ ਨਕਰ ਰਣੀ ਸਾਰਾ। ੧੫੪ ੩॥ ਮਾਰੂ ਮਾਰੁ ਜੋਗੇ ਮਾਰਿ ਨ ਸਕਹਿ ਗਵਾਰਾ। ਨਾਨਕ ਜੋਇ ਹੁਮ
 ਤੀ ਮੇਰੁ ਸਕਦੀ ਵੀਚਾਰੀ। ਏਹੁ ਮਨੁ ਮਾਰਿਆ ਨਾ ਮਰੈ ਜਲੋ ਦੇਸੁ ਭੁਭੇਇ। ਨਾਨਕ ਮਨਹੀ
 ਕਉ ਮਨ ਮਾਰ ਸੀ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਭੁਟੈ ਸੋਇ। ੨॥ ਪਉੜੀ। ਦੋਵੇ ਤਰਫੁ ਉਪਾਈ ਓਨੁ ਦਿਖਿ ਸਕਤਿ ਮਿ
 ਵਦਾਸਾ। ਸਕਤੀ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇ ਓਠਿ ਰਿਜਨ ਮਿਥਿ ਨਾ ਸਾ। ਗੁਰਿ ਸੇਵਿ ਮੇ ਸਤਿ ਪਾਈ ਮੇਜ ਪਿ
 ਸਾ ਸਿਰਿ ਰਾਸਾ। ਸ੍ਰਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਸੋਧਿ ਦੇਖੁ ਉਤਮ ਹਰਿ ਦਾਸਾ। ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਬਿਨਾ ਕੀਥਰੁ
 ਨਾਹੀ ਨਾਮੇ ਬਲਿ ਨਾਸਾ। ੧੦॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਹੋਵਈ ਤਿਤੁ ਜੋਤ ਕੀ ਵੇਦੁ ਪਦੁ ਪੁਖਿ ਚਾਰਿ।
 ਨਵ ਖੰਡ ਮਧੋ ਪੂਜੀਆ ਮਪਦੈ ਚਰਿ ਵੰਚਾਰਿ ਧਮਤੁ ਸਚਾ ਮਪਰੁ ਭੁਲਿ ਨਾਇ ਚਉਕੈ ਭਿਟੈ ਨ
 ਕੋਇ। ਸ੍ਰੁਠੈ ਚਉਕੈ ਨਾਨਕਾ ਸਚਾ ਏਕੈ ਸੋਇ। ੧੫੪ ੩॥ ਅਪਿਉ ਪਾਏ ਕਰੇ ਅਪਾਏ ਨ
 ਚਰਿ ਕਰੇਇ। ਆਪੇ ਦੇਵਤਿ ਆਈਆ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਸੋਇ। ੧੫੫ ੧॥ ਕੰਟਕ ਕਾਲੁ ਏਕੈ

ਹੋਹੁ ਕੰਠੁ ਨ ਸੁਣੈ ॥ ਅਠਿ ਰਿਓ ਜਗ ਮਹਿ ਵਰਤਦਾ ਅਪੀ ਸਿਉ ਲੂਣੈ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਭੋ ਦ
 ਮੈ ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਬੁਣੈ ॥ ਸੋ ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ ਛੁਟੀ ਮੈ ਜੋ ਮਨੁ ਸਿਉ ਜੁਣੈ ॥ ਮਨ ਵੀਚਾਰਿ ਹਰਿ ਜ
 ਪ ਕਰੇ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਸੀਠੈ ॥ ੧੧ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮ ॥ ੧ ॥ ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ ਸਾਖੀ ਦਰਗਹ ਸਦੁ ਕਬੂਲਾ
 ਸਹਿ ਬੁਲੇਖਾ ਮੰਗ ਸੀ ਦੁਨੀਆ ਦੇਖਨ ਭੂਲਾ ॥ ਦਿਲ ਦਰਵਾ ਨੀਜੇ ਕਰੇ ਦਰ ਵੇਸੀ ਦਿਲੁ ਗਸਿ
 ਇਸ ਕਮੁਹ ਬਤਿ ਨ ਨਕਾਲੇ ਖਾਕਰ ਤੇ ਪਾਸਿ ॥ ੧੨ ॥ ਅਲਕ ਉਝੈ ਇਮ ਪੁਕੜ ਉਸਾਰੰਗ ਪ
 ਛਿਸ ਕਾਇ ॥ ਹੀਰੈ ਹੀਰ ਬੋਧਿ ਆਨ ਨ ਕਰੀ ਠਿਸੁ ਭਾਇ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਮਨੁ ਮੁਖ ਕਾਲੁ ਵਿਆਪ
 ਦਾ ਮੋਹਿ ਮਾਇਆ ਲਗਾ ॥ ਬਿਨ ਮਹਿ ਮਾਰਿ ਪਛਾਣਿ ਸੀ ਕਾਇ ਦੂਜੈ ਠਾਗੈ ॥ ਫਿਰਿ ਵੇਲਾ ਹਥਿ ਨ ਮ
 ਵਈ ਜਮ ਕਾ ਤੀਰੁ ਲਾਗੈ ॥ ਤਿਨ ਜਮ ਰੂਝੁ ਨ ਲਗਈ ਜੋ ਹਰਿ ਚਿਦ ਜਗੋ ॥ ਸਭ ਤੇਰੀ ਤੁਧੁ
 ਰਾਵਣੀ ਸਭ ਤੁਧੈ ਲਾਗੈ ॥ ੧੩ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮ ॥ ੧ ॥ ਸਰ ਕੇ ਜੋਇ ਅਗਛੁ ਮੀ ਦੂਖ ਪਨੈ ਰੋਆਇ
 ਕਾਲਿ ਰੁਲਾ ਦਾਸਿ ਸਰਲਾ ਪਟ ਉਲਛੁ ਨ ਖੁੰਜੀ ਸਾਖਿ ॥ ੧੪ ॥ ਪੁੰਝੀ ਸਾਚ ਉਨ ਮੁਤੁ ਮ
 ਖੁਟ ਉਦਰੁ ਮਾਖਰੁ ॥ ਨਨ ਕਵ ਕਰੁ ਨਿਰਮਲੁ ਉਧੰਨੁ ਸਾਹੁ ਵਪਾਰੁ ॥ ੧੫ ॥ ਪੂਰਬ ਪ੍ਰ
 ਤਿ ਪਿਗਣਿ ਲੋਮੋਟ ਰੁਠਾ ਕਰੁ ਮਾਇਆ ॥ ਮਥੈ ਉਭੈ ਜਮ ਮਾਰ ਸੀਨਾ ਨ ਕਮੇ ਲਛੁ ਨਾਮਿ ॥ ੧੬ ॥ ਪਉੜੀ ॥

ਆਖੇਖਿ ਰੂਸਵਾਰਿਤੁ ਨਿਵਿਚਿ ਨਵਨਿਪਿਨਾਮੁ ॥ ਇਕਿ ਆਖੇ ਭਰਮਿ ਭੂਲਾਇ ਅਨੁਤਿ ਨੁ ਨਿਹਫ
 ਲਕਮੁ ॥ ਇਕਿ ਨੀਗਰਮੁ ਖਿਭੁਨਿ ਅਹਰਿ ਅੰਤਮਰਮੁ ॥ ਇਕਨੀ ਸੁਣਿ ਕੈ ਮੰਨਿ ਆਹਰਿ ਉਤ
 ਮਕਾਮੁ ॥ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਪ੍ਰੇਮਾਜਿ ਆਗਾਇ ਆਹਰਿ ਗੁਣਨਾਮੁ ॥ ੧੩ ॥ ਜੋਲੈ ਕੁਮ ॥ ੧ ॥ ਭੋਲਤ
 ਫਿਭੈ ਮਨਿ ਵਸੈ ਹੋ ਕੇ ਪਾਧਰ ਹੀਰੂ ॥ ਅਤਿ ਰੂਪੁ ਪਾਇ ਦੁਖੁ ਘੋਟੈ ਤੀਨੈ ਥਾਵੁ ਗੀਰੂ ॥ ੧੪ ॥ ੧ ॥
 ਮਾਂਦੁ ਲੁਥੇ ਦਿਸਿ ਬਾਜੈ ਘੋਟੈ ਧਰੀ ਐਯੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਮਝਿ ਤੁਥੀ ਜੰਮੈ ਅਵਰੁ ਨ
 ਕੋਇ ॥ ੧੫ ॥ ੧ ॥ ਸਾਗਰੁ ਗੁਣਿ ਆਬਾਹੁ ਕਿਠਿ ਹਾਥਾ ਲਾਏ ਕੀਐ ॥ ਵਡੇ ਦੁਖ ਰਵਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰ
 ਮਿਲੈ ਪਾਰਿ ਪਵਾ ॥ ਮਸ਼ੁਰਿ ਦੁਖ ਬਦੁਖ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮੁ ਬਿਨੁ ਕਿਸੈ ਨ ਲਥੀ ਕੁਖਾ ॥ ੧੬ ॥
 ਉਤ੍ਰੀ ॥ ਭਿਨੀ ਅੰਦਰੁ ਭੁਲਿ ਆਗੁਰਸੁ ਬੁਢਿ ਸੁਗਏ ॥ ਜੋਇ ਛੁਨਿ ਸੋ ਪਾਇ ਦੇਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਿਮਾ
 ਵੈ ॥ ਜਿਸਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇਤਿ ਸੁਗੁਰਮਿ ਲੈ ਸੋ ਹਰਿ ਗੁਣ ਕਾਏ ॥ ਧਰਮਰਾਇ ਤਿਨ ਕਾ ਮਿਤੁ ਹੋ ਜ
 ਮਮ ਬਿਨੁ ਪਾਏ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰੁ ਗਿਦਿ ਨ ਸੁਗਤਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਏ ॥ ੧੭ ॥ ਜੋਲੈ ਕੁ
 ਮ ॥ ੧੮ ॥ ਸੁਣਿ ਐਏ ਕੁਵਧਾਈ ਐ ਸੁਰਗਿ ਮਿਰਤਿ ਪਾਇ ਆਲਿ ॥ ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਣੀ ਮੋਟਿ ਆ
 ਜੋਲਿ ਮਿਅਸੋ ਨਾਲਿ ॥ ਕਉਣੁ ਮੁਆ ਕਉਣੁ ਮਾਰਸੀ ਕਉਣੁ ਆਵੈ ਕਉਣੁ ਜਾਇ ॥ ਕਉਣੁ

ਰਹਸੀ ਨਾਨਕ ਕੀ ਸਕੀ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਇ ॥੧੫:੧॥ ਹਉ ਸੁਆਮੈ ਮਾਰਿਆ ਪਉੜ੍ਹੈ ਦਰਿਆਉ
 ਵਿਸਨਾਥ ਕੀ ਨਨਕਾ ਜਮ ਨੁਰਤਾਨਾਏ ॥ ਲੋਇਣ ਰੇਤੇ ਲੋਇਣੀ ਕੀ ਨੀ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਇ ॥ ਜੀਤੁਰ
 ਸਾਇਇ ਚੂਨ੍ਹੀ ਰਤੀ ਲਾਲ ਲਵਣਿ ॥ ਅੰਦਰਿ ਮੁਸਕਿਐ ਕੇਲਿ ਆਕੀ ਮਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥
 ਪਉੜ੍ਹੀ ॥ ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਨਾਮੋ ਨਾਲਿ ਚਲੇ ॥ ਏਹੁ ਅਖੁਟੁ ਕਦੇ ਨੁ ਨਿਖਟਾਈ
 ਖਾਇ ਖਰਚਿ ਉਪਲੈ ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਲੇਖਿ ਨਾਮਾਵਣੀ ਜਮ ਕੰਕਰ ਜਮ ਕਲੈ ॥ ਸੇਸਾਹ ਸਚੇ ਦੁਖ
 ਰਿਆਜਿ ਨ ਹਰਿਧਨੁ ਪਲੈ ॥ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਪਾਈ ॥ ਮੈਯਾ ਆਪਿ ਹਰਿ ਪਲੈ ॥੧੫॥ ਸਲੋਕੁ ॥
 ਕਾਮਨ ਮੁਖ ਵਾਪਰੈ ਸਾਰਨ ਜਾਣਨੀ ॥ ਵਿਖਵਿਹੁ ਸੁਹਿ ਵਿਖਸੰਗੁ ਹਰਿ ਵਿਖਸਿਉ ਪਰਹਿ ਪਿਆਰੁ ॥
 ਬਾਹਰੁ ਪੰਡਿਤ ਸਦਾਇ ਦੇਸਨੁ ਮੁਖ ਗਵਾਰਾ ॥ ਹਰਿ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਨ ਲਾਇ ਨੀਵਾ ਦੀਸਰ ਨਿਪਿ ॥
 ਆਰਾਧਾ ਦਾਕੀ ਆਕਰ ਨਿਕਹਾਣੀ ॥ ਆਕੂਨ੍ਹ ਬੋਲਿ ਕਰਹਿ ਆਹਾਰੁ ॥ ਜਗਮਹਿ ਨਿਰਮਲਾਹ
 ਰੁਮੈਲਾ ਸਭੁ ਆਕਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਚੋਤੀ ॥ ਹੋਇ ਮੈਲੈ ਮਗਹਿ ਗਵਾਰਾ ॥੧੫:੨॥ ਦੁਖੁ
 ਗਾਥਿ ਨੁ ਸੇਵਿ ਅੰਦਰੁ ਮੁਖੰ ਨੇਦੁ ਖੁਜਾਇ ॥ ਆਪੇ ਦਾਤਾ ਸੁਖੈ ਦਾ ਆਪੇ ਦੇਇ ਸਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਏ
 ਵੇ ਜਾਣੀ ॥ ਮੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸੈ ਰਜਾਇ ॥ ਪਉੜ੍ਹੀ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬਿਨ ਜਗਤੁ ਹੈ ਨਿਰਧਨੁ ਬਿਨੁ ਨ

ਰਾਮਨਾਮਗਰ

ਵੈਦਿ ਮਤਿ ਨਾਹੀ ॥ ਦੂਜੈ ਭੁਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ਹੋ ਮੈ ਦੁਖ ਪਾਹੀ ॥ ਬਿਨੁ ਕਰਮਾ ਕਿਛੁ ਨ ਪਾਈ ॥ ਐਸੇ ਬਹੁ
 ਤੁਲੇ ਜਾਹੀ ॥ ਆਵੈ ਜਾਇ ਜੰਮੈ ਮਰੈ ਗੁਰ ਸਥਾ ਵਿਛੁਟਾਹੀ ॥ ਅਧਿਕਰੇ ਕਿਸੁ ਆਖੀ ॥ ਐ ਦੁਜਾ ਕੋਈ
 ਨਾਹੀ ॥ ੧੬ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਇਸੁ ਜਗਮਹਿ ਸੰਤੀ ਸਨੁ ਖਾਟਿ ॥ ਅਜਿ ਨਾਸਤਿ ਗੁਰਮਿਲਿ ॥ ਆਪੁ ਭੁ
 ਆਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਚੁ ਦ੍ਰਿੜੁ ਆਇ ॥ ਸੁਪਨ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ਇਤੁ ਪਨਿ ਪਾਇ ॥ ਐ
 ਭੁਖ ਲਥੀ ॥ ਸੁਖੁ ਵਸਿ ॥ ਅਮਨਿ ਆਇ ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਪੁਰਿ ਲਿਖਿ ॥ ਅਤਿ ਨੀਪਾਇ ॥ ਆਮਾਇ ॥ ਅਨੁ
 ਮਖੁ ਜਗਤੁ ਨਿਰਧਨੁ ਹੋ ॥ ਮਾਇਆ ਨੋ ਥਿਲ ਲਾਇ ॥ ਅਨਾਦਿ ਨੁ ਫਿਰਦਾ ॥ ਸਦਾ ਰਹੈ ॥ ਭੁਖ ਨ ਕਦੇ ਜ
 ਏ ॥ ਸਤਿ ਨ ਕਦੇ ਆਵਈ ॥ ਨਹ ਸੁਖੁ ਵਸੈ ॥ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ਸਦਾ ਚਿਤ ਚਿਤ ਦੁਦਾਰ ਹੋ ॥ ਸਹ ਸਾ ਕਦੇ
 ਨ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਵਿਣੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰਮਤਿ ॥ ਭਵੀ ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਮਿਲੈ ॥ ਤਾ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ
 ਸੁਖ ਮਹਿ ਰਹੈ ॥ ਸਚੈ ਮਾਰਿ ਸਮਾਇ ॥ ੧੭ ॥ ੩ ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਪਾਈ ॥ ਮੇਦ ਨੀ ਸੋਈ ॥ ਸਾਰ ਕਰੇਇ ॥ ਏਕੈ ਸਿਮ
 ਹੁ ॥ ਭਇਰਹੁ ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ॥ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਯਾ ਤਾ ਸਬਦੁ ॥ ਚੰਗਿ ਆਈ ॥ ਅਜਿ ਤੁਥਾ ॥ ਧੋਸ ਦਾਇ ॥ ਤਿਹ
 ਇਹ ॥ ਐ ਨੁ ਮਿਠਤਿ ॥ ਸਨਾਇ ॥ ਹੋ ਸਦਾ ਸਦਾ ॥ ਚਹੁ ਭੁਜ ਲਾਮੇ ॥ ਲੰਦੇ ਨ ਹੋਇ ॥ ਸਹ ਜੇ ਸਚੁ ॥ ਪਨ ਖਾਟਿ
 ਆਥੇ ॥ ਕਦੇ ਨ ਹੋਇ ॥ ਦੇਹੀ ਨੇ ॥ ਸਬਦੁ ॥ ਸੀ ਗਾਰੁ ॥ ਹੋ ਜਿਤੁ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ॥ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮਤਿ

ਬੁਝੀਐ ਜਿਸਨੇ ਆਪਿ ਵਿਖਾਲੇ ਸੋਇ ॥ ੧੫ ॥ ਭੀਤਰਿ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੇ ਗੁਰਸਬਦੀ ਜਾਪੈ ॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਈਐ ॥ ਹਉਮੈ ਅਗਿਆਨੁ ਗਵਾਧੈ ॥ ਅੰਦਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਭਰਪੂਰੁ ਹੋ ਚਾਖਿਆ ॥
 ਸਾਧੁ ਜਾਪੈ ॥ ਜਿਨ ਚਾਖਿਆ ਸੇ ਨਿਰਭਉ ਤੁਏ ਸੇ ਹਰਿ ਰਸਿ ਸੁਖੈ ॥ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਿ ਪੀਆਇ ਮਾ ॥
 ਫਿਰਿ ਕਾਢੁ ਨ ਦਿਆਪੈ ॥ ੧੭ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ॥ ੩ ॥ ਲੋਕੁ ਅਵਗਣਾ ਕੀ ਬੰਨੈ ਧੰਨੁ ॥ ਹੀਰਾ ਚੁਣਨ ਦਿਹਾ ਸੁਝੈ ॥
 ਏਕੁ ਭਾਗੁ ॥ ਹਕੁ ਨ ਨਕਾਵਿ ਰਲਾ ਕੋਈ ਹੋਇ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀ ਗੁਣ ਪਾਈ ॥ ਅਨਿਜਿ ਸੋਨ ਨ ਦ ॥
 ਏਕੇ ਰੋਇ ॥ ੧੮ ॥ ੩ ॥ ਗੁਣ ਅਵਰੁਣੁ ਸਮਾਨਿ ਹਰਿ ਜਿ ਅਪਿ ਕੀਤੇ ਕਰਤਾਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਹੁਕਮਿ ਮੰਨਿ ॥
 ਐਸੁ ਪੁਪਾਈਐ ॥ ਗੁਰਸਬਦੀ ਚੀਚਾਰਿ ॥ ੧੫ ॥ ਭੀਤਰਿ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੇ ਗੁਰਸਬਦੀ ਜਾਪੈ ॥
 ਗੁਰਸਬਦੀ ਦਰੁ ਜਾਣੀਐ ॥ ਅੰਦਰਿ ਮਹਲੁ ਅਸਰਾਉ ॥ ਖਰੇ ਪਰਖਿ ਖਜਨੈ ਪਾਈ ॥ ਅਨਿਥੋਟਿ ॥
 ਆਨਾਹੀ ਥਾਉ ॥ ਸਭੁ ਸਚੇ ਸਚੁ ਦਰਤ ਦਾਸ ॥ ਸਦਾ ਸਚੁ ਨਿਅਉ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾਰ ਬੁਝਾਇ ॥ ਅਮ ॥
 ਨਿਹਾਸੇ ਆਨਾਉ ॥ ੧੯ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ॥ ੧ ॥ ਹਉਮੈ ਕਰੀਤਾਂ ਤੂੰ ਨਾਹੀ ਤੂੰ ਹੋਵਹਿ ਹਉਨਹਿ ॥ ਕੁਝੁ ਹੁਗਿਆ ॥
 ਨੀਕੁ ਭੁਣਾਏ ॥ ਹਅਕ ਥਾਕ ਥਾਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਤਤੁ ਨ ਪਾਈਐ ॥ ਅਲਖੁ ਵੈਸੇ ਸਭੁ ਮਾਹਿ ॥
 ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤਜਾਈਐ ॥ ਜਾਂਸਬਦੁ ਵੈਸੇ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ਆਪੁ ਗਾਇਆ ॥ ਕੁਮੁਭਉ ਗਾਇਆ ॥ ਜਨਮ

ਮਰਣ ਦੁਖ ਜਾਹਿ ਗੁਰਮਤਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਈ ਐਉ ਤਮਸਤਿ ਤਰਹਿ ਨਾਨਕ ਸੋਹਿ ਸਾਜ ਪੁਜਾ
ਹੁਤਿ ਕੁਟੁਬਤਿ ਸੋਸਮਾਹਿ ੨੫੦੩ ਮਨੁ ਮਾਣਕੁ ਨਿਪਰਖਿ ਅਬੁਰਸਬ ਦੀਵੀ ਚਾਰਿ ਸੇਜਨ
ਵਿਰਲੇ ਜਾਣੀ ਅਹਿ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚਿ ਸੰਸਾਰਿ ਅਪੈ ਨੋ ਆਖੁ ਮਿਲਿ ਰਹੀ ਅਹਉ ਮੈ ਦੁਬਿਧਾ ਅਸਿ
ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਰਤੇ ਦੁਰੁ ਤੇ ਭੁਭਿ ਜਲੁ ਪਿਖ ਮੁਸੰਸਾਰੁ ੨੫੦੪ ਮਨੁ ਮੁਖੀ ਦਰਨ ਭਾਲਨੀ
ਮੁਠੇ ਅਰਿ ਮਤੇ ਚਾਰੇ ਕੁੰਡ ਭਵਿਥ ਕੇ ਅੰਦਰਿ ਤਿਖਤੁ ਤੇ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਨਸੋ ਧਨੀ ਮਨੁ ਮੁਖਿ
ਵਿਗੁਤੇ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਕੇ ਨੈਨ ਪਾਇ ਤਹਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਸਤੋ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ਦੀਚਾਰਿ ਅਹਰਿ ਜਪਿ ਹ
ਰਿਗਤੋ ੨੫੧ ਜਲੋ ਕੁ ਮਃ ੩ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਕਰੇ ਆਪਿ ਆਪੇ ਆਏ ਗਸਿ ਤਿਸੇ ਅਗੇ ਨਾਨਕ ਕ
ਲਿਇ ਕੀਚੈ ਅਰਦਾਸਿ ੨੫੨ ਜਿਨੇ ਕੀ ਮਾਤਿ ਲਿਏ ਖਿਆ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਸੇਇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਹੀ
ਐਨ ਨਕਾ ਜਾਪਿ ਦਰਤੇ ਸਭੁ ਕੋਇ ੨੫੩ ਸੇਭੇ ਥੋਕ ਵਿਸਾਰਿ ਇਕੋ ਮਿਤੁ ਕਰਿ ਮਨੁ ਤ
ਨੁ ਹੋਇ ਨਿਗਲੁ ਪਾਪਾ ਦਹੈ ਹਰਿ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਚੁਕੈ ਜਲਮਿ ਨ ਜਾਹਿ ਮਰਿ ਸਚੁ ਨਾਮੁ
ਪਾਰੁ ਜੋਗਿ ਨ ਮੋਹਿ ਜਰਿ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਮਨੁ ਮਹਿ ਸੰਭਧਾਰਿ ੨੫੪ ਜਲੋ ਕੁ ਮਃ ੪
ਮਾਇਆ ਮਨੁ ਹੁਨ ਵੀ ਸਰੈ ਮਾਗੇ ਦੇ ਮਾਦੀ ਮਾ ਸੋਧੁ ਭੁਰਿ ਤਿਨ ਆਵਈ ਨਾਨਕ ਨਹੀ ਕਰੀ ਮਾਇ

੨ ਮਃ ੫ ॥ ਆਇਆ ਸਥਿਤ ਚਲਣੀ ਕਿ ਆਲਪ ਟਾਵਹਿ ਅੰਧਾ ਗੁਰਚਰਣ ਸਿਆਇ ਤੂਤੁ ਹਿ
ਇਆ ਬੰਧਾ ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਭਾਵੈ ਹੁਕਮੁ ਮਨ ਇਓ ਨੁਤ ਏ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਭਾਵੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਕਉ
ਭਾਵੈ ਸਚੁ ਪਿਆਇਆ ਭਾਵੈ ਜੇ ਵਰੁ ਹੋਰ ਦਾਤਿ ਨ ਹੀ ਸਚੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਇਆ ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਪੂਰਿ ਬਿਲਿ
ਖਿਆਤਿ ਨੁ ਸਚੁ ਕਮਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਤਿ ਸੁਭ ਰਣਾ ਗਤੀ ਜਿਨ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ਸਲੋਕੁ
ਮਃ ੩ ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਅੰਦਰਿ ਗਿਆਨੁ ਨ ਹੀ ਭੈ ਕੀ ਨ ਹੀ ਬਿਦਾ ॥ ਨਾਨਕ ਮੁਇਆ ਕਾ ਕਿਆ ਮਾਰਣਾ ਜਿ
ਆਪਿ ਮਾਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ॥ ੨ ਮਃ ੩ ॥ ਮਨ ਕੀ ਪੜੀ ਵਚਣੀ ਸੁਖੀ ਹੂਸੁ ਸੁਖਾ ਸੇਧੁ ਹਮੁ ਕੁਲਾ ਆਖਿ
ਐ ਜਿ ਬੂਝੈ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਹਰਿ ਸਲਾਹੇ ਹਰਿ ਪਛੈ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਆਇਆ ਸੋਭਿ ਪੁ
ਵਾਣੁ ਹੈ ॥ ਜਿ ਕੁਲੁ ਕਾ ਕਰੇ ਉਧਾਰੁ ॥ ਆਗੈ ਜਾਤਿ ਨ ਪੁਛੀ ਐ ਕਰਣੀ ਸਬਦੁ ਹੋ ਸਾਰੁ ॥ ਹੋਰ ਕੂਟੁ ਪਵਣੁ
ਕੂਟੁ ਕਮਾਵਣੁ ॥ ਬਿਖਿਆ ਨ ਲਿਖਿਆ ਰੁ ॥ ਅੰਦਰਿ ਸੁਖੁ ਨ ਹੋਵਈ ਮਨੁ ਮੁਖੁ ਜਨ ਮੁਖੁ ਆਰੁ ॥ ਨਾਨ
ਕ ਨ ਮਰਤੇ ਸੇਰੁ ਬਰੇ ਗੁਰ ਕੈ ਹੋਤਿ ਅਧਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਆਖੇ ਕਰਿ ਦੇਖਣਾ ਆਪੇ ਸਭੁ ਸਚਾ ॥
ਜੇ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੂਝੈ ॥ ਖਸਮ ਕਾ ਸੋਈ ਨਰੁ ਕਚਾ ॥ ਜਿ ਤੁਭਾਵੈ ਤਿ ਤੁਲਾਇ ਦਾ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸਚਾ ॥ ਸਰ
ਨਾ ਕਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਹੋ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਰਚਾ ॥ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਲ ਹੀ ਐ ਸਭਿ ਤਿ ਜਦੇ ਜਚਾ ॥ ਜਿਉ

ਰਹਿ

ਨਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰਿ ਦਿਵਹੀ ਕੋ ਨ ਚਾਹ ॥੧॥ ੭ ਸੁਧਾ ॥੧॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
 ਸਿਰੀਗਗ੍ਰੀਵਾਰ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਗਾਇਚਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗੁ ਹੋਯੈ ਸਚਿ ਪ੍ਰ
 ਰੇਖਿ ਆਰਾਗੁ ॥ ਸਦਾ ਹਰਿ ਸਚੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਨਿਹ ਚਲ ਮਤਿ ਅਪਾਰਾ ॥ ਰਤਨੁ ਅਮੋਲ ਕੁਪਾਇ ਅਰੁ
 ਰਕਾਸ ਬਦਵੀਚਾਰੁ ॥ ਜਿਹ ਵਾਸ ਚੀ ਮਨੁ ਸਚਾ ਸਚਾ ਸਗੀਰ ਅਕਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੈ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਿ
 ਐਸਾ ਸਚੁ ਦਾਪਾਰੁ ॥੧੫॥ ੩ ॥ ਹੋਰੁ ਬਿਰਹਾ ਸਭੁ ਪਾਤੁ ਹੈ ਜਬ ਲਗੁ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥ ਇ
 ਹੁ ਮਨੁ ਮਇਆ ਮੋਹਿ ਆਵੇਖਣੁ ਸੁਨਣੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ਸਹਦੇਖੇ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਉਪਜੈ ਅੰਧਾ ਕਿਅਕ
 ਰੇਇ ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਨਿ ਅਖੀਲੀ ਤੀਅਸੇ ਈਸਚਾ ਦੇਇ ॥੧॥ ੫ ਉਦੀ ॥ ਹਰਿ ਇਕੋ ਕਰਤਾ ਇਕੁ
 ਕੇ ਦੀ ਬਾਣੁ ਹਰਿ ॥ ਹਰਿ ਇਕ ਸੇਵਾ ਹੋ ਅਮਰੁ ਇਕੋ ਹਰਿ ਚਿਤਿ ਪਰਿ ॥ ਹਰਿ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਕੋਈ ਨਹਿ
 ਭਯੁ ਭਉ ਦੂਰਿ ਕਰਿ ॥ ਹਰਿ ਤਿਸੇ ਨੇ ਸਾਲਾਹਿ ਜਿ ਤੁਸੁ ਰਖੈ ਬਾਹਰਿ ਘਰਿ ॥ ਹਰਿ ਜਿਸ ਨੇ ਹੋਇ
 ਇਆਲੁ ਸੇ ਹਰਿ ਜਪਿ ਭਉ ਭਿਖ ਮੁਤਰਿ ॥੧॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਦਾਤੀ ਸਾਹਿਬ ਸੰਦੀ ਆਕਿਆ ਚਲੈ
 ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ ॥ ਇਕ ਨਾਗ ਦੇ ਨਾਲ ਹਨਿ ਇਕ ਨਾ ਸੁਤਿ ਆਵੇਇ ਉਠਾਇ ॥੧੫॥ ੧ ॥ ਸਿਦਕੁ ਸਬੁ
 ਸਦਕਾ ਸਬੁ ਤੇ ਸਮਲਾਇ ਕਾਂਚੀ ਦਾਰੁ ਪੂਰੇ ਪਾਇ ਸਾਥਾ ਉਠਾਹੀ ਖਾਇ ਕਾ ॥੧॥ ੫ ਉਦੀ ॥ ਸਭੁ

ਅਪੇਤੁਤੁਤੁਪਾਇਕੈਆਪਿਕਰੇਲਾਣੀ॥ ਤੂੰਆਪੇਵੇਖਿਵਿਗਸਦਾਆਪਣੀਵਰਿਆਈ॥ ਹਰਿ
 ਤੁਪਹੁਬਾਹਰਿਕਿਛੁਨਹੀਤੁਸਚਾਸਾਂਈ॥ ਤੂੰਆਪੇਆਪਿਵਰਤਦਾਸਭਨੀਹੀਥਾਈ॥ ਹਰਿਤਿ
 ਸੋਪਿਆਵਹੁਸੰਤਜਨਹੁਜੇਲਏਛੁਰਾਈ॥ ੨॥ ਸੋਲਕਮ: ੧॥ ਠਕਣਜਾਤੀਠਕਣਨਾਠੀ॥
 ਸਭਨਾਜੀਆਇਕਾਛੁਠੀ॥ ਅਪਹੁਜੇਕੋਭਲਾਕਹਏ॥ ਨਨਕਤਪਰੁਜਪੈਜਾਪਤਿਲੇਖੈਪਾ
 ਏ॥ ੧॥ ਮ: ੩॥ ਜਿਸੁਪਿਆਰੇਸਿਉਨੇਹੁਤਿਸੁਆਗੈਮਰਿਚਲੀਐ॥ ਪ੍ਰਿਗੁਜੀਵਣੁਸੰਸਾਰਿਤਾ
 ਕੈਪਛੈਜੀਵਣਾ॥ ਪਉੜੀ॥ ਤੁਪੁਆਪੇਧਰਤੀਸਾਜੀਐਚੰਦੁਸੂਰਜੁਦੁਇਦੀਵਾ॥ ਦਸਚਾਰਿ
 ਹਟਤੁਪੁਸਾਜਿਅਵਾਪਾਰੁਕਰੀਵਾ॥ ਇਕਨਾਨੇਹਰਿਲਾਭੁਦੇਇਜੇਗੁਰਮੁਖਿਥੀਵਾ॥ ਤਿਨਜਮਕਾ
 ਲੁਨਦੇਆਪਈ॥ ਜਿਨਸਚੁਅੰਗਿਤੁਪਾਵਾ॥ ਓਇਆਪਿਛੁਟੇਪਵਰਸਿਉਤਿਨਪਿਛੈਸਭਜਗ
 ਤੁਛੁਟੀਵਾ॥ ੩॥ ਸੋਲਕਮ: ੧॥ ਕੁਦਰਤਿਕਰਿਕੈਵਸਿਆਸੇਇ॥ ਵਖਤੁਵੀਚਾਰੇਸੁਖੰਦੋਹੇਇ॥ ਕੁ
 ਦਰਤਿਹੋਕੀਮਤਿਨਹੀਪਾਇ॥ ਜਾਕੀਮਤਿਪਾਇਤਕਹੀਨਜਾਇ॥ ਸਰੇਸਰੀਅਤਿਕਰਹਿਬੀਚਾਰੁ
 ਬਿਨੁਬੁਝੈਕੈਸੇਪਾਵਹਿਪਾਰੁ॥ ਸਿਵਕੁਕਰਿਸਿਜਦਾਮਨੁਕਰਿਮਖਜੁਦਾ॥ ਜਿਹਪਿਰਿਦੇਖਾਤਿਹਪਿ
 ਰਿਮਉਜੁਦਾ॥ ੧॥ ਮ: ੩॥ ਗੁਰਸਭਾਏਵਨਪਾਈਐਨਾਨੇਵੈਨਾਦੂਰਿ॥ ਨਨਕਸਾਤਿਗੁਰਤੇਮਿਲੈ

ਜਮਨੁ ਰਹੈ ਹਦੁ ਰਿਖੁ ਭੀ ॥ ਸਪਤਦੀਪ ਸਪਤਸਾਗਰ ਨਵਖੰਡ ਚਰਿ ਵਦਦ ਸਾਸਨ ਪੁਰਖੁ ॥
 ਹਰਿ ਸਭਨਾ ਵਿਚਿ ਤ੍ਵੰ ਦਰਤਦਾ ॥ ਹਰਿ ਸਭਨਾ ਭਾਣਾ ॥ ਸਤੁ ਤ੍ਵੰ ਮੇਰਿ ਆਵਹਿ ਜੀਅ ਜੰਤੁ ਹਰਿ ਸਾਰਗ ॥
 ਪਾਣਾ ॥ ਜੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਆਰਾਧਦੇ ਤਿਨ ਹਉ ਕੁਰਬਾਣਾ ॥ ਤੂੰ ਆਖੇ ਆਖਿ ॥ ਦਰਤਦਾ ਕਰਿ ਚੰਨ ॥
 ਵਿਭੁਣਾ ॥ ਸਲੋਕ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਕਲਉ ਮਸਾਜੁ ਨੀਕਿ ਆਸਦਾਈ ॥ ਮੇਰਿ ਰਦੇ ਗੀਲਿ ਖਿਲੇਹੁ ॥ ਸਦਾ
 ਸਾਹਿਬ ਕੇਰੀ ਗਿਰਹੈ ਕਬਹੂੰ ਨ ਤੁਟ ਸਿਨੇਹੁ ॥ ਕਲਉ ਮਸਾਜੁ ਨੀਜਾ ਇਸੀ ਲਿਖਿਆ ਭੀ ਲੇਲਾ ॥
 ਨਾਨਕ ਸਹਾਧੀ ਤਿਨ ਜਾਇ ਸੀ ਜੋ ਦਰਛੰਡੀ ਸਚੈ ਪਾਇ ॥ ੧੫੦ ॥ ੩ ॥ ਨਦਰੀਅ ਦਵਾਨਾ ਲਿਨ ਚਲਣੀ ॥
 ਵੇਖੁ ਹੋ ਕੇਵਿਉ ਪਾਇ ॥ ਸਾਤਿ ਗੁਰ ਸਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ॥ ਅਸ ਚਿਰ ਹਹੁ ਲਿਵਲਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਬਦੀ ਸ
 ਚੁਹੈ ਕਰਮੀ ਪਲੇ ਪਾਇ ॥ ੪ ॥ ਪਦਿ ਹੀ ॥ ਹਰਿ ਅੰਦਰਿ ਬਾਹਰਿ ਇਕੁ ਤ੍ਵੰ ਤ੍ਵੰ ਜਾਣਹਿ ਤੁਝ ॥ ਜੇਕੀ ਚੈ ਸ
 ਹਰਿ ਜਾਣਦਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਚੈ ਤੁਝ ॥ ਸੇਰੁ ਗੈਰਿ ਪਾਪ ਕਮਾਵਦਾ ਪਰਮੀ ਵਿਗਸੇਤੁ ॥ ਤੂੰ ਸਚਾ ਆਪਿਨੀ
 ਆਉ ਸਚੁ ਤੁਝ ਗੀ ਅਕੇਤੁ ॥ ਜਿਨਾ ਨਾਨਕ ਸਚ ਪਛਾਣਿਆ ਸੇ ਜਾਚਿ ਰਹੇਤੁ ॥ ੫ ॥ ਸਲੋਕ ਮੰਤ੍ਰ
 ॥ ਕਲਉ ਮਸਾਜੁ ਉਸਤੁ ਮਸਦਾਈ ॥ ਮੇਰਾ ਗਦੁ ਭੀ ਜਲਿ ਤਾਰੁ ॥ ਲਿਖਣੁ ਦਾਣਾ ਜਲਿ ਬਲਉ
 ਜਿਨਿ ਲਿਖਿਆ ਦੁਨਾ ਭਉ ॥ ਨਾਨਕ ਪੁਰਖਿ ਲਿਖਿਆ ਕਮਾਵਦਾ ॥ ਦੁਨ ਕਰਣਾ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਮ

ਹੀ ਗੁਰਸਬਦੀਵੇ ਬਿਨਿਗਲੁ ॥ ਸਲੋਕ ੪ ॥ ੩ ॥ ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਣੈ ਬਹੁਤਾਰੈ ॥ ਅੰਦਰਿ ਧੋਖਾ ਨੀ
 ਵਨ ਸੇਵੈ ॥ ਜੇਧਨ ਖਸਮੈ ਚਲੇ ਰਜਨੀ ॥ ਦਰਿ ਆਰਿ ਸੋਭਾ ਅਜਿਤ ਬੁਲਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਕਰਮੀ ਇਹ
 ਮਤਿ ਪਾਈ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀ ਸਭਿ ਸਮਾਈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ਮਨੁ ਖਨ ਮਦਿ ਹੁਣਿ ॥ ਆਰੰਗੁ ਕਸੰਭੁ ਦੇਖਿ
 ਨ ਭੁਲਾ ॥ ਇਸ ਕਾਰੰ ਗੁਰਿ ਹੁ ਬੋਲਿ ਅਛੁ ॥ ਇਸ ਦਾ ਮੁਲੁ ॥ ਦੂਜੇ ਲੋਕ ਪਾਇ ਮੁਏ ਮੁਰਖਾ ਅੰਧਗ
 ਵਰਾ ॥ ਬਸਟਾ ਅੰਦਰਿ ਕੀਟ ਜੋ ਪਾਇ ॥ ਚਹਿ ਵਾਰੇ ਵਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਰੇਤੇ ਸੇਰੰ ਗੁਲ ਗੁਰ ਕੈ ਸਹਿ
 ਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਭਗਤੀ ਰੰਗੁ ਨ ਭੁਤੰ ਰੰਗੁ ਸੇਰੰ ਸਮਾਇ ॥ ੫ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਸਿਸਟਿ ਉਪਾਈ ਸਭੁ ਤੁਮ
 ਅਪੇਰਿ ਜਕੁ ਸਬਾਹਿ ॥ ਇਕ ਵਲੁ ਛਲੁ ਕਰਿ ਕੈ ਖਾਵੈ ॥ ਮਹਾ ਹੁਕੁ ਭੁਕੁ ਸਤਿ ਨੀ ਦਾਹਿ ॥ ੩ ॥
 ਪੁਆਪੇ ਭਾਵੈ ਸੋਭਹਿ ॥ ਤੁਧੁ ਭੁਤੰ ਕੀ ਮਿਠਿ ਲਾਇ ॥ ਇਕ ਨਾਮੁ ਚੁਖੁ ॥ ਇਉਂ ਤੁਤਿ ਨਾਮੁ ਤੁਦ
 ਚੰਡਾਰ ਦੇਵਾਇ ॥ ਹਰਿ ਚੇਤਿ ਖਾਹਿ ਤਿਨਾ ਸਫਲੁ ॥ ਹੇ ਅਚੇਤਾ ਹਥੁ ਭੁਭਾਇ ॥ ੪ ॥ ਸਲੋਕ ੪
 ੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਭੁਭੁ ਚੁਖੁ ॥ ਹੇ ਮਾਇ ਮਾਮੋ ਹੁਆਇ ॥ ਦੂਜੇ ਭੁਭੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿਸਾਰਿ ॥ ਮਾਮ
 ਨ ਮੁਰਖ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥ ਜਿਨੇ ਜੀਉ ਪਿੰਤਿ ਦਿਤਾ ॥ ਤੁਮੁ ਕਥਹੂੰ ਨ ਚੇਤੇ ॥ ਜੇ ਦੇਵਰਿ ਸ਼ਕੁ ਸੀ ਕਾ
 ਹਿ ॥ ਜਮ ਕਾ ਠਾਹਰਾ ਲਹੁ ਨ ਕਟੀ ॥ ਐਂਛਿ ਰਹਿ ਰਿਅ ਦੇ ਜਾਇ ॥ ਮਨੁ ਪਿਛਿ ਭੁਨੁ ਮੁਏ ਅੰਧ

ਲੇਪੁਰਬਿਲਿਖਿਅਕਮਾਇ। ਪੁਰੰਗੁਗਿਸਤਿਗੁਰਮਿਲੇ। ਸੁਖਦਾਤਾਨਾਮੁਦਸੈਮਲਿਆਇ। ਸੁਖ
 ਮਣਿਸੁਖਪੈਨਣਾਨੁਖੇਸੁਖਿਵਿਹਾਇ। ਨਾਨਕਸੇਨਉਮਨਹੁਨਵਿਸਾਰੀਐ। ਜਿਤੁਦਰਿਸਚੈਸੇ
 ਭਾਖਾਇ॥ ੧੫੦੩॥ ਸਤਿਗੁਰਸੇਵਿਸੁਖਪਾਇ। ਅਸਚੁਨਾਮੁਗੁਣਤਾਸਾ। ਗੁਰਮਤੀਆਪੁਪਛ
 ਣਿਆਗਮਨਾਮਪਰਗਾਸਾ। ਸਚੈਸਚੁਕਮਵਣਾਵਡਿਆਈਵਰੋਪਾਸਿ। ਜੀਉਪਿਰੁਸਭੁਤਿ
 ਸਕਸਿਠਤਿਬਰੇਅਰਦਾਸਿ। ਸਚੈਸਬਦਿਸਾਹੁਣਾਸੁਖੇਸੁਖਿਨਿਵਾਸਾ। ਜਪੁਤਪੁਸੰਸਮੁ
 ਮਨੋਮਾਹਿਬਿਨੁਨਵੈਪਿਗੁਜਾਦਾਸਾ। ਗੁਰਮਤੀਨਉਪਾਈਐਮਨਮੁਖਮੋਹਿਵਿਣਾਸਾ। ਜਿਉਭੁਏ
 ਤਉਗਖਤੁਨਨਕੁਤੇਰਾਦਾਸਾ। ਜਪਉਕੀ। ਸਭੁਕੋਤੇਰਾਤੁਸਭੁਸੁਦਾਤੁਸਭੁਨਰਾਸਿ। ਸਭੁਤੁ
 ਧੋਪਾਸਹੁਮੰਗਦੇ। ਨਤਕਰਿਅਰਦਾਸਿ। ਜਿਸੁਤੁਦੇਹਿਤਿਸੁਸਭੁਕਿਛੁਮਿਲੇ। ਇਕਨਦੁਰਿਹੈਪਾਸਿ।
 ਤੁਧੁਬਾਭੁਹੁਬਓਕੋਨਾਹੀ। ਤਿਸੁਪਾਸਹੁਮੰਗੀਐਮਨਿਦੇਖਹੁਕੋਨਰਜਾਸਿ। ਸਭਿਤੁਪੈਨਸਣਹ
 ਦਦਰਿਗੁਰਮੁਖੈਨਪ੍ਰਗਾਸਿ। ਜਲੈਕਮ॥ ੩॥ ਪਿਤ੍ਰਿਤੁਪਾਇਪਾਇਉਰਕੂਕਦਾ। ਭਇਆਮੋਹਿ
 ਪਿਆਰਾ। ਅੰਤਰਿਬ੍ਰਹਮਨਚੀਨਈਮਨਿਪੁਰਖਗਦਾਦਾ। ਦੂਜੈਭਾਇਜਗਤੁਪਰਬੈਪਦਨਾਬੁਝੈ
 ਬੀਝਾਰਾ। ਬਿਰਥਾਜਨਮੁਰਵਾਇਆਮਰਿਜੈਮੈਵਾਰੇਵਾਰਾ॥ ੧੫੦੩॥ ਜਿਨੀਸਾਤਿਗੁਰੁਸੇਵਿਆ

ਤਿਨੀਨਾਉਪਾਇਆਬੁਝੁਪੁਕਰਿਬੀਚਾਰੁ। ਸਦਾਸੰਤਿਸੰਖਮਾਨੇਵਸੇਧੁਕੈਕੁਕਪੁਕਾਰਾ। ਅਪੇ
 ਨਾਪੁਖਾਇਮਨੁਨਿਰਮਲੁਹੋਵੈਗੁਰਸਬਦੀਵੀਚਾਰੁ। ਨਾਨਕਸਬਦਿਰਤੇਸੇਮੁਕਤੁਹੋਹਰਿਜ
 ਤੁਹੋਤਿਪਿਆਰੁ। ਅਉਨੀ। ਹਰਿਕੀਸੇਵਾਸਫਲੁਹੋਗੁਰਮੁਖਿਪਾਵੈਥਾਇ। ਜਿਸੁਹਰਿਭਾਵੈਤਿਸੁ
 ਗੁਰਮਿਲੈਸੋਹਰਿਨਾਮੁਪਿਆਇ। ਗੁਰਸਬਦੀਹਰਿਪਾਈਮੇਹਰਿਪਾਰਿਲਘਾਇ। ਅਨਿਹਰਿ
 ਨੇਨਪਾਇਓਪੁਛੁਹੁਵੇਦਾਜਾਇ। ਨਾਨਕਹਰਿਕੀਸੇਵਾਸੋਕਰੇਜਿਸੁਲਏਹਰਿਲਾਇ। ੧੦ ਸਲੋਕ
 ਮਃ੩। ਨਾਨਕਸੋਗੁਰਾਦਰੀਆਮੁਨਿਨਿਵਿਚਹੁਦੁਸਟੁਅਹੰਕਾਰਨਾਰਿਆ। ਗੁਰਮੁਖਿਨਾਮੁ
 ਸਲਾਹਿਜਨਮੁਸਵਾਰਿਆ। ਅਪਿਹੋਆਸਦਾਮੁਕਤੁਸਕੁਲੁਨਿਸਤਾਰਿਆ। ਸੋਹਨਿਸ
 ਚਿਟੁਆਰਿਨਾਮੁਪਿਆਰਿਆ। ਅਨਮੁਖਮਰਹਿਅਹੰਕਾਰਿਮਰਣੁਦਿਗਾਇਆ। ਸੋਭਦਰਤੇ
 ਹੁਕਮੁਕਿਆਕਰਹਿਵਿਚਾਰਿਆ। ਆਪਹੁਦੂਜੈਲਛਿਖਸਮੁਦਿਸਾਰਿਆ। ਨਾਨਕਬਿਨੁ
 ਨਾਵੈਸਕੁਦੁਖੁਖੁਦਿਸਾਰਿਆ। ੧੧ ਮਃ੩। ਗੁਰਿਪੂਰੇਹਰਿਨਾਮੁਦਿਹੁਨਾਇਆਤਿਨਵਿਚਹੁਕੁ
 ਰਮੁਕੁਕਾਇਆ। ਰਾਮਨਾਮੁਹਰਿਕੀਰਤਿਗਾਈਕਰਿਚਨਦੁਸਗੁਣਿਖਾਇਆ। ਹਉਮੈਮਾਰਿਏ
 ਕਲਿਵਲਗਾਇਤਰਿਨਾਮੁਦਸਾਇਆ। ਗੁਰਮਤੀਯੁਜੈਹਿਨਸਾਧੈਸਚੈਲਾਮਿਖਮਾਇਆ।

ਸਭੁ ਅਧੇਅਧਿਵਰਤੈ ਕਰਤਾ ਜੋ ਭਾਵੈ ਸੋ ਨਾ ਫਿਲਾਇਆ ਜਨਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਲਏ ਤ ਜੀਵੈ
 ਨਨਵੇਖਿਨੁ ਮਰਿ ਜਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਜੋ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਦੀਬਾਣਿ ਉਸੇ ਸਭੁ ਨੀਵੀ ਬਾਣਿ ਮਿ
 ਲਿਆ ॥ ਜਿਥੇ ਭਹੁ ਜਾਇ ਤਿਥੇ ਭਹੁ ਰਖਹੁ ਉਸ ਕੇ ਹਰਿ ਭਿਠੈ ਸਭੁ ਪਾਪੀ ਤਰਿਆ ॥ ਓਥਾ ਅੰਤ ਰਿਸ
 ਮਨਿ ਪਾਨੁ ਹੋ ਨਾਮੋ ਪਰਵਰਿਆ ॥ ਨਾਉ ਪੁਜੀਐ ਨਾਉ ਮੰਨੀਐ ਨਾਉ ਕਿਲਵਿਖ ਸਭੁ ਹਿਰਿਆ ॥
 ਲੀਨਾ ਮੁਖਿ ਆਇਆ ਏਕ ਮਨਿ ਇਕ ਚਤਿ ਸੇਅ ਜਾ ਬਿਰੁਜਗਿ ਰਹਿਆ ॥ ੧ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਆ
 ਤਮਾ ਦੇਉ ਪੁਜੀਐ ਗੁਰ ਕੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਮਾਅਤਮੇ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਹੋਇ ਤਾ ਪਰਗੀ ਪਰਚਾ ਪਾਇਆ ॥
 ਤਮਾ ਅੰਤੁ ਲੁਨਤੁ ਲਈ ਗੁਰ ਕੇ ਭਾਇ ਸੁਭਾਇ ॥ ਗੁਰ ਦਿਖੁ ਸਹਜੁ ਨਾਮਾ ਵਧੈ ਲੋਕੁ ਮੇਲਨ ਵਿਚ ਹੁਜ
 ਏ ॥ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਭੁ ਅਠ ਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਇ ॥ ਜਚੈ ਮੈ ਲੁਨ ਲਗਈ ਮਲੁ ਲ
 ਗੈ ॥ ਜੇ ਭਾਇ ਪੈਤੀ ਮੁਲਿਨ ਉਤਰੈ ਜੇ ਅਠ ਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਇ ॥ ਮਨ ਮੁਖ ਕਰ ਮਕਰੇ ਅੰਗੀ ਕਾਰੀ
 ਸਭੁ ਦੁਖੈ ਦੁਖ ਕਮਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਮੇਲ ਉਜਲੁ ਤਾਬੀਐ ਜਸਤਿ ਗੁਰਮਾਹਿ ਸਮਾਇ ॥ ੨ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਆ
 ਨ ਮੁਖੁ ਲੋਕੁ ਸਮਝਾਈਐ ਕਰਹੁ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਇ ॥ ਮਨ ਮੁਖੁ ਰਲਾਇਆ ਨਾਰਲੈ ਪਾਇਐ
 ਕਿਰਤਿ ਦਿਰਾਇ ॥ ਲਿਵਧਾਤੁ ਦੁਇ ਰਾਹੁ ਹੋਹੁ ਕਮੀ ॥ ਨਾਰਕ ਮਾਇ ॥ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਆਪਣਾ ਮਨੁ ਮਾਰਿਆ ॥

ਨਾਮ ਤੇ

ਸਬਦਿ ਕਸਵਟੀ ਲਾਇ। ਮਨਹੀ ਨਲਿਝੁਗਵਾ ਮਨਹੀ ਨਲਿਜਥਮਨਹੀ ਮੀਲੈ ਸਮਾਇ।
 ਮਨੁ ਕੋਇ ਛੋਸੇ ਲਹੈ ਸਚੇ ਸਬਦਿ ਭੁਭੁਇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਭੁੰਚੀ ਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਾਰਕਮਾ ॥
 ਏ। ਵਿਦੁ ਮਨੈ ਜਿਹੀ ਨਲਿਲੁਝੁਗਵਾ ਸੀਨ ਨਮੁਗਵਾਇ। ਮਨੁ ਮੁਖੀ ਮਨਹਰਿ ਹਰਿਅ
 ਕੁਕੁਸਤੁ ਕਮਾਇ। ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀ ਮਨੁ ਜਿਥੈ ਹਰਿ ਮੇਤੀ ਲਿਵਲਾਇ। ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਕ
 ਕਮਾਵੈ ਮਨਮੁਖਿ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਸੁਣਹੁ ਜਨੁ ਭਾਈ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀਇ
 ਕਸਾਖੀ। ਜਿਉ ਸੁਭਿਗੁ ਹੋਵੈ ਮੁਖਿ ਅਸਤ ਕਿਤਿ ਨਿਜ ਨਿਲੈ ਹਿਰਦੈ ਰਾਖੀ ॥ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਥਾ ਸ
 ਰਸਾਇ ਉਤਮ ਗੁਰਬਚਨੀ ਸਚ ਜੇਚਾਖੀ। ਤਹ ਭੁਇ ਅਪ੍ਰਗਾਸਿ ਮਿਟਿਅ ਅੰਧਿਅਾਰ ਜਿਉ ਸੁਰ
 ਜੁਰੈ ਡਿਕਿ ਰਾਖੀ। ਆਇ ਸਦਾ ਅਗੋ ਚਰ ਅਲਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੇਵੇ ਖਿਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਖੀ ॥ ੧੨ ॥
 ॥ ਸੋਲੇ ਕਮ ॥ ੨ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੈ ਅਪਦਾ ਸਿਰੁ ਲੇਖੇ ਲਾਇ। ਵਿਚਹੁ ਅਪ੍ਰਗਾਵਾਇ ਕੋਰ ਹਨਿ ਸਚਿ
 ਲਿਵਲਾਇ। ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਨੀ ਨਸੇਵਿਓ ਤਿਨਾ ਬਿਰਥਾਜ ਨਮੁਗਵਾਇ। ਨਾਨਕ ਜੋਤਿ ਸੁਭਾਵੈ
 ਸੋ ਕਰੇ ਕਹਣ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ੩ ॥ ਅਨੁਵੇ ਕਾਰੀਵੇ ਨਿਅਵੇਰਾ ਕਰਮ ਕਮਾਇ। ਦੂਜੇ ਭਾਇ
 ਅਗਿਆਨੀ ਪੁਜੈ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ। ਅਪੁਮਾਦੇ ਉਪੁਜੀ ਐ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਬੁਝਨਾ ਪਾਇ

ਨਾਮ ਤਪੁਸੀ ਨਮੁਕੁਣਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਾ ਕਰਮੀ ਪੈਲੈ ਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਕਾ ਮਾਵਣੀ ਜੋ ਹਰਿ
 ਭਵੈ ਸੋ ਕਾਇ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ਜਿਤੁ ਜਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਵੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ਜਿਤੁ ਜਿਮਰਤ ਸਭ ਕਿਲਵੈ ਖਪਾ ਪਲਹਾਤੀ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪ
 ਹੁਮਨ ਮੇਰੇ ਜਿਤੁ ਦਾਲੁ ਦੁਖੁ ਖੁਸ਼ ਸਭ ਲਹਿ ਜਾਤੀ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ਮੁਖਿ ਗੁਰਮੁ
 ਖਿਪੀ ਤਿਲਗਾਤੀ ॥ ਜਿਤੁ ਮੁਖਿ ਗੁਲਿ ਖਾਯਾ ਪੁਰਿ ਜਾਏ ਹਰਿ ਤਿਤੁ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਤੀ ॥ ੧੨ ॥ ਸਲੋਕ
 ॥ ੧੦੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਜਿਨੀ ਨਸੇ ਵਿਓਜ ਕਾ ਦਿਨ ਕੀ ਤਵੀ ਚਾਰੁ ॥ ਅੰਤਿ ਰਿਗਿ ਆਨੁ ਨ ਆਇਓ ਮਿਰਤ ਕੁਹੈ
 ਸੀਸਾਰਿ ॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ਹਠੇ ਰੁਪਇ ਆਮਰਿ ਜੰਮੈ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੋ ਕਰੇ ਜਿਸ
 ਨੇ ਆਖਿ ਕਹਾਏ ਸੋਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਕਰਮ ਪਗਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ਸਚਿ ਰਤੇ ਗੁਰ ਸ
 ਕਦ ਸਿਉ ਤਿਨ ਜਚੀ ਸਦਾ ਲਿਵੈ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਸਨੇ ਮੇਲੇ ਕਵਿਛੁ ਤੈਸੇ ਹਜਿ ਸਮਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ੧
 ॥ ੧੦੩ ॥ ਸੋਭਗ ਉਤੀ ਜੋ ਭਗਵੰਤੁ ਜਾਣੈ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ॥ ਸਵਰੁ ਗਾਏ ਇਕਤੁ ਪੁਰਿ
 ਏਕੈ ॥ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਾਣੈ ॥ ਐਸਾ ਭਗਉਤੀ ਉਤਮੁ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ੨
 ॥ ੧੦੩ ॥ ਅੰਤਿ ਰਿਕ ਪਵੁ ਭਗਉਤੀ ਕਹਾਏ ॥ ਪਾਖੰਡਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਰੇ ਨ ਪਾਏ ॥ ਪੁਨਿ ਦਾਕਰੇ ਅੰਤਿ ਰਿ

ਮਲੁਲਾਏ ॥ ਬਾਹਰਿ ਮਲੁ ਪੈਵੈ ਮਨਕੀ ਜੁਠਿ ਨ ਜਾਏ ॥ ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਸਉ ਬਾਦੁ ਰਚਾਏ ॥ ਅਨਦਿਨੁ
 ਦੁਖੀ ਆਦੂ ਜੈ ਭਾਇ ਰਚਾਏ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਚੈਤੈ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਏ ॥ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਸੁਮੇਟ ਦਾਨ
 ਜਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਮੋ ਬਨ ਪਾਏ ॥ ਰਾਖਉ ਫੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਜਿਨੀ ਪਿਆਇ ਆਸੇ ਕਹਿਨ
 ਸਵਾਹੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਜਿਨੀ ਪਿਆਇ ਆਸੇ ਤਿਧਤਿ ਅਘਾ ਹੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਜਿਨੀ ਪਿਆਇ ਆਤਿ ਨ ਜ
 ਮਤੁਰ ਨ ਹੀ ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਹੋ ਆਗਿ ਪਾਲੁ ਹਰਿ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪੈਰੀ ਪਾਹੀ ॥ ਤਿਨਾ ਮੈ ਥੈ ਥੈ ਮੁਖ ਉਜਠੈ
 ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪੈ ਪੇਜਾਹੀ ॥ ੧੪ ॥ ਸਲੋਕ ਮ ॥ ੨ ॥ ਜੋ ਸਿਰੁ ਜਾਣੀ ਨਾਨਿ ਦੇ ਸੇ ਸਿਰੁ ਦੀਜੈ ਬਾਰਿ ॥ ਨਾਨ
 ਕ ਜਿ ਸੁਖਿ ਜਰ ਮਹਿ ਬਿਰਹਾਨ ਹੀ ਸੇ ਪਿੰਜਰੁ ਲੈ ਜਾਗਿ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ਸੁੰਢੁ ਹੁਲੀ ਨਾਨਕਾ ਫਿਰੁ ਫਿ
 ਰਿ ਜਨ ਮਿਥੁਣੀ ਆਸੁ ॥ ਕਸਤੂਰੀ ਕੈ ਭੋਲ ਹੈਰੀ ਦੇਤੁ ਮਿਥਈ ਆਸੁ ॥ ਰਾਖਉ ਫੀ ॥ ਸੇ ਅੰਸਾ ਹਰਿ
 ਨਾਮੁ ਪਿਆਈ ॥ ਮੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਜੋ ਸਭ ਨਾਉ ਪਰਿ ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਏ ॥ ਸੇ ਅੰਸਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੀ ॥ ਮੇ
 ਨ ਮੇਰੇ ਜੋ ਅੰਤੀ ਆਉ ਸੁਰਿ ਲਏ ਫੁਰੂਏ ॥ ਸੇ ਅੰਸਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੀ ॥ ਮੇ ਮੇਰੇ ਜੁਮ ਨਕੀ ਤਿਸ ਨ
 ਸਭੁ ਭੁਖ ਗਵਾਏ ॥ ਸੇ ਜੁਰ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਅੰਦਰੁ ਭੁਗੀ ॥ ਤਿਨ ਨਿਦ ਕਦੁ ਸਟ ਸਭਿ ਪੈਰੀ ਪਾਏ ॥
 ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਰਾਗਿ ਸਭ ਨਾਉ ਵਡਾ ਜਾਤਿ ਨਾਵੈ ਆਗੈ ॥ ਅਤਿ ਨਿਵਾਏ ॥ ੧੫ ॥ ਸਲੋਕ ਮ ॥ ੩ ॥ ਵਿਸਕ

ਮਟ

ਰੇਕੁਰੁਪਿ ਕੁਲੈ ਈਸਾਨਿ ਬੈਠੇ ਭਉ ਆਗਿ ਪਿਰ ਕੋਭੈ ਨਾਚਲੇ ਹੁਕਮ ਕਰੇਗਾ ਵਰਿ। ਗੁਰ ਕੋਭੈ
 ਜੋਚਲੇ ਸਤਿਦੁਖ ਨਿਵਰਤਹਾਰਿ। ਇਤਿ ਆਮੋਟਿ ਨਸਕੀਐ ਜੋ ਪੁਰਿਲਿਖਿ ਆਕਰਤਾਰਿ।
 ਨਤਨੁ ਸੇਧੈ ਕੰਤ ਕਉ ਸਬਦੇ ਸਰੇ ਪਿਆਰੁ। ਬਨੁ ਨਾਵੈ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇ ਆਦੇਖ ਹੁਰਿ ਦੇ ਬੀਚਾਰਿ।
 ਨਾਨਕ ਸਾਸੁ ਅਲਿਓਲਖਣੀ ਜਿਗਵੈ ਸੋ ਜਨ ਨਹਾਰਿ। ੨੫:੩। ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਗੁਬਾਰੁ
 ਤਿਉ ਦਾਨਦਿ ਸੋ ਉਰਵਾਰੁ ਨ ਪਾਰੁ। ਮਨੁ ਮੁਖ ਅਗਿਆਨੀ ਸਹਾਦੁ ਪਾਇ ਦੇਤੁ ਬੇਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਿ
 ਸਾਰੁ। ਕੁਲਕੋਭੈ ਠਿਕੁ ਹੁਕਮ ਕਮਾਵਹਿ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰੁ। ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਆਪਣੁ ਉਜ
 ਲੁ ਉਤਰੇ ਪਾਰਿ। ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚਿ ਸਮਾਵਹਿ ਸਚਨਾਮੁ ਉਰਧਾਰਿ। ੨੫ ਉਤੀ। ਹਰਿ ਜਲਿ
 ਬਲਿ ਮਹੀ ਅਲਿ ਭਰ ਪੁਰਿ ਦੂਜਾ ਨਹਿ ਕੋਇ। ਹਰਿ ਅਪਿ ਬਹਿ ਕਰੇ ਨਿਆਉ ਕੂਟਿ ਆਰਾਮੁ
 ਮਾਰਿ ਕਛੋਇ। ਸਚਿ ਆਰਾਦੇ ਇਵ ਡਿਆ ਆਈ ਹਰਿ ਧਰਮ ਨਿਅਉ ਕੀਓਇ। ਸਤਿ ਹਰਿ ਕੀ ਕਰ
 ਹੁ ਉਸਤਤੇ ਜਿਨਿ ਗਰੀਬ ਅਨਾਥਾ ਬਿਲੀਓਇ। ਜੈ ਕਾਰੁ ਕੀਓ ਧਰਮੀ ਆਕਾਪਾ ਪੀਕਉ ਰੰਗੁ
 ਦੀਓਇ। ੨੬। ਸਲੋਕ ਮ: ੩। ਮਨੁ ਮੁਖ ਮੇਲਿ ਕਾਮਣੀ ਕੁਲਖਣੀ ਕੁਨਾਰਿ। ਪਿਰੁ ਛੋਡਿ ਆਪਾਰਿ
 ਪਣਾ ਪੁਰਖੈ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ। ਤਿਸਨਾ ਕਰੇ ਨਚੁ ਕਈ ਜਲਦੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰੁ। ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਨ

੨੬

ਵੇਕਰੂਪਿਭੁਸੋਹ ਛੀਪਹਰਿਛੋਰੀਭਤਾਰਿ ੧੫੩। ਸਥਾਦਿਰਤੀਸੋਹਗਣੀਸਤਿਗੁਰਕੈ
 ਭਾਇਪਿਆਰਿ। ਸਦਾਰਾਵੇਪਿਰੁਆਪਣਾਸਚੈਪ੍ਰੇਮਿਪਿਆਰਿ। ਅਤਿਸੁਆਲਿਉਸੀਦਰੀਸੋ
 ਭਾਵੰਤੀਨਾਰਿ। ਨਾਨਕਨਾਮਿਸੁਹਾਗਣੀਮੇਲੀਮੈਲਣਹਾਰਿ ੨੫੩। ਹਰਿਤੇਰੀਸਭਕਰਹਿ
 ਉਸਤੁਤਿਜਿਨਿਠਾਥੇਕਾਛਿਆ। ਹਰਿਤੁਪੋਨੇਕਰਹਿਸਤੁਨਮਸਕਾਰੁਜਿਨਿਪਾਪੈਤੇਗਾਥਿਆ। ਹ
 ਰਿਨਿਸਾਇਆਤੁਮਾਣੁਹਰਿਭਾਛੀਹੁੰਭੁਛਿਆ। ਹਰਿਅਹੰਕਾਰੀਆਮਾਰਿਨਿਵੇਏਮਨਮੁਖਮੁਖਸ
 ਪਿਆ। ਹਰਿਭੁਗਤਾਏਇਵਡਿਆਣੀਗਤੀਬਾਨਾਥਿਆ ੨੪। ਜਲੋਕਮਃ੩। ਸਤਿਗੁਰਕੈਭਾ
 ਏਜੋਚਲੇਤਿਸੁਵਡਿਆਣੀਵਡੀਹੋਇ। ਹਰਿਕਾਨਾਮੁਉਤਮੁਸਨਿਵਸੈਮੇਟਿਨਸਕੈਕੋਇ। ਕਿਰ
 ਪਾਕਰੇਜਿਸੁਆਪਣੀਤਿਸੁਕਰਮਿਪਾਪਤਿਹੋਇ। ਨਾਨਕਕਾਰਣੁਕਰਤੇਵਸਿਹੋਗੁਰਮੁਖਿਬੁਝੈ
 ਕੋਇ ੧੫੩। ਨਾਨਕਹਰਿਨਾਮੁਜਿਨੀਆਰੁਪਿਆਅਨਦਿਨੁਹਰਿਲਿਵਤਾਰਾ। ਆਇਆਣ
 ਦੀਖਸਮਕੀਤਿਨਅਰੋਕਮਾਵੇਕਾਰਾ। ਪੁਰੈਪੁਰਾਕਰਿਛੋਰਿਆਹੁਕਮਿਸਦਾਰਣਗਾਰਾ। ਗੁਰਪ੍ਰ
 ਸਾਦੀਜਿਨਿਬੁਝੈਆਤਿਨਿਪਾਇਆਮੋਖਦੁਆਰਾ। ਮਨਮੁਖਹੁਕਮੁਨਜਾਣਨੀਤਿਨਨਾਰੇਜ
 ਮਜੰਦਾਰਾ। ਗੁਰਮੁਖਿਜਿਨੀਅਗਾਥਿਆਤਿਨੀਤਰਿਆਭਉਨਲੁਮੀਸਾਰਾ। ਸਤਿਅਉਗਣ

ਗੁਣੀਮਿਦਾਇਆਗੁਰੁਮਖੇਬਖਸਵਹਾਰੁ ੨੫ਉਦ੍ਰੀ ॥ ਹਰਿਕੀਰਤਾਪ੍ਰਤੀਤਿਹਰਿਸਭਕਿਛੁ
 ਨਾਣਦਾ ॥ ਹਰਿਜੇਵਰੁਨਾਹੀਕੋਟੀਜਾਣੁਹਰਿਧਰਮੁਖੀਚਾਰਦਾ ॥ ਕਾਕਾਮੰਦੇਸਾਕਿਉਕੀਜੇਜਾਨ
 ਹੀਅਪਰਮਿਮਾਰਦਾ ॥ ਸਚਾਸਹਿਛੁਸਚੁਨਿਆਉਪਾਪੀਨਰੁਹਾਰਦਾ ॥ ਸਾਲਾਹਿਹੁਭਰਤੁਹੁ
 ਕਰਜੇ ॥ ਹਿਹਰਿਭਗਤਿਜਨਤਾਰਦਾ ॥ ੧੮ ॥ ਸਲੋਕਮ ॥ ੩ ॥ ਆਪਣੇਪ੍ਰੀਤਿਮਮਿਲਿਰਹਾਮੰਤਰਿਰ
 ਪਾਉਰਿਧਾਰਿ ॥ ਸਾਲਾਹੀਮੋਪ੍ਰਭਸਦਾਸਦਾ ॥ ਗੁਰਕੋਹੇਤਿਪਿਆਰਿ ॥ ਨਾਨਕਜਿਸੁਨਦਰਿਕਰੇਤਿ
 ਸੁਮੇਲਿਲਏਸਾਈਸੁਹਾਗਣਿਨਾਰਿ ॥ ੧੯ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰਸੇਵਾਤੇਹਰਿਪਾਣੀਐਜਾਕਉਨਦਰਿਕਰੇਇ
 ਮਾਣਸਤੇਦੇਵਤੇਭਏਪਿਆਇਆਨਾਮੁਹਰੇ ॥ ਹਉਮੈਮਾਗਿਮਿਲਾਇਅਨੁਗੁਰਕੋਸਬਦਿਤਰੇ ॥ ਨ
 ਨਕਸਹਿਜਿਸਮਾਇਅਨੁਹਰਿਆਪਣਿਕ੍ਰਿਪਾਕਰੇ ॥ ੨੦ ॥ ਉਦ੍ਰੀ ॥ ਹਰਿਆਪਣੀਭਗਤਿਕਰਾਇ
 ਗੁਣਿਅਣੀਵੇਖਲੀਅਨੁ ॥ ਆਪਣੀਆਖਿਕਰੇਪ੍ਰਤੀਤਿਆਪੇਸੇਵਘਾਲੀਅਨੁ ॥ ਹਰਿਭਗਤ
 ਨੰਦੇਇਅਨੰਦੁਧਿਰੁਪਰੀਬਹਾਲਿਅਨੁ ॥ ਪਾਪੀਅਨੰਦੇਣੀਧੇਰੁਰਹਣਿਛੁਠਿਨਰਕਪੋਰਿਚ
 ਲਿਅਨੁ ॥ ਹਰਿਭਗਤਨੰਦੇਇਪਿਆਰੁਕਰਿਅੰਗੁਠਿਸੁਤਾਰਿਅਨੁ ॥ ੨੧ ॥ ਸਲੋਕਮ ॥ ੧ ॥ ਕੁਬੁਧਿ
 ਰੂਮਣੀਕਦਇਆਕਜਇਇਪੁਨਿੰਦਾਪਟਚੂਹਨੀਮਠੀਕੋਪਿਚੰਡਾਲਿ ॥ ਕਾਰੀਕਦੀਕਿਆਈਐ

ਜਾਂਚੇ ਬੈਠੀਆ ਨਾਲਿ ਸਚੁ ਸੰਜਮ ਕਰਣੀ ਕਾਰਾਂ ਨਵ ਨਉ ਜੇਯੋ ਜਿ ਨਾਨਕਾ ਬੈਠਿ ਤਮ
 ਸੇਈ ਜਿ ਪਾਪੀ ਦਿਨ ਦੇਹੀ ॥ ੧੫੩ ॥ ਕਿਆ ਹੋ ਬੁਕਿਆ ਬਗੁਲਾ ਜਾ ਕਉ ਨਦਰ ਕਰੇਇ ॥ ਜੇਤਿ
 ਸੁਭ ਵੇਲਾ ਨਕਾਰੈ ਹੋ ਸੁਕਰੇਇ ॥ ੧੫੪ ॥ ਕੀਤਾ ਲੋਨੀ ਐਕੰਮ ਸੁਹਰਿ ਪਾਹਿ ਆਖੀ ਐ ॥ ਕਾਰ
 ਜੁ ਦੇਇ ਸਦਾ ਰਿਸਤਿ ਗੁਰੁ ਸਚੁ ਸਾਖੀ ਐ ॥ ਸੰਤਾ ਸੰਗਿ ਨਿਪਾਨੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਾਖੀ ਐ ॥ ਭੈ ਤੁਜਨ ਮਿ
 ਹਰਦਾ ਨਦਾ ਸੁਕੀ ਰਾਖੀ ਐ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਅਲਖੁ ਪ੍ਰਭੁ ਲਾਖੀ ਐ ॥ ੧੫੫ ॥ ਸੋਲੇ ਕੁਮਾਰ ॥ ੩
 ਨੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਤੁ ਤਿਸ ਕਾ ਸਰੁ ਸੈ ਦੇਇ ਅਪਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਸੇਵੈ ਐ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤਾਰੁ ॥ ਹ
 ਭਿ ਬਾਲਿ ਗਰੀਤਿ ਨ ਕਉ ਜਿਨ ਪਿਆਇ ਅਗਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥ ਓਨ ਕੇ ਮੁਖ ਸਦ ਉਜੈ ਓਨ ਨ ਸ
 ਜਗਤੁ ਕਰੇ ਨ ਮਸਕਾਰੁ ॥ ੧੫੬ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿ ਐ ਉਲਟੀ ਭੁਈ ਨਵ ਨਿਖਿਰਤਿ ਉਖਾਇ ॥ ਅ
 ਠਾਰਹ ਸਿਪੀ ਪਿਛਲੀ ਅਛਿਰ ਨਿਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸੈ ਨਿਜ ਧਇ ॥ ਅਨਹਦ ਪੁਨੀ ਸਦਾ ਜੰਦੇ ਉ
 ਨ ਮਨਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭੁਭੁਤਿ ਨ ਕੋ ਮਨਿ ਵਸੈ ਜਿਨ ਮਨੁ ਰਿਲਿਖਿਆ ਪੁਰਿ ਪਾਇ ॥
 ੧੫੭ ॥ ਹਉ ਚਾਢੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਮਕਾਰਿ ਕੈ ਵਰਿਆਇ ਅਗਾਹਿ ਅੰਦਰਿ ਸੁਣੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ॥
 ਛੀ ਮੁਖਿ ਲਾਇ ਅਗਾਹਿ ਪੁਛਿ ਆਛਾਛੀ ਸਦਿ ਕੇ ਕਿਤੁ ਮਰਥਿ ਤੂੰ ਆਇ ਅਗਾਹਿ ਤੇਵਹੁ ਦੁ

ਦਇਆਲੁਪੁਰਹਿਨਾਮੁਪਿਆਇਆਹਰਿਦੁਤੈਹਰਿਨਾਮੁਜਪਾਇਆਨਨਕੁਪੇਨਾਇਆ

੨੧੧ ॥ ਗਉੜੀਕੀਵਾਰਮਹਲਾ੪॥

ਜੁਪ

੨੬ ॥ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਲੋਕਮਃ੪ ॥ ਸਤਿਗੁਰਪੁਰ

ਖਦਇਆਲੁਹੋਜਿਸਨੇਸਮਤਸਭੁਕੋਇ ॥ ਏਕਦਿਸਟਿਕਰਿਦੇਖਦਾਮਨੁਕੁਦਨੀਤਿਸਿਧਿਹੋਇ ॥
 ਸਤਿਗੁਰਦਾਚੇਅੰਮ੍ਰਿਤੁਹੋਹਰਿਉਤਮਹਰਿਪਦੁਸੋਇ ॥ ਨਨਕਕ੍ਰਿਪਤੋਹਰਿਪਿਆਈਐਗੁਰਮੁਖਿ ॥
 ਪਾਂਦਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ੪ ॥ ਹਉਮੈਮਾਇਆਸਭੁਬਿਖੁਹੋਨਿਤਜਗਿਤੈਟਾਸੀਸਾਗਿਲਾਹਾਹਰਿਧਨੁ ॥
 ਖਟਿਆਗੁਰਮੁਖਿਸਬਦੁਵੀਚਾਰਿ ॥ ਹਉਮੈਮੈਲੁਬਿਖੁਉਤਰੈਹਰਿਅੰਮ੍ਰਿਤੁਹਰਿਉਰਧਾਰਿ ॥ ਸਭੁ ॥
 ਕਰਜੁਤਿਨਕ੍ਰੋਸਿਧਿਹੋਜਿਨਗੁਰਮੁਖਿਕਿਰਪਾਧਾਰਿ ॥ ਨਨਕਜੇਪੁਰਿਮਿਲੈਰਹੇਹਰਿਮੇਲੇਸਿਰਜ ॥
 ਏਹਹਰਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਭੂਸਚਾਸਾਹਿਬੁਸਚੁਸਚਾਗੋਸਾਈ ॥ ਤੁਧੁਨੇਸਭੁਪਿਆਇਦੀਸਭੁਲਹੈ ॥
 ਤੇਰੀਪਾਈ ॥ ਤੇਰੀਸਿਫਤਿਸੁਆਲਿਓਸਰੂਪਹੋਜਿਨਕੀਤੀਤਿਸੁਪਾਰੇਲਪਾਈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਨ ॥
 ਛਲੁਪਾਇਦਾਸਚਿਨਮਿਸਾਈ ॥ ਵਡੇਮੇਰੇਸਾਹਿਬਾਵਰੀਤੇਰੀਵਰਿਆਈ ॥ ੧ ॥ ਸਲੋਕਮਃ ॥
 ੪ ॥ ਦਿਨੁਨਵੈਹੋਰੁਸਲਾਹਣਾਸਭੁਬੋਲਣੁਫਿਕਸਦਾ ॥ ਮਨੁਖਮਰੀਕਾਰਸਲਾਹਦੇਹਉਮੈ

ਸੋਮਲ
ਹੈ

ਮਮਤਾਵਾਦਾ/ਜਿਨਸਲਾਹਨਿਸੇਮਰਹਿਖਪਜਾਵੈਸਭੁਅਪਵਾਦਾ/ਜਨਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਉ
 ਬਰੇਜਪਿਹਰਿਹਰਿਪ੍ਰਮਾਨਾਦਾ॥੧॥੧੦੪॥ਸਤਿਗੁਰਹਰਿਪ੍ਰਭੁਦਸਿਨਾਖੁਪਿਆਈਮਲਿਹਰੀ॥
 ਨਨਕਨਾਖੁਪਾਵਿਤੁਹਰਿਮੁਖਿਬੋਲੀਸਭੁਦੁਖਪਰਹਰੀ॥੨॥੧੦੫॥ਤੁਆਪੇਅਪਿਨਿਰੰਕ
 ਰੁਹੈਨਿਰੰਜਨਹਰਿਗਇਆ/ਜਿਨੀਤੁਇਕਮਨਿਸਚੁਪਿਆਇਆਤਿਨਕਾਸਭੁਦੁਖਗਵਾਇ
 ਆ/ਤੇਰਾਸਗੀਕੁਕੋਨਾਹੀਜਿਸਨੇਲਵੈਲਾਇਸੁਣਾਇਆ/ਤੁਪੁਜੇਵਰੁਦਾਤਾਤੁਹੈਨਿਰੰਜਨ
 ਰੁਹੈਸਚੁਮੇਰੈਮਨਿਕੁਇਆ/ਸਚੇਸੇਰੇਸਾਹਿਬਾਸਚੇਸਚੁਨਾਇਆ॥੩॥੧੦੬॥
 ਮਨਅੰਤਹਿਉਮੈਰੋਗੁਹੈਕੁਮਿਕੁਲੈਮਨਮੁਖਦੁਰਜਨਾ/ਜਨਨਾਨਕਰੋਗੁਗਵਾਇਮਿਲਿਸ
 ਤੇਗੁਰਸਾਧੁਸਜਨਾ॥੪॥੧੦੭॥ਅਨੁਤਨੁਰਤਾਰੰਗਸਿਉਗੁਰਮੁਖਿਗੁਣਤਾਸੁ/ਜਨਨਾਨਕ
 ਹਰਿਸਰਣਾਗਤੀਹਰਿਮੇਲੇਗੁਰਸਬਾਸਿ॥੫॥੧੦੮॥ਤੁਕਰਤਾਪੁਰਖਅਗੀਮੁਹੈਕਿਸੁਨਾ
 ਲਿਤੁਵਰੁਣੀਐ/ਤੁਪੁਜੇਵਰੁਹੈਇਸੁਆਖੀਐ/ਤੁਪੁਜੇਹਾਤੁਹੈਪ੍ਰਣੀਐ/ਤੁਪਟਿਪਟਿਇਕੁਵਰੁ
 ਤਵਾਗੁਰਮੁਖਿਪ੍ਰਗਣੀਐ/ਤੁਸਚਾਸਭੁਸਦਾਖਸਮੁਹੈਸਭੁਦੁਖਚੁਣੀਐ/ਤੁਕਰਹਿਸੁਸਚੇ
 ਹੋਇਸੀਤਕਾਇਤੁਕਣੀਐ॥੬॥੧੦੯॥ਮੈਮਨਿਤਨਿਖੇਮੁਖਿਰੰਮਕਾਅਠੇਪਹਰਛ

ਹਰਿ

ਗੀਨਿ। ਜਨਨਾਨਕ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਪ੍ਰਸਤਿਗੁਰ ਸੁਖਿ ਦੁਸੰਨਿ ॥ ੧੫੦੪ ॥ ਜਿਨ ਅੰਦਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਰੰ
 ਅਕੀ ਜਿਉ ਬੋਲ ਨਿਤਿ ਦੇਸੇ ਗੀਨਿ। ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਅਪੇ ਜਾਣਦਾ ਜਿਨ ਲਾਈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਰੰਨਿ। ੧੫
 ਉਨ੍ਹੀ। ਤੂ ਕਰਤਾ ਅਪਿ ਅਨੂਲੁ ਹੈ ਭੁਲਣ ਦਿਨਾ ਹੀ। ਤੂ ਕੋ ਹੋ ਸੁਖ ਚੇ ਭੁਲ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਬੁਝੈ
 ਹੀ। ਤੂ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ਹੈ ਦੂਜਾ ਕੋ ਨਾ ਹੀ। ਤੂੰ ਸਾਹਿਬੁ ਅਗਮ ਦਇਆ ਲੁਹੈ ਸਭਿ ਤੁਧੁ
 ਸਿਆ ਹੀ। ਸੁਭਿ ਜੀਅ ਤੇਰੇ ਤੂ ਸਭੁ ਸਦਾ ਤੂ ਸਭੁ ਛੁਡਾ ਹੀ। ੪ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ੧੫੦੪ ॥ ਸੁਣਿ ਸਾਯਨ ਪ੍ਰੇ
 ਮ ਸੰਦੇਸ ਰਾਅ ਖੀਤ ਰਲਗੀਨਿ। ਗੁਰਿ ਤੁਠ ਸਜਣੁ ਮੇਲਿਅ ਜਨਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਸਵੰਨਿ ॥ ੧੫੦
 ੪ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾਤ ਦਇਆ ਲੁਹੈ ਜਿਸਨੇ ਦਇਆ ਸਦਾ ਹੋਇ। ਸਤਿਗੁਰ ਅੰਦਰ ਹੁਨਿ ਰਵੈ ਰਹੈ ਸ
 ਭੁ ਦੇਖੈ ਬ੍ਰਹਮੁ ਇਕੁ ਸੋਇ। ਨਿਰਵੈ ਰਾਨਾ ਲਿਜਿ ਵੈਰੁ ਚਲਾਇ ਦੇਤਿ ਨ ਦਿਚਹੁ ਤਿਸ ਟਿਅ ਨ ਕੋਇ। ਸ
 ਤਿਗੁਰੁ ਸਭਨਾ ਦਾ ਭਲਾ ਅਨਾਇਦਾ ਤਿਸ ਦਾ ਬੁਝਾ ਕਿਉ ਹੋਇ। ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਜੇ ਹੋ ਕੋਇ ਛੁਦਾ ਤੇ ਹਾਠ
 ਲੁਪਾਏ ਕੋਇ। ਨਾਨਕ ਕਰਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ਜਿਦੁ ਕਿਛੁ ਗੁਣ ਨ ਹੋਇ ॥ ੧੫ ਉਨ੍ਹੀ ॥ ਜਿਸਨੇ
 ਸਾਹਿਬੁ ਵਡਾ ਕਰੇ ਸੋਈ ਵਡਾ ਜਾਣੀ। ਜਿਸੁ ਸਾਹਿਬੁ ਤੋਂ ਵੇਤਿ ਸੁਖ ਖਸਿਲੇ ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਅਨਿਭਾਣੀ
 ਜੇ ਕੋਊ ਸਦੀਰੀ ਸਕਰੇ ਸੋ ਮੁਫਾ ਅਜਾਣੀ। ਜਿਸਨੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਸੁਗੁਣ ਹੋਵੇ ਗੁਣਾ ਅਖਿਵ ਪਾਣੀ

ਰ

ਨਾਨਕਸਚਾਸਚੁਹੈ ਬੁਝਿਸਚਸਮਾਣੀ ਪਸਲੇਕਮ ੪ ਹਰਿਸਤਿਨਿਰੰਜਨਾਮਰੁਹੈ ਨਿਰ
 ਭਉਨਿਰਦੇਹੁਨਿਰੰਕਾਰੁ ਜਿਨਜਪਿਆਇਕਮਨਿਇਕਚਿਤਿਤਿਨਲਥਾਹਉਮੈਭਾਨੁਜਿਨ
 ਦੁਰਮੁਖਿਹਰਿਅਰਾਸਿਆਤਿਨਸੰਤਜਨਜੈਕਾਰੁ ਕੋਈਨਿਦਾਕਰੇਪੁਰੇਸਤਿਗੁਰੂਕੀਤਿਸਨੇ
 ਠਿਟੁਠਿਟੁਕਹੈਸਭੁਸੰਸਾਰੁ ਸਤਿਗੁੰਦਿਚਿਆਪਿਵਰਤਦਹਰਿਆਪੇਰਖਣਹਾਰੁਪਨੁਪੰ
 ਨੁਗੁਰੂਗੁਣਗਫੁਟਤਿਸਨੇਸਦਾਸਦਾਨਮਸਕਾਰੁ ਜਨਨਾਨਕਤਿਨਕਉਵਾਰਿਆਜਿਨ
 ਜਪਿਆਸਿਰਜਣਹਾਰੁ ੨੪ ਅਪੇਪਰਤੀਸਾਜੀਅਨੁਅਪੇਅਕਾਰੁਗਵਿਚਿਆਪੇਜੰਤ
 ਉਪਾਇਅਨੁਮੁਖਿਆਪੇਦੇਇਹਿਰਾਸੁ ਸਭੁਅਪੇਆਪਿਵਰਤਦਾਅਪੇਹੀਗੁਣਤਾਸੁ
 ਜਨਨਾਨਕਨਾਮੁਖਿਆਇਤੁਸਭਿਕਿਲਵਿਖਏਟਤਾਸੁ ੨੫ਉਨੀ ੧ ਤੁਸਚਾਜਾਹਿਬੁਜ
 ਚੁਹੈਸਚੁਸਚੇਭਵੈ ਜੋਤੁਪੁਸਚੁਜਲਾਹਿਦੇਤਿਨਜਮਕੀਥਹੁਨੇਨਿਨਅਵੈ ੧ ਤਿਨਕੇਖਖ
 ਟਰਿਉਜਲੇਜਿਨਹਰਿਹਿਰਦੈਸਚਾਭਵੈ ੧ ਕੁਟਿਆਰੁਪਿਛਹਾਸਟੀਅਨਿਕੂਕੁਹਿਰਦੈਕ
 ਪਟੁਮਹਾਵੁਖੁਪਵੈ ੧ ਮਹਕਾਲੇਕੁਟਿਆਰੁਆਰੁਕੁਟਿਆਰੁਕੁਟਿਆਰੁਕੁਟਿਆਰੁ ੧ ਸਲੇਕਮ ੪
 ੪ ਸਤਿਗੁਰੁਸਰਤੀਪਰਮਹੋਤਿਸੁਵਿਚਿਜੇਹਕੋਬੀਜੇਤੇਹਾਣਲੁਪਾਏ ੧ ਗੁਰਸਿਖੀਅੰਮ੍ਰਿ

ਤੁਬੀਜਿਆਤਿ ਨੁਅੰਮਤ ਫਲੁ ਹਰਿ ਪਾਏ ॥ ਠਨਾਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਓਇ ਹਰਿ ਦਰਗ
 ਹਸਦੀ ਪੈਨਾਏ ॥ ਇਕ ਨਾਅੰਦਰਿ ਬੋਟੁ ਨਿਤ ਬੋਟੁ ਕਮਾਵਹਿ ਓਹੁ ਜੇਗਾ ਬੀਜੇ ਤੇ ਹਾਠ ਲੁਖਾਏ ॥ ਜਾਸ
 ਤਿਹੁ ਰਸਗਾਠੁ ਨ ਦਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੇ ਸੁਆਵਗੀਰ ਸਭਿ ਉਪਾਧਿਆਏ ॥ ਓਇ ਜੇਗਾ ਚਿਤੁ ਦਹਿ ਨਿਤ ਤੇ
 ਗਪਾਇ ਨਿਓਇ ਤੇ ਹੋ ਜੇਹੇ ਦਾਜਿ ਦੁਆਏ ॥ ਨਾਨਕ ਦੁਹੀ ਸਿਰੀਖਸ ਮੁਆਪੇ ਵਰਤੈ ਨਿਤ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇ
 ਖੈ ਚਲਤ ਸਬਾਏ ॥ ੧੫੦੪ ॥ ਇਕੁ ਮਨੁ ਇਕੁ ਦਰਤੁ ਦਾਤਿ ਤੁਲਗੋ ਸੋਧਾਇ ਪਾਇ ॥ ਕੋਈ ਗਲਾ ਕਰੇ ਘ
 ਰੀਆ ਜਿਘਰਿ ਦੁਬਰੇ ਵੇਸਾਈ ਪਾਇ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਝੀ ਨਾਪਵੈ ਅਹੰਕਾਰੁ ਨ ਦਿਓ ਜੁਆਇ ॥ ਅ
 ਹੰਕਾਰੀਆ ਨੇ ਦੁਖ ਭੁਖਹੈ ਹੁਤੁ ਰਹਿ ਪਾਰਿ ਪਾਰਿ ਮੰਗਾਇ ॥ ਕੂਕੂਠ ਗੀਗੁਲੀ ਨਾਰਹੈ ਮੁਲੰਮਾ ਪਾਜੁ
 ਲਹਿ ਜਾਇ ॥ ਜਿਸ ਹੋਵੈ ਪੁਰਬਿ ਲਿਖਿਆਤਿ ਸੁਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਪੁਰਾ ਆਇ ॥ ਜਿਉਲੇ ਹਾਪੁਰ ਸਿ
 ਭੇਟੀ ਮੈ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਸੁਦਰ ਨੁਹੇਇ ਜਾਇ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪੁਰੁ ਤੁਪਣੀ ਜਿਉ ਭਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਇ
 ॥ ੧੫੦੫ ॥ ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਸੇਵਿਆਤਿ ਨ ਹਰਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ ॥ ਗੁਣ ਕੀ ਸਾਇਤਿ ਨ ਸਿ
 ਉ ਕਰੀ ਸਭਿ ਅਵਗਣ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥ ਅਉਗਣ ਦਿਕਾਣਿ ਪਲਗੀ ਜੇ ਸੁਦੇਹਿ ਸੁਸਚੇ ਪਾਏ ॥
 ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਜਿਨਿ ਅਉਗਣ ਮੇਟਿ ਗੁਣ ਪਰਗਟੀਆਏ ॥ ਵਰੀ ਵਰਿ ਆਈ ਵੇਰੁ ਕੀ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਲਾਣੇ ॥ ੧ ॥ ਸਲੋਕ ੪ ॥ ਸਤਿਗੁਰਵਿਚਿ ਵਰੀਵਰਿ ਆਈਐ ਜੇ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿਗੁ
 ਰਿਨਾ ਮੁਖਿ ਆਵੇ ॥ ਹਰਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਤਮਤ ਸੁਚ ਸੰਜਮੁ ਹਰਿਨਾਮੇ ਹੀ ਰਿਖਤਾਵੇ ॥ ਹਰਿਨਾਮੁ ਤਾਹੁ
 ਰਿਸਮੁ ਦੀਬਾਣੁ ਹਰਿਨਾਮੇ ਰਖ ਕਰਵੇ ॥ ਜੋ ਚਿਤੁ ਲਇ ਪੂਜੇ ਗੁਰਮੁਗਤਿ ਸੋ ਮਨ ਇਛੇ ਫਲ ਪਾਵੇ ॥
 ਜੋ ਨਿਦਾ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀਤਿ ਕਰਤਾ ਮਾਰਦਿ ਵਾਵੇ ॥ ਫੇਰਿ ਓਹ ਵੇਖਾਓ ਸੁਹਥਿ ਨ ਆਵੇ ਓ
 ਹੁ ਅਪਣਾ ਬੀਜਿ ਆਪੇ ਪਾਵੇ ॥ ਨਰਕਿ ਘੋਰਿ ਮੁਹਿ ਕਾਲ ਪਾਵੇ ॥ ਆਗਿ ਰਿਤ ਸਕਰੁ ਪਾਇ ਗਲ
 ਵੇ ॥ ਫਿਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਿ ਪਵੈ ਤਾਊ ਬਰੈ ਜਾਹਰਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਪਿਆਵੇ ॥ ਹਰਿਬਾਤਾ ਆਖਿ ਸੁ
 ਣਾਏ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਕਰਤੇ ਵੈਰੁ ਵੇ ॥ ੧ ॥ ੪ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਨ ਮੰਨੈ ਓਹੁ ਮਨੁ ਮੁਖ ਅਗਿ
 ਆਨੁ ਮੁਠਾ ਬਿਖਮਾਇਆ ॥ ਓਹੁ ਅੰਦਰਿ ਕੂਕੁ ਕੂਕੈ ਕਰਿ ਬੁਝੈ ਅਣਹੋਈ ਸੁਗਰੁ ਕੈ ਚਰਿਤ ਸਦੈ
 ਗਲਿ ਪਾਇਆ ॥ ਓਹੁ ਗਲ ਫਰੈ ਸੀਕਰੇ ਬਹੁਤੇ ਗੈ ਓਸ ਦਾ ਬੋਲਿ ਆਕਿ ਸੋ ਨ ਕਾਇਆ ॥ ਓਹੁ ਪ
 ਰਿਘ ਰਿਚੈ ਜਿਓ ਰੈ ਨ ਦੇਹਾ ਗਾਣੇ ਓਹੁ ਨ ਲਿਖੁ ਹੁਕਮੁ ਕੈ ਸੁਤੀਲ ਛੁਲਾਇਆ ॥ ਗੁਰਮੁਖ
 ਹੋਇ ਸੁਆਲਿ ਪਤੈ ਵਰਤੈ ਓਸ ਦਾ ਮੁਛੁ ਫਿਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਿਧ ਹੋਇਆ ॥ ਜੋ ਗੁਰੁ ਗੋਪੇ ਆਪਣ
 ਮੁਠਲਾਨਾ ਜੀਪੰਢਰੁ ਓਨਿ ਲਹਾ ਮੁਲੁ ਸਭੁ ਗੁਣੁ ਇਆ ॥ ਪਹਿਲਾ ਮਗ ਮੁਨਿ ਰਾਮੁ ਨਾਨਕੁ ਆ

ਮੁ

ਖਿਲਾਣੇ ਪੁਰੇ ਹਰਕ ਬਚਨੁ ਉਪਰਿ ਆਇਆ ਗੁਰਸਿਖਾ ਦੁਇ ਆਈ ਭਾਵੈ ਗੁਰਪੁਰੇ ਕੀ ਮਨੋ
ਭਰਵੇਲਾ ਹਥਿ ਨ ਆਇਆ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਸਚਿ ਸਚਾ ਸਭੁ ਦੂਰ ਹੈ ਸੋਲ ਏ ਜਿ ਸੁ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਟਿਕੇ
ਸੋ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਜਿ ਸਚੁ ਪਿਆਇ ਨਾ ਸਚੁ ਸਚਾ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਟਿਕੇ ॥ ਸੋ ਟੀ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਪੁਰਖ ਹੈ ਜਿ ਨਿਪ
ਜੇ ਦੁਤੀ ਤੇ ਦਸਿ ਛਿਕੇ ॥ ਜਿ ਬਿਨੁ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਅਪੁਗਣਾਇ ਦੇ ਤਿਨ ਅੰਦਰਿ ਕੂਨੁ ਛਿਟੁ ਛਿਟੁ
ਪੁਟੇ ॥ ਓਇ ਬਲੇ ਕਿ ਸੇ ਨ ਭਾਵਨੀ ਹਰਕਾਲੇ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਤੇ ਦੁਕਾ ॥ ਸਲੋਕ ਮ ੧੪ ॥ ਹਰਿ ਪੁਰਖ
ਸਭੁ ਖੇਤੁ ਹੈ ਹਰਿ ਆਪਿ ਕਿਰਸਾਣੀ ਲਾਇਆ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਖਸਿ ਜਮਾਈ ਅਨੁਮੈ ਮੁਖੀ ਮੂਲੁ
ਦਾਇਆ ॥ ਸਭੁ ਕੋ ਬੀਜੇ ਆਪਣੇ ਭੁਲੇ ਨੇ ਹਰਿ ਭਵੈ ਸੋ ਖੇਤੁ ਜਮਾਇਆ ॥ ਗੁਰਸਿਖੀ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਬੀਜਿ ਆਹਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਛਲੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਇਆ ॥ ਜਮੁ ਚੂਹ ਫਿਸਨਿ ਤੁਰਕ ਦਾ ਹਰਿ ਕਰ
ਤੇ ਮਾਰਿ ਕਢਾਇਆ ॥ ਕਿਰਸਾਣੀ ਜੰਮੀ ਭਾਉ ਕਰਿ ਹਰਿ ਬੋਲਿ ਬਖਸਿ ਜਮਾਇ ॥ ਤਿਨ ਕਾ ਕੜਾ
ਅੰਦੇਸਾ ਸਭੁ ਲਾਹਿ ਨੁ ਜਿਨੀ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਪਿਆਇਆ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਰਾ ਸਿਆਮ ॥
ਪਿਤਰਿ ਆਸਭੁ ਜਗਤੁ ਤਰਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਮ ੧੪ ॥ ਸਾਗੁ ਦਿਨੁ ਲਲਚਿ ਅਇਆ ਮਨ ਮੁਖਿ ਹਰੇਗ
ਲਾਗੁ ਤੀਉ ਘੋਦ ਬਿਅਲਵੇ ਸੋ ਤਸੁ ਗਿਛਿ ਲਾ ॥ ਅਨਮੁਖਾ ਦੇ ਸਿਰਿ ਜੋਗਾਮ ਮਰੁ ਹੋਇ ਤੁ ਦੇਵਹਿ

੦

ਨ

ਆ

੦

ਭਲਾ ਜੇਰਾਂਦਾਂ ਅਖਿਆ ਪੁਰਖ ਕਮਾਵੇ ਸੇ ਪਵਿਤ ਅਮੋਧ ਖਲਾ ਕਮਿਵਿਅਾ ਪੇ ਕੁਸੁਤਾਨ
 ਰਸੇ ਜੇਰਾਂ ਪੁਛਿ ਚਲਾ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਅਖਿਆ ਜੇ ਚਲੈ ਸੇ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਭੁਲ ਭਲਾ ਜੇਰਾ ਪੁਰ
 ਸ ਸਾਭੇ ਅਪਿਰਿ ਪਾਇ ਅਨੁਹਰਿ ਖੋਲ ਸਭ ਖਿਲਾ ਸਭੁ ਤੇਰੀ ਬਣਤ ਬਣਾਵਣੀ ਨਾਨਕ ਭਲ
 ਭਲਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਤੂ ਵੇ ਪਰਵਾਹੁ ਅਥਾਹੁ ਹੈ ਅਤੁਲੁ ਕਿਉ ਤੁਲੀਐ ॥ ਸੇਵਰੁ ਨਾਗੀ ॥ ਸਿਤੁ ਸੁ
 ਪਿਆਇ ਦੇ ਜਿ ਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੀਐ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਤਿਸਰੂਪੁ ਹੈ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਬਣੀਐ
 ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਗੀਜੈ ਹੋਰਿ ਕਚੁ ਪਿਚੁ ਬੋਲ ਦੇ ਸੇ ਕੁਹਿ ਆਰੁ ਕੁਹੈ ਸੁਣਿ ਪਈਐ ॥ ਓਨਾ ਅੰਦਰਿ
 ਹੋਰੁ ਮੁਖਿ ਤੇਰੁ ਪੈ ਬਿਖਮਾਇ ਅਨੇਕੁ ਖਿਮਰ ਦੇ ਕੁੜੀਐ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਿਕ
 ਅਲੋਕਿ ਨ ਹੋਇ ਸੁਮੇਵਾ ਪਾਏਨਾ ॥ ਜਿਨ ਅੰਦਰਿ ਕਮਟਵਿ ਕਾਰੁ ਸੁਣੁ ਓਇ ਅਪੇਸਰੇ ਦੁਖਿ ਕਠੇ ਜਗ
 ਮਾਲੇ ॥ ਸਚਿ ਆਗਸਿ ਖਬਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਿ ॥ ਘਾਲ ਨਿਕੁੰਨੈ ਆਰੁ ਨ ਲਭੁਨੀ ਕਿਤੈ ਬਾਇ ਭਾਲੇ
 ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਅਖਿਆ ਸੁਖਾਵੈ ਨਹੀ ॥ ਤਿਨਾ ਮੁਹੁ ਕੁਲਰੇ ਠਿਗਹਿ ਦਿਜਗਏ ॥ ਜਿਨਾ ਅੰਦਰਿ
 ਰਿਪੁ ਤਿਨ ਹੀ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਿ ਚਰਕੁ ਵੇਗਾਈ ॥ ਅਨਿਮਨ ਮੁਖ ਬੋਤਲੇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਮਿਲੈ ਸੁਖ
 ਪਣਾ ਮਨੁ ਬਾਇ ਰਖੈ ਓਹੁ ਅਖਿ ਵਰਤ ਆਪ ਦੀ ਵਡੁ ਨ ਲੇ ॥ ਜਨਨ ਨ ਕਇਕੁ ਨ ਗੁਰੁ ਮੇਲਿ

ਨਿਰਮਲ

ਸੁਖਦੇਵੈ ਇਕਿ ਆਖੇਵੈ ਖਕਦੈ ਠਗਵਾਲੇ ॥੧੫੦੪॥ ਜਿਨਾ ਅੰਦਰਿ ਨਾਨਕ ਨਿਸਾਨੁ ਹਰਿ ਤਿਨ ਕੇ
 ਕਾਜ ਦੁਖਿ ਆਵੇ ਰਾਸਿ ॥ ਤਿਨ ਚੁਕੀ ਮੁਹਤਾ ਜੀਏ ਕਨਕੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਗੁ ਕਰਿ ਬੈਠਾ ਪਸਿ ॥ ਕਾਂਕਰ
 ਤਾਵਲਿ ਤਸੁ ਕੇਵਲਿ ਸਾਉ ਵਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਕਰਹਿ ਸਾਬਾਸਿ ॥ ਸਾਹੁ ਪਾਤਿ ਸਾਹੁ ਸਭੁ ਹਰਿ ਕਾ ਕੀਅ
 ਸਾਰਿ ਨਨਕਉ ਆਇ ਕਰਹਿ ਰਹਾਸਿ ॥ ਗੁਰ ਪੁਰੇ ਕੀ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਹਰਿ ਵਡਾ ਸੇਵਾ ਆਤੁਲੁ ਸੁਖੁ
 ਪਾਇਆ ॥ ਗੁਰ ਪੁਰੇ ਦਾਨੁ ਦੀਆ ਹਰਿ ਨਾਮ ਚਲੁ ਨਿਤ ਬਖਸੇ ਚੜ੍ਹੈ ਸਵਾਇਆ ॥ ਕੋਈ ਨਿਕੁ ਵਡੁ
 ਆਈ ਦੇਖਿ ਨ ਸਕੈ ਸੋ ਕਰਤੈ ਆਪਿ ਪਚਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਨਕੁ ਗੁਣੁ ਬੋਲੈ ਕਰਤੈ ਕੇ ਭਗਤ ਨੇ ਸਦਾ
 ਰਖਦਾ ਆਇਆ ॥ ੧੫੦੫ ॥ ਤੁਸਹਿ ਭੁਖ ਮਗਮਦਾਇਆ ਲੁਹੈ ਵਡੁ ਦਾਤਾ ਦਾਨਾ ॥ ਤੁਸੁ ਜੇ ਵਡੁ
 ਹੋਰ ਕੋ ਦਿਸਿ ਨ ਆਵਈ ॥ ਤੁਹੈ ਸੁਘਟੁ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਣਾ ॥ ਮੇਹੁ ਕੀਟੈ ਬੁਢਿ ਦਿਸਿ ਆਵਦਾ ਸਭੁ ਚਲਣਹ
 ਰਾ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ॥ ਜੋ ਬਿਨੁ ਜਹੈ ਹੋਰ ਤੁਚਿ ਤੁਲਾਇ ਦੇ ਸੇਕੁ ਡਿਓ ਆਰਕੁ ਡਾਤਿ ਨ ਆਣਾ ॥ ਨਾਨ
 ਕ ਸਚੁ ਪਿਆਇ ਤੁਝਿ ਬਿਨੁ ਸਚੈ ਪਾਰਿ ਪਾਰਿ ਮੁਏ ਆਜਾਣਾ ॥ ੧੫੦੬ ॥ ਕੁਮਾਰ ਅਗੇ ਦੇਸਤੁ
 ਭੁਨਦਿ ਰੋਪਿਛੈ ਦੇਆਖਿ ਆਕੰਮਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ਅਪਵਿਚਿਠਿ ਰੈ ਮਨੁ ਭੁਖੁ ਚਾਰਾ ਗਲੀ ਕਿਉ ਸੁਖੁ
 ਪਾਵੈ ॥ ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਾਹੀ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕੀ ਚੁਕੁਣੀ ॥ ਆਵੈ ਕੁਣੀ ਜਵੈ ॥ ਜੋ ਬਿਖਾ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰ

ੴ

ਭੁਕਰਤਾ ਤਾਸਤਿਗੁਰਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨ ਵਰੀ ਆਵੈ ॥ ਤੁਮਾਪਿਉਪੀਵੈ ਸਬਦੁ ਗੁਰਕੇਰਾ ਸਭੁਕਾ ਹੁਆ ॥
 ਦੇਸਾ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਵੈ ॥ ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਜਨਨਾਨਕ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿਗੁਣਗਾਵੈ ॥ ੧ ॥
 ਮਃ ॥ ਗੁਰਸਤਿਗੁਰਕਾ ਜੋ ਸਿਖੁ ਅਖਾਏ ਸੁਭਲ ਕੇਉ ਠਿਹਰਿ ਨਾਮੁ ਆਵੈ ॥ ਉਦਮੁ ਕਰੇਨੁ
 ਲਕੇ ਪਰਭਾਤੀ ਇਸਨਨੁ ਕਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਰਿਨਾਵੈ ॥ ਉਪਦੇਸਿ ਗੁਰੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੁ ਆਪੈ ਸਭਿਕਿ
 ਲਾਇ ਪਾਪੁ ਖਲਹਿ ਜਾਵੈ ॥ ਛਿਰਿ ਚੜ੍ਹੈ ਦਿਵਸੁ ਗੁਰਬਾਣੀ ਗਾਵੈ ਬਹਦਿ ਅਉਠਦਿ ਆਹਰਿ
 ਨਾਮੁ ਆਵੈ ॥ ਜੋ ਸਾਸਿਗਿਰਾ ਸਿਖਿ ਆਏ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੇ ਗੁਰਸਿਖੁ ਗੁਰਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥ ਜਿਸਨ
 ਵਇਆਲੁ ਹੋਵੈ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰਸਿਖੁ ਗੁਰੁ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਣਾਵੈ ॥ ਜਨਨੁ ਨ ਕੁਝੁ ਟਿਕੈ
 ਗੋਤਿ ਸੁਗੁਰਸਿਖੀ ॥ ਆਪਿ ਜਪੈ ਮਰਹਨਾ ਮੁਝਪਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ਪਤਿਹੁ ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਸਚੁ ਸਿਖੁ ਆਇ ਦੇਸੁ
 ਵਿਰਲੇ ਬੋਝੁ ॥ ਜੋ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਟੁਕਾ ਅਜਪਾਏ ਤਿਨ ਕੀ ਬਰਤਾਤ ਪਾਹਿ ਅਸੀਖ ਕਰੇਨੁ ॥ ਭੁਧਨੁ
 ਸਭੁ ਸਿਖਾਇ ਦੀਸੇ ਬਇਧਾਏ ਜੋ ਸਾਹਿਬੁ ਲੇਨਾ ॥ ਜੋ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਦੇ ਪੈਨ ਦੇਸੇ ਮੁਏ
 ਮਰਿਯੈ ਮੇਰੇ ਨਾ ॥ ਓਇ ਹਜਰੁ ਮਿਰਬੈਲ ਦੇ ਬਾਹਰਿ ਵਿਸੁਕਾਇਹਿ ਮੁਖਿ ਘੋਲੇ ॥ ਅਨਿਥੈ ਦੇਖਿ
 ਵਿਛੋੜੇ ॥ ੧੧ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਮਲੁ ਜੂਝੁ ਭਿਰਿ ਅਨੀਲਾ ਕਾਲਾ ॥ ਖਿਧੋਲ ਸੁਤਿ ਨਿਵੇਸੁ ਖੈਨੋ ਪਾਇ

ਦੇਸੁਖ

ਅਗਾਧਾਸਿ ਨਦੇਈ ਕੋਈ ਬਹਣਿ ਜਗਤਿਸਾਹਿਗੁਰਪਤਿ ਸਗਵੀ ਮਲੁਲਾਇਸਨਹੁਭਾਅਇ
 ਅਗਾਧਾਪਰਾਈ ਜੋਨਿਦਾਚੁਗਠੀਨੇਵੇ ਮੁਖਕਰਿਕੋਲੇਲਿਅਥਬੰਧੀਮੁਹਕਾਲਾਟੁਯਾਵੇਮੁਖਾਦ
 ਕਰਾਇਆਨਤੁਸੁਇਆਸਰਤੁਜਗਤਵਿਚਿਤਾਈਦਮੁਖਸਣੇਨਠਰੇਪਉਲੀਪਉਦੀਠਰ
 ਹੋਇਕੋਉਠਿਘਰਿਆਇਆਅਗੇਸੰਗਤੀਕੁਟੂਮੀਵੇਮੁਖਰਲਣਾਨਮਿਲੈਤਵਹੁਟੀਭਤੀਜ
 ਠਿਰਿਆਇਘਰਿਪਾਇਆਹਲਤੁਪਲਤੁਦੋਵੇਗਏਨਿਤਤੁਖਕੂਕੇਤਿਗਾਇਆਪਨੁਪਨੁ
 ਸੁਆਮੀਕਰਤਾਪੁਰਖੁਹੋਜਿਨਿਨਿਆਉਸਚੁਬਹਿਅਪਿਕਰਾਇਆਜੋਨਿਦਾਕੇਰਸਤਿਗੁਰ
 ਪੁਰੇਕੀਸੋਸਚੈਮਾਰਿਪਚਾਇਆਏਹਅਖਗੁਤਿਨਿਆਖਿਆਜਿਨਿਜਗਤੁਸਕੂਉਪਾਇਆ
 ੨੫੦੪।ਸਾਹਿਬੁਜਿਸਕਾਨੰਗਤੁਖਹੋਵੇਤਿਸਦਾਨਠਗੁਕਿਬਹੁਗਜਿਖਾਏ।ਨਿਸਾਹਿਬਕੇ
 ਘਰਿਵਖੁਹੋਵੇਸੁਨਠਰੇਹਥਿਆਵੇਅਣਹੋਦੀਕਿਬਹੁਪਾਏ।ਨਿਸਦੀਸੇਵਕੀਤੀਠਿਰਿਲਖ
 ਮੰਗੀਮੇਸਾਸੇਵਾਅਉਖੀਹੋਈ।ਨਨਕਸੇਵਾਕਰਹੁਗਰਿਗੁਰਸਠਲਦਰਸਨਕੀਠਿਰਿਲੇ
 ਖਾਮੰਗੀਨਕੇਈ।ਪਉਣਾ।ਨਨਕਵੀਚਰਹਿਸੰਤਜਨਯਾਰਿਦੇਦਕਹੰਦੇ।ਭਗਤੁਮਖੋਤੋਯੋ
 ਲਦੇਸੇਵਚਨਹੋਵੇਦੇ।ਪ੍ਰਗਟਪਹਾਰਾਜਾਪਦਾਸਭਿਉਕੇਕਸੁਣਿਦੇ।ਸੁਖੁਨਪਾਇਨਿਖਸਨਰ

ਸੰਤ ਨਾਲਿ ਖਰੀਦੋ। ਓਇ ਲੋਚਨਿ ਓਨਾ ਗੁਣੈ ਨ ਓਇ ਅਹੰਕਾਰਿ ਸਟੈ ਦੇ। ਓਇ ਦਿਚਾਰੇ ਕਿ ਆਸ
ਰਹਿ ਜਾਭਾ ਗਧਰਿ ਮੰਦੋ। ਜੋ ਮਾਗੇ ਤਿਨਿ ਪਾਰਥੁ ਹਮੁ ਸੇਕਿ ਸੈ ਨ ਸੰਦੋ। ਵੈਰ ਖਰਹਿ ਨਿਰਵੈਰ
ਨਾਲਿ ਪਰਮਿ ਨਿ ਆਇ ਪਦੈ ਦੇ। ਜੋ ਜੋ ਸੰਤਿ ਸੇ ਗੰਧਿ ਆਸੇ ਫਿਰਹਿ ਭਵੰਦੋ। ਪੇਤੂ ਮੁੰਢਾ ਹੁਕਮਿ
ਆਤਿ ਸੁਭਾਲ ਸੁਕੰਦੋ। ੧੨। ਸੋਲੇ ਕਮ ੧੦੪। ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਪਿਆਇ ਦਾ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ
ਤੁਮਿ ਦਿਤੀ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਘਟੈ ਨਾ ਹੀ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਕਿਸੇ ਦੀ ਘਟਾਈ। ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੋ
ਦਲਿ ਹੋ ਤਾਠੁ ਪਿਸ਼ਟਾਖਿ ਮਰੈ ਸੁਖੁ ਏਕਾਈ। ਨਿੰਦ ਕਾ ਕੇ ਮੁਹ ਕਾਲੇ ਕਰੇ ਹਰਿ ਕਰਤੈ ਆਪਿ ਵਧਾ
ਈ। ਜਿਉ ਜਿਉ ਨਿੰਦਕ ਨਿੰਦ ਕਰਹਿ ਤਿਉ ਤਿਉ ਨਿਤ ਨਿਤ ਚੈ ਸਵਾਈ। ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਅ
ਰਪਿ ਅਗਤਿ ਨਿਪੰਗੀ ਆਇ ਸਭ ਪਾਈ। ੧੩। ੧੦੫। ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਤੀ ਗਣਤ ਜਿਰ ਬੈ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ
ਸਭੁ ਤਿਸ ਕਾ ਗਇਆ। ਨਿਤ ਸੁਹੀ ਆਪੁ ਏਸੁ ਗੁਮੁ ਏਸੁ ਖਦਾਸੁ ਖਦਾਸੁ ਨਿਪੁਇਆ। ਨਿਤ
ਉਪਾਵ ਕਰੈ ਮਾਇਆ ਧਨ ਕਾਰਣਿ ਅਗਲਾ ਪਨੁ ਭੀ ਉਡਿ ਗਇਆ। ਕਿਆ ਉਹੁ ਖਟੈ ਕਿਅ ਉਹੁ
ਖਵੈ ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਸਹਸਾ ਦੁਖੁ ਪਇਆ। ਨਿਰਵੈਰੈ ਨਾਲਿ ਨਿਵੈਰੁ ਚਾਏ ਸਭੁ ਪਾਪੁ ਜਗਤੈ ਕ
ਤਿਨਿ ਮਿਰਿ ਲਇਆ। ਓਸੁ ਅਗੈ ਪਿਛੈ ਚਈ ਨਾ ਹੀ ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਨਿੰਦਾ ਪੁਰਿ ਅੰਬੁ ਪਇਆ

ਜੇ ਸੁਇਨੇ ਨਭਹੁ ਹੁਥੁ ਘੇਤਾ ਖੇਹੁ ਸੇਤੀ ਗਲਿ ਗਇਆ ਜੇ ਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣੀ ਠਿਰਿ ਓਹੁ ਆਵੈ ਤਾਪਿ
 ਢਲੇ ਅਉਗਣ ਬਖਸਿਲਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਅਨਦਿ ਨੁਨਾ ਮੁਖਿ ਆਇਆ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਕਲਿ
 ਵਿਖਾਧ ਗਇਆ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਤੂਹੈ ਸਚਾ ਸਚੁ ਤੂ ਸਚੁ ਏਉ ਪਰਿ ਤੂ ਦੀ ਬਾਣੁ ਜੇ ਤੂ ਸਚੁ ਖਿਆਇ ਦੇ
 ਸਚੁ ਸੇਵਨਿ ਸਚੇ ਤੇਰਾ ਮਣੁ ਓਨਾ ਅੰਦਰਿ ਸਚੁ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਸਚੁ ਬਲਨਿ ਸਚੇ ਤੇਰਾ ਤਾਣੁ ਸੇਰ
 ਗਤਿ ਨੀ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਸਾਲਾਹਿਆ ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਨੀ ਸਾਣੁ ਸਚੁ ਜਿ ਸਚੇ ਸੇਵ ਦੇ ਛਿਨ ਵਾਰੀ ਸਦੁ
 ਰਬਾਣੁ ॥ ੩ ॥ ਜਿਲ ਕਮ ॥ ੪ ॥ ਧਰਿ ਮਾਰੇ ਪੂਰੈ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਸੇਈ ਹੁਇ ਸਤਿ ਗੁਰਿ ਮਾਰੇ ਜੇ ਮੇਲਣ ਨ
 ਬਹੁ ਤੇਰੇ ਲੋਚੀ ਮੇਨ ਦੇਈ ਮਿਲਣ ਕਰਤਾਰੇ ਸਤਿ ਸੰਕਤਿ ਛੋਟੀ ਨ ਲਹਿ ਨਿਵੇਦਿ ਜੰਗਤਿ ਗੁਰ
 ਚਰੇ ਕੋਈ ਜਾਇ ਮਿਲੇ ਹੁਇ ਓਨਾ ਨ ਤਿਸੁ ਮਾਰੇ ਜਮੁ ਜੰਦਾਰੇ ਗੁਰਿ ਬਾਬੇ ਛਿਟਕੇ ਸੇਛਿਟੇ ਗੁਰਿ
 ਅੰਗ ਦਿਕੀ ਤੇ ਕੂੜਿ ਆਰੇ ਗੁਰਿ ਤੀਜੀ ਪੀੜੀ ਵੀਚਾਰਿ ਆਕਿਆ ਹਥਿ ਏਨ ਦੇ ਚਾਰੇ ਗੁਰ ਚਉ
 ਥੀ ਪੀੜੀ ਟਿਕਿ ਆਤਿ ਨਿਨਿਦ ਕੂੜੁ ਸਟ ਸਭਿ ਤਾਰੇ ਕੋਈ ਪੁਤੁ ਸਿਖੁ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਗਤਿ ਗੁਰੁ ਕੀ ਤਿ
 ਸੁਕਾਰ ਜਮਹਿ ਸਵਾਰੇ ਜੇ ਟਿਛੈ ਸਫਲੁ ਪਾਇ ਸੀਖੁ ਤੁਧ ਨੁਲਖ ਮੀਖ ਦਿਸੇ ਲੇਹ ਨਿਸਤਾਰੇ
 ਸਭਿ ਨਿਧਾਨ ਨਤਿ ਗੁਰੁ ਦਿਚਿ ਜੇ ਸੁਅੰਦਰਿ ਹਰਿ ਉਰਧਾਰੇ ਸੋ ਘੇਏ ਪੂਰਾ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਜਿ ਸੁਇ

ਖਿਆਲਿ ਖੜਲਿ ਲਾਗੇ ॥ ਜਨਨਾਨਕੁ ਮਾਰੇ ਪੁਨਿ ਤਿਨੁ ਜੋ ਗੁਰਸਿਖਿ ਮਿਤ ਪਿਆਰੇ ॥ ੧੪੯ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਆਪਿ ਦੇਇ ਵਡਿ ਆਈ ਜਗਤੁ ਭੀ ਆਪੇ ਆਇ ਤਿਨ ਕਉ ਪੈਰੀ ਪਾਏ ॥ ਡਰੀ ਐਤਾ ਜੋ ਕਿ

ਛੁਆਪ ਵੂਕੀ ਚੈ ਸਭੁ ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਕਲਾ ਵਧਾਏ ॥ ਦੇਖਹੁ ਭਾਈ ਏਹੁ ਆਖਾਣਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤ ਮਸਚੇ

ਪ ਕਾਜਿ ਨਿਅੰਤੈ ਜੋ ਰਿਸਹਿ ਆਇ ਨਿਵਾਏ ॥ ਆਪਣਿ ਆਭਗਤਾ ਕੀਰਖ ਕਰੇ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਨਿਵਕ

ਦੁਸਟਾ ਕੇ ਮੁਹ ਕਾਲੇ ਕਰਾਏ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਵਡਿ ਆਈ ਨਿਤ ਚੈ ਸਦਾਈ ਹਰਿ ਕੀ ਗਤਿ ਭਗਤਿ ਨਿ

ਤ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾ ਮੁਝ ਪਹੁ ਗੁਰਸਿਖ ਪਹੁ ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤ ਸਾਏ ॥ ਸਤਿ

ਸਤਿ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਤਿ ਕਰਿ ਜਾਣੁ ਹੁ ਗੁਰਸਿਖ ਪਹੁ ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਮੁਹੁ ਕਢਾਏ ॥ ਗੁਰਸਿਖਾ ਕੇ

ਪਹੁ ਉਜਲੇ ਕਰੇ ਹਰਿ ਪਿਆਰਾ ਗੁਰ ਕਾ ਜੈ ਕਾਰੁ ਸੰਸਾਰਿ ਸਭੁ ਤੁਕਰਾਏ ॥ ਜਨਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਕੇ

ਦਾਸੁ ਹੈ ਹਰਿ ਦਾਸੁ ਨ ਕੀ ਹਰਿ ਪੈ ਜਰਾ ਮਾਏ ॥ ਪਉਣੀ ਤੁਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਆਪਿ ਹੋ ਸਚੁ ਸਾਹ

ਹ ਮਾਰੇ ॥ ਸਚੁ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਾ ਮੁਢਿ ਛਾਇ ਪੁਤਵ ਵਡਾ ਰਥਾਰੇ ॥ ਸਚੁ ਸੇਵਹਿ ਸਚੁ ਵਣਿ ਤਿਲੇ ਹਿ

ਗੁਣ ਕਥਹਿ ਨਿਰਾਰੇ ॥ ਸੇਵ ਕਰੁ ਏਸੇ ਜਨਮਿ ਲੇ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਦਾਰੇ ॥ ਤੁਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਅਲ

ਖਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਲਖਾਰੇ ॥ ੧੫੦ ॥ ਸਲੋਕ ਮ ੧੦੪ ॥ ਜਿਨੁ ਅੰਦਰਿ ਤਾਤਿ ਪਗਈ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਦਾ ਕ

ਦੇ ਨਹੀਂ ਵੀ ਭੁਲਾ। ਓਸ ਦੇ ਆਖਿ ਮੇ ਕੋਈ ਨ ਲਗੈ ਨਿਤ ਓਜਾ ਵੀ ਪੁਕਾਰੈ ਖਲਾ। ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਰਿ
 ਨਾਨਕੀ ਚੁਗਲੀ ਚੁਗਲੀ ਦੇ ਜੈ ਕੀ ਤਾ ਕਰਤਿ ਆਉ ਸਦਾ ਸਕੁ ਗਇਆ। ਨਿਤ ਚੁਗਲੀ ਕਰੇ ਅਣਹੋ
 ਪਰਾਈ ਮੁਹੁ ਕਛਿ ਨ ਸਕੈ ਓਸ ਦਾ ਕਾਲਾ ਭੁਇਆ। ਕਰਮ ਧਰਤੀ ਸਰੀਰੁ ਕਲਿ ਜੁਗ ਵਿਚਿ ਜੇਹਾ ਕੋਈ
 ਜੇ ਤੇਹਾ ਕੋ ਖਾਏ। ਗਲ ਉਪਰਿ ਤਪਾਵੁ ਸੁਨਹੋਈ ਵਿਸੁਖਾ ਪੀਤ ਤਕਾਲ ਮਰਿ ਜਾਏ। ਭਾਈ ਦੇਖਹੁ ਨ
 ਆਉ ਸਚੁ ਕਰਤੇ ਕਾ ਜੇਹਾ ਕੋਈ ਕਰੇ ਤੇਹਾ ਕੋਈ ਖਾਏ। ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਸਕੁ ਸੇਝੀ ਪਾਈ ਹਰਿ ਦਰ
 ਕੀ ਆਬਾਤਾ ਆਖਿ ਸੁਣਾਏ। ੨੪੪। ਹੋਏ ਪ੍ਰਤੀਖਿ ਗੁਰੂ ਜੇ ਦਿਛੁ ਵੇਤਿ ਨ ਕਉ ਦਰਿ ਛੇਈ ਨਹੀ
 ਕੋਈ ਜਾਇ ਮਿਲੈ ਤਿਨ ਨਿੰਦਕਾ ਮੁਹਿ ਕਿ ਕੇ ਬੁਕ ਮਹਿ ਪਾਹੀ। ਜੇ ਸਤਿ ਗੁਰਿ ਛਿਟ ਕੇ ਸੇ ਸਕੁ ਜ
 ਗਤਿ ਛਿਟ ਕੇ ਨਿਤ ਭੁੰਭੁਲੁ ਸੇ ਖਾਹੀ। ਜਿਨ ਗੁਰੂ ਗੋਪਿਆ ਆਪਣਾ ਸੇ ਲੈ ਦੇ ਛੁ ਗਛਿ ਰਾਹੀ। ਤਿ
 ਨ ਕੀ ਭੁਖ ਕੇ ਦੇ ਨ ਉਤਰੈ ਨਿਤ ਭੁਖਾ ਭੁਖ ਕੁ ਖਾਹੀ। ਓਨ ਦਾ ਆਖਿ ਆਕੋ ਨਾ ਸੁਣੈ ਨਿਤ ਹਉ ਲੇਹ
 ਉਲਮ ਰਾਹੀ। ਸਤਿ ਗੁਰ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਦੇਖਿ ਨ ਸਕ ਨੀ ਓਨਾ ਮੇ ਪਿਛੇ ਖਾਉ ਨਾਹੀ। ਜੇ ਸਤਿ ਗੁ
 ਰਿ ਮਾਏ ਤਿਨ ਜਾਇ ਮਿਲਿ ਹਿਰਹ ਦੀ ਖੁਦੀ ਸਕੁ ਪਤਿ ਗਵਾਹੀ। ਓਇ ਅਗੈ ਕੁ ਸਟੀ ਗੁਰ ਕੇ ਛਿਟ ਕੇ
 ਜੇ ਓ ਸੁ ਮਿਲੈ ਤਿ ਸੁ ਕੁ ਸਟੁ ਉਠਾਹੀ। ਹਰਿ ਤਿਨ ਕਾ ਵਰ ਸਨੁ ਨ ਕਰਹੁ ਜੇ ਕੁ ਜੇ ਕੁ ਇਚਿ ਤੁਲਾਹੀ।

ਬੁਕ ਸੁਣੋ

ਗੈ

ਭਰਿਕਰੈ ਤੈ ਆਪਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇ ਆਤਿ ਸੁਨਾਨਿ ਕਿਹੁ ਚਾਗਾ ਨਾਹੀ । ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾ ਮੁਅਰਾਧਿ ਤੁਝਿ
 ਸੁਅਪਾਇ ਕੋ ਨ ਸਕਾਹੀ । ਨਾ ਵੈ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਵਡੀ ਹੋਇ ਨਿਤ ਸਦਾਈ ਚਣੈ ਚਣਾਹੀ ॥ ੪੪ ॥ ਜਿ
 ਹੋਵੈ ਗੁਰੂ ਬਹਿ ਟਿਕਿਆ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਵਡੀ ਹੋਈ । ਤਿਸੁ ਕਉ ਜਗਤੁ ਨਿਵਿਆ ਸਭੁ ਪੈਰ
 ਪਾਇ ਆਜ ਸੁਵਰਤਿ ਆਲੇਈ । ਤਿਸੁ ਕਉ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਨ ਮਸਕਾਰ ਕਰਹਿ ਜਿ ਸਕੈ ਮਸਤਕਿ
 ਹ ਬੁਧ ਰਿਆ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਸੋ ਪੂਰਾ ਹੋਈ । ਗੁਰ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਨਿਤ ਚਣੈ ਸਦਾਈ ਅਪਾਇ ਕੋ ਨ ਸ
 ਕੇਈ । ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਕਰੈ ਤੈ ਆਪਿ ਬਹਿ ਟਿਕਿਆ ਆਖੇ ਮੈ ਜਰਥੈ ਪੁਤੁ ਸੋਈ ॥ ੪੫ ॥ ਓਹੁ
 ਕਾਇ ਆਕੋਟੁ ਆਪਾਰੁ ਹੋ ਅੰਦਰਿ ਹਟ ਨਾਲੇ । ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਸਉਦਾ ਜੋ ਕਰੇ ਹਰਿ ਵਸਤੁ ਸਮਾਲੇ
 ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿ ਵਟੁ ਜੀ ਮੈ ਹੀਰੇ ਪੁਵਾਲੇ । ਵਿਣੁ ਕਾਇ ਅਜਿਹੋ ਰਥੈ ਪਨੁ ਖੋਜ ਦੇ ਸੋ ਮੁਠ
 ਥੇ ਤਾਲੇ ਸੋ ਉਠੁ ਤਿਭੁ ਗਮਿ ਭਵਈ ਅਹਿ ਜਿਉ ਸੁਨਾਨੁ ਮਿਰਗੁ ਭਾਲੇ ॥ ੪੬ ॥ ਜਿਲੇ ਕਮ ੪੪ ॥ ਜਿਨਿ
 ਦਾ ਕਰੇ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪੂਰੈ ਕੀ ਸੁਅਉਖ ਜਗਮਹਿ ਹੋਇ ਆਗਾ ਨ ਛਕਾਏ ਰੁਦੁਖ ਬੁਹੁ ਹੋਓ ਥੋਪਕ
 ਠਿਓਹੁ ਛੋਇ ਆਗਾ ਫੁਕ ਪੁਕਾਰ ਕੋ ਨ ਸੁਣੇ ਓਹੁ ਅਉਖਾ ਹੋਇ ਹੋਇ ਰੋਇ ਆਗਾ ਓਨਿ ਹਲਤੁ ਪ
 ਲਤੁ ਸਭੁ ਗਵਾਇ ਆਗਾ ਹਮੁਲੁ ਸਭੁ ਥੋਇ ਆਗਾ । ਓਹੁ ਤੇਲੀ ਸੇਵਾ ਬਲਦੁ ਕਰਿ ਨਿਤ ਭੁਲੇ ਕੇਉ

ਠਿਖੁ ਭਿਜੈ ਇਅਗਾਹ ਰਿਵੇਖੈ ਸੁਣੈ ਨ ਤਸਕੁ ਕਿਛੁ ਤਿਵੁ ਕਿਛੁ ਗੁਣਾ ਨ ਹੋਇਆ ਜੈ ਸਾਖੀ ਜੈ ਸੇਖੁ
 ਏਜੇਹਾ ਪੁਰਬਿ ਕੈ ਨੈ ਬੋਇਆ ਜਿ ਸੁਕੁ ਪਾਕਰੇ ਪੁਰੁ ਆਪਣੀ ਤਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਚਰਣ ਪੋਇਆ
 ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪਿਛੈ ਤਰਿ ਗਇਆ ਜਿ ਉਲਹਾ ਕਾਠ ਸੋਇਆ ਜਨ ਨਨਕ ਨਾਮੁ ਪਿਆਇ
 ਤੂ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇਆ ੧੫੪ ਵਡੁ ਭੁਗੀਅ ਸੋ ਗਾਗਣੀ ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿ
 ਲਿਆ ਹਰਿ ਗਇਆ ਅੰਤਰ ਜੋ ਤਿਪੁ ਗਾਸੀਆ ਨਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ੧੫੫ ਉਵੈ ਭੀ ਇਹੁ ਸਰੋ
 ਰੁ ਸਕੁ ਪਰਮੁ ਹੈ ਜਿ ਸੁਅੰਦਰਿ ਸਚੇ ਕੀਵਿ ਚਿਜੇ ਤਿਗੁਰ ਜਰਤ ਨ ਵਿਚਿ ਲੁਕਿ ਰਹੇ ਕੋਈ ਗੁਰ
 ਮੁਖਿ ਸੇਵਕੁ ਕਢੈ ਬੋਤਿ ਸਕੁ ਆਤਮਾ ਮੁਪਛਾਇਆ ਤਾਇ ਕੁਰਵਿਆਇ ਕੋ ਚਿਤਿ ਪੋਤਿ ੧੫੬
 ਕੁਦੇਖਿਆਇ ਕੁਮੰਨਿਆਇ ਕੋ ਬੁਝਿਆ ਸੁਵਣੁ ਸਰੋਤਿ ਜਨ ਨਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂ ਸਚੁ
 ਚੇ ਸੇਵੇ ਤਰੀ ਹੋਤਿ ੧੫੭ ਜਲੇ ਕਮ ੧੫੮ ਸਕੁ ਰਸਤਿ ਨ ਕੈ ਰਿਵੇਹੁ ਜਿਨਾ ਹਰਿਵਸਿਆ ਅਨ
 ਆਹਿ ਹਰਿ ਵਰਗਹਿ ਤੇ ਮੁਖਿ ਜਲੇ ਤਿਨ ਕਉ ਸਤਿ ਦੇਖਣੁ ਜਾਹਿ ਜਿਨ ਨਿਰਭਉ ਨਾਮੁ ਪਿ
 ਆਇਆ ਤਿਨ ਕਉ ਭਉ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ਹਰਿ ਉਤਪਤਿ ਨੀ ਸਰੋਵਿਆ ਜਿਨ ਕਉ ਪੁਰਿ ਲਿਖਿਆ
 ਆਹਿ ਤੇ ਹਰਿ ਵਰਗਹਿ ਪੈ ਨਈਅ ਹਿਜਿ ਨ ਹਰਿਵੁ ਠਾਮਨ ਮਾਹਿ ੧੫੯ ਇਆਪਿ ਤੇਰੇ ਸਤ

ਹਿ

ਕੁਟਿਬਸਿਉਤਿਪਿਛੇਸਤੁਜਗਤਛਡਾਹਿ। ਜਨਨਾਨਕਕਉਹਰਿਮੇਲਿਜਨਤਿਨਵੇਖਿਵੇ
 ਖਿਹੇਮਜੀਵਹਿ॥੧੫੩੪॥ਸਾਧਰਤੀਰੁਈਹਕਿਅਵਲੀਜਿਥੇਮੇਰਸਤਿਗੁਰੁਬੈਠਾਅਇ॥
 ਸੇਜੰਤਕੁਏਹਰੀਅਵਲੇਨਿਸੰਮੇਰਸਤਿਗੁਰੁਵੇਖਿਆਜਾਇ॥ਧਨੁਪੰਨੁਪਿਤਾਧਨੁਪੰਨੁ
 ਕੁਲੁਧਨੁਪਨੁਬਜਨਨੀਜਿਨਿਗੁਰੁਜਣਿਆਮ॥ਇ॥ਧੰਨੁਪੰਨੁਗੁਰੁਜਿਨਾਨਾਮੁਅਗਧਿਅ
 ਆਪਿਤਰਿਆਜਿਨੀਡਿਠਾਤਿਨਲਏਛਡਾਇ॥ਹਰਿਜਤਿਗੁਰਮੇਲਹੁਦਇਅਕਰਿਜਨੁ
 ਨਨਕੁਪੇਵੈਧਾਇ॥੧੫੩੫॥ਸਰੁਸਚਾਸਤਿਗੁਰੁਅਮਰੁਹੇਜਿਸੁਅੰਦਰਿਹਰਿਉਰਿਪਾ
 ਰਿਆ॥ਸਚੁਸਚਾਸਤਿਗੁਰੁਪੁਰਖੁਹੇਜਿਨਿਕਮੁਕੋਧੁਬਿਖੁਮਾਰਿਆ॥ਜਡਿਠਾਪੁਰਸਤਿ
 ਗੁਰੁਤਾਅੰਦਰਹੁਮਨੁਸਾਧਰਿਆ॥ਬਲਿਹਾਰੀਗੁਰਆਪਣੇਸਦਾਸਦਾਪ੍ਰਮਿਦਾਰਿਆ॥
 ਗੁਰਮੁਖਿਜਿਤਅਨਮੁਖਿਗਰਿਆ॥੧੫੩੬॥ਸਲੋਕਮ॥੪॥ਕਰਿਕ੍ਰਿਪਾਸਤਿਗੁਰੁਮੇਲਿਓ
 ਨੁਮੁਖਿਗੁਰਮੁਖਿਨਾਮੁਪਿਆਇਸੀ॥ਸੇਕਰੇਨਿਸਤਿਗੁਰਭਾਵੁਸੀ॥ਗੁਰਪੁਰਾਪਰੀਦੁ
 ਸਾਇਸੀ॥ਜਿਨਅੰਦਰਿਨਾਮੁਨਿਧਾਨੁਹੇਤਿਨਕਾਰੁਉਸਤੁਗਵਾਇਸੀ॥ਜਿਨਰਖਣਕ
 ਉਹਰਿਆਪੌਤਿਹੋਰਕੇਤੀਯੁਯਿਯੁਜਾਇਸੀ॥ਜਨਨਾਨਕਨਾਮੁਪਿਆਇਤੂਹਰਿਹ

ਲਤਿ ਪਲਤਿ ਛੋੜਾਇ ਸੀ ॥੧॥੫੪॥ ਗੁਰਸਤਿ ਗੁਰ ਕੀ ਵਡਿਆ
 ਈ ॥ ਹਰਿ ਰਾਖਹੁ ਪੈ ਜਸਤਿ ਗੁਰੂ ਕੀ ਨਿਤ ਚੋਣੈ ਸਦਾਈ ॥ ਗੁਰਸਤਿ ਗੁਰ ਕੇ ਮਨਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਹੋ
 ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਛੋੜਾਈ ॥ ਗੁਰਸਤਿ ਗੁਰ ਤਾਣੁ ਦੀ ਬਾਣੁ ਗਗਨ ਤਨਿ ਸਭੁ ਆਇ ਨਿਵਾਈ ॥ ਜੀ ਨੀਤਿ
 ਠਾਮੇਰਾ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਭਉ ਭਰੇ ਤਨ ਕਸਭੁ ਧਾਪਗਵਾਈ ॥ ਹਰਿ ਵਰਗ ਹਤੇ ਮੁਖ ਉਲਲੇ ਬਹੁ ਸੋਭ
 ਧਾਈ ॥ ਜਨਨਾਨਕੁ ਮਗੋ ਸੁਣਿ ਤਿਨ ਜੋ ਗੁਰ ਕੇ ਸਿਖ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥ ੨ ॥ ਪਉਣੀ ॥ ਹਉ ਆਖਿ ਸ
 ਲਾਹੀ ਸਿਫ ਤਿਸੁ ਸਚੁ ਸਚੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ਸਾਲਾਹੁ ਸਚੁ ਸਚੁ ਹਸਚੁ ਸਚ ਕੀ ਮਤਿ
 ਕੈ ਨੈਨ ਪਾਈ ॥ ਸਚੁ ਸਚਾਰ ਸੁਜਿ ਨੀਚ ਖਿਆ ਸੇਤਿ ਪਤਿ ਰਹੇ ਆਖਾਈ ॥ ਇਹੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਮੇ
 ਈ ਜਾਣਦੇ ਜਿਉ ਗੁਗੋ ਮਿਠਾਈ ਖਾਈ ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਪੂਰੁ ਸੇਵਿ ਮਾਮਨਿ ਵਡੀ ਵਾਧਾਈ ॥
 ੫੪॥ ਸਲੋਕ ॥੧॥੫੪॥ ਜਿਨਾ ਅੰਦਰਿ ਉਮਰ ਬਲ ਸੇਈ ਜਾਣਨਿ ਸੁਲੀਆ ॥ ਹਰਿ ਜਾਣਹਿ ਸੇ
 ਈ ਬਿਰਹੁ ਹਰਿ ਤਿਨ ਦਿਟਹੁ ਸਦੁ ਪ੍ਰਮਿਯੋਲੀਆ ॥ ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸਜਣੁ ਪੁਰਖੁ ਮੇਰਾ ਸਿਰੁ ਤਿਨ
 ਦਿਟਹੁ ਤਲ ਚਲੀਆ ॥ ਜੇ ਸਿਖ ਗੁਰ ਕਾਰ ਕਮਾਵਹਿ ਹਉ ਗੁਲ ਮਤਿ ਨ ਕਰੀ ਲੀਆ ॥ ਹਰਿ
 ਗੋਚਲੁ ਲੈਯੋ ਰਤੇ ਤਿਨ ਭਿੰਨੀ ਹਰਿ ਰੀਰੀ ਚੋਲੀਆ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਨਕ ਮੇਲਿ ਰੁਪਾ ਹਿੰਸ

ਰੁਵੇਚਿਅਮੋਲੀਆ ੧੫੦੪ ਅਉਗਣੀਤਰਿਆਸਰੀਰੁਯੋਕਉ ਸੰਤਹੁ ਨਿਰਮਲੁਹੋਇ। ਗੁਰ
 ਅਖਿਗੁਣਵੇਹਾਥੀਅਹਿਮਲੁਹਉਮੋਕਵੇਧੋਇ। ਸਚੁਦਣਿਜਹਿਰੰਗਸਿਉਸਚੁਸਉਦਾਹੋਇ।
 ਤੋਟਾਮੁਲਿਨਾਵਟੀਲਾਹਾਰਿਭਵੇਸੋਇ। ਨਾਨਕਤਿਨਸਚੁਦਣਿਜਿਅਜਿਨਾਪੁਗਿਲਿਖਿ
 ਅਪਰਾਪਤਿਹੋਇ। ੨ ਪਉੜੀ। ਸਾਲਾਹੀਸਚੁਸਾਲਾਹਦੁਸਚੁਸਚਾਪੁਰਖੁਨਿਰਾਲੇ। ਸਚੁ
 ਸੇਵੀਸਚੁਮਨਿਵਸੈਸਚੁਸਚਾਹਰਿਰਖਵਾਲੇ। ਸਚੁਸਚਾਜਿਨੀਅਗਾਧਿਆਸੇਜਾਇਰ
 ਲੇਸਚੁਲਲੇ। ਸਚੁਸਚਾਜਿਨੀਨਸੇਵਿਅਲੇਮਨਮੁਖਮੁਖਿਬੇਤਲੇ। ਏਹਅਲੁਪਤਾਲੁ
 ਮੁਹੁਹੁਬੋਲਦੇਜਿਉਪੀਤੈਮਾਦਿਮਤਵਾਲੇ। ੧੫। ਜਲੋਕਮਹਲਾ ੩। ਗਉੜੀਗਗਿਮੁਲਖ
 ਦੀਜੇਖਸਮੋਚਿਤਿਕਰੋਇ। ਗੁਣੈਚਲੈਸਤਿਗੁਰੂਕੈਐਸਾਸੀਗਾਰੂਕਰੋਇ। ਸਚੁਸਚੁਦ
 ਭੁਤੰਗੁਰੇਸਦਾਸਦਾਰਵੇਇ। ਜਿਉਉਧਰਤੀਅਜੀਠੈਗੁਗਹਗਹਤਿਉਸਚੇਨੇਜੀਉਵੇਇ।
 ਰੰਗਿਚਲੁਏਅਤਿਤੀਸਚੇਸਿਉਲਗਾਨੇਹੁ। ਕੂਕੂਨਗੀਗੁਝੀਨਰਹੈਕੂਕੂਮੁਲੀਮਾਪਵੇ
 ਟਿਪਰੇਹੁ। ਕੂਕੀਕਗਲੇਵਝਾਣੀਆਕੂਕੈਸਿਉਲਗਾਨੇਹੁ। ਨਾਨਕਸਚਾਮਾਪਿਹੈਆਪੇ
 ਨਦਰਿਕਰੋਇ। ੧੫੦੪। ਸਤਸੰਗਤਿਮਹਿਹਰਿਉਸਤਤਿਹੈਸੰਗਿਸਾਪੁਮਿਲੇਪਿਆਰਿਆ।

ਭਇਪੁਰਖਪਾਣੀਧੀਨਿਜਨੁਹਰਿਉਪਦੇਸੁਕਰਹਿਪ੍ਰਉਪਕਾਰਿਆ। ਹਰਿਨਾਮੁਦਿਨੁਵਹਿ ਹਰਿਨਾਮੁਦਿਨੁ
 ਵਹਿਹਰਿਨਾਮੇਜਗੁਨਿਸਤਾਰਿਆ। ਗੁਰਵੇਖਣਕਉਸਭੁਕਈਲੋਚੈਨਦਖੰਡਜਗਤਿਨਮਸਕਰਿ
 ਅਭਾਤੁਪੁਆਪੇਅਪੁਰਖਿਆਸਤਿਗੁਰਵਿਚਿਗੁਰੁਆਪੇਤੁਪੁਸਵਾਰਿਆ। ਤੁਆਪੇਪ੍ਰਤਕਰ
 ਵਹਿਸਤਿਗੁਰਕਉਸਿਰਜਣਹਾਰਿਆ। ਕੋਈਵਿਛੁੜਿਯਾਇਸਤਿਗੁਰੁਪਾਸਹੁਤਿਸੁਕਾਲਾਪੁ
 ਹੁਜਮਿਮਾਰਿਆ। ਤਿਸੁਅਗੈਪਿਛੈਛੋਟੈਨਾਹੀਗੁਰਸਿਖੀਮਨਿਵੰਚਾਰਿਆ। ਸਤਿਗੁਰੁ
 ਮਿਲੇਸੇਈਜਨਉਬਰੇਜਿਨਹਿਰਦੈਨਾਮੁਸਮਾਰਿਆ। ਜਨਨਨਕਕੇਗੁਰਸਿਖਪੁਤਹੁਹ
 ਰਿਜਪਿਅਹੁਹਹਿਨਿਸਤਾਰਿਆ। ਮਹਲਾ ੩। ਹਉਮੈਜਗਤੁਕੁਲਾਇਆਦੁਰਮਤਿਬਿਖਿ
 ਆਬਿਯਾਰੁ। ਸਤਿਗੁਰਮਿਲੈਤਨਦਰਿਹੋਇਮਨਮੁਖਅੰਧਲੀਪਿਆਰਾ। ਨਨਕਆਪੇਸੇ
 ਲਿਲਏਜਿਸਨੇਸਬਦਿਲਏਪਿਆਰੁ। ੩। ਪਉੜੀ। ਸਚੁਸਚੇਕੀਸਿਛਤਿਸਲਾਹਹੈਸੇਕਰੇ
 ਜਿਸੁਅੰਦਰਿਭਿਜੈ। ਜਿਨੀਇਕਮਨਿਇਕਅਗਧਿਆ। ਤਿਨਕਕੰਧਨਕਪ੍ਰਭਿਭਿਜੈ। ਧਨੁਪ
 ਨੁਪੁਰਖਸਾਖੀਸਹੈ। ਜਿਨਸਚਰਸਨਾਅੰਮ੍ਰਿਤੁਪਿਜੈ। ਸਚੁਸਚਾਜਿਨਮਨਿਭਵਦਾਸੇਮ
 ਨਿਸਚੀਦਰਗਹਲਿਜੈ। ਧਨੁਦੰਨਜਨਮੁਸਚਿਆਰੀਆਮੁਖਉਜਲੁਸਚੁਕਰਿਜੈ। ੪।

ਪੂਜਹਿ

ਸਲੋਕਾਮਃ ॥ ਸਾਕਤਜਾਇਨਿਵਹਿਗੁਰਆਰੋਮਨਿਸੈਟੈਕੁਭਿਕੁਨਿਆਰੋ/ਜਗੁਰੁਕ
 ਹੋਊਠਹਮੇਰੇਕੁਈਬਹਿਜਾਹਿਘੁਸਹਿਬਕੁਲਾਰੋ/ਗੁਰੰਸਿਖਾਅੰਦਰਿਸਤਿਗੁਰਦਰਤੈਕੁ
 ਟਿਕਦੇਲਧੇਵਾਰੋ/ਓਇਅਹੈਪਿਛੈਬਹਿਮੁਹੁਪਾਇਨਿਨਗਲਨੀਥੋਟੈਆਰੋ/ਓਨਦਾ
 ਕੁਖਸੁਭਿਬੈਨਾਹੀਜਾਇਕੁਨੂਲਹਨਿਭੇਤਾਰੋ/ਜੇਸਾਕਤੁਨਰਖਾਵਾਈਐਲੋਚੀਐਬਿਖੁ
 ਕਦੈਮੁਖਉਗਲਾਰੋ/ਹਰਿਸਾਕਤਸੇਤੀਸੀਗੁਨਕਹੀਅਹੁਓਇਮਾਰੇਸਿਰਜਣਹਾਰੋ/ਜਿ
 ਸਕਾਇਹੁਖੇਲੁਸੇਈਕਰਿਵੇਖੈਨਨਨਕਨਮੁਖਮਾਰੋ॥ ਮਃ ४॥ ਸਤਿਗੁਰਪੁਰਖਾਅ
 ਹੀਮੁਹੋਭਿਸੁਅੰਦਰਿਹਰਿਉਰਿਧਾਰਿਆ/ਸਤਿਗੁਰਨਾਮਾਪ੍ਰਿਕੈਟਿਨਸਕਈਜਿਸਵਲਿ
 ਸਿਰਜਣਹਾਰਿਆ/ਸਤਿਗੁਰੁਕਾਖਨੂਗੁਸੀਜੋਊਹੋਭਿਗਤਿਹੋਜਿਤੁਕਾਲੁਕੰਟਕੁਮਾਰਿ
 ਵਿਰਾਰਿਆ/ਸਤਿਗੁਰੁਕਾਰਖਣਹਾਰਾਹਰਿਆਪਿਹੋਸਤਿਗੁਰੁਕੈਪਿਛੈਹਰਿਸਭਿਉਬਾਰਿਆ
 ਜੇਮੰਦਾਓਤਵੈਪੁਰੇਸਤਿਗੁਰੁਕਾਸੋਆਪਿਉਪਾਵਣਹਾਰੇਮਾਸੀਆ/ਏਹਗਲਹੋਵੇਹਰਿਦਰ
 ਗਹਸਚੇਕੀਜਨਨਲਕਅਗਮੁਵੀਚਾਰਿਆ/ਤਪਉਨੀਸਾਸਚਿਸੁਤਿਅਗਨੀਆਰਪਿ
 ਆਜਾਉਠਤਾਸਚੁਚਵੇ/ਸੇਵਿਰਲੇਜੁਗਮਹਿਜਾਣੀਆਹਿਭੋਗੁਰਮੁਖਿਸਕੁਰਵੇ/ਹਉਬ

ਲਿਗਾ ਗੀਤਿ ਨ ਕਉ ਜਿ ਅਨਦਿਨੁ ਸਚੁ ਲਵੇ ॥ ਤਿਨ ਮਨਿ ਤਨਿ ਸਚ ਭਵ ਦਸੇ ਸਚੀ ਦਰਗਾਹ
 ਗਵੇ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਸਚੁ ਸਚਾ ਸਦਾ ਨਵੇ ॥ ੨੧ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮ ॥ ੪ ॥ ਭਿਆਸ
 ਦੁਆਰਿ ਆਜਾਗਣਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤੇ ਪ੍ਰਵਾਣੁ ॥ ਤਿਨਾ ਸਮਿ ਗਿਰਸਿ ਨਦਿ ਸਰੈ ਸੇ ਪੂਰੇ ਪੁਰਖ
 ਪਰਧਾਨਾ ॥ ਕਰਮੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈ ਐ ਅਨਦਿਨੁ ਲਗੇ ॥ ਪਿਆਨੁ ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਰ
 ਹਾ ਦਰਗਾਹ ਪਾਈ ਮਾਨੁ ॥ ਸਉ ਦੋਹਾ ਹੁਵਾ ਹੁਇ ਚਰਹਿ ਉਠ ਦੇ ਭੀ ਵਹੁ ਕਰੇ ਨਿ ॥ ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ
 ਉਜਲੇ ਜਿਨਿ ਤਉ ਠਿਸੈ ਮਾਲੇ ਨਿ ॥ ੧ ॥ ਮ ॥ ੪ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੀ ਐ ਅਪਣਾ ਪਾਈ ਐ ਨਾਮੁ ਆ
 ਮਾਰਾ ॥ ਭਉ ਜਲਿ ਭੁਬਦਿ ਆ ਕਛਿ ਲਏ ਹਰਿ ਦਾ ਤਿ ਕਰੇ ਦਾਤਾਰਾ ॥ ਪੰਨ੍ਹ ਪੰਨ੍ਹ ਸੇ ਸਾਹੁ ਹੈ ਜਿਨ
 ਮਿਕਰਹਿ ਵਪਾਰਾ ॥ ਦੁਨ ਕਾਰੇ ਸਿਖ ਆਵੇ ਦੇਸ ਬਾਦਿ ਲਖਾਵਣੁ ਹਾਰਾ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਕਉ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਭੁਈ ॥ ਤਿਨ ਸੇਵਿ ਅਸਿਰ ਜਣਹਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਸਚੁ ਸਚੇ ਕੇ ਜਨ ਭਗਤ ਹਰਿ ਸਚੁ ਸ
 ਚਾਨਿ ਨੀ ਅਗਪਿ ਆ ॥ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੋਲਿ ਛੰਦੁ ਲਿਖਾ ॥ ਤਿਨ ਅੰਦਰ ਹੁੰਦਾ ਸਚੁ ਲਖਿ ਆ
 ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਜਿਨੀ ਸੇਵਿ ਆ ਕਾਲੁ ਕੰਟਕੁ ਮਾਰਿ ॥ ਤਿਨੀ ਸਾਪਿ ਆਸਚੁ ਸਚਾ ਸਤੁ ਦੂਰ
 ਹੈ ਸਚੁ ਸੇਵਨਿ ਸੇ ਸਚਿ ਰਲਾਪਿ ਆਸਚੁ ਸਚੇ ਨੇ ਸਾਬਾ ਮਿਹੈ ਸਚੁ ਸਚਾ ਸੇਵਿ ਛਲਾਪਿ ਆ

੨੨ ਸਲੋਕ ੪ ॥ ਮਨ ਖਰਖੁ ਖੁਣੀ ਮੁਗਧ ਹੋ ਨਾਮਿ ਹੀ ਟੁਕਰ ਮਾਇ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰਮ ਨੁਆ ਨਾ
 ਟਿਕੈ ਛਿਰਿ ਛਿਰਿ ਜੁਨੀ ਮਾਇ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਾਰਿ ਅਲਹ ਹੋ ਰਿਤਾ ਸਤਿਗੁਰਮਿ ਲਿਖਿਆ ॥
 ਇਹ ਨਨਕ ਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੁਜਨ ਮਮ ਰਣ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥ ੧੫ ॥ ੪ ॥ ਗੁਰੁ ਸਲਾਹੀ ਆਖ
 ਟਾਬਹੁ ਬਿਪਿਰੀਗਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਰਤਾ ਗੰਧਾਰੀ ਬੈਠ ਬੈਠਾਇ ॥ ਨਿਹਵਾਸਾ
 ਲਾਹਿ ਨ ਰਜਣੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤ ਮਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਵੈ ਕੀਮਤਿ ਭੁਖ ਹੋ ਮਨੁ ਤਿਪਤੈ ਹਰਿ ਰਸ
 ਖਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਸਚੁ ਸਚਾ ਕੂੜ ਗਤਿ ਜਾਣੀ ਮੋਦਿ ਨੁ ਰਤੀ ॥ ਜਿਨ ਬਣਾਈ ਅਗਾ ਸੋ ਸਚੁ
 ਸਲਾਹੀ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਚੇ ਕੀ ਆਵੁ ਭਿਆਈ ॥ ਅਗਾ ਸਲਾਹੀ ਸਚੁ ਸਲਾਹੁ ਸਚੁ ਸਚੇ ਕੀ
 ਮਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ ॥ ਅਗਾ ਜਾਮਿ ਲਿਆ ਪੁਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਾਹਾ ਜਰਨ ਦਰੀ ਆਈ ॥ ਅਗਾ ਸਚੁ
 ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਜਿਨੀ ਸਲਾਹਿ ਅਤਿ ਨਾਭੁ ਖਾਸੁ ਭਿਗਵਾਈ ॥ ਆ २੩ ਸਲੋਕ ੪ ॥ ਮੈ ਮਨੁ ਤ
 ਨੁਖੈ ਨਿਖੈ ਜੇਦਿ ਅਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਲਧਾ ਲੈਣਿ ॥ ਦਿਸੁ ਰੂਹੁ ਮੈ ਪਾਇਆ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਦਿਤਾ ਜੋ
 ਦਿ ॥ ੧੫ ॥ ੩ ॥ ਮਾਇਆ ਧਾਰੀ ਮਤਿ ਅੰਨ ਬੋਲਾ ॥ ਸਬਦੁ ਨ ਸੁਣਈ ਬਹੁ ਬੋਲ ਪਚੋਲਾ ॥
 ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਜਾਪੈ ਸਬਦਿ ਲਿਵਲਾਇ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਣਿ ਮਨੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਇ ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭੁਖੈ

ਸੇਕਰੇਕਰਾਇਆਨਨਕਵਜਦਾਨੰਤੁਵਜਾਇਆ ੨੫ਉਨ੍ਹੀ। ਤੁਕਰਤਾਸਭੁਕਿਛੁਜਾਣਦੇ
 ਜੀਅਅੰਦਰਿਦਰੈ। ਤੁਕਰਤਾਅਪਿਅਗਣਤੁਹੈਸਭੁਜਗਤੁਵਿਚਿਗਣਤੈ। ਸਭੁਕੀਤਾਤੇਰਾ
 ਹਤਦਾਸਭੁਤੇਰੀਬਣਤੈ। ਤੁਪਾਟਿਪਾਟਿਇਕੁਵਰਤਦਾਸਚੁਸਾਹਿਬਚਲਤੈ। ਸਤਿਗੁਰਨੇਮਿਲੇ
 ਚੁਹਰਿਮਿਲੇਨਾਹੀਕਿਸੈਪ੍ਰਤੈ। ੨੪। ਸਲੋਕਮਃ ੪। ਇਹੁਮਨੁਆਵਿਕੁਕਰਿਰਖੀਅੰਗਰਮੁਖਿ
 ਲਾਈਅੰਦਿਤਾ। ਕਿਉਸਾਸਿਗਿਰਸਿਵਿਸਾਰੀਅੰਬਹਦਿਆਉਠਦਿਆਨਿਤਾ। ਅਰਣਜੀਵਣ
 ਕੀਚਿਤਾਗਈਇਹੁਜੀਅਨ੍ਹਾਹਰਿਪ੍ਰਭਵਸਿ। ਜਿਉਭਵੈਤਿਉਰਖਤੁਜਨਨਾਨਕਨਾਮੁਬਖ
 ਸਿ। ੨੫। ਮਨਮੁਖਅਹੰਕਾਰੀਅਹਲੁਨਜਾਣੇਖਿਨੁਆਗੈਖਿਨੁਪੀਛੈ। ਸਦਾਬੁਲਾਈਅੰਮ
 ਹਲਿਨਾਅਵੈਕਿਉਕਰਿਦਰਗਹਸੀਝੈ। ਸਤਿਗੁਰਕਾਮਹਲੁਵਿਕਲਾਜਾਣੈਸਦਾਰਹੈਕਰਿਜੋਇ
 ਆਪਣੀਜਿਪਾਕਰੇਹਰਿਮੇਰਾਨਾਨਕਲਾਏਬਹੋਏ। ੨੫ਉਨ੍ਹੀ। ਸਸੇਵਕੀਤੀਸਠਲਹਜਿਤੁਸ
 ਤਿਗੁਰਕਾਮਨੁਮੰਨੈ। ਜਾਸਤਿਗੁਰਕਾਮਨੁਮੰਨਿਆਤਪਾਕਸੰਮਲਕੁੰਨੈ। ਉਪਦੇਸੁਜਿਦਿਤਾਸਤਿ
 ਗੁਰੁਸੇਸੁਇਆਸਿਖੀਕੰਨੈ। ਜਿਨਸਤਿਗੁਰਕਾਭਾਣਾਮੰਨਿਆਤੇਨਚੰਨੀਚਵਗਾਛਿਵੰਨੈ।
 ਹਦਲਨਿਰਾਣੀਗੁਰਮੁਖੀਗੁਰਦੀਖਿਅਗੁਣਮਨੁਕਿੰਨੈ। ੨੫। ਸਲੋਕਮਃ ੩। ਜਿਉਗੁਰੁਗੋਪ

ਆਮਾਪਣਾਤਿਸੁਠਉਰਨਠਾਉ। ਹਲਤੁਪਲਤੁਦੇਵੇਗਏਦਰਗਹਨਾਹੀਥਾਉ। ਓਹਦੇਲਾਹਥਿ
ਨਅਵਈ। ਫਿਰਿਸਤਿਗੁਰਲਗਹਿਧਾਇ। ਸਤਿਗੁਰਕੀਰਣਤੇਪੁਸੀਐਦੁਖੇਦੁਖਿਵਿਹਾਇ। ਸ
ਤਿਗੁਰਪੁਰਖੁਨਿਰਵੈਰਹੈਅਥੇਲਏਜਿਮੁਲਾਇ। ਨਾਨਕਦਰਸਨੁਜਿਨਾਵੇਖਾਲਿਓਨਤਿਨਦ
ਰਗਹਲਏਛਡਾਇ। ੧੫੦੩। ਅਨਮੁਖਅਗਿਆਨੁਦੁਰਮਤਿਅਹੰਕਾਰੀ। ਅੰਤਰਿਕੁਪੁਜੁਐਮ
ਤਿਯਗੀ। ਕੂਕੂਕੁਸਤੁਓਪਧਕਮਾਵੇ। ਕਿਆਓਹੁਮੁਣੈਕਿਆਆਖਿਸੁਣਵੈ। ਅੰਨਬੋਲਾਖੁਇਉ
ਸੁਣਿਧਾਇ। ਅਨਮੁਖਅੰਧਅਯੋਏਜਾਇ। ਬਿਨੁਸਤਿਗੁਰਭੇਟੇਥਾਇਨਪਾਇ। ਨਾਨਕਪੁਰਬਿਲਿ
ਖਿਆਕਮਾਇ। ੧੫ਉਣੀ। ਜਿਨਕੋਚਿਤਕਠੋਰਹਹਿਸੇਬਹਿਹਿਨਸਤਿਗੁਰਪਾਸਿ। ਓਥੇਸਚੁਰ
ਰਤਦਾਕੂਟਿਅਗਤਿਤਉਦਾਸਿ। ਓਇਵਲੁਛਲੁਕਰਿਸੁਤਿਕਛਦੇਓਰਿਜਾਇਬਹਹਿਕੂਟਿ
ਆਰਪਾਸਿ। ਵਿਓਸਚੇਕੂਨਨਗਡਈਮਨਿਦੇਖਹੁਕੋਨਿਰਜਾਸਿ। ਕੂਟਿਅਗਕੂਟਿਅਗੀਤ
ਉਰਲੇਸਤਿਅਗਸਿਖੰਬਠੇਸਤਿਗੁਰਪਾਸਿ। ੧੬। ਸੋਲਕਮਃ ਪਾਰਹਦੇਖੁਹਦੇਨੰਦਕਮਰਿਅ
ਨੁਕਰਿਅਥੇਅਹਰੁ। ਸੰਤਸਹਾਈਨਾਨਕਾਵਰੈਸਕੁਯਹਰੁ। ੧੫੦੪। ਪਾਉਛਹੁਕੁਲੇਤੰਦ
ਤੇਕਿਥੈਧਾਇਨਿਹਬਾ। ਤਿਨੈਅਰੈਨਾਨਕਾਜਿਕਰਣਕਾਰਣਸਮਰੰਬਾ। ੧੫ਉਣੀ। ੧੫੦੫। ਲੇ

ਫਹੇਰਾਤੀਤੁਰਹਿਪੁਰੁਜਾਣੇਪਾਣੀ॥ ਤਕਹਿਨਾਰਿਪਗਈਆਲੁਕਿਅੰਦਰਿਠਾਣੀ॥ ਸੰਨੀਦੇ
 ਨਿਵਿਖੰਮਥਾਇੰਮਠਾਮਦੁਆਣੀ॥ ਕਰਮੀਆਪੋਆਪਣੀਆਪੋਪਛੁਤਾਣੀ॥ ਅਜਗਈਲੁਠ
 ਰੇਸਤਾਤਿਲਪੀਛੇਪਾਣੀ॥ ੨੭॥ ਜਲੋਕਮ: ੫॥ ਸੇਵਕਸਚੇਸਾਹਕੇਸੇਈਪ੍ਰਵਣੁ॥ ਦੂਜਾਸੇਵਨਿ
 ਨਾਨਕਾਸੇਖਚਿਪਚਿਮੁਏਅਜਾਣਾ॥ ੨੮॥ ਜਲੋਕਮ: ੫॥ ਜੋਧੁਗਿਲਿਖਿਆਲੇਖੁਪ੍ਰਭੁਮੇਟਣਾਨਜਾਇ॥ ਰਾ
 ਮਨਾਮੁਖਨੁਵਖਰੋਨਾਨਕਸਦਾਪਿਆਇ॥ ੨੯॥ ਪਉੜੀ॥ ੫॥ ਨਾਗਇਣਿਲਾਇਆਨਾਨੂੰ
 ਗਣਾਪੋਰਕਿਥੈਰਖੈ॥ ਕਰਦਾਪਾਪਅਮਿਤਿਅਨਿਤਦਿਸੈਰਖੈ॥ ਨਿੰਦਾਕਰਦਾਪਚਿਮੁਆਇ
 ਚਿਦੇਹੀਤੁਖੈ॥ ਸਚੈਸਾਹਿਬੁਮਾਰਿਆਕਉਤੁਤਿਸੋਨਰਖੈ॥ ਨਾਨਕਤਿਸੁਸਰਣਾਗਤੀਜੋਪੁਰਖੁ
 ਅਲਖੈ॥ ੩੦॥ ਜਲੋਕਮ: ੫॥ ਨਰਕਪੋਰਬਹੁਦੁਖਪਠੈਅਕਿਰਤਪਣਾਕਾਬਾਨੁ॥ ਤਿਨਿ
 ਪ੍ਰਭੁਮਾਰੇਨਾਨਕਾਹੋਇਹੋਇਮੁਏਹਰਾਮੁ॥ ੩੧॥ ਅਵਖਧਸਤੋਕੀਤਿਆਨੁਨਿੰਦਕਕਾਦ
 ਰੁਨੋਗਿ॥ ਅਪਿਭੁਲਾਏਨਾਨਕਾਪਚਿਪਚਿਜੋਨੀਪਾਹਿ॥ ੩੨॥ ਪਉੜੀ॥ ੫॥ ਤੁਸਿਦਿਤਾਪੁਰੇਸ
 ਤਿਗੁਰੂਹਰਿਪਨੁਸਦੁਅਖੁਟਾ॥ ਸਭਿਅੰਦੇਸੇਮਿਟਿਗਏਨਮਕਾਭਉਛੁਟਾ॥ ਕਾਮੁਕੁਪਧੁਰਿਆ
 ਈਆਸੰਗਿਸਾਧੁਤੁਟਾ॥ ਦਿਨੁਸਚੇਦੂਜਾਸੇਵਦੋਹੋਇਮਰਸਨਿਬੁਟਾ॥ ਨਾਨਕਕਉਗੁਰਿਬਖਸਿ

ਆਨਾਮੇ ਸੀਗਿ ਜੁਟਾ ॥ ੨੮ ॥ ਸੋਲੇ ਕਮ ॥ ੪ ॥ ਤਪਾਨ ਹੋਵੈ ਅੰਦ੍ਰ ਹੁਲੇ ਭੀ ਨਿਤ ਮਾਇਆ ਨੇ ਠਿਰੇ
 ਜਜਮ ਲਿਆ ਅਗੇ ਦੇਸਦਿਆ ਜਤੈ ਦੀਭਿਖਿਆ ਲਏ ਨਾਹੀ ਪਿਛੁ ਦੇਖ ਛੁਤਾਇ ਕੈਆਇ
 ਤਪੈ ਪੁਤ੍ਰ ਵਿਚਿ ਬਹਾਲਿਆ ਪੰਚਲੇ ਕਸਭਿ ਹਸਣ ਲਗੇ ਤਪਾਲੇ ਭਿਲ ਹਰਿ ਹੈ ਗਾਲਿਆ
 ਨਿਬੈ ਬੇਨਾਪ ਨੁਵੈ ਬੈਤਿ ਬੈਤ ਪਾਭਿ ਏਨਾਹੀ ਪਨਿ ਬਹੁ ਤੈ ਤਿਠੈ ਤਪੈ ਧਰਮੁ ਗਰਿਆ ਕੁਈ ਏਹੁ ਤ
 ਪਾਨ ਹੋਵੀ ਬਗੁਲਾ ਹੋ ਬਾਹਿ ਮਾਧ ਜਨਵੀ ਰਗਰਿਆ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਕੀਤ ਪਾਨਿ ਦਾਕਰੇ ਸੀ ਸਾਰੇ ਕ
 ਉਸਤਤੀ ਵਿਚਿ ਹੋਵੈ ਏਹੁ ਦੇਖੈ ਤਪਾਵਤਿ ਮਾਰਿਆ ॥ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਾਵੇ ਬੁਝਿ ਤਪੈ ਨ
 ਛਲੁ ਲਗਾ ਸਕੁ ਗਇਆ ਤਪੈ ਕਾਪਾਲਿਆ ਬਾਹਰਿ ਬੈਧੈ ਚਾਵਿਚਿ ਤਪਾਸ ਦੇਣਾ ॥ ਅੰਦ੍ਰਿ
 ਬੈਧੈ ਤਪਾਪ ਕਮਾਏ ॥ ਹਰਿ ਅੰਦ੍ਰਿ ਲਾਪਾ ਪੁਪੰਚ ਨੇ ਉਪਾ ਕਰਿ ਦੇਖਾ ਲਿਆ ॥ ਧਰਮ ਗਇਨ
 ਮਕੰਕਰਾਨੇ ਆਖਿ ਛੁਡਿ ਆਏ ਸੁਤ ਪੈ ਨੇ ਤਿਬੈ ਖਟਿ ਪਾਇਆ ॥ ਹੁਜਿ ਬੈਧੈ ਮਹਾਮਹਾ ਹਤਿਆਰਿ
 ਆਗਾ ॥ ਫਿਰਿ ਏਸੁ ਤਪੈ ਦੇਖੁ ਹਿਕੈ ਈਲਗ ਹੁਨ ਹੀ ਏਹੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਹੋਇ ਟਕਾ ਰਿਆ ॥ ਹਰਿ ਕੋ
 ਰਿਵਰਤਿਆ ਸੁਨਾਨ ਕਿਆ ਪਿਸੁਣਾਇਆ ॥ ਸੋ ਬੂਝੈ ਸੁਦੀਯ ਜਵਾਰਿਆ ॥ ੨੮ ॥ ॥ ਹਰਿ ਕੁਰੁ ॥
 ਹਰਿ ਅਗਧਿਆ ॥ ਹਰਿ ਕੀਵਡਿ ਆਈ ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤ ਨੁਭਗਤਿ ਨਿਤ ਗਾਵੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਖ ਦਾਣੇ ॥

ਹਰਿਗੁਰਤਾਂ ਨੇ ਨਿਤ ਨਾਵੇ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਬਖਸੀ ਅਨੁ ਨਿਤ ਚੰਦੈ ਸਵਾਈ। ਹਰਿਗੁਰਤਾਂ ਨੇ ਬਿਰ
 ਅਗੀਬ ਹਾਲਿਆ ਨੁ ਅਪਣੀ ਪੈ ਜਰਖਾਂ ਈ। ਨਿੰਦਕਾ ਪਾਸ ਹਰਿ ਲੇਖਾ ਮੰਗਸੀ ਬਹੁ ਦੇਇ ਸਜ
 ਏ ਜੇਗਾ ਨਿੰਦਕਾ ਅਪਣੈ ਜੀਇ ਕਮਾਵੇ ਤੇ ਹੋ ਛਲੁ ਪਾਈ। ਅੰਦਰਿ ਕਮਾਣਾ ਸਰਪਰ ਉਪਦੈ ਭਾ
 ਵੇ ਕੋਈ ਬਹਿਸਰਤੀ ਵਿਚਿ ਕਮਾਈ। ਜਨ ਨਾਨਕ ਦੇਖਿ ਦਿਗਮਿ ਆਹਰਿ ਕੀ ਵਡਿਆਈ। ੨੫ ਮੰ ੫
 ਉਨੀ ਭਗਤ ਜੰਨਾਂ ਕਾਰਖਾ ਹਰਿਆ ਪਿਓ ਕਿਆ ਪਾਪੀ ਕਰੀਐ। ਕੁਮਾਨੁ ਕਰਹਿ ਸੁਨੁ ਗੁਮਾਨੀ
 ਵਿਸੁਖਾ ਪੀਮਰੀਐ। ਆਇਲਗੇ ਨੀਦਿਲਥੇ ਨੇਨੇ ਜਿਉ ਪਕਖੇ ਤੁਲਣੀਐ। ਜੇਹੇ ਕਰਮ ਕਮਾਵੇ
 ਤਵੇ ਹੋ ਭਣੀਐ। ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਾਖਸਮੁ ਵਡਾ ਹੋ ਸਭਨਾ ਦਾਸ ਈਐ। ੩੦ ਸਲੋਕ ਮ: ੪ ਅਨੁ
 ਪਮੁਲ ਹੁ ਭੁਲਿਆ ਵਿਚਿਲ ਬੁਝੈ ਮਹੰ ਕਾਰਾ। ਸੁਗਣਾ ਕਰਹਿ ਆਮਨ ਦਿ ਨੁਗੁਦਰੈ ਸਬਦਿ
 ਨ ਕਰਹਿ ਵੀਚਾਰਾ। ਸੁਪਿਮਤਿ ਕਰਤੇ ਸਭ ਹਿਰਿਲਈ ਬੋਲ ਨਿਸਭੁ ਦਿਕਾਰਾ। ਦਿਤੇ ਕਿਤੇ ਨ ਸੀਤੇ
 ਖੀਅਹਿ ਅੰਤਰਿ ਤਿਸਨਾ ਬਹੁ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧਾਰਾ। ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਖਾਨਾ ਲੋਤੁ ਟੀਭੁਲੀ ਜਿਨ
 ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਪਿਆਰਾ। ੧ ਮ: ੪ ਜਿਨਾ ਅੰਦਰਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਹੋਤਿ ਨਾਗੁਰ ਮੁਖਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਹੋਇ। ਥਿ
 ਹੁ ਮਾਵੇ ਜਗਟਿ ਭਵਾਈਐ ਸੁਖ ਨੈ ਸੁਖੁ ਨ ਕੋਇ। ਕੂਕੁ ਕਮਾਵੈ ਕੂਕੁ ਉਚਰੈ ਕੂਕੁ ਲਗਿ ਮਕੂਕੁ ਹੋਇ।

ਚਿਜੇ ਨੀ ਠਿਰਤੇ ਸਭੇ ਪਿਰਾਨ ਬੁਟੀ ਅਸੁ ਹਿਰੇ ਲਈ ਅਸੁ ਪਰਤੇ ਵਿਸੁਣ ਕਲਹ ਨ ਦੇਵਦਤ
 ਲਇਆ ਕਰਤੇ ਜਿਜੇ ਕਰਤੇ ਅਹੀ ਮੇਉ ਸੁਣਿ ਪਰਤੀ ਪੜਤੇ ੩੨ ਸੋਲੋਕਮ: ੩। ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆ
 ਨੁ ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ ਹੋਇ। ਹਰਿਗੁਰਗਾਵੈ ਹਿਰਦੈ ਗਾਰਧਰੇਇ। ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਾਵਨੁ ਪ੍ਰਮਥੀ ਚਾਰੀ। ਜਿ
 ਓਸੁ ਮਿਲੈ ਤਿਸੁ ਪਾਰਉਤਾਰੀ। ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬਾਸ ਨਾਸਮਾਣੀ। ਹਰਿਦਰਿ ਸੋਭਾ ਅਹਉਤਮ
 ਥਾਣੀ। ਚਿਖਰਖ ਸੁਣੈ ਸੁਹੋਇ ਨਿਹਾਲੁ। ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਮਿਲਿ ਐ ਪਾਇਆ ਮੈਂ ਕੁਧ ਨੁਮਾ
 ਲੁ ੧ ਮ: ੪। ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਜੀਅ ਕੀ ਸਾਰਨਯਾ ਪੈ ਕਿਪੁਰੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਵੈ। ਗੁਰਸਿਖਾ ਅੰਦਰ ਸ
 ਤਿਗੁਰੂ ਵਰਤੈ ਜੋ ਸਿਖਾ ਨੇਲੇ ਚੈ ਸੋ ਗੁਰਖੁ ਸੀਆਵੈ। ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਖੈ ਸੁਭਾਰਤਮਾ ਦੁਨਿ ਸੁਜ
 ਪੁਕਮਾਵਹਿ ਗੁਰਸਿਖਾ ਕੀ ਪਾਲ ਸਚਾ ਥਾਇ ਪਾਵੈ। ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਹੁਕਮੈ ਜਿਗੁਰਸਿਖੰ
 ਪਾਸ ਹੁਕਮੁ ਕਾਰਾਇਆ ਲੋਵੈ ਤਿਸੁ ਗੁਰਸਿਖੁ ਠਿਰਿ ਨੇਨਿ ਨ ਆਵੈ। ਗੁਰਸਤਿਗੁਰ ਅਰੋ
 ਕੇ ਜੀਉ ਲਾਇ ਪਾਲੈ ਤਿਸੁ ਅਗੈ ਗੁਰਸਿਖੁ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ। ਜਿਠ ਗੀਅਵੈ ਠਗੀ ਉਠਿ ਜਾਇ ਤਿ
 ਸੁਨੈ ਨੈ ਗੁਰਸਿਖੁ ਮੁਲਿ ਨ ਆਵੈ। ਬ੍ਰਹਮੁ ਬੀਚਾਰੁ ਨਾਨਕੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਵੈ। ਜਿਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ
 ਕੇ ਮਨੁ ਮਨੈ ਕੀ ਮੁਕਰਾਇ ਸੋ ਜੰਤੁ ਮਹਾਦੁਖੁ ਪਾਵੈ ੩। ਪਉਣੀ ਤੂੰ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਅਤਿ ਵਡਾ

ਹਿਜੇ ਵਰੁ ਤੁੰ ਵਰੁ ਵਰੋ ॥ ਨਿਸੁ ਤੁੰ ਮੈਲ ਹਿਸੇ ਤੁੰ ਮਿਲੈ ਤੁੰ ਆਪੇ ਬਖਸਿਲੈ ਹਿਲੇ ਖਾਛੁ ਤੋ ॥ ਜਿਸ
 ਨਿਤੁ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇ ਦਾਸੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਮਨੁ ਕਰੁ ਰਹੇ ॥ ਤੁੰ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਮਚੁ ਤੁੰ ਸਤੁ ਜੀਉ ਪਿ
 ਤੁੰ ਚੇ ਮਤੇ ਰਾਹੇ ॥ ਨਿਓ ਭਾਵੈ ਤਿਓ ਰਖੁ ਤੁੰ ਸਚਿ ਆਨਾ ਨ ਕਮਾਨਿ ਆਸੇ ਤੇਰੀ ਵਰੁ ਵਰੋ ३੩ ॥ ਸੁਧ
 ਬਿਹਾਰੁ ਕਰੇ ਕੀਵਾਰੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥

੨ ਓ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਸੁਖ ਪਾਈ ਐ ਹੋਰ ਬੈਠੁ ਨ ਭਾਲਿ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਭੋਧੀ ਐ ਸਦਾ ਵਸੈ ਹ
 ਰਿ ਨਾਲਿ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਤਿਨ ਕਉ ਮਿਲੈ ਜਿਨ ਹਰਿ ਦੇਖੈ ਨ ਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ॥ ੧ ਮਃ ੩ ॥ ਸਿਫੁ ਤਿ
 ਖ ਜਾਨਾ ਬਖਸੈ ਜਿਸੁ ਬਖਸੈ ਸੋ ਬਰ ਦੇਖਾਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਬਿਨੁ ਹਥਿ ਨ ਆਵਈ ਸਭੁ ਬਕੇ
 ਕਰ ਕਮਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਮੁਖ ਜਗਤੁ ਧਨ ਹੀਨੁ ਹੋਏ ਖਾਕਿ ਖਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉਣੀ ॥ ਸਭੁ ਤੇਰੇ
 ਤੁੰ ਸਭੁ ਸਦਾ ਸਭੁ ਤੁੰ ਪਾਇਆ ॥ ਸਭੁ ਨਾਦਿ ਚਿਤੁ ਵਰਤਦਾ ਤੁੰ ਸਭੁ ਨੀਪਿ ਆਇਆ ॥ ਤਿਸੇ
 ਤੁੰ ਗਤਿ ਥਾਇ ਪਾਇ ਹਿਜੇ ਤੁੰ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਖੀ ਐ ਸਭਿ ਕਰ ਨਿਤੇਰ
 ਕਰਾਇਆ ॥ ਸਲਾਹਿ ਹੁਰਿ ਸਭੁ ਨਾਤੇ ਵਡੇ ਜੇ ਸੰਤ ਜਨ ਕੀ ਪੈ ਜਰਖਦਾ ਆਇਆ ॥ ੧ ॥

ਉ

ਜਗੈ

ਸਲੋਕਮ: ੩। ਨਾਨਕਗਿਨਾਨੀਜਗੁਜੀਤਾਜਗੁਜੀਤਾਸਕੂਕੋਇ। ਨਮੋਕਰਤਜਸਿਪਿਹੈਸਹ
 ਜੇਹੋਇਸੁਹੋਇ। ਗੁਰਮਤਿਮਤਿਅਚਲੁਹੈਚਲਾਇਨਸਕੋਕੋਇ। ਗੁਰਤਾਕਾਹਰਿਅੰਗੀਕ
 ਰਕਰੇਕਾਰਜੁਸੁਹਾਵਦੋਇ। ਮਨੁਖਖਮੁਲਹੁਭੁਲਾਇਮਨੁਵਿਚਿਲਭੁਲੁਅਹੰਕਾਰਾ
 ਯੁਗਨੁਕਰਦਿਆਮਨੁਕੁਦਰੇਸਥਾਦਿਨਕਰੇਵੀਚਾਰਾ। ਭਧਿਮਤਿਕਰਤੇਹਿਰਲਈਬੋਲਨ
 ਸਕੂਵਿਕਾਰਾ। ਦਿਤੀਕਿਤੇਨਸੰਤਖੀਅਨਿਅੰਤਰਿਤਿਸਨਾਬਹੁਤਮਗਮਨਅੰਧਾਰਾ। ਨਾਨਕਮ
 ਨਖਖਾਨਾਲਹੁਤੁਪੀਆਰੁਲੀਜਿਨਾਮਾਇਆਸੋਰਿਪਿਆਰਾ॥੧॥੩॥ ਤਿਨੁਉਸੰਸਾਰਿ
 ਅਕਰੇਜਿਨਸਤਿਹੁਸਿਰਿਕਰਤਾਰਾ। ਭਰਿਤਿਨਕੀਪੇਜਰਖਦਾਅਪੇਰਖਣਹਾਰਾ। ਮਿ
 ਲਿਪੀਤਮਸੁਖਪਾਇਆਸਚੈਸਥਾਦਿਵੀਚਾਰਿ। ਨਾਨਕਸੁਖਦਾਤਾਸੇਵਿਆਅਪੇਪਰਖ
 ਠਹਾਰਾ॥੨॥ਪਉਰੀ। ਜੀਅਜਤਸਭਿਤੇਰਿਆਤੂਨਾਗਸਿ। ਜਿਸਨੇਤੂਦੇਹਿਤਿਸੁਸਭੁ
 ਕਿਛੁਮਿਲੈਕੋਈਹਰੁਸਰੰਗੁਨਾਹੀਤੁਪੁਪਾਸਿ। ਤੂਇਕੋਦਾਤਾਸਭੁਸਦਾਹਰਿਪਹਿਅਰਦਾਸਿ।
 ਜਿਸਦੀਤੁਪੁਭਾਵੈਤਿਸਦੀਤੁਮੰਨਿਲੈਹਿਸੋਜਨੁਸਥਾਸਿ। ਸਭੁਤਰਾਚੈਚੁਦਰਤਦਾਦੁਖੁਭੁ
 ਤੁਪੁਪਾਸਿ॥੩॥ਸਲੋਕਮ: ੩। ਗੁਰਮੁਖਿਸਚੈਭਾਵਦੇਵਰਿਸਚੈਸਚਿਆਰਾ। ਸਾਜਨਮਲਿਖ

ਨੇਵੁਏਗੁਰਕਾਸਬਦੁਵੀਚਾਰਾਅੰਤਰਿਸਬਦੁਵਸਾਇਆਦੁਖਕਟਿਆਚਾਨਣੁਕੀਆਕ
 ਰਤਾਂਗਿ॥ਨਾਨਕਰਖਣਹਾਰਾਖਸੀਆਪਣੀਭਿਪਾਧਾਰਿ॥੨੫੩॥ਗੁਰਕੀਸੇਵਾਚਾਕਰੀਭੈ
 ਰਚਿਕਾਰਿਕਮਾਇ॥ਜੇਹਾਸੇਵੈਤੂੰਦੈਜੇਚਲੈਤਿਸੈਰਜਾਇ॥ਨਾਨਕਸਭੁਕਿਛੁਆਪਿਹੈਅ
 ਵਰਨਦੂਜੀਜਾਇ॥੨੫੪॥ਤੰਗੀਵਰਿਐਈਤੂੰਜਾਣਦਾਤੁਪੁਜੇਵਡੁਅਵਰਨਕੋਈ॥ਤੁ
 ਪੁਜੇਵਡੁਹੋਰੁਸਗੀਕੁਹੋਵੈਤਾਆਖੀਐਤੁਪੁਜੇਵਡੁਤੂੰਹੋਈ॥ਜਿਨਿਤੂੰਸੇਵਿਐਤਿਨਿਬਖੁ
 ਪਾਇਆਹੋਰੁਤਿਸਦੀਗੀਸਕਰੇਕਿਐਕੋਈ॥ਤੂੰਨਣਘਣਸਮਰਥਦਾਤਾਰੁਹਰਿਤੁਪੁਅ
 ਗੈਮੰਗਣਨਹਥਿਜੋਨਿਖਲੀਸਭੁਹੋਈ॥ਤੁਪੁਜੇਵਡੁਦਾਤਾਰੁਮੇਕੋਈਨਦਰਿਨਆਵਈਤੁਪੁ
 ਸਭੁਸੈਨੋਦਾਨੁਦਿਤਾਖੰਡੀਵਰਭੰਡੀਪਤਾਲੀਪੁਰਈਸਭੁਲੋਈ॥੨੫੫॥ਸੋਲਕਮ:੩॥ਅਨਿਪੁ
 ਭੀਤਿਨਆਈਆਸਹਜਿਨਲਕੋਭੁਭੁਸਬਦੈਸਾਦੁਨਪਾਇਓਮਨਹਠਿਕਿਐਗੁਣਗਾ
 ਏ॥ਨਾਨਕਆਇਆਸੇਖੁਵਾਣੁਹੈਜਿਗੁਰਮੁਖਿਸਚਿਸਮਾਇ॥੨੫੬॥ਅਪਣੁਆਪੁਨ
 ਪਛਾਣੈਮੁਣੁਅਵਰਾਮਾਖਿਵਖਾਏ॥ਮੁੰਚੈਈਖਸਲਤਿਨਗਈਆਅੰਧੇਦਿਛੁਨਿਚੋਟ
 ਖਾਏ॥ਸਤਿਗੁਰਕੋਭੈਭੀਨਿਨਪਾਇਓਰਹੈਅੰਰਿਸਮਾਏ॥ਅਨਦਿਨੁਸਹਸਾਕਦੇਨਕੁ

ਕੋਥਿਨੁ ਸਬਦੈ ਦੁਖੁ ਪਾਏ ॥ ਕਾਮੁ ਕੁਪੁਲੇ ਭੁਜੀ ਤਿਸ ਬਲ ਨਿਤ ਪੰਥਾ ਕਰਤੁ ਦਿਹਾਏ ॥ ਚਰ
 ਏ ਕਰਦੇ ਖਤ ਬੁਠਿ ਬਕੇ ਦਿਹੁ ਕੇ ਨੇ ਕੈ ਆਏ ॥ ਸਭਾ ਨਾਮੁ ਨ ਲਗੇ ਮੀਠਾ ਜਿ ਤੁਨਾ ਮਿਨ ਵਨਿ ਮਿ
 ਪਾਏ ॥ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਮਰੈ ਫੁਨਿ ਜੀਵੈ ॥ ਤਾਂ ਮੇਖੰਤੁ ਰੁਪਾਏ ॥ ਪੁਰਿ ਕਰਮੁ ਨ ਪਾਇ ਓਧਾ ਏਵਿ ਨੁਕ
 ਰਮਾ ਕਿਆ ਪਾਏ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਮਾਲਿ ਤੁਮ੍ਹਰੇ ਗਤਿ ਮਾਤਿ ਸਬਦੇ ਪਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਤ
 ਦਹੀ ਪਾਏ ਜਾਂਦਿ ਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ ॥ ੨ ॥ ਅਉਠੀ ॥ ਜਿਸ ਦੇ ਚੇਤੁ ਵਸਿਆ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ॥ ਤਿਸ ਨੇ
 ਕਿਉ ਅੰਦੇ ਸਾਕਿ ਮੈ ਗਲੇ ਦਾ ਲੋਟੀਏ ॥ ਹਰਿ ਸੁਖ ਦਾ ਸਭ ਨੁਗਲ ਕਤਿ ਸੋਨੇ ਪਿਆਇ ਦਿਆ
 ਕਿਵਨਿ ਮਖਾਪਣੀ ਮੁਹੁ ਮੋਟੀ ਐ ॥ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਪਿਆਇ ਆਤਿ ਸੋਨੇ ਸਰਬ ਕਾਲਿ ਆਣੁ ਹੋਏ ॥ ਤਿ
 ਨ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਜਾਇ ਬਹੀ ਐ ਮੁਹੁ ਜੋਟੀ ਐ ॥ ਸਭ ਦੁਖ ਭੁਖ ਰੋਗ ਗਏ ਹਰਿ ਸੇਵਕ ਕੇ
 ਸਭਿ ਜਨ ਕੇ ਬੰਧਨ ਤੋਟੀ ਐ ॥ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹੋਆ ਹਰਿ ਭਗਤੁ ਹਰਿ ਭਗਤ ਜਨ ਕੇ ਮੁਹਿ ਭਿਰੋ ਜ
 ਗਤੁ ਤਰਿਆ ਸਭੁ ਲੋਟੀ ਐ ॥ ੪ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਸਾਰ ਸਨਾ ਜਲਿ ਜਾਉ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਕਾ ਸੁਆ
 ਉਨ ਪਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਰਸਨਾ ਸਬਦਿ ਰਸਾਇ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥ ੧ ਮਃ ੩ ॥
 ਸਾਰ ਸਨਾ ਜਲਿ ਜਾਉ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਕਾ ਉਦਿਸਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮਖਿਰ ਸਨਾ ਹਰਿ ਜਪੈ

ਜਿ

ਰਿਕੈਨਾਇਪਿਆਰਿਆ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿਆਪੇਠਾਕਰੁਸੇਵਕੁਭਗਤੁਹਰਿਆਪੇਕਰੇਕਰਾਏ ॥ ਹ
 ਰਿਆਪੇਵੇਖੋਵਿਗਸੈਆਪੇਜਿਤੁਤੁਵੇਤਿਤੁਲਾਏ ॥ ਹਰਿਇਕਨਮਾਰਗਿਪਾਏਆਪੇਹਰਿਇਕ
 ਨਾਉਭੁਟਿਪਾਏ ॥ ਹਰਿਸਚਾਸਾਹਿਬੁਸਚੁਤਪਾਵਸੁਕਰਿਵੇਖੈਦਲਤਸਬਾਏ ॥ ਹਰਪ੍ਰਸਾਦਿਕ
 ਹੈਨੁਨਾਨਕੁਹਰਿਸਚੇਕੇਗੁਣਗਾਏ ॥ ੫ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ੩ ॥ ਵਰਦੇਸੀਕੋਜਾਣਸੀਵਿਰਲਾਕੋਦਰਦੇ
 ਸੁ ॥ ਜੇਪਰਿਪਰਿਓਛੈਮੰਗਦਾਧਿਗੁਜੀਵਣੁਪਿਗੁਦੇਸੁ ॥ ਜੇਆਸਾਮੰਦੇਸਾਤਜਿਰਹੈਗੁਰਮੁਖ
 ਖਿਭਿਖਿਆਨਉ ॥ ਤਿਸਕੇਚਰਨਪਖਾਣੀਅਹਿਨਾਨਕਹਉਬਲਿਹਾਰੈਜਾਏ ॥ ੧ ॥ ਮੰ ॥ ੩ ॥ ਨਾਨ
 ਕਤਰਵਰੁਏਕੁਛਲੁਦਇਪੰਖੇਰੁਆਹਿ ॥ ਅਵਤਜਾਤਨਦੀਸਹੀਨਾਪਰਪੰਥੀਤਾਹਿ ॥ ਬਹੁਰੰ
 ਗਿਰਸਭੋਗਿਆਸਬਦਿਰਹੈਨਿਰਬਾਣੁ ॥ ਹਰਿਰਸਿਛਲਿਰਾਤੇਨਾਨਕਾਕਰਮਿਸਚਨੀਸਾਣੁ ॥
 ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੇਧਰਤੀਆਪੇਹੈਰਾਹੁਆਪਿਜੰਮਾਇਪੀਸਾਏ ॥ ਆਪਿਪਕਾਵੈਆਪਿਤੁ
 ਡਿਦੇਇਪਰੇਸੈਆਪੇਹੀਬਹਿਖਾਏ ॥ ਆਪੇਜਲੁਆਪੇਦੇਇਛਿਕਾਆਪੇਚੁਲੀਭੁਗਾਵੈ ॥ ਅ
 ਪੇਸੰਗਤਿਸਦਿਬਹਾਲੇਆਪੇਵਿਦਾਕਰਾਵੈ ॥ ਜਿਸਨੇਉਪਾਲੁਹੋਵੈਹਰਿਆਪੇਤਿਸਨੇਹੁਕਮੁ
 ਮਨਾਵੈ ॥ ੬ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ੩ ॥ ਕਰਮਧਰਮਸਭਿਬੰਧਨਾਪਾਪਪੁੰਨਸਨਬੰਧਾਅਮਤਾਮੋਹਸੁ

ਬੰਸ ਨਾਪੁਤ ਕਲ੍ਹੁ ਸੁਪੰਧੁ ਜਹਦੇਖਾ ਤਹ ਜੇਰੀ ਮਾਇਆ ਕਾ ਸਨ ਬੰਧੁ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ
 ਬਿਨੁ ਵਰਤਣਿ ਵਰੇਤੈ ਅੰਧੁ ॥੪੪॥ ਅੰਧੇ ਚਨ ਨੁਤਾ ਥੀਐ ਜਾਸਤਿ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਰਜਾਇ ॥ ਬੰਸ
 ਨ ਤੇਰੈ ਸਚਿ ਦਸੈ ਮਾਗਿਆ ਨੁ ਮਧੇ ਰਜਾਇ ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਦੇਖੈ ਤੇ ਸੇਕਾ ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਨੁ ਸਾਜਿ
 ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਕਰਤਾਰ ਕੀ ਕਰਤਾਰ ਖੋਲਾਜੈ ॥ ਪਉਟੀ ॥ ਜਦਹੁ ਅਪੇਥਾ ਟੁਕੀਆ ਬਹਿਕ
 ਰੈ ਤਦਹੁ ਪਛਿਨ ਮੇਵ ਕੁਬੀਆ ॥ ਤਦਹੁ ਕੋਆ ਕੋਲੇਵੇ ਕਿਆ ਕੋਵੇਵੇ ਜੰਗਲ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਕੋ
 ਆਗਾ ॥ ਫਿਰਿ ਅਪੇਥਾ ਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ਕਰਤੈ ਦਾਨੁ ਸਭੁ ਨੁਕਰੀ ਦੀਆ ॥ ਆਪੇ ਸੇਵ ਬਣਾਈਆ
 ਨੁਗਰੁ ਮੁਖਿ ਆਪੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ ॥ ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅੰਕਾਰੁ ਹੋਆਪੇ ਆਪੇ ਕਰੈ ਸੁਖੀਆ ॥
 ੧॥ ਸਲੋਕ ॥ ੪੩ ॥ ਗੁਰੁ ਮੁਖਿ ਪੂਰੁ ਸੇਵਹਿ ਸਦਾ ਸਚਾ ਅਨਦਿਨੁ ਸਹਿਜ ਪਿਆਰਿ ॥ ਸਦਾ
 ਅਨਿਦਿਗਾ ਵਹਿ ਵਣ ਸਾਚੇ ਅਗੰਮਿ ਉਰਿ ਪਿਉ ਪਾਰਿ ॥ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਖਿ ਸਿਆ ਭਰਿ ਕ
 ਰ ਮੁਲਿਖਿ ਆਕਰਤਾਰੇ ॥ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਨਿਲਾਇ ਮਨੁ ਆਪੇ ਕਿਰਪਾ ਪਾਰਿ ॥੪੩॥ ਕਹਿ
 ਐਕ ਬਿਐਨ ਪਾਈਐ ਅਨਦਿਨੁ ਰਹੈ ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥ ਵਿਣੁ ਕਰਮੈ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇ ਭੁਭੁਕਿ
 ਮੁਏ ਬਿਲਲਾਇ ॥ ਚਰਕੈ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਤਨੁ ਤਿਜੈ ਆਪਿ ਦਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ

ਪਾਣੀ ਮੈਂ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੇ ਦੇ ਦੁਪਰਾਟ ਸਤਿ ਸਾਸਤਾ ਆਪਿ ਕਥੈ ॥
 ਪਿਠੀ ਜੈ ॥ ਆਪੇ ਹੀ ਬਹਿ ਪੁਜੇ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੀ ਜੈ ॥ ਆਪਿ ਪਰਵਿਰਤਿ ਆਪਿ ਨਿਰ
 ਵਿਰਤੀ ਆਪੇ ਅਕਥ ਕਥੀ ਜੈ ॥ ਆਪੇ ਪੰਨੁ ਸਤੁ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਆਪਿ ਅਲਿਪਤੁ ਵਰਤੀ ਜੈ ॥ ਅ
 ਪੇ ਸੁਖ ਦੁਖ ਦੇਵੈ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਬਖਸ਼ ਕਰੀ ਜੈ ॥ ੨ ॥ ਸੋਲ ਕਮ ॥ ੩ ॥ ਸੇਖਾ ਅੰਦਰ ਹੁੰਨੇ ਰੁਛ ਭਿ
 ਭੂਤੁ ਉਕਰਿ ਲੁਗਵਾਇ ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਭੈ ਤੇ ਨਿਸਤ ਰੇ ਭੈ ਵਿਚਿ ਨਿਰਭਉ ਪਾਇ ॥ ਮਨੁ ਕਠੋਰ ਸਬ
 ਦੇ ਭੇਦਿ ਤੂੰ ਸਾਂਤਿ ਦੇਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ਸਾਂਤਿ ਵਿਚਿ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਸਾਖਸਮੁ ਪਾਏ ਬਾਇ ॥ ਨਨ
 ਕ ਕਮ ਕੁੰਧਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇ ਓਪੁ ਛੁਹਾਇ ਆਨੀ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਮ ॥ ੩ ॥ ਮਨੁ ਮੁਖ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਹੈ
 ਨ ਮਿਨ ਲਗੋ ਪਿਆਰੁ ॥ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵੈ ਕੂੜੁ ਸੰਗੁ ਹੈ ਕੂੜੁ ਕਰੈ ਅਹਾਰੁ ॥ ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਧਨੁ ਸੰ
 ਚਿ ਮਰਹਿ ਅੰਤੈ ਹੋਇ ਸਭੁ ਛਾਰੁ ॥ ਕਰਮੁ ਧਰਮੁ ਸੁਚਰਮੰ ਜਮ ਕਰਹਿ ਅੰਤੁ ਚਿਓ ਕੁਵਿ ਛਾਰੁ ॥ ਨਨ
 ਕ ਜਿ ਮਨੁ ਮੁਖ ਮਾਇਆ ਸੁਖਾਇ ਨ ਪਾਵੈ ਦਰਗਹਿ ਹੋਇ ਬੁਆਰੁ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੇ ਬਾਣੀ
 ਆਪੇ ਬਾਣੀ ਆਪੇ ਪੰਡਿਤ ਰੂਪ ਕਰੇ ॥ ਆਪਿ ਸਮੁਦੁ ਆਪਿ ਹੈ ਸਾਗਰੁ ਆਪੇ ਹੀ ਵਿਚਿ ਰਤਨ
 ਧਰੇ ॥ ਆਪਿ ਲਹਾਏ ਕਰੇ ਜਿ ਸੁਖਿ ਪਾਜਿ ਸੋਨੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰੇ ਹਰੇ ॥ ਆਪੇ ਭਉ ਜਲੁ ਆਪਿ

ਹੋ ਬੋਹਿਥਾ ਅਪੇਖੇ ਵਰੁ ਆਪਿ ਤਰੇ ॥ ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਇ ਕਰਤਾ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਤੁਝੈ ਸਰੇ ॥ ੯ ॥
 ਸਲੋਕ ੪੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਫਲ ਹੋ ਜੈ ਕੋ ਕਰੇ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈ
 ਮੋ ਮਾਯੇ ਚਿਤੁ ਦੂਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਵਪੁ ਕਰੀ ਮੋਹ ਉਮੈ ਮਮਤਾ ਜਾਇ ॥ ਉਤੁ ਮਾਪਦ
 ਵੀ ਪਾਈ ਮੈ ਸਚੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਪੂਰਬਿ ਜਿਨ ਕਉ ਲਿਖਿ ਮਾਤਿ ਨਾਮੁ ਤਿਹੁ ਰਮਿ ਲਿਖਿਆ ॥
 ੯੪ ॥ ਨਾਮਿ ਰਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੋ ਕਲਿ ਜੁਗਿ ਬੋਹਿਥੁ ਹੋਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁਖ ਰਿਖੈ ਜਿਨ
 ਅੰਦਰਿ ਸਚਾ ਸੇਇ ॥ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲੇ ਨਾਮੁ ਸੰਗੁ ਹੋ ਨਾਮੇ ਹੀ ਪਾਤਿ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪ
 ਏ ਮਾ ਕਰਮਿ ਪਗ ਪਾਤਿ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੇ ਪਰਸੁ ਆਪਿ ਧਤੁ ਹੋ ਆਪਿ ਕੀਤੇ ਨੁਕੰ ਚਰੁ
 ਆਪੇ ਨਾ ਕਰੁ ਸੇਵਕੁ ਆਪੇ ਆਪੇ ਹੀ ਪਾਪ ਖੰਡਨੁ ॥ ਆਪੇ ਸਭਿ ਘਟ ਭੋਗਵੈ ਬੁਧ ਮਾਮੀ ਆਪੇ
 ਹੀ ਸਭੁ ਅੰਝਨੁ ॥ ਆਪਿ ਬਿਬੇਕੁ ਆਪਿ ਸਭੁ ਬੇਤਾ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭੰਜਨੁ ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਸਾ
 ਲਾਹਿ ਨਰ ਜੈ ਤੁਧੁ ਕਰਤੇ ਤੁਹਿ ਸੁਖ ਦਤਾ ਵਡਨੁ ॥ ੧੦ ॥ ਸਲੋਕ ੪੪ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ
 ਜੀਅ ਕੇ ਬੰਧਨਾ ਜੋ ਤੇ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਠਵਰਨ ਪਾਵਹੀ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਆ
 ਵਹਿ ਜਾਹਿ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਠਿਕਾ ਬੋਲਣਾ ਨਾਮੁ ਨ ਦਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਸ

ਤਿਹਰ ਸੇਵੇ ਜਪੁ ਪਰਿ ਬਸੇ ਮਾਗੀ ਅਹਿ ਪਰਿ ਕਾਲੇ ਉਠਿ ਜਾਹਿ ॥੧੪॥੩॥ ਇਕ ਸਤਿਗੁਰੇ ਸੇਵੇ
 ਕਰਹਿ ਚਾਕਰੀ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਲਗੇ ਪਿਆਰੁ ਨਾਨਕ ਜਨਮੁ ਸਵਾਰਿ ਨਿਅਪਿਣਾ ਕੁਲ ਕਾਕਰਨਿ
 ਉਧਾਰਾ ॥੫॥੧॥ ਆਪੇ ਚਟ ਸਾਲੁ ਆਪਿ ਪੈਪਾਧਾ ਆਪੇ ਚਟ ਟੁਪ੍ਰਣ ਕਉ ਆਣੇ ॥
 ਆਪੇ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਪੈ ਆਪੇ ਆਪੇ ਬਾਲ ਕਰੇ ਸਿਆਣੇ ॥ ਇਕ ਬੈਧਿ ਬੁਝੈ ਸਭੁ ਆਪੇ ਇਕ
 ਬੈਧਿ ਕਰੇ ਇ ਆਣੇ ॥ ਇਕ ਨਾਮੰਦਰਿ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਏ ਜਾਅ ਪਿਤਰੇ ਮਨਿ ਸਚੇ ਕੁਣੇ ॥ ਜਿ
 ਨ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਵਤਿ ਆਈ ਸੇ ਜਨ ਸਚੀ ਦਰਗਹਿ ਜਾਣੇ ॥੧੫॥ ਸੋ ਲੋਕ ਮਰਦਾਨਾ ॥੧॥
 ਕਲਿਕਲ ਵਾਲੀ ਕਾਮੁ ਮਦੁ ਮਨੁ ਆਪੀ ਵਣਹਾਰੁ ॥ ਕੋਧੁ ਕਟੇਰੀ ਮੋਹਿ ਭਰੀ ਪੀਲਾਵਾ ਮਹੀਕ
 ਰੁ ॥ ਅਜਲ ਸਕੁ ਫੇਲ ਬਕੀ ਪੀਪੀ ਹੋਇ ਬੁਆਰੁ ॥ ਕਰਣੀ ਲਾਹਇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਚੁ ਸਗਾ ਕਰਿ
 ਸਾਰੁ ॥ ਗੁਣ ਮੰਡ ਕਰਿ ਸੀਲੁ ਪਿਉ ਸਰਮੁ ਮਾਸੁ ਅਹਾਰੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈ ਸੈ ਨਾਨਕਾ ਪਾਏ
 ਜਾਹਿ ਬਿਕਾਰੁ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ॥੧॥ ਕਾਇਆ ਲਾਹਇ ਆਪੁ ਮਦੁ ਮਜਲਸੁ ॥ ਸਨਾਧਾਤੁ ॥ ਮ
 ਨ ਸਾਕਟੇਰੀ ਕੁਝ ਭਰੀ ਪੀਲਾਏ ਜਾਕਾਲੁ ॥ ਇਤੁ ਮਦਿ ਪੀਤੇ ਨਾਨਕ ਬਹੁ ਤਬ ਟੀਅਹਿ ਬਿਕ
 ਰਾ ॥ ਗਿਆਨੁ ਗੁਰੁ ਮਾਲਾ ਹਮੰ ਰੇ ਭਉ ਮਾਸੁ ਅਹਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਕੋ ਜਨੁ ਸਚੁ ਹੋ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ॥

ਧਾਰਾ ੨ ਕਾ ਆਲਾਹਣਿ ਆਪੁ ਮਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਿ ਸਕੀ ਧਾਰਾ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਸਿਉ ਮੇਲਾ ਮੁਹਿ ਇ
 ਲਿਵ ਕਟੋਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਰੀ ਪੀ ਪੀ ਕਟਹਿ ਧਿਕਾਰਾ ੩ ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੇ ਸਰਿ ਨਰਗਣੀ ਸਰਬ
 ਆਪੇ ਖਟਵਰਸ ਨਕੀ ਬਣੀ ॥ ਆਪੇ ਸਿਦ ਸੰਕਰ ਮਹੇਸਾ ਆਪੇ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਅਕ ਬਕਹਾਣੀ
 ਆਪੇ ਜੋਰੀ ਆਪੇ ਭੋਰੀ ਆਪੇ ਸੀਨਿਆ ਸੀਨੈ ਰੈ ਬਿਥਾਣੀ ॥ ਆਪੇ ਨਲਿਗੋ ਸਟਿ ਆਪਿ ਉਪਦੇ
 ਸੈ ਆਪੇ ਸੁਘਨੁ ਸਰੂਪ ਸਿਆਣੀ ॥ ਆਪਣਾ ਚੋਜੁ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਆਪੇ ਆਪੇ ਸਰੁ ਨਾਜੀ ਆਕਹੈ ਜਾ
 ਣੀ ੧੨ ਸਲੋਕ ॥ ੩ ॥ ਇਹਾ ਸੰਧਿ ਆਪੁ ਵਣਹੋ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਪੁਤੁ ਮੇਰਾ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰ
 ਤਿ ਉਪਜੈ ਮਇਆ ਮੋਹੁ ਜਲਾਵੈ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਦੁਬਿਧਾ ਮਰੈ ਮਨੁ ਆਮ ਸਥਿਰੁ ਸੀਧੈ ਆਕਰੇ ਵ
 ਚਾਰਾ ਨਾਨਕ ਸੰਧਿ ਆਕਰੈ ਮਨੁ ਖੀਨੀ ਉਨਾਟੈ ਕੈ ਮਰਿ ਜੈ ਮੋਹਿ ਇਥੁ ਆਰਾ ੧ ਮ: ੩ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿ
 ਉਕਰਤੀ ਸਰੂਪ ਗੁਣਿ ਰੀ ਮੇਰੀ ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿ ਮੇਰੀ ਪਿਆਸ ਗ
 ਣੀ ਪਿਰਪਾਇ ਆਪਾਰਿ ਆਇ ॥ ੨ ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੇ ਤੰਤੁ ਪਰਮ ਤੰਤੁ ਸਰੂਪ ਆਪੇ ਆਪੇ ਠਾਕੁਰ ਦਾ
 ਸੁਭਇਆ ॥ ਆਪੇ ਦਸ ਅਠ ਦਰਨ ਉਪਾਇ ਅਨੁ ਆਪਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਆਪਿ ਗੁਲਾਇਆ ਆਪੇ ਮ
 ਰੇ ਆਪੇ ਛੋਰੈ ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਕਰੇ ਵਇਆ ॥ ਆਪਿ ਅਭੁਲੁ ਨ ਭੁਲੈ ਕਰੈ ਹੀ ਸਰੂਪ ਚਤੁਰਦਸ

ਸਚੁ ਧਿਆਨ ਆਪੇ ਜਿਨਾ ਬੁਝੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਿਨ ਅੰਦਰ ਹੁੰਦੁ ਜਾਤੁ ਰਮੁ ਗਇਆ ॥ ੨੩ ॥ ਸਲ
 ਕੁਮਃ ॥ ੫ ॥ ਹਰਿਨਾਮੁ ਨ ਸਿਮਰਹਿ ਜਾਪੈ ਸੀਰੀ ਤੇ ਤਨਿ ਉਡੈ ਖੇਹਾ ॥ ਜਿਨ ਕੀ ਤੀਤਿ ਨੈਨ ਜਾਣੇ ਨਨ
 ਕਾਟਿ ਟੁਕ ਲੂਣੀ ਦੇਹਾ ॥ ੨੪ ॥ ੫ ॥ ਟਿਕੁ ਸਹਿ ਚਰਣ ਗਬੈ ਦਰਸਨਾ ਜਪੈ ਗੁਪਾਲਾ ਨਾਨਕੁ
 ਸੇਖੁ ਬੁਝਿ ਮਹੀ ਐਤਿ ਸੁਦੇਹੀ ਕਉ ਪਾਲੇ ॥ ੨੫ ॥ ਆਪੇ ਅਠਸਾਠੇ ਤੀਰਥ ਕਰਤਾ ਅਧਿਕਾਰ
 ਏਸ ਨਾਨਕ ॥ ਆਪੇ ਸੰਜਮ ਵਰਤੈ ਸਵਾਮੀ ਅਧਿਕਾਰ ॥ ਏਕਿ ਨਾਮੁ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਹੋਇ
 ਭਉਖੰਡ ਨੁ ਆਪਿ ਕਰੈ ਸਤੁ ਦਨੁ ॥ ਜੇ ਸਨੇਕੁ ਰਮੁਖਿ ਆਪਿ ਬੁਝੈ ਸੇਖਰੀ ਦਰਗਹਿ ਪਏ
 ਮਾਨੁ ॥ ਜਿਸ ਦੀਪੈ ਜਰਖੈ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਸੇਖਰ ਹਰਿ ਜਾਨੁ ॥ ੨੬ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਬਿਉ
 ਸਤਿਗੁਰ ਭੁਟੇ ਨਗੁ ਅੰਧੁ ਹੋ ਅੰਧੈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥ ਸਬ ਦੇਸਿ ਉਚਿਤ ਨ ਲਾਵੈ ॥ ਜਿਤੁ ਸੁਖੁ
 ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ਤਾਮਿ ਲਗਾਸ ਦਾਇਰੈ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਜਲ ਤੁਝੈ ਹੋਇ ॥ ਜੇਤਿ ਸੁਤੁ ਵਸੈ
 ਥੀ ਐਕ ਹਣ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ੨੭ ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਫੂਰਮਾਇ ਆਕਾਰੀ ਏਹੁ ਕਰੇਹੁ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੈ ਹੋ
 ਇਕੈ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਖੈ ਲੇਹੁ ॥ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚਾ ਹੋਰੁ ਹੈ ਭਰਮੈ ਕੋਛੁ ਉਤਕਟਿ ਕੈ ਅੰਤਿ ॥ ਜੇਤਿ ਪਰੇ
 ਹੁ ॥ ਹਰਿ ਕਾਨਾਮੁ ਅੰਤਿ ਹੋਵੈ ਦਰੁ ਏਹੁ ਲਾਵੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਚਿਤਿ ਰਖਹੁ ਸੰਜਮੁ ਸਚ

ਨਗੁ ਨਨਕ ਮੈ ਬੈਸੁ ਪੈ ਅੰਦਰਿ ਰਖ ਸੀ ਮਰੈ ਹਰਿ ਸਿਉ ਕੇ ਲਕਰੇ ਹੁ ॥ ੧੫ ॥ ਆਖੇ ਭਰ
 ਅਠਾਰਹ ਬਣ ਸਪਤਿ ਅਖੇ ਹੀ ਛਲ ਲਾਏ ॥ ਆਖੇ ਮਲੀ ਅਪਿ ਸੁਰੁ ਮਿਚੈ ਅਖੇ ਹੀ ਮਹਿ ਪਾਏ ॥
 ਅਖੇ ਕਰਤਾ ਅਖੇ ਭੁਗਤਾ ਅਖੇ ਦੇਇ ਦਿਵਾਏ ॥ ਅਖੇ ਸਾਹਿਬੁ ਅਖੇ ਰਖਾ ਅਖੇ ਰਹਿਆ
 ਸਮਾਏ ॥ ਜਨੁ ਨਨਕ ਵਡਿਆਈ ਆਖੈ ਹਰਿ ਕਰਤੈ ਕੀ ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਏ ॥ ੧੫ ॥ ਸਲੋਕੁ
 ਮ ॥ ੩ ॥ ਮਾਣੁ ਸੁਰੁ ਰਿਆ ਅਮਾਣੁ ਸੁਰੁ ਰਿਆ ਅਮਾਣੁ ॥ ਜਿਤੁ ਪੀਤਿ ਮਤ ਦੂਰਿ ਹੋਇ ਬਰ
 ਲੁਖੈ ਵਿਚਿ ਰਿਆ ॥ ਆਪਣਾ ਪਗਇ ਅਨਪਛਾਣੀ ਧਰਮ ਹੁਕੇ ਖਾਇ ॥ ਜਿਤੁ ਪੀਤਿ ਖ
 ਸਮੁਦਿ ਸਰੈ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥ ਭੁਠਾ ਮਦੁ ਮੁਲਿ ਨ ਪੈ ਚਈ ਜੇ ਕਾ ਪਾਰਿ ਵਸਾਇ ॥ ਨਨਕ
 ਨਰਰੀ ਸਚੁ ਮਦੁ ਪਾਈ ॥ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਜਿਸੁ ਅਮਾਣੁ ॥ ਦਾਸਾਹਿਬ ਕੇ ਰੀਰਹੇ ਮਹਲੀ ਪਾਏ
 ਥਾਊ ॥ ੧੫ ॥ ੩ ॥ ਇਹੁ ਜਗਤੁ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਜਾਇ ਸਨੈ ਸੇਧੁ ਹੋਇ ॥ ਜਗਤਿ ਨਿਸਵਲਿ ਆਤਮਾ ਸਦਿ
 ਰਹਿਆ ॥ ਜਗਾਏ ਤਾਂ ਸੁਖ ਹੋਇ ॥ ਨਨਕ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲੈ ਸੇਇ ॥ ਗੁਰੁ
 ਸਾਦਿ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਤਾ ਠਹਿਰਿ ਮਰਣੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ੧੫ ॥ ਭੀਸੁ ਵਕੀਤਾ ਸੁਰੁ ਕਿਛੁ ਹੋਵੇ ਤਿਸਨੇ
 ਪਵਾਹਨਾ ਜੀ ਕਿਸੈ ਕੇਰੀ ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੇਰਾ ਦਿਸੁ ਭੁਕੇ ਖਾਵੈ ਸੁਰੁ ਮਹਤਾ ਜੀ ਕਛੈ ਤੇਰੀ ॥ ਜਿਤੁ

ਪੰਨੇ ਸਾਲ ਹੇ ਸੁ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪਾਵੈ ਜਿ ਸਨ ਕਿਰਪਾ ਨਿਰੰਜਨ ਕੇਰੀ ਸੋਈ ਸਾਹੁ ਸਚ ਵਣਜਾਰਾ
 ਜੇ ਨਿਵ ਪਰੁ ਲਇਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਤੇਰੀ ਸਭਿ ਤਿਸੈ ਨੇ ਸਾਲਾਹਿ ਹੁਸੀਤ ਹੁ ਜਿ ਨਿਵੁ ਭੇਭਾਵੁ
 ਕੀਆ ਕਿਛੁ ਭੁੰਗੀ ਢੇਰੀ ੧੬ ਸਲੋਕਾ ਕਬੀਰਾ ਮਰਤਾ ਮਰਤਾ ਜਗੁ ਮੁਖਾ ਮਗਿਭਿ ਨ ਜਾਨੈ
 ਇਹ ਮੇਸੀ ਮਰਨੀ ਜੋ ਮਰੈ ਬਹੁਰਿ ਨ ਮਰਨਾ ਹੋਇ ੧੭ ਮਃ ੩ ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਕਿਵੇ ਮਰਹੁ ਗੋ ਕੈਸੇ
 ਮਰਣਾ ਹੋਇ ਜੇ ਕਰਿ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨ ਹੁਨ ਵੀਸਰੈ ਤਸਹਿ ਲਾ ਮਰਣਾ ਹੋਇ ਮਰਣੈ ਤੇ ਜਗਤੁ ਭੁ
 ਰੇ ਜੀਵਿਆ ਲੋਕੁ ਸਭੁ ਕੋਇ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਹੁਕਮੈ ਭੂਏ ਸੋਇ ਨਾਨਕ ਮੇਸੀ
 ਮਰਨੀ ਜੋ ਮਰੈ ਤਸਦ ਜੀਵਣੁ ਹੋਇ ੧੮ ਪਉਣੀ ਜਾਅ ਪਿਉ ਪਾਲੁ ਹੋਵੈ ਜਿ ਸੁਆਮੀ ਤਾਅ
 ਪਣਾ ਨਉ ਹਰਿ ਆਪ ਜਪਾਵੈ ਅਪੇਸਤਿ ਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਸੁਖੁ ਦੇਵੈ ਆਪਣਾ ਸੇਵਕੁ ਆਪਿ ਹਰਿ ਭਾਵੈ
 ਆਪਣਿ ਆਸੇਵਕਾ ਕੀਆ ਪਿਐ ਜਰਥੈ ਆਪਣਿ ਆਭੁਗਤਾ ਕੀਐ ਰੀਪਾਵੈ ਧਰਮ ਗਇ ਹੋਹਰਿ
 ਕਾ ਕੀਆ ਹਰਿ ਜਨ ਸੇਵਕ ਨੇਨਿ ਨ ਆਵੈ ਜੇ ਹਰਿ ਕਾ ਪਿਆਰਾ ਸੇ ਸਭ ਨਾਕਾ ਪਿਆਰਾ ਹੋਰ ਕੋਤਿ
 ਸੁਖਿ ਸੁਖਿ ਆਵੈ ਜਾਵੈ ੧੯ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ਰਾਮੁ ਰਾਮੁ ਕਰਤਾ ਸਭੁ ਜਗੁ ਠਿਰੈ ਰਾਮੁ ਨ ਪਾਇਆ
 ਜਾਇ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਅਤਿ ਵਡੁ ਅਭੁਲੁ ਨ ਤੁਲਿਯਾਇ ਕੀਮਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ ਆਖੈ ਤੇਨ

ਲਾਇਆ ਜਾਇ। ਗੁਰਕੇ ਸਬਦਿ ਭੇਦਿ ਅਗਿ ਨ ਬਿਪਿਵਸਿਆ ਮਨਿਆਇ। ਨਾਨਕਾ ਮਾਪਿਆ
 ਮੇਓ ਹੋਰੁ ਰੁਪਾ ਤੇਰਹਿ ਮਾਸ ਮਾਇਆ ਪੇਮਿਲਿ ਅਮਿਲਿ ਰਹਿਆ ਮਾਪੇਮਿਲਿ ਮਾਮਾ
 ਦਿ। ੧੫੪੩। ਏਮ ਨਇ ਹੁਪ ਨੁ ਮੁਹੋਂ ਤਿਤੁ ਸਦਾ ਸਦਾ ਬੁਝਹੋਇ। ਤਿਟਾ ਮੁਲਿ ਨ ਆਵਈ ਲ
 ਹਾਸ ਦਹੀ ਹੋਇ। ਖਾਧੈ ਖਰਚਿ ਅੰਤੈ ਟਿ ਨ ਆਵਈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਭੁਝਹੋਇ। ਸਹਸਾ ਮੁਲਿ ਨ
 ਵਈ ਹਾਣਤ ਕਦੇ ਨ ਹੋਇ। ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਪਾਈ ਮੈ ਜਾ ਕਉ ਨ ਟਰਿ ਕਰੇਇ। ੭। ਪਉੜੀ
 ਆਪੇ ਸਭੁ ਘਟਾ ਅੰਦਰੇ ਆਪੇ ਹੀ ਬਾਹਰਿ। ਆਪੇ ਗੁਪਤੁ ਵਰਤਦਾ ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਹਰਿ। ਜੁਗ ਛਤ
 ਹ ਗੁਬਾਰੁ ਕਰਿ ਵਰਤਿ ਸੁੰ ਨਾਹਰਿ। ਓਥੈ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਨ ਸਾਸਤਾ ਆਪੇ ਹਰਿ ਨ ਭਹਰਿ। ਬੈਠਾ ਤਾਨੀ
 ਲਾਇਆ ਪਿਸਤੂ ਦੂਹੀ ਬਾਹਰਿ। ਆਪਣੀ ਮਤਿ ਆਪਿ ਜਾਣਦਾ ਆਪੇ ਹੀ ਗਉਹਰੁ। ੧੮। ਸਲੋਕ
 ੧੪੩। ਹਉ ਮੈ ਦਿਓ ਜਗਤੁ ਮਾਮਰਦੇ ਮਰਦਾ ਜਾਇ। ਜਿਚਰੁ ਦਿਓ ਦੰਮੁ ਹੋਤਿ ਚਕੁ ਨ ਚੇਤੈ
 ਕੇ ਕਰੇਗੁ ਅਗੈ ਜਾਇ। ਗਿਆਨੀ ਹੋਇ ਬੁਝੇ ਤੈ ਨੁ ਹੋਇ ਮਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁਕਾਇ। ਨਾਨਕ ਦੇਖ
 ਕਾਵੈ ਸੇਮਿਲੈ ਅਗੈ ਪਾਇ ਜਾਇ। ੧੫੪੩। ਧਰਿਖ ਸਮੈ ਕਹੁਕ ਮੁਪਟਿ ਮਾਇ ਟੁਸਤਿ ਗੁਰਚੇ
 ਤਿਆ ਨਾ ਜਾਇ। ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿ ਮੈ ਅੰਤਰਿ ਰਵਿਰਹਿ ਮਾਸਦਾਰਹਿ ਮਾਲਿ ਵਲਾਇ। ਵਮਿਚ

ਮਾ

ਮਿਸਦਾਸਮਾਲੁਦਾਦੰਮੁਨਬਿਰਥਾਜਾਇ। ਜਨਮਮਰਨਕਾਭਉਗਇਆਜੀਵਨਪਦਵੀਪਾਇ।
 ਨਨਕਇਹੁਮਰਤਬਾਤਿਸੋਨੇਦੇਇਜਿਸੋਨੇਕੁਪਾਕਰੇਰਜਾਇ। ੧੫ਉਤ੍ਰੀਆਪੇਦਨੰਬੀਨਿ
 ਆਆਪੇਪਰਧਾਂਨੰ। ਆਪੇਰੁਪਦਿਖਾਲੁਦਾਆਪੇਲਾਇਪਿਆਨੰ। ਆਪੇਮੋਨੀਵਰਤਾਦਾ
 ਆਪੇਕਥੈਗਿਆਨੰ। ਕੋਉਰੁਕਿਸੈਨਲਗਈਸਭੁਨਾਹੀਭਾਨਾ। ਉਸਤਤਿਬਰਨਿਨਸਕੀਐਸ
 ਦਸਦਕੁਰਬਾਨਾ ੧੬। ਜਲੇਕਮ ੧੭। ਕਲੀਅੰਦਰਿਨਾਨਕਾਜਿਨੰਦਾਅਉਤਾਰਾ। ਪੁਤ੍ਰਜੈਰੁ
 ਰਾਪੀਅਜਿਨੁਰੀਜੇਰੁਜਿਨੰਦਾਸਿਕਦਾਰੁ ੧੮। ੩। ਹਿੰਦੂਮੁਲੇਭੁਲੇਆਖੁਟੀਜੰਹੀ। ਨਾਰਦਿਕ
 ਹਿਅਸਿਪੁਜਕਰਾਹੀ। ਅੰਧੇਰੀਗੇਅੰਧਅੰਧਾਰੁ। ੧੯। ਥਰਲੇਪੁਜਹਿਮੁਗਧਗਵਾਰਾ। ਓਹਿ
 ਜਾਅਪਿਰੁਬੇਤੁਮਕਹਾਤਰੰਣਹਾਰੁ। ੨੦। ੧੫ਉਤ੍ਰੀ। ਸਭਿਕਿਹੁਤੇਰੈਵਸਿਹੈਤੂਸਚਾਸਾਹੁ। ਭ
 ਗਤਰਤੇਰੰਗਏਕਕੇਪੁਰਾਵੇਸਾਹੁ। ਅੰਮ੍ਰਿਤੁਭੋਜਨੁਨਾਮੁਹਰਿਰਜਿਜਨੁਖਾਹੁ। ਸਭਿਪਦਾਰ
 ਥਪਾਈਅਨਿਸਿਸਰਣੁਸਚੁਲਾਹੁ। ਸੰਤਪਿਆਰੇਪਾਰਬ੍ਰਹਮਨਾਨਕਹਰਿਅਗਮਅਗਹੁ।
 ੨੧। ਜਲੇਕਮ ੧੮। ਸਭੁਕਿਛੁਹੁਕਮੇਆਵਦਾਸਭੁਕਿਛੁਹੁਕਮੇਜਾਇ। ਜੇਕੋਮੂਰਖੁਆਪਹੁ
 ਜਾਣੈਅੰਧਅੰਧੁਕਮਾਇ। ਨਨਕਹੁਕਮੁਕੋਗੁਰੁਪਾਪਿਬੁਝੈਜਿਸੋਨੇਕਿਰਪਾਕਰੇਰਜਾਇ ੧੯।

੩। ਸੋ ਜੋਗੀ ਭਗਤਿ ਸੋ ਪਾਏ ਜਿਸ ਨੇ ਗੁਰ ਪ੍ਰਥਿਨਾ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ। ਤਿਸ ਜੋਗੀ ਕੀ ਨਥਰੀ ਸਭ
ਕੋ ਵਸੈ ਭੈ ਭੀ ਜੋਗੁ ਨਾ ਹੋਇ। ਨਾਨਕ ਮੇਸਾ ਵਿਰਲ ਕੋ ਜੋਗੀ ਜਿਸੁ ਘਟਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ
ਆਪੇ ਜੰਤ ਉਪਾਇ ਅਨੁ ਆਪੇ ਅਸਾਰਾ। ਆਪੇ ਸੁਖ ਮੁਕਤੀ ਅੰਧ ਅਧਿ ਪਸਾਰਾ। ਅਧਿ ਇ
ਕਾਤੀ ਹੋਇ ਰਹੈ ਆਪੇ ਵਰ ਪਰਵਾਰਾ। ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ ਹਰਿ ਸੰਤ ਰੇ ਨਾਰਾ। ਹੋਰੁ ਦਾਤਾਰੁ ਨ ਸੁਖ
ਈ ਤੂ ਦੇਵਣ ਹਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਏਵੇ ਰਹਿ ਸਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਲਲਾਂ ਬਹਲੀ ਮਾਕੀ ਧੁਨਿ

ਗਾਵਣੀ ॥ ਸੁਖ ॥ ੧੩੪ ॥

੧੪। ਸ

ਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਸੋ ਲੋਕ ਮਃ ੩। ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਵਰੁ ਹੋ ਸਹੈ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਉਰਿ ਧਾਰਿ। ਸਚੁ ਜੁਗੁ ਹੋ ਸਦਾ ਚਿਰਗਾਹਿ
ਸੋ ਢੈ ਨਾ ਅਧਿ ਆਰਿ। ਸਦਾ ਨਿਰਮਲ ਮੇਲੁ ਨ ਲਗਾਈ ਨਦਰਿ ਕੀਤੀ ਕਰਤਾਰਿ। ਨਾਨਕ ਹਉ
ਤਨ ਕੈ ਬਲਿ ਹਾਰਣੈ ਜੇ ਅਨਦਿਨੁ ਜਪਹਿ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩। ਮੈ ਜਾਨਿਆ ਵਰੁ ਹੋ ਸਹੈ ਤਮੈ ਕੀ
ਆਸੰਗਾ। ਜੇ ਜਾਣਾ ਬਗੁ ਬਪੁ ਫਾਤਨ ਨਿਨ ਦੇ ਦੀ ਅੰਗਾ ॥ ੨ ॥ ਮਃ ੩। ਹੋ ਸੁਖੇ ਬਿਨੁ ਰੋਇਆ
ਬਗਾਉ ਅਧਾਰ ਉ। ਰੁਬਿ ਮਏ ਬਗੁ ਬਪੁ ਫੇਸਿ ਰਤਲਿ ਉਪਰਿ ਪਉ ॥ ੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਭੂਆਪੇ ਹੀ
ਆਪਿ ਆਪਿ ਹੋ ਆਪਿ ਕਾਰਣੁ ਕੀਆ। ਭੂਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੋ ਕੋ ਅਵਰੁ ਨ ਭੀਆ। ਭੂਕਰ

ਟਕਾ ਬਣ ਸਮਰਥ ਹੈ ਤੂ ਕਰਹਿ ਸੁਖੀ ਯਾ ਤੂ ਅਣਿ ਸੰਗਿ ਆਵਾ ਨੁ ਦੇਵਣਾ ਸਭ ਨਾਹੀ ਆਸ
 ਭਿਆਖਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਜਿਨਿ ਦਾਨੁ ਹਰਿਨਾ ਮੁਖਿ ਦੀਆ ॥ ਸਲੋਕਮ: ੩ ॥ ਭੈਵਿਚਿ ਸਭੁ
 ਅਕਾਰੁ ਹੈ ਨਿਰਭਉ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸੋਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਿ ਐਹ ਰਿਮ ਨਿਵ ਸੈਤਿ ਬੈਠੁ ਉਕਦੇ ਨਹੀ ॥
 ਦੁਸਮ ਨੁ ਦੁਖੁ ਤਿਸਨੇ ਨੇੜਿ ਨਾਵੈ ਪੋਹਿ ਨ ਸਕੈ ॥ ਤੇਇ ਗੁਰ ਮਖਿ ਮਨਿ ਵੀਚਾਰਿ ਆਜੋ ਤਿਸੁ ॥
 ਵੇਸੁ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਹੀ ਪਤਿ ਰਖ ਸੀਕਾਰ ਜਸ ਵਰੇ ਸੋਇ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ਇਕਿ ਸਜਣ ਚਲੇਇ ਕਿ
 ਚਲਿ ਗਏ ਰਹ ਦੇਭੀ ॥ ਨਿਜਾਹਿ ॥ ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨ ਸੇਵਿ ਓਸੇ ਆਇ ਗਏ ਪਛੁਤਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ
 ਸਚਿ ਰਤੇ ਸੇ ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਨ ਆਹਿ ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਤਿਸੁ ਮਿਲੀ ਐ ਸਤਿਗੁਰ ਸਜਣੇ
 ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿਗੁਣ ਕਾਰੀ ॥ ਤਿਸੁ ਮਿਲੀ ਐ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤ ਮੈਂ ਜਨਿ ਹਰਿ ਸੇਵਿ ਚਹੁ ਮਾਰੀ ॥ ਸੋਸ
 ਤਿਗੁਰ ਪੁਰਾਖ ਨੁ ਮੰਨੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਉਪ ਦੇਸੁ ਦੇਸੁ ਮਿਸਟ ਸਵਰੀ ॥ ਨਿਤ ਜਪਿਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮਨ ॥
 ਮੁਠੁ ਉਜਲ ਬਿਖਤਾਰੀ ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਉਪ ਦੇਸੁ ਆਗੁਰ ਵਿਟੈ ॥ ਏਹੁ ਹਉ ਸਦਵਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ਸਲੋ
 ਕਮ: ੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਸੁਖੀ ਹੁਸੁ ਮਸਾਰੁ ॥ ਐਥੈ ਮਿਲ ਨਿਵਰਿ ਆਈ ਆਵਰਗਹ
 ਮੋਖੁ ਦੁਆਰੁ ॥ ਸਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਸਚੁ ਪੈ ਨਣੁ ਸਚੁ ਨ ਮੁਆਧਾਰੁ ॥ ਸਚੀ ਜੀਗਤਿ ਸਚਿ ਮਿਲੈ

ਸਚੈ ਨਾਇਮਿ ਆਗੁ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਹਰਖੁ ਸਦਾ ਵਰਿ ਸਚੈ ਸਚਿ ਆਗੁ ਨ ਨਕਸਤਿ ਕੁਰਕੀ ਸੇਵ
ਸੋਕਰੈ ਜਿਸ ਠੋਨ ਚਰਿ ਕਰੈ ਕਰਤਾਰਾ ॥੧੩॥ ਹੋਰ ਵਿਰਾਣੀ ਚਾਕਰੀ ਪ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਪ੍ਰਿਗੁ ਵਾਸੁ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛੋਡਿ ਬਿਖਲ ਗੋਬਿਖੁ ਖਟੁਣਾ ਬਿਖੁ ਰਾਸੁ ਬਿਖੁ ਖਾਣਾ ਬਿਖੁ ਪੈਨਣਾ ਬਿਖੁ ਕੇ ਮੁਖਿ ਗਿਰ
ਸਾਐ ਥੈ ਵੇਖੋ ਵੇਖੁ ਕਮ ਵਣਾ ਮੁਇਆ ਨਗ ਕਿਨਿ ਵਾਸੁ ਅਨ ਮੁਖਿ ਮੁਹਿ ਮੈਲੈ ਸਬਦੁ ਨ ਜ
ਣਨੀ ਕਾ ਅਕਰੋ ਪਿਛੁੰਨਾ ਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਭਉ ਛੋਡਿ ਆਮ ਨਹ ਠਿਕੈ ਮੁਨ ਆਵੈ ਗਾਮਿ ਜਮ ਪੁ
ਰਿਬ ਪੇਮਾਰੀ ਅਹਿਕੋ ਨ ਸੁਣੇ ਅਰਦਾਸਿ ਨਾਨਕ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਾ ਕਮਾਵਣਾ ਹਰ ਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਨਿ
ਵਾਸੁ ॥੧੪॥ ਪਉੜੀ ॥ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਿਹੁ ਸਾਧ ਜਨੁ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਸੋ ਸਤਿ
ਗੁਰ ਪੂਜਹੁ ਦਿਨ ਸੁਰਾਤਿ ਜਿਨਿ ਜਗੰਨਾਥੁ ਜਗਦੀਸੁ ਜਪਾਇੰ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਖਹੁ ਇਕਿ ਨਿਅ
ਖ ਨਿਅਖ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਕਾ ਹਰਿ ਪੰਥ ਬਤਾਇਆ ਤਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਭ ਪਰੀਪਦਹੁ ਜਿਨਿ ਮੋਹਾ
ਪੇਰੁ ਚੁਕਾਇਆ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਕਹਹੁ ਸਭਿ ਪੰਨੁ ਪੰਨੁ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਲਗਾਇਆ ॥੧੫॥
ਜਲੈ ਕਮਭੰਡ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੈ ਮੈਥੁ ਖਗਈ ਭੇਖੀ ਭੁਖ ਨ ਜਾਇ ॥ ਦੁਖਿ ਲਗੈ ਪਰਿ ਪਰਿ ਡਿਕੈ
ਅਗੈ ਵੂਟੈ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥ ਅੰਦਰਿ ਸਹਜੁ ਨ ਆਇ ਓਸਹ ਜੇਹੀ ਲੈਖਾਇ ॥ ਅਨਹਠਿ ਜਿਸ

ਨਿ

ਤੇ ਮੰਗਣ ਲੈਣ ਵਖੁ ਮਨਾਇ। ਇਸੁ ਭੇਖੈ ਬਾਵਹੁ ਗਿਰਹੋ ਭਲਾ ਜਿ ਬਹੁ ਕੇਵਰ ਜਾਇ। ਸਬਦਿ
 ਰਤੇ ਤਿਨਾ ਸੋਝੀ ਪਈ ਵਜੈ ਭਰਮ ਭੁਲਾਇ। ਪਇ ਮੈ ਕਿਰਤਿ ਕਮਾਵਣਾ ਕਹਣਾ ਕਛੁ ਨ ਜਾਇ।
 ਨਾਨਕ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਇ। ਪਿਸੇ ਭਲੇ ਜਿਨ ਕੀ ਪਤਿ ਪਾਵਹਿ ਬਾਇ। ੨੫੩। ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੇਵਿ ਮੈ ਸਬ
 ਸੁਖੁ ਜਨਮ ਮਰਣ ਵਖੁ ਜਾਇ। ਚਿਤਾ ਮੁਲਿ ਨ ਹੋਵਈ ਅਠਿ ਤੁਵ ਸੈ ਮਨਿ ਆਇ। ਅੰਤਰਿ
 ਤੀਰਥ ਗਿਆਨੁ ਹੋ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਆ ਬੁਝਾਇ। ਮੈ ਲੁਗਈ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ ਮੀ ਮ੍ਰਿਤ ਸਰਿ
 ਤੀਰਥਿ ਨਾਇ। ਸਜਣ ਮਿਲੇ ਸਜਣਾ ਸਚੇ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇ। ਪਰਹੀ ਪਰਚਾ ਪਾਇ। ਮੈ ਜੋ ਤੀਰ
 ਤਿ ਮਿਲਾਇ। ਪਾਖੰਡਿ ਜਮ ਕਾਲੁ ਨ ਛੋੜੀ ਲੈ ਜਾ ਸੀ ਪਤਿ ਗਵਾਇ। ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇ
 ਬਰੇ ਸਚੇ ਮਿਉ ਲਿਵਲਾਇ। ੨੫੪। ਤਿਨੁ ਜਾਇ ਬਹੁ ਹੁਸਤਿ ਅੰਗਤੀ ਜਿ ਬੈਹਰਿ ਕਾਹਰਿ ਨ
 ਮੁਖਿ ਲੋਈ ਮੈ ਗਸਹ ਜੇਹੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲੇਹੁ ਹਰਿ ਤਤੁ ਨ ਖੋਈ। ਮੰਗਨਿ ਤੁਝ ਪਿਆ ਹੁਹਰਿ ਹਰਿ
 ਦੇ ਨ ਸੁਰਾਭਿ ਹਰਿ ਦਰਗਾਹ ਛੋਈ ਮੈ। ਸੋ ਪਾਏ ਪੁਰਾਸਤੁ ਹੁਰੁ ਜਿ ਸੁਖੁ ਰਿਮ ਸਤੁ ਕਿਲਿਲਾਇ।
 ਲਿਖੋਈ ਮੈ। ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕੀ ਉਸਤਿ ਨ ਮਸਕਾਰੁ ਕਰਹੁ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਕੀ ਹਰਿ ਗਾਲਗਲੇਈ ਮੈ
 ੨੫੫। ਸਜਣ ਮਿਲੇ ਸਜਣਾ ਜਿਨਿ ਸਤਗੁਰ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ। ਮਿਲੁ ਧੀਤੁ ਮਤਿ

ਨੀਪਿਆਇਆਸਚੈਪ੍ਰੇਮਿਪਿਆਰੁ ਮਨਹੀਤੇਮਨੁ ਮਾਨਿਆਰੁ ਕੈਸਬਦਿਅਪਾਰਿ। ਏਹਿ
 ਜਜਣਮਿਲੇਨਵਿਛੁੜਹਿਜਿਅਪਿਮੇਲੇਕਰਤਾਰਿ। ਇਥਨਾਵਰਜਨਕੀਪਰਤੀਤਿਨਾਅਈ
 ਆਸਬਦਿਨਕਰਵਿਚਰੁ। ਵਿਛੁੜਿਆਕਾਕਿਆਵਿਛੁੜੈਜਿਨਾਦੂਜੈਭਾਇਪਿਆਰੁ। ਮਨਮੁ
 ਖਸੇਤੀਦੋਸਤੀਬੋਰਿਹਿ। ਆਇਨਚਾਰਿ। ਇਸੁਪਰੀਤੀਤੁਟਦੀਵਿਲਮਨਹੋਵਈ। ਇਤੁਦੋਸਤੀ
 ਚਲਨਿਵਿਕਾਰ। ਜਿਨਾਅੰਦਰਿਸਚੇਕਭਉਲਾਹੀਨ। ਮਿਨਕਰਹਿਪਿਆਰੁ। ਨਾਨਕਤਿਲਸਿ
 ਉਕਿਅਥੈਦੋਸਤੀਜਿਅਪਿਕੁਲਾਏਕਰਤਾਰਿ। ੧੫੩। ਇਕਿਸਦਾਇਕਤੈਰੀਗਿਰਹਹਿਤਿ
 ਨਕੈਭਉਸਦਬਲਿਹਾਰੈਜਾਉ। ਤਨੁਮਨੁਪਨੁਅਰਪੀ। ਤਿਨਕੋਨਿਵਿਨਿਵਿਲਾਗਉਪਾਇ। ਤਿ
 ਨਮਿਲਿਆਮਨੁਸੰਤੋਖ। ਮੈਤ੍ਰਿਸਨਭੁਖਸਭੁਜਾਇ। ਨਾਨਕਨਾਮਿਰਤੇਮੈਭਉਰੇਕਭਉਸਚੇਤਿ
 ਉਲਿਵਲਾਇ। ੨। ਪਉੜੀ। ਤਿਸੁਗੁਰਕਉਹਉਵਾਰਿ। ਅਜਿਨਿਹਰਿਕੀਹਰਿਕਥਾਸੁਣਾਈ।
 ਤਿਸੁਗੁਰਕਉਸਦਬਲਿਹਾਰੈ। ਜਿਨਿਹਰਿਸੇਵਾਬਣਤਬਣਾਈ। ਸੋਸਤਿਗੁਰਪਿਆਰਾਮੇਰੈ
 ਨਾਲਿਯੈਜੋਥਕਿਥੈਮੈਨੋਲਏਛੁਡਾਈ। ਤਿਸੁਗੁਰਕਉਸਾਬਾਸਿਹੈਜਿਨਿਹਰਿਸੇਝੀਪਾਈ। ਨਨ
 ਕਗੁਰਵਿਟਹੁਵਾਰਿ। ਅਜਿਨਿਹਰਿਨਾਮੁਦੀਆਮੇਰੈਮਨਕੀਆਸਪੁਰਾਈ। ੫। ਸਲੋਕਮ:੩

ਇਸਨਾਦਾਧੀਜਲਿਮਈਜਲਿਜਲਿਕਰੇਪੁਕਰਾਸਤਿਗੁਰਸੀਤਲਜੇਮਿਲੈਠਿਰਜਲੈਨ
 ਦੂਜੀਵਾਰਾਨਾਨਕਵਿਣੁਨਵੈਨਿਰਭਉਕੋਨਹੀਜਿਚਰੁਸਬਇਓ॥੨੫੯॥੩ਭੇਖੀਅਗਨਿਨਬੁ
 ਝਈ॥ਢਿਤਾਹੈਮਨਮਾਹਿ॥ਵਰਮੀਮਾਰੀਸਾਪੁਨਾਮਰੈਤਿਉਨਿਗੁਰੇਕਰਮਕਮਾਹਿ॥ਸਤਿਗੁਰੁ
 ਦਾਤਾਸੇਵੀਜੈਸਬਦਵਸੈਮਨਿਆਇ॥ਮਨਤਨੁਸੀਤਲੁਸਾਂਤਿਹੋਇਤਿਸਨਾਅਗਨਬੁਝਾਇ
 ਸੁਖਾਸਿਰਿਸਦਾਸੁਖਹੋਇਜਵਿਚਹੁਆਪੁਗਵਾਇ॥ਗੁਰਮੁਖਿਉਦਾਸੀਸੋਕਰੇਜਿਸਚਿਰਹੈਕਿਵ
 ਲਾਇ॥ਢਿਤਾਮੁਲਿਨਹੋਵਈਹਰਿਨਾਮਿਰਜਾਮਾਘਾਇ॥ਨਾਨਕਨਾਮਬਿਨਾਨਹਛੁਟੀਐਹਉ
 ਮੈਪਚਹਿਪਚਾਇ॥੨੫੯॥੩ਜਿਨੀਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਪਿਆਇਆਤਿਨੀਪਾਇਆਵੇਸਰਬਸੁ
 ਖਾ॥ਸਕੁਜਨਮੁਤਿਨਕਾਸਫਲੁਹੈਜਿਨਾਹਰਿਕੇਨਾਮਨਿਲਾਗੀਭੁਖਾ॥ਜਿਨੀਗੁਰਕੈਬਚਨਿਅ
 ਰਾਪਿਆਤਿਨਵਿਸਰਿਗਏਸਭਿਦੁਖਾ॥ਤੇਸੈਤਭੁਲੇਗੁਰਸਿਖਹੈਜਿਨਨਾਹੀਚਿੰਤਪਰਾਈਦੁਖਾ
 ਧਨੁਪੀਨੁਤਿਨਕਹਰੁਹੈਜਿਚਾਅੰਮ੍ਰਿਤਫਲਹਰਿਲਾਗੇਮੁਖਾ॥੬॥ਸਲੋਕਮ॥੩॥ਕਲਿਮ
 ਹਿਜਮੁਜੰਦਾਰਹੈਹੁਕਮੇਕਾਰਕਮਾਇ॥ਗੁਰਿਗਖੇਸੇਉਬਰੇਮਨਮੁਖਾਦੇਇਸਜਾਇ॥ਜਮਕ
 ਲੈਵਸਿਜਗੁਬਾਧਿਆਤਿਸਦਾਫਰੁਨਕੋਇ॥ਜਿਨਿਜਮੁਕੀਤਾਸੇਸੇਵੀਐਗੁਰਮੁਖਿਦੁਖੁਨਹੋਇ

ਕੀਮ

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਮ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਜਿ ਨਮ ਨਿਸਚਾ ਹੋਇ ॥ ੧੫੩ ॥ ਇਹ ਕਹਿ ਅਰਿ ਗੁਰੀ ਬਿਨੁ
 ਸਬਦੈ ਦੁਖ ਹਉ ਮੈ ਰੋਗੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰਮਿ ਲੇਤਾ ਨਿਮਲ ਹੋਵੇ ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਮਨਿ ਵਸਾਇ ॥ ਨ
 ਨਕ ਨਾਮੁ ਪਿਆਇਆ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਦੁਖ ਵਿਸਰਿਆ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ੧੫੪ ॥ ਭੀਮ ਜਿਨਿ ਜਗਤ
 ਵ ਨੁਓ ਪਦੇ ਸਿਆਤਿ ਸੁਗੁਰ ਕਉ ਹਉ ਸਦਾ ਪੁਆਇਆ ॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਹਉ ਖੀਨੀ ਮੈ ਜਿਨਿ ਮਧ
 ਸੁਦ ਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਭੁਟਾਇਆ ॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਹਉ ਵਰਣੈ ਜਿਨਿ ਹਉ ਮੈ ਬਿਖੁ ਸਭੁ ਰੋਗੁ ਭਵਾਇਆ
 ਤਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਵਡੁਪੁ ਨੁ ਹੋ ਜਿਨਿ ਅਵਗਣ ਕਟਿ ਗੁਣੀ ਸਮਝਾਇਆ ॥ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਿਨ ਕਉ
 ਭੁਟਿਆ ਜਿਨ ਕੋ ਮੁਖ ਮਸਤਕਿ ਭੁਗਲਿ ਖਿਧਾਇਆ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮ: ੩ ॥ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਮਰਿ ਜੀਵੇ ਨੇਹ
 ਰਮੁ ਖਿਭੁ ਭਾਤਿ ਸਦਾ ਹੋਇ ॥ ਓਨ ਕਉ ਧੁਰਿ ਭਗਤਿ ਖਜਨਾ ਬਖਸਿਆ ਮੇਟਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥ ਗੁਣ
 ਨਿਧਾਨੁ ਮਨਿ ਪਾਇਆ ਏਕੋ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲਿ ਰਹੇ ਠਹਿਰਿ ਵੇਛੋ ਨਾ ਕਦੇ ਨ ਹੋਇ
 ॥ ੧੫੫ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨ ਕੀਨਿਆ ਕਿਆ ਓਹੁ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਸਬਦੈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਈ ਬਿਖੁ
 ਭੂਲ ਗਵਾਰੁ ॥ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ ਦੂਜੇ ਭੁਇ ਪਿਆਰੁ ॥ ਅਣਹੋਦਾ ਆਪੁ ਗ
 ਣਾਇ ਦੇਖ ਮਮਾਰਿ ਕਰੇ ਤਿਨ ਖੁਆਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਕਿਸਨੇ ਅਖੀ ਮੈ ਜਾ ਆਪੇ ਬਖਸਣ ਹਾਰੁ ॥

੨੫੯੧੧। ਤੁਕਰਤ ਸਤੁਕਿਨੁ ਜਟਦਾ ਸਭਿਜੀ ਅਤੁਮਾਰੇ। ਜਿਸੁ ਤੁਕੁ ਵੇਤਿ ਸੁਤੁ ਮੇਲਿ ਲੈ
 ਕੇ ਅਸੰਤੁ ਵਿਚਾਰੇ। ਤੁਕਰਤ ਕਰਤੁ ਸਮਰਥੁ ਹੈ ਸਚੁ ਸਿਰਜਣਹਾਰੇ। ਜਿਸੁ ਤੁਕੁ ਮੇਲਹਿ ਪਿਆ
 ਰਿਆ ਸੋ ਤੁਪੁ ਮਿਲੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੀਚਾਰੇ। ਹਉ ਬੁਝਿਹਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਅਮਰੇ ਜਿਨਿ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਅਲ
 ਖੁਲਖਾਰੇ। ੨। ਸੋਲੇ ਕਮ: ੩। ਰਤਨ ਪਾਰਖੁ ਜੋ ਵੇਸੁ ਰਤਨ ਕਹੇ ਦੀਚਾਰ। ਰਤਨਾ ਸਾਰਨ ਜਾਣ
 ਦੀ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁ ਅੰਧਾਰ। ਰਤਨੁ ਗੁਰੂ ਕਸਬ ਦੂਰੇ ਬੁਝੈ ਬੁਝਣਹਾਰ। ਮੁਰਖ ਅਪੁਰਖਾ
 ਇਦੇ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਹੋਇ ਖੁਆਰ। ਨਾਨਕ ਰਤਨ ਸੇਲਾ ਹੈ ਜਿਸੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੋਪਿਆਰ। ਸਦਾ
 ਸਦਾ ਨਾਮੁ ਉਚਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਨਿਤ ਬਿਉਹਾਰ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਜੇ ਅਪਣਿਤਾ ਹਰਿ ਰਖਾ ਉਰਧਾਰਿ ਮ
 ੩। ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨ ਕੀਨੀ ਅਧਰਿਨ ਮਿਨ ਲਗੇ ਪਿਆਰ। ਅਤੁਤੁ ਮੁਜਾਣਹੁ ਓਇ ਜੀਵਦੇ
 ਓਇ ਅਪਿਮਾਰੇ ਕਰਤਾਰ। ਹਉ ਮੈਵ ਰਾਗੇ ਗੁਰੈ ਭਾਇ ਦੁਜੈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ। ਨਾਨਕ ਨਮੁਖਿ
 ਜੀਵਦਿ ਅਮਰੇ ਹਰਿ ਵਿਸਰਿਆ ਦੁਖ ਪਾਇ ੨੫੯੧੧। ਜਿਸੁ ਅੰਤੁ ਹਰਿ ਦਾਸੁ ਪੁਰੈ ਤੁ
 ਜਨ ਕਉ ਸਭਿਨ ਮਸਕਾਰੀ। ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਹਉ ਬੁਝਿਹਾਰੀ। ਜਿ
 ਸੁ ਅੰਦਰਿ ਬੁਝਿ ਬਿਬੇਖੁ ਹੈ ਹਉ ਨਾਮੁ ਮੁਗਾਰੀ। ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਤੁ ਨਾਮੁ ਮਿਤੁ ਹੈ ਸਭੁ ਤਿਸਹਿ ਪਿ

ਆਰੀ। ਸਭੁ ਅਤਮਗੁਪਸਾਰਿ। ਆਰੁ ਬੁਧਿਯੀਚਾਰੀ। ੯। ਸਲੋਕਮ: ੩। ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰਸੇ
 ਵੇਜੀ। ਅਕੇਬੰਧਨ। ਵਿਚਿ ਹਉਮੈਂ ਕਰਮ ਕਮਾਰਿ। ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰਸੇਵੇ। ਭਉਰਨ ਪਵਹੀ। ਮਰਿਜੀਮ
 ਹੋ। ਅਵਹਿਜਾਹਿ। ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰਸੇਵੇ। ਟਿਕ ਬੋਲਣ ਲਖੁ ਨਵਸੈ। ਮਨਮਾਰਿ। ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਸ
 ਤਿਗੁਰਸੇਵੇ। ਜਮ ਪੁਰਿ ਬਧੇ। ਮਾਰੀ। ਅਨਿਮੁਹਿ ਕਲੈ। ਉਠਿ ਜਾਹਿ। ੧। ਮਹਲਾ ੧। ੧। ਜਲਉ ਮੈਸੀਰੀ
 ਤਿਜਿਤੁ ਮੈਪਿਆਰ ਵੀਸਰੈ। ਨਾਨਕ ਸਾਈਭਲੀ ਪਰੀ। ਤਿਜਿਤੁ ਜਾਹਿ ਬਸੇਤੀ ਪਤਿਰਹੈ। ੨। ਪਉ
 ਰੀ। ਹਰਿ ਇਕੋ ਦਾਤਾ ਸੇਵੀ। ਮੈਹਰਿ ਇਕੁ ਪਿਆਈ। ਮੈ। ਹਰਿ ਇਕੋ ਦਾਤਾ ਮੰਗੀ। ਮੈ। ਮਨਚਿੰਦਿਆ ਪ
 ਈ। ਮੈ। ਜੇਦੂਜੇ ਪਾਸ ਹੁਮੰਗੀ। ਮੈ। ਤਲਾਜ ਮਗਈ। ਮੈ। ਜਿਨ ਸੇਵਿਆ। ਤਿਨਿ ਠਲੁ ਪਾਇਆ। ਤਿਸੁ
 ਜਨਕੀ ਸਭੁ ਖੁਸ਼ਾਵਈ। ਮੈ। ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਦਿਟੁ ਪੁਵਰਿ। ਅਨਿਨਾ ਮਨਦਿ। ਨਹਿਰ ਵੈਹਰਿ। ਨਾਮ
 ਪਿਆਈ। ਮੈ। ੧੦। ਸਲੋਕਮ: ੪। ਭਗਤ ਜਨਕ ਕਉ। ਅਪਿਤੁ ਠਾਮੇਗ। ਪਿਆਰਾ। ਅਪੇਲਟਿ। ਅਨੁ
 ਕੁਲ ਦਇ। ਪਾਤਿਸਾਹੀ। ਭਰਤ ਜਨਕ ਕਉ। ਦਿਤੀ। ਅਨੁਸਿਰਿ। ਛਤੁ ਸਚਾ। ਹਰਿ ਬਣਾਇ। ਸਦਾ ਸੁਖੀ
 ਏ। ਨਿਰਮਲੇ। ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ। ਗੰਭੀਰਿ। ਨਾਮ ਖੀਆ। ਹੇਤਿ। ਨਿਮਰਹਿ। ਠਿਰਿ। ਜੂਨ ਪਾਹਿ।
 ਨਾਨਕ ਦਿਟੁ। ਨਵੈ ਨਕੀਵ। ਚੀਟਿ। ਰਹਿ ਸੇਭਾ। ਮੁਲਿਨ ਪਾਹਿ। ੧੧। ਮ: ੩। ਸੁਇਸਿ। ਪਿਆਸਾ ਦੁਨਾਮ। ੦

ਏਓਸਿਚਰਗੁਰਖਸਿਸਬਦਿਨਲਾਗੈਸਤਿਗੁਰਸੇਵਿਐਨਾਮੁਮਨਿਵਸੈਵਿਚਹੁਕੁਮੁਤਭਿ
 ਭਾਗੈਸੇਹਸਤਿਗੁਰਨੇਜਾਣੈਤਹੋਰੇਵੇਤਾਸਚਿਨਾਮਿਲਿਵਲਗੈਨਾਨਕਨਾਮਿਮਿਲੈਵੇ
 ਤੁਆਈਹਰਿਦਰਿਸੇਹਨਿਆਗੈ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ਗੁਰਸਿਖਾਂਅਨਿਹਰਿਪ੍ਰੀਤਿਹੈਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦ
 ਆਵਹਿ॥ਹਰਿਨਾਮੁਵਣੈਜਹਿਰੰਗਸਿਉਲਾਗਹਰਿਨਾਮੁਲੇਜਾਵਹਿ॥ਗੁਰਸਿਖਾਕੇਖੁਖਦਿ
 ਜਲੇਹਰਿਦਰਗਹਭਾਵਹਿ॥ਗੁਰਸਤਿਗੁਰਬੋਲੁਹਰਿਨਾਮੁਕਵਡੁਡਾਗਸਿਖਗੁਣਸੰਣਕ
 ਰਵਹਿ॥ਤਿਨਾਗੁਰਸਿਖਾਂਕਉਹਉਵਾਰਿਆਜੋਬਹਦਿਆਉਠਦਿਆਹਰਿਨਾਮੁਪਿਆਵਹਿ॥
 ੨੧॥ਸਲੋਕਮਃ॥੩॥ਨਾਨਕਨਾਮੁਨਿਧਾਨੁਹੈਗੁਰਮੁਖਿਖਾਇਯਾਜਾਇ॥ਅਨਮੁਖਘਰਿਹੈ
 ਈਵਬੁਠਜਾਣਨੀ॥ਮੰਧੋਤਉਕਿਮੁਏਬਿਲਲਾਇ॥੧੫॥੩॥ਕੀਚਨਕਾਇਆਨਿਰਮਲੀਯੋ
 ਸਚਿਨਾਮਿਸਚਿਲਹੀ॥ਨਿਰਮਲਜੋਤਿਨਿਰੰਜਨੁਪਾਇਆਗੁਰਮੁਖਿਕੁਮੁਤੁਭੁਗੀ॥ਨਾ
 ਨਕਗੁਰਮੁਖਿਸਦਾਸੁਖਪਾਵਹਿਅਨਾਦਿ॥ਨਿਹਰਿਬੇਰਾਗੀ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ਸੇਗੁਰਸਿਖੁਪਨੁ
 ਧੰਨੁਹੈਨਿਨੀਗੁਰਉਪਦੇਸੁਸੁਣਿਆਹਰਿਦੇਨੀ॥ਗੁਰਸਤਿਗੁਰਿਨਾਮੁਦ੍ਰਿਫਾਇਆਤਿਨਿ
 ਹਉਮੈਦੁਬਿਧਾਭੰਨੀ॥ਬਿਨੁਹਰਿਨਾਮੁਕੋਮਿਭਨਹੀਵੀ॥ਹਰਿਭੰਨਾਹਰਿਭੰਨੀ॥ਜਿਨਾਗੁਰ

ਸਿਖਾਕਉ ਹਰਿ ਸੰਤੁ ਸਟੁ ਹੈ ਤਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਕਾਲਮੰਨੀ ਜੋਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਦੇਤਿ ਨੀ
 ਚਨੀ ਚਕੁ ਘਟੁ ਵੀ ॥ ੧੨ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮ: ੩ ॥ ਮਨੁ ਮੁਖੁ ਕਇ ਰੁਕਰੂ ਪੁਰੈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਨ ਬੁਨਾਹਿ ॥ ਅ
 ਨਦਿ ਨੁਪੈ ਧਿਆਇ ਆਸੁ ਪਨੈ ਭੀ ਸੁਖੁ ਨਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵਹਿ ਤਉ ਬਰਹਿ ਨਹਿ
 ਤਬ ਧੇ ਦੁਖ ਸਹਾਹਿ ॥ ੧੪ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਦਰਿ ਸੋਹਣੇ ਗੁਰਕਾ ਸਬਦੁ ਕਾਮਾਹਿ ॥ ਅੰਤਰਿ
 ਸਾਂਤਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸੋਭਾ ਪਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ ਸਹਜੇ ਸਚਿ
 ਸਮਾਹਿ ॥ ੧੫ ॥ ਉਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੁਰਿ ਲਾਇ ਜਾਇ ਹਰਿ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨਕਿ ਹਰਿ ਨ
 ਮਿਲਿ ਵਲਾਈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਸਿ ਸਟਿ ਹਰਿ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਣਈ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਕਿਨੈ ਪ
 ਏਆ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਛਗਤਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਲਾਹਈ ॥ ੧੩ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮ: ੩ ॥ ਸਤਿਗੁ
 ਰ ਕੀ ਪਰਤੁ ਤਿਨੁ ਆਈ ॥ ਅਸ ਬੁਦਿ ਨ ਲਗੇ ਭਾਉ ॥ ਓਸਨੇ ਸੁਖੁ ਨ ਉਪਜੈ ਭਵੈ ਸਉਗੇ ਭਾਅ
 ਵਉ ਜਾਉ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜੇ ਮਿਲੈ ਸਚੈ ਸਿਉ ਲਿਵਲਾਉ ॥ ੧੪ ॥ ੩ ॥ ਏਮਨ ਐਸਾ
 ਸਤਿਗੁਰ ਖੋਜਿ ਲਹੁ ਜਿਤੁ ਸੇਵਿ ਐ ਜਨਮ ਮਰਦੁ ਖੁਜਾਇ ॥ ਸਹਜਾ ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਵਈ ਹਉ
 ਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ ॥ ਕੂੜੇ ਕੀ ਯਾ ਲਾਇ ਚਹੁ ਨਿਕਲੈ ਸਚੁ ਦੇਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ਅੰਤਰਿ

ਤਿਆਨਿਖੁ ਹੋਇ ਸਚ ਸੰਜਮਿ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਪੂਰੈ ਕਰਮਿ ਸਤਿਗੁਰਮਿ ਲੈ ਹਰਿ ਜੀ
 ਉਕ੍ਤਿ ਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾਇ ॥ ੨੫ ॥ ਭੀਸ ਕੈ ਪਾਰਿ ਦੀਬਾਨੁ ਹਰਿ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਕੀ ਮੁਠੀ ਵਿਚਿ ਜਗ
 ਤੁਸਕੁ ਆਇਆ ॥ ਤਿਸ ਕਉ ਤਲ ਕੀ ਕਿਸੈ ਦੀ ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਦੀ ਬਾਨਿਸ ਭਿਅਣਿ ਪੈਰੀ ਪਾਇਆ
 ॥ ਮਾਣੁ ਸਾਕਿ ਅਹੁ ਦੀ ਬਾਣੁ ਹੁਕੁ ਈ ਨ ਸਿਭੁ ਜਿਨਿ ਕਲੈ ਹਰਿ ਦੀ ਬਾਣੁ ਹੁਕੁ ਈ ਕਿਥੈ ਜਾਇਆ
 ॥ ਸੇਐ ਸਾਹਰਿ ਦੀ ਬਾਣੁ ਸਿਆ ਭੁਗਤਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਤਿਨਿ ਹਰਦੇ ਖੁਹਦੇ ਆਇ ਸਭਿ ਭੁਗਤਾ
 ਗੈ ਖਲਵਾਇਆ ॥ ਹਰਿ ਨਾਨਕੁ ਈ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੈ ਕਿਨੈ
 ਆਇਆ ॥ ੨੬ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮ: ੨ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੈ ਜਗਤੁ ਮਾਥਿ ਰਥਾ ਜਨ ਮੁਗਧੁ ਏਇ
 ਦੁਜੈ ਭੁਇਅਤਿ ਦੁਖ ਲਗਾ ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ਦਿਸਣਾ ਅੰਦਰਿ ਵਾਸੁ ਹੋਇ ਰਿਠਿ ਰਿਠੁ
 ਨੀਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜਮ ਮਾਰ ਸੀ ਅੰਤਿ ਰਇਆ ਪੁਰੁਤਾਇ ॥ ੨੭ ॥ ਇਸੁ ਜਗ
 ਮਹਿ ਪੁਰਖੁ ਏਕੁ ਹੋਰ ਸਰਲੀ ਨਾਰਿਸ ਬਾਈ ॥ ਸਾਰਿ ਪਟੋ ਭੁਵੈ ਆਲਖ ਭੂਰੈ ਅਲਖ
 ਨਲਖ ਟਾਕਾਈ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰਿ ਦੇਖਾ ਲਿਖਾ ਸਬ ਦੇਸੁ ਪਾਈ ॥ ਪੁਰਖੈ ਸੇਵਹਿ ਸੇ ਪੁਰਖੁ
 ਹੋਵਹਿ ਜੀ ਨਹਿ ਉਮੈ ਸਬਾਇ ਜਲਾਈ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਸਰੀਰੁ ਕੋ ਨਹੀ ਨਾ ਕੋ ਕੋ ਟੁਕੁ ਦੇਗਾਈ ॥ ਗੁਣ

ਹਰਲੁ ਰਾਗੁ ਸਦਾ ਤਿਸੁ ਕਰਨਾ ਅਵੇ ਨ ਜਾਈ ॥ ਅਨਦਿ ਰੁਝੇ ਵਰੁ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਹਰਿ ਸਚੇ ਕੇ
 ਗੁਣ ਗਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਵੇਖਿ ਵਿਗਸੇ ॥ ਹਰਿ ਸਚੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਜਿਨ ਕੇ ਹਰਿ ਨ
 ਮੁਖਿ ਮਿਅਸ ਦਰਿ ਰਦੈ ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਤਿਨ ਕਉ ਰਖਣ ਹਰਾ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਮਾਤਾ ਹ
 ਰਿ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ ਮਿਤ੍ਰ ਹਮਾਰਾ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵੇਨਾ ਲਿਗਲਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵੇਨਾ ਲਿਮਸਲਾ ਤਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ
 ਹਮਾਰੀ ਕਰ ਦਾ ਨਿਭੁ ਬਾਰਾ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੀ ਸੰਗਤਿ ਅਤਿ ਪਿਆਰੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਭੁਲੁ ਹਰਿ
 ਨਾਮੁ ਪਰਵਾਰਾ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੀਉ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਹਰਿ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਸਦਾ ਕੇ ਗੋ
 ਸੁਰਾ ॥ ੨੫ ॥ ਸੰਲ ਕਮ ॥ ੩ ॥ ਜਿਨ ਕੀਉ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਸੇ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਸਦਾ ਕਮਾਹਿ ॥ ਅਚਿ
 ਤੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਤਿਨ ਕੇ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸਚੇ ਸਬਦਿ ਜਮਾਹਿ ॥ ਫੁਲੁ ਭੁਧਰ ਹਿਮਾਪਣਾ ਮੋਖ ਪਦਵੀਆ
 ਪੇਪਾਹਿ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਤਿਨ ਕੀਉ ਸੰਤੁ ਸਟੁ ਭਾਇਆ ਜੇ ਗੁਰਚਰਨੀ ਜਨ ਪਾਹਿ ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ
 ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੋ ਕਰਿ ਕਰ ਪਾਹਿ ਲਾਜ ਰਖਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ਹਉਮੈ ਅੰਦਰਿ ਖਟਕੁ ਹੋਖ ਟੁਕੇ ਖਟਕੇ ਵਿਹ
 ਏ ॥ ਹਉਮੈ ਵਡੇਰੇ ਗੁਹੇ ਮਰਿ ਜੰਮੇ ਅਵੇ ਜਾਇ ॥ ਜਿਨ ਕੀਉ ਪੁਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਮਿਲਿ
 ਆਖੁ ਭੁਆਇ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਉਧਰੇ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ

ਹਮਾਰਾ ਪੁਰੁ ਅਥਿਗਤੁ ਅਗੋਚਰੁ ਅਥਿਨਾਮੀ ਪੁਰੁ ਬੁਧਿਯਾਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਸੇ ਵਹਹਰਿ ਨਾਮੁ
 ਅਪੁਜਹਹਰਿ ਨਾਮੇ ਹੀ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਜੇ ਵਡੁ ਕੋਈ ਅਵਰੁ ਨ ਸੁਣੈ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਅਤਿ ਛਰਾਤਾ
 ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਅੰਗੁਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਪਕਾਰੀਯ ਨੁਪੰਨੁ ਗੁਰੂ ਕਾ ਪਿਤਾਮਾ ਤਾ ਹਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪੁਣੇ ਕੀਉ ਸਦੁ
 ਨਾਮ ਸਕਾਗੀਤਿ ਤੁਮਿ ਲਿਖੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੈ ਜਾਤਾ ੧੬ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਨ ਕੀਨੀ ਆਹ
 ਰਿ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੀ ਪਿਆਰੁ ਸਬਦੈ ਸਾਦੁ ਨ ਆਇਓ ਮਰਿ ਜਨ ਮੈ ਵਾਰੇ ਵਾਰਾ ਮਨੁ ਮੁਖਿ ਅੰਧੁ ਨ ਚੇ
 ਤੁਈ ਕਿਤੁ ਆਇਆ ਸੈ ਸਾਰਿ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕਉ ਨ ਦਰਿ ਕਰੇ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲੰਘੇ ਪਾਰਿ ੧ ਮਃ ੩
 ਇਕੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਾਗਤਾ ਹੋਰੁ ਜਗੁ ਸੁਤਾ ਮੇਰਿ ਪਿਆਸਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਨਿਜਾਗੈ ਨਿਸੇ ਜੋ ਰਤੇ ਸ
 ਚੇਨ ਸੰਗੁ ਰਾਸਾ ਮਨੁ ਮੁਖਿ ਅੰਧੁ ਨ ਚੇਤਨੀ ਜਨ ਮਿਅਰਿ ਹੋਰਿ ਬਿਨਾਸਿ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਿ
 ਨੀ ਨਾਮੁ ਪਿਆਇਆ ਤਿਨ ਕਉ ਪੁਰਿ ਪੁਰਿ ਬਿਲਿਖਿ ਆਸਿ ੨ ਪਉੜੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰਾ ਭੋਜ
 ਰੂਝੀ ਪਰਕਾਰੁ ਜਿਤੁ ਆਇਓ ਹਮ ਕਉ ਤਿਪਤਿ ਰੂਝੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰਾ ਧੈਨਣੁ ਜਿਤੁ ਟਿਰਿਨੀ
 ਚੋਨ ਹੋਵਹੋਰੁ ਧੈਨਣੁ ਕੀ ਹਮ ਗੀਸਰ ਧਗਈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰਾ ਵਣੁ ਜੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਪਾਰੁ ਹ
 ਰਿ ਨਾਮੇ ਕੀ ਹਮ ਕਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਾਰ ਕੁਨੀ ਦੀਈ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਕੁ ਹਮ ਲੇਖੁ ਲਿਖਿ ਆਸ ਰੁਜ ਮਕੀ

ਅਗਲੀ ਕਾਇ ਗਈ। ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਨੈ ਦਿਹ ਲੇਖਿਆ ਭਿਆਨਿ ਨ ਕੀਉ ਪੁਰਿ ਕ
 ਰਮਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਲਿਖਿ ਤੁਧਾਈ॥੧॥ ਸਲੋਕਮਃ ॥ ਜਗਤੁ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਸੁ ਹੋਵੁ ਜੋ ਭਾਇਕ
 ਰਮਕਾਇ। ਦੂਜੇ ਭਾਇ ਜੋ ਤੇ ਕਰਮ ਕਰੇ ਦੁਖ ਲਗੇ ਤਨਿ ਧਾਇ। ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਸੁਖ ਉਪਜੈ ਜ
 ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ। ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਕਮ ਕਰੇ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਪਿਆਇ। ਨਾਨਕ ਜਿ ਤੁ
 ਪੇਲਾ ਏਤਿ ਤੁਲ ਗੋਬਹਣਾ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਇ॥੨॥ ਮਃ ੩॥ ਹਮ ਅਰਿ ਨਾਮੁ ਖਜਾਨਾ ਸਦਾ ਹੋਰੁ
 ਤੁਹੇ ਭੋਭੈ। ਸਤ ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਜੀ ਅਕਾਸ ਦੁਜੀ ਦੇਵੇ ਵਣਹਾਰਾ। ਅਨਦਿਨੁ ਕੀਰਤਨੁ ਸ
 ਦਾ ਕਰਹਿ ਗੁਰ ਕੇ ਸਬਦਿ ਅਪਾਰਾ। ਸਬਦੁ ਗੁਰੁ ਕਾ ਸਦ ਉਚਰਹਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਵਰਤਾ ਵਣਹ
 ਰਾ। ਇਹੁ ਮਨੁ ਅਸਦ ਸੁਖਿ ਵਸੈ ਸਹਜੇ ਕਰੇ ਵਾਪਾਰਾ। ਅੰਤਰਿ ਗੁਰਗਿਆਨੁ ਹਰਿ ਰਤਨੁ
 ਹੋ ਮੁਕਤਿ ਕਰਵਣਹਾਰਾ। ਨਾਨਕ ਜਿ ਸਨੈ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੇਧਾ ਏ ਸੋ ਹੋਵੈ ਦਰਿ ਸਚਿਆਰਾ
 ੩॥੫॥ ਯੰਨੁ ਧੰਨੁ ਸੋ ਗੁਰਸਿ ਖੁਕਹੀ ਐ ਜੋ ਸਤਿ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਜਾਇ ਪਾਇਆ। ਧੰਨੁ ਧੰ
 ਨੁ ਸੋ ਗੁਰਸਿ ਖੁਕਹੀ ਐ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਖੂਬਿ ਖੁਕਹਿਆ। ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਸੋ ਗੁਰਸਿ ਖੁਕਹੀ
 ਐ ਜਿ ਸੁਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਣੈ ਐ ਮਨੁ ਅਨਦਿਨੁ ਏਇਆ। ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਸੋ ਗੁਰਸਿ ਖੁਕਹੀ ਐ ਜਿਨਿ

ਨ

ਸਤਿਗੁਰਸੇਵਾਕਰਿਹਰਿਨਾਮੁਲਾਇਆ ॥ ਤਿਸੁਗੁਰਸਿਖਕਉਹੰਉਸਦਾਨਮਸਕਾਰੀਜੋਗੁਰ
 ਕੋਭਾਏਗੁਰਸਿਖਚਲਿਆ ॥ ੧੫ ॥ ਸਲੋਕਮਃ ॥ ੩ ॥ ਮਨਹਠਿਕਿਨੈਨਪਇਓਸਤੁਥਕੇਕਰਮਕਮਾਇ
 ਮਨਹਠਿਭੁਖਕਰਿਭੁਰਮਦੇਦੁਖਪਾਇਆਦੂਜੈਭੁਇਗਰਿਪਿਸਿਪਿਸਤੁਮੋਹਹੈਨਾਮੁਵਸੈਮ
 ਨਿਆਇਗੁਰਸੇਵਾਤੇਮਨੁਨਿਰਮਲੁਹੋਵੈਅਥੀਆਨੁਮੀਧੇਰਾਜਾਇਗਨਾਮੁਰਤਨੁਪਰਿਪ
 ਰਗਟੁਹੋਆਨਾਨਕਮਹਜਿਸਮਾਇ ॥ ੧੬ ॥ ੩ ॥ ਸਬਦੈਸਾਦੁਨਆਇਓਨਾਮਿਨਲਗੋਪਿ
 ਆਗੁਰਸਨਾਠਿਕਾਬੋਲਣਨਿਤਨਿਤਹੋਇਖੁਆਗੁਨਨਕਹਿਤਿਪਾਇਐਕਮਾਵਣ
 ਕੋਇਨਮੇਟਣਹਾਰੁ ॥ ੧੭ ॥ ਅਥੀਦੀ ॥ ਧਨੁਧਨੁਪੁਰਖਸਤਿਗੁਰੂਹਮਾਰਾਜਿਤੁਮਿਲਿਐਹਮਕ
 ਉਸਤਿਅਈ ॥ ਧਨੁਧਨੁਸਤਪੁਰਖਸਤਿਗੁਰੂਹਮਾਰਾਜਿਤੁਮਿਲਿਐਹਮਹਰਿਭਗਤਿਪਾਈ
 ਧਨੁਧਨੁਹਰਿਭਗਤੁਸਤਿਗੁਰੂਹਮਾਰਾਜਿਸਕੀਸੇਵਾਤੇਹਮਿਹਰਿਨਾਮਿਲਿਵਣਾਈ ॥ ਧਨੁ
 ਧਨੁਹਰਿਗਿਆਨੀਸਤਿਗੁਰੂਹਮਾਰਾਜਿਨਿਵੇਗੀਮਿਤ੍ਰਹਮਕਉਸਤੁਸਮਦਿਸਟਿਟਿਖਾਈ ॥ ਧ
 ਨੁਧਨੁਸਤਿਗੁਰੂਮਿਤ੍ਰਹਮਾਰਾਜਿਨਿਹਰਿਨਾਮਸਿਉਹਮਾਰੀਖੀਤਿਬਣਾਈ ॥ ੧੮ ॥ ਸਲੋਕਮਃ ॥
 ੧ ॥ ਅਰਗੀਮੁਪਿਵਿਦੇਸਿਪਿਰਨਿਤਸੂਰੇਸੰਮਲੇਗਮਿਲਾਇਆਇਲਨਹੋਵਈਜੇਨਾਮ

ਸਤਿ

ਤਿਹਾਸਿ ਕਰੇ ੧ ਮਃ ੧ ਨਾਨਕਗ ਲੀਕੁਨੀਆ ਬਾਧੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੇਇ ॥ ਤਿਚਰੁ ਜਾਣੈ ਭਲਾ ਕਰਿਜਿ
 ਚਰੁ ਲੈਵੈ ਦੇਇ ॥ ੫੭੨ ॥ ਤਿਨਿ ਉਪਾਏ ਜੀਅ ਤਿਨਿ ਹਰਿਗਾਖਿਆ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਚਾ ਨ ਉਭੋਗੁ
 ਚਾਖਿਆ ॥ ਤਿਪਤਿ ਰਹੇ ਅਘਾਇ ਮਿਟੀ ਭੁਭਾਖਿਆ ॥ ਸਭਾ ਅੰਦਰਿ ਇਕੁ ਵਰਤੈ ਕਿ ਨੈਵਿਰਲੈ ਲਾਖਿ
 ਆਜਨੁ ਨਾਨਕ ਭੁਏ ਨਿਹਾਲੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਪਾਖਿਆ ॥ ੭ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨ ਸਭੁ ਕੋਵੇਖਦੁ
 ਜੇਤੁ ਜਗਤੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਭਿਠੈ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਜਿਚਰੁ ਸਬਦਿ ਨ ਕਰੇਵੀ ਚਾਰੁ ॥ ਹਉਮੈ ਮੇਲੁ ਨ ਚੁ
 ਕਈ ਨਾਮ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥ ਇਕਿ ਅਖੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇ ਅਨੁਦੁ ਬਿਧਾਤ ਜਿਵਿਕਾਰੁ ॥ ਨਾਨ
 ਕ ਇਕਿ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਮਰਿ ਮਿਲੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰੁ ॥ ੧ ਮਃ ੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨ ਸੋਭੈ ਮੁਰਖਾ ਅੰ
 ਪਗਦਾਰਿ ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਬਹੁਤੁ ਦੁਖ ਲਾਗਾ ਜਲਤਾ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰੁ ॥ ਜਿਨਿ ਕਥਣਿ ਗੁਰੁ ਦਿਸਾਰਿ ਅਸੇ
 ਨ ਉਪਕਰੇ ਅੰਤੀਵਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮਤੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇ ਅਬਖਸੇ ਬਖਸਣੁ ਹਾਰੁ ॥ ੭ ॥ ੫੭੩ ॥ ਤੁ
 ਅਪੇ ਅਪਿਆਪਿ ਸਭੁ ਕਰਤਾ ਕੋਈ ਦੁਜਾ ਹੋਇ ਸੁਖ ਵਰੇ ਕਹੀਐ ॥ ਹਰਿਆਪੇ ਬੋਲੈ ਅਪਿ ਬੁ
 ਲਾਵੈ ਹਰਿਆਪੇ ਜਲਿ ਬਲਿ ਰਵਿਰਹੀਐ ॥ ਹਰਿਆਪੇ ਮਾਰੇ ਹਰਿਆਪੇ ਛੋਰੈ ਮਨੁ ਹਰਿ ਸਰਣਿ
 ਪਵਿਰਹੀਐ ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕੋਈ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲਿ ਨ ਸਕੈ ਮਨੁ ਹੋਇ ਨਿਰੰਦਰੁ ॥ ਨਿਸਲੁ ਹੋਇ ਰਹੀਐ

ਦਿ

ਉਠਦਿਆ ਬਹਦਿਆ ਸੁਤਿਆ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਈ ਮੈ ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਲ
ਗੀ ਮੈ ੧੧੧ ॥ ੧ ॥ ਸੁਧਾ ਗੁਰਮੋਹਿ ਦਰਮ ਹਲੇ ੪ ਕੀ

੧੬ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਲੋਕ ਮ ੧੧

ਸੋਰਠਿ ਸਦਾ ਸੁਹਾਵਣੀ ਜੇ ਸਚਾ ਮਨਿ ਹੋਇ ॥ ਦਿਖੈ ਮੈਲੁ ਨ ਕਤੁ ਮਨਿ ਜੀਭੈ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥ ਸਮੁਰੈ ਧੇ
ਈ ਮੈ ਭੈ ਵਸੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਨਿਸੰਗਾ ॥ ਪਰਹਰਿ ਕਪਟੁ ਜੇ ਪਿਰਮਿ ਲੈਖੁ ਸੀਰਾ ਵੈ ਪਿਰਮੀਰਾ ॥ ਸਦ
ਸੀਗਾਰੀ ਨ ਉਮਨਿ ਬਦੇ ਨ ਮੈਲੁ ਪਤੰਗਾ ॥ ਦੇਵਰ ਜੇ ਠਮੁ ਏਵੁਖ ਸਚੁ ਕਾਰੁ ਕਿਸਾ ॥ ਜੇ ਪਿਰਭਾਵੈ
ਨਾਨਕ ਕਰਮ ਮਣੀ ਸਭੁ ਸਨੁ ॥ ੧ ਮ ੧੪ ॥ ਸੋਰਠਿ ਤਾ ਮਿਸੁ ਹਾਵਣੀ ਜਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚੰਦ ਲੋਗੁ
ਰਖੁ ਰਖੁ ਮਨਾਵੈ ਆਪਣਾ ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੋਲੋ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਕਸਾਈ ਦਿਨੁ ਸੁਰਾਤਿ ਹਰਿ ਰਾਤੀ ਹ
ਰਿ ਰੀਝੈ ਚੋਲੋ ॥ ਹਰਿ ਜੈ ਸਾਪੁ ਰਖੁ ਨ ਲਭੁਈ ਸਭੁ ਦੇ ਪਿਆਜੁ ਗਤੁ ਮੈ ਟੋਲੋ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਗੁਰਨਾ
ਮੁਖਿ ਨੁਇਆ ਮਨੁ ਅਨਤ ਨ ਕਾਹੂੰ ਡੋਲੋ ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੋ ਗੁਰਮਤਿ ਗੁਰ ਕੇ ਗੋਲੋ
ਲੋ ॥ ੨੫ ਉਤੀ ॥ ਤੁਆਪੇ ਸਿਸਟਿ ਕਰਤਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰਿ ਆ ॥ ਤੁਆਪੇ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇ ਤੁਆ
ਪਿਸਵਾਰਿ ਆ ॥ ਨਾਤਾ ਕਰਤਾ ਅਪਿਆ ਪਿਭੋਗਣਹਾਰਿ ਆ ॥ ਸਭੁ ਤੇਰੇ ਸਬਦੁ ਵਰਤੈ ਉਪਾਵਣ

ਹਰਿਆ ॥ ਹਉਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀ ਗੁਰ ਕਉ ਵਹਿਅ ॥ ੧ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਹਉਮੈ ਜਲਮੁ ਏ
 ਕੁਮਿਆਏ ਦੂਜੈ ਕੁਇ ॥ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ॥ ਆਪਣੈ ਪੰਨੈ ਪਾਇ ॥ ਇਹੁ ਜਗੁ ਜਲੁ ਤਾਨਦ
 ਗਿਆਇ ॥ ਅਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਸੇਸੀ ਤਲ ਭੁਏ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਕਮਾਇ ॥ ੧੧ ॥ ਮਃ ੩
 ਸਭ ਲਿਓ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ॥ ਆਪੰਨੁ ਜਨਮੁ ਪਰਵਾਣਾ ॥ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੀਵਦਿ ॥ ਆਮੁਇ ॥ ਆਨਦਿ ਸ
 ਰੈ ਸੇਈ ਪੁਰਖ ਭੁਜਾਣਾ ॥ ਕੁਲੁ ਉਪਾਰੈ ਆਪਣਾ ॥ ਸੇਜਣੁ ਹੋਵੈ ਪਰਵਾਣਾ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੁਏ ਜੀਵਦੇ ਪੁਰ
 ਣੁ ॥ ਹਰਿ ਮਨੁ ਮੁਖ ਜਨਮਿ ਮਗਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਮੁਏ ਨ ਆਖੀ ॥ ਅਜਿਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੨ ॥ ਪ
 ਉਨੀ ॥ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ॥ ਸੇਵਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਈ ॥ ਐਸਾ ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਸਾਧੂ ਲਗ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮਿ
 ਸਮਾਈ ॥ ਐਸਾ ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਵਡੀ ਕਾਰ ਮੈ ॥ ਮੁਰਖ ਲਾਈ ॥ ਐਸਾ ਹਉ ਕੋ ਲਾਲਾ ॥ ਲਾਤੁ ਪੁਮੈ ਹੁਕਮੁ ਫੁਰ
 ਣੀ ॥ ਐਸਾ ਹਉਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰ ਕਮਾਵਾ ॥ ਜਿਗੁਰ ਸਮਝਾਈ ॥ ਐਸਾ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਪੁਰਬਿ ਚਿਖਿਅ
 ਕਮਾਵਣਾ ॥ ਜਿਕਰ ਤੈ ਆਪਿ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ॥ ਮੋਹ ਠਗਉ ਲੀਪਾਈ ॥ ਅਨੁਦਿਸਾਰਿ ॥ ਆਗੁਰ ਤੁਸੁ
 ਮਤੁ ਜਾਣਹੁ ॥ ਜਗੁ ਜੀਵਣ ਦਾ ਦੂਜੈ ਕੁਇ ॥ ਮੁਇਆ ਸੁ ॥ ਜਿਨੀ ਸੁਭਾਈ ॥ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿ ॥ ਓਸੇ ਬ
 ਹਉਨਿ ਮਿਲ ਨੀਪਾਸਿ ॥ ਦੁਖੁ ਲਾਗਾ ਬਹੁ ॥ ਅਤਿ ਪਣਾਖੁ ॥ ਕਲੁ ਤੁਨ ਸਾਥ ਕੋਈ ਨਾਸਿ ॥ ਲੋ

ਗੇ

ਕਾਵਿਚਿਤੁ ਹੁਕਾਲ ਹੋਆ ਅੰਦਰਿ ਉਤੇ ਸਾਸਾ ਮਨੁ ਮੁਖਾ ਨੋ ਕੋ ਨ ਵਿਸਰੀ ਚੁਕਿ ਗਇਆ ਵੇਸਾਸਾ
 ਨਾਨਕ ਹਰ ਮੁਖਾ ਨੋ ਸੁਖੁ ਅਗਲਾ ਜਿਨਾ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਸਾ ॥ ੨੩ ॥ ਸੇ ਸੈਣ ਸੇ ਸਜਣ ਜਿ
 ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਮਿਲਹਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਅਨਦਿ ਨੁ ਕਹਹਿ ਸੇ ਸਚਿ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥ ਵੁਝੈ
 ਭਾਇ ਲਗੇ ਸਜਣ ਨਾ ਆਖੀ ਅਹਿ ਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਕਰਹਿ ਵੇਕਾਰਾ ਮਨੁ ਮੁਖਾ ਆਪੁ ਸੁ ਅਰਥੀ ॥
 ਰਜੁ ਨ ਸਕਹਿ ਸਵਾਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਪੁਰ ਬਿਲਿਖਿ ਆਕਮਾਵਣਾ ਕੋਇ ਨ ਮੇਟਣਾ ਹਾਰਾ ॥ ਪਉੜੀ
 ਰੂਪੁ ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਕੋ ਆਪਿ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇਆ ॥ ਰੈਗੁਣ ਆਪਿ ਸਿਰਜਿ ਆਮਾਇਆ ਸੋਹ
 ਵਧਾਇਆ ॥ ਦਿਚਿ ਹਉ ਮੇਲੇ ਖਾਮੀ ਗੀ ਮੇਠਿ ਰਿਅ ਵੇ ਨਾਇਆ ॥ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ
 ਸੇ ਗੁਰਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਪੁਮਾਇਆ ॥ ਤਾ ਸੋਲੇ ਕੁਮ ॥ ੨੩ ॥
 ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੋਹਣੀ ਜਿਨਿ ਵਿਣੁ ਵੰਤਾ ਜਗੁ ਕਾਇਆ ॥ ਮਨੁ ਮੁਖ ਖਾਪੇ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਉਬਰੇ ਜਿਨੇ
 ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜਗੁ ਕਮਲਾਠਿ ਰੈ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਨਦਰੀ ਮਾਇਆ ॥ ਧੰਧਾ ਕ
 ਰਤਿ ਮਾਨਿਹ ਛਲੁ ਜਨ ਮੁਗਢਾਇਆ ॥ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਮਨਿ ਨਵ ਸਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਤਿਨਾ ਕਉ
 ਮਿਲਿਅ ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਪੁਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ॥ ੨੪ ॥ ਪਰਹੀ ਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਭਰ ਪੂਰਹੈ ਮਨੁ ਮੁਖਾ ॥

ਵਨਪਾਇਆ। ਜਿਉਕਸਤੁ ਹੀ ਮਿਰਗੁ ਨ ਜਾਣੈ ਕੁਮਦਾ ਕੁਮਿਕੁਲਾਇਆ। ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਜਿ ਬਿਖ
 ਸੰਗੁ ਹੋ ਕਰਤੈ ਆਪਿ ਖੁਆਇਆ। ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੈਲੈ ਸੋਈ ਪਈ ਤਿਨ ਅੰਦਰਿ ਬਹੁ ਮੁਦਿ ਪਾਇਆ।
 ਠਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ। ਅਰਸਨ ਹਰਿ ਸਾਦੁ ਆਇਆ। ਸਬਦੇ ਹੀ ਨਾਉ ਉਪੈ ਜੈ ਸਬਦੇ ਮੋਲਿ ਮੇ
 ਲਾਇਆ। ਬਿਨੁ ਸਬਦੇ ਸਭੁ ਜਨੁ ਬਝੈ ਰਾਨ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ। ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਏਕੋ ਸਬਦੁ
 ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ। ਯਉ ਭ੍ਰੀਗੁ ਸੋ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਅਗੰਮੁ ਹੋ ਕਹੁ ਕਿਤੁ ਬਿਖੁ ਪਾਈਐ। ਤਿਸੁ
 ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖਾ ਅਵੇਸਟੁ ਕਹੁ ਜਨ ਕਿਉ ਪਿਆਈਐ। ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹਰਿ ਅਗਮੁ ਕਿਆ
 ਕਹਿ ਗੁਣ ਗਾਈਐ। ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝੈ ਆਪਿ ਸੋ ਹਰਿ ਮਾਰਗਿ ਪਾਈਐ। ਗੁਰ ਪੂਰੈ ਦੇਖਾਇ
 ਆ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਪਾਈਐ। ਸਲੋਕ ਮਃ ੩। ਜਿਉ ਤਨੁ ਕੋਲੁ ਪੀੜੀਐ ਰਤਨੁ ਭੋਗੈ ਰੋਹਿ। ਜੀਉ
 ਵੇਦੈ ਚਉ ਖੰਨੀਐ ਸਚੈ ਸੰਦੇਹੈ ਨੇਹਿ। ਨਾਨਕ ਮੇਲੁ ਨ ਕੂਟੀਰਾ ਤੀ ਅਤੈ ਤੇਹਾ ੧ ਮਃ ੩। ਸ
 ਫੁ ਮੈ ਠਾਰੰਗੁ ਲਾਰੰਗੁ ਲਾਏ ਮਨੁ ਲੇਇ। ਜਿਉ ਮਨੀ ਠਕ ਪਵੈ ਰੰਗੇ ਭੀ ਪਾਹੇਹਿ। ਨਾਨਕ ਰੰਗ ਨ
 ਉਤਰੈ ਬਿਅਨਲ ਗੋਕੰਧਾਰ ੨। ਯਉ ਭ੍ਰੀਗੁ। ਹਰਿ ਆਪਿ ਵਰਤੈ ਆਪਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਬੁਲਾਇ ਦਾ। ਹਰਿ
 ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਵਾਰਿ ਸਿਰਿ ਸੰਧੈ ਲਾਇ ਦਾ। ਇਕ ਨਾ ਭਗਤੀ ਲਾਇ ਇਕਿ ਆਪਿ ਖੁਆਇ ਦਾ

ਇਕਨਾਮਾਗਿਧਾਇਇਕਿਉਤੁਕਿਪਾਇਦਾਜਨਨਾਨੁਕੁਨਾਮਪਿਆਏਗੁਰਮਿਗੁਣਗੁਣਿ
 ਦਾ॥੫॥ਸਲੋਕਮਃ੩॥ਸਤਿਗੁਰਕੀਸੇਵਾਸਠਲੁਪੈਕੋਕਰੇਚਿਤੁਲਾਇ॥ਮਨਚਿੰਦਿਆਠ
 ਲੁਮਾਵਣਾਹਉਮੈਵਿਚਹੁਜਾਇ॥ਬੰਧਨਤੇਨੈਮੁਕਤਿਹੋਇਸਚੇਰਹੈਸਮਾਇ॥ਇਸੁਜਗਮਹਿ
 ਨਾਮੁਅਲਭੁਹੈਗੁਰਮੁਖਿਵਸੈਮਨਿਆਇ॥ਨਾਨਕਜੋਗੁਰੁਸੇਵਹਿਆਪਣਾਹਉਤਿਨਬਲਿ
 ਰੈਜਉ॥੨॥ਮਃ੩॥ਮਨਮੁਖਮੰਨਾਅਜਿਤੁਹੈਦੂਜੈਲਗੈਜਾਇ॥ਤਿਸਨੈਸੁਖਸੁਖਨੈਨਹੀਦੁਖ
 ਦੁਖਿਵਿਹਾਇ॥ਪਰਿਪਰਿਪਣਿਪਣਿਪੰਡਤਥਕੇਸਿਪਸਮਾਪਿਲਗਾਇ॥ਇਹਮਨੁਵਸਿਨਾਮ
 ਵਈਥਕੇਕਰਮਕਮਾਇ॥ਭੇਖਿਧਾਰੀਭੇਖਕਰਬੋਅਠਿਜਠਿਤੀਰਬੁਨਾਇਯਾਨੀਹੈਮੈਭਰਮ
 ਭੁਲਾਇ॥ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀਭਉਪਾਇਆਵਡੁਗੁਗਿਵਸਿਆਮਨਿਆਇ॥ਭੈਪਾਇਮੈਮਨੁਵਸਿਹੋਰ
 ਉਮੈਸਬਾਦਿਜਲਾਇ॥ਸਚਿਰਤੇਸੇਨਿਰਮਲੇਜੋਤੀਜੋਤਿਮਿਲਾਇ॥ਸਤਿਗੁਰਮਿਲਿਮੈਨਾਉਪਾ
 ਇਆਨਾਨਕਸੁਖਿਸਮਾਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ਏਹਨੂਪਤਿਰਣਰੰਗਵਿਨਚਾਰਿਸੁਹਾਵਣਾ॥ਏਹਮ
 ਇਆਰੰਗੁਕਸੀਤੁਖਿਨਮਹਿਲਹਿਜਾਵਣਾ॥ਚਲਦਿਆਨਾਲਿਨਚਲੈਸਿਰਿਧਾਪਿਲੈਜਾਵ
 ਣਾ॥ਜਾਪਕਰਿਚਲਾਇਆਕਾਲਿਤਾਖਰਾਡੈਵਣਾ॥ਓਹਵੇਲਾਹਥਿਨਆਵੈਠਿਰਿਪਦੁਤਾਵਣਾ॥

ਸੇ

੬। ਸਲੋਕੁ ਮ: ੩। ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਜੋ ਮੁਹਿ ਰੇਖ ਪੈ ਦੁਖ ਸਹਾਹਿ। ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਮਿਲਣੁ ਨ ਪਾਇ ਨੀਜ
 ਮਹਿ ਤੈ ਮਰਿ ਜਾਹਿ। ਸਹਸਾਰੇ ਗੁਨ ਛੋਰੁ ਈ ਦੁਖ ਹੀ ਮਹਿ ਦੁਖ ਪਾਹਿ। ਨਾਨਕ ਨ ਵਰੀ ਬਖਸਿ ਲੇਹਿ
 ਸਬ ਦੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਹਿ। ੫। ਮ: ੩। ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਮੁਹਿ ਰੇਤਿ ਨਾ ਠਹਿਰਨ ਠਉ। ਜਿਉ ਛੂਟਿ ਆ
 ਰਿਖਾ ਰਿਛਿ ਰੇ ਦੁਹ ਚਾਕਟੇ ਬਾਦਿ ਨਉ। ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮਖਿ ਬਖਸੀ ਅਹਿ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਉ
 ਰਾਖਉ ਨੀ। ਜੋ ਸੇ ਵਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇ ਭਵ ਜਲ ਤਰਿ ਗਇਆ। ਜੋ ਬੋਲਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨ ਉਤਿ ਨ ਜ
 ਮੁਛੁ ਰਿਗਇਆ। ਸੇ ਵਰਗਾ ਹਯੈ ਪੈ ਜਾਹਿ ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਜਪ ਲਇਆ। ਹਰਿ ਸੇ ਦੁਰ ਸੇਈ ਪੁਰਖ ਜਿਨਾ
 ਹਰਿ ਤੁਧੁ ਮਇਆ। ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਪਿਆਰੇ ਨਿਤ ਗੁਰ ਮਖਿ ਭੁਖ ਮੁਛੁ ਰਿਗਇਆ। ੭। ਸਲੋਕੁ ਮ: ੩। ਥਲੈ
 ਦਿਰੈ ਤੈਵ ਸਤੁ ਪਈ ਓਹ ਰਿਭੁ ਜਨੁ ਮੀ ਮ੍ਰਿਤੁ ਸਾਗ। ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ ਮਨੁ ਤਿਪਤੀ ਐ ਪਾਈ ਐ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ
 ਏਹੁ ਭੁਜਨੁ ਅਲਭੁ ਹੈ ਸਤੁ ਹੁਲੈ ਭੈ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ। ਏਹੁ ਮੁਦਾਵਣੈ ਕਿਉ ਟਿਕਹੁ ਕਢੀ ਐ ਸਦਾਰ ਮੀ
 ਐਉਰ ਧਾਰਿ। ਏਹੁ ਮੁਦਾਵਣੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈ ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਲਪੀਭੁ ਲਿ। ਨਾਨਕ ਜਿਉ ਬੁਝੈ ਸੁਖੁ
 ਸੁਖੀ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਗੁਰ ਮਖਿ ਪਾਇ। ੯। ਮ: ੩। ਜੋ ਪੁਰਿ ਮੇਲੇ ਸੇ ਮਿਲਿ ਰਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਚਿ ਕੂਟ
 ਇ। ਆਪਿ ਦਿਛੁ ਤੇ ਨ ਸੇਵਿ ਛੁਣੇ ਦੁਜੈ ਤਾਇ ਬਾਝਾਇ। ਨਾਨਕ ਦਿਨੁ ਕਰਮਾ ਕਿਆ ਪਾਈ ਐ ਪੁਰਖ

ਲਿਖਿਆ ਕਮਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਬਹਿਸਖੀ ਅਜ ਸੁਗਾਵਹਿ ਗਾਵਣਹਾਰੀ ॥ ਅਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਲਹਿ
 ਹੁਨਿ ਤਹਰਿ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥ ਜਿਨਿ ਸੁਣਿ ਮੰਨਿ ॥ ਅਹਰਿ ਨਾਉ ਤਿਨ ਹਉਵਾਰੀ ॥ ਅਹਰਿ ਨਾਮੁ
 ਖੀ ॥ ਅਹਰਿ ਮੇਲੁ ਮਿਲਾਵਣਹਾਰੀ ॥ ਅਹਰਿ ਬਲਿ ਜਾਵਹਿ ਨੁਰਾਤਿ ਗੁਰਦੇਖਣਹਾਰੀ ॥ ੧ ॥
 ਸਲੋਕੁ ਮਃ ३ ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਸਭਿ ਗੁਰਮਦੇ ਨਿਤੁ ਜਗਿ ਤੋਟਾ ਸੈ ਸਾਰਿ ॥ ਮਨੁ ਮੁਖ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ ਹਉ
 ਮੇ ਅੰਤੁ ਗੁਰਾਰਾ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਣਾ ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ੨ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਸਹਜੇ ਜਾਗੈ
 ਸਹਜੇ ਸੋਵੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਨਦਿਨੁ ਉਸਤਤਿ ਹੋਵੈ ॥ ਮਨੁ ਮੁਖਿ ਗੁਰਮੈ ਸਹਸਾਰੇ ਦੋ ॥ ਅੰਤਰਿ
 ਚਿੰਤਾ ਨਾਦੁ ਨਸੋਵੈ ॥ ਗਿਆਨੀ ਜਾਗਹਿ ਸਵਹਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤਿ ॥ ਅਬਲਿ ਜਾਉ ॥
 ਪਉੜੀ ॥ ਸੇਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਵਹਿ ਜੋ ਹਰਿ ਗਤਿ ॥ ਅਹਰਿ ਇਕੁ ਪਿਆਵਹਿ ਇਕੁ ਇਕੋ ਹਰਿ ਸਤਿ
 ॥ ਅਹਰਿ ਇਕੋ ਵਹਤੈ ਇਕੁ ਇਕੋ ਉਤਪਤਿ ॥ ਅਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਵਹਿ ਤਿਨ ਠਰੁ ਸਟਿ ਪਤਿ ॥
 ਗੁਰਮਤੀ ਵੇਵੈ ॥ ਅਪ੍ਰਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਜਪਿ ॥ ਅਧਿ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਅੰਤਰਿ ਗਿਆਨੁ ਨਾਮਿ ॥
 ਨਿਤੁ ਬਿਛੁ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ॥ ਵਿਣੁ ਤਿਠਾ ਕਿਆ ਮਾਲਾ ਹੀ ॥ ਮੇ ਅੰਤੁ ਕਮਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਪਛ
 ਈ ॥ ਮੇਲਾ ਮੁਵੈ ਸੈ ਮਨਿ ॥ ਅਛੋ ॥ ੨ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਇਕਾ ਬਾਣੀ ॥ ਇਕੁ ਗੁਰੁ ਇਕੋ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ਸਚਾ

ਅੰਧਾ

ਸਭਿਦਾਹੁ ਸਚੁਰਤ ਨੀਭਰੇਤੁ ਭਾਗੁ ਗੁਰਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਪਾਈ ਅਨਿਜੇ ਦੇਵ ਦੇਵੁ ਛਹਾਰਾ । ਸਚਾ
 ਸਭਿਦਾਲਾ ਭੁਜਦਾ ਮਟਿ ਆਨਾ ਮੁਅਧਾਰਾ । ਵਿਖਾਵੇਚਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੁਰਾਣਿ ਅਕਰਮਿ ਪੀਅਵਣੁ
 ਹਰਾ । ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਜਲਾਹੀ ਮੇਧੰ ਨੁ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ਅਉਰੀ । ਜਿਨ ਅੰਦਰਿ ਕੁਨੁ ਵਰਤੇ
 ਸਚ ਨ ਭਾਵਈ । ਲੋਕੋ ਬੋਲੈ ਸਚੁ ਭੂਨ ਜਲਿ ਜਾਵਈ । ਕੂਟਿ ਆਗੀਰ ਜੈ ਕੂਟਿ ਜਿਉ ਦਿਸਣੁ
 ਕਾਗੁ ਖਾਵਈ । ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਸੇਨਾ ਮੁਖਿ ਆਵਈ । ਹਰਿਗੁਰ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਇ
 ਕੁਨੁ ਪਾਪੁ ਲਹਿ ਜਾਵਈ ॥ ੧ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮ: ੩ । ਸੇਖਾਰ ਉਚਕਿਅ ਚਉਵਾਇ ਆਏਹੁ ਮਨੁਇ
 ਕਤੁ ਅਰਿ ਆਇ । ਏਹਨੁ ਤੇਹ ਕੁਛ ਡਿਤੁ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੁ । ਸਤਿਗੁਰ ਅਗੇ ਚਹਿ ਪਾਇ
 ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਜਾਣੁ । ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਜਲਾਇ ਤੁਹੋਇ ਰਹੁ ਮਿਰਮਾਣੁ । ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਤਾਣੁ
 ਚੀਚਲਹਿ ਤਾ ਵਰਗਹੁ ਪਾਵਹਿ ਮਾਣੁ । ਨਾਨਕ ਜਿਨਾ ਮੁਨ ਚੇਤੀ ਤਿਨਾ ਪਿਗੁ ਪੈਨਣੁ ਪਿਗੁ ਮ
 ਣੁ ॥ ੧ ॥ ਮ: ੩ । ਹਰਿਗੁਨੁ ਤੇ ਆਵਈ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ । ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਹਰਿਗੁ
 ਨੁ ਵਹਿਗੁਣੁ ਮਹਿਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥ ੨ ॥ ਅਉਰੀ । ਹਰਿ ਚਲਾ ਵਹ ਸਵਾਹੀ ਕਢਿ ਪੈਧੀ ਭਗਤਿ
 ਕਰਿ । ਹਰਿ ਪਾਟੁ ਲਗਾ ਅਧਿਕਾਈ ਸਹੁ ਧਰਿ ਪਿਭਾਤਿ ਕਰਿ । ਕੋਈ ਬੁਝੈ ਬੁਝਣਹਾਰਾ

ਅਤਿਰਿਬਿਬੇਕਕਰਿ। ਸੋਬੁਝੈਏਹੁਬਿਬੇਕ। ਤਿਸੁਬੁਝੈਏਆਪਿਹਰਿ। ਨਨਾਨਕੁਕਯੈਵਿਚਾਰਾ
 ਗੁਰਮੁਖਿਹਰਿਸਤਿਹਰਿ॥੧੨॥ ਸਲੋਕਮਃ॥੩॥ ਪਰਥਾਇਸਾਕੀਮਹਾਪੁਰਖਬੋਲਦੇਸਾਸ਼ੀਸਗਲਾ
 ਹਾਨੈ। ਗੁਰਮੁਖਿਹੋਇਸੁਕੁਭੀਕਤੇਆਪਣਾਆਪੁਪਛਾਣੈ। ਗੁਰਪੁਸਦੀਜੀਵਤੁਮਰੈਤਮਨਹੀ
 ਤੇਮਨੁਮਾਨੈ। ਜਿਨਕਉਮਨਕੀਪ੍ਰਤੀਤਿਨਹੀਨਾਨਕਸੇਕਿਆਕਥਹਿਗਿਆਨੈ॥੧੨॥੩॥
 ਮਨੁਖਿਚਿਤੁਨਲਾਇਓਅੰਤਦੁਖਪਹੁਤਾਅਇਆ। ਅੰਦਰਹੁਬਾਹਰਹੁਅੰਸਿਆਸੁਪਿਨਕਾਣੈ
 ਪਾਇਆਪੰਥੁਤਤਿਨਕੀਬਰਕਤੀਸਭੁਜਗਤੁਪਾਇਜੋਰਤੇਹਰਿਨਾਇ। ਜਿਨਗੁਰਕੇਸਬਦਿਸ
 ਲਾਹਿਅਹਰਿਸਿਉਰਹੇਸਮਾਇਆਪੀਤਿਤੁਦੁਜੈਭਾਇਬਰਕਤਿਨਹੋਵਈਨਾਪਨੁਪਲੇਪਾਇ
 ਪਾਇਬਕੇਸੰਤੋਖੁਨਾਅਇਓਅਨਦਿਨੁਜਲਤਵਿਗਾਇ। ਕੂਕਪੁਕਾਰਨਚੁਕਈਨਸੰਸਾਰਿ
 ਚਹੁਜਾਇ। ਨਨਕਨਾਮੁਵਿਹੁਇਅਮੁਹਿਕਾਲੈਉਠਿਜਾਇ॥੩॥੪॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿਸਤਨਮੋਲਿਪਿ
 ਆਰੇਮਿਲਿਪੰਥੁਦਸਾਈ॥ ਜੋਹਰਿਦਸੇਮਿਤੁਤਿਸੁਹਉਕਲਿਜਾਈ॥ ਗੁਣਸਾਸ਼ੀਤਿਨਸਿ
 ਉਕਰੀਹਰਿਨਾਮੁਪਿਆਈ॥ ਹਰਿਸੇਵੀਪਿਆਰਾਨਿਤਸੇਵਿਹਰਿਸੁਖਪਾਈ॥ ਬਠਿਗੁਰ
 ਸਤਿਗੁਰਤਿਸੁਜਿਨਿਸੇਖੀਪਾਈ॥੧੩॥ ਸਲੋਕਮਃ॥੩॥ ਪੰਡਤਮੈਲੁਨਚੁਕਈਜੇਵੇਦਪ

ਨੈਜਗਚਾਰਿ। ਤੈਗੁਣਮਾਇਆਮੂਲੁ। ਜੈਵਿਦਿਹਉਮੈਲਮਵਿਸਾਰਿ। ਪੰਡਿਤਭੂਲੇਦੂਜੈਲਾ
 ਗੋਮਾਇਆਕੈਵਪਾਰਿ। ਅੰਤਰਿਤ੍ਰਿਸਨਾਭੁਖਹੈਮੂਰਖਭੂਖਿਆਮੁਏਗਵਾਰ। ਸਤਿਗੁਰਿਸੇਵ
 ਐਸੁਖੁਪਾਇਆਸਚੈਸਬਦਿਵੀਚਾਰਿ। ਅੰਦਰਹੁਤ੍ਰਿਸਨਾਭੁਖਗਈਸਚੈਨਾਇਪਆਰਿ
 ਨਾਨਕਨਮਿਰਤੇਸਹਜੇਰਜੇਜਿਨਾਹਰਿਗਖਿਆਉਰਿਧਾਰਿ। ੧੫:੩। ਅਨਮੁਖਹਰਿਨਾਮੁ
 ਨਸੇਵਿਆਦੁਖੁਲਗਾਬਹਤਾਮਾਇ। ਅੰਤਰਿਅਗਿਆਨੁਅੰਧਰੁਹੈਸੁਖਿਨਕਾਈਪਾਇ
 ਅਨਹਠਿਸਹਜਿਨਕੀਜਿਓਭੁਖਾਕਿਅਗੈਖਾਇ। ਨਾਨਾਨਪਨੁਵਿਸਾਰਿਆਦੂਜੈਲਾ
 ਜਾਇ। ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਮਿਲਹਿਵਡਿਆਈਆਜੇਆਪੇਮੋਲਮਿਲਾਇ। ੨। ਪਉੜੀ
 ਹਰਿਰਸਨਾਹਰਿਜਸੁਜਾਵੇਖਰੀਸੁਹਾਵਣੀ। ਜੇਮਨਿਤਨਿਮੁਖਿਹਰਿਭਾਵਣੀ। ਜੇਗੁਰ
 ਮੁਖਿਚਖੈਸਾਦੁਸਾਰਿਪਤਾਵਣੀ। ਗੁਣਗਵੇਪਿਆਰੇਨਿਤਗੁਣਗਾਇਗੁਣੈਸਮਾਵਾਵ
 ਣੀ। ਜਿਸੁਹੋਵੇਆਪਵਾਇਆਲੁਸਾਜਤਿਗੁਰਗੁਰੂਭੂਲਾਵਣੀ। ੧੩। ਸਲੋਕੁਮ:੩। ਹ
 ਸਤੀਸਿਰਿਜਿਉਅੰਕਸੁਹੈਅਹਰਣਿਜਿਉਸਿਰਣੇ। ਮਨੁਤਨੁਆਗੈਰਾਖਕਉਭੁਗ
 ਕਰੇਇ। ਗਇਉਗੁਰਮੁਖਆਪਨਿਵਾਰੀਐਸਭੁਰਾਜੁਸਿਸਟਿਕਾਲੇਇ। ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖ

ਬੁਲੇਸਾਹਰਿ

ਕੁ
ਤਿ

ਬੁਝੀਐ ਜਾਯੇ ਨਦਰਿ ਕਰੋਇ ॥ ੧੫੩ ॥ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਮੈਂਦੇ ਤੇ ਪਰ
ਵਾਣਾ ਨਾਨਕੁ ਲਓ ਧਾਰਹਿ ਆਪਣਾ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਣੁ ॥ ੧੫੪ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਖੀ
ਅਗਸਿਖ ਗੁਰਮੇਲਾਈਆ ॥ ਇਕਿ ਸੇਵਕ ਗੁਰਪਾਸਿ ਇਕਿ ਗੁਰਿ ਕਾਰੋਲਾਈਆ ॥ ਜਿਨ
ਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਨਿਭਾਉ ਗੁਰੁ ਦੇਵਾਈਆ ॥ ਗੁਰਸਿਖਾਇ ਕੋ ਪਿਆਰੁ ਗੁਰਮਿਤਾਪ
ਤੁਭਾਈਆ ॥ ਗੁਰਸਤਿ ਗੁਰਬੋਲ ਹੁਸਭਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਰੁ ਨੀਵਾਈਆ ॥ ੧੫੫ ॥ ਸਲੋਕੁ ॥
੩ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਨੀ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁਲੇ ਅਵਰੋ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ ॥ ਜਮ ਦਰਿ ਬਧੇ ਮ
ਮਾਰੀ ਅਹਿ ਫਿਰਿ ਦਿਸਣਾ ਮਾਰਿ ਪਚਾਹਿ ॥ ੧੫੬ ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਆਪਣਾ
ਸੇਨਠ ਸਚੇ ਪ੍ਰਵਾਣਾ ॥ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਇ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਚੁਕਾ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ॥ ੧੫੭ ॥ ਧਰੁ
ਸੰਪੈ ਅਇਆ ਸੰਚੀ ਐਸੇ ਤੇ ਵਖਵਾਈਆ ॥ ਪਰਮੰਦਰ ਮਹਲ ਸਵਾਰੀ ਅਹਿ ਕਿਛੁ ਸਾਧਿ
ਨ ਜਾਈ ॥ ਹਰਿ ਰੰਗੀ ਤੁਰਨਿ ਤੁਪਾਈਆ ॥ ਹਿਰਿ ਤੈ ਕਾ ਮਿਨ ਆਈਆ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਹ ਚੇਤੁਰ
ਰੇ ਨਾਮ ਸਿਉ ਅੰਤਿ ਹੋਇ ਸਥਾਈਆ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖ ਪਾਈ
॥ ੧੫੮ ॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ਬਿਨੁ ਕਰਮੈ ਨਾਉ ਨ ਪਾਈਐ ਪੁਰੋ ਕਰਮਿ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ

ਨਵਰਿ ਕਰੇ ਜੇ ਅਪਣੀ ਤਾਰੁ ਮਤਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ॥੧॥ ਮ ॥ ੧ ॥ ਇਕ ਦ੍ਰੁਹਿ ਇਕ ਦ੍ਰੁਬੀ
 ਮਹਿ ਇਕ ਨ ਕੁਤੇ ਪਾਹਿ ਇਕਿ ਪਣੀ ਵਿਚਿ ਉਸਟੀ ਮਹਿ ਇਕਿ ਭੀ ਠਿਰਿ ਹਸਾਇ ਪਾਹਿ ॥ ਨ
 ਨ ਕਏ ਵ ਨ ਜਾਪਈ ਕਿਧੈ ਜਾਇ ਸਮਾਹਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਤਿਨ ਕਾ ਖਾਧੈ ਧਾਮਾਇ ਆਸ
 ਭੁਪਵਿਤੁ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮਿ ਹਰਿ ਰਾਤੇ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਘਰ ਮੰਦਰ ਮਹਲ ਸਰਾਈ ਸਭਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹਹਿ ਜਿ
 ਨੀ ਗੁਰ ਮਖਿ ਸੇਵਕ ਸਿਖ ਮਾਭਿ ਮਾਗਤ ਜਾਇ ਵਰ ਸਤੇ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਤੁਰੇ ਜੀ ਨ ਖੁਰਗੀ ਰਸ ਭਿ
 ਪਵਿਤ੍ਰ ਹਹਿ ਜਿ ਨੀ ਗੁਰ ਮਖਿ ਸਿਖ ਸਾਧ ਸੰਤ ਚ ਵਿਨਾਤੇ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਕਰ ਮੰਧਰਮ ਕਾਰਜ ਸ
 ਭੁਪਵਿਤੁ ਹਹਿ ਜੋ ਬੋਲਾਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨ ਮੁਹਰਿ ਸਾਤੇ ॥ ਜਿਨ ਕੈ ਪੈ ਤੁਝ ਨੁਹੈ ਸੇ ਗੁਰ ਮੁ
 ਖਿ ਸਿਖਿ ਰੂਪ ਹਿ ਜਾਤੇ ॥ ੧੬ ॥ ਸਲੋਕ ਮ ॥ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਨ ਵਹੁ ਧੁਧਿ ਮਾਹਲ ਤੁਪਤੁ ਸੁ
 ਜਾਇ ॥ ਜਪੁਤੁ ਪੁਸੰਜ ਮੁਸਕੁ ਹਿਰਿ ਲਇ ਆਮੁ ਠੀ ਦੁਜੈ ਭਾਇ ॥ ਝਮੁ ਚਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀ ਅ
 ਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ॥ ਬਹੁਤੀ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਮ ॥ ੩ ॥ ਸੰਤ ਨ ਲਿਵੇ ਕੁਝ ਮਾਵੇ ਦੇਵ ਸਟਾਨ
 ਲਿ ਮੋਹਿ ਪਿਆਰੁ ॥ ਅਗੈ ਪਿਛੈ ਕੁਝ ਨਹੀ ਮਾਰਿ ਜੋ ਮਹਿ ਵਾਰੇ ਵਾਰ ॥ ਤਿਸ ਨ ਕਰੇ ਨ ਭੁਝ
 ਈ ਦੁਬਿਧਾ ॥ ਗੋਟੁ ਧਾਮਾਰੁ ॥ ਮੁਹ ਕਾਲੇ ਤਿਨ ਨਿਦ ਕਾ ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰ ਬਾਰਿ ॥ ਨ ਨ ਕਨ ਮ

ਵੇਹੁ ਛਿਆਨਾ ਉਰ ਵਰੇਨ ਪਾਰਿ ॥ ੫੬ ॥ ਜੋਹਰਿ ਨ ਮੁਖਿਆਇ ਦੇਸੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨ ਮਰੇ
 ਜਨਿ ਮਾਹੀ ॥ ਜਿਨਾ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਇਕੁ ਅਰਧਿ ਆਤਿ ਨ ਇਕੁ ਸਬਿ ਨੁਹੰਗਾ ਕੋ ਨ ਹੀ ॥ ਸੇਈ ਪੁਰ
 ਖ ਹਰਿ ਸੇਵੇ ॥ ਜਿਨ ਪੁਰਿ ਮਨ ਤਿ ਕਿਲੇ ਬੁਲਿਖਾ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਨਿਤ ਗਵਦੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ
 ਗੁਣੀ ਸਮਾਹੀ ॥ ਵਡਿ ਅਈ ਵਡੀ ਗੁਰ ਪਾਗੁਰ ਪੁਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਹੀ ॥ ੧ ॥ ਸੋਲਕ ਮ ੮੩
 ਸਤਿ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਗਾਥ ਨੀ ਸਿਰੁ ਦੀ ਜੇ ਅਪੁਗਵਾਇ ॥ ਸਬਦਿ ਮਰਹਿ ਠਿਰਿ ਨ ਮਰਹਿ ਤ ਸੇਵਾ
 ਵੇ ਸਤੁ ਥਾਇ ॥ ਪਾਰਸ ਪਗਸ ਅੰਧਾਰ ਸੁਹੰਦੇ ਸਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵਲਾਇ ॥ ਜਿਸੁ ਪੁਰ ਬਿਹੈ ਵੈਲਿਖਿਅ
 ਤਿਸੁ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਪੁਰੁ ਆਇ ॥ ਨਾਨਕ ਗਣ ਤੇ ਸੇਵਕੁ ਨਾਮਿ ਲੈ ॥ ਜਿਸੁ ਬਖਸੈ ਸੇਧ ਵੈ ਥਾਇ ॥
 ਮ ੮੩ ॥ ਅਹਲੁ ਕੁਮਹਲੁ ਨ ਜਾਣ ਨੀ ਮੁਰਖ ਅਪਣੈ ਸੁਆਇ ॥ ਸਬਦੁ ਚੀਨਹਿ ਤਾ ਅਹਲੁ ਲਹ
 ਰਿ ॥ ਜੇ ਤੀਜੇ ਤਿਸੁ ਆਇ ॥ ਸਦਾ ਸਚੇ ਕਾਤੁ ਉਮਨਿ ਵਸੈ ਤਾ ਸਤੁ ਸੇਧੀ ਪਾਇ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰ ਅਪਣੈ
 ਘਰਿ ਵਰਤਦਾ ਅਪੋਲੇ ਏ ਮਿਲਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿ ਅੰਧੁ ਪੁਰੀ ਪਈ ॥ ਜਿਸਨੇ ਕਿ
 ਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾਇ ॥ ੫੬ ॥ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਭਾਗਤਿ ਨਾਭਾ ਗਤ ਜਨਾ ॥ ਜੋਹਰਿ ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਮੁਖਿ ਰ
 ਹਤਿ ਆ ॥ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਭਾਗਤਿ ਨਾਮੀ ॥ ਤਜਨਾ ਜੋਹਰਿ ਜਬ ਸੁਵਣੀ ॥ ਸੁਣਤਿ ਆ ॥ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਭਾਗ

ਤਿਨਸਾਪੜਨਾਹਰਿਕੀਰਤਨੁਗਾਇਗੁਣੀਜਨਬਣਤਿਆਯਨੁਪਨੁਗਾਤਿਨਾਗੁਰਮਖ
ਜੋਗੁਰਮਿਖਲੈਮਨੁਜਿਣਤਿਆਸਭਦੂਵੇਰੇਭਗੁਰਮਿਖਕੋਜੋਗੁਰਚਰਣੀਸਿਖਪਵੀਤਿ
ਅਯਯ੧੮ਸਲੋਕਮਃ੩ਬ੍ਰਹਮੁਖਿਦੈਤਿਸਦਾਬ੍ਰਹਮੁਤੁਰਹੈਏਕਸਬਦੇਲਿਵਲਾਇਨਵਨਿ
ਪੀਅਠਾਰਹਮਿਪੀਪਿਛੈਲਗਾਠਿਰਹਿਜੋਗੁਰਿਰਦੇਸਦਾਦਸਾਇਬਿਨੁਸਤਿਗੁਰਨਾਉਨਖ
ਈਐਬੁਝਹੁਕਰਿਵੀਚਾਰਾਨਾਨਕਪੁਰੈਭਾਗਿਸਤਿਗੁਰਮਿਲੈਸੁਖਪਾਏਜੁਗਚਾਰਿ੧ਮਃ੩
ਕਿਆਗਭਰੁਕਿਆਬਿਰਧਿਹੈਮਨਮੁਖਿਤਿਸਨਕੁਖਨਜਾਇਗੁਰਮੁਖਿਸਬਦੇਰਤਿਆਸੀਤ
ਲੁਹੈਏਆਪੁਗਵਾਇਅੰਦਰੁਤਿਪਤਿਸੰਤੋਖਿਆਠਿਰਿਕੁਖਨਲਗੇਆਇਨਾਨਕਜਿਹ
ਰਮੁਖਿਕਰਹਿਸੋਪਰਵਾਣੁਹੈਜੋਨਾਮਿਰਤੇਲਿਵਲਾਇ੭ਪਉਝੀਹਉਬਲਿਹਾਰੀਤਿਨਕਉ
ਜੋਗੁਰਮੁਖਿਸਿਖਾਜੋਹਰਿਨਾਮੁਖਿਆਇਦੇਤਿਨਦਰਸਨੁਪਿਖਾਸੁਣਿਕੀਰਤਨੁਹਰਿਗੁ
ਰਵਾਹਰਿਜਸੁਮਨਿਲਿਖਾਹਰਿਨਾਮੁਸਲਾਹੀਰੰਗਸਿਉਸੁਭਿਕਿਲਵਿਖਕ੍ਰਿਖਾਧਰੁਪੰਨੁ
ਸੁਹਾਵਾਸੋਸਰੀਰੁਥਾਨੁਹੈਜਿਥੈਮੇਰਾਗੁਰਪਰੇਵੇਖਾ੧੯ਸਲੋਕਮਃ੩ਗੁਰਬਿਨੁਗਾਅਨੁ
ਨਹੋਵਈਨਾਮੁਖੁਵਸੈਮਾਨੇਆਇਨਾਨਕਨਾਮਿਦਿਹੂਣੈਮਨਮੁਖੀਜਸਨਿਜਨਮਿਗਵਾ

ਆ

ਇ॥੧੫੦੩॥ ਸਿਧਸਾਧਿਕਨਾਵੈ ਨੇ ਸਭਿਥੇ ਨੇ ਦੇਖ ਚਿਰ ਹੋਲਿ ਵਲਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿ
 ਨੈ ਨਪਾਇਓਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪੈ ਨਣੁ ਖਾਣੁ ਸਭੁ ਬਾਦਿ ਹੈ ਪਿਗੁ ਸਿਧੀ ਸਿ
 ਧੁਕਰਮਾਤਿ॥ ਸਾਸਿ ਸਿਸਾਕਰਮਾਤਿ ਹੈ ਅਚਿਤ ਕਰੇ ਜਿ ਸੁਦਾਤਿ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ
 ਅਨਿਵਸੈ ਏਹੁ ਸਿਧ ਏਹੁ ਕਰਮਾਤਿ॥ ੨॥ ਘਉਨੀ॥ ਹਮ ਛਾਢੀ ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਸਮਕੇ ਨਿਤ ਗਾਵਹੁ
 ਰਿਗੁਣਛੰਤਾ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਹੁ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੁਣਹੁ ਤਿ ਸੁਕਦਲਾ ਕੰਤਾ॥ ਹਰਿ ਦਾਤਾ ਸਭੁ ਜਗ
 ਤੁਭਿ ਧਾਰੀ॥ ਅਮੰਗਤ ਛਨ ਜੰਤਾ॥ ਹਰਿ ਦੇਵਹੁ ਦਾਨੁ ਦਇਅ ਲਹੈ ਦਿਵਿ ਚਿਪਾਥ ਰਕਿ ਮਜੰਤਾ॥ ਸ
 ਨਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪਿਆਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਨਵੰਤਾ॥ ੩॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩॥ ਘਣੁ ਘਣੁ ਘਣੁ ਨਾਮੰ ਸਾ
 ਰੁ ਕੀਕਾਰ ਹੈ ਅੰਦਰਿ ਤਿਸ ਨਾਦਿ ਕਾਰਾ॥ ਹਉ ਮੈ ਦਿਚਿ ਸਭਿ ਪਾਵਿਥ ਕੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਰਾ॥
 ਸੋ ਪਾਵਿਅਾ ਸੋ ਪੀਤਿ ਤੁਬੀ ਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਅੰਦਰੁ ਖੋਜੈ ਤਤੁ ਲਹੈ ਪਾਏ ਮੋਖੁ
 ਆਰਾ॥ ਗੁਣ ਨਿਪਾਨੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਸਹਜਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਧੰਨੁ ਦੁਪਾਰੀ ਨਾਨਕਾ ਜਿ ਸੁਗੁਰਮੁ
 ਖਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰਾ॥ ੧੫੦੩॥ ਦਿਨੁ ਮਨੁ ਮਾਰੇ ਕੋਇ ਸਿਧੁ ਏਈ ਦੇਖਹੁ ਕੋਲਿ ਵਲਾਇ॥ ਭੋਖ ਧਾਰੀ ਤੋ
 ਰ ਧੀਭੁ ਦਿਥ ਕੇ ਨਾਏ ਹੁਮਨੁ ਮਾਰਿਆ ਜਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਹੁ ਮਨੁ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਸਚਿ ਰਹੈ ਲਿ

ਵ ਲਾਇ ਨਾਨਕ ਇਸੁ ਮਨੁ ਕੀ ਮਲੁ ਇਉਂ ਉਤਰੈ ਹਉ ਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ ॥ ੫੬ ॥ ਹਰਿ
 ਹਰਿ ਸੰਤਿ ਮਿਲਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿਠਾਵਹੁ ਇਕੁ ਨਿਕਾ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੀ ਗਾਰੁ ਬਨਾਵਹੁ ॥ ਹਰਿ ਜਨ
 ਹਰਿ ਕਾ ਪ੍ਰਭੂ ਪਹਿਰਹੁ ਖਿਮ ਕਾ ॥ ਐਸਾ ਸੀ ਗਾਰੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਭਵੈ ਹਰਿ ਲਾਗੈ ॥ ਪਿਆਰਾ ਪ੍ਰਿਅ ਕਾ ॥ ਹ
 ਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬੋਲਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਸਭਿ ਕਿਲਬਿਖ ਕੋਟੈ ਇਕੁ ਪਲ ਕਾ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਇਆ ਲੁਹੈ ਦੇ
 ਜੈ ਸੁ ਉਪਾਰਿ ਸੈ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਿਣ ਕਾ ॥ ੫੭ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਇਸੁ ਮਨ
 ਕਉ ਮਲੁ ਲਾਗੀ ਕਾਲਾ ਹੋਇਆ ॥ ਸਿਆਹਾ ॥ ਖੰਨਲੀ ਧੋਤੀ ਉਜਲੀ ਨਹੈ ॥ ਦੁਈ ਜੈ ਸਉ ਧੋਵਣਿ ਪਾ
 ਹੁ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਉਲਟੀ ਹੋਵੈ ਮਤਿ ਬਦਲਾਹੁ ॥ ਨਾਨਕ ਮੈਲੁ ਨ ਲਗਾਈ ਨ ਠਿਰਿ ॥ ਜਨੀ
 ਪਾਹੁ ॥ ੫੮ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਚਹੁ ਨੁਕੀ ਕਲਿ ਕਾਲੀ ਕਾ ਢੀਇ ॥ ਉਤਮ ਪਦਵੀ ਇਸੁ ਜਗ ਮਾਹਿ ॥ ਗੁਰ ਮੁਖਿ
 ਹਰਿ ਕੀ ਰਤਿ ਛਲੁ ਪਾਈ ॥ ਐ ਜਿਨ ਕਉ ਹਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ
 ਹਰਿ ਉਚਰਹਿ ॥ ਹਰਿ ਭਗਤਾਂ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੫੯ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੋਲਿ ਸਾਧ ਜਨ ਸੰਗਤਿ ਮੁਖਿ
 ਬੋਲੀ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭੁਲੀ ਬਾਂਣਿ ॥ ਹਰਿ ਭੁਣਗਾ ਵਹਿ ਨਿਤ ਚਵੈ ਗੁਰ ਮਤੀ ॥ ਹਰਿ ਰੰਗ ਸਦਾ ਮ ॥ ੬੦ ॥
 ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪਿ ਅਉਖਧ ਪਾਇਆ ॥ ਸਭਿ ਰੰਗ ਗਵੇਤੁ ਦੁਖਾ ਪਾਇ ॥ ਜਿਨ ਸਾਸਿ ਗਿਰ ਸਿ ॥ ਪਦਿ

ਸਰੈ ਹਰਿ ਜਨ ਨ ਧੂਰੇ ਸਹੀ ਜਾਇ ॥ ਜੋ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਅਰਧ ਦੇ ਤਿ ਨ ਚੁਕੀ ਜਮ ਕੀ ਜਗਤ ਕਾਇ
 ੨੨ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਰੇ ਜਨ ਨਉ ਪਾਰੈ ਦਸਿ ਓਹੁ ਸੁਤਿਅ ਗਈ ॥ ਦਿਹੁ ਇਹ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦਿ ਸੁਣਿ
 ਨ ਜਾਗਿ ਓਹ ਅੰਤਰਿ ਨਉ ਪਤਿ ਓਹ ਚਉ ॥ ਸਰੀਰੁ ਜਲ ਉਗੁਣ ਬਾਹਰਾ ॥ ਜੋ ਗੁਰ ਕਾਰ ਨ ਕਮਾਇ ॥ ਜ
 ਗਤੁ ਜਲੰ ਦਾ ਤਿਨੁ ਮੈ ਹਉ ਮੈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਕੂਟਾਣੀ ॥ ਉਬਰੈ ਸਚੁ ਮਨਿ ਸਬਦਿ ਸਿਅ
 ਇ ॥ ੧ ਮਃ ੩ ॥ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਹਉ ਮੈ ਗਈ ॥ ਸੋਭਾ ਵੰਤੀ ਨਾਰਿ ॥ ਪਿਰ ਕੈ ਭਟੈ ਸਦਾ ਚਲੈ ਤਾ ਬਨਿ ਅਸ
 ਗਗਨ ॥ ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ ਸਦਾ ਪਿਰ ਰਾਵੈ ॥ ਹਰਿ ਦਰੁ ਪਾਇਆ ਨਾਰਿ ॥ ਨਾਹਿ ਮਰੈ ਨ ਕਦੇ ਦੁਖੁ ਲਾਗੈ ਸ
 ਦਾ ਸੁਹਾਗਣਿ ਨਾਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪੁਰੁ ਮੇਲਿ ਲਈ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਹੋਤਿ ਪਿਆਰਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉਣੀ ॥ ਜਿਨ ਗੁ
 ਰੁ ਗੋਪਿਅਾ ਪਾਪਾ ਤੇ ਨ ਰਬੁ ਰਿਅਾ ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਤਿਨ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਨ ਕੁਛੁ ਪਾਪਿ ਸਟਹਤਿਅ
 ਗੀ ॥ ਓਹਿ ਪਰਿਪਰਿ ਠਿਰਹਿ ॥ ਸੁਸਮਾਨਿ ਜਿਉ ਸਰਕਟ ਨਾਹੀ ॥ ਵਰੁਣਾ ਗੀ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੇ ॥ ਗੁਰ ਮੁਖਿ
 ਸਦਾ ਗੀ ॥ ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਦਇਆ ॥ ਕਰਿ ਗੁਰ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥ ੨੨ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਗੁਰ
 ਸੇਵਾ ਤੇ ਸੁਖੁ ਉਪਜੈ ॥ ਠਿਰਿ ਦੁਖੁ ਨ ਲਗੈ ਆਇ ॥ ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਮਿਟਿ ਗਇਆ ॥ ਕਾਲੈ ਕਾ ਕਿਛੁ ਨ
 ਖਸਾਇ ॥ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਗਵਿਰਹਿ ॥ ਅਸ ਚੇਰਹਿ ॥ ਅਸ ਆਇ ॥ ਨਾਨਕ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥ ਤਿਨ ਕਉ

ਜੋ ਚਲਨਿ ਸਤਿ ਗੁਰ ਭਾਇ ॥ ੧੫ ॥ ੩੩ ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਸੁਪੁਨ ਹੋਵਈ ਜੋ ਅਨੇਕ ਕਥੈ ਸੀ ਗਾਰਾ ਪਿਰਕੈ ਸ
 ਰਨ ਜਾਣਈ ਵੂਜੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰਾ ॥ ਸਾਕੁ ਸੁਖ ਸਾਕੁ ਲਖਣੀ ਨਾਨਕ ਨਾਗੀ ਵਿਚੈ ਕੁਨਾਰਿ ॥ ੧੫ ॥ ਓਹੀ
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਪਣੀ ਦਇਆ ਕਰਿ ਹਰਿ ਬਲੀ ਬੈਣੀ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਈ ਹਰਿ ਹਿਓ ਚਾਰਾ ਹਰਿ ਲਾਗੈ ਲੈਣੀ
 ਜੋ ਜਪ ਦੇਹਰਿ ਹਰਿ ਦਿਨ ਸੁਰਾਤਿ ਤਿਨ ਹਉ ਕੁਰੈ ਬੈਣੀ ॥ ਜਿਨਾ ਸਤਿ ਬੁਰਮੇ ਗਪਿਆਰਾ ਅਰਾਧਿਆ
 ਤਿਨ ਜਨ ਦੇਖ ਨੈਣੀ ॥ ਹਉ ਦਾਰਿਅ ਪੈਣੇ ਗੁਰੂ ਕਉ ਜਿਨਿ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਮੇਲਿਆ ਸੈਣੀ ॥ ੧੬ ॥ ਸ
 ਲਿ ਕੁਮ ॥ ੩੪ ॥ ਹਰਿ ਦਾਸ ਨ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋ ਗਰਿ ਦਾਸ ਨ ਕੋ ਮਿਤਾ ॥ ਹਰਿ ਦਾਸ ਨ ਕੋ ਦਸਿ ਹੋ ਜਿਉ ਜੰਤੁ
 ਕੋ ਦਸਿ ਜੰਤੁ ॥ ਹਰਿ ਕੋ ਦਾਸ ਹਰਿ ਪਿਆਇ ਦੇ ਕਰਿ ਪ੍ਰੀਤ ਮਸਿਉ ਨੇਹੁ ॥ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੈ ਸੁਨਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸ
 ਚੁ ਜਗੁ ਮਹਿ ਦਰਸੈ ਮੇਹੁ ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਦਾਸ ਨ ਕੀਉ ਸਤਿ ਤਿਹੋ ਸਾ ਹਰਿ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਵਡ
 ਆਈ ਭੁੰਦਈ ਜਨ ਕਾ ਜੋ ਕਾ ਕੁਰਾਈ ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਜਨੁ ਨਾਮੁ ਪਿਆਇ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨੁ ਟਿਕ ਸਮਾਨਿ ॥
 ਜੇਨੁ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੋ ਹਰਿ ਮੈ ਜਰਖ ਹੁਭ ਗਵਾਨਾ ॥ ੧੫ ॥ ੩੪ ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਈ ਤਿਨ ਸਾਚੈ ਤਿ
 ਸੁ ਬਿਨੁ ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਨਿਲੈ ਤ ਪੁਰਾਪਾਈ ॥ ਮੈ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਸ ਨ ਰਸਾਈ ॥ ੧੫ ॥ ਓਹੀ
 ਰੇਇ ਦਿਨ ਸੁਖ ਰਭਾਤਿ ਤੂੰ ਹੋ ਗਿ ਗਵਾਨਾ ॥ ਜੀਅ ਜੰਤੁ ਸਰਬ ਤਨ ਉਤੇ ਰਾਇਆ ਵਣਾ ॥ ਤੂ ਦਾਤ ਦਾ

ਤਾ ਰੁਤੇ ਗਾਇਤਾ ਥਾਵੁਣਾ ॥ ਗੁਰੂ ਜਨ ਕੈ ਸੀਰੀ ਆਪ ਗਵਾਵੁਣਾ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿ ਹਾਰੈ
 ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਵੁਣਾ ॥ ੨੫ ॥ ਸੋਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਅੰਤਰਿ ਅਗਿਆਨੁ ਭਈ ਮਤਿ ਮਧਿ ਮਸਤਿ ਗੁਰ ਕੀ ਪਰਤਿ
 ਤਿਨਾ ਹੀ ॥ ਅੰਦਰਿ ਕਪਟੁ ਸਭੁ ਕਪਟੇ ਕਰ ਜਾਣੈ ਕਪਟੇ ਖਪਿ ਖਪਾ ਹੀ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਚਿਤਿ ਨ
 ਆਵੈ ॥ ਅਪਣੈ ਸੁਆਇ ਠਿਰਾ ਹੀ ॥ ਰਿਖਾ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾਨ ਨ ਕਰ ਬਾਦਿ ਸਮਾ ਹੀ ॥ ੨੬ ॥ ਮਨ
 ਮੁਖ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਵਿਆਪੈ ਦੂਜੈ ਭਇਸ ਨੂਆ ਬਿਰੁਨਾ ਹੀ ॥ ਅਨਾਦਿ ਨੁ ਜਲ ਤਰਹਿ ਹਿਦ ਨੁ ਗਤੀ
 ਹਉ ਮੈ ਖਪਿ ਖਪਾ ਹੀ ॥ ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਮਹਾ ਗੁਬਾਰਾ ॥ ਤਨ ਕੈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਕੋਈ ਜਾ ਹੀ ॥ ਓਇ ਆਪਿ ਦੁ
 ਖੀ ਸੁਖ ਕਥਹੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ਜਨ ਮਮਰਹਿ ਮਰਿ ਜਾ ਹੀ ॥ ਨਾਨਕ ਬਖਸਿਲ ਏ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਨਿਗੁਰ ਚਰਨੀ
 ਚਿਤੁ ਲਾਹਿ ॥ ੨੭ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਸੰਤ ਭਗਤ ਪ੍ਰਵਾਣੁ ਜੋ ਪ੍ਰਭਿ ਭਾਇਆ ॥ ਸੇਈ ਬਿਚਖਣੁ ਜੰਤਿ ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਮਿ
 ਆਇਆ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਭੋਜੁ ਨੁਖਾਣੁ ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਪੁਰਿ ਮਸਤ ਕਿਲਾਇਆ ॥
 ਨਕਭਣੁ ਮੁਨੀ ਤਹ ਰਿਤੀ ਰਖਿ ਨਾਇਆ ॥ ੨੮ ॥ ਸੋਲੋਕ ਮਃ ॥ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਹੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾ
 ਮੁ ਸਮਾਇ ॥ ਨਾਮੋ ਚਿਤ ਵੈ ਨਾਮੁ ਪੈ ਨਾਮਰਹੈ ਲਿਵਲਾਇ ॥ ਨਾਮੁ ਪਦਰਬੁ ਪਾਇਆ ਚਿਤਾ
 ਗਈ ਬਿਲਾਇ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿ ਮੈ ਨਾਮੁ ਉਪਜੈ ॥ ਤਿਸਨਾ ਭੁਖ ਸਭੁ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਮੇਰਤਿ

ਆਨਮੋਪਲੈਪਾਇ ੨ ਮਃ ੧ ਸਤਿਗੁਰਪੁਰਖਿਜਿਮਾਰਿਅਭੂਮਿਭੂਮਿਮਾਘਰੁਛਰਿਗਇਆ
 ਓਸੁਪਿਛੈਵਜੈਠਕਣੀਮੁਹਕਲਾਅਕੈਭੁਇਆ ਓਸੁਅਰਲੁਬਰਲੁਮੁਹਹੁਨਿਕਲੈਨਿਤੁਰੁਸੁ
 ਟਟਮੁਆਗਿਆਹੋਵੈਕਿਸੈਹੀਦੈਕੀਤੈਜਾਪੁਰਿਕਿਰਤੁਓਸਦਾਏਹੋਜੇਹਾਂਪਇਆਗਜਿਥੈਓਹੁਜਾ
 ਇਤਿਥੈਓਹੁਸੁਠਾਕੁਨੂਬੋਲੈਕਿਸੈਨਤੁਵੈਦੇਖਹੁਤਾਈਵਡਿਆਈਹਰਿਸੰਤਹੁਸੁਅਮੀਅਮੁਨੇਕ
 ਜੈਸਾਕੋਈਕਰੈਤੈਸਾਕੋਈਪਾਵੈਏਹੁਬ੍ਰਹਮਬੀਚਰਹੋਵੈਦਰਿਸਾਚੈਅਗੋਦੇਜਨੁਨਾਨਕੁਆਖਿ
 ਸੁਟਵੈ ੨ ਪਉੜੀ ॥ ਗੁਰਸਚੈਬਖਸੇਹੁਰਖਵਲੇਗੁਰਿਦਿਤੇ ॥ ਪੁਰਨਹੋਈਅਸਗੁਰਚਰਣੀਮਨ
 ਰਤੇ ॥ ਗੁਰਿਕ੍ਰਿਪਾਲਿਬੇਅੰਤਿਅਵਗੂਸਭਿਹਤੇ ॥ ਗੁਰਿਅਪਣੀਕ੍ਰਿਪਾਸਾਰਿਅਪਣੇਕਰਿਲਿਤੇ ॥
 ਨਾਨਕਸਦਬਲਿਹਾਰਜਿਸੁਗੁਰਕੇਗੁਣਇਤੇ ੨ ॥ ਸਲੋਕਮਃ ੧ ॥ ਤਾਕੀਰਜਾਇਲੇਖਿਆਪਾਇ
 ਅਬਕਿਆਕੀਜੈਪੰਡਾ ॥ ਹੁਕਮੁਹੋਆਹਸਲੁਤਭੁਵੇਹੋਇਨਿਬਣਿਅਹੰਛਹਿਜੀਅਕਮਾਦੋ ੧ ਮਃ
 ੨ ॥ ਨਕਿਨਬਖਸਮਹਥਾਕਿਰਤੁਸਕੇਦੋ ॥ ਜਾਹਾਦਾਣੇਤਹਾਂਪਾਣੇਨਾਨਕਾਸਚੁਹੋ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਸਭੇ
 ਗਲਾਅਪਿਥਾਟਿਬਹਾਲੰਓਨੁ ॥ ਆਪੇਰਚਨੁਰਚਾਇਅਪੇਹੀਪਾਲਿਓਨੁ ॥ ਆਪੇਜੰਤੁਓਪਾਇਆ
 ਪਿਪ੍ਰਤਿਪਾਲਿਓਨੁ ॥ ਦਸਰਖੇਕੀਠਿਲਾਇਨਦਰਿਨਿਹਾਲਿਓਨੁ ॥ ਨਾਨਕਕੁਗਤਾਸਦਾਅਨੰਦੁਤਉਦੁ

ਜੇ

ਜਾਜਲਿਓਨੁ ॥ ੨੨ ॥ ਸੋਲੇਕੁਮ: ੩ ॥ ਏਮਨਹਰਿਜੀਧਿਆਇਤੁਇਕਮਨਿਇਕਚਿਤਭਾਇ ॥ ਹਰਿ
 ਕੀਆਸਦਾਸਦਵਡਿਆਈਆਦੇਇਨਪਛੋਤਾਇ ॥ ਹਉਹਰਿਕੈਸਦਬਲਿਹਾਰਏਜਿਤੁਸੇਵਿਅੰ
 ਸਖੁਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਮਿਲਿਰਹੈਹਉਮੈਸਬਦਿਜਲਾਇ ॥ ੨੪ ॥ ੩ ॥ ਆਪੇਵਾਝਾਇਅਨੁਆਪੇ
 ਬਖਸਕਰੇਇ ॥ ਸਭਲਕਾਮਾਪਿਉਆਪਿਹੈਆਪੇਸਾਰਕਰੇਇ ॥ ਨਾਨਕਨਾਮੁਪਿਆਇਨਿਤਿਨ
 ਨਿਜਅਰਿਵਾਸੁਹੈਜੁਗਜੁਗਸੇਭਾਹੈਇ ॥ ੨੫ ॥ ਏਸੀ ॥ ਤੁਕਰਣਕਾਰਣਸਮਰਭੁਹਰਿਕਰਤੇਮੈਤੁਸੁਖਿ
 ਨੁਅਵਰਨਕੋਈ ॥ ਤੁਧੁਆਪੇਸਿਜਇਸਿਰਜੀਆਆਪੇਕੁਨਿਗੋਈ ॥ ਸਭਇਕੋਸਬਦਵਰਤਦਾਜੇ
 ਕਰੇਸੁਹੋਈ ॥ ਵਡਿਆਈਗੁਰਮੁਖਿਦੇਇਪ੍ਰਤੁਹਰਿਪਾਵੈਸੇਈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਨਾਨਕਅਰਾਧਿਆਸਭਿ
 ਆਖਹੁਪ੍ਰੰਨਪੰਨਪੰਨੁਗੁਰੁਸੇਈ ॥ ੨੬ ॥ ੩ ॥ ਬਿਲਾਵਲਕੀਵਾਰਮਹਲਾ ੪
 ਸੋਲੇਕੁਮ: ॥ ਹਰਿਉਤਮੁਹਰਿਪ੍ਰਤੁਗਾਇਅਕਰਿਨਾਦੁਬਿਲਵਲੁਰਾਗੁ ॥ ੨੭ ॥ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਉਪਦੇਸੁਗੁਰੁਸੁਣਿਮੰਨਿਆਪੁਰਿਮਸਤਕਿਪੁਰੁਭਾਗੁ ॥ ਸਭਦਿਨਸੁਰੋਣਿਗੁਣਉਚਰੈਹਰਿਹਰਿਉਰਿਨਿ
 ਵਲਾਗੁ ॥ ਸਭੁਤਨੁਮਨੁਹਰਿਅਹੋਇਅਮਨੁਖਿਵਿਅਹਰਿਅਬਾਗੁ ॥ ਅਗਿਆਨੁਅੰਧੇਰਾਮੀਟਿਗੁ
 ਏਆਗੁਰਚਾਨਣਗਿਆਨੁਚਰਾਗੁ ॥ ਜਨਨਾਨਕਜੀਵੈਦੇਖਿਹਰਿਇਕਨਿਮਖਖਸੀਮਖਿਯਾਗੁ ॥

ਹਰਿ

ਮਃ ੩। ਬਿਲਾਵਲੁ ਤਬ ਹੀ ਕੀਜੀ ਮੈ ਜਬ ਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਨਾਮਾ ਗਾਗੁ ਨ ਦਸ ਬਾਇ ਸੋਹਣੇ ਜਲਾਗੇ ਸਹਜਿ
 ਪਿਆਨੁ ਗਾਗਨਾ ਵਛੋਰਿ ਹਰਿ ਸੇਵੀ ਮੈ ਤਵ ਗਾਹ ਪਾਈ ਮੈ ਮਾਨੁ ਨ ਨਕ ਗਰ ਮੁਖਿ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੇ
 ਮੈ ਚੁਕੈ ਮਨਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਭਾਪਉ ਹੋ। ਤੁਹਰਿ ਪੁਰੁ ਆਪਿ ਅਗੰਮੁ ਹੈ ਸਭਿ ਤੁਧੁ ਉਪਾਇਆ ਤੁਧਾਪੇ
 ਆਪਿ ਵਰਤ ਦਾਸੁ ਜਗਤੁ ਸਬਾਇਆ ਤੁਧਾਪੇ ਤਾ ਹੀ ਲਾਈ ਮੈ ਆਪੇ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ਹਰਿ ਸਿ
 ਆਵਹੁ ਗਤ ਹੁਦਿ ਨ ਬਰਾਤਿ ਅੰਤਿ ਲਏ ਛਰਾਇਆ ਜਿਨਿ ਸੇਵਿ ਆਤਿਨਿ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹਰਿਨ
 ਮਿਸ ਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩। ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਬਿਲਾਵਲੁ ਨ ਹੋਵਈ ਮਨ ਮੁਖਿ ਬਾਇਨ ਪਾਇ। ਪਾਖ
 ਭਿਰਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਾ ਪਾਇਆ ਜਾਇ। ਮਨ ਹਠਿ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ ਏਥਾਨੂੰ ਕਿਛੀ ਪਾਇ। ਇ
 ਨ ਨਕ ਗਰ ਮੁਖਿ ਆਪੁ ਬੀਚਾਰੀ ਮੈ ਦਿਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ। ਆਪੇ ਆਪਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ
 ਸਿਆਮਨਿ ਆਇ। ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਕਟਿ ਮੈ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ। ੧ ਮਃ ੩। ਬਿਲਾਵਲੁ ਕਰਹੁ ਤੁਮ ਪਿ
 ਆਰਿ ਹੋਵੈ ਕਸੁ ਸਿਉ ਲਿਵਲਾਇ। ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਕਟੀ ਮੈ ਸਚੇਰ ਹੈ ਸਮਾਇ। ਸਦਾ ਬਿਲਾਵ
 ਲੁ ਅਨੰਦੁ ਹੈ ਸੇ ਚਲਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ। ਸਤ ਸੰਗਤੀ ਬਹਿਓ ਉਕਰਿ ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ। ਨ
 ਨਕ ਸੇਜਨ ਸੋਹਣੇ ਜਿਗਰ ਮੁਖਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ। ਭਾਪਉ ਹੀ। ਸਭੁ ਨਾਜੀ ਆਵਿਰਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਮੈ

ਜੋਤੀ

ਮਲਾਇ

ਭਗਤ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹਰਿ। ਸਭ ਕੇ ਈਹ ਰਿਕੈ ਵਸਿ ਭਗਤ ਕੇ ਅਨੰਦ ਪਾਰਿ। ਹਰਿ ਭਗਤ ਕੇ ਮੇਲੀ ਸਰਬ
ਤਜ ਉਨਿ ਸੁਲ ਜਨ ਟੀਗ ਸਰਿ। ਹਰਿ ਸਭ ਨਾਕਾ ਹੋਖ ਸਮੁੰ ਸੇ ਭਗਤ ਨ ਚਿਤਿ ਕਰਿ। ਤੁਧੁ ਅਪਠਿ ਕੋ
ਇਨ ਸਕੈ ਸਭ ਸੁਖਿ ਸੁਖਿ ਪਵੈ ਸੁਖਿ। ੨। ਸਲੋਕ ਮਃ ੩। ਬ੍ਰਹਮ ਬਿੰਦੁ ਹਿਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਟੁਕੈ ਚਲਿ ਹਿਸ
ਗੁਰ ਭਾਇ। ਜਿਨ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਵਸੈ ਹਉ ਮੈ ਰੋਗੁ ਗਵਾਇ। ਗੁਣ ਵਹਿ ਗੁਣ ਸੰਗੁ ਹਰਿ ਜੋ ਤੀਜੈ ਤਿਮਿ
ਲਾਇ। ਇਸੁ ਭਗਮ ਹਿਦੈ ਰਲੈ ਬ੍ਰਹਮ ਟੁਕੈ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿੰਦੁ ਹਿਤਿ ਤੁਲਾਇ। ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਕਉ ਨ ਦਰਿ ਕਰੇ ਹਰਿ
ਸਚਾ ਸੇਨਾ ਮਿਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ। ੨। ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਨ ਕੀ ਤੀਜਾ ਸਬਦਿ ਨ ਲਗੈ ਭਾਉ। ਹਉ ਮੈ
ਰੋਗੁ ਕਮਵਣਾ ਅਤਿ ਦੀਰਖੁ ਬਹੁ ਸੁਆਉ। ਮਨ ਹਠਿ ਕਰ ਸੁਕਮ ਵਣੈ ਠਿਗਿ ਠਿਗਿ ਜੋ ਨੀਪਾਇ। ਗੁ
ਰੁ ਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਸਭ ਲੁਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪੇ ਲਏ ਚੁਕਾ। ਨਾਨਕ ਨ ਦਰੈ ਕਰੇ ਤਾਨੁ ਮੁਖੁ ਪਲੈ ਪਾ
ਇ। ੨। ਪਉੜੀ। ਸਭ ਵਡਿਆਈਆਂ ਹਰਿ ਨਾਮ ਵਿਚਿ ਹਰਿ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਪਿਆਈ। ਮੈ ਜਿਵ ਸਤੁ ਸੰਗਿ
ਮੈ ਸਾਈ ਪਾਈ। ਮੈ ਜੇਨਾ ਮਿਚਿ ਤੁਲਾਈ। ਮੈ ਗੁਰ ਜੁਗਲੁ ਜੀਅ ਕੀ ਕੀਚੈ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਪਾਸਿ ਤਾ ਸਰਬ
ਸੁਖੁ ਪਾਈ। ਮੈ ਗੁਰ ਪੂਰਾ ਹਰਿ ਭੁਖੈ ਭਏ ਇਸਤੁ ਭੁਖ ਲਹਿ ਜਾਈ। ਮੈ ਜਿਉ ਪੂਰਾ ਬਿਹਰੈ ਵੈਲਿਖਿ
ਆਸੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈ। ਮੈ ੩। ਸਲੋਕ ਮਃ ੩। ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਲੈ ਕੋ ਨਹੀ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ।

ਨਦਰਿ

ਸਤਿਗੁਰਕਾਰ ਸਨੁ ਸਫਲੁ ਹੈ ਜੇ ਹਾਕੇ ਇਛੇ ਤੇ ਹਾਠ ਲੁਪਾਏ ॥ ਗੁਰਕਾ ਸਬਦੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਸਭ ਰਿਸ
 ਨ ਭੁਖ ਗਏ ॥ ਹਰਿ ਰਜੁ ਪੀਸੈ ਤੋ ਖੁਹੈ ਆਸ ਚੁਫੁ ਸਿਅਮ ਨਿਅਏ ॥ ਜਚੁ ਪਿਆਇ ਅਮਰਾ ਪਦੁ
 ਏਆ ਅਨਹਦ ਸਬਦਿ ਵਜਾਏ ॥ ਸਚੈ ਵਹਦਿ ਸਿਧ ਸਰਿ ਅੰਗੁ ਰਕੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ॥ ਨਨਕ ਜਿਨ ਅੰ
 ਵਰਿ ਸਚੁ ਹੈ ਸੇ ਜਨ ਛਪਹਿ ਨ ਕਿਸੈ ਦੇਛੁ ਪਾਏ ॥ ੧੫੦ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਹਰਿ ਪਾਈ ॥ ਐਸਾ ਕਉ ਨ ਵਰਿਕ
 ਰੇਇ ॥ ਆਨ ਸਤੇ ਦੇਵੇ ਤੇ ਭਏ ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਜਿ ਸੁਦੇਇ ॥ ਹਉ ਮੈ ਮਰਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਸਬਦਿ ਸੁ
 ਚੇਇ ॥ ਨਨਕ ਸਹਜੇ ਮਿਲਿ ਰਹੇ ਨਾਮੁ ਵਡਿਆਈ ਦੇਇ ॥ ੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਦਿਓ ਨ ਦੇ ਕੀ
 ਵਰੀ ਵਡਿਆਈ ਹਰਿ ਕਰਤੇ ॥ ਆਪਿ ਵਧਾਈ ॥ ਸੇਵਕ ਸਿਖ ਸਭਿ ਦੇਖਿ ਦੇਖਿ ਜੀਵਨਿ ਭਨਾਅੰਦਰਿ ਹਿਰ
 ਦੇ ਭਾਈ ॥ ਨਿਵ ਕਦੁ ਸਟ ਵਡਿਆਈ ਦੇਖਿ ਨ ਸਕਾ ਨਿਭੁ ॥ ਪੁਗਾਇਆ ਭਲਾ ਨ ਸੁਖਾਈ ॥ ਕਿਆ ਹੋ
 ਦੇ ਕਿ ਸਹੀ ਕੀਝੁ ॥ ਆਗੀ ਜਾ ਸਚੇ ਸਿਉ ਬਾਇਆਈ ॥ ਜਿਗਲ ਕਰਤੇ ਭੁਏ ਸਾਨਿਤ ਨ ਤਚੈ ਸਵਾਈ
 ਸਭ ਬਖਿਸ਼ੁ ਬਿਖਰੈ ਲੋਕਾਈ ॥ ਰਾਸ ਲੋਕ ॥ ੩ ॥ ਪਿਗੁਏ ਹਮਾਸਾ ਕੂਜੇ ॥ ਟੁਕੀਝੇ ਮੋਹਿ ਮਇਆ
 ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥ ਹਰਿ ਸੁਖੁ ਪਲਰਿਤਿ ਅਗਿਆਨੁ ॥ ਵਿਸਾਰਿ ਦੁਖੁ ਪਾਏ ॥ ਮਨੁ ਮੁਖ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧਲੇ
 ਜਨ ਮਿਮਰਹਿ ਠਿਕਿਰਾਵੇ ॥ ਜਾਏ ॥ ਕਾਰਜ ਮਿਧਿ ਨ ਹੋਵਨੀ ॥ ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਏ ॥ ਜਿ ਸੁਕਰ

ਮੁਹਿੰਦ੍ਰੇਤਿ ਸੁਸਤਿ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਸੇਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਏ ॥ ਨਾਮਿ ਠੇਤੇ ਜਨ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਾਇ ਨਿਜਨ
 ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਬਲਿ ਜਾਏ ॥੧੫੦੩॥ ਆਸਾ ਮਨ ਸਾਜਗਾ ਮੋਹਿ ਏਕਿ ਨਿਮੋਹਿ ਆਸੀ ਸਾਰਾ ਸਰੁ
 ਕੋ ਜਮ ਕੋਈ ਰੇਦਿ ਚਿਹੈ ਜੇਤਾ ਸਰੁ ਅਕਾਰਾ ॥ ਹੁਕਮੀ ਹੀ ਜਮੁ ਲਗਾ ਦਾਸੇ ਰੁਬੈ ਰੋਜਿ ਸੁਖ ਅਸੈ ਕਰ
 ਤਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਇਹੁ ਮਨੁ ਤਾਤੈ ਜੋ ਛੁਡੈ ਅੰਹਿ ਕਾਰਾ ॥ ਆਸਾ ਮਨ ਸਾਮਰੇ ਨਿਰ ਸੁਹ
 ਇ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਜਿਥੈ ਜਾਈ ਮੈਯ ਗਤ ਮਹਿਤਿ ਥੈ ਹਰਿ ਸਾਈ ॥ ਅਗੈ ਸਰੁ
 ਪੇਵਰਤ ਦਾ ਹਰਿ ਸਚਾ ਨਿਆਈ ॥ ਕੂੜਿ ਆਗੇ ਕੇ ਮਹਿ ਠਿਠ ਕੀ ਅਹਿ ਸਚੁ ਗੁਰਾਤਿ ਵਡਿ ਆਈ ॥
 ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚਾ ਨਿਆਈ ਮੇਰਿ ਨਿਵਰਛੁ ਈ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਅਰਾਧਿ ਆਗੁਰੁ ਮੁਖਿ ਸੁਖ
 ਪਾਈ ॥੫॥ ਸਲੋਕ ॥੩॥ ਪੂਰੈ ਤਰਿ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਪਾਈ ॥ ਐ ਜੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਬਖਸਕਰੇ ਇਹੁ ॥ ਓਪਾਵਾ ਮੇਰਿ
 ਓਪਾਉਹੈ ਨਉ ਪਗ ਪਾਤਿ ਤੇਇ ॥ ਅੰਦਰਿ ਸੀਤਲੁ ਸਾਂਤਿਹੈ ਹਿਰਦੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਖਾਣੁ
 ਪੈਨਣੁ ਨਾਨਕ ਨਾਇਵਡਿ ਆਈ ਹੋਇ ॥੧੫੦੩॥ ਏ ਮਨ ਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖਿ ਸੁਣਿ ਪਾਇ ਹਿਰੁ ਏਨੈ ਪਾਨੁ
 ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਵਸੈ ਹਉ ਮੈ ਜਾਇ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਪਾਈ ॥ ਐ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਣੀ ਨਿਪਾਨੁ
 ਜੋ ਪਉੜੀ ॥ ਜਿਤੁ ਨੇਪਾਤਿ ਸਾਹਸ ਹਰਾਯੋ ਜੇਖ ਨਉ ਮਰਾਵ ਸਿਕਦਾਰ ਹਹਿਤਿ ਤਨੈ ਸਾਭਿ ਹਰਿ ਕੋ ਕੋਇ

ਜੋਕਿ ਛੁਹਰਿ ਕਰਵੈ ਸੁਭਇ ਕਰਹਿ ਸਭਿ ਹਰਿ ਕੇ ਅਰਥੀਏ। ਸੋਐ ਸਾਹਰਿ ਸਭੁ ਨ ਕਾਖੁ ਸਤਿਗੁ
 ਰ ਕੋ ਦੁਖਿ ਹੋਤਿ ਨਿਸਭਿ ਦਰਨ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਸਭੁ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਗੋਲੇ ਕਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਅਗੈ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੁ
 ਕਉ ਦੀਏ। ਹਰਿ ਸੇਵਿ ਕੀਐ ਸੀਵਨਿ ਆਈ ਦੇਖਹੁ ਹਰਿ ਸੰਤਹੁ ਜਿਨਿ ਦਿਚਹੁ ਕਾਇਆ ਨਗਰੀਂਦੁ
 ਸਮਨ ਵਤੁ ਸਭਿ ਮਾਰਿ ਕਢੀਏ। ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਆ ਭਗਤ ਜਨ ਉਪਰਿ ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ
 ਕਰਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਰਖਿ ਲੀਏ। ੬। ਸਲੋਕ ਮਃ ੩। ਅੰਦਰਿ ਕਪਟੁ ਸਦਾ ਵਖੁ ਹੋਮਨ ਮੁਖਿ ਧਿਆਨ ਨਲਾ
 ਗੋ। ਦੁਖ ਵਿਚਿ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਦੁਖ ਵਰਤੈ ਦੁਖੁ ਆਗੈ। ਫਰਮੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੋਟੀ ਐਤਾ ਸਚਿ ਨ ਮਿਲਿ
 ਵਲਾਗੈ। ਨਾਨਕ ਸਹਜੇ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ਅੰਦਰ ਹੁਕੁ ਮੁਭੁ ਉਭਾਗੈ। ੭। ਮਃ ੩। ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਸਦਾ ਹਰਿ ਰੰਗੁ
 ਹੋਹਰਿ ਕਾਨ ਉਮ ਨਿਭਾਇਆ। ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਦੇਖਣੁ ਬੋਲਣੁ ਨ ਮੁਞਪਤ ਸੁਖ ਪਾਇਆ। ਨਾਨਕ ਗੁਰ
 ਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ ਤਿਸਰਾ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰੁ ਚੁਕਾਇਆ ੮। ਮਃ ੩। ਮਨ ਮੁਖ ਮੈਲੇ ਮ
 ਰਹਿ ਗਵਾਰਾ। ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਨਿਰਮਲੁ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰਧਾਰਿ। ਭਨਿਨਾਨ ਕੁਸੁਣਹੁ ਜਨ ਭਾਈ। ਸ
 ਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਹੁ ਉਮੈ ਮਲ ਜਾਈ। ਅੰਦਰਿ ਸੰਸਾਰੁ ਦੁਖੁ ਵਾਧੇ ਸਿਰਿ ਪੰਥਾ ਨਿਤ ਮਾਰਾ। ਦੂਜੈ ਭਾਇ
 ਸੁਤੈ ਕਬਹੂ ਨ ਜਾਗਹਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਿਆਰਾ। ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਹਿ ਸਬਦੁ ਨ ਵੀਚਰਹਿ ਇਹੁ ਮਨ ਮੁਖਿ

ਕਾਬੀਚਾਰਾ/ਹਰਿਨਾਮੁ ਨ ਭਾਇਆ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ਨਾਨਕ ਜਨਮੁ ਮਾਰਿ ਕਰੇ ਖੁਆਰਾ ॥੩॥
 ਪਉੜੀ ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਸਦਾ ਬਖਸੀ ਅਨੁਸੇ ਸਚਾ ਸਾਹੁ ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਮੁਹਤਾ ਨੀਲਿ ਭੁਕ ਚੰਦਾਹੁ ॥
 ਰਤੁ ਹਟਿ ਨ ਵਸੁ ਨ ਵੇਸਾਹੁ ॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ ਸਨਮੁ ਖੁਹੈ ਸੁਹਰਿ ਗਮਿ ਲਏ ਦੇਸੁ ਖਡੁ ਸੁਪਾਹੁ ॥
 ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮੁ ਕੇਵਾ ਪਾਗੀ ਹਰਿ ਭਗਤ ਹਰਿ ਜਮ ਜਗਾਤੀ ਤਿਨਾ ਨੇਹਿ ਨ ਜਾਹੁ ॥ ਜਨਨਾ ਨਕਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਪ
 ਨੁਲਾਇਆ ਸਦਾ ਦੇ ਪਰਵਾਹੁ ॥ ਸੋਲੇ ਕਮ ॥੩॥ ਇਸੁ ਜਗਮਹਿ ਭਗਤੀ ਹਰਿ ਪਨੁਖਾਇਆ ਹੋਰੁ
 ਸੰਤੁ ਜਗਤੁ ਭੁਗਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਪਿਆਇਆ ॥
 ਬਿਖਿਆ ਮਾਹਿ ਉਦਾਸ ਹੋਹੁ ਮੈ ਸਥਾ ਦਿਯਲਾਇਆ ॥ ਆਪਿ ਤਰਿਆ ਕੂਲ ਉਪਰੇ ਪੀਰੁ ਜਣੇ ਦੀਮ ॥
 ਇਆ ਸਦਾ ਸਹਜਿ ਸੁਖੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸਚੇ ॥ ਸਉਲਿ ਵਲਾਇਆ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹਾ ਦੇਉ ॥
 ਗੁਣ ਭੁਲੇ ਹਉ ਮੈ ਮੋਹਿ ਵਧਾਇਆ ॥ ਪੰਡਤ ਪੜ੍ਹਿ ਪੜ੍ਹੇ ਮੈ ਨੀ ਭੁਲੇ ਵੂਜੇ ਭੁਇਚਿ ਤੁਲਾਇਆ ॥ ਜੋਗ
 ਜੰਗਮ ਸੰਨਿਆਸੀ ਭੁਲੇ ਵਿਣੁ ਗੁਰ ਤਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਮਨੁ ਮੁਖੰਦੁ ਖਾਇ ਸਦਾ ਕੂਮਰੁ ਲੇਤਿ ਨੀ ਬੇਰ
 ਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇਈ ਜਨ ਸਮਧੇ ਨਿਆਏ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥੪॥
 ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਸੇਸ ਲਾਹੀ ਮੈ ਜਿਸੁ ਵਸਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ॥ ਤਿਸ ਹਿਸੇ ਰੇਵਹੁ ਪਾਣੀ ਹੋਇ ਸੁਬਿਨੁ ਅਵ

ਕਨਕੋਇਗੁਰਮੁਖਿਅੰਤਰਿਅਨਿਵਸੈਸਦਾਸਦਾਸੁਖੁਹੋਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ਜਿਨੀਗੁਰਮੁਖਿਹਰਿ
ਨਾਮੁਪਨੁਨਖਟਿਓਸੇਦੇਵਾਲੀਏਜੁਗਆਹਿ॥ਓਇਮੰਗਦੇਠਿਰਹਿਸਭੁਜਗਤਮਹਿਕੋਈਮਹਿਬੁ
ਕਨਤਿਨਕਉਪਾਹਿ॥ਪਰਾਈਬਖੀਲੀਕਰਹਿਆਪਣੀਪ੍ਰਤੀਤਿਖੋਵਨਿਸਗਵਨੀਆਪੁਲਤਖਾਹਿ
ਜਿਸੁਪਨਕਾਗਟਿਚੁਗਲੀਕਰਹਿਸੇਪਨੁਚੁਗਲੀਹਥਿਨਾਅਵੈਓਇਭਵੈਤਿਖੋਜਾਹਿ॥ਗੁਰਮੁ
ਖਿਸੇਵਕਠਾਇਹਰਿਪਨੁਮਿਲੈਤਿਬਹੁਕਰਮਹੀਨਲੈਨਸਕਹਿਹੋਰਬੈਦੇਸਦਿਸੰਤਰਿਹਰਿਪਨੁ
ਨਾਹਿ॥੨॥ਸਲੋਕਮਃ॥੩॥ਗੁਰਮੁਖਿਸੰਸਾਰਮੂਲਿਨਹੋਵਈਚਿਤਦਿਚਹੁਜਾਇ॥ਜੇਕਿਛੁਹੋਇਸੁ
ਸਹਜੇਹੋਇਕਹਟਾਕਿਛੁਨਜਾਇ॥ਨਾਨਕਤਿਨਕਾਆਖਿਆਆਪਿਸੁਏਜਿਲਾਇਅਨੁਪਾਇਨੈਪਾਇ
੨੨੬॥ਕਲੁਮਾਰਿਅਨੰਸਾਮਨਹਿਸਮਾਣੀਅੰਤਰਿਨਿਰਮਲੁਨਾਹੀ॥ਅਨਦਿਨੁਜਾਗੈਕਦੇਨਸੋ
ਵੈਸਹਜੇਅੰਮ੍ਰਿਤਪਿਆਉ॥ਅੰਠਬੋਲੈਅੰਮ੍ਰਿਤੁਬਾਣੀਅਨਦਿਨੁਹਰਿਗੁਣਗਾਉ॥ਨਿਜਪਾਰਿਦੁਸ
ਸਦਾਸੋਹਦੇਨਾਨਕਤਿਨਮਿਲਿਆਪਉ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ਹਰਿਪਨੁਰਤਨਜਵੈਰੀਸੋਗੁਰਿਹਰਿਪਨੁ
ਹਰਿਪਾਸਹੁਦੇਵਾਇਆ॥ਜੇਕਿਸੈਕਿਹੁਦਿਸਿਆਵੈਤਕੋਈਕਿਹੁਮੰਗਿਲਾਏਅਕੈਕੋਈਕਿਹੁਦੇਵ
ਦੇਦੇਹੁਹਰਿਪਨੁਜੇਰਿਕੀਤੇਕਿਸੈਨਲਿਨਜਾਇਵੰਡਾਇਆ॥ਜਿਸਨੇਸਤਿਗੁਰਨਾਨਿਹਰਿਸਰ

ਸੁਖ

੭

ਧਾਲੇਇਤਿ ਸੁਹਰਿ ਧਨਕੀ ਵੰਡੁ ਹਥਿ ਆਵੈ ਜਿਸ ਨੇ ਕਰਤੇ ਪੁਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇ ਆਇ ਸੁਹਰਿ ਧਨਕਾ
 ਕੋਈ ਸਰੀਰੁ ਨਾਹੀ ਕਿਸੈ ਕਾ ਖਤੁ ਨਾਹੀ ਕਿਸੈ ਕੋ ਸੀਵ ਬੰਨੈ ਰੰਗੁ ਨਾਹੀ ਜੇਕੋ ਹਰਿ ਧਨਕੀ ਬਖੀਲੀ ਕ
 ਰੇਤਿ ਸਕਾ ਮੁਹੁ ਹਰਿ ਚਹੁ ਭੰਡ ਵਿਚਿ ਕਾਲਾ ਕਰਾਇ ਆਹਾ ਹਰਿ ਕੇ ਦਿਤੇ ਨ ਲਿਖਿ ਸੈ ਜੇਰੁ ਬਖੀਲੀ ਨ
 ਚਲਈ ਵਿਹੁ ਦਿਹੁ ਨਿਤ ਨਿਤ ਚਹੈ ਸਦਾਇ ਆਹਾ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ਜਗਤੁ ਜਲੈ ਵਾਗਬਿਲੋਅ ਪਈ
 ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਜਿਤੁ ਦੁਆਰੈ ਉਬਰੈ ਤਿਤੇ ਲੈ ਹਉ ਬਾਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੁਖੁ ਵੇਖਾਇ ਆਸ ਚਾਸ ਬਦ
 ਬੀਚਾਰਿ ਨਨਕਾ ਮਦਰੁ ਨ ਸੁਝਈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਬਖਸਣੁ ਹਰਾ ॥ ਮਃ ੩ ਹਉ ਮੈ ਆਇ ਆਮੋ ਹਈ
 ਦੁਜੈ ਲਗੈ ਜਾਇ ਨਾਇ ਹਮਾਰੀ ਨ ਮਰੈ ਨਾਇ ਹਰਾਇ ਵਿਕਾਇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਰ ਜਾਲੀ ਐਤ
 ਇਹ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹੋਵੈ ਉਜਲਾਨਾ ਮੁਵ ਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ਨਨਕਾ ਮਾਇ ਆਕਾ ਮਾਰਣੁ
 ਸਬਦੁ ਹੋ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਪਾਇ ਆ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉਨੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦਿਤੀ ਪੁਰ
 ਹੁਕਮੁ ਬੁਝਿ ਨੀਸਾਣਾ ॥ ਪੁਤੀ ਭੀਤੀ ਈ ਜਾਵਈ ਸਕੀ ਅਗਹੁ ਪਿਛੁ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਓਲੁ ਸਭਨਾ
 ਕਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ਜਿਥੈ ਕੋ ਵੇਖੈ ਤਿਥੈ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹਰਿ ਬਖਸਿਓ ਸੁਮਤੁ ਜਹਾਨੁ ॥ ਜਿਸਤਿਗੁਰ
 ਨੇ ਮਿਲਿ ਮੀਨੇ ਸੁਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਮਿਝੈ ਜਿਵੇ ਮੁਖੁ ਹੋਵੈ ਸੁਖਿ ਰੈ ਭਰਿਸਟ ਬਾਨੁ ॥ ਜਨਨ ਨ ਠਕ ਕੈ

ਲਿਹੋਅਮੇਗਾਸੁਆਮੀਹਰਿਸਜਣਪੁਰਖਸੁਜਣਾ॥੫੯॥ਦੀਭਿਤਿਦੇਖਿਕੈਸਕਿਅਏਪਏਸਤਿ
 ਗੁਰਪੈਰੀਲਾਹਿਭੰਨੁਸਭਲਕਿਅਹੁਮਨਹੁਗੁਮਾਨੁ॥੧੦॥ਸੰਲਕਮਃ॥ਕੋਈਵਹੇਕੋਲੁਣਕੋਪਏਖਾ
 ਲਿਹਾਇ॥ਨਾਨਕਏਵਨਜਪਈਕੋਈਖਾਇਨਿਦਾਨਿ॥੧੧॥੨॥ਜਿਸੁਮਨਿਵਸਿਆਤਰਿਆਸੇਇ॥
 ਨਾਨਕਜੇਭਾਵੈਸੋਹੋਇ॥੩॥੫੯॥੧॥ਪਰਬ੍ਰਹਮਦਇਆਲੁਸਾਗਰੁਤਾਰਿਆ॥ਗੁਰਿਪੁਰੈਮਿਹਰਵਾ
 ਨਿਭਰਮੁਭੁਓਮਾਰਿਆ॥ਕਾਮਕ੍ਰੋਧਾਥਿਕਰਾਭੁਦ੍ਰੁਤਸਭਿਹਾਰਿਆ॥ਅੰਮ੍ਰਿਤਨਮੁਨਿਧਾਨੁਕੰਠਿਓਰਧਾ
 ਰਿਆ॥ਨਾਨਕਸਾਧੂਸੰਗਿਜਨਮਮਰਣੁਸਵਾਭਿਆ॥੧੨॥ਸੰਲਕਮਃ॥੩॥ਜਿਨੀਨਾਮੁਵਿਸਰਿਆਤੁ
 ਵੇਕਹਣਿਕਹੀਨਿ॥ਪੰਚਰੋਗਤਿਨਾਘਰੁਮੁਹਨਿਹਓਮੈਅੰਦਰਿਸੀਨਿ॥ਸਾਕਤੁਮੁਠੇਦੁਰਮਤੀਹਰਿਗੁ
 ਨਨਾਣਿਨਿ॥ਜਿਨੀਅੰਮ੍ਰਿਤੁਭਰਮਿਲੁਟਾਇਆ॥ਬਿਖੁਸਿਓਰਚਹਿਰਚੰਨਿ॥ਵਸਟਾਸੇਤੀਪਿਰਹਣੇ
 ਜਨਾਮਿਓਵਾਦੁਕਹੀਨਾ॥ਨਾਨਕਸਾਕਤਨਰਕਮਹਿਜਮਿਬਧੇਦੁਖਸੰਹੀਨਿ॥ਘਇਐਕਿਰਤਿਕਮਾ
 ਵੇਦੇਜਿਵਰਾਖਹਿਤਿਵੇਰਹੀਨਿ॥੧੩॥੩॥ਜਿਨੀਸਾਤਿਗੁਰੁਸੇਵਿਆਤਾਨਿਤਾਣੇਤਿਸੁ॥ਸਮਿਗਿਰ
 ਸਸਵਾਮਨਿਵਸੇਜਮੁਜੇਹਿਨਸਕੈਤਿਸੁ॥ਹਿਰਵੈਹਰਿਹਰਿਨਾਮਰਸੁਕਵਲਾਸੇਵਕਿਤਿਸੁ॥ਹਰਿ
 ਵੇਸਕਾਵਾਸੁਹੋਇਪਰਮੇਪਵਾਰਬੁਤਿਸੁ॥ਨਾਨਕਮਨਿਤਨਿਜਿਸੁਪ੍ਰਭੁਵਸੈਹਉਸਦੁਕੁਰਬਾਣੇਤਿਸੁ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਪੁਰ ਬਿਲਿਖਿ ਆਰਸੁ ਸੀਤ ਜਨ ਸਿਉ ਤਿਸੁ ॥ ੫੯੬ ॥ ਜਿ ਬੋਲੇ ਪੁਰਾਸਤਿ ਗੁਰੂ ਸੇ ਪਰਮੇ
 ਸਰਿ ਸੁਣਿਆ ॥ ਸੋਈ ਵਰਤਿਆ ਜਗਤ ਮਹਿ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਮੁਖਿ ਭੁਣਿਆ ॥ ਬਹੁਤ ਵਡਿਆਈ ਆਸ
 ਹਿ ਬੈਨਹ ਜਾਹੀ ਗਈਆ ॥ ਸਚੁ ਸਹਜੁ ਅਨਦੁ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਪਸਿ ਸਚੀ ਗੁਰਮਣਿਆ ॥ ਨਾਨਕ ਸੀਤ
 ਸਵਾਰੇ ਪਾਰਬਹਮਿ ਸਚੇ ਜਿਉ ਬੁਣਿਆ ॥ ੧੨ ॥ ਸੋਲੇ ਕਮ ॥ ੩ ॥ ਅਪਣਾ ਆਪੁ ਨ ਪਛਾਣਈ ਹਰਿ ਪੁਰੁਜ
 ਤਾਦੂਰਿ ॥ ਗੁਰਕੀ ਸੇਵਾ ਵਿਸਰੀ ਕਿਉ ਮਨੁ ਰਹੈ ਹਜੂਰਿ ॥ ਮਨੁ ਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ਛੁਠੈ ਲਲਚਿਕੂਰਿ
 ਨਾਨਕ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇ ॥ ਅਨੁਸਚੈ ਸਬਦਿ ਹਜੂਰਿ ॥ ੧੪ ॥ ੩ ॥ ਹਰਿ ਪੁਰੁਸਚਾਰੈ ਲਾਗੁ ਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ
 ਗੋਵਿੰਦੁ ॥ ਅਨਦਿ ਨੁ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਣਾ ॥ ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਮਨਿ ਅਨੰਦੁ ॥ ਵਡਭਾਰੀ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਪੁਰੁ
 ਪਰਮਾਨੰਦੁ ॥ ਜਨਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿਆ ॥ ਬਹੁਤਿ ਨ ਮਨਿ ਤਨਿ ਭੰਗੁ ॥ ੫੯੭ ॥ ਕੋਈ ਨਿੰਦੁ ਭ
 ਹੰਦੈ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਕਾ ਠਹਿਰਿ ਸਰਣਿ ਗੁਰ ਆਵੈ ॥ ਪਿਛਲੇ ਗੁਨਹ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਬਖਸਿ ਲਏ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਨਾਲਿ
 ਰਲਾਵੈ ॥ ਜਿਉ ਮੀਹਿ ਵਠੈ ਗਲੀਆ ॥ ਨਾਲਿ ਆਟਿ ਭਿਆਕਾ ॥ ਜਲੁ ਜਾਇ ਪਵੈ ॥ ਜਿਉ ਰਸਰੀ ਮਿਲਤ ਪਵਿੜ
 ਪਾਵਨੁ ਹੋਇ ਜਾਵੈ ॥ ਏਹ ਵਡਿਆਈ ਸਤਿ ਗੁਰ ਨਿਰਵੈ ॥ ਰਵਿਰਿ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ॥ ਤਿਸ ਨਾਨਕੁ ਖੁਓ ਤਰੇਹਿ
 ਸਾਤਿ ਤਰਾ ਆਵੈ ॥ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਅਚਰ ਚੁਏ ॥ ਖਹੁ ਮੇਟੇ ਹਰਿ ਸਚੇ ਸਾਹਕਾ ॥ ਜਿਸਤਿ ਗੁਰੂ ਨਾਮੋ ਨੇ ਸੁਸ

ਫਿ ਸੁਰਸੀ

੫

੧੧

ਭਨਾਭਵੈ ੧੩। ੧। ਸੁਪੁ ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਲਾ ॥ ਰਾਇ ਮਹੇਸ ਨੇ ਕੀ ਪੁਨੀ ॥ ੨੬। ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰ
 ਸਾਦਿ। ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨। ਗੁਰ ਕੀ ਪਾਹੁ ਨਿਵਲੁ ਮਨੁ ਕੋ ਠਾਤ ਨੁਛਤਿ। ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਮਨ ਕਾ
 ਤ ਕੁਨ ਉਪਦੈ ਮਦਰ ਨ ਕੁੰਝੀ ਹਥਿ ॥ ਮਹਲਾ ੧। ਨਭੀ ਜੇ ਰਗੀ ਨਾ ਦੀ ਬੇਦਿ। ਨਭੀ ਜੇ ਸੁਰਤੀ ਰਿਅਨੁ
 ਜੋਗਿ। ਨਭੀ ਜੇ ਸੋਗੀ ਕੀ ਤੋਰੇ ਜਿ। ਨਭੀ ਜੇ ਰੂਪੀ ਮਾਂ ਲੀ ਰੰਗਿ। ਨਭੀ ਜੇ ਤੀਰਥਿ ਭਵਿ ਮੈ ਨੰਗਿ। ਨਭੀ
 ਜੇ ਦਾਤੀ ਕੀ ਤੈ ਪੁਨਿ। ਨਭੀ ਜੇ ਬਾਹਰਿ ਬੈਠਿ ਮਾਸੁ ਨਿ। ਨਭੀ ਜੇ ਭੇਦਿ ਮਰਹਿ ਭਿਨ੍ਹਿ ਸੁਰ। ਨਭੀ ਜੇ ਕੇ
 ਤੇ ਹੋਵੈ ਪੁਨਿ। ਨਭੀ ਜੇ ਮਨ ਕੇ ਭਾਇ। ਨਾਨਕ ਭੀ ਜੇ ਸਾਚੇ ਨਾਇ। ੨। ਮਹਲਾ ੧। ਨਵ ਦੁਖ ਅਖਟ ਕ
 ਕਰੇ ਬੀਚਰਾ। ਨਿਸਿ ਦਿਨ ਉਚਰੇ ਭਾਰ ਅਠਾਰੁ ਤਿ ਨਭੀ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ਤੇ ਹਿ। ਨਾਮ ਬਿਹੁਣੁ ਮੁਕਤਿ ਕਿ
 ਹੋਇ। ਨਾਭਿ ਦਸਤ ਬ੍ਰਹਮੈ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਇਆ। ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪਛਾਇਆ ੩। ਪਉੜੀ
 ॥ ਆਪੁ ਅਪਿ ਨਿਰੰਜਨ ਜਿਨਿ ਆਪੁ ਉਪਾਇਆ ॥ ਆਪੇ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇਉ ਨੁਸਰੁ ਜਗਤੁ ਸਬਾਇਆ ॥ ਤੈ
 ਗੁਣੁ ਅਪਿ ਸਿਰਜਿਆ ਨੁਮਾਇਆ ॥ ਮੋਹੁ ਦੁਖਾਇਆ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਉਬਰੇ ਜਿ ਨਭਾ ਭਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ
 ਕ ਸਚੁ ਦਰਤੁ ਦਸਤੁ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ਮਹਲਾ ੨। ਅਪਿ ਉਪਾਏ ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਰਖੈ
 ਦੇਕਾ ਅੰਦਾ ਕਿਸਨੇ ਅਖੀ ਮੇਜਾ ਸਭੁ ਨਾਮਾ ਬਿਬੁਏ ਕਾ ॥ ਸਭੁ ਨਾਮਾ ਹਿ ਬੁਏ ਕਾ ਹੋਵੈ ਖੈ ਪੈਲਾਇ ॥ ਕਿ

ਸੈਥੋ ਫੁਕਿ ਸੈ ਅਗਲਾ ਖਾਲੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ॥ ਆਵਹਿ ਨਿਗੋ ਨਹੀਂ ਨਿਗੋ ਵਿਚੋ ਕਰਹਿ ਵਿਥਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ
 ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਣੀਐ ਅਗੋ ਕਈ ਕਾਰਾ ॥ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਜਿਨ ਸਿਥਾ ਪਿਜੀ ਆਕਉ ਭੋਲੈ ਜਿਨ ਸਿਥਾ
 ਲੋਭੈ ॥ ਆਖੇ ਥਾਪਿ ਉਥਾ ਪੈ ਆਪੇ ਏਤੇ ਦੇਸ ਕਰਾਵੈ ॥ ਜੇਤੇ ਜੀ ਆਠਿ ਹਰਿ ਅਉ ਪੂਤੀ ਆਪੇ ਭਿਖਿ
 ਆਪਾਵੈ ॥ ਲੇਖੈ ਬੋਲ ਨੁਲੇਖੈ ਚਲ ਨੁਕਾਇ ਤੁਕੀ ਚਹਿ ਦਵੈ ॥ ਮੁਲੁ ਮਤਿ ਪਰਵਾਣੈ ਹੋ ਨਾਨਕ ਆਖਿ
 ਸੁਣਾਏ ॥ ਕਰਣੀ ਉਪਰਿ ਹੋਇ ਤਪਾਵਸੁ ਜੋ ਕੋ ਕਹੈ ਕਹਾਏ ॥ ੩ ॥ ਪਉਟੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਲ ਤੁਰਚਾਇ ਓਨੁ
 ਗੁਣ ਪਰਗਟੀ ਆਇਆ ॥ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਸਦ ਉਚਰੈ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਦਸਾਇਆ ॥ ਸਕਤਿ ਗਈ ਕੁਮੁਕਟਿ ॥
 ਸਿਵ ਜੋਤਿ ਜਗਾਇਆ ॥ ਜਿਨ ਕੈ ਪੈ ਤੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਹੋ ਗੁਰ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਸਹਜੇ ਮਿਲਿ ਰਹੇ ਹ
 ਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ਸਾਲੋ ਕਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਸਾਹ ਚਲੇ ਵਣ ਜਾਰਿ ਆਲਿਖਿ ਆਏ ਵੈ ਨਾਲਿ ॥ ਲਿ
 ਖੈ ਉਪਰਿ ਹੁਕਮੁ ਹੋਇ ਲਈਐ ਵਸਤੁ ਸਮਾਲਿ ॥ ਵਸਤੁ ਲਈ ਵਣ ਜਾਗੀ ਏਵੁ ਰੁਥਾ ਪਾਇ ॥
 ਕੇਈ ਲਹਾ ਲੈ ਚਲੇ ਇਕਿ ਚਲੇ ਮੁਲੁ ਗਵਾਇ ॥ ਥੋੜਕਿ ਨੈਨ ਮੰਗਿ ਓਕਿ ਸੁਕਹੀਐ ਸਾਥਾ ਸਿਗਨ ਦ
 ਰਿਤਿ ਨਾਕਉ ਨਾਨਕ ॥ ਜਿਸ ਬਤੁਲਾਏ ਰਾਮਿ ॥ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਚੁਟਿ ਚੁਟਿ ਵਿਛੁਣੇ ਵਿਛੁਟਿ ਜੁਣੇ ॥ ਜੀਵਿ
 ਜੀਵਿ ਮੁਏ ਮੁਏ ਜੀਵਿ ॥ ਕੇਤਿ ਆਕੇ ਥਾਪੁ ਕੇਤਿ ਆਕੇ ਬੋਟੇ ਕੇਤੇ ਗੁਰ ਚਲੇ ਹੁਏ ॥ ਅਗੈ ਪਾਛੈ ਗਣਤ ਨਾਮ

ਵੈਕਿਆਜਾਤੀਕਿਆਹੁਇਹੁਏ। ਸਤੁਕਰਣਕਿਰਤੁਕਰਿਲਿਖੀਐਕਰਿਕਰਤਕਰੇਕਰੇ। ਮਨਮੁਖਿਮ
 ਗੀਐਗੁਰਮੁਖਿਤਗੀਐਨਾਨਕਨਦਰੀਛਦਰਿਕਰੇ॥੫॥ਉਨੀ। ਮਨਮੁਖਿਵ੍ਯਾਭਰਮੁਹੈਦੂਜੈਲੋਕੁ
 ਇਅ। ਕੂਕੁਕਪਟੁਕਮਾਵੇਕੁਕੁਏਅਲਾਇਅ। ਪੁਕੁਕਲੜਮੋਹੁਹੇਤੁਹੈਸਕੁਦੁਖੁਸਥਾਇਅ। ਜਮ
 ਰਿਬਧੇਮਾਰੀਅਹਿਰੁਮਹਿਰੁਮਾਇਅ। ਮਨਮੁਖਿਜਨਮੁਗਵਾਇਅ। ਨਾਨਕਹਰਿਗੁਇਅ॥੩॥ਸੋਲੇ
 ਕਮਹਲਾ॥੧॥ਜਿਨਵਡਿਆਈਤੇਰੇਨਾਮਕੀਤੇਰੇਤੇਮਨਮਾਹਿ। ਨਾਨਕਾਮੀਮ੍ਰਿਤੇਏਕੁਹੈਦੂਜਾਮੀਮ੍ਰਿਤੁਨ
 ਹਿ। ਨਾਨਕਾਮੀਮ੍ਰਿਤੁਮਨੈਮਾਹਿਪਾਈਐਗੁਰਪਰਸਾਦਿ। ਤਿਨੀਪਾਤਰੀਕਸਿਉਜਿਨਕਉਲਿਖਿਆਅ
 ਦਿ॥੧॥ਮਹਲਾ॥੧॥ਕੀਤਾਕਿਆਸਾਲਾਹੀਐਕਰੇ। ਸੋਇਸਲਾਹੀ। ਨਾਨਕਏਕੀਬਾਹਰਵ੍ਯਾਦਤਾਨ
 ਹਿ। ਕਰਤਸੋਸਾਲਾਹੀਐਜਿਨੀਕੀਤਾਅਕਾਰੁ। ਵਾਤਸੋਸਾਲਾਹੀਐਜਿਸਤਸੈਵੇਆਪਾਰੁ। ਨਾਨਕ
 ਅਪਿਸਦੀਵਹੈਪੂਰਜਿਸੁਭੰਡਾਰੁ। ਵਡਾਕਰਿਸਾਲਾਹੀਐਅੰਤੁਨਪਾਰਾਵਾਰੁ॥੫॥ਉਨੀ। ਹਰਿਕਾਨਾ
 ਮੁਨਿਧਾਨੁਹੈਸੇਵਿਐਸੁਖਪਾਈ। ਨਾਮੁਲਿਰਿਜਨੁਉਚਰਾਂਪਤਿਸਿਉਪਰਿਜਾਂਈ। ਗੁਰਮੁਖਿਬਣਿਨਾ
 ਮੁਹੈਨਾਮੁਰਿਦੈਵਸਾਈ। ਮਤਿਪੰਖੇਰੂਵਸਿਹੋਇਸਤਿਗੁਰੂਪਿਆਈ। ਨਾਨਕਅੰਪਿਦਇਅਲੁਹੋਇ
 ਨਾਮੇਲਿਵਲਾਈ॥੪॥ਸੋਲੇਕਮਹਲਾ॥੧॥ਤਿਸੁਸਿਉਕੈਸਬੇਲਣਾਜਿਅਪੇਜਾਣੈਜਾਣੁ। ਚੀਰੀਜਾਕੈ

ਬਕ

ਲਟਿਰੈ ਸਾਹਿਬੁ ਜੇ ਪਰਵਾਣੁ ਚੀਰੀ ਜਿਸ ਕੀ ਚਲਣਾ ਮੀਰਮਲ ਕਸ ਲਾਗਾ ਜੇਤਿ ਸੁਰਾਵੈ ਨਾਨਕਾ ਸਾਈ
 ਭੁਲੀ ਕਾਰਾ ਜਿਨਾ ਚੀਰੀ ਚਲਣਾ ਹਥਿ ਤਿਨ ॥ ਕੰਢੂ ਨਾਹਿ ਸਾਹਿਬੁ ਰਮਾਣੁ ਹੋਇ ਉਠੀ ਕਰ ਲੈ ਪਾਇ
 ਜੇਹਾ ਚੀਰੀ ਲਿਖਿਆ ਤੇਹਾ ਹੁਕਮੁ ਕਮਾਇ ॥ ਘਲੇ ਅਵਹਿ ਨਾਨਕਾ ਸਦੇ ਉਠੀ ਜਾਹੀ ॥ ਮਹਲਾ ੨
 ਸਿਫ ਤਿਜਿਨਾ ਕਉ ਬਖਸੀਐ ਸੇਈ ਪੋਤੇ ਦਾਗ ॥ ਭੰਜੀ ਜਿਨ ਕਉ ਦਿਤੀ ਆਤਿ ਨ ਮਿਲੇ ਭੰਗਾ ਜਹ
 ਭੰਗਾ ਹੀ ਹੁੰਗੁ ਨਿਕਲਹਿ ਤੁਕੀ ਅਹਿ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਨਵਰਿਤਿ ਨ ਕਉ ਨਾਨਕਾ ਨਾਮੁ ਜਿਨਾ ਨੀਸਾਣਾ ॥ ੫
 ਉਨ੍ਹੀ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨਿਰਮਲਾ ਬਣਿਐ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਮੰਨੇ ਵਸਾਈਐ ਬੂਝੈ ਜਨੁ ਕੋਈ ॥ ਬ
 ਹਦਿ ਆਉਠਿ ਆਨਵਿ ਸਰੈ ਸਾਚਾ ਸਦੁ ਸੇਈ ॥ ਭੁਗਤ ਕਉ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਹੋਂ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥ ਨਾਨਕ ਮਨਿ
 ਤਨਿ ਰਵਿ ਰਹਿ ਆਗੁਰੁ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸੇਈ ॥ ੫ ॥ ਸੋਟੇ ਕਮ ਹਣਾ ॥ ਨਾਨਕ ਤੁਲੀ ਅਹਿ ਤੋਲ ਜੇ ਜੀਉ ਪਿਛੈ
 ਪਾਈਐ ॥ ਇਕ ਸੁਨ ਮੁਜਹਿ ਬੋਲ ਜੇ ਪੁਰੇ ਪੁਰ ਕਰਿ ਮਿਲੈ ॥ ਵਡਾ ਅਖਣੁ ਭੁਗਤੋ ਲੁਗਾ ਹੋਰ ਹਉਲੀ
 ਮਤੀ ਹਉਲੇ ਬੋਲਾ ॥ ਸਰਤੀ ਪਾਣੀ ਪਰਬਤ ਭੁਰਾ ॥ ਕਿਉ ਕਉ ਤੋਤੇ ਭੈ ਸੁਨਿਆਵਾ ॥ ਤੋਲਾ ਮਾਜਰੁ ਕਪਾਇ
 ਨਾਨਕ ਖੁਛੈ ਆਦੇਇ ਪੁਜਾਇ ॥ ਪੁਰਖ ਅੰਧਿਆ ਅੰਧੀ ਧਾਤੁ ॥ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਹਣੁ ਕਹਾਇ ਨਿਆ ॥ ੪
 ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ ਸੁਨਣਿ ਅਉਖਾ ਆਖਿ ਨ ਜਾਪੀ ਆਖਿ ॥ ਇਕਿ ਆਖਿ ਅਪ੍ਰਹਿ ਸਕਦੁ ॥

ਨਾਮੋ

ਖਹਿਅਰਸਉਰਸਦਿ ਨਭਾਤਿ। ਜੇਕਿਹੁਹੋਇ ਤਾਕਿਹੁਦਿਸੈ ਜਾਪੈਰੂਪੁ ਨ ਜਾਤਿ। ਸਭਿਕਾਰੋਕਰਤਰ
 ਰੇਖਟਅਉਪਟਪਟਥਾਪਿ। ਅਖਣਿਅਉਖਾਨਨਕਾਅਖਿਨਜਾਪੈਅਖਿਤ। ਪਉਣੀ। ਨਾਇਸੁਣਿ
 ਐਮਨੁਰਹਸੀਐਨਾਮੇਸਾਂਤਿਆਈ। ਨਾਇਸੁਣਿਐਮਨੁਤਿਪਤੀਐਸਭੁਦੁਖਗਵਈ। ਨਾਇਸੁਣਿ
 ਐਨਉਉਪਜੈਨਾਮੇਵਰਿਆਈ। ਨਾਮੇਹੀਸਭੁਜਾਤਿਪਤਿਨਾਮੇਭਤਿਪਈ। ਗੁਰਮੁਖਿਨਾਮੁਪਿਆ
 ਈਐਨਾਨਕਲਿਵਲਈ। ੬। ਸਲੋਕਮੁਹਲਾ ੧। ਜੁਠਿਨਗਗੀਜੁਠਿਨਵੇਦੀ। ਜੁਠਿਨਚੰਦਸੂਰਜ
 ਕੀਰੇਦੀ। ਜੁਠਿਨਅੰਨੀਜੁਠਿਨਨਈ। ਜੁਠਿਨਮੀਹੁਵਰਿਐਸਭੁਥਾਈ। ਜੁਠਿਨਧਰਤੀਜੁਠਿਨ
 ਪਾਣੀ। ਜੁਠਿਨਪਉਣੈਮਾਹਿਸਮਾਣੀ। ਨਾਨਕਨਿਗੁਰਿਆਗੁਣਨਹੀਕੋਇ। ਮੁਹਿਠੇਰਿਐਮੁਹ
 ਜੁਠਹੋਇ। ੧। ਮਹਲਾ ੧। ਨਾਨਕਚੁਲੀਆਸੁਚੀਆਜੇਭਰਿਜੈਕੋਇ। ਸੁਰਤੇਚੁਲੀਗਿਆ
 ਨਕੀਜੇਗੀਕਾਜਤੁਹੋਇ। ਬ੍ਰਹਮਣਚੁਲੀਸੰਤੋਖਕੀਗਿਰਹੀਕਾਸਤੁਦਨਾ। ਗਜੇਚੁਲੀਨਿਆ
 ਉਕਾਪਣਿਆਸਚੁਪਿਆਨਾ। ਪਾਣਿਚਿਤੁਨਧੋਪਈਮੁਖਿਪੀਤੋਤਿਖਜਾਇ। ਪਾਣਿਪਿਤੁਜਗ
 ਤਕਾਠਿਰਿਪਾਣੀਸਭੁਥਾਈ। ੩। ਪਉਣੀ। ਨਾਇਸੁਣਿਐਸਭੁਸਿਧਿਹੈਰਿਪਿਪਿਛੈਆਵੈ। ਨਾਇ
 ਸੁਣਿਐਨਉਨਿਧਿਮਿਲੈਮਨਚਿਦਿਆਪਾਵੈ। ਨਾਇਸੁਣਿਐਸੰਤੋਖੁਹੋਇਕਵਲਚਰਨਪਿ

ਆਵੈ॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਸਹਜੁ ਉਪਜੈ ਸਹਜੇ ਸੁਖ ਪਾਵੈ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਨਾ ਉਪਾਈਐ ਨਾ ਨਕ ਗੁਣ ਗਾਵੈ॥
 ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧॥ ਦੁਖ ਵਿਚਿ ਜੰਮਣੁ ਦੁਖਿ ਮਰਣੁ ਦੁਖਿ ਵਰਤਣੁ ਸੰਸਾਰਿ॥ ਦੁਖ ਦੁਖ ਅਗੈ ਅਖ
 ਐ ਪਟਿ ਪਟਿ ਕਰਹਿ ਮੁਕਾਰ॥ ਦੁਖ ਕੀ ਆਪੰਗ ਖੁਲੀ ਆਸੁ ਖੁਨ ਨਿਕਲਿ ਓਕੈ॥ ਦੁਖਿ ਵਿਚਿ ਜੰ
 ਉਤਲਾਇਆ ਦੁਖੀ ਅਚਲਿ ਆਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਸਿਫਤੀ ਰਤਿ ਆਮ ਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿ ਅਹੋਇ॥ ਦੁਖ
 ਕੀ ਆਮ ਗੀ ਮਾਰੀ ਅਹਿ ਭੀ ਦੁਖੁ ਦਰੁ ਹੋਇ॥ ੧॥ ਮਹਲਾ ੧॥ ਨਾਨਕ ਦੁਨੀਆ ਭੁਭੁਕੁ ਗੁਣ ਸੁਹੀਰੁ
 ਸੁਖੇ ਹ॥ ਭੁਭੁਕੁ ਸੁਖ ਮਾਫਣੀ ਭੀ ਭੁਭੁਕੀ ਐ ਦੇਹ॥ ਜਾਨੀ ਉਦਿ ਚਹੁ ਕਠੀ ਐ ਤੁਭੁ ਰਿਆਜੁ॥
 ਅਗੈ ਲੇਖੈ ਮੰਗਿ ਐ ਹੋਰ ਦੁਖੁ ਪਾਇ॥ ਰਾਖੁ ਉਨੀ॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਸੁਚਿ ਸੰਜਮੋ ਜਮੁ ਨੇੜਿ ਨਾ
 ਆਵੈ॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਪਟਿ ਚਨਣੁ ਆਨੇ ਰੁਗੜਾਵੈ॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਆਪੁ ਬੁਝੀ ਐ ਲਾਹਾ ਨਾ
 ਉਪਾਵੈ॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਪਾਪੁ ਟੀ ਅਹਿ ਨਿਰਮਲ ਸਭੁ ਪਾਵੈ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਸੁਖ ਉਤ
 ਲੇ ਨਾ ਉਗਰ ਮੁਖਿ ਪਿਆਵੈ॥ ੨॥ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧॥ ਪਰਿ ਨਾਰਟਿ ਟੁਸਤਾ ਨਾਲਿ॥ ਪੁਜ ਕਰੇ ਰਖੈ
 ਨਾਵਾਲਿ॥ ਕੰਗੁ ਚੰਨ ਟੁਕੁਲ ਚੜ੍ਹਾਏ॥ ਪੈਰੀ ਮੈ ਪੈ ਬਹੁਤੁ ਮਨਾਏ॥ ਮਾਛੁ ਆਮੀ ਬਿਮੀ ਗਿਪੈ ਨੇੜ
 ਇ॥ ਅੰਧੀ ਕੀ ਮੀ ਅੰਧ ਸਜਾਇ॥ ਭੁਖਿ ਆਵੇ ਇਨ ਮਰਦਿ ਆਰਖੈ॥ ਅੰਧਾ ਝਗੜਾ ਅੰਧੀ ਸਭੈ॥

੧—ਮਹਲਾ ੧ ਸਭੇ ਸੁਰਤ ਜੋਗ ਸਭਿ ਸਭੇ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ॥ ਸਭੇ ਕਰਵੇ ਤਪ ਸਭਿ ਸਤਿਗੀਤ ਕੀ
 ਆਨਾ ॥ ਸਭੇ ਬੁਧੀ ਬੁਧਿ ਸਭਿ ਤੀਰਥ ਸਭਿ ਥਾਨਾ ॥ ਸਭਿ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਆਮ ਮਰ ਸਭਿ ਸਭਿ ਖੁਸੀ
 ਆਸਭਿ ਥਾਨਾ ॥ ਸਭੇ ਮਾਣ ਸਦੇਵ ਸਭਿ ਸਭੇ ਜੋਗ ਪਿਆਨਾ ॥ ਸਭੇ ਪੁਰੀ ਆਖੰਡ ਸਭਿ ਸਭੇ ਜੀ
 ਆਤਮਾਨਾ ॥ ਹੁਕਮਿ ਚਲਾਏ ਆਪਣੈ ਕਰਮੀ ਦੇਹੈ ਕਹੁਨਾ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਸਚਿਨਾਇ ਸਚ
 ਸਭ ਦੀ ਬਾਨੁ ਜਾਪੁ ਏਨੀ ॥ ਨਾਇ ਮੰਨਿ ਮੈ ਬੁਧੁ ਏਨੇ ਨਾਮੈ ਗਤਿ ਹੋਈ ॥ ਨਾਇ ਮੰਨਿ ਮੈ ਪਤਿ
 ਪਈ ਮੈ ਰਿਚੈ ਹਰਿ ਸੇਈ ॥ ਨਾਇ ਮੰਨਿ ਮੈ ਕੁੰਦ ਜਲੁ ਲੰਘੀ ਮੈ ਠਿਰਿ ਬਿਘਨੁ ਨ ਹੋਈ ॥ ਨਾਇ
 ਮੰਨਿ ਮੈ ਪੰਥੁ ਪਰਗਟਾਨਾ ਮੈ ਸਭੁ ਲੇਈ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਤਿ ਗੁਰਮਿਲਿ ਮੈ ਨਾਉ ਮੰਨੀ ਮੈ ਜਿਨ ਦੇਵੈ
 ਸੇਈ ॥ ੮ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਪੁਰੀ ਆਖੰਡ ਸਿਰਿ ਕਰੇਇ ਕਪੈਰ ਪਿਆਏ ॥ ਪਉਣੁ ਮਾਰਿ ਮਨਿ ਜਪੁ
 ਕਰੇ ਸਿਰੁ ਮੁੰਡੀ ਤਲੈ ਦੇਇ ॥ ਕਿਸੁ ਉਪਰਿ ਚਿਹੁਟਿ ਕਟਿ ਕੈ ਕਿਸਨੈ ਜੋ ਰੁਕਰੇਇ ॥ ਕਿਸਨੈ ਕਹੀਐ
 ਨਾਨਕ ਕਿਸਨੈ ਕਰਤਾ ਦੇਇ ॥ ਹੁਕਮਿ ਰਹਾਏ ਆਪਣੈ ਮੂਰਖੁ ਅਪੁਰੁ ਦੇਇ ॥ ੧੪ ॥ ੧ ॥ ਹੈਰਾਨ
 ਖਾਂ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਕੋਟੀ ਹੁਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ॥ ਆਖੰਡ ਆਖੰਡ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕਹਣਿ ਨ ਅਵੈ ਤੋਟਿ ॥ ਨਾਹ ਉਥ ਕਾ
 ਨ ਠਾਕੀ ਅਏਵ ਰੁਖ ਹਿਜੋਤਿ ॥ ਨਾਨਕ ਚਰਿਅ ਅਹੁ ਚੁਖ ਬਿਦਉ ਪਰਿਅਖਣੁ ਦੇਸੁ ॥ ਪਉਣੁ

ਨਾਇਮੰਨਿਐਕੁਲਉਪਰੈਸਭੁਕੰਟਿਬੁਸਥਾਇਆਨਾਇਮੰਨਿਐਸੰਗਤਿਉਪਰੈਜਿਨਰਿਦੈ
 ਵਸਾਇਆਨਾਇਮੰਨਿਐਸੁਣਿਉਪਰੈਜਿਨਰਸਨਸੁਆਇਆਨਾਇਮੰਨਿਐਦੁਖੁਕੁਖੁਗਈ
 ਜਿਨਨਾਂਮਿਚਿਤੁਲਾਇਆਨਾਨਕਨਾਮੁਤਿਨੀਸਲਾਹਿਅਜਿਨਗੁਰੁਮਿਲਾਇਆ੧੦੦ਸ
 ਲੋਕਮਃ੧ਸਭੇਰਾਤੀਸਭਿਦਿਹਸਭਿਥਿਤੀਸਭਿਵਾਰਾਸਭੇਰੁਤੀਮਾਹਿਸਭਿਸਭਿਪਰਤੀ
 ਸਭਿਕੁਰਾਸਭੇਪਾਣੀਪਉਣਸਭਿਸਭਿਅਗਨੀਪਤਾਲਾਸਭੇਪੁਰੀਆਖੰਡਸਭਿ
 ਸਭਿਲੋਅਲਅਕਾਰਾਹੁਕਮਨਜਾਪੀਕੇਤਨਾਕਹਿਨਸਕੀਜੈਕਾਰਾਆਖਹਿਥਕਹਿਅ
 ਖਿਆਖਕਰਿਸਿਛਤੀਵੀਚਾਰਾਇਨੁਪਾਇਓਬਪੁਨੀਨਾਨਕੁਕਹੈਰਾਵਾਰਾ੧੧ਮਃ੧ਅਖੀ
 ਪਰਣੈਜੇਠਿਰਾਂਦੇਖਾਂਸਭੁਅਕਾਰਾਪੁਛੁਗਿਆਨੀਪੀਰਿਤਾਂਪੁਛੁਬੇਦਬੀਚਾਰਾਪੁਛੁਦੇਵਾਂਮੰਦ
 ਸਾਂਜੋਧਕਰਹਿਅਵਤਾਰਾਸਿਧਸਮਾਧੀਸਭਿਸੁਣੀਜਾਇਦੇਖਾਂਦਰਬਾਰਾਅਗੈਸਚਾਸਚਿ
 ਨਾਇਨਿਰਕੁਉਭੈਦਿਨੁਸਾਰਾਹੋਰਕਢੀਮਤੀਕਚੁਪਿਚੁਅੰਧੀਆਅੰਧੁਬੀਚਾਰਾਨਾਨਕਕ
 ਰਮੀਬੀਦਗੀਨਦਰਿਲੰਘਾਏਪਾਰਿ॥੨॥ਪਉਣੀ॥ਨਾਇਮੰਨਿਐਦੁਰਮਤਿਗਈਮਤਿਪਰਗ
 ਟੀਆਇਆਨਾਉਮੰਨਿਐਹਉਮੈਗਈਸਭਿਰੋਗਗਵਾਇਆਨਾਇਮੰਨਿਐਨਾਮੁਉਪਜੈ

ਸਹਜੈ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਨਾਇ ਮੰਨਿ ਜੈ ਸਾਂਤਿ ਉਪਜੈ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਦਸਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਰਤੀ ਨੂਹੈ ਰ
 ਰਮੁ ਖਿਹਰਿ ਪਿਆਇਆ ॥ ੧੧ ॥ ਸਲੋਕਮਃ ॥ ਹਰਿ ਸਰੂਪੁ ਦੇਖੈ ਤੇਰਾ ਤਿਸੁ ਅਗੈ ਤੁਧੁ ਆਖਾਂ ॥ ਤੁ
 ਧੁ ਅਗੈ ਤੁਧੈ ਸਾਲਾਹੀਐ ਅੰਧੇ ਨਾਉ ਸੁਜਾਖਾ ॥ ਜੇ ਤੁਧਾ ਅਖਣੁ ਸਾਹੀ ਸਬਦੀ ਭਾਖਿਆ ਭਾਇ ਸੁਤਾ
 ਈ ॥ ਨਾਨਕ ਬਹੁਤਾ ਏਹੋ ਅਖਣੁ ਸਭਿ ਤੇਰੀ ਵਰਿ ਆਈ ॥ ੧੨ ॥ ਜਨ ਸਿਆਕਿਆ ਚਾਕਰੀ ਜਾਜੰ ਮੇ
 ਕਿਆ ਕਾਰਾ ॥ ਸਭਿ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਦੇਖੈ ਵਾਰੇ ਵਾਰਾ ॥ ਜੇ ਚੁਪੈ ਜੋ ਮੰਗਿਐ ਦਾਤਿ ਕਰੇ ਦਾਤਾਰਾ ॥ ਇਕੁ
 ਦਾਤਾ ਸਭਿ ਮੰਗਤੇ ਫਿਰਿ ਦੇਖਹਿ ਅਯਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਣੀਐ ਜੀਵੈ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ॥ ੧੩ ॥ ਪਉੜੀ
 ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਸੁਰਤਿ ਉਪਜੈ ਨਾਮੇ ਮਤਿ ਹੋਈ ॥ ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਗੁਣ ਉਚਰੈ ਨਾਮੇ ਸੁਖਿ ਸੋਈ ॥ ਨਾ
 ਇ ਮੰਨਿਐ ਕੁਮੁਕਟੀਐ ਫਿਰਿ ਦੁਖੁ ਨ ਹੋਈ ॥ ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਸਾਲਾਹੀਐ ਪਾਪ ਮਤਿ ਧੋਈ ॥ ਨਾਨਕ
 ਪੁਰੇ ਗੁਰਤੇ ਨਾਉ ਮੰਨਿਐ ਜਿਨ ਦੇਵੈ ਸੋਈ ॥ ੧੪ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ॥ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ਪੜ੍ਹੈ ਤਾ ਪੁਕਾਰੀ ਤਾਮ
 ਜਾਣੀ ਤਾ ਜਾਂਬੂਝੈ ਤਾਂ ਸੁਝੈ ਸੋਈ ॥ ਨਾਨਕੁ ਆਖੈ ਕੂਕ ਨ ਹੋਈ ॥ ੧੫ ॥ ਜਾਂਹ ਉਤੇਰਾ ਤਾਂ ਸਭੁ ਕਿਛੁ
 ਮੇਗਾ ਹਉ ਨਾਹੀ ॥ ਤੂਹੇ ਵਹਿ ॥ ਆਪੇ ਸਕਤਾ ਆਪੇ ਸੁਰਤਾ ਸੁਕਤੀ ਜਗਤੁ ਪਰੇ ਵਹਿ ॥ ਆਪੇ ਭੁਜੇ ਆਪੇ
 ਸਵੇਰਚ ਨਾਰਚਿ ਰਚਿ ਦੇਖੈ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਸਚੀ ਨਾਈ ਸਚੁ ਪਦੈ ਪੁਰਿ ਲੇਖੈ ॥ ੧੬ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਮੁ ਨਿ

ਰੰਜਨ ਅਲਖੁ ਹੈ ਕਿਉ ਲਖਿਆ ਜਾਈ। ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਨਾਲਿ ਹੈ ਕਿਉ ਪਾਈ। ਐਭਾਈ। ਨਾਮੁ ਨਿਰੰ
 ਜਨ ਵਰਤਦਾਰ ਵਿਆਸੁ ਭਠਾਈ। ਗੁਰਪੁਰੇ ਤੇ ਪਾਈ। ਮੈ ਹਿਰਦੈ ਦੇਇ ਦਿਖਾਈ। ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਕ
 ਰਮੁ ਹੋਇ ਗੁਰਮਿਲੀ ਐਭਾਈ। ੧੩। ਸਲੋਕ ਮਃ ੧। ਕਲਿਹੋਈ ਕੁਤੇ ਮੁਹੀ ਖਾਜੁ ਹੋਆ ਮੁਰਦਾਰਾ। ਕੂੜੁ
 ਬੋਲਿ ਬੋਲਿ ਭਉ ਕਣਕੁ ਧਰਮੁ ਬੀਚਾਰਾ। ਜਿਨ ਜੀਵੈ ਦਿਆਪਤਿ ਨਹੀ ਮੁਟਿ। ਅਮੰਦੀ ਸੇਇ।
 ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਵੈ ਨਾਨਕਾ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁਹੋਇ। ੧੪। ਰੰਨ ਹੋਈ ਆਬੋਧੀ। ਆਪੁ ਰਸ ਹੋਏ ਸਈਆ
 ਦਾ। ਸੀਲੁ ਸੰਜਮੁ ਸੁਚਰੰਨੀ ਖਾਣਾ ਖਾਜੁ ਆਹਾ ਜੁ। ਸਰਮੁ ਗਣਿਆ ਪਰਿਆਪਣੇ ਪਤਿ ਉਠਿ ਚਲੀ ਨ
 ਲਿ। ਨਾਨਕ ਸਚਾਏ ਕੁਹੈ। ਅਉਰ ਨਾ ਸਚਾ ਭਾਲਿ। ੧੫। ਪਉਨੀ। ਬਹਰਿ ਰੁਸਮ ਲੇਖ ਨ ਕਰੇ। ਅੰਤਰਿ ਗੁ
 ਬਾਰੀ। ਖਿੰਬਾਏ ਲੀ ਬਹੁ ਭੇਖ ਕਰੇ ਦਰਮਤਿ। ਆਹਿ ਕਾਰੀ। ਸਾਹਿਬ ਸਬਦੁ ਨ ਉਚਰੈ। ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ
 ਸਾਰੀ। ਅੰਤਰਿ ਲਾਲ ਚੁਭ ਰਮੁ ਹੈ। ਰੁਮੈ ਗਵਾਰੀ। ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਈ। ਜੁ ਐ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ। ੧੬।
 ਸਲੋਕ ਮਃ ੧। ਲਖ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਵੈ। ਲਖ ਜੀਵਨੁ ਕਿਆ ਪੁਸੀਆ। ਕਿਆ ਚਉ। ਵਿਛੁਣਿਆ ਵਿਸੁਹੈ
 ਇਵਿਛੋ ਨਾਏ ਕਾਪਣੀ। ਅਹਿ ਜਾਇ। ਜੇ ਸਉ ਵਰਿਆ ਮਿਠਾ ਖਾਯੈ। ਭੀਰਿ ਕਉ ਨਾ ਖਾਇ। ਮਿਠਾ ਖਾਯਾ ਚਿਤਿ
 ਨ ਆਵੈ ਕਉ ਨ ਤਟੁ ਪਾਇ। ਮਿਠਾ ਕਉ ਨਾ ਦੇਵੈ ਰਗ। ਨਾਨਕ ਅੰਤਿ ਦਿਗੁ ਤੇ ਭਗ। ਸੁਖਿ ਸੁਖਿ ਸੁਖਣੁ ਸੁ

ਹੁਇ

ਘਵਾਏ। ਸੁਖਿ ਸੁਖਿ ਜਾਹਿ ਸੁਖ ਹਿਤਿ ਨ ਪਾਸਿ ॥ ੧੪ ॥ ਕਾਪ ਨੂਕਾ ਠਰੇ ਗਾਇਆ ਰਗਿ ਘਰਗਚ
 ਕੀਤੇ ਬਾਗੇ ਬਾਗ ਸਾਦ ਸਹਜ ਕਰਿ ਮਨੁ ਮੇਲਾਇਆ ਤੇ ਸਹ ਪਾਸ ਹੁਕ ਹੁਕ ਗਾਇਆ ਮਿਠਾ ਕਰਿ
 ਕਉਨਾ ਖਾਇਆ ਤਿਨਿ ਕਉਨੇ ਤਨਿ ਰੋਗੁ ਜਾਇਆ ਜੇ ਫਿਰਿ ਮਿਠਾਏ ਪਾਇਆ ਤੁਝਿ ਕਉਨੁ ਤਨੁ
 ਕਸਿ ਮਾਇਆ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਸੇਇਆ ਜਿਸ ਨੇ ਪਰਾਉ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਪਉਰੀਆ ਜਿਨ ਕੇ
 ਹਿਰਦੈ ਮੈਲੁ ਕਪਟੁ ਹੋ ਬਾਹਰੁ ਪੋਢਾਇਆ ਭੁਫੁ ਕਪਟੁ ਕਮਾਵੇ ਭੁਫੁ ਪਰਗਟੀਆਇਆ ਅੰਦਰਿ
 ਹੋਇ ਸੁਨਿ ਕਲੈ ਨ ਹੁਏ ਫੁਪਾਇਆ ਕੂਟੈ ਲਾਲ ਚਿਲਗਿਆ ਠਿਰਿ ਜੂਨੀ ਪਾਇਆ ਨਾਨਕ ਜੇ
 ਬੀਜੈ ਸੇਖਾਵਣਾ ਕਰਤੇ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ॥ ੧੫ ॥ ਸੋਲੈ ਕਮ ॥ ੧ ॥ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀ ਬੇਦੀਆਈ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ
 ਰਾਗ ਦੇਵੇ ਲੈਣਾ ਲੈਣਾ ਨ ਰਕਿ ਸੁਰਗਿ ਅਵਤਾਰਾ ਉਤਮ ਮਧਿ ਮਜਤੀ ਜਿਨ ਸੀਰੁ ਮਿਰੁ ਵੈਸੈ
 ਸਾਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਣੀਤੁ ਵਖਾਣਿ ਗਿਆ ਠਪਿਆ ਨ ਵਿਚਿ ਆਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਖੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤੀ ਸੁਰਤੀ
 ਕਰਮਿ ਪਿਆਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਹੁ ਕਮੈ ਵਿਚਿ ਰਖੈ ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰਿ ਦੇਖੈ ਨਾਨਕ ਅਗਹੁ ਹਉਮੈ ਤੁਟੈ ਤੰਬੈ
 ਲਿਖੀ ਐਲੇਖੈ ॥ ੧੬ ॥ ਬੇਦ ਪੁਕਾਰੇ ਪੁੰਨੁ ਪਾਪੁ ਸੁਰਗਿ ਨ ਰਕ ਕਾ ਬੀਉ ਜੇ ਬੀਜੈ ਸੇ ਉਗਵੈ ਖਾਵੈ
 ਟੈਜੀਉ ਗਿਆ ਨੁਸਲਾ ਹੋਵੈ ਰਾਕਰਿ ਸਚੇ ਸਚਾ ਨਾਉ ਸਚੁ ਬੀਜੈ ਸਚੁ ਉਗਵੈ ਵਰਗ ਪਾਈ ਐਸੁ

ॐ
 ਬੇਦੁਪਾਰੀਗਿਆਨੁਗਾਮਿਕਰਮੀਪਲੈਹੋਇ॥ ਨਾਨਕਰਸੀਬਾਹਰਾਕਦਿਨਚਲਿਆਕੋਇ॥ ੧੫
 ਉਦੀ॥ ਨਿੰਮੁਬਿਰਖੁਬਹੁਸੰਚੀਐ॥ ਮੰਤ੍ਰਰਸੁਪਾਇਆ॥ ਬਿਸੀਅਰੁਮੰਤ੍ਰਿਵਿਸਾਹੀਐ॥ ਬਹੁਦੂਪੁਪੀਆ
 ਇਅਸਾਮਨਮੁਖਾਅਭਿਨੁਨਤਿਜਟੀਪਸਰੁਨਵਾਇਆ॥ ਬਿਖੁਮਹਿਅੰਮ੍ਰਿਤੁਸਿੰਚੀਐ॥ ਬਿਖੁਕਾਠ
 ਲੁਪਾਇਆ॥ ਨਾਨਕਸੰਗਤਿਮੇਲਿਹਰਿਸਭਿਬਿਖੁਲਹਿਜਾਇਆ॥ ੧੬॥ ਸਲੋਕਮਃ ੧॥ ਮਰਣਿਨਮੁ
 ਰਤੁਪੁਛਿਆਪੁਛੀਬਿਤਿਨਵਾਰਾ॥ ਇਕਨੀਲਦਿਆਇਕਿਲੁਦਿਚਲੇਇਕਨੀਬਧੇਭਾਰਾ॥ ਇਕਨਾਹੋ
 ਈਸਖਤੀਇਕਨਾਹੋਈਸਾਰਾ॥ ਲਸਕਰਸਣੈਦਾਮਿਆਛੁਟੈਬੈਕਦੁਆਰਾ॥ ਨਾਨਕਢੇਰੀਛਾਰੁ
 ਕੀਤੀਛਿਰਿਹੋਈਛਾਰਾ॥ ੧੭॥ ਨਾਨਕਢੇਰੀਛਹਿਪਈਸੈਦਾਕੋਟਾ॥ ਭੀਤਰਿਚੈਰੁਬਹਾਲਿਆਖੋਟੇਵੇਡੇ
 ਆਖੋਟਾ॥ ੧੮॥ ਉਦੀ॥ ਜਿਨਾਮੰਦਰਿਨਿੰਦਾਦੁਸਟੁਹੈਨਕਵਢੇਨਕਵਢਾਇਆ॥ ਮਹਾਕਰੂਪਦੁਖੀਏ
 ਸਦਾਕਾਲੇਮੁਹਮਾਇਆ॥ ਭੁਲਕੇਉਠਿਨਿਤਪਰਦਰਬੁਹਿਰਹਿਹਰਿਨਾਮੁਚੁਗਾਇਆ॥ ਹਰਿਜੀਉ
 ਤਿਨਕੀਸੰਗਤਿਅਤਕਰਹੁਕੀਲੇਹੁਹਰਿਗਾਇਆ॥ ਨਾਨਕਪਾਇਐਕਿਰਤਿਕਮਾਵਦੇਮਨਮੁਖਿ
 ਦੁਖਪਾਇਆ॥ ੧੯॥ ਸਲੋਕਮਃ ੪॥ ਸਕੁਕੋਈਹੈਖਸਮਕਾਖਸਮਹੁਸਕੁਕੋਹੋਇ॥ ਹੁਕਮੁਪਛਾਣੈਖ
 ਸਮਕਾਤਸਚੁਪਾਵੈਕੋਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਅਪੁਪਛਾਣੀਐ॥ ਬੁਰਾਨਦੀਸੈਕੋਇ॥ ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਨਾਮੁ

ਨਾਮੋ

ਸਿਆਈਐ ਜਹਿਲਾ ਆਇ ਆਸੇਇ ॥ ੧੫:੪ ॥ ਸੁਨਾਦਾ ਤਾ ਆਪਿ ਹੋ ਮੇਲਣ ਹਾਰਾ ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ
 ਮਿਲੇ ਨਵਿਛੁਨ ਹਿਜਿ ਨਾਸੇਦਿ ਆਹਰਿ ਦਾਤਾਰੁ ॥ ੫ ॥ ਭੁਝੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਿਰਦੈ ਸਾਂਤਿ ਹੋ ਨਾਉ ਉਗ
 ਵਿਆਇਆ ਜਪਤ ਪਤੀ ਰਬ ਸੰਜਮ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਪੁਨੁ ਭਾਇਆ ॥ ਹਿਰਦਾ ਸੁਧੁ ਹਰਿ ਸੇਵੈ ਦੇਸੇ ਹਰਿ
 ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਏਵੇ ਭਾਵਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਿਅ ਨੁਰ
 ਰਿਦ ਰਿਸੇ ਗਾਇ ॥ ੧੫ ॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥ ਪਨ ਵੰਤਾਇ ਵਹੀ ਕਹੈ ਅਵਗੀਧ ਨ ਕਉ ਜਾਉ ॥ ਨਾਨਕ ਨਿਰਸ ਨੁ
 ਤਿਤੁ ਦਿ ਨਿਜਿ ਤੁਦਿ ਲਿਵਿ ਸਰੈ ਨਾਉ ॥ ੧੫:੧ ॥ ਸੁਰਜੁ ਚ ਚੈਵਿ ਜੋਗ ਸਭੁ ਸੈਘੋ ਆਰਜਾ ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ
 ਰਤ ਭੋਗਿ ਕੋਈ ਹਰੈ ਕੋ ਜਿਣੈ ॥ ਸੁਰੁ ਕੋ ਭਰਿਆ ਫੂਕਿ ਅਪਣਿ ਕਹਣਿ ਨ ਥੀ ਮੀਐ ॥ ਨਾਨਕ ਵੇਖੈ ਆ
 ਪਿ ਫੂਕ ਕਢਾਏ ਛਹਿ ਪਦੈ ॥ ੫ ॥ ਭੁਝੀ ॥ ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੋ ਜਿਥੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ॥ ਗੁਰ
 ਪਰਸਾਈ ਪਾਟਿ ਚਾਨਣਾ ਆਨੇ ਰੁਗਵਾਇਆ ॥ ਲੋਹਾ ਪਾਰਸਿ ਭੇਟੀ ਐ ਕੰਢ ਨੂੰ ਹੋਇਆਇਆ ॥ ਨ
 ਕ ਸਤਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇ ਨਾਉ ਪਾਈਐ ਮਿਲਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਇਆ ॥ ਜਿਨ ਕੈ ਪੈ ਤੈ ਪੁੰਨੁ ਹੋਤਿ ਨਿਰਸ
 ਨੁ ਪਾਇਆ ॥ ੧੬ ॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥ ਪ੍ਰਿਗੁਤਿ ਨਾਕਾ ਜੀਵਿਆ ਜਿਲਿ ਮਿਲਿ ਮਿਵੇ ਚਹਿ ਨਾਉ ॥ ਖੇਤੀ
 ਜਿਨ ਕੀ ਉਜੜੈ ਖਲਵਾਏ ਰਿਐ ਥਾਉ ॥ ਸਚੈ ਸਰਸੈ ਬਹਰੇ ਅਗੈ ਲਹਹਿ ਨਵਾਇ ॥ ਅਕਲਿ ਏਹ

ਮਾ

ਨਾਮਾ ਭੀ ਮੈ ਕਾਲਿ ਗਵਾਈ ਮੈ ਬਾਦਿ ॥ ਅਕਲੀ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਵੀ ਮੈ ਅਕਲੀ ਪਾਈ ਮੈ ਮਾਨੁ ॥ ਅ
 ਕਲੀ ਪਾਇ ਕੈ ਬੁਝੀ ਮੈ ਅਕਲੀ ਕੀ ਚੇਦਾਨੁ ॥ ਨਾਨਕੁ ਆਖੈ ਗੁਣੇ ਹੋਰਿ ਗਲਾ ਸੇਤਾਨੁ ॥ ੧੨ ॥ ੪੨
 ਜੈ ਸਾਕਰੈ ਕਹਾਵੈ ਤੈ ਸਾ ਮੈ ਸੀਥੀ ਜਰੂਰਤਿ ॥ ਹੋਵਹਿ ਲਿਖਤਿ ਨ ਹੋਵਹਿ ਮੈ ਸੀਕਹੀ ਮੈ ਸੂਰ
 ਤਿ ॥ ਜੇਓ ਸੁਇਛੈ ਸੋਛਲੁ ਪਾਏਤਾ ਨਾਨਕ ਕਹੀ ਮੈ ਮੂਰਤਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਿਰ
 ਥੁ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗਸਿਛੁ ਲਿਆ ॥ ਜਿਸੁ ਪਰਾਪਤਿ ਸੋ ਲਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਿਲਿਆ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭੁਟੈ
 ਚਲੈ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਗਲਿਆ ॥ ਜਮ ਕਾਲੁ ਜੇਹਿ ਨ ਸਕਈ ਪਾਇ ਚਾਨਣੁ ਬਲਿਆ ॥ ਨਾਨਕ ਬਖਸਿਸਿ
 ਲਾਇ ਅਨੁਛਿਰਿ ਗੰਗਤਿ ਨਗਲਿਆ ॥ ੨ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ੧ ॥ ਸਚੁ ਦਰ ਤੁਸੀਂ ਤੋ ਖੁਤੀਰ ਬੁਗਿਆਨੁ ਪਿ
 ਆਨੁ ਇਸਨਾਨੁ ॥ ਵਇਆ ਦੇਵਤਾ ਕਿ ਮਾਜ ਪਮਾਲੀ ਤੇ ਮਾਣੁ ਸਪਰਧਾ ਨਾ ॥ ਜੁਗਤਿ ਧੋਤੀ ਸੁਰਤਿ
 ਚਉਕਾਤਿ ਲੁਕ ਕਰਣੀ ਹੋਇ ॥ ਭਾਉ ਭੋਜਨੁ ਨਾਨਕਾ ਵਿਰਲਾ ਤੁਕੈ ਈਕੈ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥ ਨਉ ਮੀਨੇ ਮੁ
 ਸਚੁ ਜੇ ਕਰੈ ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਤਿਸਨ ਉਚਰੈ ॥ ਵਸ ਮੀਵ ਸੇਵਾ ਆਰਜੇ ਨਾ ਕੈ ਏਕਾ ਦਸੀ ਏਕੁ ਕਰਿ ਜਾਣੈ
 ਵਾਅਦਾ ਸੀਮੰਚ ਵਸ ਗਤਿ ਕਰਿ ਰਖੈ ॥ ਤਉ ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਮਾਨੈ ॥ ਮੈ ਸਾਦਰ ਤੁਰਹੀ ਜੈ ਪਾਏ ਹੋਰ ਬਹੁਤ
 ਸਿਖਾ ਕਿਆ ਦੀਜੈ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਰੂਪਤਿ ਰਾਜੇ ਰੰਗਾਇ ਸੰਚਹਿ ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਹੋਤੁ ਵਸਾਇ

ਮੁਕਲਾ ੩

ਦੇਪਰਦਰਬੁਰਗਇਆ। ਪੁਤਕਲਤਨਵਿਸਹਿਰਿਬਹੁਪ੍ਰੀਤਿਲਗਿਇਆ। ਦੇਖਿਦਿਆਹੀਮਾਇਆ
 ਮੁਹਿਗਈਪਛੁਤਹਿਪਛੁਤਾਇਆ। ਜਮਦਰਿਬਧੇਮਾਗੀਅਹਿਨਾਨਕਹਰਿਤਾਇਆ। ੨੧। ਸਲੋਕ
 ਮ: ੧। ਗਿਆਨਵਿਹੂਣਾਗਵੇਗੀਤ। ਕੂਕੇਮੁਲਾਘਰੇਮਸੀਤ। ਅਖਵੁੰਦੇਕੋਕੰਨਪਨਾਣੇ। ਫਕਰੁਕ
 ਰੋਹੋਰੁਜਾਤਿਗਵਾਣੇ। ਗੁਰੁਪ੍ਰੀਰੁਸਦਾਣੇਮੰਗਣਜਾਇ। ਤਾਕੇਮੁਲਿਨਲਗੀਐਮਾਇ। ਘਾਲਿਖਾਇ
 ਕਿਛੁਹਥਹੁਦੇਇ। ਨਾਨਕਹਰੁਪਛੁਣਹਿਸੇਇ। ੨੨। ਅਨਹੁਜਿਅੰਧੇਕੂਪਕਹਿਆਥਿਰਦੁਨ
 ਨਾਣਨੀ। ਅਨਿਅੰਧੇਊਧੇਕਵਲਿਦਿਸਨਿਖਰੇਕਰੂ। ਇਕਕਹਿਜਾਣਹਿਕਹਿਆਬੁਝਹਿਤੇਨਰਸੁਖ
 ਨਸਰੂਪ। ਇਕਨਾਨਾਦਨਬੇਦਨਗੀਅਰਸੁਰਸਕਸਨਜਾਣਿਤ। ਇਕਨਾਮੁਧਿਨਬੁਧਿਨਅਕਲਿਸ
 ਰਅਖਰਕਭੇਉਨਲਹੰਤ। ਨਾਨਕਸੇਨਰਅਲਖਰਜਿਬਿਨੁਗੁਣਗਰਬੁਕਰੰਤ। ੨੩। ਪਉਣੀ
 ਗੁਰਮੁਖਿਸਭੁਪਵਿਤੁਹੈਪਨੁਸੰਪੈਮਾਇਆ। ਹਰਿਅਗਥਿਜੋਖਰਚਦੈਦੇਸੁਖੁਪਾਇਆ। ਜੋਹਰਿਨ
 ਮੁਧਿਆਇਦੇਤਿਨਤੋਟਿਨਾਮਾਇਆ। ਗੁਰਮੁਖਾਨਦਰੀਆਵਦਾਮਾਇਆਸੁਟਿਪਾਇਆ। ਨਾਨਕ
 ਭਗਤਹੋਰੁਚਿਤਿਨਾਮਾਵਈਹਰਿਨਾਮਿਸਮਾਇਆ। ੨੪। ਸਲੋਕਮ: ੪। ਸਤਿਗੁਰੁਸੇਵਨਿਸੇਵਤੁ
 ਕੁਰਗੀ। ਸਚੈਸਬਦਿਜਿਨਾਏਕਲਿਵਲਾਗੀ। ਗਿਰਹਕੁਟੰਬਮਹਿਸਹਜਿਸਮਾਧੀ। ਨਾਨਕਨਾਮਿ

ਰਤੇ ਸੇਸ ਚੇ ਬੈਰਾਗੀ ੧੫: ੪। ਗਣਤੈ ਸੇਵ ਨ ਹੋਵਈ ਕੀ ਤਾ ਬਾਇ ਨ ਪਾਇ। ਸਬਦੈ ਸਾਦੁ ਨ ਆਇ
 ਸਚਿ ਨ ਲਗੋ ਭਾਉ। ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ ਨ ਲਗਾਈ ਮਨ ਹਠਿ ਆਵੈ ਜਾਇ। ਜੇ ਇਕ ਦਿਖਾ ਮਗਾ ਹਾਂ ਰੁ
 ਰੇ ਤਾਂ ਦਸ ਦਿਖਾਂ ਪਿਛਾ ਹਾਂ ਜਾਇ। ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੀ ਸੇਵ ਚਾਕਰੀ ਜੇ ਚਲਹਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭਾਇ। ਆਪਿਰ
 ਵਾਇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨੇ ਮਿਲੈ ਸਹਜੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ। ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਸਚੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ
 ੨। ਪਉੜੀ। ਖਾਨ ਮਲੂਕ ਕਹਾਇ ਦੇ ਕੋਰਹੁ ਨ ਪਾਈ। ਗਾਨੁ ਮੰਦਰ ਗਚਰੀ ਗੀ। ਆਕਿਛੁ ਸਾਥਿ ਨ ਜ
 ਈ। ਸੇਇ ਨ ਸਾਖਤਿ ਪਉਣ ਵੇਗਾ ਸਿਗੁ ਪਿਗੁ ਚਤੁਰਾਈ। ਛਤੀ ਹਾਮੀ ਮ੍ਰਿਤ ਪਰਕਾਰ ਕਰਹਿ ਬਹੁ ਮੈਲ
 ਵਧਾਈ। ਨਾਨਕ ਜੇ ਦੇਵੈ ਤਿਸਹਿ ਨ ਜਾਣਨੀ ਮਨ ਮੁਖਿ ਦੁਖ ਪਾਈ। ੨੩। ਸਲੋਕ ਮ: ੩। ਪਰਿਪਰਿਪ
 ਰਿਤੁ ਮੇਨੀ ਸਕੇ ਦੇ ਸੰਤ ਰਭੁ ਦਿਖ ਕੇ ਭੇਖ ਪਾਗੀ। ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਨ ਉਕਦੇ ਨ ਪਾਇ ਨਿਦੁ ਖੁਲਾਗਾ ਮਤਿ ਭਾ
 ਗੀ। ਮੂਰਖ ਅੰਧੇ ਦੇ ਗੁਣ ਸੇਵਹਿ ਮਾਇਆ ਕੈ ਬਿਉਹਾਰੀ। ਅੰਦਰਿ ਕਪਟੁ ਉਦਰੁ ਭਰਣ ਕੈ ਤਾਈ ਪਾਠੁ ਪ
 ਣਹਿ ਗਾਵਾਰੀ। ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੈ ਸੇ ਸੁਖ ਪਾਏ ਜਿਨੁ ਹਉ ਮੈ ਦਿਚਹ ਮਾਗੀ। ਨਾਨਕ ਪੜਣਾ ਗੁਨਣਾਇ
 ਕੁਨਾਉਹੈ ਬੂਝੈ ਕੋ ਬੀਚਾਰੀ ੧੫: ੩। ਨਾਰੋ ਅਵਣਾ ਨਾਰੋ ਜਾਣਾ ਹਰਿ ਹੁਕਮੁ ਪਾਇ ਆਕਿ ਆਕੀ ਜੋਗ
 ਜਿਸ ਕੀ ਵਸਤੁ ਸੇਈ ਲੇਜਾਇ ਗਾਰੁ ਸੁਕਿ ਸੈਸਿ ਉਕੀ ਜੋ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁਭਾਣਾ ਮੰਨੇ ਸਹਜੇ ਹਰਿ ਰਸ

ਪੀਯੋ ਨ ਨਕਸੁਖਦਾਤਾ ਸਦਾ ਸਲਾਹਿ ਹੁਰ ਸਨਾਗ ਮੁਰਵੀਯੋ ॥ ੨ ॥ ਪਉਣੀ ਗਤਿ ਕਾਇਆ ਸੀ
 ਗਾਰਬ ਹੁਕਾਂਤਿ ਬਣਾਈ ॥ ਰੰਗ ਪਰੰਗ ਕਤੀ ਟਿ ਆਪ ਹਿਰਿ ਸਰਮਾਈ ॥ ਲਾਲ ਸੁਖੇ ਦੁਦਲੀ ਚਿ
 ਆਬ ਹੁਸਤਾ ਬਣਾਈ ॥ ਦੁਖ ਪਾਣ ਦੁਖ ਭੋਗਣ ਗਰਬੈ ਗਰਬਾਈ ॥ ਨ ਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿ ਭੀਤਿ ਲ
 ਏਛੁਰਾਈ ॥ ੨੪ ॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੩ ॥ ਸਹਜੇ ਸੁਖਿ ਸੁਤੀ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ ॥ ਆਪੇ ਪ੍ਰਤਿ ਮੇਲਿ ਲਈ ਗਲਿ
 ਲਾਇ ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਚੁਕੀ ਸਹਜਿ ਸੁਤਾਇ ॥ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਦਸਿਆ ਮਨਿਆਇ ॥ ਸੇਕੀ ਠਿਲਾ ਏਜਿ ਭੰ
 ਨਿਘੰਨਾਇ ॥ ਨ ਨਕ ਜੋ ਪੁਰਿ ਮਿਲੇ ਸੇਹੁ ਟਿਆ ਟਿ ਮਿਲਾਇ ॥ ੨੫ ॥ ॥ ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਦਿਸਾਰਿਆ ਕਿ
 ਆਜ ਪੁਜਾ ਪਹਿ ਹੋਰਿ ॥ ਬਿਸਟਾ ਅੰਦਰਿ ਕੀਟ ਸੇਮੁ ਠੇਧੰਧੈ ਚੋਰਿ ॥ ਨ ਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਦੀਸੈ ਰੈ ਠੇਲਾ ਲ
 ਚ ਹੋਰਿ ॥ ੨੬ ॥ ਪਉਣੀ ॥ ਨਾਮੁ ਸਾਲਾਹਿ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿਆ ਸਥਿਰੁ ਜਗਿ ਸੋਈ ॥ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਿਤੈ
 ਦੂਜਾ ਨ ਹੀ ਕੋਈ ॥ ਰਮਿ ਰਮਿ ਹਰਿ ਉਚਰੈ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਹਰਿ ਸੋਈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਸਕਾਰਥਾ ਨਿਰ
 ਮਲੁ ਮਲੁਖੋਈ ॥ ਨ ਨਕ ਜੀਵਦਾ ਪੁਰਖੁ ਪਿਆਇਆ ਮਰਾਪਦੁ ਹੋਈ ॥ ੨੭ ॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੪ ॥ ਜਿ
 ਨੀ ਨਾਮੁ ਦਿਸਾਰਿਆ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹਿ ਹੋਰਿ ॥ ਨ ਨਕ ਜਮ ਪੁਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀ ਅਹਿ ਜਿਉ ਸੰਨੀ ਉਪ
 ਰਿ ਚੋਰਾ ॥ ੨੮ ॥ ॥ ਧਰਤਿ ਸੁਹਾਵਣੀ ਆਕਾਸੁ ਸੁਹੰਦਾ ਜਪੈ ਦਿਆਹਰਿ ਨਾਉ ॥ ਨ ਨਕ ਨਾਮੁ ਦਿਹੁ ਟਿਆ

ਨ
ਕਾ

ਤਿਨ ਤਨਖਾਵਹਿਕਾਉ ॥ ੨੫ ॥ ਉਨ੍ਹੀ ॥ ਨਾਮੁ ਸਾਲਾਹ ਨਿਭਾਉ ਕਰਿ ਨਿਯਮ ਹਲੀ ॥ ਵਾਸਾ ॥ ਓਇ
ਬਾਹੁ ਦਿਜੈ ਨਿਨਾ ਆਵ ਨੀ ॥ ਓਹੋ ਹੋ ਨਿਬਿਨਾ ਸਾ ॥ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰੀਰਿਗਦਿ ਰਹੇ ਸਭੁ ਸਾਸਗਿਰਾਸਾ ॥
ਹਰਿਕਾਰੰਗੁ ਪਦੇ ਨਉ ਤ ਰੋਗੁ ਰਖੁ ਪਰਗਾਸਾ ॥ ਓਇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੈ ਮੇਲਿ ਮਨੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ
ਪਾਸਾ ॥ ੨੬ ॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੩ ॥ ਜਿ ਚਿਹੁ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਹੀ ॥ ਦਿਚਿਹੈ ਹਉ ਮੈ ਬਹੁਤੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥ ਸਬਦੈ
ਸਾਦੁ ਨਾ ਆਵਈ ਨਾ ਮਿਨ ਲਗੈ ॥ ਪਿਆਰੁ ਮੇਵਾ ਥਾਇ ਨ ਪਵਈ ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਪਾਪਿ ਪਪਿ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥
ਨਾਨਕ ਸੇਵ ਕੁ ਸੇਈ ਆਖੀ ॥ ਮੈ ਜੋ ਸਿਰੁ ਪਰੇਉ ਤਾਰਿ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮੀਨਿ ਲਏ ਸਬਦੁ ਰਖੈ ਉਰ
ਧਾਰਿ ॥ ੧ ਮ: ੩ ॥ ਸੋ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੇਵਾ ਚਕਰੀ ॥ ਜੇ ਕਸਮੈ ਭਾਵੈ ॥ ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਮੇਲਿ ਲਏ ॥ ਆਪੁ ਤੁਗਵ
ਦੈ ॥ ਮਿਲਿਆ ਕਦੇ ॥ ਵੀਛੁ ਨੈ ਜੋ ਤੀਜੋ ॥ ਤਿਮਿ ਲਏ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ॥ ਜੋ ਬੁਝੈ ਸੀ ॥ ਜਿ ਸੁਆਪਿ
ਬੁਝੈ ॥ ੨੫ ॥ ਉਨ੍ਹੀ ॥ ਸਭੁ ਕੋਲੇਖੋ ॥ ਦਿਚਿਹੈ ਮਨਿ ਮੁਖਾ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਦੇ ਨ ਚੇਤਈ ॥ ਸਮੁਕਾ
ਭੁ ਸਿਰਿ ਮਾਰੀ ॥ ਪਾਪ ਬਿਕਾਰ ਮਨੁ ਰਸ ਬਿਲ ਦੇ ਬਹੁ ਭਾਰੀ ॥ ਮਾਰਗੁ ਬਿਖਮੁ ਭਰਾਵਣਾ ॥ ਕਿਉ ਤਰੀ ॥ ਮੈ
ਤਾਰੀ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਰਾਖੈ ॥ ਮੈ ਉਬਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਉਧਾਰੀ ॥ ੨੭ ॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੩ ॥ ਦਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੈ ॥ ਸੁ
ਖੁ ਨ ਹੀ ਮਰਿ ਜੀ ਮਹਿ ॥ ਦਾਰੋ ਵਾਰਾ ॥ ਮੋਹ ਨ ਗਉਲੀ ਪਈ ॥ ਮਨੁ ਬਹੁ ਦੂਜੈ ॥ ਭਾਇ ਦਿਕਾਰਾ ॥ ਓਇ ਕਿ ਗੁਰ

ਪ੍ਰਸਾਦੀਉਬਰੇਤਿਸੁਜਨਕਏਕਰਹਿਸਭਿਨਮਸਕਾਰਾਨਾਨਕਅਨਦਿਨੁਨਾਮੁਪਿਆਇਤੂੰਮੀ
 ਤਰਿਨਿਤੁਪਾਵਹਿਮੇਖਦੁਆਰਾ॥੧੫:੩॥ਆਇਆਮੋਹਿਦਿਸਾਰਿਆਸਚੁਮਰਣਾਹਰਿਨਾਮੁਪਾਯੰ
 ਧਾਕਰਤਿਆਜਨਮੁਗਇਆਅੰਦਰਿਦੁਖਸਹਾਮੁ॥ਨਾਨਕਸਤਿਗੁਰੁਸੇਦਿਸੁਖੁਪਾਇਆਜਿਨ
 ਪੂਰਬਿਲਿਖਿਆਕਰਾਮੁ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ਲੇਖਾਪ੍ਰੀਅੰਹਰਿਨਾਮੁਠਿਰਿਲੇਖਨਾਹੋਈ॥ਪੁਛਿਓ
 ਸਕੈਕੋਇਹਰਿਦਰਿਸਦਚੋਈ॥ਜਮਕਾਲੁਮਿਲੈਦੇਭੇਟਸੇਵਕੁਨਿਤਹੋਈ॥ਪੂਰੇਗੁਰਤੇਮਹਲੁ
 ਪਾਇਆਪਤਿਪਰਗਟੁਲੇਈ॥ਨਾਨਕਅਨਹਦੁਧਨੀਦਰਿਦੁਜਦੇਮਿਲਿਆਹਰਿਸੋਈ॥੨੬
 ਸਲੋਕਮ:੩॥ਗੁਰਕਾਕਹਿਆਜੇਕਰੇਸੁਖੀਹੁਸੁਖਸਾਰਾ॥ਗੁਰਕੀਕਰਣੀਕੁਉਕਟੀਐਨਾਨਕਪਾ
 ਵਹਿਪਾਰਾ॥੧॥੧੫:੩॥ਸਚੁਪੁਰਾਣਾਨਾਥੀਐਨਾਮੁਨਮੈਲਾਹੋਇ॥ਗੁਰਕੈਭਾਣੈਨੇਚਲੈਬਹੁਨਿਨ
 ਆਵਣੁਹੋਇ॥ਨਾਨਕਨਮਿਦਿਸਾਰਿਐਆਵਣੁਜਾਣਦੇਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ਮੰਗਤਜਨੁਜਾਚੈਚ
 ਨੁਹਰਿਦੇਹੁਸੁਭਾਇ॥ਹਰਿਦਰਸਨੁਕੀਪਿਆਸਹੈਦਰਸਨਿਤ੍ਰਿਪਤਾਇ॥ਖਿਨੁਪਲੁਪ੍ਰੀਤਜੀ
 ਵਉਬਿਨੁਦੇਖੇਮਰਾਂਮਾਇ॥ਸਤਿਗੁਰਿਨਾਲਿਦਿਖਾਲਿਆਰਦਿਰਹਿਆਸਭੁਥਾਇ॥ਸੁਤਿਆਅ
 ਪਿਉਠਾਲਿਦੇਇਨਾਨਕਲਿਵਲਾਇ॥੨੮॥ਸਲੋਕਮ:੩॥ਮੁਠਮੁਖਿਬੋਲਿਨਜਾਣਨੀਓਨਾਮੰਦ

ਰਿਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥ ਥਾਉ ਕੁਥਾਉ ਨ ਜਾਣਨੀ ਸਦਾ ਚਿਤ ਵਹਿ ਬਿਕਾਰਾ ॥ ਦੁਰਗਹ ਲੇਖ ਮੰਗ
 ਮੈ ਓਥੋ ਹੋਹਿ ਕੂਹਿ ਆਰਾ ॥ ਅਪੇਸਿ ਸਟਿ ਉਪਾਈ ਅਨੁਅਪਿ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਕਿਸਨੇ
 ਆਖੀ ਐਸੁ ਦੁਰਤੈ ਅਪਿ ਸਚਿ ਆਰਾ ॥ ੨੪੩ ॥ ਹਰਿ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਤਿਨੀ ਅਗਾਧਿ ਆਤਿ ਨ ਕਰਮੇ
 ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਹੋ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ ਕਉ ਜਿਨ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿ ਆਸੋਇ ॥ ਜਾਪੁ ਉਦੀ
 ਅਸ ਕਰੇ ਸਭੁ ਲੋਕੁ ਬਹੁ ਜੀਵਣੁ ਜਾਣਿਆ ॥ ਨਿਤ ਜੀਵਣ ਕਉ ਚਿਤੁ ਗੁਨੁ ਮੰਤ੍ਰ ਪਸਵਾਰਿਆ ॥
 ਲਵੰਚ ਕਰਿ ਉਪਦ੍ਰਮਾਇਆ ॥ ਹਰਿ ਆਇਆ ਜਮ ਕਾਲੁ ਨਿਹਾਲੇ ਸਾਸਾ ਆਵਯੋ ਥੋਡਾ ਟਿਕਾ ॥
 ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਉਬਰੇ ਹਰਿ ਗੁਰ ਰਖ ਵਾਲਿਆ ॥ ੨੪੪ ॥ ਮ: ੩ ॥ ਪਹਿ ਪਾਤਿ ਪੀਤਿ ਤ
 ਵਾਦੁ ਵਖਾਣੇ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਸੁਆਇ ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਨ ਮੁਵਿਸਾਰਿ ਆਮਨ ਮੁਰਖ ਮਿਲੈ ਸਜ
 ਇ ॥ ਜਿਨਿ ਕੀਤੇ ਤਿਸੈ ਨ ਸੇਵਨੀ ਦੇਵਾਰਿ ਜਕਸਮਾਇ ॥ ਜਮ ਕਾ ਠਹਾਗਲੁ ਹੁਨ ਕਟੀ ਐਠਿ ਰਿ
 ਠਿਰਿਆ ਵਹਿ ਜਾਇ ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਪੁਰ ਬਿਲਿਖਿਆ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਤਿਨ ਆਇਆ ॥ ਅਨਰਿ
 ਠੁਨਾ ਮੁਖਿ ਆਇ ਦੇ ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ॥ ੨੪੫ ॥ ਸਚੁ ਵਣੈ ਜਹਿ ਸਚੁ ਸੇਵ ਦੇ ਜਿ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਪੇ
 ਰੀ ਪਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੇ ਚਲਹਿ ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ਜਾਪੁ ਉਦੀਆ ਸਾਵਿਤਰਿ ਆ

ਤਿਦੁਖੁਘਣਾਮਨਮੁਖਿਚਿਤੁਲਾਇਆਗੁਰਮੁਖਿਭਏਨਿਰਾਸਪਰਮਸੁਖਪਾਇਆਗਵਿਚੇਗਿਰ
 ਹਉਦਾਸਅਲਿਪਤਲਿਵਲਾਇਆਭਨਸੋਗੁਵਿਜੋਗੁਨਵਿਆਪਈਹਰਿਭਾਣਭਾਇਆਨਾ
 ਨਕਹਰਿਸੇਤੀਸਦਾਰਵਿਰਹੇਪੁਰਿਲਏਮਿਲਾਇਆ॥੩੧॥ਸਲੋਕਮ:੩॥ਪਰਾਈਅਮਾਣਕਿਉ
 ਰਖੀਅੈਦਿਤੀਹੀਸੁਖੁਹੋਇ॥ਗੁਰਕਾਸਬਦੁਗੁਰਥੈਟਿਕੈਹੋਰਥੈਪਰਗਟੁਨਹੋਇ॥ਅੰਨੇਦਸਿ
 ਮਾਣਕੁਪਾਇਆਘਰਿਘਰਿਵੇਚਣਯਾਇ॥ਓਨਪਰਖਨਅਵਈਅਛੁਨਪਲੋਪਾਇ॥ਜੇਅ
 ਪਿਪਰਖਨਅਵਈਤਾਂਪਾਰਖੀਆਥਾਵਹੁਲਾਇਓਪਰਥਾਇ॥ਜੇਓਸੁਨਲਿਚਿਤੁਲਾਏਤਾਂਦ
 ਭੁਲਹੈਨਉਨਿਧਿਪਲੋਪਾਇ॥ਘਰਿਹੋਦੈਧਨਿਜਗੁਭੁਖਾਮੁਆਬਿਨੁਸਤਿਗੁਰਸੇਸ਼ੀਨਹੋਇ॥
 ਸਬਦੁਸੀਤਲੁਮਨਿਤਨਿਦਸੈਤਿਥੈਜੋਗੁਵਿਜੋਗੁਨਕੋਇ॥ਵਸਤੁਪਰਾਈਆਪਿਗਰਬੁਕਰੇਮੂਰ
 ਪੁਆਪੁਗਣਏ॥ਨਨਕਾਬਿਨੁਬੁਝੈਕਿਨੈਨਪਾਇਓਠਿਰਿਠਿਰਿਆਵੇਜਾਏ॥੧੪:੩॥ਅਲੀਅਨਦੁ
 ਭਾਇਆਮਿਲਿਆਹਰਿਧੀਤਮੁਸਰਸੇਸਜਣਸੰਤਪਿਆਰੇ॥ਜੇਪੁਰਿਮਿਲੇਨਦਿਛੁਟੁਹਿਕਬਹੁ
 ਜਿਆਪਿਮੇਲੇਕਰਤਾਰੇ॥ਅੰਤਰਿਸਬਦੁਰਦਿਆਗੁਰਪਾਇਆਸਗਲੇਦੂਖਿਨਿਵਾਰੇ॥ਹਰਿਸ
 ਖੁਦਾਤਾਸਦਾਸਲਾਹੀਅੰਤਰਿਰਖਾਉਰਧਾਰੇ॥ਮਨਮੁਖੁਤਿਨਕੀਬਖੀਲੀਕਿਕਰੇਜਿਸਚੈਸਬ

ਦਿਸਵਾਰੋਗਓਨਦੀਆਪਿਪਾਤਰਖਸੀਮੇਗਪਿਆਰਾਸਰਣਗਤਿਪਏਗੁਰਦੁਆਰੇਗਨਾਨਕ
 ਗੁਰਮੁਖਿਸੇਸੁਹੇਲੇਭੇਏਮੁਖੁਊਨਲਦਰਬਾਰੇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ਇਸਤਰੀਪੁਰਖੈਬਹੁਪ੍ਰੀਤਿਮਿਲਿ
 ਮੋਹੁਦਧਾਇਆ॥ਪੁਰਕਲਤਨਿਤਵੇਖੇਵਿਗਸੈਮੋਹਿਮਾਇਆ॥ਦੇਸਿਪਰਦੇਸਿਧਨੁਚੋਰਾਇ
 ਅਣਿਮੁਹਿਪਾਇਆ॥ਅੰਤਿਹੋਵੈਵਰਵਿਰੋਧੁਕੇਸਕੈਨਛੁਰਾਇਆ॥ਨਾਨਕਦਿਨੁਵੈਪ੍ਰਿਗੁਮੈ
 ਹੁਜਿਤੁਲਗਿਦੁਖੁਪਾਇਆ॥੩॥ਸਲੋਕਮਃ॥ਗੁਰਮੁਖਿਅੰਮ੍ਰਿਤੁਨਾਮੁਹੈਜਿਤੁਖਾਧੈਸਭਕੁਖ
 ਜਾਇ॥ਤ੍ਰਿਸਨਾਮੁਲਿਨਹੋਵਈਨਾਮੁਵਸੈਮਨਿਆਇ॥ਬਿਨੁਨਾਵੈਜਿਹੋਰਖਾਣਾਤਿਤੁਰੇਗੁਲਕੈ
 ਤਨਿਧਾਇ॥ਨਾਨਕਰਸੈਸਬਦੁਸਲਾਹਣਾਆਪੇਲੇਏਮਿਲਾਇ॥੧॥ਮਃ॥੩॥ਜੀਆਅੰਦਰਿਜ
 ਉਸਬਦੁਹੈਜਿਤੁਸਹੁਮੇਲਾਵਹੋਇ॥ਬਿਨੁਸਬਦੈਜਗਿਆਨੇਰੁਹੈਸਬਦੁਪਰਗਟੁਹੋਇ॥ਪੰਛਿ
 ਤਮੋਨੀਪਰਿਪਰਿਸਕੇਭੇਖਬਕਤਕੁਧੋਇ॥ਬਿਨੁਸਬਦੈਕੈਨੈਨਪਾਇਓਦੁਖੀਏਚਲੇਰੋਇ॥ਨ
 ਨਕਨਦਰੀਪਾਣੀਐਕਰਮਿਪਰਾਪਤਿਹੋਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ਇਸਤਰੀਪੁਰਖੈਅਤਿਨੇਹੁਬਹਿਮੰਚ
 ਪਕਾਇਆ॥ਦਿਸਦਾਸਭੁਕਿਛੁਚਲਸੀਮੇਰੇਪੁਰੁਕਾਇਆ॥ਕਿਉਰਹੀਐਬਿਰੁਜਗਿਕੋਕਛ
 ਹੁਓਪਾਇਆ॥ਗੁਰਪੁਰੇਕੀਚਾਕਰੀਬਿਰੁਕੰਧੁਸਬਾਇਆ॥ਨਾਨਕਬਖਸਿਮਿਲਾਇਅਨੁਹ

ਰਿਨਮਿਸਮਾਇਆ ੩੩ ਸਲੋਕਮ ੩ ਮਾਇਆ ਮੇਹਿ ਵਿਸਾਰਿਆ ਗੁਰ ਕਾ ਭਉ ਹੇਤੁ ਮਾਧਾਰਾ
 ਲੇਭਿਲ ਹਰਿ ਸੁਖਿ ਮਤਿ ਗਈ ਸਚਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰਾ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਨਿਨਾਸ ਬਦੁ ਮਨਿ ਦੇਸੈ ਦਰਗ
 ਹ ਮੇਖ ਦੁਆਰਾ ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਲਏ ਆਪੇ ਬਖਸਣ ਹਾਰਾ ॥ ੨੪ ॥ ਨਾਨਕ ਜਿ ਸੁਖਿ ਤੁ
 ਘਣੀ ਨ ਜੀਵਣਾ ਦਿਸੈ ਸੇਰ ਸੇਰ ਨ ਬਿਦਾ ਤਿਸ ਮਿਓ ਕਿਉ ਮਨ ਰੂਮੀ ਮੇਜਿ ਸਹਿ ਹਮਾਰੀ ਚਿੰਦਾ ੨
 ਮ ॥ ੪ ॥ ਸਾਵਨੁ ਆਇਆ ਸ੍ਰਿਮਾਤਿ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਇਆ ਦੁਖ ਭੁਖ ਕਾ ਨਾਸ ਭੁਖੁ ਭ
 ਇਸੀ ਮੀਰੂ ਦੁਠਾ ਛੁਹ ਬਰਲਾਇਆ ਸਭਿ ਸਰਤਿ ਭੁਈ ਹਰੀ ਆਵ ਲੀਅੰ ਨੁ ਜੰਮਿਆ ਬੋਹਲ ਲਾ
 ਿਆ ਹਰਿ ਚਿੰਤੁ ਭੁਲਾਵੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਆਪੇ ਪਾਵੈ ਥਾਇਆ ਹਰਿ ਤਿਸ ਹਿ ਪਿਆਇ ਦੁਹ ਸੰਤ ਜਨ
 ਹੁ ਜੁ ਅੰਤ ਲਏ ਛੁਡਾਇਆ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਭਗਤਿ ਅਨੰਦੁ ਹੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਦੇਸੈ ਮੂਨਿਆਇ ਜਿਨਾ ਗੁਰ ਮੁ
 ਖਿਨਾ ਮੁਅਗਾਧਿਆ ਤਿਨ ਦੁਖ ਭੁਖ ਲਹਿ ਜਾਇ ਜਨੁ ਨ ਨ ਕੋ ਪੈ ਤੇਗਾਇ ਗੁਣ ਹਰਿ ਦਰਸ ਨੁ ਦੇਹੁ ਸੁਭ
 ਿ ੩ ॥ ਧਉਣੀ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਦਾਤਿ ਨਿਤ ਦੇਵੈ ਚਰੈ ਸਵਾਈਆ ਤੁਸਿ ਦੇਵੈ ਅਪਿਦਾਇਆ ਲੁ
 ਨਾ ਛਪੈ ਛਪਾਇਆ ਹਿਰਦੈ ਕਵਲੁ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਉਨਮ ਨਿਲਿਵਲਾਈਆ ਜੋ ਕੋ ਕਰੇ ਉਸ ਦੀਰੀਸ
 ਮਿਰਿ ਛਾਈ ਪਾਈਆ ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਕੋਇ ਨ ਸਕਈ ਪੂਰੇ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕੀ ਵਡਿਆਈਆ ੨੪

ਸਲੋਕਮ: ੩ ਅਮਰੁ ਦੇ ਪਰਵਾਹੁ ਹੈ ਤਿਸੁ ਨ ਲਿਸਿ ਆਣੁ ਪਨ ਚਲਈ ਨਹੁ ਜਤਿ ਕਰ ਬਿਜਾਇ
 ਆਪਿ ਛੋਰਿ ਸਰਣਾਇ ਪਵੈ ਮੰਨਿ ਲਏ ਰਜਾਇ। ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਮ ਤੂੰ ਭੁਨ ਲਗਈ ਹਉ ਮੈ ਵਿਚਹੁ
 ਜਾਇ। ਨਨਕ ਸੇਵਕੁ ਸੇਈ ਆਖੀ ਮੈ ਜਿ ਸਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ੧੪ ॥ ੩ ॥ ਦਾਤਿ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭੁਜੁ ਰਤਿ
 ਤੇਰੀ। ਬਹੁਤੁ ਸਿਆਣੁ ਪਹੁੰਚੈ ਮੇਰੀ। ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹਿ ਲੋਭਿ ਮੋਹਿ ਵਿਆਪੇ ਹਉ ਮੈ ਕਦੇ
 ਨ ਭੁਕੈ ਛੋਰੀ। ਨਨਕ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭੁਵੈ ਸਾਈ ਗਲ ਛੋਰੀ ॥ ੧੫ ॥ ਪਉੜੀ ਸੰਪਾਸ ਚੁ
 ਖਾਣਾ ਸਚੁ ਮੈ ਨ ਟਾਸ ਚੁਨਾ ਮੁਆਧਾਰੁ। ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਮੇਲਾਇ ਆਪੁ ਭੁਵੈ ਵਣਹਾਰੁ। ਭੁਗੁਪੁ ਰਤਿ
 ਨੁ ਜਾਗਿ ਆਜਾਪਿ ਆਨਿ ਰੰਕਾਰੁ। ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਤਿਲ ਗਿਆ ਤਰਿਆ ਸੰਸਾਰੁ। ਨਨਕ ਸਿਫ ਤਿਸੁ
 ਹਕ ਰਿਪੁ ਭੁਕ ਜੈ ਕਾਰੁ ॥ ੧੫ ॥ ਸਲੋਕਮ: ੫। ਸਭੇ ਜੀਅ ਸਮਾਇ ਮਾਪਣੀ ਮਿਹਰ ਕਰੁ। ਅੰਨੁ
 ਪਾਣੀ ਮੁਚਰੈ ਪਾਇ ਵਖੁ ਵਾਲ ਵਰੈ। ਨਿਤੁ ਗੁਰ ਅਰਦਾਸਿ ਸੁਣੀ ਦਾਤਾਰ ਹੋਈ ਸਿਸਟਿ ਠਰੁ।
 ਲੋਕੁ ਦੁਹਰੀਓ ਲਗਾਇ ਅਮਰਾ ਸਭੁ ਹਰੁ। ਨਨਕ ਨਾਮੁ ਪਿਆਇ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਸਫਲੁ ਪਰੁ ॥ ੧੬ ॥
 ਵੇਠੇ ਮੇਘ ਸੁਹਾਵਣੇ ਹੁਕਮੁ ਕੀਤਾ ਕਰਤਾਰਿ। ਰਿਜ ਕੁਝ ਪਾਇ ਓਨੁ ਅਕਲਾ ਠਾਂਢਿ ਪਈ ਸੰਸਾਰਿ।
 ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ਅਸਿ ਮਰਤੁ ਅਗਮਾ ਆਪਾਰੁ। ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣੀ ਸਚੇ ਸਿਰਜਣ

ਹਾਰਾ ਕੀ ਤੁਲੇ ਕੂਹਿ ਸੋ ਕਰਹਿ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿ ਹਾਰਾ ॥ ੧੫ ॥ ਓਨੀ ॥ ਵਡਾ ਅਪਿ ਅਰੀ ਮੁਹੈ ਵਡੀ ਵ
ਡਿਆਈ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਦੇਖਿ ਦਿਗਸਿਆ ਅੰਤ ਰਿਸਾਂਤਿਆਈ ॥ ਸਕੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਦਰਦਾ ਆਪੇ ਹੋਤਾ
ਈ ॥ ਆਪਿ ਨਾ ਥਸੁ ਨ ਥੀ ਅਨੁ ਸਭ ਹੁਖ ਚਲਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੂ ਦੇ ਸੋ ਕਰੇ ਸਭ ਚੋਲ ਰਜਾ ਏ
੩੬ ॥ ੧ ॥ ਕਾਨਹੋ ਕੀ ਵਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮੁਸੇ ਕੀ ਵਾਰ ਕੀ ਧੁਨੀ ॥

ਸੁਧ

੧ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੪

ਗਮਨਾ ਮੁਨਿ ਧਾਨੁ ਹਰਿਗੁਰ ਮਤਿ ਰਖੁ ਉਰਧਾਰਿ ॥ ਦਾਸ ਨਿਦਾਸ ਹੋਇ ਰਹੁ ਉਮੇ ਬਿਖਿਆ ਮਾਰਿ ॥
ਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤਿਆ ਕਰੇ ਨ ਆਵੈ ਹਰਿ ॥ ਪਨੁ ਪਨੁ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕ ॥ ਜਿਨ ਗੁਰ ਮਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ
ਸਾਰਿ ॥ ੧ ਮ: ੪ ॥ ਗੋਦਿ ਦੁ ਗੋਦਿ ਦੁ ਗੋਦਿ ਦੁ ਹਰਿ ਕੂਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ॥ ਗੋਦਿ ਦੁ ਗੋਦਿ ਦੁ ਗੁਰ ਮਤਿ ਪਿਆਨੁ
ਐਤਾਂ ਦਰਗਹ ਪਾਈ ਐਮਾਨੁ ॥ ਗੋਦਿ ਦੁ ਗੋਦਿ ਦੁ ਗੋਦਿ ਦੁ ਜਪੁ ਮੁਖ ਉਜਲ ਪਰਧਾਨੁ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ
ਵੇਦੁ ਹਰਿ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ॥ ੧੫ ॥ ਓਨੀ ॥ ਤੁਆਪੇ ਹੀ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕੋ ਤੁਆਪੇ ਹੀ ਜੁਗ
ਜੋਗੀਆ ॥ ਤੁਆਪੇ ਹੀ ਰਸ ਰਸੀ ॥ ਅਨੁ ਤੁਆਪੇ ਹੀ ਭੋਗੁ ਭੋਗੀਆ ॥ ਤੁਆਪੇ ਆਪਿ ਦਰਤ ਦਾ ਤੁਆਪੇ
ਰਹਿ ਸੁਹੋਗੀਆ ॥ ਸਤੁ ਸੰਗਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਧੰਨੁ ਪੰਨੇ ਪੰਨੇ ਪੰਨੇ ਪੰਨੇ ॥ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਬਲ

ਗੋਦਿ ਦੁ

ਗਬੁਲੋਗੀਆਸਭਿਕਹੁਮੁਖਹੁਹਰਿਹਰੇਹਰਿਹਰਿਹਰੇਹਰਿਬੋਲਤਸਭਿਧਪਲਹੋਗੀਅ
 ੨।ਸਲੋਕਮ:੪।ਹਰਿਹਰਿਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਹੈਗੁਰਮੁਖਿਪਾਵੈਕੋਇ।ਹਉਮੈਮਮਤਾਨਾਸੁਹੋਇਦੁਰ
 ਮਤਿਕਢੋਧੋਇ।ਨਨਕਅਨਦਿਨੁਗੁਣਉਚਰੈਜਿਨਕਉਪੁਰਿਲਿਖਿਆਹੋਇ।੧੫:੪।ਹਰਿ
 ਆਪੇਆਪਿਦਇਆਲੁਹਰਿਆਪੇਕਰੇਸੁਹੋਇ।ਹਰਿਆਪੇਆਪਿਵਰਤਦਾਹਰਿਜੇਵਡੁਅਵ
 ਕੁਨਕੋਇ।ਜੇਹਰਿਪੁਰੁਭਾਵੈਸੋਥੀਮੈਜੋਹਰਿਪੁਰੁਕਰੇਸੁਹੋਇ।ਕੀਮਤਿਕਿਨੈਨਪਾਈਆਬੇਅੰ
 ਤਪੁਰੁਹਰਿਮੋਇ।ਨਨਕਗੁਰਮੁਖਿਹਰਿਜਾਲਾਹਿਆਤਨੁਮਨੁਮੀਤਲੁਹੋਇ।੩।ਪਉਰੀ।ਸਭਿ
 ਜੋਤਿਤੋਗੰਗਾਜੀਵਣਾਤੁਪਟਿਪਟਿਹਰਿਰੰਗਰੰਗਤੈਸਤਿਸਤਿਪੁਰਖਨਿਰੰਜਨਾਇਕਦਾਤਾਸਰ
 ਜਗਤੁਬਿਖਾਰੀਆਹਰਿਜਚਹਿਸਰੁਮੰਗਮੰਗਨਾਸੇਵਕੁਠਾਕੁਰੁਸਰੁਤੁਹੈਤੁਹੈਗੁਰਮਤੀਹਰਿਚੰ
 ਗਚੰਗਨਾਸਭਿਕਹੁਮੁਖਹੁਰਿਖੀਕੇਸੁਹਰੇਰਿਖੀਕੇਸੁਹਰੇਜਿਤੁਪਾਵਹਿਸਰੁਠਲਠਲਨਾ
 ੩।ਸਲੋਕਮ:੪।ਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਪਿਆਇਮਨਹਰਿਦਰਗਹਿਪਾਵਹਿਮਾਨੁ।ਜੇਇਛੁਹਿਸੋਠਲੁ
 ਪਾਇਸੀਗੁਰਸਬਦੀਲਗੈਪਿਆਨੁ।ਕਿਲਖਿਖਮਪਸਭਿਕਟੀਅਹਿਹਉਮੈਦੁਕੈਗੁਮਾਨੁ।ਗੁਰਮੁ
 ਖਿਕਮਲੁਦਿਗਸਿਆਸਰੁਆਤਮਬੁਹਮੁਪਛਾਨੁ।ਹਰਿਹਰਿਕਿਰਪਾਧਾਰਿਪੁਰੁਜਨਾਨਕਜਪਿ
 ਸਭਿਧਿਆਵਹਿਤੁਪੁਮੇਰੇਪ੍ਰੀਤਮਾ

ਹਰਿਨਾਮੁ ੧ ਮ: ੬ ਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁ ਪਵਿਤ੍ਰੈ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥ ਜਿਨਿ ਕਉ ਪੂਰ ਬਿਲਿਮ
 ਤਿਨ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਆਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੋ ਚਲੇ ਤਿਨ ਦਾਨੁ ਪੁਦੁਖੁ ਲਹਿ ਜਾਇ ॥ ਆਪਣੈ
 ਭਾਣੈ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇ ॥ ਭਨਵੈ ਸਹੁ ਮਨਿ ਪਤੀ ਆਇ ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸ ਨ ਦਾਸੁ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਲਾ
 ਗੈ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਤੂੰ ਬਾਨਸ ਨੰਤ ਰਿਭੁ ਰਪੁ ਰਹਿ ਕਰਤੇ ਸਭ ਤੇਰੀ ਬਣਤ ਬਣਾਵਣੀ ॥ ਰੰਗ
 ਪਰੰਗ ਸਿਸਟਿ ਸਭ ਸਾਜੀ ਬਹੁ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਭਾਤਿ ਉਪਾਵਣੀ ॥ ਸਭ ਤੇਰੀ ਜਤਿ ਜਤੀ ਵਿਚਿ ਦਰਨੁ ਹਿ
 ਗੁਰ ਮਤੀ ਤੁਧੇ ਲਾਵਣੀ ॥ ਜਿਨ ਗੋਹਿ ਦਇਆ ਲੁਤਿ ਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲੁ ਹਿ ਮੁਖਿ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸਮ
 ਯਾਵਣੀ ॥ ਸਾਧਿ ਬੋਲਹੁ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਜਿਤੁ ਦਾਨੁ ਦੁਖੁ ਭਖ ਸਭੁ ਲਹਿ ਜਾਵਣੀ ॥ ੩ ॥ ਸਲੋ
 ਕ ਮ: ੭ ॥ ਹਰਿਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਰਸੁ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਉਰਧਾਰਿ ॥ ਵਿਚਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਵਰ
 ਤਦ ਬੁਝੁ ਹੁਸ ਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਪਿਆ ਆਇ ਆ ਬਿਖੁ ਹਉ ਮੈ ਕਵੀ ਮਾਰਿ ॥ ਜਿਨ
 ਹਰਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿ ॥ ਤਿਨ ਜੁਐ ਜਨਮੁ ਸਭੁ ਹਾਰਿ ਗੁਰ ਤੁਠੈ ਹਰਿ ਚੇਤਾਇ ॥ ਹਰਿਨਾਮਾ ਹਰਿ ਉ
 ਰਧਾਰਾ ॥ ਜਨਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰ ਬਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਮ: ੮ ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਉਤਮੁ ਨਾਮੁ ਹੈ
 ਵਚਿ ਕਲਿ ਜੁਗੁ ਕਰਣੀ ਸਾਰਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਤਿ ਕੀਰਤਿ ਪਾਣੀ ॥ ਮੇਹਰਿਨਾਮਾ ਹਰਿ ਉਰਹਾ ਗੁ: ਵਰੁਤ

ਗੀਜਿਨਹਰਿਪਿਆਇਅਸਤਿਨਸਉਪਿਆਹਰਿਭੰਗੁਰਾਬਿਨੁਨਵੇਜਿਕਰਮਕਮਾਵਣੇਨਿਤਹ
 ਉਮੇਹੋਇਖੁਆਰਾਜਲਿਹਸਤੀਮਲਿਨਾਵਾਲੀਅੇਸਿਰੀਭੀਫਿਰਿਪਵੇਛੁਰਾਹਰਿਮੇਲਹੁਸਤਿ
 ਗੁਰੁਦਇਆਕਾਰਿਮਨਿਵੇਸੇਏਕੰਕਾਰਾਜਿਨਗੁਰਮੁਖਿਸੁਇਹਰਿਮੰਨਿਆਜਨਨਾਨਕਤਿਨਜੇ
 ਕਾਰਾ੨੫ਉਤੀਰਾਮਨਾਮੁਦਖਰੁਹੈਉਤਮੁਹਰਿਨਾਇਕੁਪੁਰਖਹਮਾਰਾਹਰਿਖੇਲੁਕੀਅਹਰਿ
 ਆਪੇਦਰੇਤੇਸਕੁਜਗਤੁਕੀਆਵਣਜਾਰਾਸਭਜੇਤਿਤੇਰੀਜੇਤੀਵਿਚਿਕਰਤੇਸਕੁਸਚੁਤੇਰਾਪਾਸ
 ਰਾਸਭਿਪਿਆਵਹਿਤੁਪੁਸਠਲਸੇਗਾਵਹਿਗੁਰਮਤੀਹਰਿਨਿਰੰਕਾਰਾਸਭਿਚਦਹਮੁਖੁਹਜਰੀਨ
 ਬੁਜਰੀਨਬੁਜਰਜੀਵਨਿਜਿਤੁਭਵਜਲਪਾਰਿਉਤਾਰਾ੪ਸਲੋਕਮਃ੪ਹਮਰੀਜਿਹਥਾਏਕਪ
 ਚਹਰਿਕੇਗੁਣਅਗਮਅਥਾਹਾਹਮਕਿਉਕਰਿਜਪਹੁਇਆਇਆਹਰਿਤੁਮਵਡੁਅਗਮਅਗ
 ਹਾਹਰਿਦੇਹਪ੍ਰਭੁਮਤਿਉਤਮਾਰੁਸਤਿਗੁਰਕੋਪਗਿਆਹਾਸਤੁਸੰਗਤਿਹਰਿਮੇਲਿਪ੍ਰਭੁਹਮਪਾਪ
 ਸੰਗਤਰਾਹਾਜਨਨਾਨਕਕਉਹਰਿਬਖਸਿਲੈਹੁਰੁਭਠੈਮੇਲਿਮਿਲਾਹਿਹਰਿਕ੍ਰਿਪਕਰਿਸੁਇ
 ਬੇਨਤੀਹਮਪਾਪੀਕ੍ਰਿਮਤਰਾਹਾ੧੫੪ਹਰਿਕਰਹੁਕ੍ਰਿਪਾਜਗਜੀਵਨਗੁਰੁਸਤਿਗੁਰੁਮੇਲਿਦਇ
 ਆਲੁਗੁਰੁਸੇਵਾਹਰਿਹਮਭਾਈਆਹਰਿਹੋਆਹਰਿਕ੍ਰਿਪਾਲੁਸਭੁਆਸਮਨਸਾਵਿਸਰੀਮਨਿਚੁ

५३

[illegible]

ਹਰਿਹਰਿਦਿਨਸੁਗਤਿਤਿਨਸੇਵਚਰਨਨਿਤਕਉਲਾਨਿਤਸਾਰਿਸਮੁਲੇਸਕੁਜੀਅਜੀਤਹਰਿਦ
 ਮੈਨਿਕਫਿਸਕੁਜਉਲਾਨਸੋਭੈਜਿਸਾਧਿਬੁਝਾਇਸੀਜਿਸੁਸਤਿਗੁਰਪੁਰਖਪ੍ਰਭੂਸਉਲਾ
 ਸਤਿਚਾਟਹੁਗੁਣਗੋਦਿਦਹਰੇਗੋਦਿਦਹਰੇਗੋਦਿਦਹਰੇਗੁਣਗਾਫਤਗੁਣੋਸਮਉਲਾ॥੬॥ਸਲੋਕ
 ਮਃ੪॥ਸੁਤਿਆਹਰਿਪ੍ਰਭੁਚੋਤਿਮਨਿਹਰਿਸਹਜਿਸਮਾਧਿਸਮਾਇ॥ਜਨਨਾਨਕਹਰਿਹਰਿਚਉ
 ਮਨਿਕੁਰਤੁਠਮੇਲੇਮਾਇ॥੧ਮਃ੪॥ਹਰਿਇਕਸੁਸੇਤੀਪਿਰਹਨੀਹਰਿਇਕੋਮੇਰੈਚਿਤਿ॥ਜਨਨ
 ਨਕਇਕਾਅਧਾਰੁਹਰਿਪ੍ਰਭੁਇਕਸੇਤੇਗਤਿਪਤਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ਪੰਚੇਸਬਦਵਜੇਮਤਿਗੁਰਮਤਿ
 ਵਡੁਭਗੀਅਨਹਦੁਵਜਿਆ॥ਅਨਦਮੁਲੁਰਾਮੁਸਭੁਦੇਖਿਆ॥ਗੁਰਸਬਦੀਗੋਦਿਦਗਤਿਅ
 ਆਦਿਜੁਗਾਦਿਵੇਸੁਹਰਿਏਕੋਮਤਿਗੁਰਮਤਿਹਰਿਪ੍ਰਭੁਭਜਿਆ॥ਹਰਿਦੇਵਹੁਦਾਨੁਦਇਅਲਪੁ
 ਭਜਨਰਾਖਹੁਹਰਿਪ੍ਰਭੁਲਜਿਆ॥ਸਤਿਧੰਨੁਕਹਹੁਰੁਮਤਿਗੁਰੁਗੁਰੁਸਤਿਗੁਰੁਤਿਤੁਮਿਲਿ
 ਹਰਿਪ੍ਰਭੁਦਾਕਜਿਆ॥੭॥ਸਲੋਕਮਃ੪॥ਭਗਤਿਸਰੋਵਰੁਭਿਛਲੇਸੁਕੁਰਭਰੇਵਹੀਨਿ॥ਜਿਨਸ
 ਤਿਗੁਰਮੰਨਿਆਜਨਨਾਨਕਵਡੁਭਚਾਲਹੀਨਿ॥੧ਮਃ੪॥ਹਰਿਹਰਿਨਾਮਅਸੰਖਹਰਿਹਰਿਕੇਦੁਨ
 ਕਬਹੁਨਜਾਹਿ॥ਹਰਿਹਰਿਅਗਮੁਅਗਾਸਿਹਰਿਜਨਕਿਤੁਬਿਧਿਮਿਲਹਿਮਿਲਾਹਿ॥ਹਰਿਹਰਿ

ਜਸੁ ਜਪਤ ਜਪਤ ਜਨਇ ਕੁਤਿਲੁ ਨਹੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ ॥ ਜਨਨ ਨ ਕਹਰਿ ਅਗਮ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿ ਮੇ
 ਲਿ ਲੇਹੁ ਲਵਿ ਲਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਅਮੁ ਹਰਿ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹਰਿ ਵਰਸ ਨਾਪਿ
 ਖਾ ॥ ਕਿਛੁ ਵਖਰੁ ਹੋਇ ਸੁਫਰ ਨੀਐ ਤਿਸੁ ਬੁਧੁ ਨ ਰਿਖਾ ॥ ਜਿਸੁ ਬੁਝੈ ਅਪਿ ਬੁਝਾਇ ਦੇਇ ਸੋਈ ਜ
 ਨਦਿਖਾ ॥ ਸੰਤ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰ ਚਟ ਸਾਲ ਹੈ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਗੁਣਿ ਸਿਖਾ ॥ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਸੁਰਸ ਨਾਧੰ ਠਕਰ
 ਧੰਨੁ ਸੁਪਾਧਾ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ॥ ਜਿਤਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਲੇਖਾ ਲਿਖਾ ॥ ੪ ॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿ
 ਤੁ ਹੈ ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਭਾਇ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੈ ਹਰਿ ਜਪਤੁ ਸੁਨਤ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥ ਹਰਿ ਨ
 ਮੁ ਤਿ ਨੀਆਗਾਧਿ ਆਤਿਨ ਮਸਤ ਕਿਲਿਖਿ ਆਪੁਰਿ ਪਾਇ ॥ ਹਰਿ ਵਰਗਹੁ ਜਨ ਪੇ ਨਾਈ ਅਨਿ
 ਜਿਨ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿ ਆਆਇ ॥ ਜਨਨ ਨ ਕਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਜਿਨ ਹਰਿ ਸੁਣਿ ਆਮਨਿ ਭਾਇ ॥ ੧ ॥ ੪
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਪਾਇ ਆਜਾਇ ॥ ਜਿਨ ਪੁਰਿ ਮਸਤ ਕਿਲਿਖਿ ਆਤਿਨ ਸਤਿ ਗੁ
 ਰੁ ਮਿਲਿ ਆਆਇ ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ ਆਸਾਤਿ ਵਸੀ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ਨਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਉ
 ਦਿ ਆਸ ਕੁਦਾਲ ਦੁਖੁ ਲਹਿ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਹਉ ਵਾਰਿ ਆਤਿਨ ਕਉ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਿਨਾ ਸ
 ਤਿ ਗੁਰ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਦੇਖਿ ਆਤਿਨ ਕਉ ਮਿਲਿ ਆਮੇਰਾ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਪੁਰਿ ਮਸਤ ਕਿਲੇ

ਖਿਆਹਰਿਅਗਮੁਪਿਆਇਆਗੁਮਤੀਤਿਸੁਰੂਪੁਨਹੀਪ੍ਰਭੇਦੇਖਿਆਗੁਰਬਚਨਿਪਿਆਇਆ
 ਜਿਨਾਅਗਮੁਹਰਿਤਿਠਕੁਰੁਸੇਵਕਰਲਿਏਕਿਆਸਭਿਕਹਹੁਮੁਖਹੁਨਰਨਰਹਰੇਨਰਨਰਹਰੇ
 ਨਰਨਰਹਰੇਹਰਿਲਾਹਹਰਿਭੁਗਤਿਦਿਸੇਖਿਆਯਸਲੋਕਮਃ੪।ਰਾਮਨਾਮੁਰਮੁਰਵਿਰਹੇ
 ਰਮੁਰਮੇਰਾਮੁਰਮੀਤਿਯਪਿਯਪਿਯਤਮਰਾਮੁਰੈਪ੍ਰਭੁਖੇਲੁਕੀਓਰੰਗੁਰੀਤਿਹਰਿਨਿਕਟਿਵਸੇ
 ਜਗਜੀਵਲਪਰਗਾਮੁਕੀਓਰੰਗੁਰਮਤੀਹਰਿਸੁਆਮੀਹਰਿਪ੍ਰਭੁਤਿਨਮਿਯੋਜਿਨਲਿਖਿਆਧੁਰ
 ਹਰਿਪ੍ਰੀਤਿਯਜਨਨਨਕਨਾਮੁਪਿਆਇਆਗੁਰਬਚਨਿਜਪਿਓਮਨਿਚੀਤਿ।੧੫੦੪।ਹਰਿਪ੍ਰ
 ਭੁਸਜਣੁਲਿਖਿਲਹੁਭੁਗਿਵਸੇਵਭੁਗਿਗੁਰਿਪ੍ਰਭੇਦੇਖਾਲਿਆਨਨਕਹਰਿਲਿਵਲਰਿ।
 ੧੫੦੫।ਪਦੁਪਦੁਸੁਹਾਦੀਸਠਲੁਪਦੀਜਿਤੁਹਰਿਸੇਵਮਨਿਭਾਣੀਹਰਿਕਥਾਸੁਣਾਵਹੁ
 ਮੇਰੇਗੁਰਬਿਖਿਹੁਮੇਰੇਹਰਿਪ੍ਰਭਅਕਥਕਹਾਂਦੀ।ਕਿਉਪਈਐਕਿਉਦੇਖੀਐਮੇਰਾਹਰਿਪ੍ਰਭੁਸੁ
 ਘਨੁਸੁਜਾਣੀਹਰਿਮੇਲਿਦਿਖਾਏਆਪਿਹਰਿਗੁਰਬਚਨੀਨਮਿਸਮਾਣੀ।ਤਿਨਦਿਟਹੁਨਨਕ
 ਵਰਿਅਜੋਜਪਦੇਹਰਿਨਿਰਬਾਣੀ॥੧੦॥ਸਲੋਕਮਃ੪।ਹਰਿਪ੍ਰਭੁਰਤੇਲੋਟਿਣਗਿਆਨਅੰਤਨੁਰ
 ਰੁਦੇਇ।ਮੇਪ੍ਰਭੁਸਜਣੁਪਾਇਆਜਨਨਨਕਸਹਜਿਮਿਲੇਇ॥੧੫॥ਯਾਗੁਰਮੁਖਿਅੰਤਰਿ

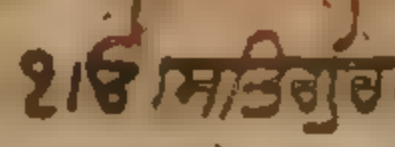
ਸਤਿਗੁਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥ ਨਾਮੁ ਚਿਤ ਦੇ ਨਾਮੇ ਪੜ੍ਹੈ ਨਾਮਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰ
 ਥੁ ਪਾਈ ॥ ਐਚਿ ਤਾਗਈ ਬਿਲਾਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰਮਿਲਿ ਐ ਨਾਮੁ ਉਪਜੈ ॥ ਤਿਸ ਨ ਭੁਖ ਸਭ ਜਾਇ ॥
 ਨਾਨਕ ਨਾਮੇ ਰਤਿ ਆਨਾਮੇ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਕੈ ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਵਸਰ
 ਤਿ ਕੀਤਾ ॥ ਇਕਿ ਮਨ ਮੁਖ ਕਰਿ ਹਾਗਾਇ ॥ ਅਨੁਇਕੁ ਨਾਮੇ ਲਿਗੁਰੁ ਤਿ ਨ ਜੀਤਾ ॥ ਹਰਿ ਉਤਮੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰ
 ਕਾਸੁ ॥ ਹੋ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਸਰਗੈ ਲੀਤਾ ॥ ਵਖੁ ਵਾਲੁ ਵਸੇ ਲਹਿ ਗਾਇ ॥ ਆਜਾਨਾ ਉਗੁਰੁ ਹਰਿ ਦੀਤਾ ॥
 ਸਭੁ ਸੇਵਾ ॥ ਹੁਮੈ ਹਨੇ ਮਨ ਮੋਹਨੇ ॥ ਜਗਮੋਹਨੇ ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ॥ ਸਭੁ ਵਸਿ ਕੀਤਾ ॥ ੧੧ ॥ ਸਲੋ
 ਕ ਮਃ ੪ ॥ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਹਉਮੈ ਰਹੈ ॥ ਕੁਮਿ ਕੁਲ ਮਨ ਮੁਖ ਦੂਰ ਜਨਾ ॥ ਨਾਨਕ ਰੋਗੁ ਵਧਾਇ ॥ ਮਿਲਿ ਸ
 ਤਿਗੁਰ ਸਾਧੁ ਸਜਨਾ ॥ ੧੨ ॥ ਮਃ ੪ ॥ ਅਨੁਤਨੁ ਤ੍ਰਿਸ ਸਗਾਰ ਵਾਜ ਦੇਖਾ ॥ ਹਰਿ ਨੈਣੇ ॥ ਨਾਨਕ ਸੇਖੁ ਕੁਮੈ ਮਿ
 ਲੇ ॥ ਹਉਨੀ ਦੁਸ ਦੁਸੁਣੇ ॥ ੧੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਜਗਨਾਥ ਜਗਦੀਸਰ ਕਰਤੇ ॥ ਅਪਰੰਪਰ ਪੁਰਖੁ ਅੰਤਲੁ
 ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ਧਿਆਵਹੁ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਸਿਖੁ ॥ ਹਰਿ ਉਤਮ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲੁ ॥ ਜਿਨ ਧਿਆਇ ਆਹਿਰ
 ਏ ॥ ਦਿਨ ਸੁਰਾਤਿ ਤੇ ਮਿਲੇ ॥ ਨਹੀ ਹਰਿ ਰੇ ਲੁ ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੇ ॥ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਾ ਬੋਲੁ ॥
 ਸੁਭਿ ਧਿਆਵਹੁ ॥ ਨਰ ਨਾਰਾਇਣ ਨਾਰਾਇਣ ॥ ਜਿਤੁ ਚੁਕਾਨ ਮਝਗਾ ॥ ਝੁਝਗੇ ਲੁ ॥ ੧੪ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪

ਹਰਿਜਨਹਰਿਹਰਿਚਉਦਿਆਸਰੁਸੀਪਿਆਗਾਵਾਰਾ ਨਾਨਕਹਰਿਜਨਹਰਿਲਿਵਥੈਬਰੇਜਿ
 ਨਸੀਸਿਆਤਿਸੁਠਿਰਿਮਾਰਾ ੧੫:੪ ਅਖੀਪ੍ਰੇਮਿਕਸਾਈਆਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਪਿਖੀਨਿਜੇ
 ਕਰਿਦੁਜਾਵੇਖਵੇਜਨਨਾਨਕਕਢਿਦਿਚੀਨਿ ੨ ੫ਉਨੀਜਲਿਥਲਿਮਹੀਅਲਿਪੁਰਨੇ
 ਅਪਰੰਪਰਸੇਈਜੀਅਜੰਤਪ੍ਰਤਿਪਾਲਦਾਜੇਕਰੇਸੁਹੇਈਅਮਤਪਿਤਾਸੁਤਕੁਤਮੀਤਤਿ
 ਸੁਖਿਨੁਨਹੈਕੇਈ ੫੫ਟਿਘਟਿਅੰਤਰਿਰਵਿਰਹਿਅਜਪਿਅਹੁਜਨਕੇਈਸਗਲਜਪਹੁ
 ਰੇਪਾਲਹੁਨਪਰਗਟੁਸਭਲੇਈ ੧੩ ਸਲੋਕਮ:੪ ਗੁਰਮੁਖਿਮਿਲੇਸਿਸਜਣਾਹਰਿਪੁਰੁ
 ਪਾਇਆਰੰਗੁਜਨਨਾਨਕਨਾਮੁਸਾਲਹਿਤੂਲੁਤਿਲੁਭਿਦਰਗਹਿਦੰਝੁ ੧੫:੪ ਹਰਿਤੂਹੇ
 ਦਾਤਾਸਭਸਦਾਸਭਿਜੀਅਤੁਮਾਰੇਸਭਿਤੂਪੈਨੇਅਰਾਧਦੇਦਾਨੁਦੇਹਿਪਿਆਰੇ ਹਰਿਦਾਤੈਰ
 ਤਾਰਿਹਬੁਕਢਿਆਮੀਹੁਟੁਠਾਸੇਸਾਰੇ ਅੰਨੁਜੰਮਿਆਥੇਤੀਭਉਕਰਿਹਰਿਨਾਮੁਸਮਾਰੇਜਨੁ
 ਨਾਨਕੁਮੰਗੋਦਾਨੁਪੁਰਹਰਿਨਾਮੁਅਧਾਰੇ ੨ ੫ਉਨੀਇਛਾਮਨਕੀਪੁਰੀਐਜਪਿਐਸੁਖਸਾ
 ਗਰੁਹਰਿਕੇਚਰਨਅਰਪੀਅਹਿਗੁਰਸਥਦਿਰਤਨਾਰਚੁਮਿਲਿਸਾਧੁਸੀਗਿਉਪਾਰਹੋਇਛਾ
 ਏਜਮਕਾਰਗੁਜਨਮਪਦਾਰਬੁਜੀਤੀਐਜਪਿਹਰਿਬੈਰਗੁੰਸਭਿਪਵਹੁਸਗਨਿਸਤਿਗੁਰੁ

ਰੁ

ਕੀਥਿਨੁਸੈਦੁਖਦਾਗਰਾ ੧੪। ਸਲੋਕਮ: ੬। ਹਉਢੁਢੇਦੀਂ ਸਜਣਾਸਜਣਮੈਭੈਨਲਿ। ਜਨਨਨਕਾ
 ਲਖੁਨਲਖੀਅੰਗੁਰਮੁਖਿਦੇਹਿਦਿਖਾਲਿ। ੧੫। ਨਨਕਪ੍ਰੀਤਿਲਈਤਿਨਿਸਚੈਤਿਸੁਬਿਨੁਰਹ
 ਨਜਾਈ। ਸਤਿਗੁਰਮਿਲੈਤਪੁਰਖਾਈਅੰਗਰਿਰਸਿਰਸਨਰਸਾਈ। ਰਾਖਉਨੀਕੋਈਗਾਵੈਕੋ
 ਸੁਣੈਕੋਢੇਚਾਰੇਨੁਨਾਵੈ। ਜਨਮਜਨਮਕੀਮਯੁਭਿਤਰੈਮਨਰਿਦਿਆਪਾਵੈ। ਆਵਣੁਜਾਣਾਮੇਟੀਮੈ
 ਹਰਿਕੇਰੁਣਗਾਵੈ। ਆਪਿਤਰਹਿਸੰਗੀਤਰਹਿਸਭਕੁਟਿਬੁਤਰਾਵੈ। ਜਨੁਨਨਕੁਤਿਸੁਬਲਿਹਾਰੈ
 ਜੇਮੇਰੇਹਰਿਪ੍ਰਭਭਾਵੈ। ੧੫। ਸੁਧਾਗਉਣੀਕੀਵਰਮਹਲਾ ੫। ਰਇਕਮਾਲਦੀਮੋਜਦੀਕਵਿਰ
 ਕੀਧੁਨਿਉਪਰਿਗਾਵਣੀ ੨॥

੨।੬। ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿਸਲੋਕਮ: ੫। ਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਜੋਜਨੁਜ
 ਪੈਸੋਅਭਿਆਪਰਵਣੁ। ਤਿਸੁਜਨਕੋਬਲਿਹਾਰੈਜਿਨਿਭੁਜਿਆਪੁਭੁਨਿਰਬਣੁ। ਜਨਮਮਰ
 ਨਦੁਖਕਟਿਅਹਰਿਭੁਟਿਅਪੁਰਖਸੁਜਾਣੁ। ਸੀਤਸੰਗਿਸਾਗਰਤਰੇਜਨਨਾਨਕਸਚਾਤਾਣੁ ੧।
 ਮ: ੫। ਕੁਲਕੇਢੇਠਿਪਰਹੁਣਾਮੇਰੈਘਰਿਅਵਉ। ਪਉਪਖਾਲਤਿਸਕੇਮਨਿਤਨਿਨਿਤਤਾਵਉ। ਨ
 ਮੁਸੁਣੇਨਾਮੁਸੰਗਹੈਨਾਮੇਲਿਵਲਾਵਉ। ਗਿਹੈਸਨੁਸਭੁਪਵਿਦੁਹੋਇਹਰਿਕੇਰੁਣਗਾਵਉ। ਹਰਿਨਾਮੁ

ਵਪਾਰੀ ਨਾਨਕਾ ਵਡੁ ਤਹੀ ਪਾਵਉ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਤੇ ਤੁਸੁ ਭਵੈ ਸੋ ਭਵੈ ਸਚੁ ਤੇ ਗੁਣੁ ॥ ਤੁਸੁ ਮ
 ਹਿ ਏਕੁ ਫਰਤੁ ਵਸੁ ਮਹਾ ਹਿ ਸਮਾਣੁ ॥ ਥਾਨ ਥਨੀ ਤਹਿ ਭਵੈ ਹਰਿ ਅਜੀਅ ਅੰਦਰਿ ਜਾਣਾ ॥ ਸਾਧ
 ਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਪਾਈ ਅੰਮ ਨਿਸਚੈ ਭਾਣਾ ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਸਰਣ ਗਤੀ ਸਦਾ ਸਦਕੁ ਰਬਾਣਾ ॥ ੧ ॥ ਸ
 ਲੋਕ ਮਃ ॥ ੫ ॥ ਚੇਤਾ ਏਤਾ ਚੇਤਿ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚਾ ਮੋਧਣੀ ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਚਰਿਤ੍ਰੈ ਹਿਥਿ ਭਉਜ
 ਲੁ ਪਾਰਿ ਪਉ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ॥ ੫ ॥ ਵਾਉ ਸੰਦੇ ਕਪੜੇ ਪਹਿਰਿ ਗਰਬਿ ਗਏ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਨਕ ਲਿਨ ਚਲਨੀ ਜ
 ਲਿਬ ਲਿਹੋ ਏਛੁਰਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਸੇ ਏਉ ਬਰੇ ਜਗੈ ਵਿਚਿ ਜੇ ਸਚੈ ਰਖੋ ॥ ਮਹਿ ਡਿਠੈ ਤਿਨ ਕੈ ਜ
 ਫੀ ਅੰਗਰਿ ਮੰਮ੍ਰਿਤੁ ਚਖੋ ॥ ਕਾਮੁ ਕੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਸੰਗਿ ਸਾਧਕੁ ॥ ਕਰਿ ਭੁਖਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਣੀ ਹਰਿ ਅ
 ਪਾਰਖੋ ॥ ਨਾਨਕ ਚਲਤੁ ਨ ਜਾਪਨੀ ਕੈ ਸਕੈ ਨ ਲਖੋ ॥ ੩ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ॥ ੫ ॥ ਨਾਨਕ ਸੇਈ ਦਿਨੁ ਸੁਸੁਹ
 ਵਨਾ ਜਿਤੁ ਪ੍ਰਭੁ ਅਵੈ ਚਿਤਿ ॥ ਜਿ ਤਿਨਿ ਦਿਸੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਛਿਟੁ ਭਲੇ ਗੀਰੁ ਤਿ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ॥ ੫ ॥ ਨਾਨਕ ਸੇ
 ਵਾਈ ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਿਸ ਕੈ ਗਥਿ ॥ ਕੁਮਿ ਕ੍ਰਮੇ ਏਕਾ ਢੀ ਅਹਿ ਇਕ ਦਿਖਨ ਚਲਹਿ ਸਾਧਿ ॥ ੨ ॥
 ਪਉੜੀ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਨਿਧ ਨੁਹੈ ਮਿਲਿ ਪਵਿਹੁ ਭਾਣੀ ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤੁ ਸੁਖੁ ਪਾਈ ਅੰਮ ਸਭ ਤਿਖੁ
 ਭਾਣੀ ॥ ਕਰਿ ਸੇਵਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰੁ ਭਖਰੈ ਨਕਾਣੀ ॥ ਸਗਲ ਮਨੋ ਰਖ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅੰਮ ਮਰਪਦੁ ਪਾਈ

ਤੁਧੁਜੇਵਡਤੁਧੁਪਾਰਬ੍ਰਹਮਨਾਨਕਸਰਣਾਈ ॥ ਸਲੋਕਮ: ੫ ॥ ਠਿਠਾਨੇਹਰੁਠਾਇਉਣਨਕਾਈ
 ਜਾਇਨਾਨਕਲਥਾਤਿਨਸੁਅਉਜਿਨਾਸਤਿਗੁਰਭੇਟਿਆ ॥ ੧ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਦਾਮਨੀਚਮਤਕਾਰਤਿ
 ਉਦਰਤਾਰਜਗਾਥੇਦਬ੍ਰਹਮਾਦੀਸਾਇਨਾਨਕਨਾਉਜਪੰਦੋਤਿਸੁਧਣੀ ॥ ੨ ॥ ਪਉਣੀ ॥ ਸਿਮਿ
 ਤੇਸਸਤ੍ਰਸੋਧਿਸਭਿਕਿਨੈਕੀਮਨਜਾਣੀ ॥ ਜੋਜਨੁਭੇਟੇਸਾਧਸੀਗਿਸੋਹਰਿਰੰਗੁਮਾਣੀ ॥ ਸਚਨ
 ਮੁਕਰਤਾਪੁਰਖੁਏਹਰਤਨਾਖਾਣੀ ॥ ਮਸਤਕਿਹੋਦੈਲਿਖਿਆਹਰਿਸਿਮਰਿਪਗਈ ॥ ਤੇਸਦਿ
 ਚੈਸਚੁਨਾਮੁਨਾਨਕਮਿਹਮਾਣੀ ॥ ੪ ॥ ਸਲੋਕਮ: ੫ ॥ ਅੰਤਰਿਚਿੰਤਾਨੈਣੀਬੁਖੀਮੁਲਿਨਉਤਰੇਰੁਖ
 ਨਾਨਕਸਚੈਨਾਮਬਿਨੁਕਿਸੇਨਲਥੈਵਖਾ ॥ ੧ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਮੁਠਨੈਸੇਈਸਾਥਜਿਨੀਸਚੁਨਲਦਿਆ
 ਨਾਨਕਸੇਸਾਥਾਮਿਜਿਨੀਗੁਰਮਿਲਿਇਕਪਛਾਣਿਆ ॥ ੨ ॥ ਪਉਣੀ ॥ ਜਿਥੇਬੈਸਨਿਸਾਧਜਨਸੇ
 ਥਾਨੁਸੁਹੰਦਾ ॥ ਓਇਸੇਦੁਨਿਸੰਮਿਥੁਅਪਣਾਬਿਨਸੇਸਭੁਮੰਦਾ ॥ ਧਤਿਤਉਪਰਣਪਚਬ੍ਰਹਮ
 ਸੰਤਬੇਦੁਕਹੰਦਾ ॥ ਭਗਤਿਦਛਲੁਖਿਰਦੁਹੈਜੁਗਿਜੁਗਿਦਰਤੰਦਾ ॥ ਨਾਨਕਜਚੈਏਕੁਨਾਮੁਮਾ
 ਤਨਿਭੁਵੰਦਾ ॥ ੫ ॥ ਸਲੋਕਮ: ੫ ॥ ਚਿਟੀਚੁਹਕੀਪਹਛੁਟੀਦਕਾਨੈਬਹੁਤੁਤਰੰਗਾ ॥ ਅਚਰਜਕੁਪ
 ਸੰਤਨਰਚੈਨਾਨਕਨਾਮਿਹਰੰਗੀ ॥ ੧ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਪਰਮੰਦਰੁਖੁਸੀਆਤਹੀਜਹਤੁਅਵਹਿਚਿਤਿ

ਤੇਰਾ

ਵੁਨੀਆਕੀਆਫੁਛਿਆਈਆਨਾਨਕਸਭਿਕੁਮਿਤਾ॥੨॥੫ਉਨੀ॥ਹਰਿਧਨੁਸਚੀਰਾਸਿਹੋਰੇ
 ਨੇਦਿਰੇਲੇਜਾਤਾ॥ਤਿਸੇਪਰਾਪਤਿਭਾਇਰਹੁਜਿਸੁਦੇਇਥਿਧਾਤਾ॥ਮਨਤਨੁਤੀਤਰਿਮਉਲਿਆਹ
 ਰਿਰੀਗਿਜਨੁਰਤਾ॥ਸਾਧਿਸੀਗਿਗੁਣਗਾਇਆਸਭਦੇਖਹਧਾਤਾ॥ਨਾਨਕਸੋਈਜੀਵਿਆਜਿਲਿ
 ਇਕੁਪਛਾਤਾ॥੬॥ਸਲੋਕਮः५॥ਖਖਨੀਆਸੁਹਾਵੀਅਲਗਨੀਆਮਕਕੀਠਾ॥ਬਿਰਹਿਦਿਛੋ
 ਨ੍ਰਾਪਣੀਸਿਉਨਾਨਕਸਹਸੇਗੀਠਾ॥੧॥ਮः५॥ਦਿਸਾਰੇਦੇਮਰਿਗੇਏਮਰਿਭਿਨਸਕਹਿਮੁਲਿ॥ਦੇਖੁ
 ਖੁਹੋਏਰਾਮਤੇਜਿਉਤਸਕਰਉਪਰਿਸੁਲਿ॥੨॥੫ਉਨੀ॥ਸੁਖਨਿਧਨੁਪੁਰੁਏਕੁਹੋਅਬਨਾਸੀਸੁ
 ਣਿਆ॥ਜਲਿਥਲਿਮਹੀਅਲਿਪੁਰਿਅਘਟਿਘਟਿਹਰਿਭੁਭਿਆ॥ਉਚਨੀਚਸਭਇਕਸਮਾਨਿ
 ਕੀਟਹਥਤੀਬਣਿਆ॥ਮੀਤਸਖਾਸੁਤਬੀਧਿਪੋਸਭਿਤਿਸਦੇਜਣਿਆ॥ਤੁਮਿਨਨਕਦੇਵੈਜਿਸੁ
 ਨਾਮੁਤਿਨਿਹਰਿਰੰਗੁਮਣਿਆ॥੭॥ਸਲੋਕਮः५॥ਜਿਨਸਾਸਿਗਿਰਸਿਨਦਿਸਰੇਹਰਿਨਾਮਾਮਨਿਮੰ
 ਤਾ॥ਧੰਨਸਿਸੇਈਨਾਨਕਾਪੁਰਨੁਸੇਈਸੰਤਾ॥੧॥੫੭੫॥ਅਠਪਹਰਭਉਦਾਛਿਰੈਖਾਫਾਣਸੰਦੈਸੁ
 ਲਿ॥ਦੇਜਕਿਪਉਦਾਕਿਉਰਹੋਜਾਚਿਤਿਨਹੋਇਰਸੁਲਿ॥੨॥੫ਉਨੀ॥ਤਿਸੇਸਰੇਫਹੁਪਾਣਿਹੋਜਿਸੁ
 ਦੇਨਉਪਲੋ॥ਅਥੈਰਹੋਸੁਹੋਲਿਆਮਰੋਨਾਲਿਚੋਲੋ॥ਅਰਬੰਧਹੁਸਚਧਰਮਕਾਰਾਡਿਬੰਮੁ

ਅਹਲੈ ਓਟਲੈ ਹੁ ਨਗਇਣੈ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਅਸੁਲੈ ॥ ਨਾਨਕ ਪਕਵੇਚਰਣ ਹਰਿ ਤਿਸੁ ਦਰਗਾਹ ਮੈਲੈ ॥
 ੮ ॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੫ ॥ ਜਾਬ ਕੁ ਮੰਗੇ ਦਾਨੁ ਦੇਹਿ ਪਿਆਰਿਆ ॥ ਦੇਵਣ ਹਾਰੁ ਦਾਤਾਰੁ ਮੈ ਨਿਤ ਚਿਤਾਰਿਆ ॥ ਨਿ
 ਖੁਟਿ ਨ ਜਾਈ ਮੁਲਿ ਅਤੁਲ ਭੰਡਾਰਿਆ ॥ ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਅਪਾਰੁ ਤਿਨਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸਾਰਿਆ ॥
 ਮ: ੫ ॥ ਸਿਖ ਹੁ ਸਬਦੁ ਪਿਆਰਿ ਹੋ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੀ ਟੇਕਾ ॥ ਮੁਖ ਉਜਲ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਨਾਨਕ ਸਿਮਰਤ
 ਏਕਾ ॥ ੫ ਉਤ੍ਰੀ ॥ ਓਥੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੰਗੀ ਮੈ ਸੁਖੀਆ ਹਰਿ ਕਰਣੇ ॥ ਜਮ ਕੈ ਪੰਥਿ ਨ ਪਾਈ ਅਹਿ ਠਿਰਿ
 ਨਾਹੀ ਮਰਣੇ ॥ ਜਿਸਨੇ ਆਇਆ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ ਤਿਸੇ ਹੀ ਜਰਣੇ ॥ ਬੂਣੀ ਉਚਰਹਿ ਸਾਧ ਜਨ ਅਮਿਉ ਚ
 ਲਹਿ ਝਰਣੇ ॥ ਪੇਖਿ ਦਰਸਨੁ ਨਾਨਕੁ ਜੀਵਿਆ ਮਨ ਅੰਦਰਿ ਪਰਣੇ ॥ ੯ ॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੫ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ
 ਪੂਰੈ ਸੇਵਿ ਮੇਦੁ ਖਾਕੁ ਹੋਇ ਨਾਸੁ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਅਰਧਿ ਮੇਕਾਰ ਜੁਆਵੈ ਰਾਸਿ ॥ ੧ ਮ: ੫ ॥ ਜਿਸੁ ਸਿ
 ਮਰਤਿ ਸੰਕਟ ਛੁਟਹਿ ਮਨ ਦਮੰਗ ਲਿਖਿ ਸੁਆ ॥ ਨਾਨਕ ਜਪੀ ਮੇਸਦਾ ਹਰਿ ਨਿਮਖ ਨ ਬਿਸਰਉ ਨ
 ਮੁ ॥ ੨ ॥ ੫ ਉਤ੍ਰੀ ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਸੇਭੁ ਕਿਆ ਗਣੀ ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਪਾ ॥ ਸਾਧਾ ਸਰਣਿ ਜੋ ਪੈਵੈ ਸੇਛੁ ਟੇ
 ਬਧਾ ॥ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਅਥਿ ਨਾਮੀ ਮੇਜੈ ਨਿਗਰਭਿ ਨ ਦਧਾ ॥ ਗੁਰੁ ਭੋਟਿ ਆਪਰ ਬ੍ਰਹਮੁ ਹਰਿ ਪਨਿਛੁ ॥
 ਬੁਝਿ ਸਮਧਾ ॥ ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ ਸੋਧਣੀ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗਧਾ ॥ ੧੦ ॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੫ ॥ ਕਾਮੁ ਨ ਕਰਹਿ

ਆਪਣਾ ਠਿਕਾਣਾ ਅਦਤ ਲੇਇਆ ਨਾਨਕ ਨਾਇਕ ਸਾਰਿਐ ਸੁਖ ਕਿਨੇ ਹੋਇ ॥ ੧੦੫ ॥ ਬਿਖੇ ਕਉ
 ਨੂਤਨਿ ਸਗਲ ਮਾਹਿ ਜਗਤਿ ਰਹੀ ਲਪਟਾਇਆ ਨਾਨਕ ਜਨਿ ਵੀਚਾਰਿ ਆਮੀ ਠਾਹਰਿ ਕਾਨਾਉ ॥ ੧੦੬ ॥
 ਉਨੀ ॥ ਇਹ ਨੀ ਸਾਣੀ ਸਾਧਕੀ ਜਿ ਸੁਭੇ ਦਤਤ ਰੀਐ ॥ ਜਮ ਕੰਕਰੁ ਨੇਵ ਨ ਆਵਈ ਠਿਕਿ ਬਹੁ ਨਿਨ
 ਮਰੀਐ ॥ ਰੁਦ ਸਾਗਰੁ ਸੰਸਾਰੁ ਬਿਖੁ ਸੇਧਾਰਿ ਉਤਰੀਐ ॥ ਹਰਿਗੁਰੁ ਠਹੁ ਮਨਿ ਮਾਲਹਰਿ ਸਕੁ ਮਲੁ
 ਰਹੀਐ ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤ ਮਮਿ ਲਿਰਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨ ਰਹੀਐ ॥ ੧੦੭ ॥ ਸਲੋਕ ਮ ॥ ੪ ॥ ਨਾਨਕ ਆਪਣੇ
 ਸੇਧ ਰਵਾਣੁ ਹੈ ਜਿਨ ਹਰਿ ਦੁਠਾ ਚਿਤਿ ॥ ਗਾਲੀ ਅਲਪ ਲਾਲੀ ਆਕੀ ਮਿਨ ਆਵਹਿ ਮਿਤਾ ॥ ੧੦੮ ॥
 ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਕਾਸਿ ਸਟੀਕਾਇਆ ਪੂਰਨ ਮਗਮ ਬਿਸਮਾਦਾ ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪਨੁ ਕੀਤਾ ਪੂਰੇ ॥
 ਰਖ ਰਸਾਇ ॥ ੧੦੯ ॥ ਯੋਹੁ ਨ ਚਲੀ ਖਸਮ ਨ ਲਿਲ ਬਿਮੋਹਿ ਦਿਗੁਤਾ ॥ ਕਰਤ ਬਕਰ ਨਿਭੁ ਲੇ
 ਰਿ ਆਮਾ ਦਿ ਮਾਇਆ ਸੁਤੇ ॥ ਠਿਕਿ ਠਿਕਿ ਜੁਨਿ ਭਵਈ ਅਨਿਜ ਮਮਾਰਿ ਗੁਤੇ ॥ ਕੀਤਾ ਪਾਇ ਨਿ
 ਆਪਣਾ ਦੁਖ ਸੇਤੀ ਜੁਤੇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਇਕ ਸਾਰਿਐ ਸਭੁ ਮੰਦੀ ਰੁਤੇ ॥ ੧੧੦ ॥ ਸਲੋਕ ਮ ॥ ੪ ॥ ਓਠੀ
 ਦਿ ਆਬਹੀ ਦਿ ਆਸਵੀ ਦਿ ਆਸੁਖੁ ਮੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਲਾਹਿਐ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ ॥ ੧੧੧ ॥
 ਮ ॥ ੪ ॥ ਲਲਚਿਅ ਟਿਅ ਨਿਤ ਠਿਕੈ ਸੁਆਰ ਬੁਕਰੇ ਨਕੋਇ ॥ ਜਿ ਸੁਗੁਰ ਭੋਟੈ ਨਾਨਕਾਤਿ ਸੁਮਨਿ

ਸਿਆਸੇਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ਸਭੇਵਸਤੁਕਉਨੀਆਸਚੇਨਉਮਿਠਾ॥ਸਾਦੁਆਇਆਤਿਨਹਰਿ
 ਜਨਾਂਚਖਿਸਾਧੀਭਿਠਾ॥ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿਜਿਸੁਲਿਖਿਅਮਨਿਤਿਸੇਵੁਠਾ॥ਇਕੁਨਿਚੰਜਨੁਰਦਿਗਹਿ
 ਆਭਉਦੁਜਾਕੁਠਾ॥ਹਰਿਨਾਨਕਮੰਗੈਜੋਨਿਕਰਪ੍ਰਭੁਦੇਵੈਤੁਠਾ॥੧੩॥ਸਲੋਕਮਃ॥੫॥ਜਾਚਨੀ
 ਸਾਸਚੁਜੋਜਾਚੰਦੀਹੋਕਰੈ॥ਗਾਲੀਬਿਆਦਿਕਾਰਨਾਨਕਥਣੀਦਿਹੁਣੀਆ॥੧੪॥੫॥ਨੀਹਿਜਿ
 ਦਿਪਾਮੰਨੁਪਛੁਣੁਦਿਰਲੇਬਿਚਿ॥ਜੋਨੁਹਾਰਾਮੰਤੁਨਾਨਕਪਾਧਰਪਧਰੋ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ਸੋਈਸੇ
 ਦਿਹੁਜੀਅਵੇਦੁਤਾਬਖਸਿਦੁ॥ਕਿਲਦਿਖਸਭਿਥਿਨਾਮੁਹੋਨਿਮਿਮਰਤਗੋਦਿਦੁ॥ਹਰਿਮਾਰਗੁਜ
 ਪੁਦਸਿਆਜਪੀਐਗੁਰਮੰਤੁ॥ਆਇਆਸੁਆਦੁਸਭਿਠਿਕਿਆਹਰਿਮਨਿਕੁਦਿਦੁ॥ਪਿਆਇ
 ਨਾਨਕਪਰਮੇਸਰੈਜਿਨਿਦਿਤੀਜਿਦੁ॥੧੪॥ਸਲੋਕਮਃ॥੫॥ਵਤੁਲਗੀਸਚੇਨਾਮੁਕੀਜੋਬੀਜੋਸ
 ਥਾਇ॥ਤਿਸਹਿਪਰਾਪਤਿਨਾਨਕਜਿਸਨੇਲਿਖਿਆਆਇ॥੧੫॥੫॥ਮੰਗਣਾਤਸਚੁਦਿਕੁਜਿਸੁ
 ਤੁਸਿਦੇਵੈਆਪਿ॥ਜਿਤੁਥਾਧੈਮਨੁਤਿਪਤੀਐਨਾਨਕਸਾਹਿਬਦਾਤਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ਲਾਹਾਜੁਗ
 ਮਹਿਸੇਖਟਹਿਜਿਨੁਹਰਿਪਨੁਰਾਸਿ॥ਦੁਤੀਆਭਉਨਜਾਣਨੀਸਚੇਦੀਆਸਾ॥ਨਿਹਚਲੁਏਕੁ
 ਸਦੇਰਿਅਹੋਰੁਸਭੁਦਿਣਸੁ॥ਪਰਬ੍ਰਹਮੁਜਿਸੁਦਿਸੇਰੋਤਿਸੁਬਿਰਥਾਸਾਸੁ॥ਕੰਠਿਲਾਇਜਨਗਖਿ

ਆਸ ਨਕ ਬਲਿ ਜਾਸੁ ॥ ੧੫ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ੪੫ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਭੁਰਮਾਇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਠਾਸਹ ਜਿਸੁ
 ਭਾਇ ਅੰਨੁ ਪੰਨੁ ਬਹੁਤੁ ਉਪਜਿ ਆਪਿ ਬਸੀਰ ਜਾਤਿ ਪਤਿ ਅਘਾਇ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਗੁਣ ਉਚਰੈ
 ਦੁਖ ਦਾਲ ਦੁਗਾਇ ਅਥਿਲਾਇ ॥ ਪੁਰਬੋਲਿਖਿ ਆਪਾਇ ਅਮਿਲਿ ਆਤਿ ਸੇਰ ਜਾਇ ॥ ਪਰਮੇ
 ਸਰਿ ਜੀਵ ਲਿਆਨ ਨਕ ਤਿਸੇ ਪਿਆਇ ॥ ੧ ॥ ੪੫ ॥ ਜੀਵਨ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੁ ਇਕੋ ਸਿਮਰੀਐ
 ਦੂਜੀ ਨਹੀ ਜਾਇ ਕਿ ਨਿਬਿਧਿ ਪੀਰੀਐ ॥ ਭਿਠਾਸ ਕੁਸੰਸਾਰੁ ਸੁਖੁ ਨ ਨਾਮੁ ਬਿਨੁ ॥ ਤਨੁ ਪਨੁ ਹੋਸੀ
 ਛੁਰੁ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ਜਨੁ ॥ ਰੰਗ ਰੂਪ ਰਸ ਬਾਇ ਕਿ ਕਰਹਿ ਪਰਾਣੀਆ ॥ ਜਿਸੁ ਭੁਲੇਏ ਅਧਿਤਿ ਸੁਖ
 ਲਨ ਹੀਜਾਣੀਆ ॥ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਨਿਰਬਾਣੁ ਸਚਾ ਗਾਵਹੀ ॥ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਦੁਆਰਿ ਜੇ ਤੁਧੁ ਭੁਖ
 ਹੀ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਜੀਮਣੁ ਮਰਣੁ ਨ ਤਿਨ ਕਉ ਜੋ ਹਰਿ ਲਕਿ ਲਾਗੇ ॥ ਜੀਵਤ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ਹੋਏ
 ਹਰਿ ਕੀਰਤ ਨਿਜਾਗੇ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਜਿਨ ਪਾਇਆ ਸੇਈ ਦੁਰਭਾਗੇ ॥ ਨਾਇਕ ਸਰਿਐ ਪ੍ਰਿਥੁ
 ਜੀਵਣਾ ਤੁਏ ਕਚ ਪਾਗੇ ॥ ਨਾਨਕ ਪੁਰਿ ਪੁਨੀਤ ਸਾਧ ਲਖ ਕੋਟਿ ਪਿਰਾਗੇ ॥ ੧੬ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ੪੫ ॥
 ਪਰਇ ਸੁਖਿ ਨੀਖ ਨੂਰਤ ਨਜਨੁ ਵੀਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪੁਰਖੁ ਮਨਿ ਦੁਨਾ ॥ ਸਭੇ ਕਾਜ ਸੁਹੇਲੇ ਵੇਖੀਏ
 ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਤੁਠਾ ॥ ੧ ॥ ੪੫ ॥ ਟਿਰਦੀ ਟਿਰਦੀ ਦਹ ਦਿਸਾ ਜਲ ਪਰਬਤ ਬਨ ਗਭਿ

ਜਿਥੋਂ ਭੀ ਠਾਮਿ ਰਤ ਕੇ ਇਲ ਬਹਿ ਠੀ ਆਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਜਿਸੁ ਸਰਬ ਸੁਖ ਛਲ ਲੋੜੀ ਅਹਿ ਸੇਸ
 ਚੁਕਾਵਉ ॥ ਨੇੜੈ ਦੇਖਉ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮੁ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਪਿਆਵਉ ॥ ਹੋਇ ਸਗਲ ਕੀਰੇ ਟੁਕਾ ਹਰਿ ਸੰਗ
 ਸਮਾਵਉ ॥ ਦੁਖ ਦੁਨ ਦੇਈ ਕਿਸੈ ਜੀਅ ਪਤਿ ਸਿਉ ਪਰਿ ਜਾਵਉ ॥ ਪਤਿ ਤਪ ਨੀਤ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨ
 ਨਕਸੁ ਟਵਉ ॥ ੧੭ ॥ ਸਲੋਕ ਦੇਹਮ ॥ ੫ ॥ ਏਕੁ ਜਿਸਾ ਜਨੁ ਮੇਕੀਆ ਸਰਬ ਕਲ ਸਮਰਥਾ ਜਿਉ ਹਮ
 ਰਾਖੈ ਨੀਮੈ ਹਰਿ ਮਨ ਤਨ ਸੰਦਰੀਵ ਬੁਝਾ ॥ ੧੮ ॥ ੫ ॥ ਜੇਕਰੁ ਗਹਿ ਪਿਆਰੁ ਤੇ ਤੁਧੁ ਨ ਛੋਡੁ ਮੁਲਾ ॥ ਹ
 ਰਿਛੋ ਰਨਿ ਸੇਦੁ ਰਜਨਾ ਪਨੁ ਹਿ ਦੇ ਜਕ ਕੈ ਸੁਲਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਸਭਿ ਨਿਪਾਨ ਪਰਿ ਜਿਸ ਦੇ ਹਰਿ ਕਰੇ ਸੁਹ
 ਦੇ ॥ ਜਾਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਹਿ ਸੰਤ ਜਨ ਪਾਪ ਮਲ ਸੋਢੈ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਹਿਰਦੈ ਦਸ ਹਿ ਸੰਕਟ ਸਭਿ ਖੋਢੈ ॥
 ਗੁਰ ਪੁਰਾਨਿ ਸੁਭੇਈ ਮੈ ਮਰਿ ਜਨ ਮਿਨ ਰੋਢੈ ॥ ਪੁਰੁ ਦਰਸ ਪਿਆਸ ਨਾਨਕ ਘਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਦੇਢੈ ॥
 ੧੯ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ੧ ॥ ਭੁਖਣ ਮ ॥ ੫ ॥ ਭੋਰੀ ਭਰਮੁ ਦਵਾਇ ਪਿਰੀ ਮੁਹ ਬਤਿਹਿ ਭੁਤਾ ॥ ਜਿਥੁ ਹੁੰਦੈ ਜਾਇ ਤਿਥਾ
 ਉਮਉ ਜੁਦੁ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥ ਮ ॥ ੫ ॥ ਚੜ੍ਹਿ ਕੈ ਘੋੜਿ ਕੈ ਭੰਦੈ ਪਕ ਨਹਿ ਖੁੰਡੀ ਦੀ ਖੰਡਾਰੀ ॥ ਹਿਸਾ ਮੇਤੀ ਚਿਤੁ ਉ
 ਲਾ ਸਹਿ ਕੁਕ ਨਦੀ ਓੜਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਰਸ ਨਾ ਉਚਰੈ ਹਰਿ ਸ੍ਰਵਣੀ ਸੁਣੈ ਸੋਢੈ ਪਰੈ ਮਿਤਾ ॥ ਹਰਿ ਜ
 ਸੁਲਿ ਖਹਿਲਾਇ ਭੁਫਨੀ ਸੇਹ ਸਤ ਪਦਿਤਾ ॥ ਅਨ ਸਭਿ ਤੀਰਥ ਮਜਨਾ ਸਭਿ ਪੁੰਨ ਤਿਨ ਕਿਤਾ ॥

ਸੰਸਾਰਸਾਗਰਤੇਉਧਰੇਬਿਖਿਆਗਜੂਜਿਤਾ॥ ਨਾਨਕਲਵਿਲਾਇਉਧਾਰਿਅਨੁਦਯੁਸੇਦਿਆਮਿ
 ਤਾ॥੧੯॥ ਸਲੋਕਮਃ॥੫॥ ਧੰਧਵੇਕੁਲਾਹਚਿਤਿਨਾਦੈਹੇਕੰਕੇ॥ ਨਾਨਕਸੇਈਤੰਨਛੁਟੀਕਿਜਿਗ
 ਸਾਂਈ॥ ਦਿਸਰੈਮਃ॥੫॥ ਪਰੇਤਹੁਕੀਤੇਨੁਦੇਵਤਾਤਿਨਿਕਰਣੈਹਾਰੇ॥ ਸੇਭੇਸਿਖਉਬਾਰਿਅਨੁਪ੍ਰਭਿਕ
 ਜਸਦਾਰੇਗਨਿੰਦਕਪਕਠਿਪਛਾੜਿਨੁਸ੍ਰੁਠੇਦਰਬਾਰੇ॥ ਨਾਨਕਕਾਪ੍ਰਕਾਸੁਹੈਆਪਿਸਾਜਿਸਦਾਰੇ॥
 ਪਉੜੀ॥ ਪ੍ਰਭੁਬੇਅੰਤੁਕਿਛੁਅੰਤੁਲਹਿਸਭਿਤਿਸੈਕਰਣਾ॥ ਅਗਮਅਗੋਚਰੁਸਾਹਿਬੋਜੀਅੰਕਾ
 ਪਰਣਾ॥ ਹਸਤਦੇਇਪ੍ਰਤਿਪਾਲਦਾਰੁਰਣਏਖਣੁਕਰਣਾ॥ ਮਿਹਰਵਾਨੁਬਖਸਿਦੁਆਪਿਜਪਿ
 ਸਚੇਤਰਣਾ॥ ਜੇਤੁਪੁਭਾਵੈਸੋਭਲਾਨਾਨਕਦਾਸਸਰਣਾ॥੨੦॥ ਸਲੋਕਮਃ॥੫॥ ਤਿਨਾਕੁਖਨਕਾਰਹੈ
 ਜਿਸਦਾਪ੍ਰਭੁਹੈਸੋਇ॥ ਨਾਨਕਚਰਣੀਲਗਿਆਉਧਰੈਸਤੁਕੋਇ॥੧੯॥੫॥ ਜਾਚਿਕੁਮੰਗੈਨਿਤਨਾਮੁ
 ਸਾਹਿਬੁਕਰੇਕਬੁਲੁ॥ ਨਾਨਕਪਰਮੇਸਰੁਜਨਮਾਨੁਤਿਸਹਿਕੁਖਨਮੁਲਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਅਨੁਰਤਾ
 ਗੋਵਿੰਦਸੰਗਿਸਚੁਭੋਜਨੁਜੇਏ॥ ਪ੍ਰੀਤਿਲਗੀਹਰਿਨਾਮਸਿਉਏਹਹਸਤੀਘੋਰੇ॥ ਰਾਜਮਿਲਖ
 ਖੁਸੀਆਪਣੀਪਿਆਇਖੁਖਨਮੋਰੇ॥ ਢਾਢੀਦਰਿਪ੍ਰਭਮੰਗਣਾਦਰੁਕਦੇਨਛੋਰੇ॥ ਨਾਨਕਮਨਿ
 ਤਨਿਚਾਉਏਹੁਨਿਤਪ੍ਰਕਊਲੋਰੇ॥੧॥੨੧॥ ਸੁਪ੍ਰਕੀਚੇ॥ ਆਰੂਢਾਰਮਹਲਾ੫

੨੪। ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਭਖਣੇ ਮਹਲਾ ੫

ਤੂਚਉ ਸਜਣੁ ਮੇਰਿ ਆਰੇਈ ਸਿਸੁ ਉਤਰਿ। ਨੈਣ ਮਹਿ ਜੇ ਤਰਸ ਦੇ ਕਦਿ ਪਸੀ ਦੀਦਾਰੁ ॥੨॥ ਮਃ ੫। ਨੀ
ਹੁ ਮਹਿ ਜਾਤਉ ਨਾਲਿ ਬਿਆਨੇ ਹੁਕੂਨ ਦੇ ਭੇਖਾ। ਕਪਨੁ ਭੋਗ ਭਾਰ ਦੇਣਿ ਚਰਪਿਰੀ ਨ ਭੇਖਾ ॥੩॥ ਮਃ ੫।
ਉਠੀ ਝਾਲੂ ਕੰਤ ਰੇਹਉ ਪਸੀ ਤਉ ਦੀਦਾਰੁ। ਕਾਜਲ ਹਾਰੁ ਤਮੇਲੁ ਰਸੁ ਬਿਨੁ ਪਸੇਹ ਭਰ ਸਿਛਾਰੁ ॥੪॥ ਮਃ ੫।
ਉਦੀ। ਤੂ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚਿ ਸਚੁ ਸਤੁ ਪਾਰਿਆ। ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੀਤੋ ਥਾਟੁ ਸਿਰਜ ਸੰਸਾਰਿਆ ॥੫॥
ਰਿਆਗਿ ਆਹੋ ਏ ਬੇਦ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨ ਵੀਚਾਰਿਆ। ਬਹਮੁ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁ ਰੈਗੁਣ ਬਿਸਥਾਰਿਆ ॥੬॥
ਖੰਡਿ ਪ੍ਰਥਮੀ ਸਾਜਹ ਰਿਰੰਗ ਸਵਾਰਿਆ। ਦੇਵੀ ਜੰਤਉ ਪਾਇ ਅੰਤਰ ਕਲਪਾਰਿਆ ॥੭॥ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨ ਜ
ਠੇ ਕੋਇ ਸਚੁ ਸਿਰਜਣਹਾਰਿਆ। ਤੂ ਜਾਣਹਿ ਸਭ ਬਿਧ ਆਪ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਸਤਾਰਿਆ ॥੮॥ ਭਖਣੇ
ਮਃ ੫। ਜੇ ਤੂ ਮਿਰਾਮ ਸਾਰੁ ਹਾਹਿ ਕੰਤੋਰੀ ਨ ਦਿਛੋ ਨਾ। ਜੀਉ ਮਹਿ ਜਾਤਉ ਮੇਰਿਆ ਕਦ ਪਸੀ ਜਾਨੀਤੀ ॥੯॥
੨ ਮਃ ੫। ਵਰਜਨ ਤੂ ਜਲੁ ਭਾਹੀ। ਦਿਛੋ ਨ ਮਰਜਾਹਿ। ਕੰਤ ਤੂ ਸਉ ਸੇਜ ਨੂੰ ਮੇਰਾ ਹਰੈ ਦੁਖ ਉਲਾਹਿ ॥੧੦॥
੩ ਮਃ ੫। ਵਰਜਨ ਦੂਜਾ ਭਉਹੈ ਦੇਛੋ ਨਾਹਿ। ਮੇਰੇ ਗਾਸ ਜਣ ਸਚਾ ਪਤ ਸਾਹੁ ਜਿਸ ਮਿਲ ਕੈ ਚੋਭੈ ॥੧੧॥
ਗਾ੩। ਪਉਣੀ। ਤੂ ਅਗਮ ਦਇਆਲੂ। ਬਿਅੰਤ ਹੋਤੇ ਗੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹੈ ਕਉਣੁ ਤੂ ਪਸਿਰ ਜਿਆਸ ॥੧੨॥

ਭਸੀਸਾਰੂਨਾਇਕੁਸਗਲਰਉਣਾ ਤੇਰੀਕਦਰਤਕੋਇ ਨਜਾਣੈ ਮੇਰੈਠਾਕੁਸਗਲਰਉਣਾ ਤੁਧ
 ਅਪਨੁਕੋਇਨਸਕੋਤੁਅਬਨਸੀਜਗਉਪਰਣਾ ਤੁਧਥਾਪੇਚਾਰੇਜੁਗਤੁਕਰਤਾਸਗਲਪਰਣੁ
 ਤੁਧਅਵਣਜਾਣਕੀਆਤੁਧਲੇਪਨਲ ਗੋਰਿਣਾ ਜਿਸੁਹੋਦਹਿਆਪੁਦਇਅਲੁਤਿਸਲਾਦੁ
 ਹਿਸਤਿਗੁਰਚਰਣਾ ਤੁਹੋਰਤਉਪਾਇਨਲਰੁਈਅਬਨਸੀਸਿਸਟਕਰਣਿ । ੩। ਫੁਖਣੇਮਃ ੫। ਜੇ
 ਤੁਧਤਹਿਅੰਝੇਹਭਿਸਰਤਿਸੁਹਾਕੀਹੋਇਹਿਕਸੁਕਿਤੇਥਾਹਰੀਮੇਰੀਵਾਤਨਪੁਛੋਕੋਇ। ੧੪।
 ੪। ਪਾਉਛੋਟੇਲੁਸੁਹਾਵਣਸਹੁਬੈਠਾਅੰਝੇਮਲਾਪਹੀਨਵੈਏਬੁਥਨਜੋਪਰਿਆਵੈਚਲਿ।
 ੫। ਮਃ ੫। ਸੇਜਦਿਛੁਈਕਿਤਕੁਕੀਆਹਤੁਸੀ ਗਾਰੁਇਨੀਮੰਝਿਨਸਮਾਦਈਜੇਗਲਿਪਹਿਰਾ
 ਹਾਰਾ। ੩। ਪਉਣਾ ਤੁਪਾਰਬ੍ਰਹਮਪਰਮੇਸਰਜੋਨਨਆਵਹੀ। ਤੁਹੁਕਮੀਸਾਜਿਹਿਸਿਸਟਸ
 ਜਸਮਾਦਹੀ। ਤੇਗਰੁਪਨਜਾਈਲਖਿਆਕਿਉਤੁਸ੍ਰਹਿਪਿਆਵਹੀ। ਤੁਸੰਭੁਮਹਿਦਰਤਹਿਆਪ
 ਕੁਦਰਤਿਦੇਖਾਵਹੀ। ਤੇਗੀਭੁਗਤੁਹੁਕੁੰਨੁਰਤੋਟਨਆਵਹੀ। ਏਹਰੋਤਨਜਦੇਹਰਲਾਲਕੀ
 ਮਨਪਾਵਹੀ। ਜਿਸੁਹੋਦਹਿਆਪੁਦਇਅਲੁਤਿਸਸਤਿਗੁਰਸੇਵਾਲਾਵਹੀ। ਤਿਸਕਦੇਨਆਵੈ
 ਈਤਿਟਜੋਹਰਿਗੁਣਗਾਵਹੀ ੩। ਫੁਖਣੇਮਃ ੫। ਜਾਪੁਸੀਹਠਿਮੇਪਿਰੀਮਹਿਜੈਨਾਲਿ। ਹਭੇਰੁਮ

ਉਲਾਹਿਅਮੁ ਨ ਨਕਨਦਰਿਨਿਹਾਲਿ ॥ ੨੫ ॥ ਨਾਨਕ ਬੈਠਾ ॥ ਤੁਖੇਵਾਉਲੰਮੇਸੇਵਹਿਦਰੁਖ
 ਨਾਪਿਗੰਏਤੂਜਾਣੁ ॥ ਹਿੰਜਾਸੁਉਤੈਉਹਿਖਨੂ ॥ ੨੫ ॥ ॥ ਕਿਆਗਾਲਇਓਭੁਛਪਰਵੇਲਨ
 ਜੇਹੇਕੰਤਤੂ ॥ ਨਾਨਕ ਫੁਲਸੰਦੀਵਰੂਖਿਨਿਅੰਗੁਹਿਸੰਸਾਰਜਿਉ ॥ ੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਸੁਖੁ
 ਸੁਖਾਣਸੁਰੂਪਤੂਸਰੁਮਾਹਿਦਰਤੰਤਾ ॥ ਤੁਆਪੇਠਕੁਰਸੇਵਕੇਆਪੇਪੁਜੰਤਾ ॥ ਦਾਨਾਬੀਨਾਅਪ
 ਤੁਆਪੇਸਤਿਵੰਤਾ ॥ ਜਤੀਸਤੀਪੁਰਨਿਰਮਲਾਮੇਰੇਹਰਿਭਗਵੰਤਾ ॥ ਸਰਬਹਮਪਸਾਰਪਸਾਰ
 ਰੇਆਪੇਪੇਲੰਤਾ ॥ ਇਹੁਆਵਾਣੁ ॥ ਟੁਟਰਚਾਇਓਕਰਿਚੇਜਦੇਖੰਤਾ ॥ ਤਿਸਬਾਹੁਰੁਗਰਬਨਪ
 ਵਹੀਜਿਸੁਦੇਵਹਿਗੁਰਮੰਤਾ ॥ ਜਿਉਆਪਚਲਾਵਹਿਤਿਉਚਲਦੇਕਿਛੁਵਸਿਨਜੰਤਾ ॥ ੪ ॥ ਭੁਖ
 ਏਮ ॥ ੫ ॥ ਕੁਗੰਏਕੁਰੰਏਵੈਦਿਆਤਲਿਗਨੁਆਹਿਰੇਰਾ ॥ ਵੇਖੋਛਿਟਕੁਥੀਵਦੋਜਾਮਖਿਸੰਦ
 ਪੇਰਾ ॥ ੨੫ ॥ ॥ ਸਚੁਜਾਣੈਕਚੁਵੈਦਿਓਤੁਆਪੁਆਪੇਸਲਦੇ ॥ ਨਾਨਕਆਤਸਰੀਮੰਦਿਨੈ
 ਦੇਬਿਆਛੁਲਿਪਬਣਿਜਿਉਜੁਮਿਓ ॥ ੨੫ ॥ ॥ ਭੋਰੇਭੋਰੇਰੂਹਨੇਸੇਵੇਦੇਅਲਕਾ ॥ ਮੁਦਤ
 ਪਈਚਿਗਣਿਆਛਿਰਿਕਰੂਆਵੈਗੁਤਿ ॥ ੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਤੁਸਰੂਪਨਰੋਖਿਆਜਾਤਿਤੂਵਰਨਾਬ
 ਹਰਾ ॥ ਏਮਾਣਸਜਣਾਹਿਦੂਰਤੂਵਰਤਹਿਜਾਹਰਾ ॥ ਤੁਸਰੁਪਟਭੋਗਹਿਭੋਗਤੁਪਲੇਪੁਨਲ

ਹਰਾ ਤੂ ਪੁਰਖ ਅਨੰਦੀ ਅਨੰਤ ਸਭੁ ਜੇਤ ਸਮਾ ਹਰਾ ਤੂ ਮਭਦੇ ਦਾ ਮਹਿ ਦੇਵ ਬਿਧਾ ਤੇ ਨਰਿ
 ਹਰਾ ਕਿਆ ਅਰਾਧੇ ਲਿਹਵਾਏ ਕਤੂ ਅਬ ਨਾ ਸੀ ਅਪਰ ਪਰਾ ਨਿਸਮੇਲ ਹਿਸਤਿ ਗੁਰ
 ਅਪਿਤਿਸ ਕੇ ਸਭੁ ਕੁਲ ਤਰਾ ਸੇਵਕ ਸਭੁ ਕਰਦੇ ਸੇਵਕ ਰਿਨਾਨ ਕਜ ਨੁ ਤੇਰਾ ਡੁਖ ਏ ਮਃ
 ੫ ਗਹਰੁ ਤੂ ਨਾ ਤਿਠ ਛਾਇਆ ਗਾਠ ਲਿਜ ਲਿਓ ਹੁਭਾ ਹਿਯਾ ਨਿਨਾ ਰਾਗ ਮਥਾ ਹਿਰੈ ਤਿਨ ਉਸ
 ਤਾਦਪ ਨਾਹਿ ॥ ੧ ਮਃ ੫ ਨਾਨਕ ਪੀਠਾ ਪਕਾਸਾ ਨਿਆਪ ਰਿਆਆ ਠਮ ਉਜੁ ਦਾ ਬਾਝੁ ਹੁਸ
 ਤਿਗੁਰ ਅਪਣੇ ਬੈਠਾ ਕਦ ਰੂਦਾ ਮੜ ਮਃ ੫ ਨਾਨਕ ਤੁਸਰੀਆ ਪਕਾਈ ਅਪਣੀ ਬਾਲੇ ਮਾਠੀ ਮਾ
 ਨਿਨੀ ਗੁਰੁ ਮਨਾਇ ਅਗਨਿ ਰਜਿ ਸੇਈ ਖਾਹਿ ॥ ੨ ਪਉੜੀ ਤੁਸਰੀਆ ਮਹਿ ਖੇਲ ਰਚਾਇਆ
 ਦੇਚ ਹਉਮੈ ਪਾਈਆ ਏਕ ਮੰਦਰਿ ਪੰਚ ਚੋਰ ਹਹਿ ਨਿਤ ਕਰਹਿ ਬੁਰਿਆਈਆ ਦਸਿ ਨਾਰੀ
 ਇਕ ਪੁਰਖ ਕਰਿ ਦੇਸੇ ਸਦਾ ਲੁਭਾਈਆ ਏਨਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ ਮੋਹੀਆ ਨਿਤਿ ਠਿਰਹਿ ਭਰ
 ਮਾਈਆ ਗਾਠਾ ਦੇਵੈ ਕੀਤੀ ਓਸਿ ਦਸਕ ਤਿਵਰੈ ਈਆ ਸਿਦਾ ਅਗੈ ਸਕਤੀ ਹਾਰਿ ਅਏਵੈ ਹਰਿ
 ਭਾਈਆ ਇਕ ਦਿਚਹੁ ਹੀ ਤੁਪੁਰਖਿਆ ਜੇ ਸਤਿ ਸੰਗਿ ਮਿਲਾਈਆ ਜਲ ਵਿਚਹੁ ਬਿਬੁਓਠਾ
 ਲਿਓ ਜਲਿ ਮਹਿ ਸਮਾਈਆ ਮਾਏ ॥ ਡੁਖ ਏ ਮਃ ੫ ਅਚਾਹਾ ਕੂੜਾ ਪਿਛਾਛੇ ਰਿਨ ਮੁਹਤੁ ਨਾਨ

ਨਕਸਿਓਇਵੇਹਵਾਰਬਹੁਨਿਹੋਵੈਜਨਮਫਲਾ ॥੧੨੪॥੫॥ਸਜਣਨਮੇਰੰਚਾਈਆਹਭਕਹੀ
 ਦਾਮਿਤਾਹਭੇਜਾਣਨਿਆਪਣਕਹੀਨਹੋਚਿਤਾ ॥੧੨੫॥੫॥ਗੁਣੁਲਿਖਮਲਲੁਮਥੋਹੀਧਗਟ
 ਬਿਆਸੋਸੁਹਾਵਾਥਾਨੁਜਿਥੋਪਿਰੀਏਜੀਤੁਫੁਲਿਆ ॥੧੨੬॥੫॥ਉਨੀਜਾਤੁਮੇਰੈਵਲਿਹੈਤਕਿਆਮੁਹ
 ਛੰਦਾ ॥੧੨੭॥੫॥ਸਭਿਕਿਛੁਮੇਨੇਸਉਪਿਆਜਾਤੇਰਾਬੰਦਾ ॥ਲਖਮਤਿਨਾਅਵਈਖਾਇਖਰਚਰਹੀ
 ਦਾ ॥ਲਖਚਉਰਾਸੀਹਮੇਦਨੀਸਭਸੇਵਕਿਰੰਦਾ ॥ਇਹਵੈਰੀਮਿਤਸਭਿਕੀਤਿਆਨਹਮੀਗਹਿਮੀ
 ਦਾ ॥ਲੇਖਕੋਇਨਪਛਈਜਾਹਰਿਬਖਸੰਦਾ ॥ਅਨੰਦਭਇਆਸੁਖਪਾਇਆਮਿਲਿਗੁਰਗੋਦਿਦਾ
 ਸਭੇਕਾਜਸਦਾਰਿਮੇਜਾਤੁਪੁਰੁਦੰਦਾ ॥੧੨੮॥੫॥ਭਖਣੇਮਃ ॥੫॥ਭੇਖਣਕੁਮੁਸਭਕੁਮੁਖਕਿਜੇਹਾਤਉਪ
 ਣੀ ॥ਫਿਰਦਕਿਤੇਹਾਲਿਜਾਤਿਠਮੁਤਾਮਨਧਾਪਿਆ ॥੧੨੯॥੫॥ਦੁਖੀਅਦਰਦਾਪਣੇਦੇਦਨਜਾ
 ਠੇਤੁਪਛੋ ॥ਜਾਣਲਖਭਵੇਪਿਰੀਭੁਖੰਦੋਤਜੀਵਸਾ ॥੧੩੦॥੫॥ਛਹਦੀਜਾਇਕਰਾਰਿਵਹਇਦ
 ਰੰਦੇਮੈਡਿਠਿਆਸਈਰਹੇਅਮਾਣਜਿਨਸਤਿਗੁਰਭੇਟਿਆ ॥੧੩੧॥੫॥ਉਨੀਜਿਸਜਨੁਤੇਰੀ
 ਭੁਖਹੈਤਿਸੁਦੁਖਨਦਾਘੋ ॥ਜਿਨਜਨਗੁਰਮਖਿਬੁਝਿਆਸੁਚਹੁਕੁੰਡੀਜਾਘੋ ॥ਜਿਨਰਉਸਕੀ
 ਸਰਨੀਪਰੈਤਿਸਕੀਬਹਿਘਾਘੋ ॥ਜਨਮਜਨਮਕੀਮਲਉਤੇਰੈਗੁਰਪੁਡੀਨਘੋ ॥ਜਿਨਹਰਿਭਾਣਾ

ਠਾਰੀ

ਮਾ

ਮਾ

ਵਾ ੨੨ ਮਃ ੫। ਰਤੋਰੰਗ ਪਾਥ ਦੁਹਰ ਕੈਸ ਨੁਤ ਨੁਅਤਿ ਕੁਲ ਲੁ ਨਾਨਕ ਦਿਨੁ ਨ ਦੇਅ ਲੂ ਦਿਆ
 ਜਿਤੀ ਹੋਰ ਬਿਆਲੁ ੩। ੫ਉਨੀ। ਹਰਿ ਜੀਉ ਜਤੁ ਮੇਰਾ ਮਿਤੁ ਹੈ ਤਾ ਕਿਆ ਮੇਕਾ ਛਾ ਜਿਨੀ ਠਗੀ
 ਜਗਿ ਆਸੇ ਤੁਧ ਮਾ ਬਿਨ ਦਾਨਾ ਗੁਰ ਭਉ ਜਲੁ ਪਾ ਰਿਲੀ ਪਾਇ ਜਿਤੁ ਪਾਵਾਨਾ ਗੁਰ ਮਤੀ ਸਭ
 ਰਸ ਭੋਗ ਦਾਦੁ ਆਖਾਨਾ ਜਭ ਇਦੀ ਅਵਸਿਕ ਰਿਦਿ ਤੀਓ ਸਤ ਵੰਤ ਸਾਫਾ ਲਿਤੁ ਲਾਈਅ
 ਨਤਿ ਤੈਲ ਗਵੀਅ ਨਹਿ ਖਿਜੋ ਤਾਨਾ ਜੇਇ ਛੀਸੇ ਟਲੁ ਪਾਇਦਾ ਗੁਰ ਅੰਦਰਿ ਦਾਨਾ ਗੁਰ ਨਾ
 ਨਕ ਤੁਠ ਭਾਇਰ ਹੁ ਹਰਿ ਦਸ ਦਾਨੇ ਨਾ ੧੦। ਭਖੇਣ ਮਃ ੫। ਜਾਮੁ ਆਵਹਿ ਚਿਤੁ ਤਤੁ ਹਭੇ ਸੁਖ ਲ
 ਹਾਉ। ਨਾਨਕ ਮਨ ਹੀਮੰ ਸੁਰੰਗਾ ਦਲ ਪਿਰੀਤ ਹਿਜਾ ਨਾਉ ੧੨ ਮਃ ੫। ਕਪੜ ਭੋਗਾ ਦਿਕਾਰੇ ਹਭੇ
 ਹੀਛਰਾ ਖਾਕੁ ਲੋਢੇ ਦਾ ਤੰਨਿ ਕੇ ਜੇਰ ਤੇ ਦੀਦਾਰਾ ੨੨ ਮਃ ੫। ਕਿਆ ਤੁਕਹਿ ਬਿਆਪਾ ਸਕਰਿ ਹੀਅ
 ਕੋਹਿ ਕੁਆਧਾਰਾ। ਕੀਉ ਸੰਤ ਨ ਕੀਰੇਣ ਜਿਤੁ ਲਭੀ ਸੁਖ ਦਾਤ ਗ ੩। ੫ਉਨੀ। ਦਿਨੁ ਕਰ ਹਰਿ ਜੀ
 ਉਨ ਪਾਈਐ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮਨੁ ਅਨਲ ਗੋਯਾ ਧਰਮੁ ਪੀਰ ਕਲ ਅੰਦਰੇ ਇਹੁ ਪਾਪੀ ਮੂਲ ਨਤ
 ਗੋਅਹਿ ਕਰੁ ਕਰੇ ਸੁਆਹਿ ਕਰੁ ਪਾਏ ਇਕ ਪਾਠੀ ਮੁਹਤੁ ਨਲ ਗੋ। ਚਰੇ ਜੁਗ ਮੈ ਸੋਧਿਆ ਦਿਨ
 ਸੰਗਤਿ ਅੰਹਿ ਕਰੁ ਨ ਭਗੋ। ਹਉਮੈ ਮੂਲਿ ਨ ਛੁਟਈ ਦਿਨੁ ਸਾਧੁ ਸਤ ਸੰਗੋ। ਤਿਚਰੁ ਬਾਹਿਨ ਪਵਈ

ਗੋ

ਜਿਚਰੁ ਸਹਿਬ ਸਿਉ ਮਨਿ ਤੁਰੈ ॥ ਜਿ ਨਿਜ ਨਿਰੁ ਰਮਖਿ ਸੇਵਿ ॥ ਆਤਿ ਸੁਘਰਿ ਦੀਨੁ ਭਾਖੁ ਅਭਰੈ ॥
ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ॥ ਗੁਰ ਸਤਿ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਲੋ ॥ ਰੁਖ ਟੇ ਮ ॥ ੫ ॥ ਲੋ ਭੀ ਦੇਹ ਭਜਾਇ
ਸੇ ਮੀਰਾ ਮੀਰੀ ਨ ਸਿਰਿ ॥ ਹਠ ਮਝੁ ਹੁੰ ਧਣੀ ਚੰਦੇ ਮੁਖ ਆਲਾਇ ॥ ੧੨ ਮ ॥ ੫ ॥ ਆਇ ਕੁਮੋਹਿ
ਮਊ ਭਿੰਨ ਧਣੀ ਅਖਾਹਿ ॥ ਹਿਅ ਉਮਹਿ ਜਾਹੰ ਰੂਨੁ ਮੁਖ ਹੁਸਨੁ ਆਲਾਇ ॥ ੨੨ ਮ ॥ ੫ ॥ ਸੁਖੀਆ
ਉ ਜੋ ਜਨੈਣਾ ਪਿਰੀ ਦਿਛੁ ਵਣਾ ॥ ਜੇ ਰੋਖੈ ਹਿਕਦਾਰ ਤਾ ਸੁਖ ਕੀਆ ਹੁਬਾਰੈ ॥ ੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥
ਮਨ ਲੋਚੈ ਹਰਿ ਮਿਲਣ ਕਉ ਕਿਉ ਦਰਸਨੁ ਪਾਈਆ ॥ ਮੈਲ ਖਵਿ ਦੂਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਜੇ ਬਿਦਖ
ਲਾਈਆ ॥ ਮੈਚਾਰੈ ਕੁਰਾ ਭਲੀਆ ਤੁਧੁ ਜੇਦ ਰੂਨ ਸਾਈਆ ॥ ਮੈਦੁ ਸਹੁ ਮਚਰੁ ਸੀਤ ਹੋ ਕਿਉ ਪ
ਰੁ ਮਿਲਾਈਆ ॥ ਮਨ ਅਰਪਹੁ ਹਉ ਮੈ ਤਜਹੁ ॥ ਇਤ ਪੰਥ ਜੁਲਾਈਆ ॥ ਨਿਤ ਸੇਵਹੁ ਸੁੰਦਰਾ ਪਾ ॥ ੬
ਸਤੁ ਸੀਰਿ ਮਿਲਾਈਆ ॥ ਸੇਭੇ ਆਸਾ ਪੂਰੀਆ ਗੁਰ ॥ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਈਆ ॥ ਤੁਧੁ ਜੇਦ ਰੂਹ
ਰਨ ਸੁਝਈ ਮੇਰੇ ਮਿਤਰੁ ਸਾਈਆ ॥ ੧੨ ਮ ॥ ੫ ॥ ਸੁਖੀਆ ਉਤਖਤੁ ਪਿਰੀ ਮਹਿ ਜੇ ਪਤਿ ਸਾਹਿ
ਪਾਵ ਮਿਲਾਵੈ ਕੋਲਿ ਕਵਲ ਜਿਦੈ ਬਿਗਸਾਵੈ ॥ ੧੫ ਮ ॥ ੫ ॥ ਪਿਰੀ ਆਸੀਦ ਭੀ ਭੁਖ ਮੁਲਾਵਣ
ਬੀਦਿ ਬਰਾ ॥ ਜਣੁ ਮਿਠਾਈ ਇਖ ਬੇਈ ਪੀਵੈ ਨਹੁ ਟੈ ॥ ੨੨ ਮ ॥ ੫ ॥ ਠਗਾਨੀ ਹੁਮਿ ਰੋਜੁ ਜਾਣ

ਰੁਖ ਟੇ

੩

ਰੀਧਰਬਾਨਗਰੀ। ਸੁਖਅਯਉਤੁਇਤਿ ਸੁਖਧਿ। ਭੁਘਰਿਘਣੇ ੩। ੫ਉਤ੍ਰੀ। ਅਕਲਕਲਾਨਹਿ
 ਪਾਣੀਐਪ੍ਰਕੁਮਲਖਅਲੇਖੀ। ਘਟਦਰਸਨੁਭਰਮਤੇਫਿਰਹਿਨਹਿਮਿਲੀਐਭੇਖੀ। ਦੁਰਤ
 ਕਰਹਿਚੰਦ੍ਰਾਇਣਮੇਕਿਤੈਨਲੇਖੀ। ਬੇਦਪੜਹਿਸੰਪੂਰਨਾਤਤੁਸਾਰਨਧੇਖੀ। ਤਿਲਕਕਛਹਿ
 ਇਸਨਾਨੁਕਰਅੰਤਰਿਕਾਲੇਖੀ। ਭੇਖੀਪ੍ਰਕੁਨਲਭਈਦਿਨੁਸਚੀਸੇਖੀ। ਕੁਲਾਮਾਗਗੋਜੇਪਦੈ
 ਜਿਸੁਸੁਰਿਮਸੈਕਿਲੇਖੀ। ਤਿਨਜਨਮਸਰਗਾਰਿਆਅਪਣਾਜਿਨਗੁਰਮਖੀਦੇਖੀ। ੧੩। ਭੁਖਣੇ
 ਮਃ ੫। ਸੋਨਿਦਾਹੁਗਾਰਿਜੇਚਲਾਉਨਖੀਐ। ਕਰਕੂੜਾਵੀਛਰਿਸੰਮਲੁਸਚੁਪਣੀ। ੧੪। ੫। ਹਭ
 ਸਮਾਣੀਜੋਤਿਜਿਉਨਲਿਘਟਾਉਚੰਦ੍ਰਮਾ। ਪ੍ਰਗਟਿਥੀਆਅਪਿਨਾਨਕਮਸਤਕਿਲਿਖਿਆ।
 ਕਮਃ ੫। ਸੁਖਸੁਹਾਵੇਨਾਮਚਉਘਾਠਪਹਰਿਗੁਣਗਉ। ਨਾਨਕਦਰਗਾਹਿਮੰਨੀਐਹਿਮਿਲੀਫਿ
 ਸ਼ਵੇਬਾਉ। ੩। ੫ਉਤ੍ਰੀ। ਬਾਹਰਭੇਖਨਪਾਣੀਐਪ੍ਰਕੁਅੰਤਰਜਾਮੀ। ਇਕਸੁਹਰਿਜੀਉਬਾਹਰੀਸ
 ਭੁਫਿਰੈਨਿਕਾਮੀ। ਅਨੁਰਤਕੁੰਟੇਬਸਿਉਨਿਤਗਰਬਿਫਿਰਾਮੀ। ਫਿਰਹਿਗੁਮਾਨੀਜਗਮਹਿਕਿ
 ਆਗਰਬਹਿਦਾਮੀ। ਚਲਦਿਆਨਲਿਨਚਲਈਖਿਨਜਾਇਬਿਲਾਮੀ। ਬਿਚਰੇਫਿਰਹਿਸੰ
 ਸਾਰਮਹਿਗਰੇਜੀਹੁਕਾਮੀ। ਕਰਮੁਖੁਲਾਗੁਰੁਪਾਇਆਹਰਿਮਿਲਿਆਸੁਆਮੀ। ਜੋਜਨਿਹਰਿ

ਕਸੇਵਕੋਹਰਿਤਿਸਕੀਕਾਮੀ॥੧੪॥ਤਖਣੇ॥ਮਃ੫॥ਮੁਖਹੁਅਲਾਏਹਰਮਰਣਪਛਾਣਿਦੋਕ
 ਇ॥ਨਾਨਕਤਿਨਾਖਾਕੁਜਿਨਾਯਕੀਨਾਹਿਕਸਿਉ॥੧੫॥ਜਨੁਦਸੀਦੋਮੀਟਿਪਛਾਣੁਕੋਹੋਕਰੋ
 ਤੈਤਨਿਖਨੁਦਾਨਾਹਿਨਾਨਕਜੈਗੁਰੁਭੁਟਿਮਾ॥੧੬॥ਮਤਨੀਕਾਦੁਕੁਆਹਿਪਦਪੁਵੀਦੋਪੀਵ
 ਸਾ॥ਮੁਤਿਨਿਪ੍ਰੇਮਅਥਾਹਿਪਸਣਕੁਸਚਾਧਣਿ॥੧੭॥ਪਉੜੀ॥ਨਿਠਭਉਨਾਮਦਿਸਾਰਿਆਨਲਿ
 ਮਾਇਆਰਚਾ॥ਆਵੇਜਾਇ॥ਭਵਈਐਬਹੁਜੋਨੀਨਚਾ॥ਬਚਨਕਰੈਤੇਖਿਸਕਜਾਇਬੋਲੇ
 ਸਭੁਕਚਾ॥ਅੰਦਰਹੁਬੋਧਾਕੁਨਿਆਰਕੁਨੀਸਭੁਖਚਾ॥ਦੈਰਕਰੈਨਿਰਦੈਰਨਲਿਜੁਠੈਲਾਲ
 ਚਾ॥ਮਾਰਿਆਸਚੇਪਾਤਸਾਹਿਦੇਖਪੁਰਿਕਰਿਮਚਾ॥ਜਮਦੂਤੀਹੈਹੋਰਿਆਦੁਖਹੀਮਹਿਪਚਾਹਿ
 ਆਤਪਦਸੁਧਰਮਕਾਨਾਨਕਦਰਸਚਾ॥੧੮॥ਤਖਣੇ॥੫॥ਪ੍ਰਭਾਤੇਪ੍ਰਭਨਾਮੁਜਪਗੁਰਕੇਚਰਣ
 ਧਿਆਇ॥ਜਨਮਮਰਣਮਲੁਓਤਰੈਸਚੇਕੇਗੁਣਗਾਇ॥੧੯॥ਦੇਹਅੰਧਰੀਅੰਧਸੁੰਦੀਨਾਮੁ
 ਵਿਹੁਣੀਆ॥ਨਾਨਕਸਠਲਜਨੰਮਜੈਪਟਿਵੁਠਾਸਚਾਧਣਿ॥੨੦॥ਲੋਟਿਲੋਟੀਠਿਠਪਿ
 ਆਸਨਬੁਝੈਮੁਪਟਿਨਾਨਕਸੋਧਣੀਅਥਿਅੰਨਜਿਨੀਤਿਸੰਦੋਮਾਪਿਰੀ॥੨੧॥ਪਉੜੀ॥ਜਿਨ
 ਜਨਿਗੁਰਮਖਿਸੇਵਿਆਤਿਨਜਨਸੁਖਪਾਈ॥ਓਹੁਅਪਤਰਿਆਕੁਟਿਬਸਿਉਸਕੁਜ

ਮ

ਸਾਜਣਮੁਖਮਨੁਪਮਠੇਪਹਰਨਿਹਾਲਜਾ

ਸੁਤਦੀਸੇਸਹਰਿਨੁਤੈਸੁਪਨੈਹਉਖੀਨੀਮੋ ੨੪੫

੪
੧੪੫

ਗਤੁਤਰਾਈਓਨਿਹਰਿਨਮਾਸਨ ਸੀਚਿਆਸਕੁਤਿਖਾਬੁਝਾਈਓਨਿਛੁਝੇਲਾਲਚਦ
ਕਿਅੰਤਰਿਲਿਵਲਾਈਓਸਸਦਾਜਦਾਪਰਿਅਨਿਦਹੈਹਰਿਸਖਾਸਹਾਈਓਨਿਵੇਰੀਮਿਤ
ਸਮਕੀਤਿਆਸਕੁਨਲਿਸੁਕੁਈਹੋਆਓਹੀਅਲਿਜਗਮਹਿਗੁਰਗਿਆਨਜਪਾਈਪੁ
ਰਬਲਿਖਿਆਹਰਿਸਿਉਬਣਿਆਈ੧੬ਭੁਖਣੇਸਃ੫ਸਰਸੁਹਾਦਾਕਾਢੀਐਕੂਵੈਕੂੜੀ
ਸੋਇਨਨਕਦਿਰਲੇਜਾਣੀਐਹਿਜਿਨਿਸਚਿਪਲੈਹੋਇ੧੭ਸਃ੫ਸਜਣੁਸਚੁਪਰਖਿਮੁ
ਖਿਅਲਾਵਣੁਬੋਥਰਾਮੰਨਮਸਾਹੂਲਖਿਤੁਪਹੁਦੁਰਨਸੁਪਿਰੀ੩ਪਉਨੀਧਰਤਿਅਕ
ਸਪਝਾਲਹੈਚੰਦਸੁਰਬਿਨਾਸੀਬਾਦਸਾਹਸਾਹਉਮਰਾਦਿਖਾਨਦੁਹਿਢੇਰੀਜਾਸੀਰੰਗ
ਤੁਰੰਗਗਦੀਬਮਸਤਸਕੁਲੋਕੁਮਿਧਾਸੀਕਜੀਮੈਖਮਸਣਿਕਾਸੰਭੋਉਨੀਜਾਸੀਪੀਰ
ਪੈਕਬਰਾਓਲੀਏਕੋਬਿਰਨਰਚਾਸੀਰੋਜਾਬਾਗਨਿਵਜਕਤੇਬਫਿਣਬੂਝੈਸਕੁਜਾਸੀ
ਲਖਚਉਰਸੀਮੇਦਨੀਸਕੁਆਵੇਜਾਸੀਨਿਹਚਲਸਚੁਖੁਦਇਏਕੁਖੁਦਇਬੀਦਾਅਬ
ਨਾਸੀ੧੮ਭੁਖਣੇਸਃ੫ਭੋਠੀਹਭੁਢੇਢੇਲਿਹੋਕਸੁਬਾਝੁਨਕੋਇਅਉਸਜਣੁਤੂਮੁਖਿਲ
ਗਮੇਰਾਮਨਤਨਿਠੀਢਹੋਇ੧੯ਸਃ੫ਆਸਕੁਆਸਾਬਾਹਰਾਮੁਮਨਵਡੀਆਸਾਅਸਨਿ

ਪਾਇਆ

ਰਸਾਹਿਕਤੁਹਉਬਲਿਬਲਿਬਲਿਰਾਈਆਸਾ। ੨੪੪੫ ਵਿਛੋੜਾਸੁਣਦੇਰੁਖਦਿਵਰਿਠੇਮ
 ਰਿਓਦਿ। ਬਾਛੁਪਿਅਰੇਆਪੇਣਬਿਰਹੀਨਪੀਰੋਦਿ ੩। ੫ਉਨੀ। ਤਟਿਤੀਰਥਦੇਦਦੇਕਾਲਿ
 ਆਕੇਦਾਰੁਮਬੁਰਾਕਾਸੀ। ਕੋਟੇਤੁਤੀਸਾਦੇਵਤੇਸਣਇਵੇਜਾਸੀ। ਸਿਮ੍ਰਤਿਸਾਸਰੁਬੇਦਚ
 ਰਿਖਟਿਦਰਸਸਮਾਸੀ। ਪੋਥੀਪੰਡਤਗੀਤਕਦਿਤਕਦਤੇਭੀਜਾਸੀ। ਅਤੀਸਤੀਸੀਨਿਅਸੀ
 ਆਸੁਭਿਕੇਲੇਵਾਸੀ। ਮੁਨਿਜੋਗੀਦਿਰੀਬਰਜਿਮੇਸਣਿਜਾਸੀ। ਜੋਦੀਸੈਸੇਦਿਨਸਣਸ
 ਭੁਬਿਨਸਿਬਿਨਾਸੀ। ਬਿਰੁਪਰਬੁਹਮਪ੍ਰਮੇਸਰੇਸੇਵਕਬਿਰਹੇਸੀ। ੨੪੬ ਰੁਖੇਣਮ: ੫। ਸੇ
 ਨੀਗਨਹਿਨੀਰਾਰੁਖੇਲਖਨਭੁਖਿਆ। ਰੁਖੇਕੋਰੁਨਰੁਖਨਾਨਕੈਪਿਖੰਦੇਸੁਭਦਿਸਟਿ ੨੪੭
 ਸੁਖਸਮੁਹਾਰੇਗਭੁਮਿਸਬਾਣੀਕੋਪਣੀ। ਨਾਨਕਹਰੇਰਗਮਿਰਤਕਨਾਮਦਿਹੁਣਿਆ ੨੪੮
 ੫। ਹਿਕਸਕੁੰਤੁਆਹਿਪਛਣੁਭੀਹਿਕਕਰਿ। ਨਾਨਕਾਮਸਨੀਨਿਬਾਹਿਮਾਨੁਖਪਰਥਾਈਲ
 ਜੀਵਦੇ ੩। ੫ਉਨੀ। ਨਿਹਚਲੁਏਕੁਨਰਇਣਹਰਿਅਗਮਾਏਧੂ। ਨਿਹਚਲੁਨਾਮੁਨਿਸ
 ਨੁਹੈਜਿਸੁਸਿਮਰਤੁਹਰਿਲਧਾ। ਨਿਹਚਲੁਕੀਰਤਨੁਗੁਣਕੋਦਿਦਗੁਰਮੁਖਿਗਾਢਾਧਾ। ਸਰ
 ਪਰਮੁਤਪੁਨਿਹਚਲੈਜਿਸੁਕਰਮਲਿਖਧਾ। ਨਿਹਚਲੁਮਜੈਕੋਲੇਖਿ। ਲਿਖਿਆਸੇ
 ਦਿਨੁਰੈਨਿਅਗਧਾ।

ਸਨੇਕ
 ਪਿਰੀ

ਸਲੋਕ

ਗੁਰ

ਟਲੇ ਨਟਲਾਯਾ ਨਿਹਚਲੁ ਜੰਗਤਿ ਸਾਧਨ ਬਚਨ ਨਿਹਚਲੁ ਗੁਰਸਾਧਾ ॥ ਜੇ ਨ ਕਉ ਪੁ
 ਰ ਬਿਭਿਨ ਖਿਅਤਿ ਨ ਸਦਾ ਸਦਾ ਆਰਾਧਾ ॥ ੧੮ ॥ ਭੁਖੇਣਾ ਜੋ ਭੁਖੀ ਦੇ ਆਪਿ ਸੋ ਤਰੇਣੇ ਕਿਨ ਖੇ
 ਤਾਰੇ ਦੇਣੇ ਭੀਤਾਰਿ ਨਾਨਕ ਪਿਰਸਿ ਉਰਤਿ ਆ ॥ ੧੯ ॥ ॥ ਜਿਥੇ ਕੋਇ ਕਥੀ ਨਿਨ ਉਸੁਣੇ ਦੇ ਆਪਿ
 ਗੰਗਾ ਮੁਕੁਲ ਉਤਿ ਬਿਨਾਨ ਕਪਿਰੀ ਪਸੰਦੇ ਹਰਿ ਭੀ ਭੀਸਿ ॥ ੨੦ ॥ ॥ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਿਆ ਕਹਿ
 ਕਲ ਕਲ ਸਨੇਹਾ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਦਿਹੁ ਭੀ ਆਨਿ ਮੁਣੀ ਆਵੇਹਾ ॥ ੨੧ ॥ ਉਨੀ ਨੈਨੀ ਦੇਖ ਉਦੈਰ
 ਸਨੇਹੁ ਰਚਰਣੀ ਮਥਾਏ ਰੀਆਰ ਗਿਗੁਰ ਚਲਦਾ ਪਖਟੇ ਰੀਹ ਥਾ ॥ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਰਿਦੈ ਪਿ
 ਆਉਦਿ ਨੂਰੇ ਟਿਜ ਪੰਥਾ ॥ ਮੇਛੁ ਰਿਆਸ ਗਲ ਆਪਾਇਣੁ ਭਰਵਾਸੈ ਗੁਰਸਮਰਥਾ ॥ ਗੁਰ
 ਬਖਸਿ ਆਨਾ ਮਨਿ ਪਾਨੁ ਸੰਤੋਦੁ ਮੁਲ ਥਾ ॥ ਗੁਰ ਗੁਰ ਚਹੁ ਭਈ ਹੋ ਪੈਨਾ ਮੁਅਗਥਾ ॥ ਨਾਮੁ
 ਦਾਨੁ ਟਿਸਨ ਨੁਦਿਨੁ ਸਦਾ ਕਰਹੁ ਗੁਰ ਕਥਾ ॥ ਸਹਜ ਭੁਇਆ ਪੂਰੁ ਪਾਇਆ ਜਮ ਕਾ ਭਉ ਲ
 ਥਾ ॥ ੨੦ ॥ ਭੁਖੇਣੁ ਮ ॥ ੫ ॥ ਲਗਨੀ ਆਪਿਰੀ ॥ ਜੀਨਿ ਪੇਖੀ ਦੀਨਾ ਤਿਪੀਆ ॥ ਚਰੁ ਮਛਾਹੁ ਸੋਧੀ
 ਬਿਆਨ ਭਿਠੋ ਕੋਇ ॥ ੧੯ ॥ ॥ ਕਥਨੀ ਆਸੰਤਾ ਹਿਤੇ ਸੁਖਾ ਉਪੀਪੀਆ ॥ ਨਾਨਕ ਲਖ ਪੜੀਆ
 ਤਿਨ ਹਜਿਨਾ ਚਰਾਮ ਥਾਹੁ ਹੈ ॥ ੨੦ ॥ ॥ ਗੁਰ ਜਲ ਥਲ ਭੂਮਿ ਬਨ ਛਲ ਕੰਦਰਾ ਪਾਤਲਾ
 ਸਲੋਕ
 ਮਾਂ

ਸੁਓ

ਓ

ਅਕਾਸਪੁਰਨਹਰੁਪਟਾ ਨਨਕਧੇਖੀਇਕੁਤੁਸੁਤਿਪਰੋਤੀਆ ॥੩॥੫ਉਕੀ ॥ਹਰਿਜੀਮੈਤਾ
 ਹਰਿਜੀਪਤਾਹਰਿਜੀਉਪੁਤਿਪਾਲਕਾ ॥ਹਰਿਜੀਮੇਰੀਸਾਰਿਕਰੇਹਮਹਰਿਕੇਬਾਲਕਾ ॥ਸਹ
 ਜੇਸਹਜਿਖਿਲਇਦਾਨਹੀਕਰਦਾਅਲਕਾ ॥ਅਉਗੁਣਕੋਨਚਿਤਾਰਦਾਗਲਿਸੇਤੀਲਾਇਕਾ
 ਮੁਹਿਮੰਗਾਸੇਈਦੇਵਦਾਹਰਿਪਤਾਸੁਖਿਦਾਇਕਾ ॥ਗਿਆਨਰਾਸਿੰਧਨਿਸਉਪਿਓਨਿਇਸਸ
 ਉਦੇਲਾਇਕਾ ॥ਜਾਝੀਨਾਗੁਰਨਲਿਬਹਾਲਿਆਸਰਬਸੁਖਪਾਇਕਾ ॥ਮੇਨਾਲਹੁਕਦੇਨ
 ਵਿਛੁੜੈਹਰਿਪਤਾਸਭਨਗਲਾਲਾਇਕਾ ॥੨੧॥ਤੁਖੋਣਮਃ੫ ॥ਨਨਕਚੜਿਆਸਿਉਤੋਰਿਚੁ
 ਵਿਸਜਣਸੀਤਿਪਕਿਆ ॥ਇਤੀਵੰਦੇਵਿਛੁੜਹਿਓਇਮੁਇਆਨਜਾਈਏ ॥੧੧੫॥ਨਾ
 ਨਕਬਿਜਲੀਆਚਮਕੰਨਿਪੁਰਨਿਪਟਾਮੰਤਿਕਾਲੀਆ ॥ਘਰਸਨਿਮੇਘਅਪਾਰਨਨਕਸ
 ਗਮਪਿਰੀਸੁਹੀਦੀਆ ॥੨੫॥੫ ॥ਜਲਬਲਨੀਰਭਰੇਸੀਤਲਪਟਣਸੁਲਾਰਦੇ ॥ਜੇਜਵੀ
 ਆਸੇਇਨਹੀਰੇਲਾਲਜੜੀਦੀਆ ॥ਸੁਭਰਕਪਕੁਭਗਨਨਕਪਿਰੀਦਿਹੁਣੀਭੁਤੀਆ ॥
 ੩॥੫ਉਕੀ ॥ਕਰਣਕਰਤੇਜੋਛੀਆਸੇਈਹੈਕਰਣਾ ॥ਜੇਸਉਪਕਰਿਪੁਣੀਆਪਾਕਰਿਧੁਰਿਲ
 ਹਣਾ ॥ਬਿਨਕਰਮਕਛੂਨਲ ॥ਤੁਈਜੇਠਿਰਹਿਸਭਪਰਣਾ ॥ਗੁਰਮਿਲਭਉਗੁਦਿੰਦਕਾਭੇ

ਨਾਮ

ਸਲੋਕ

ਸਾ

ਰਦੂਰਿਕਰਣਾ ਭੈ ਤੇ ਬੈਰਾਗ ਉਪਜੈ ਹਰਿ ਬੇਜਤ ਠਿਰਣਾ ਬੇਜਤ ਬੇਜਤ ਸਹਜੁ ਉਪਜੈ ਅਠਿ
 ਭੇਜਨ ਮਨ ਮਰਣਾ ਹਿਅ ਟਿਕਮ ਟਿਪਿ ਅਟਿਪਿ ਟਿਅਸਾਧ ਸਰਣਾ ਬੇਹਬ ਨ ਨ ਕਦੇ ਉਰੁ
 ਰਜਿ ਸੁਹਰਿ ਚੜ੍ਹਾਇ ਤਿ ਸੁਰੁ ਬੇਜਨ ਲੁਕਣਾ ੨੨ ਸਲੋਕ ੨੨ ਮਃ ੫ ਪਹਲਾ ਮਰਣੁ ਕਬੂ
 ਲਿ ਜੀਵਣ ਕੀ ਫੁਰਿ ਆਸਾ ਹੋਹੁ ਸਰੁ ਨ ਕੀਰੇਣ ਕਾਤ ਉਅ ਉਹ ਮਾਰੇ ਪਸਿ ੧ ਮਃ ੫ ਮੁਅ
 ਜੀਵੰਦਾ ਪੇਖੁ ਜੀਵੰਦਾ ਨ ਰਿਜਾ ਨਿਯੋਜਿ ਨ ਮੁਹਬਤਿ ਟਿਕ ਸਿਉ ਤੇ ਮਾਣ ਸਿਧ ਰਧਾ ਨਿ ੨ ਮਃ
 ੫ ਜਿਸ ਮਨਿ ਕਸੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਿਕਟਿ ਨ ਅਵੈ ਪੀਰਾ ੧ ਭੁਖਿ ਤਿਖਾਤਿ ਸਨਦਿ ਆਪਈ ਜ
 ਮਨ ਹੀ ਅਵੈ ਨੀਰਾ ੩ ਪਉੜੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ਮੇਸਰੁ ਸਾਹ ਅਰੇ ਲੋ ਸਿਧਸ
 ਰ ਧਿਰਿ ਆਨੀ ਧਿਅ ਨੀਕਿ ਉਣ ਤੁਧ ਨੇ ਤੋਲੋ ੧ ਭੁਨਣੁ ਅਨੁਨ ਸਮਰਥੁ ਹੈ ਓਪਤੁ ਸਤੁ ਪਰੇ ਲੋ
 ਕਰਣੁ ਕਰਣੁ ਸਮਰਥੁ ਹੈ ਅਟਿਪਟਿ ਸਭੁ ਬੋਲੋ ੧ ਰਿਜ ਕਸਮਾ ਹੈ ਸਰੁ ਸੈਕਿਅ ਮਾਨੁ ਸਰੋ ਲੋ
 ਗਹਰਿ ਗਠੀਰਾ ਆਬਾਹਿ ਤੁਗੁਣ ਗਿਆਨ ਅਮੋਲੋ ੧ ਸੇਈ ਕੀਮਤ ਕਾ ਕੀਆ ਧੁਰਿ ਮਉ
 ਲੋ ੧ ਤੁਧ ਹੁਬਾਹਰਿ ਕਿਛੁ ਨ ਹੀ ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਬੋਲੋ ੨ ੩ ੧ ॥ ੧੬ ॥

੧੭ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਰਾਮ ਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥ ਜੋ ਸਾਸਤਿ ਗੁਰ ਸੁਣਿ ਦਾਤੈ ਸੇ ਹੀ ਮੇਰੀ ਠਾ ॥ ਦਿਛੁ
 ਨਿਅਮੇ ਲੇ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਦਰਗਹਿ ਕਾ ਬਸੀ ਠਾ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਮੰਤ੍ਰ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ਦਾ ਕੋਟ ਹਥੀ ਮੇਰੇ ਗੁ ॥ ਨਨਕ
 ਸਤਿ ਗੁਰ ਤਿਨਾ ਮਿਲਿਅ ਜਿਨਾ ਪੁਰੇ ਪਾਇਆ ਸੰਜੋਗੁ ॥ ੧ ਮਃ ੫ ॥ ਇਸ ਜਨੁ ਮਨੁ ਸਜਣਾਇ ਕ
 ਵੈਰੀ ਸਭੁ ਦਾਇ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਭੈ ਦਿਖਾਇਆ ਫਿਣ ਨਵੈ ਸਰਬਾਇ ॥ ਸਾਕੈ ਤਿਦੁਰਜਨ ਕੁਮਿਅ ਜੋ
 ਲਗੇ ਦੂਜੈ ਸਾਇ ॥ ਜਨ ਨਨਕ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਬੁਝਿਆ ਗੁਰ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਬਟੁ
 ਹਾਰੇ ਬਾਇਆ ਪੇਹੀ ਬਾਇਆ ॥ ਆਪੇ ਪੁਰਾਸਾਹੁ ਆਪੇ ਹੀ ਬਾਇਆ ॥ ਆਪੇ ਕਰਿ ਪਸਾਰਿ ਆਪੇ
 ਗਰਟਿਆ ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਕੀ ਮਨ ਪਾਇਅ ਲਖ ਬ੍ਰਹਮਾਣਿ ॥ ਅਗਮ ਅਬਾਹਿ ਬਿਅੰਤਿ ਪਰੈ ਪਰਟਿਆ
 ਆਪੇ ਵਰਿ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਆਪੇ ਰੁਜੀਰਟਿਆ ॥ ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ ਕੀ ਮਕੇਵਰੁ ਮਾਣਿ ॥ ਜਚਾ ਸਾਹਬ ਆਪ
 ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ॥ ੧ ॥ ਜਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥ ਸੁਣ ਜਨੁ ਪ੍ਰੀਤ ਮੇਰਿ ਆਮੇ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਦੇ ਹਿਦਿਖਾਇ
 ਹਥੀ ਤਿਸੁ ਦੇਵ ਮਨੁ ਆਪਣਾ ਨਿਤ ਹਿਰਦੈ ਰਖਾ ਸਮਾਇ ॥ ਇਕੁ ਸਤਿ ਗੁਰ ਬਾਹਰਾ ਪ੍ਰਿਭੁ ਜੀਵਣ ਸੰਸਾਰਿ
 ਜਨ ਨਨਕ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਤਿਨਾ ਮਿਲਾਓ ਨੁ ਜਿਨ ਸਦ ਹੀ ਵਰਤੈ ਨਾਇ ॥ ੧ ਮਃ ੫ ॥ ਮੇਰੈ ਅੰਤਰਿ ਲੋਚਾ ਮਿਲਣ
 ਕੀ ਕਿਉ ਪਾਵ ਪ੍ਰਭੁ ਤੋਹਿ ॥ ਕੋਈ ਆਸ ਸਜਣੁ ਲੇਵਿ ਲਹੁ ਜੋ ਮੇਲੈ ਪ੍ਰੀਤ ਮੇਰੀ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਭੈ ਮੇਲਾਇ ਅਜੁ

ਦੇਖਾਤੁਸੇਇ। ਜਨਨਾਨਕਸੇਪ੍ਰਭੁਸੇਦਿਆ। ਤਿਜੁਸੇਦੁਰੁਅਵਰੁਨਕੋਇ। ੨। ਪਉੜੀ। ਵੇ
ਣਹਾਰਦਾਤਰੁਕਿਤਮੁਖਿਸਲਾਹੀਐ। ਤਿਸੁਰਖੇਕ੍ਰਿਪਾਧਾਰਿਰਿਸੁਕੁਸਮਾਹੀਐ। ਕੋਇਨਕਿ
ਸਹੀਦਸਿਸਭੁਨ। ਇਕਧਰਾ। ਪਲੇਖੁਲਕਵਰਿ। ਵੇਕੈਆਪਿਕਰਾ। ਕਰਦਾਅਨਦਿਨੁਖਿ
ਨੇਦਕਿਛੁਨਜਾਣੀਐ। ਸਰਬਧਾਰਸਮਰਬਹਉਤਿਸੁਕੁਰਬਾਣੀਐ। ਗਾਈਐਗਾਤਿਦਿਨੀ
ਗਾ। ਬੁਝੈਭੋਗਿਆ। ਗੁਰਕੀਪੈਰੀਪਾਇਤਿਨੀਹਰਿਰਸੁਭੋਗਿਅਸਾ। ੩। ਸਲੋਕੁਮਃ। ਪਾਠੀਨਹੁ
ਕਲਾਈਕੀਤੀਅਨਿਸਭੁਰਖੇਕੁਟੰਬੈਨਾਲਿ। ਕਾਰਜਆਪਿਸਵਾਰਿਨੁਸੇਪ੍ਰਭੁਸਦਾਸਮਾਇ
ਪ੍ਰਭੁਮਾਤਿਪ੍ਰਿਤਾਕੈਠਲ। ਇਦਾਲਹੁਫੇਬਾਲਕਪਾਲਿ। ਦਇਆਲਹੈਏਸਭੁਜੀਅਜੀਤਹਰਿ
ਨਾਨਕਨਦਰਿਨਿਹਾਲਿ। ੧੪੦। ੫। ਦਿਛੁਤੁਪੁਹਰੁਜਿਮੰਭਣਸਿਰਦੁਖੈ। ਵੇਹਿਨਾਮੁਸੰਤੋਖੈ
ਅਉਤਰੈਮਨਕੀਛੁਖਾ। ਗੁਰਿਦਇਤਿਨਹਰਿਆਕੀਤਿਆਨਾਨਕਕਿਆਮਾਨੁਖਾ। ੨। ਪਉੜੀ।
ਸੋਅੰਸਦਾਤਾਰਮਨਹੁਨਦੀਸਰੋ। ਪਪਣਨਮੁਹੁਤਿਚਸਾਤਿਸੁਖਿਨੁਨਸਰੋ। ਅੰਤਰਿਬਾਹਰਿ
ਸੰਗਿਕਿਆਕੈਲੁਕਿਕਰੋ। ਜਿਸੁਪਤਿਰਖੇਆਪਿਸੋਭਵਜਲੁਤਰੋ। ਭਗਤੁਗਿਆਨੀਤਪਾਤਿਭਿ
ਪਕਰੋ। ਸੋਪ੍ਰਧਾਰਧਨੁਜਿਸਨੋਬਲਿਧਰੋ। ਜਿਸਹਿਜਗਾਏਆਪਿਸੋਟੀਅਜਕੁਜਰੋ। ਤਿਸ

੨

ਜੇ

ਅ

ਕੋਦੁਖਾ

੩

ਹੀਮਿਲਿਅਸਚੁਮੰਤਰੁਰਮਾਨਿ ਧਰੋ ॥ ੩ ॥ ਸਲੋਕਮ ੪੫ ॥ ਧਿਨਸੁਰਗਸੁਰੰਗਣੇਅਲਪਤਿ
 ਸਕੁਤਿਖਜਾਇ ॥ ਧਿਨਿਸੁਜੰਤਸੁਹਾਦ੍ਰੇਜੋਰੁਮਪਿਜਪਦੇਨਉ ॥ ਜਿਨੀਵਿਕਮਨਿਵਿਕਾਮਾਰਧਿ
 ਮਾ ॥ ਤਿਨਸਦਬਲਿਹਾਰੈਜਉ ॥ ਆਖਭੀਰਥਾਜੀਅ ਕੀਹਰਿਸਜਤੁ ॥ ਮਿਲਾਹੁਗਇਸੁ
 ਰੂਪੁਰੈਮਿਲਾਇਅਜਨਮਮਰਦ੍ਰੁਖਜਾਇ ॥ ਜਨਨਨਕਪਾਇਆਮਰਮਰੂਪਅਨਤਨਕਹੁਜਾਇ
 ੨੪੫ ॥ ਧੀਨਿਸੁਵੇਲਾਪਣੇਧੀਨਿਧਨਿਸੁਰਤਿਪਲਿਸਾਰਿ ॥ ਧੀਨੁਸੁਦਿਨਸੁਸੰਜੋਗਣਾਜਿਤਓਏ
 ਚੁਰਦਰਸਾਰੁ ॥ ਮਨਕੀਆਇਛਾਪੂਰੀਆਹਰਿਪਾਇਆਰਾਮਅਪਾਰੁ ॥ ਹਉਮੈਤੁਟਾਮੋਹਣਾਇਕੁਸਚੁ
 ਨਾਮੁਆਧਾਰੁ ॥ ਜਨਨਨਕਲਗਾਮੇਦਹਰਿਉ ॥ ਹੀਅਸਗਲਸੰਸਾਰ ॥ ੪ ॥ ਪਉਣੀਮਿਟਤਿਮਲਹ
 ਟਭਗਤਿਦਿਰਲੇਦਿਤੀਆਨਿ ॥ ਸਉਪੇਜਿਸੁਰੁਭਾਰਟਿਰਪੁਛਨਲੀਤੀਅਨੁ ॥ ਜਿਸਨੇਲਗਾ
 ਰੀ ॥ ਰਿਸੇਰੀਗਿਰਤਿਆਯੋਨਾਇਕੋਨਾਮੁਅਧਾਰੁਇਕਉਨਭੁਤਿਆ ॥ ਓਨਾਪਿਛੈਜਗੁਰੂਚੰਡੀ ॥
 ਓਨਾਪਿਆਰਾਰੂਓਨਾਜੋਗਈ ॥ ਜਿਮਮਿਲਿਅਾਰੁਰਮਾਇਤਿਨਪੁਰੁਜਾਇਆ ॥ ਹਉਬਲਿ
 ਹਾਰੀਤਿਠਜੋਖਾਸੇਠਾਇਆ ॥ ੫ ॥ ਸਲੋਕਮ ॥ ੫ ॥ ਹਰਿਇਕਮੈਲਲਮੇਦੋਸਤੀ ॥ ਹਰਿਇਕਮੈਲ
 ਲਿਮੇਰੰਗਾ ॥ ਹਰਿਇਕਮੈਰਾਸਜਣਹਰਿਇਕਮੈਲਲਮੇਸੀਰੀ ॥ ਹਰਿਇਕਮੈਲਲਿਤਮੇਰੋਸੇਟੇ
 ॥ ਤਿਨਕੀਪੂਰਿਹਮਬਾਛਦੇਕਰਮੀਪਲੈਪਾਇ ॥ ਜੋਰਤੇਰੀਗੀਗੋਦਿਦਕੋਹਉ
 ਤਿਨਪ੍ਰਾਪਿਹਾਏ ॥

ਦਿਨਿ

ਹਮੈਲਕਰੈ ਨਕੁੰਗੁ ਚੁਣੈ ਬਿਰਥਾ ਜੀਅ ਕੀ ਕਦੇ ਨ ਮੋਹੈ ਰੰਗੁ ਹਰਿਇਕੋ ਮੇਰਾ ਮਲ ਤੀਰੁ ਨ ਘਟੁ ਘਟੁ ਜ
 ਅਰਥਾ ਹਰਿਇਕੋ ਮੇਰਾ ਦਾਤਾ ਰਹੈ ਸਿਰ ਦਾਤਿਆ ਜਗਹ ਥਾ ਹਰਿਇਕੋ ਸੇਵੀ ਮੈਟੇ ਕਹੈ ਜੋ ਸਿਰ ਸਭੁ ਨਸ
 ਅਰਥਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਤਿ ਮਿਲਾਇ ਅਸਤੁ ਕਿਧਰਿ ਕੈ ਰਥਾ ਦੁਆਸਾ ਹਬ ਗੁਰੁ ਮਿਲਾਇ ਅਜਿਨ
 ਤਾਰਿਆ ਸਗਲਿ ਜਗਤੁ ਅਨਕੀਆਇ ਛੁਪੁਰੀਆ ਪਾਇ ਧਰਿ ਸੰਤੋਰਿਗਾ ਨਾਨਕ ਪਾਇ ਅਸਚੁ
 ਮੁਸਦ ਹੀ ਭੁਗੋਭੁਗਾ ॥ ੧ ॥ ਮੰਧਾ ਮਨ ਮੁਖਾ ਕੇਰੀ ਦੇਸਤੀ ਮਾਇਆ ਕਾ ਸਨ ਬਿਧਾ ਦੇਖਦਿ ਅਹੀ ਭੁ
 ਜਾਨਿ ਕਦੇ ਨ ਪਾਇ ਨ ਬੰਧਾ ਜਿਚਰੁ ਪੈ ਨ ਨਖਾਵੇ ਨੇਤਿ ਚਰਖ ਨਿਰੀਡਾ ਜਿਤੁ ਦਿਨੁ ਕਿਛੁ ਨ ਹੋਵੈ
 ਤਿਤੈ ਬੋਲ ਨਰੀਧਾ ਜੀਅ ਕੀ ਸਾਫਨ ਜਾਣਨੀ ਮਨ ਮੁਖ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧਾ ਕੂਨਾ ਰੋਢੁ ਨ ਚਲ
 ਈ ਚਿਕਨ ਪੰਥ ਬੰਧਾ ਅੰਧੇ ਅੰਧਿ ਨ ਜਾਣਨੀ ਛਕਣਿ ਪਿਟ ਨ ਧੰਧਾ ਆਠੈ ਮੋਹ ਲਪਟਾਇ
 ਆਹੁੰ ਹੁੰ ਕਰਤ ਬਿਰੀਧਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਨਿਸਾ ਅਪੁਣੀ ਪੁਰ ਕਰਮ ਕਰੇਇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸੇਜ ਨਰਿ
 ਬਰੇ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣ ਪਰੇ ਜਾਪੁੰ ਨੀ ਜੇਦੇ ਦੇਵਾਰ ਸੇਈ ਸਚੁ ਹਾਕਾ ਜਿਨੀ ਜਾਤਾ ਪਸਮਾ ਕਿ
 ਉਲਭੈ ਤਿਨ ਖਾਕਾ ਅਨਮੋਲ ਦੇ ਕਰਹੈ ਸੀ ਗਧਾ ਕੁ ਦਿਸੇ ਸਚ ਮਹਲੁ ਭਲੈ ਫੁੰਮਤ ਕੁ ਜਿਸਹਿ
 ਦਿਖਾਏ ਮਹਲਿ ਤਿਸਨ ਮਿਲੇ ਧਰਾ ਅਨਤ ਨੂੰ ਹੋਇ ਨਿਹਲ ਬਿਦ ਕਨ ਦਰਿ ਆਕਾ ਨਉ ਨਿਧਨ

ਰ

ਮਨਿਧਾਨੁਗੁਕੇਸਵਦਲਗੁ। ਤਿਸੇਮੇਲੇਸੀਤਿਧਾਕਮਸਤਕਜਿਸੇਗੁਗੁ। ੫। ਸੇਲੇਕਮਃ ੫। ਹਰ
 ਖੀਕੁਸਚੁਦੇਕੁਸੁਣਾਈਜਿਤਉਕਰੇਉਧਾਰਣਾ। ਸੁਦਰਬਚਨਤੁਮਸੁਣਹੁਛਬੀਲੀਪਿਰਤੈਡੁਮਨਸ
 ਧਾਰਣਾ। ਦਰਜਨਮੇਤੀਨੇਹਰਚਾਇਓਦਸਦਿਖਸੇਕਾਰਣਾ। ਉਣੀਨਹੀਨੁਣੀਨਹੀਨਹੀ। ਕਿਸੇ
 ਦੇਹੁਣੀ। ਪਿਰਛੇਲਛਬੀਲਛਡਿਗਵਾਇਓਦਰ। ਮਤਿਕਰਮਦਿਹੁਣੀ। ਨਹਉਕੁਲੀਨਹਉ
 ਚੁਕੀਨਮੇਨਹੀਦੇਸਾ। ਜਿਤਹਉਲਾਈਤਿਤਹਉਲਾਗੀਤੁਸੁਣਸਚੁਸਿਦੈਸਾ। ਸਾਈਸੁਹਾਗਣ
 ਸਾਈਨੁਗਾਣਿਜੈਪਿਰਕੁਪਾਧਾਰੀ। ਪਿਰਆਉਗਣਿਤੈਕਸਰੁਗਵਾਏਗਲਿਸੇਤੀਲਾਇਸਦਾਰੀ। ਸ
 ਕਰਮਹੀਣਧਨੁਕਰੇਬਿਨੀਤੀਕਦਿਨਨਕਮਦੈਦਾਰੀ। ਸਰੁਮੁਹਾਗਣਿਮਾਫਹਿਰਲੀਆਇਕਦੇ
 ਵਹੁਰਾਤਿਮੁਰਾਰੀ। ੧੫। ਕਹੇਮਨਤੁਡੇਲਤਹਰਿਮਨਸਪੂਰਨਹਾਰਾ। ਸਤਿਗੁਰਪੁਰਖਪਿਆ
 ਇਤੁਸਰੁਦੁਖਾਦਿਸਾਰਣਹਾਰਾ। ਹਰਿਨਾਮਾਮਾਰਾਧਮਨਿਸਤਿਕਿਲਾਦਿਖਜਗਹੀਦੇਕਾਰਾ। ਜਿਨਕ
 ਉਪੁਰਬਲਿਖਿਆਤਿਨਰੰਗੁਲਗਨਿਰੋਕਾਰ। ਓਨੀਛਡਿਅਮਾਇਆਸੁਆਦਨੁਧਨੁਸੀਚੇਆ
 ਨਮਅਧਾਰਾ। ਅਠੇਪਹਰਇਕਤੈਲਿਏਮੰਨ। ਪੁਕਮਅਧਾਰਾ। ਜਨੁਨਾਨਕਮੰਗੋਦਾਨਇਕਦੇ
 ਹੁਦਰਸਮਨਪਿਆਗੁ। ੧੫। ਉਣੀ। ਜਿਸਤੁਮਵਹਿਚਿਤਤਿਸੋਨੇਸਦਾਜੁਧ। ਜਿਸਤੁਮਵਹਿਚਿ

ਤਿਤਿਸਜਮਨਾਹਿਦੁਖਾ ਜਿਸਤੁਅਵਹਿਚਿਤਿਤਿਸਕਿਅਕਾਨਿਅਗਾਜਿਸਦਾਕਰਤਾਮਿਤੁਸਤਿਕ
 ਜੇ ਸਦਾਰਿਆਜਿਸਤੁਅਵਹਿਚਿਤਿਸੇਪਰਵਾਨੁ ਜਿਸਤੁਅਵਹਿਚਿਤਬਹੁਤਾਤਿਸੁ
 ਪਨੁ ਜਿਸਤੁਅਵਹਿਚਿਤਿਸੇਦਰੁਪਰਵਾਰਿਆਜਿਸਤੁਅਵਹਿਚਿਤਿਤਿਨਕਲਿਓਧਾਰਿਆ
 ੬। ਜਲੋਕਮਃ ੫। ਅੰਦਰਹੁਅੰਨਬਾਹਰਹੁਅੰਨਕੁਣੀਕੁਣੀਗਾਏ। ਵੇਹੀਧੋਏਚਕੁਬਣਾਏ।
 ਇਆਨੋਬਹੁਧਾਏ। ਅੰਦਰਿਮੇਲਨਉਤਰੇਹਉਮੇਫਿਰਿਫਿਰਿਅਵੇਜਾਏ। ਨੀਦਦਿਆਪਿਆ
 ਕਾਮਸੀਤਪਿਆਮੁਖਹੁਹਰਿਹਰਿਕਹਾਏ। ਬੈਸਨੋਨਾਮਕਰਮਹਉਜੁਗਤਤੁਹਕੁਏਕਿਆਫਲਿ
 ਪਾਏ। ਹੀਸਾਦਿਚਥੇਠਾਥਗਨਬਣਈਨਿਤਬੇਠਾਮਛੀਨੋਤਾਰਲਾਏ। ਜੁਹੀਸਸਤੁਵੀਰਕਰਿ
 ਦੇਖਨਤਬਗਨਾਲਜੋਫਿਕਦੇਨਾਏ। ਹੀਸਹੀਰਾਮੇਤੀਚੁਗਣਬਹੁਰੁਰੁਤਲਣਜਾਏ। ਉ
 ਰੁਰਿਆਵਿਚਾਰਾਥਗਨਮਾਤਿਹੋਵੇਮੰਫੁਲਪਾਏ। ਜਿਤਕੋਲਾਇਆਤਿਤਹੀਲਾਗਾਕਿਸਦੇਸਦੇ
 ਚੋਜਾਹਰਿਏਏਤਾਏ। ਸਤਿਗੁਰਸਰਵਰੁਰਤਨਚਰਪੁਰੈਜਿਸਪ੍ਰਾਪਤਿਸੇਪਾਏ। ਸਿਖਹੀਸਸਰ
 ਵਰੁਣਿਕਠੇਹੋਵੇਸਤਿਗੁਰਏਕੋਹੁਆਏ। ਰਤਨਪਦਾਰਥਮਾਫਕਜਰਵਰਿਭਰਪੁਰੈਖਾਇਖਰ
 ਚਰਹੋਤੇਟਨਾਏ। ਸਰਵਰਿਹੀਸਵਰਿਨਹੋਈਕਰਤੇਏਏਤਾਏ। ਜਨਨਨਕਜਿਸਦੇਮਸਤੁ

ਕਿਉਰਾਗੁਪੁਰਿਲਿਖਿਆਮੈਸਿਖਗੁਰੂਪਹਿਆਵੈ॥ਆਪਿਤਰਿਆਕੁਟੰਬੁਸਤਿਤਾਰੇਸੁਭਾਸਿਜਾਟਿ
 ਛਰਵੈ॥੧੫॥੫॥ਪੋਰਿਤੁਆਖਾਏਬਹੁਤੀਰਹੀਕੋਰਨੁਮੋਠਿਜਿਨੇਹਾ॥ਅੰਦਰਿਮੋਹੁਠਿਤਕੁਮੈ
 ਵਿਆਪਿਆਤਿਸਟਿਧਿਹੀਦੇਹਾ॥ਕੂਨ੍ਹੁਆਵੈਕੂਨ੍ਹੀਜਾਵੈਆਇਆਕੀਨਿਤੁਜੋਹਾ॥ਸਚੁਕਹੈ
 ਤੁਛੁਹੋਆਵੈਅੰਤਰਿਬਹੁਤਾਰੇਹਾ॥ਵਿਆਪਿਆਦੁਰਮਤਿਕੁਬੁਧਕੁਨੁਨੁਮਨਿਲਗਤਿਸੁਮੇਹਾ॥
 ਠਜੇਸੇਤੀਠਗੁਰਲਿਆਪਿਆਸਭਾਭਿਇਕੋਜੋਹਾ॥ਸਤਿਗੁਰਸਰਨੁਨਦਰੀਵਿਚਦੇਕਦੇਤਾਉਪ
 ਨੁਆਇਆਲੇਹਾ॥ਬਹੁਤੇਰੀਥਾਈਰਲਾਇਰਲਾਇਦਿਤਾਉਪਤਿਅਪਕੁਦਾਅਗੈਅਪਿਖਲੇਹਾ॥
 ਸਤਿਗੁਰਕੀਜੇਸਰਣੀਆਵੈਠਿਰਿਮਨੁਰਹੁਕੰਚਨੁਹੋਹਾ॥ਸਤਿਗੁਰਨਿਰਦੈਰੁਪੁਤ੍ਰਸਤ੍ਰਸਮਨੇ
 ਅਉਗਣੁਕੋਟਕਰੇਸੁਪੁਦੇਹਾ॥ਨਾਨਕਾਜਿਸੁਪੁਰਿਮਸਤਾਕੋਹੋਵੈਲਿਖਿਆਤਿਸੁਸਤਿਗੁਰਨਲਿਖਿ
 ਨੇਹਾ॥ਅੰਮ੍ਰਿਤਬਣੀਸਤਿਗੁਰਪੂਰੇਕੀਜਿਸਕਿਪਾਲੁਹੋਵੈਤਿਸਹਿਦੇਵਸੇਹਾ॥ਆਦਣੁਜਾਣ
 ਤਿਸਕਾਕਟੀਮੇਸਦਾਸਦਾਸੁਖਹੋਹਾ॥ਚਪਉਦੀਜੋਤੁਧਭਾਣਜੋਤੁਮੋਤੁਧਬੁਝੁਈ॥ਜੋਤੁ
 ਧਭਾਣਜੋਤੁਸੁਦਰਗਾਹੇਸਿਧੁਈ॥ਜਿਸਨੇਤਰੀਨਦਰਿਹਉਮੇਤਿਸੁਗਾਈ॥ਜੇਸਨੇਤੁਮੀਤੁ
 ਸਟਕਲੁਮਲਤਿਸੁਖਈ॥ਜਿਸਕੇਸੁਆਮੀਵਲਿਨਿਰਭਉਸੇਭਈ॥ਜਿਸਨੇਤੁਕਿਪਾਲੁਸ

ਹਸੇਥਿਅਈ। ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੀ ਮਨ ਪੈਰੈ ਮਰਨੈ ਏ। ਤਿਸਨੇ ਸਦਾ ਦਿਆਲੁ ਜਿਨ ਗੁਰ ਤੇ ਮਤਿ ਲ
 ਏ। ੧। ਸਲੋਕ ਮਃ ੫। ਕਰਿ ਫਿ ਪਾਫਿ ਪਾਲਾ ਆਪੇ ਬਖਸੇ। ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਮੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਈ
 ਪੈ। ਮਨ ਤਨ ਅੰਤ ਰਿਵਸਿ ਦੂਖ ਨ ਸੁਹੈ। ਹਥ ਦੇ ਆਪਰਖ ਦਿਆਪੇ ਭਉ ਨ ਕੋਇ। ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਦਿ
 ਨ ਰੇਣੁ ਏ ਤੈ ਕੀ ਮਲਾਇ। ਸੰਤ ਜਨ ਕੇ ਸੰਗੀ ਹਉ ਮੇਰੇ ਗਜਾਇ। ਸਰਬਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਖਸਮੇ ਏ ਕੋਰਿ
 ਰਹਿਅਾ। ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਸਚੁ ਸਚੇ ਸਚੁ ਲਹਿਅਾ। ਵਟਿਅ ਕਰਹੁ ਵਟਿਅ ਲਾਅਪਣਿ ਸਿਠਤ ਦੇਹੁ
 ਦਰਸਨ ਦੇਖ ਨਿਹਾਲੁ। ੨। ਪ੍ਰੀਤ ਏਹੁ ੧ ਮਃ ੫। ਏਕੋ ਜਪੀ ਮੈ ਮਨੈ ਮਾਹਿ ਇਕ ਸਕੀ ਸਰਣਾ
 ਇ। ਇਕ ਸਮਿ ਉਕਰਿ ਪਿਰਹ ਨੈਦੂ ਜੀ ਨ ਹੀਜਾਇ। ਇਕੋ ਵਤਾ ਮੰਗੀ ਮੈ ਪਲੈ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪਾਇ। ਮਨੁ
 ਤਨੁ ਸਾਸਿ ਰਿਰਾਸਿ ਪ੍ਰਭੁ ਇਕੋ ਇਕ ਪਿਆਇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨ ਮੁਨਿ ਪਾਨੁ ਸਚੁ ਗੁਰ ਮਖਿ ਪਾਇ। ਆਜਾ
 ਇ। ਵਡਿ ਭੁਗੀ ਤੇ ਸੰਤ ਜਨਿ ਜਿਨ ਮਨ ਵਠਾ ਆਇ। ਜਲ ਥਲ ਮਹੀ ਅਲਿ ਰਵਿ ਰਹਿਅਾ ਦੂਜ
 ਕੋਈ ਨਾਹਿ। ਨਮੁ ਪਿਆਈ ਨਾਮ ਉਚਰਨ ਨ ਕਖ ਸਮੁਰਜਾਇ। ੨। ਪਉੜੀ। ਜਿਸਨੇ ਤੁਰਖ ਵਲ
 ਮਾਰੇ ਤਿ ਸੁਕਉਣ। ਜਿਸਨੇ ਤੁਰਖ ਵਲ ਜਿਤਾ ਤਿ ਨੇ ਭਉਣ। ਜਿਸਨੇ ਤੇਰਾ ਅੰਗ ਤਿ ਸਮੁਖ ਉਂਜਲਾ। ਤਿ
 ਸਨੇ ਤੇਰਾ ਅੰਗੁ ਸੁਨਿ ਰਮਲੈ। ਹੁਨਿ ਰਮਲਾ। ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੀ ਨਦਰਿ ਲੇਖਾ ਪੁਛੈ। ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੀ ਖ

ਨਨਕ

ਸੀਤਿਨਨਉ ਨਿਧਕੂਚਮੈ ॥ ਜਿਸਨੇਤੂਪੁਰੁਕੁਲਤਿਸਕਿਆਮੁਹਛੰਦਗੀ ॥ ਜਿਸਨੇਤੇਰੀਮਿਹ
 ਰਸੁਤੇਰੀਬੰਦਗੀ ॥ ੮ ॥ ਸਲੋਕਮਃ ॥ ੫ ॥ ਹੋਹੁਕੁਪਾਲਸੁਆਮੀਮੇਰੇਸੇਤੁੰਸਿਗਿਦਿਹਾਵੇ ॥ ਤੁਧਹੁਕੁ
 ਲੇਸੇਜਪਿਜਮਿਸਰਦੇਤਿਨਕਦੇਨਚਕਨਹਾਵੇ ॥ ੧੨ ॥ ੫ ॥ ਸਤਿਗੁਰਸਿਮਰਹੁਆਪਣਾਪਟਿਅ
 ਵਪਟਿਪਟਪਾਟਾ ॥ ਹਰਿਹਰਿਨਾਮਜਪੀਤਿਅਕੋਇਨਬੰਧੈਵਾਟਾ ॥ ੧੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਤਿਥੈਤੂੰਸਮਰਥੁ
 ਜਿਥੈਕੋਇਨਾਹਿ ॥ ਓਥੈਤੇਰੀਰਖਾਅਗਨੈਉਦਰਮਾਹਿ ॥ ਸੁਣਕੇਜਮਿਕੇਦੁਤਿਨਾਅਤੇਰਛੁਭਲਹਿ
 ਕੁਉਜਲੁਬਿਖਮਅਸਗਾਹਿਗੁਰਸਬਦੀਪਾਰਪਾਹਿ ॥ ਜਿਨਕਉਲਗੀਪਿਆਸਅੰਮ੍ਰਿਤਸੇਈਖਾਹਿ
 ਕਲਮਹਿਏਹੁਪੰਨਗੁਣਗੁਬਿਦਗਾਹਿ ॥ ਸਭਸੈਨੋਕਿਰਪਾਲੁਸਮਾਲੇਸਾਹਿਸਾਹਿ ॥ ਬਿਰਥਾਕੋਇ
 ਨਜਾਹਿਜਿਅਫੈਤੁਪੁਆਹਿ ॥ ੧੪ ॥ ਸਲੋਕਮਃ ॥ ੫ ॥ ਵ੍ਰਜਤਿਸੁਨਬ੍ਰਹ੍ਮਇਹੁਪਾਰਬ੍ਰਹਮਨਾਮੁਦੇਹੁਅ
 ਧਾਰਾ ॥ ਅਗਮੁਅਗੋਚਰੁਸਾਹਿਬੈਸਮਰਥੁਸਚੁਦਾਤਾਰਾ ॥ ਤੁਨਿਚਚਲੁਨਿਰਦੈਰ ॥ ਸਚੁਸਚਾਤੁ
 ਪਦਰਬਾਰਾ ॥ ਕੀਮਤਿਕਹਣਨਜਾਈਸੈਅੰਤੁਨਪਾਰਾਵਾਰਾ ॥ ਪ੍ਰਭੁਛੋਰਿਹੋਰਜਿਮੰਗਣਾਸਭਿਬਿ
 ਖਿਆਰਸਛਾਰਾ ॥ ਸੇਸੁਖੀਏਸਚੁਜਾਹਜੇਜਿਨਸਚਾਬਿਉਹਾਰਾ ॥ ਜਿਨਲਗੀਪ੍ਰੀਤਿਪ੍ਰਕਾਸੁ
 ਸਹਜੁਚਖਸਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕਇਕਅਰਾਧੇਸੰਤਨਰਣਾਰਾ ॥ ੧੫ ॥ ਅਨਦਸੂਖਬਿਸਰਾਮਨਿਤ

ਹਰਿਕੀਰਤਨੁਗਾਇ। ਅਵਰਿਸਿਆਣਪਛਰਿਦੇਹਨਨਕਉਧਰਸਿਨਾਇ॥ ਪਉੜੀ॥ ਨਾਤੂ
 ਅਵਹਿਵਸਿਬਹੁਤਾਪਿਣਵਣੇ। ਨਾਤੂਅਵਹਿਵਸਿਬੇਦਪੜਵਣੇ। ਨਾਤੂਅਵਹਿਵਸਤੀਰਥਿਨ
 ਈਐ॥ ਨਾਤੂਅਵਹਿਵਸਿਧਰਤੀਧਾਈਐ॥ ਨਾਤੂਅਵਹਿਵਸਿਕਿਤੈਸਿਆਣਪੈ॥ ਨਾਤੂਅਵਹਿ
 ਵਸਿਬਹੁਤਾਦਹੁਦੇਇ। ਸਭਕੋਤੋਰੈਵਸਿਆਗਮਅਗੋਚਰਾ। ਤੂਭਗਤਾਕੈਵਸਿਭਗਤਾਤਾਣੁਤੋਰਾ
 ੧੦। ਜਲੋਕਮਃ ੫। ਆਪੈਵੈਦਾਅਪਨਗਇਣੁ। ਇਹਦੇਦਜੀਅਕਦੁਖਲਾਇਣੁ। ਗੁਰਕਸਬ
 ਦਾਮੀਮ੍ਰਤੁਰਸੁਖਾਇਣੁ। ਨਨਕਜਿਸਮਨਵਸੈ। ਤਿਸਕੇਸਭਦੁਖਮਿਟਾਇਣੁ॥ ੧ ਮਃ ੫। ਹੁਕ
 ਮਿਉਛੁਲੈਹੁਕਮੇਰਹੈ। ਹੁਕਮੇਦੁਖਜੁਖਸਮਕਰਿਸਹੈ। ਹੁਕਮੇਨਾਮਿਜਪੈਦਿਨੁਗਾਤਿ। ਨਨਕਜਿ
 ਜਨਹਵੈਦੁਤਿ। ਹੁਕਮਮਰੈਹੁਕਮੇਹੀਜੀਵੈ। ਹੁਕਮੇਨਾਨਵਡਾਥੀਵੈ। ਹੁਕਮੇਸੋਗਹਰਖਆਨੰਦ
 ਹੁਕਮੇਜਪੈਨਿਰੋਧਰਗੁਰਮੀਤਾ। ਹੁਕਮੇਅਵਣਜਾਣੁਰਹਾਏ। ਨਨਕਜਾਕਉਭਗਤੀਲਾਇ॥ ੨
 ਪਉੜੀ॥ ਹਉਤਿਸਢਛੀਕੁਰਬੂਣੁਜਿਤੇਰਾਸੇਵਦਾਰਾ। ਹਉਤਿਸਢਛੀਬਲਿਪਰਿਜਿਗਾਵੈਗੁਣ
 ਅਪ੍ਰਗਾਸੇਢਛੀਸਨਪੰਗੁਜਿਲੈਨੈਨਿਰੰਕਾਰਾ। ਸੇਢਛੀਭਗਤੁਜਿਸੁਸਚਾਦੁਆਰਬਾਰਾ।
 ਓਹੁਢਛੀਤੁਧਿਆਇਕਲਣੇਦਿਨੁਰੈਣਚੁ। ਮਗੋਮੀਮ੍ਰਤੁਨਾਮਨਾਅਵੈਕਦੇਹਾਰੁ। ਸੇਢਛੀ

ਅਪ੍ਰਤੁਰੋਜਨਸਦਰਹਦਾਲਿਵੈਧਰਾ

ਗੁਣਵੰਤ ਜਿਸਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪਿਆਰਾ ੧੧ ਸਲੋਕ ਮ: ੫ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਅਮਿ ਉਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹ
 ਰਿਕਾਨ ਉਮਨ ਤਨ ਹਿਰਦੈ ਸਿਮਰ ਹੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਹਿਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ ਉਪਦੇਸ ਸੁਣਹੁ ਤਮ ਗੁਰ
 ਸਿਖ ਹੁਸਚ ਇਹੋ ਸੁਆਉ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਸਭ ਲੁਹੇ ਇਮਨ ਮਹਿਲਾ ਇਹੁ ਭਾਉ ਸੁਖ ਸ
 ਹਜ ਅਨੰਦ ਪਾਣ ਪ੍ਰਭੁ ਜਪਤਿ ਅਵੁਖ ਜਾਇ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਜਪਤ ਸੁਖ ਉਪਜੈ ਦਰਗਹਿ ਪਾਈ
 ਅੰਬਉ ੧ ਮ: ੫ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਧਿਆਈ ਮੇਗੁਰ ਪੁਰਾਮ ਤਿਦੇਇ ਭਾਣੇ ਜਪਤ ਪਸੰਜ ਸੇਭੁ
 ਠਹੀ ਕਢਿ ਲੇਇ ਭਾਣੇ ਜੋ ਨਿਭ ਵਾਈ ਮੇਭੁ ਠੇ ਬਖਸਕੇ ਰੇਇ ਭਾਣੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਭੋਗੀ ਮੇਭੁ ਠੇ ਕ
 ਰਮ ਕਰੇਇ ਭਾਣੇ ਮਿਟੀ ਸਾਜ ਕੇ ਭਾਣੇ ਜੋ ਤਿਪਰੇਇ ਭਾਣੇ ਭੋਗ ਭੋਗਾਇ ਭਾਣੇ ਮ ਨਹਿ ਕਰੇਇ ਭ
 ਠੇ ਨਰਕਿ ਸੁਗਰੀ ਅਉਤਰੇ ਭਾਣੇ ਪਰਤਿ ਪਰੇਇ ਭਾਣੇ ਹੀ ਜਿਸ ਭਗਤੀ ਲਾਏ ਨਾਨਕ ਦਿਰਲੇ ਹੋ
 ਪਉਨੀ ਵਾਰ ਆਈ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਹਉਨੀ ਵਾਸੁ ਡਿਸੁਣੇ ਪਸੁ ਪਰੇਤ ਅਗਿਆਨ ਉਪਰੇਇ ਕਥਿ
 ਏ ਦਿਨ ਸੁਗਟਿ ਤੁਰ ਨਉ ਸਦਾ ਸਦਾ ਪੀਐ ਭਿਸਨ ਭੁਖ ਫਿਕਰ ਲਨਾਇ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਾਪੀ ਐਯੋ
 ਗਸੈ ਗਦੁ ਪਦੈ ਪੈ ਜਿਸੁ ਨਾਉ ਮਨ ਵਸੈ ਤਿਸਹਿ ਪ੍ਰਪਤ ਲਾਲੁ ਜੋਰੁ ਹਜ ਬਦੀਰ ਸੈ ਗਥੰਤਿ ਬ੍ਰਹ
 ਮੰਡੰ ਉਪਾਰਣੁ ਹਾਰਿਆ ਤੇਰੀ ਸੇਭਾ ਤੁਸੁ ਜਚੇ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰਿਆ ੧੨ ਸਲੋਕ ਮ: ੫ ਮਿਤ ਪਿ

ਕ

ਬਾਅੰਤ

ਆਰਨਨਕਜੀਮੈਛੁਰੇਗਾਇਆਰੰਗਕਸੁੰਭੇਤੁਲੀ। ਤਉਸਜਣੁਕੀਮੈਕੀਮਨਪਉਦੀਹਉ
 ਤੁਧਬਿਨੁਅਛਿਨਲਹਈ॥੧੨:੫॥ ਸਸੁਰਾਇਣਿਨਾਨਕਜੀਉਸਸੁਰਾਦੀਜੇਠੇਪਉਪਉ
 ਲੁਹੈ। ਹਭੁਕੁਸਪੁਣੇਦੇਵਤਨੁਜਮੈਸਜਣੁਤੁਹੈ॥੨॥ਪਉਦੀ॥ ਜਿਸਤੁਵੁਠਚਿਤਤਿਸਦਰਦੁਨਿ
 ਦਾਰਣੇ॥ ਜਿਸਤੁਵੁਠਚਿਤਤਿਸੁਕਦੇਨਹਾਰਣੇ॥ ਜਿਸੁਮਿਲਿਅਪੁਰਗੁਰੂਸੁਸਰਪਰਤਾਰਣੇ॥
 ਜਿਸਨੇਲਾਇਸਚੁਸੁਚਿਸਮਾਲਣੇ॥ ਜਿਸੁਆਇਅਹਥਿਨਿਧਨੁਸੁਰਹਿਆਭਾਲਣੇ॥ ਜਿ
 ਸਨੇਇਕੋਗੰਗਭਗਤੁਸੁਜਨਣੇ॥ ਓਹੁਸਰੁਨਕਾਰੇਵੁਥਿਰਹੀਚਾਰਣੇ॥ ਸਭਤੋਰਚੋਜਦਿਰਾਣ
 ਸਭਤੋਗਕਾਰਣੇ॥੧੩॥ਸਲੋਕਅੰਪ॥ ਉਸਭਤਿਨਿਦਾਨਾਨਕਜੀਮੈਹਭਵਦੁਖੈਛੋਰੇਆਹਭੁਕਿਝੁ
 ਤਿਅਗੀ॥ ਹਭੁਸਾਕਭੂਨਵੇਡਿਠੇਤਉਪਲੇਤੇਭੋਲਗੀ॥੧੪:੫॥ ਠਰਦੀਠਰਦੀਨਾਨਕ
 ਕਜੀਉਹਉਠਫੀਕੀਟੀਬਹੁਤੁਦਿਸੁਭਫਪੰਧਾ॥ ਤਹਉਸੁਖਿਸੁਖਾਲੀਸੁਤੀਜਾਗੁਰਮਿਲਿ
 ਸਜਣੁਮੇਲਧਾ॥੨॥ਪਉਦੀ॥ ਸਭਦੁਖਸੰਤਾਪਜਾਤੁਧੁਹੁਕੁਲੀਐ॥ ਜੋਕੀਚਨਲਪਉਪਦ
 ਤਾਕਹੀਨਪੁਲੀਐ॥ ਜਿਸਨੇਦਿਸਰੈਨਾਉਸੁਲੈਰਧਨਿਕਾਦੀਐ॥ ਜਿਸਨੇਦਿਸਰੈਨਉ
 ਸੁਜੰਨੀਹਾਦੀਐ॥ ਜਿਸਖਸਮਨਾਅਵਚਿਤਿਤਿਸੁਜਮਰੰਭਦੇਇ॥ ਜਿਸਖਸਮਨਾਅਵਚਿ

ਤਰੇਗੀ ਸੇਵੇਗ ਜਿਸਖ ਸਮਨਾ ਆਵੀ ਚਿਤਿ ਸੁਖ ਰ ਅਹੰਕਾਰੇ ਆਸੋਈ ਦਹੇਲਾ ਨਗਜਿ
 ਨ ਨਾਉ ਦਿਸਾ ਰੀਆ ॥ ੧੪ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ੫ ॥ ਤੇਰੇ ਬੰਦ ਸੇ ਮੇਕੋ ਇ ਨਤਿ ਠਾ ਤੂ ਨਾਨਕ ਮਨ ਕਾ ਦੁ
 ਘੋਲ ਪੁਆਈ ਤਿਸ ਮਿਰਦਿ ਚੋਲੇ ਨ ਮਿਲੈ ਮਿਲ ਕੇ ਤੁਪ ਛਾਣਾ ॥ ੧੫ ॥ ੫ ॥ ਪਦ ਸੁਹਾਵੈ ਜਾਤ ਉ
 ਪਿਰਿ ਜੁਲ ਦੇਸਾ ਸੁਹਾਵ ਚਰਣੀ ॥ ਮੁਖੁ ਸੁਹਾਵੈ ਜਾਤ ਉਜ ਸਗਾਵੈ ਜੀਉ ਪਇਆ ਤਉ ਸਰਣੀ
 ॥ ੧੬ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਮਿਲਿ ਨਾਰੀ ਸਤੁ ਸੰਗ ਮੰਗਲੁ ਗਾਵੀ ਆ ॥ ਘਰ ਕਹੋ ਆਬੰਧਾ ਨ ਬਹੁ ਤਿਨ ਪਾਵੀ
 ਆ ॥ ਬਿਨ ਠੀਵਰ ਮਤ ਦੁਰਤ ਸੋ ਏਕੁ ਨ ਵੀ ਆ ॥ ਸੀਲ ਦੇਤਿ ਪਰਧਾਨੁ ਰਿਦੈ ਸੰਚਾਵੀ ਆ ॥ ਮੰ
 ਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਇਕ ਇਕ ਰੀਤ ਵੀ ਆ ॥ ਮਨ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸ ਚਰਣ ਦਸਾਵੀ ਆ ॥ ਸੇਰਾ ਬ
 ਠੀ ਸੀਰਾਰਖ ਸਮੁਜਾਰਾ ਵੀ ਆ ॥ ਮਿਲਿ ਆਆ ਏਸੇ ਜੋਗਿ ਜਾਤਿ ਸਭਾ ਵੀ ਆ ॥ ੧੫ ॥ ਸਲੋਕ
 ॥ ੧੬ ॥ ੫ ॥ ਗੁਣ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਨਾਨਕ ਜੀਉ ਮੈ ਕੂਝੀ ਏ ਮੈ ਨਿਰਗੁਣ ਤੇ ਕਿਆ ਹੋਵੈ ॥ ਤਉ ਜੇ ਦੁਨ ਦੁਨੁ
 ਨ ਕੋਈ ਜ ਚਕੁ ਸਦਾ ਜਾਚੇਵੈ ॥ ੧੭ ॥ ੫ ॥ ਵੇਹਲਿ ਜੇਵਨੀ ਉਣ ਮਨੁ ਣਾ ਗੁਰ ਸਜਣ ਜੀਉ ਧਰ
 ਏ ਆ ॥ ਹਰ ਸੁਖ ਸੁਹੇਲ ਨ ਸੁਤਾ ਜਿਹੁ ਤਾ ਜਗ ਸਭਾਇ ਆ ॥ ੧੮ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਵਡ ਤੇਰ ਦਰਬ
 ਰ ਸਚ ਤੁਧੁ ਤਖਤੁ ॥ ਸਿਰ ਸਾਗ ਪਤੁ ਸਾਹੁ ਨਿਹ ਚਲ ਚਥੈ ਰੁਛਤੁ ॥ ਜੇਭਾਵੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੋਈ

ਸਚੁ ਨਿਅਉ ॥ ਜੇ ਕੁਛੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਿਬਧੈ ਮਿਲੈ ਬਾਉ ॥ ਜੇ ਕੀ ਨੀ ਕਰਤਾਰ ਸਾਈ ॥ ਭਲੀ ਗ
 ਲਾ ॥ ਜਿਨੀ ਪਛਤਾਖਸ ਸੇਵਰਗਾਰਿ ਮਲਾ ॥ ਸਹੀ ਤੇਰਾ ਫੁਰਮਾਨੁ ਕਿਨੈ ਨ ਟੇਰੀ ਐ ॥ ਕਰਣ
 ਰਣ ਕਰੀ ਮਕੁ ਦਰਤ ਤੇਰੀ ਐ ॥ ੧੬ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥ ਸੋਇ ਸੁਣੈ ਦਰੀ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਮਉਲਾਨ ਮ
 ਜਪੈ ਦਰੀ ਲਾਲੀ ॥ ਪੰਥ ਜੁਲੈ ਦਰੀ ਮੇਰਾ ਮੰਦਰ ਠੰਡਾ ਗੁਰਦਰਸਨ ਦੇਖ ਨਿਹਾਲੀ ॥ ੧ ਮਃ ੫ ॥ ਹ
 ਠਮ ਸੁਹਾਹੁ ਮੈ ਮਾਣੁ ਕੁਲਧਮੁਲ ਨਪਿਧਾ ਮੈ ਕੁਸਤਿ ਗੁਰੁ ਦਿਤਾ ॥ ਚੂ ਚੁ ਵਾਈ ਥੀ ਮਾਥਿਤਾ ॥ ਜਨਮ
 ਪਦਾਰਥੁ ਨ ਨਕ ਜਿਤਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜਾ ॥ ਜਿਸ ਕੈ ਮਸਤਕ ਹੋਇ ਸੁਮੰਦਾਲਗਾ ॥ ਜਿਸ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਕਮ
 ਲ ਪ੍ਰਗਾਸਿ ਮਾਸੇ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗਾ ॥ ਲਗਾਰੰਗ ਚਰਣ ਰਸਿ ਦੁਸਰੂ ਕੁਮਰ ਭਉਰਾਗਾ ॥ ਆਤਮੁ ਜੀ
 ਤ ਗੁਰ ਮਤੀ ਅਗੰਜ ਤਪਾਗਾ ॥ ਜਿਸ ਹਿਧਿ ਆਇਆ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਸੇਕਲ ਮਹਿਤਾਗਾ ॥ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤ
 ਨਿਰਮਲ ॥ ਠਿਸ ਠਿਸ ਜਨ ਨਗਾ ॥ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿ ਆਪਣਾ ਸੋ ਪੁਰਖ ਸਭਾਗਾ ॥ ੧ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ
 ੫ ॥ ਜਾਪੈ ਰਾਮੰਦਰਿ ਤਪਨ ਬਾਹਰਿ ॥ ਜਾਪੈ ਰਾਬਾਹਰਿ ਤਪਨੁ ਮਾਹਰਿ ॥ ਬਿਨ ਨਾਦ ਬਹੁ ਠੇਗਿ ਠਿ
 ਰਾਹਰਿ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਹਰਿ ॥ ਜਨ ਨਨਕ ਸਚੇ ਸਚੁ ਸਮਾਹਰਿ ॥ ੧ ਮਃ ੫ ॥ ਆਹਰਿ
 ਸਭੁ ਕਰਦਾ ਠਿਰੈ ॥ ਆਹਰਿ ਇਕੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ਨਨਕ ਜਿਤ ਆਹਰਿ ਜਗੁ ਉਪਰੈ ॥ ਦੇਰਲ ਬੁਝੈ ਕੋਇ

ਕਰਮ

ਪ੍ਰਭੁਗਾ

ਨਨਕ ਤਿਸ ਬੰਦਿਆਰ ਏਜਿਏ

ਪ੍ਰੰਗ

੧੫ ਉਨ੍ਹੀ ਵਡੀ ਹੁੰਦਾ ਆਪ ਰੁਤੇ ਰਾਮ ਰਤ ਬਾਗ ਰੰਗ ਮਨੋ ਕਨ ਜਪਾ ਨਿਕਰਤ ਬਾਗੀ ਮਾ ਅੰਦਰਿ
 ਜੀ ਉਸ ਕੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣ ਲਾਸੁ ਕਿਛੁ ਤੇਰੈ ਦਸਿ ਤੇਰਾ ਆਰੁ ਲਾ ਤੇਰੇ ਘਰਿ ਅਨੰਦ ਵਧਾਈ ਤੁਧੁ
 ਗਿਆਣ ਮਹਤ ਤੇ ਜੁ ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਗਿ ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰ ਪੂਰ ਦਿਸੈ ਜਤ ਕਤਾ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਨਿਚ
 ਸੁਤੁ ਧੁਆ ਗੈ ਬਿਨ ਵਤਾ ॥੧੮॥ ਸਲੋਕ ੪੪ ॥ ਛਤ੍ਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਰਸੋ ਹਨਿ ਦਿਚ ਦੁਪਰੀਏ ਵਖਰਹਿ ਕੁਆ
 ਪਰੁ ਨਾਨਕ ਖੋਟੇ ਸੋਧਣਿ ॥੧੯॥ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਬੀਰਾ ਹਮ ਰਾ ਕੋ ਨਹੀ ਹਮ ਕਿਸ ਹੂ ਕੋ ਲਾਗਿ ਤਿਨ ਇਹੁ ਰਚਨ
 ਰਚਾਇਆ ਤਿਸ ਹੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ ॥੨੦॥ ਉਨ੍ਹੀ ਸਭ ਲਿਓ ਬਿਰਖ ਸੁਹ ਵਣੁ ਹਰਿ ਕਲਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ
 ਮਨੁ ਲੋਚੈ ਉਨਿ ਮਿਲਣ ਕਉ ਕਿਉ ਵੀਏ ਘਤਾ ਵਰਨ ਚਿਹਨ ਬਾਹਰੇ ਓਹੁ ਮਾਗੁ ਮਾਝਿਤਾ ਓਹੁ ਪਿ
 ਆਗਾ ਜੀਅ ਕਾ ਜੋ ਕੋ ਲੋਭਿਤਾ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਤੁਸੀਂ ਅਮੇ ਦੁਸਿ ਹੁਮਿ ਤੀ ਕਰ ਬਣੇ ਦੇਵ ਦਾਰਣੈ ਬਲੇ ਬ
 ਲਿਕਿਤਾ ਦਸਨ ਸੰਤ ਪਿਆਰਿਆ ਸੁਣਹੁ ਲਾਇ ਚਿਤਾ ਤਿਸ ਲਿਖਿਆ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤਿਸੁ ਨਾਉ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਵਤਾ ॥੨੧॥ ਸਲੋਕ ੪੫ ॥ ਕਬੀਰ ਧਰਤੀ ਸਾਪਕੀ ਤਸ ਕਰ ਬੇਸਹਿ ਗਾਇ ਧਰਤੀ ਭਰਨ
 ਬਿਆਪਈ ਉਨ ਕਉ ਲਾਹੁ ਲਾਹਿ ॥੨੨॥ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਬੀਰ ਚਾਵਲ ਕਾਰਨੇ ਤੁਖ ਕਉ ਮੁਹ ਲੀਲਾਇ ਸੰਗੁ ਕੁਸੰ
 ਗੀ ਬੈਸਤੇ ਤਬ ਪੁਛੇ ਧਰਮ ਗਾਇ ॥੨੩॥ ਉਨ੍ਹੀ ਆਪੇ ਦੁਰ ਪਰਵਾਰ ਆਪ ਇਕਾਤੀ ਆਪ ਆਪਣੀ ਕੀ

ਹੀ

ਮਤਿਅਪਮਪੇਹੋਤੀਆਸਗੁਕੇਛੁਆਪੇਅਪਮਪਿਉਪੀਨਿਆਅਪਣਕੀਤਾਅਪਮਪ
 ਪਿਫਰੀਨਿਆਪੀਨਿਸੁਤੇਰਥਾਨਜਿਥੈਤੂਫੁਠਾਪੀਨਿਸੁਤੇਰੇਕੁਗਤਿਨਿਨੀਸਚੁਤੂਠਿਠਾਜਿਸੇਨ
 ਤੇਰੀਦਇਆਸਲਾਹੇਸੇਇਤੁਧਾਜਿਸਚੁਰਤੇਟਨਨਕਨਿਰਮਲਸੋਇਸੁਧਾ੨੦ਸਲੋਕਮਃ੫
 ਠਰੀਦਾਭੂਮਿਰਗਵਲੀਮੀਏਦਿਸੁਲਾਬਗੁਜੇਨਠਪਾਰਨਿਵਾਜਿਆਤਿਨਾਅਚਿਨਲਾਗੁ
 ੧੨ਮਃ੫ ਠਰੀਦਾਉਮਰਸੁਹਫੁਛੀਸੀਰਿਸੁਵੈਨਨੀਦੇਹਾਵਿਕਲੋਕਈਪਈਆਨਿਜੇਨਪਿਆ
 ਰਨੇਹਾ੨੫ਉਤੀਜਪੁਤਪੁਸੰਜਮਦਇਆਧਰਮੁਜਿਸਦੇਹਜੁਪਾਏ। ਜਿਸਹਿਬੁਝਾਏਅਗ
 ਨਿਆਪਿਸੇਨਾਮੁਪਿਆਏ। ਅੰਤਰਿਜਾਮੀਅਗਮਪੁਰਖੁਇਕਦਿਸਟਦਿਖਾਏ। ਸਾਧਸੰਗਤਿ
 ਕੈਆਸਰੈਪ੍ਰਭਸਿਉਰੰਗੁਲਾਏ। ਅਉਗਣਕਟਮੁਖਿਉਜਲਾਹਾਰਨਾਮਤਰਾਏ। ਜਨਮਮਰਨ
 ਭਉਕਾਟਓਨੰਠਿਰਿਜੇਨਿਨਪਾਏ। ਅੰਧਕੂਪਤੇਕਾਛਿਅਨੁਲਨੁਆਪਿਛੁਣਾਏ। ਨਾਨਕਬਖ
 ਸਿਮਿਲਾਇਅਨੁਰਖੇਗੁਲਲਾਏ। ੨੧ਸਲੋਕਮਃ੫ ਮੁਹਬਤਜਿਸਖੁਦਾਇਦੀਰਤਾਰੰਗਚਲ
 ਲਾ। ਨਾਨਕਵਿਰਲੇਪਈਅਹੰਤਿਸਜਨਕੀਮਨਮੁਲਿ। ੨੨ਮਃ੫ ਅੰਦਰਿਵਿਧਸਚੁਨਾਇਬ
 ਹਰਿਭੀਸਚੁਠਿਠੀਆ। ਨਾਨਕਰਵਿਅਹਭੁਥਾਇਵਾਣਿਤਿਣਤਿਭੁਵਣਰੋਮਾ। ੨੫ਉਤੀਆ

ਪੇਕੀਤੇਰਚਨੁ ਅਪੇਹੀਰਤਿ ਅਯਾ ਅਪੇਹੀਇਓਇਕੁ ਅਪੇਬਹੁਤਿ ਅਯਾ ਅਪੇਸਭਨਾਮੀ
ਅਪੇਬਹੁਰਾ ਅਪੇਜਾਣੈਦੂਰਿ ਅਪੇਹੀਜਾਹਾਰਾ ਅਪੇਹੀਵਹਿਗੁਪਤਿ ਅਪੇਪਰਗਟੀਐਕੀ
ਮਤਿਕਿਸੈਨਾਪਾਇਤੋਰੀਬਣੀਐਗਹਰਿਗੁਰੀਰਾਅਥਾਹੁਅਪਰਾਮਗਣਤਤੀ ਨਨਕਵਰੁਤੈ
ਇਕਇਕੋਇਕੁਤਾ ੭੭॥੧੭

੧੬ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਰਾਮੁ ਕਲੀਕੀ ਦਰਰਾਇ ਬਲਦੀਤਿ

ਥਾਸੋਤੈਰੁਮਾਅਖੀ ਨਾਰਿ ਕਰਤਾ ਕਦਰੁ ਕਰੇਕਿਉਬੋਲਿਹੋਵੈਜੋਖੀਦੁ ਦੈ ਦੇਗੁਨਾਸਤਭੈਭਰਾਵੁ
ਪਰਿਗਛਿਦਨੁਪਣੀਦੁਦੈ ਨਨਕਰਜਿਚਲਾਇਅਸਚੁਕੋਟਿਸਤਾਣੀਨੀਦੁਦੈ ਲਹਣੈਧਾਰਿਓ
ਨਛਤਿਮਿਰਿਕਰਿਸਿਛਤੀਅੰਮ੍ਰਿਤਪੀਦੁਦੈ ਅਤਿਗੁਰਾਅਤਮਦੇਵਦੀਖਨਗਿਜੋਰਿਪਰਕੁਇਨੀ
ਦੁਦੈ ਗੁਰਚੋਲੇਰਹਰਾਸਿਕੀਈਨਨਕਿਸਲਾਮਤਿਖੀਦੁਦੈ ਸਹਟਿਕਦਿਤੋਸੁਜੀਦੁਦੈ ੧ ਲਹ
ਣੈਈਛਿਗਈਐ ਨਨਕਦੋਹੀਖਟੀਐਗਜੋਤਿਓਹਾਜੁਗਤਸਾਇਸਹਿਕਾਇਆਠੇਰਪਲਟੀਐ
ਕੁਲੈਸੁਛਤੁਨਿਰੰਜਨਨਾਮਲੁਤਖਤੁਬੈਠਗੁਰਹਟੀਐ ਕਰਗੇਜਿਗੁਰਛੁਰਮਾਇਆਮਿਛਜੋਗ
ਅਲੁਟੀਚਟੀਐ ਲੀਗੁਰਚਲੈਗੁਰਸਬਦਿਹੀਰੋਤਿਨਾਮਦੀਖਟੀਐ ਪਰਚੈਦਿਤਖਸੀਮ

ਦੀਆਪਖਹਦੀਖੈਰਦਬਟੀਐ। ਹੋਵੇਸਿਠਤਖਸੀਮਦੀਨੂਰਮਰਸਹੁਕੁਰਸਹੁਸ਼ਟੀਐ। ਤੁਧਡਿ
 ਠੇਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਿਮਲੁਜਨਮਜਨਮਦੀਕਟੀਐ। ਸਚੁਜਿਗੁਰਫੁਰਮਇਆ। ਕਿਉਦੇਦੁਬਲਹੁ
 ਹਟੀਐ। ਪੁਰੀਕਉਲੁਨਪਾਲਿਓਕਰਿਪਾਰਹੁਕੰਨਮੁਰਟੀਐ। ਵੇਲਖੋਟੇਆਕੀਠਿਰਨਿਬੰਨਿਭ
 ਹਉਚਾਇਨਛਟੀਐ। ਜਿਨਆਖੀਸੋਈਕਰੇਜਿਨਿਕੀਤੀਤਿਨੈਬਟੀਐ। ਕਉਨੁਹਾਰੇਕਿਨਿਉਦਟੀ
 ਐ। ੥ ਜਿਨਕੀਤੀਸੋਮੰਨਣਕੋਸਾਲੁਜੀਵਾਹੋਸਾਲੀ। ਧਰਮਰਾਇਹੋਦੇਵਤਲੋਗਲਾਕਰੇਦਿ
 ਲਾਲੀ। ਸਤਿਗੁਰਆਖੇਸਚਾਕਰੇਸਬਤ। ਹੋਵੇਦਰਗਲੀ। ਗੁਰਮੰਗਦੋਹੀਠਿਰੀਸਚੁਕਰਤੈਬੰਦੀ
 ਪਬਹਾਲੀ। ਨਾਨਕਕਾਇਆਪਲਟਕਰੇਮਲੁਤਖਤੁਬੰਠਾਸੋਭਾਲੀ। ਦਰਿਸੇਵੇਉਮਤਿਖਣੀਮਸ
 ਕਲੋਹੋਇਜੰਗਾਲੀ। ਦਰਿਦਰਿਦੇਸੁਖਸੀਮਦੰਨਾਇਸਚੈਬਾਣਾਲੀ। ਬਲਵੰਤਖੀਵੀਨੇਕ
 ਜਾਨੁਜਿਸੁਬਹੁਤੀਛਾਉਪੜਾਲੀ। ਲੰਗਰਦਉਲਤਵੰਤੁਐਰਸੁਅੰਮ੍ਰਿਤੁਖੀਰਾਖਿਆਲੀ। ਗੁਰਸਿ
 ਖਕੇਮੁਖਉਜਲੇਮਨਮੁਖਬੀਏਪਰਾਲੀ। ਪਏਕਬੁਲੁਖਸੀਮਨਲਜਘਲਮਰਦੀਪਾਲੀ।
 ਮਾਤਾਖੀਵੀਸਹੁਸੋਇਜਿਨਿਗੋਇਉਠਾਲੀ। ੨। ਹੋਰੇਠਰੀਗਵਹਾਈਐਦੁਨਿਆਈਆਖੋਕਿਕਿ
 ਚਿਨ੍ਹ। ਨਾਨਕਟੀਸੁਜਗੰਨਾ। ਬਿਉਚਹਦੀਵੈਲੁਵੀਰਿਕਿਉਨਿ। ਮਧਾਨਾਪਰਬਤੁਕਰਿਨੇਤੁਬਸ

ਮਨ

ਕੁਸਬਾਦਿਗਿਨਿ ਕਿਓਨੁ। ਚਉਦਹਿਰਤਨਨਿਕਲਿਅਨੁਕਰਿਅਵਗਓਨੁਚਲਿਕਿਓਨੁ। ਕੁਦ
ਰਤਿਅਹਿਦਿਖਭੀਜਿਨੁਐਵਡਿਪਿਰਿਠਿਣਿਕਿਓਨੁ। ਲਹਣੇਧਰਿਓਨੁਛਤਮਿਰਿਅਸਮਾਠਕਿ
ਅਵਾਛਿਕਿਨੁ। ਜੋਤਿਸਮਾਣੀਜੋਤਿਮਾਹਿਅਧਾਅਧੇਸੇਤੀਮਿਕਿਓਨੁ। ਸਿਖਾਪੁਤਾਧੋਖਕੈਸਕ
ਉਮਤਿਵੇਖਹੁਜਿਕਿਓਨੁ। ਜਾਸੁਧੇਸੁਤਾਲਹਣਾਟਿਕਿਓਨੁ। ਰ। ਠੇਰਵਸਾਇਆਠੇਰੁਅਣੁਸ
ਤਿਗੁਰਖਾਰੂਗ। ਜਪੁਤਪੁਸੰਜਮਨਲਿਤੁਪੁਹੋਰਮੁਦਗਾਰੂਗ। ਲਬਦਿਣਹੋਮਾਣੁਸਾਜਿਉਪਾਣੀਬੁ
ਗ। ਫਰਿਹਅੰਦਰਗਹਗੁਰੂਕੀਕੁਦਰਤੀਨੂਰੁ। ਜਿਤੁਸੁਗਥਨਲਭਈਤੁਓਹੁਠਰੂਗ। ਨਉਨਿਸੰਨਾ
ਮਨਿਧਾਨੁਹੋਤੁਧਦਿਚਭਰਪੁਰੁ। ਨੌਦਾਤੇਰੀਜੋਕਰੇਸੇਵੰਦੈਚੂਰੁ। ਨੇਕੁਦਿਸੈਮਾਤਲੋਕਤੁਪੁਸੁ
ਏਦਰਿ। ਠੇਰਵਸਾਇਆਇਆਠੇਰੁਅਣਿਸਤਿਗੁਰਖਾਰੂਗ। ੫। ਸੋਟਿਕਾਸੋਬ੍ਰਹਮਾਸੋਈਦੀਖ
ਨੁ। ਪ੍ਰਯੁਦਾਦੇਜੇਵੇਹਾਧੋਤਾਪਰਵਾਨੁ। ਜਿਨਬਾਸਕਨੈਕੈਪਾਤਿਅਕਰਿਨੇਹੀਤਾਨੁ। ਜਿਨਸਮੁੰ
ਦੁਵਰੋਲਿਅਕਰਮੇਰਮਾਧਨੁ। ਚਉਦਹਿਰਤਨਨਿਕਲਿਅਨੁਕਰਿਨੋਚਾਨਾਨੁ। ਘੋਣਕੀਤੋਸ
ਹਜਦਾਜਤਕੀਓਪਲਾਨੁ। ਧਨਖਚਨੁਇਓਸਰਿਦਾਜਸੁਹੰਦਾਬਾਨੁ। ਕਲਦਿਬਿਧੁਅੰਧਰਸ
ਚਠਿਅਰੋਭਾਨੁ। ਸਤਹੁਖੇਤੁਜਮਾਇਉਸਤਹੁਛੁਦਾਨੁ। ਨਿਤਰਸੇਈਤੇਰੀਅੰਧਿਉਮੈਦਾਖਾਨੁ।

ਚਾਰੇ ਕੰਡਾ ਸੁਣੀ ਉਸੁ ਮਨ ਮਹਿ ਸਥ ਦੁਪਰ ਵਾਣੁ ॥ ਅਵਗਊਣੁ ਨਿਵਾਰਿ ਓਕਰਨ ਵਰਨੀ ਸਾਣੁ ॥
 ਅਉਤਰਿਆ ਅਉਤਰੁ ਲੈ ਸੁਖ ਰਖੁ ਸੁਜਾਣੁ ॥ ਸੁਖ ਨੁ ਵਾਉ ਨ ਡੋਲਣੀ ਪਰਬਤੁ ਮੇਰਾਣੁ ॥ ਜਾਣੈ
 ਬੇਰਥਾ ਜੀਅ ਥੀ ਜਾਣੀ ਹੁਜਾਣੁ ॥ ਕਿਆ ਸਲਾਹੀ ਸਚੇ ਪਤਿ ਸਹਜਾ ਤੁਸੁ ਘਨੁ ਸੁਜਾਣੁ ॥ ਦਾਨੁ ਤਿ
 ਸਤਿਗੁਰ ਭਵਸੀ ਸੋ ਸਤੈ ਦਾਨੁ ॥ ਨਾਨਕ ਹੀ ਦਫਤੁ ਸਿਰਉ ਮਤਿ ਹੈਰਾਣੁ ॥ ਸੋਟਿ ਕਾ ਸੋਥ ਹਣੁ ਸੋਈ
 ਦੀ ਬਾਣੁ ॥ ਪੀਯੁ ਦਾ ਦੇ ਜੇਵੇ ਹੁਪੈ ਰਾਖਵਾਣੁ ॥ ੬ ॥ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਠਾਮੁ ਦਾ ਸੁਰੂ ਨਿਨ ਸਿਰਿ ਅਤਿ ਨੇਸ
 ਵਾਰਿਆ ॥ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਕਰਮਾਤ ਅਪਿ ਸਿਰਜਣਹਾਰੈ ਪਾਰਿਆ ॥ ਸਿਖੀ ਅੰਤੈ ਸੰਗਤੀ ਪਰਬੁ ਹਮਕ
 ਰਨ ਮੈ ਕਰਿਆ ਅਟਲੁ ਅਥਹੁ ਅਤੇਲੁ ਤੁਤੇਰਾ ॥ ਸੰਤੁ ਨ ਪਾਰਵਾਰਿਆ ॥ ਤਿਨੀ ਤੁਜੇ ਵਿਆਹੁ ਉ
 ਕਰੇ ਸੇਤੁ ਪਾਰਿਉਤਾਰਿਆ ॥ ਲਭੁ ਲੇਕੁ ਕਾਮ ਕੁੰਧ ਮੇਹੁ ਮਾਰਿ ਕਛੇਤੁ ਪਸਪਰ ਦਾਰਿਆ ॥ ਧੰਨੁ ਸੁ
 ਤੇਰਾ ਥਾਨੁ ਹੋਸਚੁ ਤੇਰਾ ਪੇਸਕਾਰਿਆ ॥ ਨਾਨਕ ਤੁਝ ਹਣੁ ਤੁਹੈ ਗੁਰ ਅਮਰੁ ਤੁਵੀ ਚਾਰਿਆ ॥ ਗੁਰਗਿ
 ਠਾਤਾ ਮਨੁ ਸਾਧਾਰਿਆ ॥ ੭ ॥ ਚਾਰੇ ਜਾਗੇ ਚਹੁ ਜੁਗੀ ਪੰਚਾਇਣੁ ਆਪੇ ਹੋਆ ॥ ਆਪੀ ਨੈ ਆਪਿ ਸ
 ਜਿਓਨੁ ਆਪੇ ਹੀ ਬੀਸਖਲੇਆ ॥ ਆਪੇ ਪਟਾਕਲ ਮਆਪਿ ਅਪਿ ਲਿਖਣਹਾਰ ਹੋਆ ॥ ਸਭੁ ਉਮ
 ਤਿਅਵਾਣੁ ਜਾਵਣੀ ਆਪੇ ਹੀ ਨਵਨਿਰੋਆ ॥ ਤਖਤ ਬੈਠਾ ਅਰਜਨ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਪਿ ਦੇਵੇ ਦੇਆ ॥

ਉਗਫੁਣਹੁਤੈਅਥਵਣਹੁਚਹੁਚਕੀਕੀਅਨੁਲੇਅਥਾਜਿਨੀਗੁਰੂਨਸੇਵਿਉਮਨਮੁਖਾਪਇਅ
ਮੇਅਥਾਦੁਣੀਚਉਣੀਕਰਮਾਤਸਚੇਕਾਸਚਾਢੇਅਥਾਚਾਰੇਜਗੋਚਹੁਜੁਗੀਪੰਚਇਣਾਥੇਹ
ਅਥਾ ੧।

੧੪ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਸੰਤਕੀਦਾਰਮ ੪੫

ਹਰਿਕਾਨਾਮਧਿਆਇਕੇਹੋਗੁਰਿਆਭਾਈਕਰਮਲਿਖੰਤੈਪਾਈਐਇਹੁਰਤਿਸੁਹਾਈ। ਵਣੁ
ਇਣੁਇਕੁਵਣੁਮਉਲਿਅਮੰਮ੍ਰਿਤਫਲੁਪਾਈ। ਮਿਲਿਸਾਧੁਸੁਖਉਪਜੈਲਬੀਸਭਛਾਈ। ਨ
ਨਕਸਿਮਰੈਏਕੁਨਾਮੁਭਿਰਿਬਹੁਨਿਨਸਾਈ। ੧। ਪਯੋਥਯੋਮਹਾਬਲੀਕਰਿਸਚਢੇਅਥਾਅਥ
ਣਚਰਣਜਪਾਇਅਨੁਦਿਚੁਦੁਯਥਲੇਅਥਾਰੋਗਸੋਗਸਭਿਮਿਟਿਗਏਨਿਤਨਦੁਨਿਰੋਅਥ। ਦਿ
ਨੁਰੈਣਨਾਮੁਧਿਆਇਦੁਭਿਰਿਪਾਇਨਮੋਅਥਾਜਿਸਤਉਪਜੈਨਾਨਕਸੋਈਭਿਰਿਹੋਅਥ। ਕਿਥਹੁ
ਉਪਜੋਕਹਰਹੈਕਹਮਾਹਿਸਮਾਢੈ। ਜੀਅਜੰਤਸਭੁਖਸਮਕੇਕਉਣੁਕੀਮਨਿਪਾਢੈ। ਕਹਨਿਧਿਆਇ
ਨਿਸੁਣੁਨਿਨਿਤਿਸੇਕੁਗਭਸੁਹਾਢੈ। ਅਗਮਅਗੋਚਰੁਮਾਹਬੋਦੁਸਚਲਢੈਨਲਾਢੈ। ਸਚਪੁਰੈਗੁ
ਰਉਪਦੇਸਿਅਨਾਨਕਸੁਣਢੈ ੩੯। ੪੦। ਗਗਗੁਜਰੀਕੀਦਾਰਮਹਲਾ ੫।

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ੧ ॥ ਜਲੋਕਮ ॥ ੫ ॥

ਅੰਤੁਰਿਗੁਰੂਆਰਾਧਣਾਜਿਹਵਾਜਪਿਗੁਰਨਉ। ਨੇਤੀਸਤਿਗੁਰਪੇਖਣਸੁਦਣੀਸੁਨਣਗੁਰਨਉ।
 ਸਤਿਗੁਰਸੇਤੀਰਤਿਆਵਰਗਹਿਪਾਈਐਉਤੁ। ਕਹੁਨਨਕਕਿਰਪਕਰੇਜਿਸਨੇਇਹਵਖੁਦੇਇ।
 ਜਥਾਮਹਿਉਤਮਕਾਢੀਐਵਿਰਲੇਕ। ਚੀਕੇਇ। ੧੫੪ ॥ ੫ ॥ ਰਬੇਰਖਣਹਾਰਾਪਿਉਥਾਰਿਆਨੁ।
 ਗੁਰਕੀਪੈਰੀਪਾਇਕਜਸਵਾਰਿਆਨੁ। ਹੋਆਆਪਿਦਇਆਲੁਮਨਹੁਨਵਿਸਾਰਿਆਨੁ। ਸਾਧ
 ਜਨਕੇਸੇਰਿਭਵਜਲੁਤਾਰਿਆਨੁ। ਸਾਕਤਨਿਦਕਦੁਸਟਖਿਨਮਾਹਿਬਿਦਾਰਿਆਨੁ। ਤਿਸਸ
 ਹਥਕੇਟਕਨਲਕਮਨੇਮਾਹਿ। ਜਿਸੁਸਿਮੇਤੁਸੁਖਹੋਇਸਗਲੇਦੂਖਜਾਹਿ। ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਅ
 ਕੁਲਨਿਰੰਜਨਪੁਰਖਾਅਗਮਅਪਾਰੀਐ। ਸਚੇਸਚਾਸਚੁਸਚੁਨਿਹਾਰੀਐ। ਕੂਕੁਨਜਾਪੈਕਿਉ
 ਤੇਰੀਧਾਰੀਐ। ਸਭੁਸੇਵਦਭਰੁਜੇਤਉਧਾਰੀਐ। ਇਕਤੁਸੁਤਿਪਰੋਇਜੇਤਿਸੰਜਾਰੀਐ। ਹੁਕ
 ਮੇਭਵਜਲਮਾਏਹੁਕਮੇਤਾਰੀਐ। ਪ੍ਰਭੁਜੰਉਤੁਪ੍ਰਧਿਆਏਸੇਇਜਿਸੁਭਗੁਮਥਾਰੀਐ। ਤੇਰੀ
 ਚਾਤਿਮਿਤਿਲਖੀਨਜਾਇਹਉਤੁਪਬਲਿਹਾਰੀਐ। ੧ ॥ ਜਲੋਕਮ ॥ ੫ ॥ ਜਾਤੂਤੁਸਹਿਮਿਹਰਿਵਨੁਅ
 ਚੰਤਦਸਹਿਮਨੇਮਾਹਿ। ਜਾਤੂਤੁਸਹਿਮਿਹਰਿਵਨੁਉਨਿਧਘਰਿਮਹਿਪਾਹਿ। ਜਾਤੂਤੁਸਹਿਮਿਹਰਿ

ਵਾਨੁਤੁਗੁਰਕਮੰਤਕਮਾਹਿ। ਜਾਨੁਤੁਸਹਿਮਿਹਰਿਵਾਨੁਤਨਾਨਕਸਚਿਸਮਾਹਿ॥੨੨੪॥ ਕਿਤੀਬੈ
 ਹਨਿਬੈਹਣੈਮੁਦੁਜਾਇਨਿਵਜਾ। ਨਾਨਕਸਚੇਨਾਮਬਿਨਕਿਸੇਨਰਹਾਅਲਜਾ॥੨੨੫॥ ਪਉੜੀ॥ ਤੁਧੁ
 ਧਿਆਇਨਿਬੇਦਕਤੇਬਾਸਣੁਖਣੇ। ਰਣਤੀਗਣਿਨਸਾਇਤੇਰੈਦਰਿਪਣੇ। ਬ੍ਰਹਮੇਤੁਧਧਿਆਇ
 ਨਿਇਦੁਇਦੁਸਣਾ। ਸੀਕਰਾਬਿਸਨਅਵਤਾਰਹਰਿਜਸੁਮੁਖਿਕੁਣਾ। ਪੀਰਪਿਕੈਬਰਸੇਖਮਸ
 ਇਕਾਮਉਲੀਏ। ਓਤਿਪੋਤਿਨਿਰੰਕਾਰਘਟਿਘਟਿਮਉਲੀਏ। ਕੁਨ੍ਹਕੁਕਰੇਦਿਣਸੁਧਰਮੇਤਰੀ
 ਮੈ। ਲਿਭਜਿਤਲਾਇਹਿਆਪਤਿਤੁਤਿਤੁਲਰੀਮੈ॥੨੨੬॥ ਸਲੋਕ॥੨੨੬॥ ਚੀਰਿਆਈਆ
 ਕੁਕਰੇਬੁਰਿਆਈ। ਹੋਇਸੇਰਾ। ਨਾਨਕਅਜੁਕਲਿਆਵਸੀਗਛਲਛਹੀਧੇਰਾ॥੨੨੭॥
 ਕਿਤੀਅਕੁਢੰਗਗੁਣਾਬੀਮੈਨਹਿਤੁ। ਨਾਨਕਤੇਸਹਿਛਕਿਆਮਨਮਹਿਸਚਮਿਤੁ॥੨੨੮॥ ਪਉੜੀ
 ਹਉਮਗਉਤੁਏਦਇਅਲਕਰਿਦਾਸਗੋਲਿਆ। ਨਉਨਿਧਪਾਈਰਾਜਜੀਵਬੋਲਿਆ। ਅੰ
 ਮ੍ਰਿਤੁਲਮੁਨਿਧਾਨੁਦਸਾਘਰਿਘਣਾ। ਤਿਕੈਸੀਗਿਨਿਹਾਲੁਸੂਦਣਿਜਸੁਸੁਣਾ। ਕਮਾਵਤਿਨਕੀ
 ਕਰਸਰੀਰੁਪਦਿਤੁਹੋਇ। ਪਖਾਪਣੀਪੀਸਦਿਗਸਾਪੇਰਧੋਇ। ਆਪਹੁਕਛੂਨਹੋਇਪ੍ਰਭਨਦਰਿਨਿ
 ਹਾਲੀਮੈ। ਮੋਹਿਨਿਰਗੁਣਦਿਚੈਬਉਸੀਤਿਧਰਮਸਾਲੀਮੈ॥੨੨੯॥ ਸਲੋਕ॥੨੨੯॥ ਸਾਜਨਤੇਰੇਚਰ

ਨ ਕੀ ਹੋਇ ਰਹਾ ਸਦ ਪੁਰਿ। ਨ ਨ ਕ ਸ ਰਣ ਤੁਹਰੀ ਅਪੇਖ ਉਸਦ ਹਜ਼ੂਰ। ੧ ਮਃ ੫। ਪਤਤਿਪੁਨੀ
 ਤ ਅਸੰਖ ਹੋਹਿ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਮਨੁ ਲਾਗੁ। ਅਠ ਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਪੁ ਪ੍ਰਭੁ ਜਿਸੁ ਨ ਨ ਕ ਮ ਸ ਨ ਕ ਭਾਗੁ
 ੨। ਪਉੜੀ। ਨਿਤ ਜਪੀਐ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸ ਨ ਉਪਰਵਦਿ ਬਾਰਦਾ। ਜਿਸ ਨੇ ਕਰੇ ਰਹੈ ਮਤਿ ਸਨਦਿ ਸ
 ਰਦਾ। ਅਪਿਉ ਪਵਣੁ ਹਰ ਅਪੇਹੀ ਮਾਰਦਾ। ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਣੈ ਜਾਣੁ ਬੁਝਿ ਵੀਚਾਰਦਾ। ਅਨਿਕਿ
 ਰੂਪ ਖਿਨ ਮਾਹਿ ਕੁਦਰਤ ਧਾਰਦਾ। ਜਿਸ ਨੇ ਲਏ ਸਚਿ ਤਿਸ ਹਿਉ ਧਾਰਦਾ। ਜਿਸ ਦੇ ਹੋਵੇ ਵਲਿ ਸੁ
 ਕ ਦੇ ਨਹਾਰਦਾ। ਸਦਾ ਅਰੁ ਗੁਣੀ ਬਣੁ ਹੋਹੈ ਤਿਸੁ ਨ ਮੋਖਿ ਰਦਾ। ੪। ਸਲੋਕ ਮਃ ੫। ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋ
 ਭੁਛੈ ਭਾਐ ਦੀਜੈ ਅਗ ਨਿਜ ਲਇ। ਜੇ ਵਦਿਅ ਨਿਤ ਜਪੀਐ ਨ ਨ ਕ ਸ ਛਾਨਾ ਉ। ੧ ਮਃ ੫। ਸਿ
 ਮ੍ਰਿਤ ਸਿਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਣਾ ਸਭੁ ਠਲ ਪਾਏ ਅਹਿ। ਨ ਨ ਕ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿ ਅਗੁਰ ਪੂਰੈ ਦੀਅ ਮਿ
 ਲਾਇ। ੨। ਪਉੜੀ। ਜੇ ਮੁਕਤੁ ਸਿਸਾਰਿ ਜਿਗੁਰਿ ਉਪਦੇਸਿ। ਅਤਿ ਸਕੀਰਾਈ ਬਲਾਇ ਮਿਟੇ ਅੰਦੇ
 ਸਿ। ਅਤਿ ਸਕਦਰ ਸਨਦੇ ਖਿਜਗਤੁ ਨਿਹਾਲੁ ਹੋਇ। ਜਿਨੁ ਕੇ ਸੰਗਿ ਨਿਹਾਲੁ ਪਾਪ ਮੈਲੁ ਪੋਇ।
 ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੁਚਨ ਉਭੈ ਜਪੀਐ। ਮਨ ਕਉ ਹੋਇ ਸੰਤ ਪੁਰੁਖ ਧ੍ਰੁਪੀਐ। ਜੇ ਜਪਾਟੇ ਵਸਿਆ
 ਨ ਉਤਿਸੁਖੰ ਪਨ ਕਾਟੀਐ। ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਿਨੈ ਦਿਰਲੇ ਹਰਿ ਪਨੁ ਖਾਟੀਐ। ੫। ਸਲੋਕ ਮਃ ੫। ਅਨ

ਮਹਿਓਤਵਉਚਿਤਵਨੀਉਦਮੁਕਰਉਉਠਿਲੀਤਾ।ਹਰਿਕੀਰਤਨੁਕਉਆਹਰਹਰਿਦੇਹਨਾਨਕਕੇਮੀ
 ਤਾ॥੨੨੪੫॥ਦਿਸਟਿਧਰਪੁਰਿਗੁਪਿਅਮਨਤਨਰਤਮੁਲਿ।ਨਾਨਕਜੋਪੁਰਿਭਾਣੀਅਮਰਉਦਿਚ
 ਰੀਸੁਲਿ॥੨੨੪੬॥ਪਉਣੀਜੀਅਕੀਬਿਰਥਾਹੋਇਸੁਗੁਰਪੁਰਿਅਰਦਾਸਿਕਰਿ।ਛੋਡਿਸਿਆਣਪਸਰ
 ਲਮਨੁਤਨੁਅਗਪਿਧਰਿ।ਪੁਜਗੁਰਕੈਪੈਰਦੁਰਮਤਿਜਾਇਜਰਿ।ਸਾਧਜਨਕੈਸੰਗਿਭੁਭਲੁਬਿਖਮੁ
 ਭਰਿ।ਸੇਵਹਿਸਤਿਗੁਰਦੇਵਆਰੋਨਮਰਹੁਰਿ।ਖਿਨਮਹਿਕਰੇਟਿਹਾਲੁਉਦੇਸੁਭਰਭਰਿ।ਅਨਕਉ
 ਹੋਇਸੰਤੋਖੁਪਿਆਈਐਸਦਾਹਰਿ।ਸੋਲਗਾਸਤਿਗੁਰਸੇਵਨਾਕਉਕਰਮੁਧਰਿ॥੨੨੪੭॥ਸਲੋਕਮ॥੫
 ਲਗਨੀਸੇਥਾਨਜੋਨਨਹਾਰੈਜੋਨੀਆ॥ਨਾਨਕਲਹਰੀਲਖਸੈਅਨਭੁਭਣਦੇਇਨਮਾਪਿਰੀ॥੨੨੪੮॥
 ਪ।ਬਨਭੀਹਾਵਲੈਹਿਕਸਾਥੀਲਪਮੁਦਖਹਰਤਾਹਰਿਨਾਮ॥ਬਲਿਬਲਿਜਾਈਸਿਤਿਪਿਅਰੇਨ
 ਨਕਪੁਰਨਕਮਾ॥੨੨੪੯॥ਪਉਣੀਪਈਅਨਿਜਭਿਨਿਧਾਨਿ।ਤੇਰੇਰੰਗਿਰਤਿਆਨੋਹਦੀਪਛੋਤਉਤਪ
 ਨੋਜਪਤਿਆ॥ਪਹੁਚਿਨਸਕੈਕੋਇਤੇਰੀਟੇਕਜਨਾ।ਗੁਰਪੁਰੇਵਹੁਦਾਹੁਸੁਖਲਹਾਰਿਤਾਰਿਮਨਾ॥
 ਗੁਰਪਹਿਸਿਛਤਭੰਡਰਕਰਮੀਪਈਐਸਤਿਗੁਰਨਦਰਿਨਿਹਾਲਬਹੁਇਨਪਈਐ।ਰਖੇਆਪਿਦ
 ਇਆਲਕਰਦਾਸਾਅਪਣੇ।ਹਰਿਹਰਿਹਰਿਹਰਿਨਾਮਜੀਵਾਸੁਣਿਸੁਣੇ॥੨੨੫੦॥ਸਲੋਕਮ॥੫॥ਧ੍ਰੋਮਪਟੇ

ਲਤੈ ਸਹਿ ਦਿਤਾ ਛਕ ਟੁਕੁ ਪਤਿ ਮੇਰੀ ॥ ਦਾਨਾ ਥੀ ਨਾ ਜਾਈ ॥ ਮੇਰਾ ਨਾਨਕ ਸਰਨ ਜਾਣ ਤੇਰੀ ॥ ੧੨ ਮਃ ੫
 ਤੈਰੈ ਸਿਮਰਨ ਹਰਿ ਕਿਛੁ ਲਧ ਮੁਖਿ ਮੁਖਿ ਠਮੁ ਕੋਈ ॥ ਜਿਸੁ ਪਤਿ ਰਖੇ ਸਚਾ ਸਹਿਬੁ ਨਾਨਕ ਮੇਰ
 ਨ ਸਕੋ ਕੋਈ ॥ ੧੩ ਪਉੜੀ ॥ ਹੋਵੈ ਸੁਖ ਘਣਾ ਦਯਾ ਧਿਆਈ ॥ ਫੈਫੈ ਰੋਗਾ ਘਣਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥ ਐ
 ਅੰਦਰਿ ਵਰਤੈ ਠਾਢਿ ਪ੍ਰਭਿ ਚਿਤਾ ਆਈ ॥ ਪੂਰਨਿ ਹੋਵੈ ਆਸ ਨਾਇ ਮਨਿ ਦੇ ਸਾਇ ॥ ਐ ॥ ਕੀਇਨ ਲ
 ਗੈ ਬਿਘਨੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥ ਗਿਆਨ ਪਦ ਬੁਝ ਮਤਿ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇ ॥ ਐ ॥ ਤਿਨ ਪਾਇ ਸਭੇ ਬੋਕ ਜਿ
 ਸੁਆਪਿ ਦਿਵਾਇ ॥ ਤੁਸਰੁ ਨਾ ਕਾਖ ਸਮੁ ਤੇਰੀ ਛਾਇ ॥ ੧੪ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥ ਨਦੀ ਤਰੰ ਦ੍ਰੁਸੀ ॥
 ਰਾਖੇ ਜੁਨ ਭੁਭੇ ਮੈ ਸ੍ਰਿ ਮੁਹ ਬਤਿ ਤੇਰੀ ॥ ਤਉ ਸਹ ਚਰਣੀ ਮੇਰੀ ਆਨਾ ਸੀਤ ਮਹਰਿ ਨਾਨਕ ਤੁਲ ਗਾਥੇ
 ਨੀ ॥ ੧੫ ਮਃ ੫ ॥ ਜਿਨ ਦਿਸੰਦ ਨਿ ਆਦਰ ਮਤਿ ਦੇਵੈ ਮਿਤਾ ਅਸਾ ਚੜ੍ਹੇ ਸੇਈ ॥ ਹਉ ਚੁਢੇਵੈ ਜਗੁ ਸ
 ਥਾਇ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਿਰਲੇ ਕੋਈ ॥ ੧੬ ਪਉੜੀ ॥ ਆਵੈ ਸਹਿਬ ਚਿਤ ਤੇਰਿ ਆਗੁ ਗਤਾ ਰਿਠਿ ਮਾ
 ਮ ਨ ਕੀ ਕਟੀ ॥ ਐ ॥ ਮੇਲੁ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਵਠਿ ਆ ॥ ਜੁਨ ਮਮਰਨ ਕੁਝ ਕਟੀ ॥ ਐ ॥ ਜਨ ਕਾ ਸਬਦੁ ਜੀਧਿ ॥
 ਬੰਧਨਿ ਖੋਲਨ ਸੰਤ ਦੂਤ ਸਰੁ ਜਾਹਿ ਛਾਇ ॥ ਤਿਸਿ ਉਲਾਇ ਨਰੰਗ ॥ ਜਿਸ ਦੀ ਸਰੁ ਪਾਰੀ ॥ ਐ ॥
 ਤੈਰੈ ਚਾਨੁ ਮਗਮਾ ਪਾਰੀ ॥ ਐ ॥ ਦਿਨਿ ਨੁਕਰਿ ਜੋਨਿ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਧਿਆਈ ॥ ਐ ॥

ਪੇਹੋਇਦਇਆਲੂਤਾਨੁਗਤਿਸੰਗਿਪਾਈਐਯੋਜਲੇਕਮਃ॥੫॥ਬਰਦਿਡਾਨਫੈਹੰਮਸਿਪ੍ਰਿਮ
 ਸਿਕੁਕਾਪਈਆਰਾਹੀ॥ਤਉਸਹਿਸੇਤੀਲਗਫੀਡੋਗੀਨਾਨੰਕਅਨਦਸੇਤੀਬਨੁਗਾਹੀ॥੧੫੦॥
 ੫॥ਸਚੀਥੈਸਕਤਿਨਸੰਗਿਜਿਨਸੰਗਿਜਪੀਐਨਉ॥ਤਿਨਸੰਗਿਸੰਗੁਨਕੀਚਈਨਾਨਕਜਿ
 ਨਾਆਪੁਠਾਸੁਆਉ॥੨॥ਪਉਫੀ॥ਸੁਲਾਪਰਫਾਨੁਜਿਤਸਤਿਗੁਰਭੇਟਿਅਹੋਆਸਾਪੁਸੰਗਿਠਿ
 ਨਰਦੁਖਿਤੇਟਿਅਹੋਪਾਇਆਨਿਹਚਲੁਬਨੁਛਿਰਗਰਬ॥ਨਲੇਟਿਅਹੋਨਦਰੀਆਇਅਇਕ
 ਸਗਲਬੁਹਮੇਟਿਅਹੋਤਤੁਗਿਆਨੁਲਾਇਧਿਆਨੁਦੁਸਟਿਸਮੇਟਿਅਹੋਸਰੋਜਪੀਐਜੀਧਿ
 ਜਿਮੁਖਹੁਬੋਲਿਟਿਅਹੋਰੁਕਮੇਬੁਲਿਨਿਹਾਲੁਸੁਖਸੁਖੇਟਿਅਹੋਪਰਖਿਖਯਾਨੈਪਾਏਸੇਬਹੁ
 ਨਨਖੋਟਿਅਹੋ॥੧੦॥ਜਲੇਕਮਃ॥੫॥ਦਿਛੋਹੇਜੰਬੂਰਖਦੇਵੰਦੰਨਗਾਖਣੇ॥ਜੇਸੇਧਣੀਮਿਲਿਨਿਨਨ
 ਕਜੁਖਸਬੁਹਸਚੁ॥੧੫੦॥੫॥ਜਿਮਾਵਸੰਦੀਪਣੀਐਈਧਣੁਰਖੇਭਾਹਿ॥ਨਾਨਕਸੇਸਹੁਅ
 ਹਿਜਾਕੇਅਛੋਲਿਹਭੁਕੇ॥੨॥ਪਉਫੀ॥ਤੇਰੇਕੀਤੇਕੀਮਤੁਪਹੀਗੋਚਰੇ॥ਸੋਈਦਰਤੇਜਗੀਰੀ
 ਕੀਆਤੁਪੁਪੁਰੇ॥ਬਿਸਮੁਭਏਬਿਸਮਾਦਿਦੇਖਿਕੁਦਰਤਿਤੇਰੀਆ॥ਸਰਣਿਪਰੇਤੇਰੀਦਾਸਕਰ
 ਰਤਿਹੋਇਮੇਰੀਆ॥ਤੇਰੇਹਥਿਨਿਧਾਨੁਭਾਵੈਤਿਸੁਦੇਹਿ॥ਜਿਸਨੋਹੋਇਦਇਆਲੂਹਰਿਨਾਮ

ਸੇਇਲੇਹਿ ॥ ਅਗਮ ਅੰਗੇ ਚਰੁ ਬਿਅੰਤੁ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਈਐ ॥ ਜਿਸਨੇ ਹੋਹਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਲੁਸੁਨਾ ਮੁਖਿ
 ਅਈਐ ॥ ੧੧ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥ ਕਹੁ ਛੀਆ ਠਰੰ ਨਿਸੁ ਅਉ ਨ ਜਾਣ ਨਿਸੁਈਆ ਸੇਈ ਮੁਖ
 ਦਸੰ ਨਿਨ ਨ ਕਰਤੇ ਪ੍ਰੇਮਿ ਰਸਿ ॥ ੧ ਮਃ ੫ ॥ ਬਿਯੋਲ ਧਮੁ ਬਿਯੁਛਰੀਆ ਉਜਾੜਿ ॥ ਤੇ ਸਹਿਦਿਤੀ
 ਵਡਿ ਨ ਨ ਕਥੇ ਤੂੰ ਛਿਜਈ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਅਭਾਧਿ ਹੁਸਰਾ ਸੇਇ ਸਭਿ ਕਿਛੁ ਜਿਸੁ ਪਸਿ ॥ ਵ
 ਗਾ ਸੇਰਿ ਆਖ ਸਮੁਆ ਪਿਖਿ ਨ ਮਹਿ ਕਰੇ ਰਸਿ ॥ ਤਿਆਗੁ ਸਗਲ ਉਪਾਧਿ ਸਕੀਓ ਟਗਹੁ
 ਪਉਸਰਣਾਈ ॥ ਭਜਿ ਸੁਖੀ ਹੁਸੁਖੁ ਲਹੁ ॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਹੋਇ ॥ ਜਯੋਐ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਗੈ ਕੋਇ ॥ ਜਿਸਨੇ ਆਪਿ ਦਇਆ ਲਿਖਿ ਸੁਮਨਿ ਵਠਿ ॥ ਆਪ
 ਈਅ ਨਿਸਭਿ ਨਿਧਾਨੁ ਸਾਹਬਿ ਤੁਠਿ ॥ ੧੨ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥ ਲਧੁ ਮੁਲ ਭੁਟ ਹਾਰੁ ਕਰਮ ਕਰੰ
 ਦੇ ਮਾਪਿਰੀ ॥ ਇਕੋ ਸਰਜਣੁ ਹਾਰੁ ਨ ਨ ਕਬਿਅ ਨ ਪਸੀਐ ॥ ੧ ਮਃ ੫ ॥ ਪਾਪ ਨਿਆਪਾ ਛਾਡਿ ਬਾ
 ਹੁ ਸਚਾ ਦਾਸੰ ਨਿਕੋ ॥ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਨ ਚਿਤਾਰਿ ਨ ਨ ਕਦੁਖ ਨ ਥੀਵਈ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਵਹੁ ਵਹੁ ਸਿ
 ਚ ਜਣਹਾਰਿ ਪਾਈ ਨੁਠਾਇਆ ॥ ਜੀਅ ਜੰਤੁ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਤਿਸਨੇ ਸਦਾ ਜਪਿ ॥ ਦਇਆ
 ਧਾਰੀ ਸਮਰ ਬਿਚੁ ਕੋ ਬਿਲ ਬਿਲਾਪਿ ॥ ਨਠੇ ਤਪਿ ਦੁਖ ਰੋਗ ਪੁਰੇ ਗੁਰ ਪ੍ਰਤੀਪਿ ॥ ਕੀਤੀਅਨੁ

ਦੀ

ਅਧਰਖਗਰੀਬਨਿਵਾਜਥਾਪਿਅਥੇਲਇਅਨੁਛਰਾਇਬੰਧਨੁਸਗਲਕਾਪਿਅਤਿਸਨ
ਬੁਝੀਅਸਿਪੁੰਨਾਮਨੁਸੰਤੋਖਧਾਪਿਦਰੀਹੁਦਰਾਅਪਾਰੁਖਸਮੁਤਿਸਲੇਪੁਨਪੁੰਨਪਾਪਿ
੧੨। ਸਲੋਕਮਃ ੫। ਜਾਕਉਰੁਏਕਿਪਲੁਪੁਤਿਹਰਿਹਰਿਸੇਈਜਪਾਤਾਨਾਨਕਪ੍ਰਾਤਲਗੀ
ਤਿਨਰਾਮਸਿਉਭੇਟਤਸਾਧਸੰਗਾਤਿ। ੧੩। ਰਾਮਰਾਮਹੁਦਰਾਭਾਰੀਹਿਜਲਿਥਲਿਮਹੀ
ਅਲਿਸੇਇ। ਨਾਨਕਨਾਮਅਰਾਧੀਮੈਬਿਘਨੁਨਾਨਕਗੋਕਇ। ੧੪। ਪਉਨੀਕੁਗਤਾਬਲਿਅਪ
ਰਵਾਨੁਹੰਦਰਗਾਧਿਪਦਰਿਥਾਇ। ਭੁਗਤਾਤੇਰਾਟੇਕਰਤੇਸਚਿਨੀਏ। ਜਿਸਨੇਹੋਇਦਇਅ
ਲੁਟਿਸਕਾਦੂਖਜਾਇ। ਭੁਗਤਾਤੇਰਦਇਅਲਓਨਾਮਿਹਾਰੇਪਾਇ। ਦੂਖਦਰਦੁਤਿਰੋਗਨ
ਸੇਹੋਤਿਸੁਮਾਇ। ਭੁਗਤਾਏਹਾਮਧਾਰੁਗੁਣਗੋਦਿਦਗਾਇ। ਸਦਾਸਦਾਦਿਨੁਰੈਣਿਇਕੋਇ
ਕਾਇਅਗਇ। ਪੀਦਤਮਮੀਮ੍ਰਤੁਨਾਮੁਜਨਨਾਮੇਰਹੇਅਘਾਇ। ੧੫। ਸਲੋਕਮਃ ੫। ਕੋਟਿਬਿ
ਘਨਤਿਸੁਲਗਤਜਿਸਨੇਦਿਸਰੈਨਉ। ਨਾਨਕਅਨਦਿਨਬਿਲਪਤੇਜਿਉਸੁਏਪਰਕਾ
ਉ। ੧੬। ਪਿਰੀਮਿਲਾਦਾਜਾਬੀਐਸਾਈਸੁਹਾਦੀਰੁਤਿ। ਅਨਾਮੁਹਤੁਨੁਦੀਸਰੈਨਾਨਕ
ਜਾਐਮੇਨਿਤਿ। ੧੭। ਪਉਨੀ। ਸੁਰਦੀਰਵਰੀਅਮੁਕਿਨੈਨਹੋਨੀਐ। ਠਉਜਸਤਣੀਰਪੰਚ

ਜੋਨੀਐ ਦਸਨਾਰੀ ਅਉਤ੍ਰਿਦੇਨਚਮੋਨੀਐ ਜਿਠਿਜਿਠਿਲੇਨਰਲਾਇਏਹੁਏਨਲੋਨੀ
 ਐਐ ਕੋਗੁਣਿਇਨਕੇਵਸਿਕਿਨੋਨਮੋਨੀਐ ਭਰਮੁਕਾਟਿਮਾਇਆਖਣੀਕਹਾਕਤੁਬਿਧੁਤੋਨੀ
 ਐਐ ਗੁਰਪੁਰਾਅਰਾਧਿਬਿਖਮਦਲਿਠੋਨੀਐਐ ਹਉਤਸੁਆਗੋਦਿਨਗਤਿਰਹਾਕਰਜੋਨੀਐ
 ੧੫ ਸਲੋਕਮ ੪ ਕਿਲਦਿਖਸਭੁਤੁ ਤਰਨਿਨੀਤਨੀਤਗੁਣਗਾਉ ਕੋਟਕਲੇਸਾਉਪਜਹਿ
 ਨਨਕਬਿਸਰੈਨਉ ੧੪:੫ ਨਾਨਕਸਾਤਿਗੁਰਭੇਟੀਐਪੂਰੀਹੋਵੈਜੁਗਤਿ ਹਸੀਦਿਆਖੇਲਿ
 ਦੇਆਪੇ ਨੇਦਿਆਖਵੇਦਿਆਦਿਚੋਹੋਵੈਮੁਕਤਿ ੭ ਪਉਨੀਸਿਸਾਤਿਗੁਰਪੰਨਪੰਨਜਿਨ
 ਭਰਮਗਾਵਿਤੋਨ੍ਹਿਆਸਿਸਾਤਿਗੁਰਦੁਹੁਦਾਹੁਜਿਨਹਰਿਸਿਉਜੋਰਿਆਨਾਮਨਿਧਾਨਅਖ
 ਦੁਗੁਰਦੇਇਦਾਰੂਓਅਹਾਰੇਗਬਿਕਰਲਾਤਿਨੋਬੇਦਾਰੂਓ ਪਾਇਆਨਾਮੁਨਿਧਾਨੁਬਹੁਤਖਜ
 ਨਿਆਜਿਤਾਜਨਮੁਅਪਾਰੁਆਪੁਪਛਾਨਿਆਅਹਿਮਾਕਹੈਨਾਜਾਇਗੁਰਸਮਰਬਦੇਵਾਰੁ
 ਰਪਾਰਬ੍ਰਹਮਪ੍ਰਮੇਸੁਰੁਅਪਰੰਪਰਅਲਖਾਅਭੇਦਾ ੧੬ ਸਲੋਕਮ ੫ ਉਦਮਕਰੇਦਿਆਜ
 ਕੁਤੁਕਮਵਦਿਆਸੁਖਕੁੰਦਾਪਿਆਦਿਆਤੂਪ੍ਰਭੂਮਿਲਨਾਨਕਉਤਰੀਚਿਤਾ ੧੪:੫ ਸੁਭਚਿੰ
 ਤਨਗੋਬੰਦਰਮਣਨਿਰਮਲਸਾਧੁਸੀਰੀ ਨਾਨਕਨਾਮਨਾਦਿਸਰਉਇਕਘਣੀਕਰਕਿਰਪਾ

ਕੁਛ ਵੀ ਤਾ ॥ ੨੫ ॥ ਉਨ੍ਹੀ ਤੇਰਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇ ਤ ਕਾਹੇ ਡਰ ਪੀਐ ॥ ਜਿਸੁ ਮਿਲ ਨ ਪੀਐ ਨਾ ਉਤਿ ਸੁਜੀ
 ਉਮਰ ਪੀਐ ॥ ਆਇਐ ਚਿਤ ਨਿਹਾਲੁ ਸਾਹਬ ਬੇਸੁਮਾਰਾ ॥ ਤਿਸ ਨੋ ਧੋਹੇ ਕਵਣੁ ਜਿਸ ਵਲ ਨਿ
 ਰੰਕਾਰਾ ॥ ਸਭ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਕੈ ਵਸਿ ਨ ਕੋਈ ਬਾਹਰਾ ॥ ਸੈਰੁ ਗੁਮ ਨਿਵੁਠਾ ਸਚਿ ਸਾਹਰਾ ॥ ਤੇਰੇ
 ਦਾਸ ਪਿਆਨਿ ਤੁਧੁ ਤੁਰਖਣ ਵਾਲਿਆ ॥ ਸਿਰ ਸਭ ਨਾਮ ਮਰਭੁ ਨ ਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥ ੧੭
 ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥ ਕਾਮੁ ਕੁੰਧੁ ਮਦੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਦੁਸਟ ਬਾਸ ਨਾਨਿਵਾਰਿ ॥ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣੇ ਨਾ
 ਨ ਕਸਦਿ ਬਲਿਹਾਰਿ ॥ ੧੮ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਖਾਂਦਿਆ ਖਾਂਦਿਆ ਮੁਹੁ ਪਾਟਾ ਪੈਨੰਦਿਆ ਸਭੁ ਮੰਗੁ ॥ ਨਾਨ
 ਕ ਪ੍ਰਿਗੁਤਿ ਨਾਦਿ ਜੀਵਿਆ ॥ ਜੇ ਨ ਸਚਿ ਨ ਲਗੈ ਰੰਗੁ ॥ ੨੫ ॥ ਉਨ੍ਹੀ ॥ ਜਿਉ ਜਿਉ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਤਿ
 ਵੈ ਤਿਵਹੋ ਵਣਾ ॥ ਜਹ ਜਹ ਰਖਹਿ ਆਪਿ ਤਹ ਜਾਇਖੈ ਵਣਾ ॥ ਨਾਮ ਤੇਰੈ ਕੈ ਰੰਗ ਦੂਰ ਮਤਿ
 ਸੋ ਵਣਾ ॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਤੁਧੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਭਰਮੁ ਭਉ ਭੈ ਵਣਾ ॥ ਜੋ ਤੇਰੇ ਰੰਗ ਰਤੇ ਸੇ ਜੋ ਨਿਨ ਜੋ ਵਣਾ
 ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਇਕੁ ਨੈਣੁ ਮਲੇ ਵਣਾ ॥ ਨਿਨੀ ਪਛੁਤਾ ਹੁਕਮੁ ਤਿਨ ਕਦੇ ਨ ਰੋ ਵਣਾ ॥ ਨਾਉ ਨਾਨ
 ਕ ਬਖਸੀ ਸਮਨ ਮਾਰਿ ਪਰੇ ਵਣਾ ॥ ੧੯ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥ ਜੀਵਦਿਆ ਨ ਚੋਤਿ ਓਮੁ ਮਾਰ ਲੰਦਣੁ
 ਖਾਕਾ ॥ ਨਾਨਕ ਦੁਨੀਆ ਸੰਗਿ ਗੁਦਾਰਿ ॥ ਆਸਾ ਕਤ ਮੁਕੁਨਾ ਪਾਕਾ ॥ ੨੦ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਜੀਵਦਿਆ ਹਰਿ

ਰੇਤਿਆਮਰੀਦਿਆਹਰਿਰੀਗਿ। ਜਨਮੁਪਦਾਰਭੁਤਾਰਿਆਨਨਕਸਾਧੂਸੰਗਿ। ੫੭੬੧।
 ਅਦਿਨੁਗਾਦੀਆਪਿਰਖਣਵਾਲਿਆਸਚੁਨਮੁਕਰਤਾਰੁਸਚੁਪਸਾਰਿਆ। ਉਣਕਹੀਨਹੋ
 ਇਘਟੇਘਟਿਸਾਰਿਆ। ਮਿਹਰਵਾਨਸਮਰਥਾਯੇਹੀਪਾਲਿਆ। ਜਿਨਮਨਿਵੁਠਾਆਪਿਸੇਸ
 ਵਾਸੁਖਾਲਿਆ। ਆਪੇਰਚਨੁਰਚਾਇਆਯੇਹੀਪਾਲਿਆ। ਜਭੁਕਿਛੁਆਪੇਆਪਿਬੇਅੰਤਮ
 ਪਾਰਿਆ। ਗੁਰਪੂਰੇਕੀਟੇਕਨਨਕਸਿਮਾਲਿਆ। ੧੮। ਸਲੋਕਮਃ ੫। ਆਦਿਮਪਿਅਰਅੰਤਪਰ
 ਮੇਸਰਿਰਖਿਆ। ਜਤਿਗੁਰਦਿਤਾਹਰਿਨਮਅੰਮ੍ਰਿਤਚਖਿਆ। ਸਾਧਸੰਗਆਪਾਰੁਅਨਦਿ
 ਨੁਹਰਿਗੁਣਰਦੈ। ਪਾਏਮਨੋਰਥਸਕੁਜੇਨੀਨਹਰਦੈ। ਸਭਿਕਿਛੁਸਕੈਹਥਿਕਾਰਣੁਜੇਕਰੈ। ਨ
 ਨਕੁਮੰਗੋਦਾਨੁਸੰਤਾਪੁਰਿਤਰੈ। ੧੯। ਮਃ ੫। ਤਿਸਨੇਮੰਨਿਵਸਾਇਜਿਨਉਪਾਇਆ। ਜਿਨਿਜਿਨਿ
 ਪਿਆਇਆ। ਖਸਮੁਤਿਨੁਸੁਖਪਾਇਆ। ਸਠਲੁਜਨਮੁਪਰਵਾਣੁਗੁਰਮਖਿਅਇਆ। ਹੁ
 ਕਮੇਬੁਝਿਨਿਹਾਲੁਖਸਮੁਛਰਮਾਇਆ। ਜਿਸਹੋਆਆਪਿਕਿਰਪਾਲੁਸੁਨਹੁਰਮਾਇਆ।
 ਜੇਜੇਦਿਤਾਖਸਮੁਜੇਈਸੁਖਪਾਇਆ। ਨਨਕਜਿਸਹਿਦਇਆ। ਲੁਬਝਾਏਹੁਕਮੁਮਿਤਾਜਿ
 ਸਹਿਤੁਲਾਏਆਪਿਮਰਿਮਰਿਜੀਮੈਨਿਤਾ। ੨੦। ਪਉੜੀ। ਨਿਦਕਮਾਰੇਤਤਕਾਲਖਿਨੁਟਿਕਣਨ

੦ ਤਿ

ਪਿ

ਦਿਤੋ ਪ੍ਰਤਦਸਾਕਾ ਦੁਖਨਖਵਸਕੈਹਿ ਫੁਟਿ ਜੋ ਨੀ ਜੁਤੋ। ਮਥੇਵਾਲਿ ਪਛਾਣਿ ਮਨਜਤਮਮਾਰ
 ਗਿਅਤੋ। ਦੁਖਲਗੇ ਬਿਲਲਾਇਆ ਨਰਕਿਐ ਰਿਸੁਤੋ। ਕੰਠਲਾਇਦਾ ਸਰਖਿਅ ਨੁਨਾਨਕ
 ਹਰਿਸਤੋ। ੨॥ ਸਲੋਕਮਃ ਪਾਰਾਮਜਪਹੁਵਡਿਭਾਰਾਹੈ ਜਲਿ ਬਲਿਮਹੀ ਅਲਿਸੇਇ। ਨਾਨਕ
 ਨਾਮੁਪਿਆਇ। ਮੇਥਿਘਨੁਨਲਾਰੋਕੋਇ। ੧॥ ਮਃ ਪਾਕੋਟਬਿਅਨਤਿਸੁਲਾਰੋਤੇ ਜਿਸਨੇ ਬਿਸ
 ਰੈਲਓ। ਨਾਨਕਅਨਦਿਨੁ ਬਿਲਪਤੇ ਜਿਉਸੁੰਏ ਪਰਿਕਾਉ। ੨॥ ਪਉੜੀ। ਸਿਮਰਿਸਿਮਰਿਦ
 ਤਰਮਨੋਰਥਪੁਰਿਆ। ਇਛੁਪੁੰਨੀਮਨਾਅਸਗਏਦਿਸੁਰਿਆ। ਪਇਆਨਮੁਨਿਧਾਨਿਜਿਸ
 ਨੋਭਾਲਦਾ। ਜੋਤਿਮਿਲੀਸੀਗਿਜੋਤਿਰਹਿਆ। ਘਾਲਦਾ। ਸੁਖਸਹਜਿਅਨੰਦਵਠੇਤਿਤਪਰਿ
 ਆਵਣੁਜਾਣਹੋਜਨਮੁਨਤਾਹਿਮਰਿ। ਸਾਹਿਬੁਸੇਵਕਇਕਇਕੁਦਿਸਟਾਇਆ। ਗੁਰਪ੍ਰਸ
 ਦਿਨਾਨਕਸਚਿਸਮਾਇਆ॥ ੧॥

ਜੋ
 ਸੁਧੁ ੧੬॥ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਜੈਤੁਸਿਰੀਮਹਲਾ ੫। ਵਾਰਜਲੇ
 ਕਨਾਲਿ। ਸਲੋਕਾ। ਅਦਿਪੁਰਨਮਪੁਰਨਅੰਤਪੁਰਨਪਰੋਸਰਹਾ। ਸਿਮਰੰਤੁਸੰਤਸਰਬ
 ਤਰਮਣਿਨਾਨਕਅਘਨਾਸਨਜਗਦੀਸੁਰਹਾ। ੨॥ ਪੋਖਨਸੁਨਨਸੁਨਵਨੋਮਨਮਹਿਦਿਨੀ

ਪਉੜੀ

ਐਸਾ ਚੁਪੁਰਗ ਹਿਓ ਸਰਬਿ ਕੁ ਮੇਨ ਨ ਕਹਰਿ ਰੰਗ ਰਾਗੁ ॥ ੧ ॥ ਹਰਿ ਇਕ ਨਿਰੰਜਨੁ ਗਾਈ ਐਸ
 ਭੀ ਅੰਤਰਿ ਸੋਈ ॥ ਕਰਣ ਕਰਣ ਸਮਰਥ ਪ੍ਰਭੁ ਜੋ ਕਰੇ ਸੋ ਹੋਈ ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਬਾਪਿ ਓਥਾ ਪਦਾ
 ਤੇ ਸੁਖਿ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ॥ ਖੰਡੁ ਬ੍ਰਹਮੰਡੁ ਪਤਾਲ ਦੀਪਰਾਦਿ ਆਸਭੁ ਲੇਈ ॥ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏਤੁ
 ਬੁਝੁ ਸੀ ॥ ਨਿਰਮਲ ਜਨ ਸੋਈ ॥ ੨ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ਚੰਤ ਜੀਅ ਰਚਨਾ ਆਤਮਾ ਤਗੁਨ ਅਸਥਾਪਨੀ
 ਸਾਸ ਸਾਸਿ ਸਿਮਰਿਤ ਨਾਨਕ ਮਹਾ ਅਵਨ ਨ ਬਿਨਾਸਨੀ ॥ ੨ ॥ ਮੁਖ ਤਲੇ ਪੈਰੇ ਉਪਰੁ ਦਸਦੇ
 ਭਰ ਥਨੈ ਬਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸੋ ਪਣੀ ਕਿਉਂ ਦਿਸਾਰਿ ਓਉ ॥ ਪਰਿਹਿ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਇ ॥ ੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥
 ਰਕਤ ਬਿੰਦੁ ਕਰਨਿ ਮਿਆ ਅਗਨ ਉਦਰਿ ਮਝਾਗ ॥ ਉਰਥ ਮੁਖੁ ਚੀਲਾ ਬਿਕਲੁ ਨ ਰਕ ਪੋਰ
 ਗੁਬਾਰਿ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਿਤੁ ਨ ਜਲਹਿ ਮਨ ਤਨਿ ਉਰਧਾਰਿ ॥ ਬਿਖ ਮਥਾਨ ਹੁਜਿ ਨ ਰਖਿ ਆਤਿ
 ਸੁਤਿ ਲੁਨ ਦਿਸਾਰਿ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਸਰਤੁ ਸੁਖੁ ਕਦ ਨ ਹਿੰਜਨ ਮੁਹਾਰਿ ॥ ੪ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ਅਨਇ
 ਛੁਦਾ ਨ ਕਰਣੈ ਸੁਬਤੁ ਆਸਾ ਪੂਰਣਹਾ ॥ ਖੰਡੈ ਕਲਕਲੈ ਸਹ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਤੁ ਨਾਨਕ ਨਹ
 ਦੂਰਣਹਾ ॥ ੫ ॥ ਹਰੁ ਰੰਗ ਮਾਣਹਿ ਜਿਸੁ ਸੀ ਗੋਸਿਉ ਲਾਈ ॥ ਮੇਨੇ ਹੁ ਸੋ ਸਹ ਬਿੰਦ ਨ ਦਿਸੇ

ਸਾਸਾਰੀ

ਤਨੁ

ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਸੁੰਦਰ ਰਚਿਆ ਵੇਹੁ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਨੁ ਧਨੁ ਦੀਆ ਦੀਨੇ ਰਸ ਕੇ
 ਗਾਗਰ ਮੰਦਰ ਰਬ ਅਸੁ ਦੀ ਏਰ ਚਨੁ ਏਸੇ ਜੋਗਾ ॥ ਸੁਤ ਬਨਤਾ ਸਾਜਨ ਮੇਵ ਕਦੀ ਏ
 ਪ੍ਰਭ ਦੇਵ ਨ ਜੋਗਾ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰੰਤ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਰਿ ਮਾਲ ਹਿਜਾ ਹਿਦਿ ਜੋਗਾ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗ ਹਰਿ
 ਗੁਣ ਰਮਹੁ ਬਿਨ ਸੇਸ ਕੁਰੇ ਬਾ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ਫੁਟੇ ਬਜਤ ਨ ਕਰਣੇ ਮਾਇਆ ਅਨੇਕ ਉਦ
 ਮਾਹਿ ॥ ਹਰਿ ਗੁਗਤਿ ਭਾਵਹੀ ਏ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਸਰੰਤ ਤੇ ਪ੍ਰੇਸਤ ਤਹਿ ॥ ੧ ॥ ਤਟ ਨੀਆ ਸਾਧੀ
 ਤਜੋ ਲਾਈ ਬਿਅੰਨ ਸਿਓ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੀ ਗੀਤ ਸਾਈ ਗਤਿ ਮਾ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਜਿਸ ਬਿਸਰ
 ਤਿਤ ਨ ਭਸਮ ਹੋਇ ਕਹੰਤ ਸਾਭਿ ਪ੍ਰੇਤਾ ॥ ਬਿਨ ਗ੍ਰਹਮ ਹਿ ਬਸਨ ਨ ਦੇਵਨੀ ॥ ਜਿਨ ਸਿਓ ਸੇਈ ਹੋ
 ਤੁਗ ਕਰ ਅਨਰਥ ਦਰਬ ਸੀਚਿ ॥ ਅਸੇ ਕਾਰ ਜਕੇਤੁ ॥ ਜੈਸਾ ਬੀਜੇ ਸੇ ਫੁਟੈ ਕਰਮਾਇ ਹੁਖੇਤੁ ॥
 ਅਕਿਰਤੁ ਪਣਾ ਹਰਿ ਦੇ ਸਾਰਿਆ ॥ ਤੇਨੀ ਕੁ ਮੇਤੁ ॥ ੪ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ਕੋਟ ਨਾਇ ਸਨਨੀ ਅਨਿਕ ਸੋ
 ਧਨ ਪਦਿਤੁ ਹਾ ॥ ਚਿਚਰੰਤੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸ ਨਾ ਸਰਬੁ ਪਪ ਬਿਮੁਚੇਤੁ ॥ ੧ ॥ ਈਧਣ ਕ
 ਰੇ ਮੁਪਣਾ ਭੋਗ ਵਿਤੀ ਮੁਭਹਾ ॥ ਮੁਨਿ ਦੇਸੇ ਦਣੇ ਸਚੁ ਸਹੁ ਨਾਨਕ ਹੋਰੁ ਪਤ੍ਰੇ ਭੁਲਾਹਾ ॥ ਪਉੜੀ ॥

ਜੇਤੀ

ਕੰਟਿਅਪਾਸਰੁ ਨਾਸਹੋਹਿਸਿਮਰਤੁਹਰਿਨਾਉ। ਅਨਢਿਵੇਛਕੁਪਾਈਅਹਿਹਰਿਕੋਗੁਣਗਾ॥
 ਉ। ਜਨਮਮਰਨਭੈਕਟੀਅਹਿਨਿਹਚਲੁਸਚੁਖਉ। ਪੂਰਬਿਹੋਵੇਲਿਖਿਆਹਰਿਚਰਣ
 ਸਮਾਉ। ਕਰਿਕਰਿਪਾਪੂਰੁਰਾਖਿਲੇਹੁਨਾਨਕਬਲਿਜਾਊ॥੫॥ ਸਲੋਕਾ। ਰਿਹਰਚਨਾਅਪਾ॥
 ਰੰਮਨਿਬਿਲਾਸੁਸੁਆਦੰਰਸਹਾ। ਕਵਚਨਹਸਿਮਰੰਤਿਨਨਕਤੇਜਿਤੁਬਿਸਟਾਕਿਮਹਾ॥
 ੧॥ ਮੁਖਾਅਰੰਬਹੁਹੁਕਿਹੁਮੰਨਿਮੁਹਬਤਿਨਹਾ। ਜੋਸਾਈਜੋਵੇਸਰੰਨਾਨਕਸੋਤਨੁਖੇਹਾ॥
 ੨॥ ਘਉੜੀ। ਸੁੰਦਰਸੇਜਾਅਨੇਕਸੁਖਰਸਭੋਰਾਣਪੁਰੇ। ਬਿਹਸੇਇਨਚੰਦਨਤੁਰੰਧਲਾਇਮੋਭੇ
 ਹੀਰੇ। ਅਨੰਦਿਛੋਸੁਖਮਾਣਦਾਕਿਛੁਨਾਹਿਦਿਸੁਰੇ। ਜੋਪ੍ਰਭੁਚਿਤਿਨਾਵਈਦਿਸਟਾਕੇਕੀ
 ਰੇ। ਬਿਨੁਹਰਿਨਾਮਨਸਾਂਤਿਹੋਇਕਿਤੁਬਿਧਿਨੁਪੀਰੇ॥੬॥ ਸਲੋਕਾ। ਚਰਨਕਮਲਬਿਰਹੀ
 ਧੋਯੋਤਬਰਗੀਦਹਦਿਸਹਾ। ਤਿਆਚੰਤਕਪਟਰੂਪਮਾਇਆਨਨਕਅਨੰਦਰੂਪਸਾਧਸੀ
 ਗਮਹਾ॥੧॥ ਮਨਿਸਾਈਸੁਖਉਚਰਾਵਤਹਭੋਲੋਇ। ਨਾਨਕਹਉਮਰੰਬਰਕੁਣਿਅਸੂਇ
 ਜੀਵਸਚੀਸੋਇ॥੨॥ ਘਉੜੀ। ਬਸਤਾਤੂਟੀਸ੍ਰੀਪ੍ਰੀਤੀਚਰਨਭੋਭੋਨਾ। ਜਾਤਨਪਤਨਾਅ

ਦੋਰੇਉਦਿਆਨਕੁਮੰਨਾਮਿਤ੍ਰਨਇਠਪਨਰੂਪਹੀਨਕਛੁਸਾਕੁਨਸਿੰਨਾਰਾਜਾਸਗਲੀ
 ਸਿੰਜਟਿਕਹਰਿਨਾਮੁਮਨਿਰੁਨਾਤਿਸਕੀਪੁਨੁਮਨੁਉਧਰਪ੍ਰਭਿਹੋਇਸੁਪ੍ਰਸਿਨਾ॥੧॥
 ਅਨਿਕਲੀਲਾਰਾਜਰਸਰੂਪਛਿਤ੍ਰਚਮਰਤਖਤੁਆਸਨਾਰਚਤਮੂਨੁਅਗਿਆਨਮੰਧਰ
 ਨਾਨਕਰੂਪਨਮਨੋਰਥਮਾਇਆ॥੧॥ਸੁਪਨੋਹਰੁਰੰਗਮਾਇਆਮਿਠਲਗੜਾਮੋਹੁਨਨ
 ਕਨਾਮਾਦਿਹੁਣੀਆਸੁੰਦਰਮਾਇਆਧ੍ਰੋਹੁ॥੨॥ਪਉਣੀਸੁਪਨੋਸੋਤੀਚਿਤਮੂਰਖਲਾਇਆ
 ਬਿਸਰੈਰਾਜਰਸਰੂਪਗਤਭਖਲਾਇਆ॥ਅਰਜਗਈਦਿਹਾਇਧੋਧੋਧਾਇਆਪੁਰ
 ਨਤੁਏਨਕਾਮਮੋਹਿਆਮਾਇਆਕਿਆਦਿਚਰਜਿਤੁਜਾਅਪਿਰੁਲਾਇਆ॥੩॥
 ਕਾਬਸੰਤਮੁਦਰਗਲੋਕਪਿਜਿਤਤੇਪ੍ਰਿਥਵੀਨਦਖੰਡੁਣਹਿ॥ਬਿਸਰੈਤਹਰਿਗੋਪਾਲਹਨ
 ਨਕਤੇਪ੍ਰਣੀਉਦਿਆਨਕੁਮਣਹਾ॥੪॥ਕਉਤਕਕੋਠਤਮਾਸਿਅਚਿਤਨਾਮਦਸੁਨਉ
 ਨਨਕਕੋਣੀਨਰਕਬਰਬਰਉਜਨੁਸੋਈਥਾਉ॥੫॥ਪਉਣੀਅਹਾਉਇਆਨਉਦਿਆਨ
 ਨਗਰਕਰਮਾਨਿਆ॥

ਅਹੰਕਾਰਹਿਰਹਿਦਿਵਾਨਿਅੰਸਿਰਲਗੜਮਰੀਰ
 ਪਾਸਪਗੀਮੇਸਕੁਨਿਜਾਨਿਆ

ਤਪਛ ਤਨਿਆ ਬਿਨ ਪੁਰੇ ਗੁਰ ਦੇ ਵਟਿ ਰੇ ਸੇ ਤਨਿਆ ॥ ਜਲੇ ਕਾਰਜ ਕਪਟੇ ਰੂਪ ਕਪ
 ਟੇ ਧਨ ਕਪਟੇ ਕੁਲ ਗਰਬ ਤਹਿ ॥ ਜੀ ਚਿਤਿ ਬਿਖਿਆ ਛੇਲੇ ਛਿਦ੍ਰੇ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਸੰਗ ਨਾ
 ਲ ਤੇ ॥ ੧ ॥ ਪੇਖੈ ਦੜੇ ਕੀ ਕੁਲੁ ਤੁਮਾ ਦਿਸ ਮੁਸੋਹਣਾ ॥ ਅਨੁ ਨ ਲਹ ਦੜੇ ਮੁਲੁ ਨਾਨਕ ਸਾ ਬਨ
 ਜੁਲਾਈ ਮਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਚਲਦਿਆ ਨਾਲ ਨ ਚਲੇ ਸੋ ਕਿਉ ਸੰਜੀਐ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਕਹੁ
 ਕਾਮ ॥ ਜਤਨ ਜਿਸ ਤੇ ਵੇਜੀਐ ॥ ਹਰਿ ਬਿਸਰਿਐ ਕਿਉ ਤ੍ਰਿਪਤ ਵੇ ਨਾਮੁ ਨੁਰੀ ਜੀਐ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਛੇ
 ਛੇ ਮਨ ਲਗੈ ਨਰਕ ਸਮੰਜੀਐ ॥ ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆ ਲਨਾ ਨ ਕਰੁ ਉਭੁ ਜੀਐ ॥ ੧੦ ॥ ਸੋਲੇ
 ਕਾ ॥ ਨਚੁਰਾ ਜਸੁ ਮਿਸਟੇ ਨਚੁਰੇ ਗਾਰ ਸਮਿਸਟੇ ਨਚੁ ਮਿਸਟੇ ਸੁਖੁ ਮਾਇਆ ਮਿਸਟੇ ਸਾਧ
 ਜੀਗਿ ਹਾਰ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਮਿਸਟੇ ਪ੍ਰਭੁ ਦਰਸਨੀ ॥ ੧ ॥ ਲਗਨੁ ਸੋਨ ਹੁਮੰ ਨ ਮਝੁ ਹਰਤਿਆ ॥
 ਵੇਖੈ ਸਚ ਬੋਝ ਨਾਨਕ ਮਿਠਨੁ ਸੇਧਣੀ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਛੁ ਨ ਲਾਗੈ ਭਗਤ
 ਨੁ ਕਉ ਮੀਠਾ ॥ ਅਨੁ ਅਦਸਤੁ ਠੀਕਿ ਅਕਾਰਿ ਨਿਰਿ ਨਉ ਗੀਠਾ ॥ ਅਗਿਆਨ ਭਰਮੁ ਦੁ
 ਖ ਕਾਟਿ ॥ ਅਗੁਰੁ ਭੁਭੇ ਬਜੀਠਾ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਹੁ ਬਾਧਿ ॥ ਜਿਉ ਰੇਗਾ ਜੀਠਾ ॥ ਜੀਉ
 ਪਾਣ ਤਨੁ ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਨੁ ਸੇਸਾ ਤ੍ਰਿਸੂਠਾ ॥ ੨੧ ॥ ਜਲੇ ਕਮ ॥ ੪ ॥ ਤਿਅਗਤ ਜਲੈ ਨਹ ਜੀਵ ਮੰਨਿ

ਮਨੁ

ਨਗਤਿਅਗ ਭਰੀ ਕਮੇਘਮੰਡਲਗਾਥਾਣ ਬੇਧੇਚਕੁਰੰਕਨਾਦੰਅਲਿਬੰਧਨਕੁਸਮਬਾ
 ਸਨਹਾਚਰਨਕਮਲੁਰਚੀਤਿਸੰਤਹਨਾਨਕਾਆਨਨਰੁਚਤੋ॥੧॥ਰੁਖਣਾਮੁਖੁਰੋਖਉਪ
 ਲਕਛਰਿਅਨਨਰੋਉਚਿਤੁਜੀਵਨਸੰਗਮਤਿਸੁਪਣੀਹਰਿਨਾਨਕਸੰਤਮਿਤਾ॥੨॥ਪਉਤੁ
 ਜਿਉਮਛਲੀਬਿਨੁਪਣੀਐਕਿਉਜੀਵਨੁਪਾਵੈ॥ਬੰਦਵਿਹੁਣਚਾੜਕੋਕਿਉਕਰਿਦਿਪਤਾਵੈ॥
 ਨਾਦਕੁਰੰਕਹਿਬੇਧਿਆਸਨਮੁਖਉਠਧਾਵੈ॥ਭਵਰਲੋਗੀਕੁਸਮਬਾਸੁਕਾਮਿਲਅਧਿਬੰ
 ਧਾਵੈ॥ਤਿਉਸੰਤਜਲਹਰਿਪ੍ਰੀਤਹੋਦੇਖਦਰਸੁਆਧਾਵੈ॥੧੨॥ਸਲੋਕਮ॥੪॥ਚਿਤਵੰਤਚਰ
 ਨਕਮਲੰਸਾਸਿਸਾਸਿਅਗਧਨਹਾਨਹਬਿਸਰੀਤਿਨਾਮੁਅਚੁਤਿਨਾਨਕਾਸਪੁਰਨਪਰ
 ਮੇਸਰਗ॥੧॥ਰੁਖਣਾਸੀਤਨਾਮੰਨਮਸ਼ਾਹਪਲਕਨਥੀਵੈਬਾਹਰਾਨਾਨਕਾਸਨ੍ਰੀ
 ਨਿਬਾਹਿਸਦਾਧੇਖੰਦੋਸਚੁਪਣੀ॥੨॥ਪਉਤ੍ਰੀ॥ਅਸਾਵੰਤੀਅੰਸਗੁਸਾਣੀਪੂਰੀਐਮਿਲ
 ਗੁਪਲਗੋਬਿੰਦਨਕਬਹੂਸ਼ੁਰੀਐਦੇਹੁਦਰਸਮਨਚਾਉਲਹਿਜਾਹਿਦਿਸੁਰੀਐਹੋਇਪ
 ਵੜਸਰੀਰਸੰਤਪੂਰੀਐਪਰਬ੍ਰਹਮਗੁਰਦੇਵਸਦਾਹਜੁਰੀਐ॥੧੩॥ਸਲੋਕਮ॥੪॥ਰਸ
 ਨਾਉਚਰੰਤਨਾਮੰਸੁਵਨੰਸੁਨੰਤਸਬਦਅੰਮ੍ਰਿਤਹਾਨਾਨਕਤਿਨਾਨਕਪਲਹਰਿਜਿਨਾਧਿ

ਆਨਪਰਬਹਮਣਹਾ ਭੁਖਣਾ ਹਰੁ ਭੁਖਣਾ ਵੇਕੈ ਅਇਕੁ ਸਾਈ ਬਾਹਰੇ ਨਾਨਕ ਸੇਈ ਪੰ
 ਨਾ ਜਿਨਾ ਪਿਰਹਣੀ ਸਚ ਸਿਉ ॥ ੧ ॥ ਘਉਣੀ ਸਦ ਬਲਹਾਰੀ ਤਿਨਾ ਜਿਨੁ ਨ ਤੇਹਰਿ ਕਥਾ ॥ ੧੭
 ਰੇ ਤੇ ਪਰਧਨ ਨਿਕਦਹਿ ਪੂਰੁ ਮਥਾ ॥ ਹਰਿ ਜਸ ਲਿਖਹਿ ਬਿਅੰਤ ਸੇਹਰਿ ਸੇਹਥਾ ॥ ਚਰਨ ਪੁ
 ਨੀਤ ਪਾਵਿ ਤੁਚ ਲਹਿ ਪੂਰੁ ਪਥਾ ॥ ਸਤੰ ਸੰਗਉ ਪਰਸ ਗਣ ਦੁਖੁ ਲਥਾ ॥ ੧੮ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮ
 ੮੫ ॥ ਭੁਖੀ ਹੋਇ ਤਕਰਣਿ ਹਰਿ ਰਮਣੈ ਸੰਜੋਗ ਪੂਰਣਹਾ ॥ ਗੋਪਾਲ ਦਰਸਨੁ ਟੇਸੁ ਛਲ ਨਾਨਕ ਸੇ
 ਮਹੁਰਤਹਾ ॥ ੨ ॥ ਭੁਖਣਾ ਕੀ ਮਨ ਸਕਾ ਪਾਇ ਸੁਖ ਮਿਤੀ ਹੂ ਬਾਹਰੇ ਨਾਨਕ ਸਦ ਲਣੀ ਪਰ
 ਵਣੁ ਜਿ ਤਮਿ ਲਵਣੁ ਮਾਪਿ ਗੀ ॥ ਧਉਣੀ ਸਦੇ ਲਾ ਕਹੁ ਕਉਣੁ ਹਜਿ ਤੁ ਪੂਰੁ ਕਉ ਪਾਈ ॥
 ਸੇ ਮੁਰਤ ਭੁਲਾ ਸੰਜੋਗ ਹੋ ਜਿ ਤੁ ਮਿਲੇ ਗੁਜਾਈ ॥ ਆਨਪਰਹਰਿ ਪਿਅਇ ਕੋ ਮਨ ਟਿਛੁ ਪੁਜ
 ਈ ॥ ਵਡੇ ਭੁਗ ਸਾਤਿ ਸੰਗਿ ਹੋਇ ਨਿਵਲ ਗਾਈ ॥ ਮਨ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਅ ਸਹੈ ਨਾਨਕ ਬ
 ਲਿਜਾਈ ॥ ੧੫ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮ ੮੫ ॥ ਘਤਤਿ ਪੁਨੀਤ ਗੋਵਿੰਦ ਹਮ ਰਬੁ ਦੇਖ ਨਿਵਾਨਣਹਾ ॥ ਸਰ
 ਣ ਸੁਰ ਭੁਗਵਨ ਹਜ ਪਤਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥ ਭੁਖਣਾ ਛੁਡੈ ਹਰੁ ਆਪਿ ਲਗਣੈ ਚ
 ਰਣ ਪਾਸਾ ॥ ਨ ਠਣੈ ਦੁਖ ਤਪੁ ਨਾਨਕ ਪੂਰੇ ਖੀਰਿਆ ॥ ਧਉਣੀ ਮੇਲਿ ਲੇਹੁ ਭੋਵਇ

੨

ਆਲੁ ਛਹ ਪਏ ਵਾਅਗਿ ਆਗਿ ਪਿਵਹੁ ਦੀ ਨਦਇ ਅਲੁ ਕੁਮਤ ਬਹੁ ਹਾਰਿ ਆਗਿ ਭਗਤ ਕ
 ਛਲੁ ਤੇਗ ਬਿਰਦ ਹਰਿ ਪਤਿ ਉਧਾਰਿ ਆਗਿ ਤੁਲ ਬਿਨੁ ਨਾ ਹੀ ਕੋਇ ਬਿਨੁ ਉਮੇ ਹਿਸਾਰਿ ਆਗਿ ਕ
 ਰੁਗ ਹਿਲੇਹੁ ਵਾਇ ਮਲੁ ਸਾਗਰ ਸੀਸ ਰਿਐ ॥ ੨੬ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥ ਸੀਤ ਉਧਾਰਣ ਵਾਇ ਅ
 ਲੀ ਆਸ ਰੰਗ ਪਾਲੁ ਕੀਤ ਨਹਾ ਨਿਰਮਲੇ ਸੀਤ ਸੰਗੇ ਛਟ ਨਾਨਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹਾ ॥ ੧ ॥
 ਖਣਾ ਚੰਦ ਨ ਚੰਦ ਨੁ ਨ ਸਰ ਵਰੁ ਤੁ ਮੁਲ ਨ ਮਿਟਈ ਘਾਮਾ ਸੀਤ ਲਥੀ ਦੇ ਨਾਨਕ ਭਧੰਦ
 ਤੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਚਰਣ ਕਮਲ ਕੀ ਓਟ ਉਧਰੇ ਸਗਲ ਜਨਾ ਸੁਣ ਪਰਤਾ ਪੁਗੋਇ
 ਵ ਨਿਰਤੁ ਉਭੁਏ ਮਨਾ ਤੋਟ ਨਾ ਅਵੇ ਮੁਲ ਸੀਚਿ ਆਨਾ ਮੁਧਨਾ ਸੀਤ ਜਨਾ ਸਿਉ ਸੀਗਿ ਪਈ
 ਮੇਰੇ ਪੁਨਾ ਅਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਪਿਅ ਅਇਹ ਰਿਜ ਸਿਨਿ ਤਜੁ ਨਾ ॥ ੧ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥ ਵਾਇ ਅ
 ਕਰਣੇ ਵਖ ਹਰਣੇ ਉਚਰਣੇ ਨਾਮ ਕੀ ਰਤ ਨਹਾ ਵਾਇ ਅਲ ਪੁਰ ਖੁਗੁ ਗਏ ਨਹ ਨਾਨਕ ਲਿ
 ਪਤੁ ਨ ਮਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ਭੁਖਣਾ ਭੁਰਿ ਬਲੇਰ ਤੀਬੁ ਝਗਟੀ ਰਖੰਦੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ਜਿਨ ਉਪ
 ਈ ਮੇਦ ਨੀਨਾ ਨਕ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਜਾ ਪ੍ਰਭੁ ਤੁਏ ਵਾਇ ਅਲ ਨ ਬਿਅਧੇ ਮਾਇ
 ਆਗਿ ਕੋਟ ਅਧਾ ਭੁਏ ਨਾ ਸਹਰਿ ਇਕ ਪਿਅ ਅਇਆ ਨਿਰਮਲ ਭੁਏ ਸਰੀਰ ਜਨ ਪੂਰੀ ਨ

ਇਆਮ ਨੁਤਨੁ ਕੁਏ ਸੰਤੋਖ ਪੁਰਨ ਪੁਰੁ ਪਾਇਆ ਤਰੇ ਕੁਟੰਬ ਸੰਗ ਲੋਗ ਕੁਲ ਸਬਾਇਆ
 ੨੮ ਸਲੋਕਮਃ ੫ ਗੁਰਗੋਬਿੰਦ ਗੋਪਾਲ ਗੁਰਗੁਰ ਪੂਨਨਾਰਾਇਣੁ ਹਾ ਗੁਰਦਇਆ ਲਿਸਮ
 ਰਬ ਗੁਰਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਪਤਿ ਉਪਾਰਣੁ ੧ ਰੁਖਣਾ ਕੁਉ ਜਲਿ ਬਿਖਮੁ ਮਸਗਾਹੁ ਗੁਰਬੋਹਥੈ
 ਤਾਰਿਆ ਮੁਨਾਨ ਕਪੁਰ ਕਰੰ ਮਸਤਿ ਗੁਰਚਰਣੀ ਲਕਿਮਾ ੨ ਪਉੜੀ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰਦੇਵ
 ਜਿਸ ਸੀਗਿ ਹਰਿਜਯੋ ਗੁਰਕ੍ਰਿਪਾਲ ਜਬ ਭਏ ਤਮ ਦਗੁਨੁ ਸਨੁ ਚਯੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰਦੇਵ
 ਨੀਚ ਹੁਊ ਚਬ ਪੋ ਕਾਟਿ ਸਿਲਕ ਦੁਖ ਮਾਇਆ ਕਰਿ ਲੀਲੇ ਆਪਦ ਸੋ ਗੁਣਗਾਏ ਬਿਅੰਤ ਰਸ
 ਨਾਹ ਰਿਜ ਸੋ ੧੯ ਸਲੋਕਮਃ ੫ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਤਏ ਕੋ ਸੁਨੀ ਅੰਤ ਏ ਕੋ ਵਰਤੰ ਤਏ ਕੋ ਨਰ ਹਰਿਹਾਰੁ
 ਮਦਾਨੁ ਜਾਚੰਤ ਨਨਕ ਦਇਆਲ ਪੁਰਖੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਾ ੧ ਰੁਖਣਾ ਹਿਕਸੇ ਵੀ ਹਿਕਸੰ ਮਲਾਹਿ ਰੀਦਿ
 ਕਸਿਪ ਹਿਅਰਦਾਸੁ ਨਾਮ ਦੁਖ ਰੁਖ ਸੁਖ ਸੀਚੇ ਆਨਾਨਕ ਸਚੀ ਗਾਸਿ ੨ ਪਉੜੀ ਪੂਰੁ ਦ
 ਇਆਲ ਬਿਅੰਤ ਪੁਰਨ ਇਕੁ ਏਹਾ ਸਭ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਦੂਜਾ ਕਹਾ ਕੇਹਾ ਆਪ ਕੰਹੁ ਪੂਰੁ ਦ
 ਨੁ ਆਪੇ ਆਪੁ ਲੇਹਾ ਅਵਣੁ ਜਾਣਹੁ ਕਮ ਸਭਿ ਨਿਹਚਲੁ ਤੁਧੁ ਬੋਹਾ ਨਨਕ ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ ਕ
 ਰਿਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਮੁ ਦੇਹਾ ੨੦ ੧੨੧ ੧੨੨ ੧੨੩ ੧੨੪ ੧੨੫ ੧੨੬ ੧੨੭ ੧੨੮ ੧੨੯ ੧੩੦

